

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REEVE

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

REEVE

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu TEŞEKKÜR

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65

Bölüm 66

Bölüm 67

Bölüm 68

Sonsöz

2024 Yılında Geliyor

DILLON'dan örnek

Kalbime Söyle

Yazardan Son Bir Söz Yazar

Hakkında

YAZARDAN NOT

Bu tek başına bir kitap değildir. *Say I'm the One* ve *Let Me Love You* kitaplarına eşlik eden bir romandır ve *Reeve'i* okumadan önce bu kitapları okumuş olmanız gerekir. *Hold Me Close'u* da okumuş olmanız tercih edilirken, isteğe bağlı epilog romanını okumanız şart değildir.

Bunu yazmak çok duygusaldı ama iyi ki yapmışım. Bize Reeve'in karakteri ve önce arkadaş sonra da çift olarak geçirdikleri yıllar hakkında ek bilgiler sunuyor. Umarım onun motivasyonlarını daha net bir şekilde anlarsınız. O kötü bir insan değil, çok kapsamlı sonuçları olan bazı kötü seçimler yapmış iyi bir insan. Ve oğlum, Vivien'i çok sevdi! Bu bana biraz ve umarım sizin için de öyle olur.

Okuduğunuz için teşekkürler. Yanınızda mendil bulundurduğunuzdan

emin olun! Siobhán.

DEDİKASYON

Bu kitabı Facebook'taki *All of Me Duet* spoiler grubunun tüm okuyucularına ithaf ediyorum. Coşkunuz, heyecanınız, bağlılığınız ve bu karakterlere ve bu dünyaya olan çılgın sevginiz için teşekkür ederim. Bu kitap sizin sayenizde var oldu.

"S tay tam burada." Beth korkutucu görünmeye çalışarak Viv ve beni işaret ediyor ama işe yaramıyor. En iyi arkadaşım tatlı tatlı gülümsüyor, dadısı cep telefonunu kulağına dayamış odadan çıkarken el sallıyor. Viv'in ailesi dışarı çıktığında erkek arkadaşı hep onu arıyor. Lauren bilse çok kızardı. Ama Viv ispiyonlamak istemiyor çünkü Beth bakmadığında pek çok şeyden paçayı sıyrıyoruz.

" gel." Viv kolumu çekiştirirken sırtıyor. "İşçiler gitti. Hadi ağaç evi kontrol edelim."

Başımı sallıyorum ve bileğini tutuyorum. "Baban bahçeye çıkmamamız gerektiğini söyledi." Jonathon, Lauren'ı havaalanına götürmek için ayrıldı. Film galası için İrlanda'ya gidiyor. Vivien onunla gitmemize izin vermesi için yalvardı ama o okulu kaçıramayacağımızı söyledi.

"Reeve." Viv ellerini kalçalarına koydu ve bana o bakışı attı. Patronun kendisi olduğunu ve ya onun istediğini yapacağımı ya da yapmayacağımı söyleyen bir bakış. "Babam gideli çok uzun zaman olacak. Beth'in haberi bile olmadan içeri dönmüş oluruz."

"Tehlikeli," diyorum pencereden bahçenin adamların yeni ağaç evimizi inşa ettikleri alana bakarak. Geçen yıl bir engelli parkur yapmışlardı, ondan önce de Viv'le benim her gün oynadığımız oyun parkını yapmışlardı. Harika olacağını biliyorum ve sabırsızlanıyorum. Ama başımı belaya sokmak istemiyorum. Bay Mills oraya yaklaşmamamızı söyledi ve eğer yaklaşırsak çok kızacak. Evimden nefret ettiğim için artık gelemeyeceğimi söylemesini istemiyorum.

Babamdan nefret ediyorum.

Pek sayılmaz. O benim babam. Bana sürekli bağırırsa bile onu seviyorum. "Ve babam öğrenirse çok kızar."

Vivien kaşlarını çatıyor. "Baban kötü biri! Onun ne düşündüğü kimin umurunda?" Benim umurumda. "Bana bağıracak."

"O zaman kışını tekmeleyeceğim!" Vivien ellerini yumruk yapıyor, babamla savaşa girmeye hazırmış gibi görünüyor.

Göğsümde garip bir kıpırtı yayılıyor. "Baban dönene kadar bekleriz, sonra da ondan bizi görmeye götürmesini isteriz."

Vivien başını sallarken uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyor. "O zaman çok karanlık olacak." Omzunun üzerinden pencereden dışarı bakıyor. "Hava kararmaya başladı bile." Uzanıp elimi tutuyor. "Hadi gidelim."

İç çekiyorum. Vazgeçsem iyi olacak. Ben gitmezsem, o tek başına gidecek. "Sadece bakacağız." Babamın beni bir konuda uyarırken takındığı yüz ifadesini takınmaya çalışıyorum.

"Bu kadar endişelenmemelisin." Viv beni kapıya doğru götürürken parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Avuçları tenimde sıcacık ve bu beni mutlu ediyor. "Biz çocuğuz. Yaramaz olmamız gerekiyor." Gözleri parıltıyor ve koridorda sessizce koşarken, Beth'in erkek arkadaşıyla telefonda kıkırdadığı kapıyı geçip köşeyi dönerek dışarı açılan yan kapıya doğru ilerlerken gülümsüyorum.

Çimenlerin üzerinde koşarken gülleri koklarken burnum seğiriyor. Lauren bir süre önce farklı renklerde güllerle dolu kocaman bir bahçe dikmişti. Viv ve ben ona biraz yardım ettik, ta ki Viv sıkılıp salıncakta ve kaydırakta oynamak isteyene kadar. Ben kalmak istedim.

Vivien'in annesini seviyorum. O çok iyi biri. Bana her zaman sarılıp öpüyor ve hafta sonları bana gizlice çikolata ve şeker veriyor. Babama her zaman yeterince iyi olmadığını söylüyor. Ne demek istediğini anlamıyorum. Viv ve ben bazen onların konuşmalarına kulak misafiri oluyoruz ve benim adım çok sık geçiyor. Babam Lauren'a iyi bir çocuk olmadığımı söylediğinde üzülüyorum. Çok çabalıyorum ama babam bana hep kızıyor. Sanırım bu yüzden bu kadar çok çalışıyor ve hafta içi onu göremiyorum ve hafta sonları eve geldiğinde benimle hiç oynamak istemiyor. Zamanımın çoğunu Viv'in evinde geçiriyorum.

Keşke hep orada yaşasaydım.

Keşke Lauren ve Jonathon benim annem ve babam olsaydı.

"Reeve!" Vivien elimi tutuyor ve ben büyük meşe ağaçlarına bakarken gözlerimi kırptıştırıyorum. Buraya geldiğimi bile hatırlamıyorum. "Bak ne kadar büyük!" Viv elimi bırakıyor, ikimiz de bakarken ciyaklıyor ve aşağı yukarı zıplıyor. Ağaç ev bahçedeki en büyük iki ağacın arasına inşa ediliyor ve devasa görünüyor. Bir sürü metal direk ağaçlara doğru itiliyor. Adamlar çalışırken üzerinde durdukları direklerin arasında ahşap kalaslar var. Daha önce, Viv ve ben onun yatak odasının penceresinden izlerken, adamların kemerlerine bağlı aletlerle yukarı ve aşağı tırmandıklarını gördük. Çatı yapıldı ve evin bir tarafı hariç tamamı inşa edildi.

"Harika görünüyor." Heyecandan boğazım düğümleniyor. "Çok havalı olacak."

"Ben yukarı çıkıyorum." Viv ilk ağacın yanındaki direklere doğru koşuyor. "Hayır." Peşinden koşuyorum. "Oraya çıkamazsın. Düşebilirsin."

"Saçmalama." Elimi savuşturdu ve ayağını ilk direğe doğru kaldırdı. "Erkeklerin yaptığı gibi tırmanacağım."

"Lütfen, Viv. Oraya çıkma. Yaralanmanı istemiyorum."

"Reeve." Arkasını dönüyor ve kollarını bana doluyor. "yanmayacak. Tıpkı kaya tırmanışı gibi olacak ve ben duvardayken asla düşmem." Her Cumartesi Viv'in babası Jonathon bizi yerel kapalı tırmanma salonundaki kaya tırmanma duvarına götürüyor. Eğlenceli oluyor ve her zaman zirveye çıkmak için birbirimizle yarışıyoruz. Viv benim kazanmamdan nefret ediyor, bu yüzden bazen bilerek yavaşlıyorum. En iyi arkadaşıma karşı kaybetmeyi umursamıyorum. Onun üzülmesini ya da kızmasını asla istemem.

"Koşum takımın yok," diyorum saçlarına sarılırken.

"İhtiyacım yok" Tırmanmaya başlamadan önce bana son bir kez sarıldı.

Göğsümde başka bir çırpınma hissi başlıyor, ama geçen seferkinden farklı bir his. Viv yükselirken kollarımı kendime doluyorum. "Dikkatli ol," diye sesleniyorum.

"Ben her zaman öyleyim!" diye bağıyor. Ama gerçek bu değil. Viv bir şey yapmak isterse, yapar. Bazen aptalca şeyler yapar ve başını belaya sokar.

Dudağımı ısıyorum ve onun daha da yükseğe tırmanışını izlerken başımı geriye eğiyorum. Ağzımda tuhaf bir tat var ve midem zangır zangır titriyor. Midemde bir böcek olduğu ve her yere kustuğum zamanki gibi hissediyorum.

Viv çığlık atıyor ve ayağını kaybedip metal direkleri bırakmasını dehşet içinde izliyorum. Havada serbest düşüşe geçti. Kolları ve bacakları hareket ediyor ve ben ilk başta çığlık attığımı ve bağırdığımı fark etmiyorum çünkü o kadar korkmuşum ki kendimden geçmişim. Sonra kendime geliyorum ve hareket ediyorum. Onu yakalamak için kollarımı uzatırken göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

Viv ağır bir şekilde üzerime düşüyor ve ben dengemi kaybederek garip bir açıyla yere düşüyorum. Ama kollarım ona sarılmış, bırakmamak için otomatik olarak sıkıyor. Bileğim acıyor ama Vivien çığlık atıp kolunu tuttuğu için hissetmiyorum bile ve hiç olmadığım kadar korkuyorum.

"Viv." Bileğimdeki acıyı görmezden gelerek doğruluyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Neyin var?" Yüzünden akan gözyaşlarını silerek soruyorum.

"Kolum," diye hıçkırıyor. "Gerçekten acıyor, Reeve." Yüzünü boynuma gömüp bana doğru eğilirken ağlaması daha da yükseliyor.

"Sana tehlikeli olduğunu söylemiştim." Ayağa kalkmaya çalışırken irkiliyorum ve bileğim sallanıp titriyor. En iyi arkadaşıma sarılarak kığımın üstüne düşünüyorum.

"Durdur şunu, Reeve. Gerçekten çok acıyor." Vivien'in gözyaşları tişörtümü ıslatıyor ama umurumda değil. Tek umursadığım canının yanmış olması. Onu durdurmalıydım; o zaman bunların hiçbiri olmazdı.

Çenemi onun başına yaslıyorum. "Beth geliyor," diyorum, iri gözleri ve solgun teniyle bize doğru koşan dadıyı görünce. "Bunu düzeltecek."

"Korkuyorum." Viv ağlıyor. "Babam bana çok kızacak. Sence hastaneye gitmek zorunda kalır mıyım?"

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Sana ihtiyacım var." Bana sıkıca sarıldı. "Beni bırakma." Viv sağlam koluyla bana tutunurken iri, sulu ela gözleriyle bana bakıyor.

"Seni asla terk etmeyeceğim, Viv. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve sen iyileşene kadar burada kalacağım."

"İyi şanslar, bebeğim." Viv dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıp öpüşmemizi derinleştiriyor ve vücuduma yaslıyorum. Kız arkadaşımın dokunuşu stresli anlarımda beni her zaman rahatlatmıştır.

Eğer ev bir insansa, Vivien Mills benim evimdir. O benim ruhumun diğer yarısı ve ben sadece onunla birlikteyken gerçekten mutlu oluyorum.

Benim için asla başka bir kız olmayacak. Viv aradığım kız.

Hissettiklerimi kelimelere dökmeden önce bile bu gerçeği biliyordum. Tek gördüğüm o. İhtiyacım olan ve istediğim tek şey. Vivien en başından beri yanımdaydı. Benim onu tanıdığım gibi o da benim içimi ve dışımı biliyor. O benim geçmişim, bugünüm ve geleceğim.

Bu basit.

Şu anda beni sakinleştirmesine ihtiyacım var çünkü gerginim. Seçmelerden önce hep böyleyimdir. *Cruel Intentions*'daki Camden Marshall rolünü çoktan garantilemiş olmam endişemi azaltmadı. Başrol kadın oyuncum henüz seçilmedi. Bugüne kadar sekiz aktrisle deneme yaptım ve hiçbirisi doğru değildi, bu yüzden bugün büyük bir olay. Biriyle bağlantı kuramazsam stüdyonun benimle ilgili fikrini değiştirip kontratımı iptal etmesinden korkuyorum. Yeni menajerim Bianca bunun olmayacağını söylüyor ama endişelenmeyi bırakamıyorum. Bu benim DNA'mın bir parçası.

Stüdyo, Abigail Hearst-Manning rolü için biçilmiş kaftan olduğuna inandıkları birini seçti. Aktrisin kim olduğunu bile bilmiyorum çünkü gizli tutmak istiyorlar. Bu film için şimdiden vızıltılar yükseliyor ve eğer tahminler doğruysa, bu film beni haritaya koyacak olan film olacak. Hayallerimdeki kariyeri başlatacak.

Hayal ettiğim türden bir kariyer inşa etmek, Viv ve benim her zaman arzuladığımız hayatı yaratmaya başlamak için finansal bağımsızlığa ve özgürlüğe sahip olmak anlamına geliyor. Bu filme çok şey bağlı ve başarılı olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seride daha fazla film yapılmasını ve Viv'le geleceğimin güvende olmasını sağlamak için.

Yıllardır, kendi başıma dışarı çıkabileceğim ve babama onun inandığı gibi başarısız olmadığımı kanıtlayabileceğim gün için geri sayıyorum. Annemin fedakârlıklarının boşa gitmemesi için kendim için bir şeyler yapmak istiyorum. Beni doğururken öldü ve babam bunun için beni asla affetmedi.

Vivien dudak kenetlenmemizi bozdu. "Hey." Yanaklarımı yumuşak avuçlarının arasına alıyor ve yüzümü endişeyle inceliyor. "Bir milyon mil uzaktaydın."

"Özür dilerim." Ellerimi onun ince kalçalarına koyuyorum. "Çok gerginim." "Nefes al, bebeğim." Burnumun ucunu öpüyor. "Sen zaten Bu çantada keklik. Bugün büyük olasılıkla formalite icabı yapılacak, bu yüzden gergin olmaya gerek yok."

"Bu seçmelere hâlâ çok şey bağlı. Her şey kimyamızın uyuşmasına bağlı."

"Sürece güven, Reeve." Viv'in elleri omuzlarıma iniyor. "Ve eğer bu aktrisle işler yolunda gitmezse, mükemmel Abby'yi bulacaklardır. Annemin yıllar boyunca pek çok seçmeden geçtiğini gördüm ve her zaman onunla çalışacak en iyi başrol oyuncusunu buldular. Bu insanlar profesyonel. Ne yaptıklarını biliyorlar ve doğru başrol kadını bulmak için zaman ayırmaları iyi bir şey. Bu, bu uyarlamaya tamamen yatırım yaptıkları anlamına geliyor." Beni usulca öpüyor. "Benim de gelmemi ister misin? Okulu as. Annem aldırılmaz."

Başımı sallarken göğsüme sıcaklık doluyor. Onu daha yakına çekiyorum. "Seçmeler kapandı. Okulu kırıp benimle gelmene izin verecek kadar bencil olsam bile seni içeri almazlar." Muhteşem yüzüne öpücükler konduruyorum. "Teklif ettiğin için teşekkür ederim ve her şey için teşekkürler Viv. Sen olmasaydın bu rolü oynayamazdım."

"Saçmalama, Reeve. Bu rolü aldın çünkü çok yeteneklisin ve bunun için çok çalıştın." Parmakları kollarımdaki yeni şeklin üzerinde geziniyor. "Pek çok oyuncu seçmeler için vücutlarını ve görünüşlerini bu kadar değiştirmez." Parmakları kollarımdan saçlarıma doğru ilerliyor. Kitaptaki karakterimin tarifine uyması için kestirip boyattım. Camden Marshall benim olmadığım şekilde yırtık pırtık, bu yüzden dört ay önce rolü ilk duyduğumda spor salonuna gittim ve kişisel bir antrenör tuttum.

"Teşvikiniz ve desteğiniz büyük fark yarattı."

"Seni seviyorum. Senin hayallerin benim hayallerim. Bunları gerçekleştirmene yardımcı olmak bir angarya değil."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve damarlarımda dolaşan tüm aşkla onu öpüyorum. "Seni çok seviyorum Viv," diyorum ayrıldığımızda. "Hiçbir şey benim için senden daha önemli değil."

"Ben de sana seksi." Kaşlarını sallıyor ve kıcımlı çimdiklerken sırtıyor. "Şimdi, geç kalmadan o nefis kıcımlı arabaya sok."

"İşim biter bitmez seni arayacağım," diye söz veriyorum, dudaklarını bir kez daha gagalıyorum.

"Rahatlamaya çalış. Bunu başarabilirsin." Ben uzaklaşırken bana bir öpücük veriyor ve arabama binip uzaklaşırken omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafıflıyor.

Dakikalar kala stüdyoya vardığımda Bianca, "Canını dişine takarak başardın," diyor.

"Trafik cehennem gibiydi." Yalan değil, çünkü L.A.'de trafik her zaman cehennem gibidir, ama bu da tam gerçek değil.

"Bir saniye burada konuşalım." Küçük bir ofisin kapısını açarak beni hızla içeri soktu. Oturmaya zahmet etmiyoruz. "Seçmelere katılacağın aktris Saffron Roberts," diye onaylıyor.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Görüyorum ki onu duymuşsunuz."

Başımı salladım. "Olmaması zor olurdu. Geçen yıl tüm sosyal medyayı kaplamıştı." Saffron, üst düzey bir film yönetmeni ve onun karısıyla yaşadığı ilişkiyle nam salmıştı. Bu haber sızdıktan sonra eski sevgililerinden biri çıplak fotoğraflarını sattı ve haftalarca trend oldu. Teklifler yağmaya başladı ve birkaç büyük bütçeli Netflix filminde ve dizisinde rol aldı ve başka yapımların da yolda olduğu konuşuluyor. "Scorsese'nin yeni projesinde onunla çalışmayacak mıydı?" En azından ortalıkta dolaşan dedikodular böyle.

"Rol için çok gençti, ki bu bizim için bir şans çünkü bu onun programının açıldığı anlamına geliyor." Bianca kapıyı açıyor. "Bence sen ve Saffron birlikte iyi görüneceksiniz ve o da film için heyecan yaratmaya yardımcı olacak."

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak onu odadan çıkarken takip ediyorum. "Kitaplardaki Abby tanımına tam olarak uymuyor," diye itiraf ediyorum.

Seçmelerin yapıldığı sete doğru birbirini takip eden koridorlar.

"Kitaplardan uyarlanan filmler asla birbirinin aynısı değildir. Olamazlar da. Bu farklı bir mecra. Stüdyo mevcut okur kitlesini mutlu etmek için temel unsurları koruyacak ama bu film seriyi yepyeni bir izleyici kitlesine açıyor ve filmin başarılı olması için bu kitlenin ilgisini çekmesi ve onları kendine bağlaması gerekiyor. Abby'nin kitaptaki fiziksel özellikleri daha geniş, daha yaşlı bir kitleye hitap edecek kadar seksi değil, bu yüzden onu ayarlıyorlar. Saffron kitaptaki gibi ufak tefek ve koyu renk saçlı."

"Ama balerin gibi bir vücudu yok," diye hatırlatıyorum ona çift kapıyı iterken.

"Bu bölümleri yeniden yazıyorlar, yani Abby bir balet değil, çağdaş dans öğrencisi ve Saffron'un daha kıvrımlı figürü bu bağlamda işe yarayacak."

"Bu mantıklı."

"Tamam." Bianca setin kapısının hemen dışında durdu ve neredeyse sırtına çarpacaktım. Omuzlarımı kavradı. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar." Sinirlerimi bir kenara itip kendime rolün bende olduğunu ve bu malzemenin içini dışını bildiğimi hatırlatıyorum. Bugün karakterlerimizin kişiliklerinin çeşitli yönlerini ve Cam ile Abby arasındaki ilişkinin farklı unsurlarını zorlayan üç farklı sahne çekiyoruz. Vivien'la haftalardır prova yapıyorum ve bu aşamada sahneleri uykumda bile ezberden okuyabilirim.

"Sen bunun için doğmuşsun, Reeve." Bianca beni bırakmadan önce omuzlarımı sıkıyor. "Bu filmin parlayan yıldızı olacağından hiç şüphem yok. Bunu sahiplen. Oraya git ve herkese kralın kim olduğunu göster."

Sözleri yardımcı oluyor ve odaya girerken kendime olan güvenimi yansıtıyorum. Saffron menajeri, cast direktörü ve yönetmenle birlikte geniş odaya bakan kameranın önünde duruyor. Oda üç farklı bölüme ayrılmış ve her biri oynayacağımız sahne için hazırlanmış. Gözlerim duvara yaslanmış büyük yatağı tarıyor ve sinirlerim yeniden alevlenirken nemli ellerimi kot pantolonumun ön kısmına siliyorum.

Seks sahneleri gariptir, ya da öyle söylenir. Ben hiç yapmadım. Oyunlarda ve küçük ekranda rol arkadaşlarımı öptüm ama bu bir ilk olacak. Yeni tanıştığım biriyle yakın davranmak zorunda olmak garipliği daha da artırıyor ama bu bir aktörün hayatı ve kendimi aşmam gerekiyor.

Biz yaklaşırken Saffron'un başı kalkıyor ve ağızında geniş bir gülümseme beliriyor. Bize doğru yürümek için konuşmasını yarıda kesiyor. Vücuduna oturan siyah ve altın rengi elbisesi vücudunu sarıyor ve ona uygun stilettolar boyunu daha da uzatıyor. Elbise hem ağırbaşlı hem de seksi olmayı başarıyor ve Lauder'in partisine gitmeden önce bale gösterisinden sonra otoparkta Camden tarafından sıkıştırıldığında Abby'nin giydiği de tam olarak buydu. Sanırım o sahne ile başlıyoruz.

Set kostümcüsü Rea bir kenarda durmuş, sabırla beni bekliyor, ben de başımı eğerek onaylıyorum ve uzun sürmeyeceğini sessizce ifade ediyorum.

"Reeve." Saffron'un iri mavi gözleri bana doğru eğilirken kucak açıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Eğiliyorum ve o da yanaklarımdan öpüyor. Doğruduğunda "Bu onur bana ait" diyorum.

"Nick ve Jeremy ile birkaç şeyi gözden geçiriyorduk. Hazırlanmak için fazla zamanım olmadı, bu yüzden umarım hatalarım için beni affedersiniz."

"Malzemeyi iyi biliyorum, bu yüzden yardım edeceğim."

"Bu harika olur, teşekkürler!" Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor. "Bu film için çok heyecanlıyım ve umarım rolü alırım. Bence bu ikimizin de kariyeri için çok önemli olabilir."

"Katılıyorum ve seni destekliyorum."

"Ah, teşekkür ." Hafif bir kızarıklık yanaklarını lekeliyor. "İçimde seninle çok iyi anlaşacağımıza dair bir his var. Umarım rolü alırım çünkü seninle çalışmayı çok isterim. Oyunculukta nispeten yeniyim ve Bianca bana senden bahsediyordu. Sekiz yaşından beri drama ve oyunculuk dersleri aldığını söyledi ki bu çok ilham verici. Yeteneklerimi geliştirmek ve mümkün olan en iyi performansı sergilemek için kendimi zorlamaya devam etmek istiyorum. İyi oyuncularla birlikte çalışmak çok önemli ve senden çok şey öğrenebileceğimi düşünüyorum."

"Böyle bir övgüye layık olduğumdan emin değilim ama buna layık olmak için elimden geleni yapacağım."

Bana güzel bir gülümseme attı. "Sana güveniyorum. Tüm beklentilerimi ve daha fazlasını karşılayacağından hiç şüphem yok."

ŞİMDİ

"Hey, Reeve." Alex'in antrenmanını bitirmesini tribünlerin yanında beklerken tanıdık görünümlü sarışın bir amigo kız yanıma yaklaşıyor. Arabam rutin bir bakım için serviste olduğu için bugün onunla birlikte geldim. Viv'le gidebilirdim ama okuldan sonra Audrey'le alışveriş planları vardı ve babamın tam zamanlı şoförü Charles'a sormak istemiyorum çünkü sağlık sorunlarıyla uğraşıyor ve gerçekten emekli olması gerekiyor.

"Merhaba." Ona kibar ama gergin bir gülümseme sunuyorum. Yüksek profilli rolümle ilgili haberler çıktığından beri kızlar düzenli olarak bana asılıyor ve bu durum sinirlerimi bozmaya başladı. Sokakta rastgele yanıma yaklaşan kızlar kararlı bir ilişkim olduğunu bilmiyorlar ama okuldaki kızlar Vivien'le on dört yaşımdan beri çıktığımı biliyorlar. Daha iyi biliyorlar ama yine de gerçeği sürekli görmezden geliyorlar.

Bu rolü aldığımda çok mutlu olmuştum. Ardı ardına gelen ret cevapları özgüvenimi zedeledikten sonra, bir aktör olarak başarılı olabileceğime olan inancımı kaybediyordum. *Riverdale* rolünü son dakikada kaçırmak beni o kadar üzdü ki oyunculuğu bırakmayı bile düşündüm.

Ama bu benim kanımda var.

Bu benim diğer tutkum ve zorlaştığında bırakıp gidemem. Eminim önümde pek çok zor zaman var. Rolü kazanmanın pek de cazip olmayan unsurları ortaya çıktığında kendime bunu hatırlatmaya çalışıyorum. Basının ve sosyal medyanın artan ilgisi ve kızların sürekli bana asılması gibi.

"Yeni rolün için çok heyecanlıyım," diyor esmer bir amigo kız yanıma gelerek. Onun da adını bilmiyorum.

"Teşekkürler." Kollarımı göğsümde kavuşturup sahadaki oyunculara bakıyorum ve Koç'un seansı bitirip buradan gitmesini istiyorum.

"Cuma günü Jennings'lerin evinde bir parti var," diyor sarışın, vücudunu bana doğru bastırarak.

"Bizimle orada buluşacağını umuyorduk." Esmer kız diğer tarafıma doğru itiyor, dudaklarını yalıyor ve beni hiç utanmadan gözleriyle sikerken müstehcen bir şekilde sırtıyor.

"Her Cuma kız arkadaşımın planlarım var ve bu hafta da farklı değil." Her Cuma gecesi, Viv ve ben paket servis sipariş ediyoruz ve evimde film izliyoruz. O burada kalıyor ve ben de bütün gece onun güzel vücuduna ağzımla, parmaklarımla ve sikimle tapıyorum.

Hiçbir şey kız arkadaşımın geçirdiğim Cuma gecelerinin yerini tutamaz.

İki kız da ellerini kollarıma koyup yorumumu açıkça görmezden gelirken sarışın, "Buna değmesini sağlayacağız," diyor.

"İstersen üçlü yapabiliriz." Esmer kız kasıklarına doğru bir hamle yapıyor, ben de parmaklarımı bileğine dolayarak onu durduruyorum.

"Sakın bana dokunma," diye çıkışıyorum, bileğini bırakıp ulaşamayacakları bir yere çekiliyorum. "Kız arkadaşımı seviyorum ve ona sadık biriyim. Ne ikinizle ne de üçlü seksle ilgileniyorum, bu yüzden vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

Esmer kadın alaycı bir ses tonuyla, "Sen kaybedersin, pislik," diyor.

"Kaba olmana da gerek yok," diye ekliyor sarışın, zehirli bir bakışla beni delip geçerek.

Esmer kız kolunu arkadaşının koluna dolayarak "Şöhret şimdiden aklını başından aldı," diye alay ediyor ve uzaklaşırlarken omuzlarının üzerinden bana kötü kötü bakıyorlar.

Koç seansı bitirip Alex bana doğru koşarken, "İyi ki kurtulduk," diye mırıldanıyorum içimden.

"Hey, dostum." Alex elini omzuma sıkıştırdı. "Hayran kitlenin genişlediğini görüyorum." Spor çantasını almak için eğilirken sırtıyor.

"Bu şaka değil. Beni kızdırıyor. Bu kızların çoğu Viv'i tanıyor ve ona saygısızlık etmek umurlarında bile değil. Bu onun adına beni çıldırtıyor."

"Ne bekliyordun ki?" Alex çantayı omzuna atıyor ve otopark yönündeki çıkışa doğru yürüyoruz. Bu gece evde duş alacak çünkü kızları çifte randevumuza zamanında götürmek için baskı altındayız - The Shack'te akşam yemeği ve ardından sinemaya gitmek her Çarşamba yaptığımız bir şey. "Daha da kötüleşecek."

İnledim. "söyleme."

"Dostum, gerçek bu. Kendini ve Viv'i yaklaşan fırtınaya hazırlasan iyi edersin."

"Tak, tak," diyorum doksan dakika sonra, parmaklarımı Lauren'ın ev ofisinin yarı açık kapısına vururken. Viv'in evine bilerek on dakika erken varmışım, annesini yakalayıp ayaküstü sohbet etme umuduyla. "Konuşacak vaktin var mı?"

"Senin için mi? Her zaman." Lauren masasının arkasından kalkıp bana doğru yürürken gülümsüyor. "İçeri gel ve kapıyı kapat."

Kapıyı kapattıktan sonra arkamı dönüyorum ve anında Chanel No. 5'in tanıdık odunsu çiçek kokusuyla sarmalanıyorum. "Nasılsın?" Lauren beni sevgiyle kucaklarken soruyor.

"Ben iyiyim." Ben de ona sarılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bu kadın için sessizce teşekkür ediyorum. Vivien'in ailesi olmasaydı çocukluğum çok daha kötü geçerdi. Lauren ben büyürken benim için çok uğraştı ve sadakatının ve nezaketinin karşılığını ona asla ödeyemem.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye soruyor ve şöminenin önündeki kadife koltuğa oturmamı işaret ediyor.

"Tavsiyeni bekliyordum." Viv'in annesinin yanına otururken aniden kuruyan dudaklarımı ıslatıyorum. Dizim yere vuruyor. "Bu biraz garip." Boynumda bir sıcaklık hissediyorum.

"Bana her şeyi sorabilirsin Reeve ve eğer tercih ettiğin buysa bu konuşma aramızda kalabilir."

Beni çok iyi tanıyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Normalde Viv'den tavsiye isterim ama bu konuda ona gitmek istemedim çünkü bu onu üzebilirdi ve bunu asla yapmak istemem."

Yüz hatları yumuşar. "Biliyorum tatlım. Kızımı seviyorsun."

"O benim hayatımın aşkı. Her şeyim."

"Birbirinizi sevmeye şeklinize bayılıyorum. Bu gerçekten kalbimi ısıtıyor. Jon ve ben bunun kaçınılmaz olduğunu hep biliyorduk. Keşke küçükken kendinizi görebilseydiniz. Aranızdaki bağ en başından beri vardı. Bunun gerçekleşmesini izlemek büyüleyiciydi."

"Sence de çok genç değil miyiz?" Okulda bana da böyle şeyler söylenmişti.

"Çok gençsin, ama ben kimim ki sana neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyeyim? Aşk yaş sınırı tanımaz. Bırak kalbin sana rehberlik etsin. O seni asla yanlış yönlendirmeyecektir."

Kalbim göğüs kafesimin arkasında kabarıyor ve bu saf duygular bana sonraki kelimeleri söyletiyor. "Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur. Jon

çok." Boynumun arkasını ovuyorum. "Benim için yaptığın her şey için çok minnettarım."

"Sen her açıdan bizim oğlumuzsun Reeve ve seni çok seviyoruz."

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Ellerimi tutuyor ve sıkıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum. Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum. Hayatın her zaman pürüzsüz bir seyir izlemediğini biliyorum ve acı hissetmek senin için kolay olurdu, ama hissetmiyorsun ve bu senin içsel gücünün ve saf kalbinin gerçek bir kanıtı. Annen seninle çok gurur duyardı, Reeve." Gözleri yaşlarla doluyor. "Felicia'yı hâlâ her gün özleyorum."

"Keşke onu tanıma şansım olsaydı."

"Ben de tatlım." Ellerimi sıkıyor. "Ben de." Lauren gözlerini silmek için ellerini bıraktı. "Seni rahatsız eden ne?"

"Seks sahneleri," diye geveliyorum çünkü konuşmasını kolaylaştırmanın bir yolu yok.

"Ah, evet, anlıyorum." Merhamet yüz ifadesini kaplıyor.

"Onlarla nasıl başa çıkıyorsunuz? Seçmelerde Saffron'la bir sahnem vardı ve donup kaldım. Rahatlayamadım. Viv'e ihanet ediyordum gibi hissettim ve aklımdan çıkaramadım. Öpmek istediğim tek dudak Viv'inki. Dokunmak istediğim tek kişi o. Saffron'u öperken ve ona dokunurken kendimi kötü hissettim ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha çekimlere başlamadan işi berbat istemiyorum." Stüdyo seçmelerin ertesi günü Saffron'u rol için onayladı ve tüm evraklar imzalandı. Anlaşma tamam. "Seks sahneleri asla

kolay değildir ve bu azıdır. Zor olan

Gerçekten tanımadığınız biriyle samimi olmak, özellikle de başka insanlarla dolu bir odadayken ve size tam olarak hangi pozunu tutmanız, nasıl öpüşmeniz, nasıl sevişiyormuş gibi yapmanız ve hangi sesleri ve ifadeleri çıkarmanız gerektiği söylendiğinde. Kapalı setler bile zorlayıcıdır. Daha az insan var ama daha yoğun. Ve rol arkadaşınızdan nefret etseniz bile gerçekçi görünmesini sağlamalısınız." Yüzü buruşuyor. "Erkek başrol oyuncumdan hiç hoşlanmadığım birkaç proje çektim ama yine de sahte seks yapmak zorunda kaldım. Muhtemelen oyunculuğun en zorlayıcı yönü ve başarılması en az duygusal sahneler kadar stresli. Becerilerimizin sonuna kadar zorlandığı yerdir."

"Peki bunu nasıl yapıyorsun?"

"Her sahneye yaklaştığınız gibi buna da yaklaşmalısınız - karakteriniz olarak. yataktaki siz ve Saffron değilsiniz; Cam ve Abby.

Her gün sete adım attığında, derini değiştir, Reeve. Ortaya çıktığın anda Camden Marshall oluyorsun ve günü bitirene kadar onun kişiliğinden sıyrılmıyorsun. Profesyonel ve kişisel hayatlarınızı kesinlikle ayrı tutun. Orada bir iş yapmak için bulunuyorsun ve sözleşmedeki taahhütlerini yerine getirerek Vivien'i aldatmıyorsun."

"Kulağa basitmiş gibi geliyor ama öyle değil."

"Kesinlikle değil." Lauren koltukta biraz dönerek bana doğru bakıyor. "Pratik ve zaman alır. Rol arkadaşınıza güvenir ve saygı duyarsanız daha kolay olur. Rahat olmam için elinden geleni yapan rol arkadaşlarım oldu ve bunun yardımı oldu. Ama ilk başladığında ben de aynı kaygılarla mücadele ettim. Hâlâ çekmeyi en sevdiğim sahneler değiller ama ben kim olduğumu rolümden ayırıyorum ve bunu yapabilmemin tek yolu bu. Belki senin için işe yarayan farklı bir yol bulursun ama bu konuda kendini hırpalama Reeve. Vivien anlayacaktır. Senin gibi o da bu sektörde büyüdü, bu yüzden neler olduğunu biliyor. Bunu görmesinin kolay olacağını söylemiyorum, çünkü bundan hoşlanmayacağını zaten biliyorum, ama buna alışacaktır. Her gece geri döndüğünüz kişi o olduğu sürece, ikiniz de bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacaksınız."

ŞİMDİ

"Bu gece yanında kim var?" Güvenlik bizi içeri aldıktan sonra North Beverly Park'ın önündeki giriş kapılarından geçerken Alex'e soruyorum. "Çok garip davranıyorsun."

En iyi dostum okuldan sonra beni yakaladı ve şehir merkezine götürdü, burada yemek yedik ve ardından Big Bear'a yapacağım gezi için alışveriş yaptık. Vivien için bir sürpriz. Yarın on sekizinci yaş günüm ve babamın gelmeyeceğini şimdiden biliyorum.

Verdiği sözlere rağmen neden doğum günlerimde hiç yanımda olmadığını anlamam yıllarımı aldı - sevgili karısının öldüğü günü kutlamayacaktı. Ne kadar az önemli olduğumun hatırlatılmasıyla evimde takılmak için hiçbir isteğim yok, bu yüzden hafta sonu için Big Bear'da lüks bir kulübe ayırttım. Doğum günümü kız arkadaşımınla kutlamak için sabırsızlanıyorum.

Ani alışveriş gezisi gerekli değildi ama Alex'i şımarttım. Ayrıca dönüş yolunda kendi evine gitmekte ısrar etti ve beni orada düş alıp üstümü değiştirmeye zorladı.

Dediğim gibi, adam garip davranıyor.

En iyi arkadaşlarımızla çifte randevu için her zamanki Cuma planlarımızdan vazgeçiyoruz. Audrey ve Alex hafta sonu için ortadan kaybolmadan önce bu gece doğum günü çocuğunun şerefine kadeh kaldırmak istediler ve ikimiz de hayır diyemedik.

"Ne oluyor lan?" Alex Jeep'ini açık kapılardan evime doğru sürerken, koltuğumda öne doğru oturarak söyleniyorum. Uzun araba yolunun her iki tarafına tonlarca araç park etmiş durumda ve biz yaklaştıkça evin önündeki alan arabalarla doluyor.

Alex arabasını su tesisatının etrafından dolaştırıp çift ön kapıya çıkan merdivenlerin dibinde dururken bana geniş bir sırıtiş fırlatıyor. Viv ve Audrey bizi bekliyorlar, yüzlerinde uyumlu gülümsemeler ve güzel parti elbiseleri var. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken ve damarlarımda adrenalin pompalanırken beynimde noktalar birleşmeye başlıyor. "Ne yaptın sen?" Motoru durdurduğunda en iyi arkadaşıma soruyorum.

"Kız arkadaşına sor," diyor dışarı çıkmadan önce göz kırparak.

Viv kapımı açtı ve beni cipten çıkardı. Öğrenci arkadaşlarımız evime girip çıkarken müzik açık kapıdan süzülüyor. "Sürpriz, bebeğim." Kollarını boynuma doluyor ve tanıdık bir parfüm bulutu sarıyor. "Mutlu yıllar, Reeve. Seni çok seviyorum." Eğilip dudaklarına uzun bir öpücük kondururken kollarım ince beline dolanıyor. "Bana parti mi verdin?" Öpüşmemizi bitirdiğimizde söyledim. Ona sımsıkı kalbim taklalar atıyor, organım şişmiş O kadar çok duyguyla doluyum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Evet." Yüzümü incelerken dudaklarının kenarını çiğniyor. "Kızgın mısın?"

"Biraz bile değil." Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. "En azından artık Alex'in neden bu kadar tuhaf davrandığını biliyorum."

"Hazırlanabilmem için seni evden çıkarmam gerekiyordu," diye açıklıyor Viv. "Audrey yardım etti ve Bayan Thompson da işin içindeydi." Bayan Thompson ben bebekliğimden beri evimizin hizmetçisiydi ama ben on yaşındayken bakıcım Eleanor ayrıldıktan sonra hayatımda daha aktif bir rol üstlendi. Lauren'la birlikte benim hiçbir şeyi kaçırmamamı sağlamaya çalıştılar.

"Çok sinsice, ama onaylıyorum." Muhteşem kız arkadaşına hayranlıkla bakmak için geri çekilmeden önce dudaklarını gagalıyorum. Gözlerim vücudunun her bir santimetresinde gezinirken kan beynime hücum ediyor. Viv'in elbisesi pastel pembe rengine. Straplez ve uyluğunun ortasına kadar uzanıyor, kıvrımlarını bir eldiven gibi sarıyor. Açık pembe file katmanı göğsünden boynuna kadar, her iki kol boyunca ve elbisenin her iki yanındaki kesik panellerde onu örtüyor. Gümüş burnu kapalı stiletolar kıyafeti tamamlıyor ve o kadar muhteşem görünüyor ki kendimi çimdikleme isteği duyuyorum çünkü bu onun benim olduğuna inanmadığım anlardan biri.

"Seksi ama çok tatlı," diye mırıldanıyorum ellerim yanlarında gezinirken. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Vivien, çarpıcı kalın dalgalı saçları, duygulu ela gözleri, dolgun dudakları, yüksek elmacık kemikleri, kusursuz cildi, baştan çıkarıcı uzun, uzun bacakları ve tüm doğru yerlerdeki tatlı kıvrımlarıyla benim her ıslak rüyamın hayata geçmiş hali. "Nefesimi kesiyorsun bebeğim. Her seferinde."

Viv bana ışık saçıyor ve bu sanki en harika güneş ışığıyla yıkanmak gibi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kot pantolonumun ağ kısmında işler ilginçleşmeye başlıyor. "Çok romantiksin." Kollarımda bayılıyor. "Ve şanslı olan benim çünkü sen çok ateşli ve çok harikasın. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor ve seni her gördüğümde içimde deli kelebekler uçuşuyor." Kollarını tekrar boynuma doluyor. "Umarım hep böyle olur

Bu bizim için, Reeve." Güven dolu yeşilimsi kahverengi gözler benimkilere kilitleniyor. "Bana hissettirdiğin şeyleri hissetmeyi asla bırakmak istemiyorum."

Kurnazca, yarımı karnına doğru itiyorum. "Bunu hisset bebeğim," diye takılıyorum ve başka bir göz kamaştırıcı gülümsemeyle ödüllendiriliyorum.

"Seninle yatak odanda saklanmayı ve bana her türlü yaramazlığı yapmana izin vermeyi ne kadar çok istesem de, beklemek zorunda kalacağım."

"Şimdi bana anlatıyor," diye şaka yapıyorum, artık kaya gibi sertleşmiş boyumla karnını dürtüyorum.

"Sadece bir kez on sekiz yaşındasın ve partiyi hak ediyorsun! gel."

Kolumu onun omuzlarına doluyorum ve Alex ile Audrey'nin taş sütunun yanında öpüştükleri yere doğru yürüyoruz.

"Rey, dilini onun ağzından çek!" Viv iki adım öteden bağırıyor ve iki arkadaşımızın da neredeyse sıçramasına neden oluyor. "Par-taay zamanı!"

Evin içinde ilerlemem zaman alıyor çünkü herkes durup doğum günümü kutluyor. Yüzümde en sevimsiz sırıtış olduğuna eminim. Sanırım Viv bizim sınıftaki herkesi davet etmiş olmalı. Şey, herkesi değil, Marnie Gibson'ı düşünerek zihinsel olarak düzeltiyorum. O sürtük liseye başladığımızdan beri Viv'in hayatını cehenneme çevirmek için elinden geleni yapıyor. Gibson ve erkek arkadaşı Jennings'in burada olmadığını söylerken kendimden eminim.

Balo salonuna vardığımızda "Vay anasını bebeğim," diye haykırıyorum. "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum!"

Büyük oda tamamen dönüştürüldü. Babamın nesillerdir kullandığı eski mobilyaların yerini geçici olarak parlak yüksek masalar ve mekânın çevresine yerleştirilmiş uyumlu tabureler almış. Odanın tepesine bir sahne kurulmuş ve canlı bir kalabalık dans pistinde şekiller çizerken bir DJ melodiler çalıyor. Odanın diğer ucunda, arkadaşlarımız ve öğrenci dostlarımız içkinin modası geçmiş gibi ücretsiz bara üşüşüyorlar. Bir tarafta self-servis bir büfe var. Diğer tarafta ise üç katlı büyük bir pastanın bulunduğu bir masa var. Altında dağ gibi hediyeler duruyor. Barın arkasındaki iki oyuktan birine bir şekerleme arabası, diğerine de dekorlu bir fotoğraf kabini yerleştirilmiş. Doğum günü afişleri duvarlara asılmış ve her masayı siyah, altın ve beyaz balon süsleri süslüyor.

Viv, "Daha fazlasını yapmak istiyordum ama zaman sorun oluyordu," diyor.

Onu tekrar kollarıma aldım. "Bu mükemmel, bebeğim. *Sen mükemmelsin.*" Duygular boğazımı tıkıyor. "Çok teşekkür ederim. Parti istemediğimi sanıyordum ama yanlışmışım. Bu hayatımın en güzel sürprizi ve sabırsızlanıyorum.

Sonra sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek için." Kaşlarımı sallıyorum ve kalçalarımı ona doğru itiyorum. Neyse ki, yarım aşağı indi, ama Viv'in bir dokunuşu genellikle meyve sularımın akması için gereken tek şey.

Parti çok başarılı geçiyor ve ben de bundan keyif alıyorum. Erkeklerle vakit geçiriyorum, içiyorum, gülüyorum ve yemek yiyorum, sonra kız arkadaşım beni dans pistine sürüklüyor ve ter döküyoruz, birbirimize sürtünüyoruz ve öpüşüyoruz.

Vivien sahneye çıkıp herkesten benim için "Mutlu Yıllar" şarkısını söylerken ona katılmalarını istediğinde duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Kızımın çok güzel bir sesi var. Spot ışıklarına alerjisi olmasaydı müzik endüstrisinde kariyer yapabilirdi. Viv'in seçtiği tutkular kostüm tasarımı ve yazarlık ve o sahne arkasında olmayı tercih ediyor. Böyle doğal bir yeteneği saklamak utanç verici ama onu asla istemediği bir şeyi yapmaya zorlamam.

O bana serenat yaptıktan sonra pastayı kesiyorum ve sırayla öpücükler arasında çikolatalı şekerlemeleri ağzımıza atıyoruz. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum ve gecenin bitmesini hiç istemiyorum.

Saat dördü geçtikten sonra ev boşaltılıyor ve biz de yatmak için üst kata çıkıyoruz.

Hiç vakit kaybetmeden, kendi kıyafetlerimi çıkarmadan önce aşkımın kıyafetlerini dikkatlice çıkarıyorum ve sonra yatağa yuvarlanıyoruz, öpüşüyoruz ve hayatlarımız buna bağlýmış gibi elleşiyoruz. Kız arkadaşımın içine kolayca kayıyorum, kıpırdamadan dururken üzerinde geziniyorum, anın tadını çıkarırken kızarmış yüzüne, canlı gözlerine ve şişmiş dudaklarına bakıyorum. "Bu gece hayatımın en güzel gecesi idi, Viv."

"Gece daha bitmedi, aygır," diyor sevimsiz bir göz kırpma ve kalçalarını ustaca itme hareketiyle. "Bana vücudunla teşekkür edeceğine söz vermiştin ve ben de bunu yerine getiriyorum." Gerinerek dişleriyle çenemi ısıırıyor. "Becer beni, Reeve. Sert ve hızlı istiyorum. Kendini tutma. Hepsini bana ver."

Ve biliyorum.

Viv, Big Bear'da hafta sonu için kiraladığım lüks kulübenin önünde dururken başını yukarı kaldırarak, "Şunu bir kokla," diyor. Gece geç saatte yola çıktığımız için planladığımızdan biraz daha geç ayrıldık ama daha üç saatimiz var.

ve yarın tüm gün sürecek. "Gevrek, temiz, naneli havayı seviyorum," diyor kar botlarının içinde dönerken. "Kar her zaman çok ... saf ve taze kokuyor. Vaftiz töreni gibi."

Kıkırdıyorum, onun zihninin bu kadar eşsiz olmasına bayılıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum, son çantalarımızı da kaldırdıktan sonra bagajı kapatırken. "Burası başka bir dünya gibi."

"Bence evlendiğimizde burada bir yer satın almalıyız." Viv kolumdan market poşetlerinden birini aldı.

"Bu iyi bir fikir." Viv'in ailesiyle birlikte her yıl Big Bear'a geliyoruz ve bu her zaman dört gözle beklediğim bir şey. Bu geleneği kendi ailemizle sürdürme fikri hoşuma gidiyor. "Bunu hayat planımıza ekleyeceğim."

Viv kolunu benimkinin içine soktu. "Artık her şey çok hızlı olacak." Bana hayranlıkla gülümsüyor ama gözlerinin arkasında saklı olan başka bir şeyi fark ediyorum. "Önümüzdeki birkaç yılın yoğun geçeceğini biliyorum ama hayallerimizi gerçekleştirmeye yaklaşmak heyecan verici."

"Heyecan verici ve biraz da korkutucu." Kulübeye çıkan üç basamağı tırmanırken elimi sırtının alt kısmına koyuyorum.

"Hayattaki en iyi şeyler her zaman biraz korkutucudur." Ben kapıyı kapatırken Viv elindeki poşeti koridordaki masanın üzerine bırakıyor. Bankta, portmantonun altında oturup kar botlarını çıkarmaya çalışıyor, ben de onun yanında aynısını yapıyorum. "İstediğimiz her şeye az bir çabayla sahip olsaydık sıkıcı olurdu. Bir şeyler için çalışmak iyidir."

"Bugün çok bilge ve filozofça davranıyorsun aşkım." Onu kollarımın arasına alıyorum ve burnumu onunkine değdiriyorum.

"Senin gidişine yaklaştıkça kendimi daha iç gözlemci buluyorum." Yüzünü bir hüznün dalgası kaplıyor, sonra bunu çabucak gizliyor. Üç aylığına gideceğim için üzgün. Ben de üzülüyorum. Ama planladığımız her şeyin yerli yerine oturması için bunun gerçekleşmesi gerekiyor.

"Hâlâ altı haftamız var," diye hatırlatarak başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Çok hızlı geçecek ve bahse girerim gittiğin zaman salyangoz hızında geçecek." İç geçiriyor ve onu kucağıma çekiyorum.

"Benim için bir şeyler olmaya başladığında bunun bizim gerçekliğimiz olacağını biliyorduk." Gözlerini görebilmek için dağınık saç tellerini yüzünden çekiyorum. "Kolay olmayacak ama bunlar birer basamak. Kariyerimde daha yerleşik hale geldiğimde, üstlendiğim projeler konusunda daha seçici olabilir ve bunları yılda birkaç taneyle sınırlayabilirim, böylece ayrılıklar o kadar kötü olmaz."

"Sadece seni özleyeceğim." Başını boynuma gömüyor ve birkaç dakika boyunca sessizce birbirimize sarılıyoruz. Viv başını kaldırıyor ve parmaklarını yanaklarındaki hafif kirli sakallarda gezdiriyor. Her zamanki gibi dokunuşuyla yüzüme karıncalanmalar yayılıyor. "Bencilce davranıyorum. Sen bu kadar zahmete girdikten sonra bu hafta sonunu mahvetmek istemiyorum."

"Bu bencillik değil. Endişeleriniz olduğunu anlıyorum. Benim de var ama bu bir alışma süreci, hepsi bu. Bir yolunu bulacağız." Dudaklarına tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdum.

Kalın ceketlerimizin ve kot pantolonlarımızın arasından bana sarılmak için hareket ediyor. "Yapacağımızı biliyorum, çünkü sen ve ben yıldızlarda yazılıyız, Reeve. Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu."

"Buna amin derim aşkım." Üzerime yerleşirken yüzünü ellerimle kavırıyor, makyajsız yüzünü inceliyor, kırmızı uçlu burnunun üzerindeki narin çillere, yanaklarındaki pembe ışıltıya ve geniş, canlı gözlerine dikkat ediyorum. Viv benden hiçbir şey saklamıyor ve ben onun korkusunu gördüğüm kadar sevgisini de açıkça görüyorum. Keşke yükünü hafifletmek için onu taşıyabilseydim. "Korkutucu olacak ama dediğin gibi, bu hayatta değerli olan hiçbir şey kolay gelmez. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve önemli olan tek şey bu. Bu asla değişmeyecek."

SONRA - 9 YAŞ

Gözyaşlarımla savaşıarak başımı eğiyorum ve ellerimi mutfaktaki masanın üstüne koyarak saate bir daha bakmamaya çalışıyorum.

O gelmiyor.

Söz verdi, ama her zaman sözünü tutmaz.

"Babanı tekrar arayayım." Eleanor elinde cep telefonuyla karşımdaki koltuktan kalktı. "Eminim yoldadır." İkimizin de cevapsız kalacağını bildiğimiz aramayı yapmak için odadan çıkarken gülümsemesi güçlükle gülümsüyor.

"Sana sıcak çikolata yaptım," diyor Bayan Thompson, önüme bir kupa koyarak.

"Kahvaltıdan önce bunu ," diye mırıldanıyorum.

"Bugün senin doğum günün. Sen doğum günü çocuğuysan kuralların bir önemi yoktur."

Keşke bu doğru olsaydı ama bugün de diğer günlerden farklı değil. Babam her zamanki gibi burada değil. Sabah erkenden bir toplantı için ofise gideceğine ve dışarı çıkmadan önce benimle kahvaltı etmek için evde olacağına söz vermişti.

Ama hala gelmedi ve neredeyse iki saat . Gelmeyecek.

Her doğum gününde aynı şey.

Benden nefret etmesine neden olacak ne yaptım bilmiyorum ama yanlış bir şey yapmış olmalıyım. Yaptığım hiçbir şey doğru değil. Hiçbir şey onu memnun etmiyor. Ve bazen onu bana bakarken yakaladığımda, sanki ortadan kaybolmamı istiyor gibi.

"Reeve," diyor Bayan Thompson yumuşak bir sesle ve başımı kaldırmama neden oluyor. Gözlerim doluyor ve onun önünde ağlamamaya çalışıyorum. Parmaklarını yanağımda gezdirirken üzgün görünüyor. "Sana bir hediye aldım. Git ve aç." Mavi ve yeşil kâğıtlara sarılı bir paketi bana doğru uzatıyor, ben de kâğıdı yırtarak açıyorum ve içindekini görünce nefes nefese kalıyorum.

Parmaklarımı parlak kapağın üzerinde gezdirirken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana yeni Harry Potter kitabını almışsın!" Gözlerimde yine yaşlar birikiyor, ama bu sefer mutluluk . "Teşekkür ." Kendimi ona doğru fırlatıyorum, bir elimle kitabı tutarken diğer elimle de ona sarılıyorum. "Bu şimdiye kadarki en güzel hediye."

"Bir şey değil, tatlım." Nedense vücudu bana karşı titriyor.

Kapı zilinin sesi mutfakta yankılanıyor ve sandalyeden kalkıp kitabı göğsüme bastırarak koridora ve ön kapıya doğru koşuyorum.

Geldi! Bu sefer sözünden dönmedi!

"Reeve!" Adımlarım Vivien çılgılık atarak bana doğru koşuyor. Bu babam değil.

Viv kendini bana doğru atıyor ve ben başının üzerinden ailesine bakarken kollarım otomatik pilotta ona sarılıyor. Kapıda Eleanor ile kısık sesle konuşuyorlar.

"Doğum günün kutlu olsun," diyerek beni sıkıca sarıyor.

"Teşekkürler." Üzüntümü bastırmaya çalışıyorum çünkü o burada olduğu için mutluyum. Eğer babam gelmiyorsa, o zaman en iyi arkadaşım ve ailesiyle birlikte olmak istiyorum. Ne zaman doğum günüm olsa genelde böyle olur.

"Sana çikolatalı krep yaptım." Viv plastik bir kutuyu yüzüme doğru salladı. "Annem yaptı ama ben de yardım ettim. Hamuru karıştırdım, cipsleri koydum ve dökmeye de yardım ettim." Kolunu benimkine doluyor. "Hadi gel. Ben acıktım."

"Vivien, bekle." Lauren koridorda ilerliyor ve önümde çömeliyor. Beni sıcak bir kucaklamanın içine çekti. "Mutlu yıllar, Reeve."

"Teşekkür ederim," diye boğuluyorum, o bana sarılıp öperken ben de ona yapışıyorum. Vivien'in annesi en güzel sarılmaları yapıyor. Kolları bana dolandığında içim hep sıcacık oluyor.

Lauren doğruldu ve elimi tutarken Vivien da diğer elimi tuttu. Mutfığa geri dönüyoruz, Bayan Thompson çoktan tabakları ve çatal bıçak takımlarını masaya koymuş. Viv beni masaya doğru sürüklerken iki kadın birbirlerine biraz tuhaf tuhaf bakıyorlar.

Lauren kutuyu alır ve krepleri masanın ortasındaki büyük bir tabağa dizerken Bayan Thompson da tezgahtan akçaagaç şurubu, çikolata şurubu, dilimlenmiş çilek ve doğranmış muzları getirir.

Vivien neredeyse koltuğunda zıplayarak, "Gelmiş geçmiş en güzel günü yaşayacağız," diyor. Annesine bakarken güzel gözleri kocaman açılıyor. "Ona şimdi söyleyebilir miyim anne? Lütfen?"

Lauren gülümsüyor ve kızının saçlarını karıştırdıktan sonra başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Devam et," diyor Viv'e.

"Universal Stüdyoları'na gidiyoruz ve yeni *Mumya'nın İntikamı* yolculuğuna çıkacağız! Babam adamla çoktan konuştu ve beklememize falan gerek yok. İstedığımız kadar binebileceğimizi söyledi!"

Viv ve ailesiyle daha önce oraya gitmiştik ama bu yeni yolculuk için gerçekten heyecanlıyız. Lauren çok şiddet içerdiğini söylediği için filmi izleyemedik ama ikimiz de rollercoaster'a binebilecek kadar uzunuz ve Jonathon bir gün bizi de götüreceklerini söyledi. Üzüntüm yerini mutluluğa bırakırken "Bu çok güzel," diyorum. Lauren tabağıma krep, meyve ve çikolata şurubu koyarken ona baktığımda göğsümde umut kabarıyor. "Babam da geliyor mu?"

Gülümseyerek bana dönmeden önce bir an garip bir yüz ifadesi takındı. "Bugün değil, ama bizimle gelmede bir sakınca olmayacağını umuyorduk ve daha sonra senin için başka bir sürprizimiz var."

Alt dudağım titrerken göğsümdeki sıkı ağrıyı ovuşturuyorum.

Vivien ağzına bir krep tıkıştırırmadan önce, "Baban pisliğin teki," diye geveliyor.

"Vivien Grace Mills!" Lauren kızgın bir yüz ifadesiyle en iyi arkadaşına bakıyor ve umarım başı belaya girmez. "Bir daha asla ağzından o kelimenin çıktığını duymak istemiyorum, beni duyuyor musun?"

"Bu hiç adil değil," diyor Viv bir ağız dolusu krepin üzerinde, annesine ters ters bakarak. "Bunu babama söylediğini duydum! Neden sen söyleyebiliyorsun da ben söyleyemiyorum?"

Lauren nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama ben duyamıyorum.

"Prencesler küfretmez," diyor Jonathon Mills, elinde kırmızı ve mavi ambalaj kâğıtlarıyla kaplı kocaman bir kutuyla odaya girerken. Kutuyu masanın ucuna bırakışını izlerken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Üzerime eğilirken gözleri nazikti. "Mutlu yıllar oğlum," diyor saçlarımı karıştırırken. "Kreplerini ye, sonra da hediyelerini açabilirsin."

Yetişkinler kıkırdarken krepleri ağzıma hızla tıkıştırıyorum.

"Yavaş ol Reeve," diyor Bayan Thompson bana bir bardak portakal suyu doldururken. "Boğulmak istemezsin."

Viv ve ben kahvaltımızı rekor bir sürede bitiriyoruz ve en iyi arkadaşım hediye açmama yardım ederken kutuyla birlikte yere oturuyoruz. İçinde birkaç kutu var ve her birine teker teker bakarken göğsüme bir sıcaklık yayılıyor.

"Bunu ben seçtim," diyor Viv, bana Justice League aksiyon figürlerinden oluşan büyük bir set uzatarak. Büyük bir kutu Lego'yu bana doğru itiyor. "Bu babamdan." Başka bir kutuyu bana doğru itiyor. "Annem Power Rangers tank setini seçti." Sanat malzemelerini, kitapları, oyunları ya da film ve McDonalds kuponlarını kimin seçtiğini açıklamıyor ama umurumda değil. Bu gelmiş geçmiş en iyi doğum günü.

"Beğendin mi?" Vivien soruyor ve nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"Onları seviyorum." Öne doğru eğildim ve en iyi arkadaşıma sarıldım.

"Yaşasın!" Vivien yanaklarımdan öpüyor. "Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımın Reeve ve bugün en güzel gün çünkü bugün senin doğum günün."

Ona tekrar sarıldım. "Sen her zaman benim en iyi arkadaşım olacaksın ve her doğum günümü seninle geçirmek istiyorum." Ayağa kalkıp Lauren, Jonathon ve Bayan Thompson'a sarılıyorum. Eleanor'un nereye kaybolduğunu bilmiyorum. "Hediyelerim için teşekkür ederim. Hepsini çok sevdim."

"Bir şey değil, tatlım." Lauren'ın gözleri bana gülümsediğinde cam gibi görünüyor.

"Kartını aç," diyor Viv, bana uzatırken. Yanaklarında iki pembe leke açıyor. "Bunu senin için yaptım."

Zarfı açıyorum ve Viv'in ön yüzüne çizdiği resme bakıp gülümsüyorum.

"Bu biziz," diyor, el ele tutuşan kız ve oğlanı göstererek. büyük bir ağacın önünde.

"Bu bizim ağaç evimiz," diye ekliyor.

"Tahmin etmiştim." Ona tekrar sarıldım. "Bayıldım buna."

Ayrıldığımızda, yetişkinlerin hepsinin yüzünde garip bir ifade vardı.

Jonathon ellerini birbirine sürüyor ve gülümsüyor. "Kim biraz rollercoaster'a hazır?" diye soruyor ve Viv ile ben evet diye bağırıp zıplıyoruz.

Lauren gülüyor. "Banyoya git ve , sonra gideriz."

Viv'in elini tutuyorum ve onu mutfaktan çıkarırken Bayan Thompson'ın "Bunun için teşekkür ederim" dediğini duyuyorum.

Lauren, "Onu ellerimle boğmak istiyorum," diye cevap veriyor ama Viv beni banyoya sürüklerken başka bir şey duymuyorum.

Lunaparkta en güzel günümü geçirdim. Bir sürü gezintiye çıktık, hamburger ve sosisli sandviç yedik, fotoğraf çektik ve milkshake içtik, sonra Vivien'in evine döndük ve Jonathon pizza siparişi verdi. Daha sonra Lauren üzerinde "Happy 9th Birthday Reeve" yazan büyük bir çikolatalı pasta ile geliyor ve ben de mumları üflüyorum. Viv bir dilek tutmam gerektiğini söylüyor ve ben de her doğum günümün bunun kadar güzel olmasını ve Vivien, Lauren ve Jonathon'ın hep yanımda olmasını diliyorum.

Lauren istersem yatıya kalabileceğimi söylediğinde mutluluktan ağlamak istiyorum. Babama hâlâ kızgınım ve eve gitmek istemiyordum, o yüzden bu mükemmel.

"Ona şimdi gösterebilir miyim anne, lütfen?" Vivien kollarını annesinin beline dolayıp ona bakarken gözleri parlıyor. "Bu sırrı daha fazla saklayamam."

"Sırrınızı saklamanıza şaşırdım prenses." Jonathon Vivien'e gülümser.

"Zor oldu," diyor. "Ama bunu Reeve için yaptım çünkü gördüğünde yüzünü görmek istedim."

"Neyi gördün?" Soruyorum çünkü neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

"Gel hadi." Lauren Vivien'in kollarını belinden çeker. "Reeve'e sürprizini gösterelim."

Vivien'in elini tutup ailesiyle birlikte üst kata çıkarken biraz şaşkınım. Her şeyden sonra, benim için başka bir sürprizleri mi var? "Çimdikle beni. Bunun bir rüya olmadığını bilmem gerek." Sahanlığa vardığımızda kulağına fısıldıyorum. "Ah." Az önce çimdiklediği kolumdaki ağrıyan yeri ovuyorum.

"Sen sordun." Kıkırdıyor. "Ve bu bir rüya değil, aptal. Bu gerçek." Yanağımlı öpüyor ve tenim gerçekten sıcak hissediyor. "Sen de hissettin mi?"

"Evet," diye fısıldadım, birden utandım.

"Prenses, en az otuz yaşına gelene kadar erkekleri öpmek yok," diyor babası. Lauren gülerek onun göğsüne vuruyor. "Jon, saçmalıyorsun."

"Vivien otuz yaşına geldiğinde bile başka erkeklerle öpüşmeyecek," diyorum elini daha sıkı tutarak. "Öpeceği tek erkek benim." Bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyorum ama doğru olduklarını hissediyorum.

"Reeve hariç tüm erkekler iğrençtir." Vivien bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum ve sürprizi tamamen unutmuş oluyorum. "Yani, senin

"Endişelenme baba," diyor gözlerini yüzümden ayırmadan, "çünkü senin de Reeve'i benim kadar sevdiğini biliyorum."

Lauren ağlayacak gibi görünüyor.

Jonathon önümüzde eğiliyor, gözleri birleşmiş ellerimize kayıyor. "Seviyorum prenses." Önce Vivien'in yanağını, sonra da benimkini öpüyor. "İkinizi de çok seviyoruz," diye ekliyor, "ama siz çok çok büyüyene kadar öpüşmekten söz etmeyeceğiz." Hayal görüyor olabilirim ama bunu söylerken gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Başımı sallıyorum ve o yine mutlu görünüyor. Yetişkinler bazen çok garip oluyor.

"Hadi, tatlılar." Lauren bizi yatıya kaldığımda kaldığım misafir yatak odasına doğru yönlendiriyor. "Sürpriz zamanı."

"Buna bayılacaksın." Vivien beni ileri doğru çekerek ciyaklıyor.

Vivien beni içeri çekerken yetişkinler odanın dışında duruyor. Ağzım açık kalıyor ve o çırpınma hissi göğsüme geri dönüyor, yutkunup Harry Potter yatak odasına dönüştürülmüş yatak odasına hayretle bakarken karnıma doğru süzülüyor.

Duvarlar turuncuya boyanmış ve bazılarının üzerinde ahşap paneller var. Büyük yatağın arkasındaki duvarda, üstünde ve altında Hogwarts Express yazan bir Hogwarts haritası asılı. Yorganın üzerinde kitap kapaklarının resimleri var. Yan sehpa yuvarlaktır, üzerinde bir baykuş vardır ve tüm Harry Potter kitapları sehpanın üzerindedir. Bir köşede dev bir Profesör Dumbledore maketi, yanında kalın bir ahşap kutu ve bir kara tahta duruyor. Diğer tarafta ahşap bir masa ve arkasında kitap rafları olan bir oyuk var. Tavandan yüzen mumlara benzeyen tel ışıklar sarkıyor. Televizyonun önündeki küçük lacivert kanepede yıldız, ay ve ejderha şeklinde minderler var. Duvarda çerçeveli kitap kapaklarının yanında bir quidditch sopası ve bir quaffle topu asılı. Daha yakından baktığımda, resimlerin yazar tarafından imzalandığını görüyorum ki bu *harika*. Yeni mavi perdeler ve süngerimsi mavi bir halı odayı tamamlıyor.

"Reeve," diye fısıldıyor Vivien kolumu çekiştirirken. "Neden ağlıyorsun? Üzgün müsün?"

Öyle olduğumu fark etmemiştim bile. Başımı sallıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum. Sanki nasıl konuşulacağını unutmuş gibiyim.

"Tatlım." Lauren bana doğru eğildi. "İyi misin?"

Başımı sallarken gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Bayıldım," diye fısıldıyorum, kelimeleri ağzımdan zorla çıkararak. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Bu benim fikrimdi," diyor Vivien göğsünü kabartarak. "Annem senin için özel bir yatak odası yapmak istediğini söyledi, ben de en sevdiğin kitap olduğu için Harry Potter olması gerektiğini söyledim."

Viv'in elini sıktım. "Bu benim favorim. Bu harika bir şey."

Lauren gözyaşlarını parmaklarıyla siliyor. "Burada kendine ait bir odan olmasını ve her zaman kapımızın sana açık olduğunu bilmeni istiyoruz Reeve."

"Sen ailemizin bir parçasısın," diyor Jonathon. "Bizim evimiz sizin de eviniz."

"Keşke annem ve babam olsaydınız," diye mırıldanıyorum, hissettiğim her şeyi anlamadan.

Lauren ağlamaya başladı ama bunu saklamaya çalıştı. Jonathon onu kucaklıyor ve sonra beni ve Vivien'i de kucaklıyor. Güzel bir histi. Güvende. Ve gerçekten mutluyum. "Bize ne zaman ihtiyacın olursa yanındayız Reeve," diyor Jonathon. "Bizim için sen zaten bizim oğlumuzsun."

ŞİMDİ

Ormanda tempolu bir yürüyüşten sonra kulübemize dönüyoruz ve ben açık şöminede ateş yakarken Viv fırına birkaç donmuş pizza atıyor ve salata ile sarımsaklı ekmek yapmaya koyuluyor. Sırayla tek başımıza hızlıca duş alıyoruz ve ardından oturma odasında toplanıp ateşin önünde yerdeki minderlere oturarak yemeklerimizi yiyor ve soğuk şampanyamızı yudumluyoruz.

Kız arkadaşım pepperoni pizza ısırıkları arasında "Evlenmeden önce yemek yapmayı öğrensem iyi olacak" diyor.

Omuz silkiyorum. "Temel bilgileri biliyoruz. Aramızda kalsın, üstesinden geliriz."

"İyi bir eş olmak istiyorum," diyor son dilim pizzasını tabağıma koyarken. "Alabilirsin. Ben doydum." Düz karnını ovuşturarak kanepeye sırtını yaslıyor.

"İyi bir eş olacaksın. Bu tartışmaya açık değil. Kordon mavisi yemekleri pişirip pişiremeyeceğin önemli değil. Önemli olan her konuda çok başarılısın."

"Bana büyük bir kafa vereceksin." Sırıttıyor.

"*Bana* büyük bir kafa vermeni istiyorum," diye şaka yapıyorum, eşofmanımın içinden sikimi tutarken kaşlarımı sallıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Peynir şehri."

Ona bir minder fırlattım. "Buraya gel. Orada çok uzaktasın."

Sürünerek yanıma geliyor, kolumun altına sokuluyor ve ben yemeğimi bitirirken başını omzuma yaslıyor.

"Hep bunun hayalini kuruyorum, biliyor musun?" diyor yumuşak bir sesle. "Düğünümüzü. Sana kocam diyebilmeyi, hayalimizdeki evi inşa etmeyi, her gün senin yanında uyanmayı ve her gece senin yanında uyumayı."

"Karnın bebeklerimizle şişmiş." İmgeleme kolayca devam ediyorum çünkü yıllardır her gece zihnimi meşgul ediyor. "Yeni doğan bebeğimizi kucağına alırken parlayan muhteşem yüzün. Bahçemizdeki salıncakta çocuklarımızı iterken ben."

"Ağaç evi, engelli parkuru ve oyun alanı olan bir bahçe."

"Gülleri unutma." İki boş tabağı da alıyorum ve flütlerimizi kaldırmadan önce onları yan masaya yerleştirmek için dönüyorum. Bir tanesini Viv'e uzatıyorum. "Sana karım diyeceğim günü arzulamak delilik mi?" Onun güzel gözlerine bakıyorum. Onun ruhuna ve benim sonsuzluğuma açılan kapı olan gözlerine. "Çünkü sürekli bunun hayalini kuruyorum." Dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. "Bir zamanlar bütün okul defterlerine karalamış olabilirim."

Viv bir kahkaha attı. "On yaşımdan beri defterlerime Bayan Reeve Lancaster yazıyorum."

"Ruh eşlerini bulamayanlar için üzülüyorum," diyorum şampanya yudumları arasında. "Dışarı çıkıp diğer yarınızı bulmak zorunda kaldığınızı hayal edin?" Bu düşünce beni ürpertiyor. "Bu beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor."

"Şanslıyız, Reeve." Viv doğruldu ve yüzünü bana döndü. "Birbirimizi bu kadar erken bulduğumuz ve aynı duyguları paylaştığımız için çok şanslıyız."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Bizi arkadaş bölgesinden daha fazlasına taşımaktan ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Senin aynı şekilde hissetmemenden ve arkadaşlığımızı mahvetmekten çok korkuyordum."

"Bu yüzden mi beni doğru dürüst öpmeden önce yıllarca beklettin?"

"O ve baban."

Kaşlarını çatı.

"Harry Potter temalı yatak odasını aldığım doğum gününü hatırlıyor musun? Koridorda yanağımdan öpmüştün ve baban uzun bir süre öpüşme olmayacağını açıkça belirtmişti."

Viv şampanyasını bitirirken gülümseyerek başını sallar. "Kendi iyiliğin için fazla asilsin, Reeve. Ailemle hâlâ konuşuyor olmam bir mucize." Gözleri parlıyor ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle gözlerimi kamaştırıyor. "Önce beni öpmemen için seni korkutuyorlar, sonra da yasal olana kadar beni engelliyorlar."

Şimdi kaşlarımı çatma sırası bende. "Ahem. V-kartlarımızı birbirimize kaptırdığımızda ikimiz de yasal değildik."

"Yine de on yedi yaşına kadar kendini tuttun. Ben on dört yaşımdayken sana saldırmaya hazırdım."

Neredeyse son şampanyamda boğuluyordum. "İkimiz de on dört yaşında hazır değildik. Beklediğimiz için üzgün değilim. Beklenti bir üst seviyedeydi ve birbirimizi keşfetmek ve boşaltmak için başka yollar bulup eğlenmiyorduk."

Viv elimden flütü alıyor ve iki bardağı da tabakların yanındaki masaya koyuyor. Kucağıma sürünerek oturuyor ve altında sertleştiğimi hissedince usulca inliyor. Elleri saçlarımda gezinirken pelvisini bana doğru sallıyor. "Çok yetenekli ellerin ve çok yetenekli bir ağzın var." Eğilerek beni yavaşça ve tutkuyla öpüyor ve ellerim sırtına bastırarak göğsünü benimkiyle aynı hizaya getiriyor.

"Sana sikimin de ne kadar yetenekli olduğunu göstermemi ister misin?" Kulağına fısıldıyorum ve ereksiyonumu onun en yumuşak kısmına doğru iterken lobunu kemiriyorum. Vücutlarımızı sadece eşofmanlar ve uzun kollu tişörtler ayırıyor ve onun sıcaklığını kıyafetlerimizin arasından hissedebiliyorum.

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyor, saçlarımı çekiştiriyor ve başımı geriye atıyor. "Bu çok hoşuma gider."

Kıyafetlerimizi çıkarıp sevişmek için adeta yarıştığımız dün gecenin aksine, bu gece acele etmiyoruz.

Ben yavaşça üstünü çıkarırken Viv kucağımda kalıyor. Sütyen ve ben artık çelik gibi sertleşmişim. Parmaklarım ipeksi pürüzsüzlükteki teninde gezinerek vücudunda hafif bir yol çiziyor. Meme uçlarının etrafında dönüp muhteşem göğüslerini avuçlarımın içine almadan önce usulca sıkıldığında inilti havaya karışıyor. "Bunlar benim." Onları birbirine doğru itiyorum ve ağzımı önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerine indirip gergin tepelerini nazikçe emiyorum. "Onlara ilk ve son dokunan, seni böyle gören benim."

"Evet," diye mırıldanıyor, başını arkaya atmış, saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş ve gözleri kısmen kapalı bir şekilde kucağımda dönüyor. "Beni öpebilecek, bana dokunabilecek, beni becerebilecek tek kişi sensin."

Onun sözleriyle aletim sarsılıyor, içimdeki sahiplenici canavarı körüklüyor. "Arkana yaslan," diye emrediyorum, onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve yemeğe başlamadan önce yere serdiğim yumuşak battaniyenin üzerine yatırıyorum. "Kendine dokun, bebeğim." Elleri pürüzsüz teninde gezinirken parmaklarım eşofmanının kemerinde kıvrılıyor. Göğüslerini okşarken ve meme uçlarını cımbızlarken sikimden prekum sızıyor. "Siktir, bu çok ateşli."

"Reeve, *ihtiyacım* var."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum Viv ve sana onu vereceğim."

Eşofmanını ve dantel külotunu bacaklarından aşağı yuvarlayıp bir kenara atıyorum. Aşkımı bir tanrıça gibi ortaya koyarken alevler ocakta çıtırdıyor ve dans ediyor. Tişörtümü çekip çıkarırken ve eşofman altımı tekmelemek için ayağa kalkarken "Bacaklarını aç," diye talimat verdim. İç çamaşırı giymeye zahmet etmedim.

duştan sonra. Isıtma sistemi en üst seviyeye çıkarılmış ve ateşle birlikte kabin güzel ve kızarmış. Kıyafet gerçekten isteğe bağlı.

Bacaklarının arasına diz çökerek manzaranın tadını çıkarmak için bir an duruyorum. "Harikasın Vivien ve seni o kadar çok seviyorum ki."

Gözleri benimkilere dikildi. "Ben de seni seviyorum. Kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha fazla."

Çıplak bedenimi onunkinin üzerine bastırarak, dilimi ağzına sokmadan önce onu şefkatle öpüyorum. Bacaklarını araladığında dudaklarından bir inilti kaçıyor ve ben de zonklayan sikimi yumuşak kalçalarının arasına yerleştiriyorum. Onu derinden öperken avuçlarım yüzünü sabit tutuyor, bilerek acele etmiyorum çünkü bu hafta sonunun her saniyesinin tadını çıkarmak ve her anı hafıza bankama kaydetmek istiyorum, böylece yalnız hissettiğimde ve onu özlediğimde başvurabileceğim.

"Reeve," diyor öpücüklerin arasında. "Sana içimde ihtiyacım var. Senin için yanıp tutuşuyorum."

"Ben de senin için yanıp tutuşuyorum bebeğim, ama bunu aceleye getirmek istemiyorum. Güzel vücudunun her santimetresine tapmak ve senin benim, benim de senin olduğum tüm yolları sana hatırlatmak istiyorum."

Sıcak teninden aşağıya doğru öpüyorum, memelerinin arasındaki vadiyi yalıyorum, dilimi meme uçlarının etrafında döndürmeden önce yumuşak tümseklerine masaj yapıyorum. Dudaklarım aşağıya, kaburgalarının üzerinden karnına doğru inerken bir iz bırakıyor. Dilimle göbek deliğini gıdıklıyorum ve dudaklarımı leğen kemiği boyunca gezdirirken, uyluklarının üst kısmındaki hassas deriyi emmek için nabız gibi atan göbeğini atlayarak inerken teni titriyor.

Burnumu ağına bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve dilimi dışarı çıkarıp yarığını aşağı yukarı yalamadan önce onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. Viv eğiliyor, inliyor, sızlanıyor ve ağını yüzüme doğru itiyor. Bir elimi karnının alt kısmına koyarak, onu dudaklarım ve dilimle yutarken yerinde tutuyorum. Ağlıyor, inliyor ve altımda kıvranıyor ve ben buna bayılıyorum. "Hmm," diye mırıldanıyorum dilimi onun kaygan kanalına sokup çıkarmadan önce. "Tadına ne kadar bağımlı olduğumu tahmin bile edemezsin Viv."

"Konuşmayı kes," diye bağılıyor. "Daha çok yalama ve dille sikiş."

Alt dudaklarına karşı kıkırdıyorum. İhtiyaçlarımız konusunda birbirimize karşı bu kadar açık ve dürüst olmamızı seviyorum. İki parmağımı içine sokarak yerde kıvranışını izliyorum, boynu ve yüzü kızarmış, meme uçları sertleşmiş ve hazır olda bekliyor. Gözleri yarı kapalıyken, dudaklarını aralayarak

Parmaklarımı amına sokup çıkarıyorum, parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissettiğimde nefesimin altında küfrediyorum. Çok yaklaştı, bu yüzden ağızımı klitorisine götürüyorum ve parmaklarımı içinde kıvırırken ve iç duvarlarını tutarlı bir hızlı hareketle okşarken dilimi ona karşı düzleştiriyorum.

"Reeve!" diye bağıyor ben klitorisini sıyrıp bir parmağımı daha amına sokarken. "Yapacağım... agh!" Amcığı boşalırken parmaklarımı boğuyor ve orgazmı boyunca onu okşamaya devam ederken şişmiş sinir demetini emiyorum. "Lanet olsun, Reeve." Şehvetle kaplanmış gözleri benimkileri yerlerine mıhlıyor. "Bu işte inanılmaz derecede iyisin." Aşağı uzanıp omuzlarımdan tuttu. "Şimdi buraya gel ve beni becer."

Diz çöküp parmaklarımı emerek kuruturken onun parlayan amına bakıyorum. "Lezzetli."

Viv aniden ayağa kalkıyor ve sikimi kavıyor, ince parmaklarını etrafına doluyor ve birkaç kez çekiştiriyor. Eğilip tepesini yalıyor ve ben yıldızları görüyorum. "Bağımlı olan tek kişi sen değilsin." Ucunu emerken bana bakıyor. "Tadını ben de seviyorum" diyor beni yutmadan önce. Beni emerken kendimi sabitlemek için bir elimi kanepeye dayıyorum, daha fazla içime girebilmek için yanaklarını çukurlaştırıyor. Omurgamın dibindeki tanıdık karıncalanma beni bu şekilde boşalabileceğim konusunda uyarıyor. Ama onun içine boşalmak istiyorum, bu yüzden bir patlamayla ağızından çıkıyorum ve onu kollarıma alıp birkaç saniye sarılıyorum. Başını arkaya yatırıp ona bakıyorum.

muhteşem, muhteşem yüz. "Şimdi seninle sevişeceğim, Viv." "Halle-lanet-lujah," diyor sırtarak.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Fısıldıyorum, parmaklarım onun narin yüz hatlarını okşuyor. "Ne kadar seksi olduğunu?" Ellerimi aşağı indirip göğüslerini okşayarak ekliyorum. "Seni ne kadar arzuladığımı? Sana ne kadar ihtiyacım var? Sana tapıyorum?"

"Reeve." Gözlerinde nem birikiyor. "Benim de seni arzuladığım, sana ihtiyaç duyduğum ve sana taptığım kadar diyebilirim."

Şefkatle onu tekrar battaniyenin üzerine yatırdım ve kalçalarının arasına yerleştim. "Hayat bana her zaman iyi bir el dağıtmadı ama seninle turnayı gözünden vurdum." Sikimi girişine yerleştirirken şiş dudaklarını öpüyorum. "Sana aşık olmayacağım hiçbir gün geçmeyecek," diye söz veriyorum yavaşça içine girerken. Aşkımın içine girerken zevk dalgaları üzerimden akıyor. İlk kez seks yaptığımızda olduğu kadar büyümlü hissettiriyor. "Seni sonsuza kadar seveceğim, Viv."

"Reeve," diye fısıldıyor ben eve kadar kayarken. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Sen benim var olma sebebimsin." Ben içinde dikkatlice ve hassas bir şekilde hareket ederken bacakları sırtıma dolanıyor, boynuna ve köprücük kemiğine öpücükler kondururken aletimin her sürtünmesini kadifemsi yumuşak duvarlarında hissediyor. Kalçalarımı döndürerek, kıcını yukarı kaldırarak ve sikimi içindeki mükemmel noktaya vuracak şekilde eğerek içeri girip çıkarken çaresiz elleri sırtımı kavırıyor.

"Siktir," diyor nefes nefese bir ses tonuyla, ben hızımı artırıp daha büyük bir aceleyle içine girerken kıcımı sıkıyor. "Çok iyi hissediyorsun." Sırtını yerden kaldırıyor ve sivri meme uçları göğsüme değerken içimi bir ürperti kaplıyor. Aletimi daha derine sokarken ellerim kalçalarını yerinde tutuyor ve bacaklarını belimde daha yukarı itiyor.

"Her seferinde inanılmaz," diyorum ona, karıncalanma omurgama geri dönerken ve taşaklarım yukarı çekilirken daha büyük bir ihtiyaçla içine dalıyorum. "Sana asla doyamayacağım Vivien. Asla."

"Reeve!" diye haykırıyor, amcığı sikime sertçe kenetleniyor ve ben neredeyse oracıkta patlıyorum. Bacaklarını omuzlarımin üzerine atarak pozisyonumuzu ayarlıyorum, böylece klitorisine kolayca erişebiliyorum ve ona sertçe girerken iki parmağımı şişmiş tomurcuğuna sürtüyorum.

"Evet! Tam orada, oh lanet olsun, evet, Reeve."

Serbest bırakılmam içimde gürlerken kükrüyorum, amcığı aletimin etrafında titreşip sallanırken ve kendi orgasmı boyunca inleyip kıvranırken vücuduna cum fiskiyeleri fırlatıyorum.

Yanında yere yığılıyorum, sikim hala amında sarsılırken onu yan tarafına çekiyorum. Kollarımı etrafında dolayarak yapışkan etimi onunkine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onun kollarımdaki hissinin ve sikimi içine alırken amının sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Birbirimize sarılıp aşkımızın gücünün tadını çıkarırken yüzüne ve saçlarına öpücükler konduruyorum. Sık sık özgüven eksikliği yaşıyorum ama asla şüphe duymadığım tek şey Viv ve benim. Çocukluğumuzdan beri gerçek bir inanç ve bağlılıktan doğan bir kibirle kurduğumuz bağa fazlasıyla güveniyorum.

Gelecekle ilgili pek çok şey belirsiz, ama biz asla. Viv asla.

Aramıza hiçbir şey giremeyecek çünkü kaderimizde hep birlikte olmak vardı ve hiçbir şey bizi birbirimizden ayıramayacak.

"Hadi," diyor Alex, antrenmandan sonra soyunma odasından çıkarken göreve çıkmış bir adam gibi görünüyor. "Hadi buradan çıkalım."

Sorgulamadan onun yanında yerimi alıyorum.

"Merak etme Reeve," diye bağılıyor Guy Fenwick . "*Gerçek* bir "Sen yokken Vivien'a iyi bak."

Ben çarparak dururken Alex dirseğimi tutuyor. "Yapma dostum."

Yardımcısı Keith York, "Dizlerinin üzerinde o kadar meşgul olacak ki seni özlemeye vakti olmayacak," diye ekliyor.

Dişlerimi azı dişlerime kadar sıkarken yumruklarım yanlarımda sıkıca toplanıyor. Sikerim böyle işi. Bu işin peşini bırakamam. Arkamı dönerek soyunma odasının dışında dolaşan pıslık sürüsüne doğru ilerliyorum.

"Hıyarlık etme, ahabap," diyor Nate, Zeke'i de peşine takıp Guy ve sersem tayfasının arasından geçerken.

"Lancaster'ın güzel prensesini düz yürüyemez hale gelene kadar dövmekten bahseden ben değilim." Guy, Nate'e doğru kaşlarını kaldırırken dudaklarının kenarları havaya kalkıyor.

Alex gözlerini Nate'e diyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

Nate bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Sarhoştum ve kıcımdan konuşuyordum. Öyle demek istemedim."

Evet, tabii. Herkes ve annesi Nate'in benim kıza karşı sert olduğunu biliyor. Geçmişte Viv yüzünden birkaç kez kavga etmiştik.

"Merak etme dostum." Adam Nate'in sırtına tokat atıyor. "Sıranın sana da gelmesini sağlayacağız."

Adam müstehcen bir sırıtışla bana bakıyor ve ben anında kırmızıyı görüyorum. Otomatik pilotta tepki vererek kitap çantamı yere atıyorum ve aletin üzerine atılıyorum. Ekibi etrafını sarmış, sırtlarını dikleştirmiş ve yumruklarını sıkmış, adeta ağızlarından köpükler saçıyorlar. İlk yumruğu indirmeden Alex beni geri çekiyor. "Sete kanlı ve yaralı gelemezsin," diyor kulağıma alçak sesle.

Şu anda umurumda değil. Vivien'a saygısızlık etmeye cüret ettikleri için bu pıslıkleri yere sermek istiyorum. Adam benimle onun hakkında alay ediyordu.

ve çoğunlukla bunu görmezden gelebiliyorum. Çünkü her zaman kız arkadaşımı korumak için buradaydım. Bu sefer farklı. Yarın üç aylığına gidiyorum ve onu korumak için burada olmayacağım. Sadece beni yemlemeye çalıştıklarını nereden bileceğim? Ona zarar vermeye çalışmayacaklarını nereden bileceğim? Adamın kızlar arasında kötü bir ünü olmasının bir sebebi var. O pisliğin hayatımın aşkına yaklaşmasını istemiyorum.

"Ona istediğini vermeyin," diye fısıldıyor Alex beni geri çekerken. Guy ve destekçileriyle karşı karşıya geldiğimizde takımdan birkaç kişi daha bizimle birlikte duruyor. "Viv o pisliklere gün yüzü göstermeyecek."

"Biliyorum," diye tıslıyorum. Benim kızım sadıktır. "Bunun için endişelenmiyorum."

"Onu taciz etmelerine ya da incitmelerine izin vermeyeceğim," diye söz veriyor. "Onun arkasını kollayacağım."

Ona sıkı bir baş selamı veriyorum. "Artık iyiyim," diyorum, onu tuttuğu yerden sıyrılarak. Değilim, ama bir kavga başlatıp da öylece çekip gitmeyeceğim. Durumun kontrolünü elime almalıyım ve onun ellerini kızımdan uzak tutmasını sağlamalıyım.

Ona doğru yaklaşırken dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. "Diz çökmüş kadınlardan bahsetmişken. Annen bugünlerde nasıl?"

Kendini beğenmiş sırıtışı yüzünden kayıp ve benim sırıtışım daha da büyüyor.

"Babamın onun amını özlediğini söyleyecektim ama bu yalan olur. *On beş* yaşındayken bana asıldığından beri," diye ekliyorum, mantar gibi çoğalan seyirciye oynayarak, "onu yatağına almaya pek hevesli değil. Ama duyduğuma göre sevgilisi hiç de az değilmiş."

Adamın burun delikleri şişiyor ve bana yumruk atmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. "Kapa o lanet çeneni Lancaster." Göğsümü itiyor ve ben gülüyorum.

"Gerçekler acıtır, ha, kardeşim?"

"En azından benim bir annem var," diye karşılık verir.

"Annen bir pedofili özentisi," diyorum göğsümdeki bıçak saplanır gibi ağrıyı görmezden gelerek. "Ya da belki tam teşekküllü bir pedofili." Omuz silkiyorum. "Asıldığı tek reşit olmayan çocuğun ben olduğumu kim söyleyebilir? Belki diğerleri onu uzaklaştırmakta bu kadar acele etmemişlerdir."

Yüzünde bir şey parlıyor, ne olduğunu çözemeyeceğim kadar hızlı geçiyor ama doğru düğmeye bastığım belli. Gülümseyerek yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum ve sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle konuşuyorum. "Bu söylentiye başlatmak benim için fazla bir şey gerektirmez. Sosyal medyada büyük bir takipçi kitlem var. Tek bir sözümle annenin itibarı ve evliliği

-mahvolurdun. Kasabada yüzünü bile gösteremezsin." Onu iğneleyici bir bakışla deldim. "Vivien'dan uzak dur. Sen ya da ekibinden biri ona doğru en ufak bir nefes alırsa, ailenin üzerine cehennemi salarım." Gömleğini avuçladım. "Anlaştık mı?"

İsteksizce başını sallarken çenesinde bir kas patlar.

"Güzel." Gömleğindeki tutuşumu bırakırken onu itiyorum. Parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "Sen sözümü tuttuğun sürece ben de tutacağım. Bana ihanet etmeyi aklından bile geçirme." Arkamı dönerek Alex'in uzattığı elden çantamı alıyorum ve uzaklaşıyorum.

Çıkışa doğru yürürken Alex, "Bakıyorum kolundaki ası çıkarmışsın," diyor. Cuma günü bu saatlerde koridorlar neredeyse bomboştu ve kızlar son derslerinden hemen sonra bu akşamki yemek randevumuza hazırlanmak için ayrıldılar. Tamamlamam gereken bazı evrak işleri olduğu için ben biraz oyalandım. Bugün resmi olarak Blackrock Prep'teki son günümdü. son günüm. Mezuniyet için geri dönmeyeceğim, bu yüzden her şeyi bugün hallediyorum.

"Bunun bir gün işe yarayacağını biliyordum." Maritsa Fenwick'in beni baştan çıkarmaya çalıştığı zamanı hatırladığımda içimi bir ürperti kaplıyor. Neler olduğunu sadece babam ve Alex biliyor ve bu düşünmek istediğim bir şey değil. Hâlâ kusasım geliyor. Guy için biraz üzülüyorum. Annesi bacaklarını açmakla o kadar meşgul ki ona ve kız kardeşlerine zaman ayıramıyor. Sanırım onun evinde büyüme de eğlenceli değildi. Yine de tam bir göt. En azından ben yokken Viv'e eziyet etmeyecek. Yüzündeki o kısacık ifade bunu doğruluyor.

"Lancaster!" Koşan ayak sesleri kulak zarımı gıdıklarken Nate bağırıyor. "Dur bakalım."

"Onun kıcıyla uğraşacak havada değilim," diye uyarıyorum Alex'i. Ona nasıl tahammül ettiğini anlamıyorum. Her iki ebeveyn grubu da uzun zamandır arkadaş ama çocuklarını birbirlerinin üzerine yıkmaları doğru değil. Alex öyle olmadığını söyledi. Nate'in görüldüğünden daha fazlası olduğunu ve kişiliğinin bir paravan olduğunu söylüyor. Umurumda değil. Bu adama karşı çok az sabrım var. Kız arkadaşımı istediği bu kadar bariz olmasaydı, onun etrafında olmak daha kolay olabilirdi.

Sadece Alex için arkamı dönüyorum. Hakemlik oynamaktan nefret eder. "Ne istiyorsun?" Ses tonumu nötr tutmak için çok çalışıyorum.

"Özür dilerim dostum." Zeke bir dolaba yaslanıp kürdan çiğneyerek izlerken Nate elini saçlarında gezdiriyor. Nate'in en iyi arkadaşı iyi bir adam. Onun da Nate'e nasıl tahammül ettiğini bilmiyorum.

Alex çantasının kayışlarına tutunarak, "Eğer böyle bir şey söylediyse, bu hiç hoş değil," diyor.

"Biliyorum, biliyorum." Nate parmaklarını tekrar saçlarında gezdiriyor. "Bunu söylediğimde kafam iyiydi ama artık daha iyi biliyorum."

"Alex yüzünden sana tahammül ediyorum," diyorum göz ucuyla ona bakarak. "Kafanı duvara vurmamamın tek nedeni de o." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Sana defalarca kız arkadaşım hakkında ileri geri konuşmayı bırakmanı söyledim. Onu çıplak hayal ediyormuşsun gibi bakmayı kesmeni. Bu saygısızlık."

"Size saygısızlık etmek , sadece-"

Parmağımla göğsünü dürtüyorum. "Bu *Viv'e* saygısızlık, Nate! O senden hoşlanmıyor. O benimle birlikte. Sonsuza dek beraberiz." Parmağımla daha sert sokuyorum. "Bunu o kalın kafana ne zaman sokacaksın?"

"İkinizin ömür boyu birlikte olduğunuzu biliyorum. Ona aşık olmamaya çalışıyorum ama bu çok zor çünkü o muhteşem ve çok havalı."

"Dene." Jab. "Lanet olsun." Jab. "Daha sert." Jab.

Alex, "Bu saçmalığı bırakmazsan ikimizin sorunları olacak, kardeşim," diye ekliyor.

"Duracağım. Söz veriyorum." Nate ayık bir bakışla beni delip geçiyor. "Yemin ederim sen yokken hiçbir şey yapmayacağım. Öyle bir niyetim yok." Elini tekrar saçlarında gezdirirken gözlerini yere indiriyor. Geri çekiliyorum, bu işi bitirmeye hazırım. Başını kaldırıyor. "Bazen bırakın durdurmayı, düşünmeye bile vakit bulamadan ağzımdan bir şeyler çıkıyor. *Viv'e* saygısızlık etmek istememiştim. Bana hep iyi davrandı ve... evet, hazır öndeyken bırakıyorum," diye ekliyor, gözlerimdeki uyarı dolu bakışı görünce.

"Ben yokken *Viv'*le uğraşma, Nate." Ona ölümcül bir bakış attım. "Uzun süreliğine gitmeyeceğim ve kız arkadaşıma bulaşırsan ne yapacağımı görmek istemezsin."

Ertesi sabah, göğsümdeki yürek burkan acıyı görmezden gelmeye çalışarak *Viv'*in boş odasına gizlice giriyorum. Dün gece o uyurken yatak odamda onu kollarımda tuttuğumdan beri oradaydı. Gözümü bile kırpmadım. Birlikte geçirdiğimiz son saatlerin bir saniyesini bile boşa harcamak istemedim. Onu uyurken izlemek beni her zaman rahatlatmıştır ve her yumuşak kıvrımını, her küçük hareketini ezberlemem gerekiyordu.

il, her küçük i çekiş. Önümdeki uzun gecelerde beni ayakta tutması için her bir detayı zihnime kazımam gerekiyor.

Vivien'den hiç uzun süre ayrı kalmamıştım, bu yüzden bu ikimiz için de zor olacak.

Yastığını kaldırıp, gümüş madalyon, ikolatalar ve kartın bulunduğu küçük file çantayı altına yerleştiriyorum. Gözlerim yaşarıken bakışlarım tanıdık odayı tarıyor. Yatağa uzanıp yüzümü yumuşak yastığa gömüyorum ve bana kız arkadaşımı hatırlatan iek kokusunu içime çekiyorum.

Filmin çekimlerine başlayacağım için heyecanlıyım ama bunu olmadan yapacağım için travma yaşıyorum. Viv hayatımın her önemli anında yanımdaydı ve bunu onsuz yapabileceğimden emin değilim. Ama kendime hakim olmalıyım.

Yastığı sürpriz hediyeinin üzerine dikkatlice yerleştirdikten sonra ayağa kalkmadan önce derin bir nefes veriyorum. On sekiz yaşındayım. Artık bir erkeğim ve bunu Vivien'a, babama, Lauren ve Jon'a kanıtlamanın zamanı geldi.

Ama en çok da *benim* için.

Bu benim parlama zamanım. Sorumluluk sahibi ve bağımsız olabilirim ve bunu mahvetmeyeceğim.

ŞİMDİ

"Buraya gel bebeğim," diye yalvarıyorum, Viv'in yüzünden akan sessiz gözyaşlarını izlerken içimde bir şeylerin öldüğünü hissediyorum. Havaalanına giderken yol boyunca gözyaşlarıyla savaştı ve artık onları daha fazla tutamıyor. arabanın arka koltuğunda kollarıma alıp teselli etmeye çalışıyorum. Kiracılar çoktan inmiş, bizi biraz yalnız bırakmışlardı. "Lütfen ağlama. Bu beni öldürüyor."

"Özür dilerim," diyor hıçkırıklar arasında kucağıma tırmanırken. "Ağlamayacağıma yemin ettim ama gözyaşı kanallarım belli ki mesajı almamış."

Benimki de öyle. Birkaç gece önce, ayrılığımızın gerçekliği tüm gücümle yüzüme vurdu ve odamda ağlayarak uyuyana kadar mini bir sinir krizi geçirdim. Bunun aşırı görünebileceğini biliyorum ama kimse anlamıyor. Kimse birbirimizin ne kadar parçası olduğumuzu anlamıyor. Ondan ayrılmak kalbimin yarısını Kaliforniya'da bırakmaya benziyor. Çok önemli uzuvlarımı kesmek ve onlar olmadan hayatımı topallayarak sürdürmek gibi.

İşte bu kız benim için bu kadar önemli. O benim her şeyim.

Her şeyi.

Onu özleyeceğimi söylemek, nasıl özleyeceğimi anlatmaya yetmez. hissediyorum.

Ama bencil olamam. Ne kadar harap olduğumu görmesine izin veremem çünkü

Viv için daha kötü olacak. Burada bensiz sıkışıp kalacak, anılarımız ve aşkımızla çevrili olacak. Yeni maceralar yaşayacak olan benim ve dikkatimi dağıtacak çok şeyim olacak. Kız arkadaşım için daha zor olacak ve bunu onun için kolaylaştırmak için elimden geleni yapmalıyım. "Sadece üç ay, sonsuza kadar değil. Sen farkına bile varmadan balo için evde olacağım." Burnunun ucunu öptüm.

Yüzümü elleriyle kavırıyor. "Seninle gurur duyuyorum Reeve ve senin için çok heyecanlıyım."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve bir anlığına kırılganlığımı şımartıyorum. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı, çünkü çok korkuyorum. Ya her şeyi berbat edersem?"

Son zamanlarda uykusuz geceler geçirmeme neden olan sadece Viv'den ayrılma düşünceleri değil. Bu benim ilk büyük rolüm. Benden daha deneyimli oyuncularla çalışıyorum. Yönetmen çok aranan biri ve stüdyo da sektörün en iyilerinden biri. Bütçe çok büyük. Öngörülen sonuç en çılgın hayallerimin ötesinde. Omuzlarımda çok yük var ve bana güvenen pek çok insan var. Bu düşüncelerin aklımdan çıkmasına izin verdiğimde, her şeyi berbat edeceğimden korkuyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunu etmene imkân yok. Rolü aldığın andan itibaren dini olarak replik çalışıyoruz ve ben bile Cam'in repliklerini uykumda ezbere söyleyebilirim. Bu iş sende bebeğim. Başaracaksın."

Hissettiğim her şeyi aktaran derin bir öpücükle dudaklarına yapışıyorum. Dilimi dudaklarının arasından geçirdiğimde Viv ağzımın içinde inliyor ve üzerimde debeleniyor. Bu hafta çılgınca seviştik, ikimiz de birbirimizi doyurmak için yanıp tutuşuyorduk ama bu yeterli değildi. Bu kızla asla yeterli olmazdı. Kan sikime doğru akıyor ve şimdiden bir semi spor yapıyorum.

"Seni seviyorum," diye hatırlatıyorum kollarımı sırtına dolayıp onu kendime yakın tutarken. "Seni çok seviyorum. Bunu sakın unutma." Ona sıkıca sarılırken gözlerim kapanıyor, asla bırakmak istemiyorum.

"Yapmayacağım." Başını benimkinin üzerine koyuyor ve ben onun verdiği hissi hafıza bankama kaydediyorum.

"Ciddiyim, Viv." İsteksizce onu kaldırıyorum ve yanımdaki koltuğa oturtuyorum. Kolum omuzlarında geziniyor. "İşler çığırından çıkacak ama benim için hiçbir şey senin kadar önemli değil. Sen benim tüm dünyamsın ve bu asla değişmeyecek."

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve sahip olduklarımızı koruma arzum her zamankinden daha güçlü. Bu aşkımızın ilk gerçek sınavı olacak ve fırtınayı atlatacağımızdan emin olsam da, yalan söyleyip endişelerim olmadığını söylemeyeceğim. İkimiz de birbirimiz olmadan bu kadar uzun süre geçirmedik ve bu zorluklar ya da baskılar olmadan olmayacak.

"Kes şunu." Gözleri tekrar cam gibi olurken şakacı bir şekilde göğsümü itiyor. "Bu kadar romantik olmayı bırak. Çok mükemmel, çünkü bu sadece ayrılığımızı daha da zorlaştırıyor."

Babam kapıyı açar ve kafasını içeri sokar. "Vakit geldi." Viv'e doğru neredeyse yumuşak bir bakış fırlatıyor ve bu beni şaşırtıyor. Simon Lancaster

Hayatımla çok az ilgileniyor ve Viv'den ya da bir çift olarak bizden hiç bahsetmedi.

"Bize bir dakika daha verin," diyor ve babam başını sallayıp kapıyı kapatırken gümüş ambalajlı paketi yerden alıyor.

Yaklaşan ayrılığımız nedeniyle karnımda endişeli kelebekler uçuşuyor ve boğazımda safra birikiyor.

Bunu nasıl yapacağım?

Onsuz nasıl yaşayacağım?

Onunla birlikte olmadığım zamanlarda bile sürekli onunla konuşmaya alışkınım. Sevgi dolu öpücüklerle, dokunuşlara ve yatakta benimkinin etrafında kıvrılan baştan çıkarıcı bedenine alışkınım.

Onun cesaretlendirici yorumları, şakacı kahkahaları, seksi gülümsemeleri ve sevgi dolu gözleri olmadan nasıl hayatta kalacağım?

"Uçakta açarsın." Viv hediye bana verdiğinde kendime geldim.

Keşke gümüş folyoyla paketlenmiş olsaydı ve Vivien'i de yanımda götürseydim.

Bu tür düşünceler bunu tek başıma yapmam gerektiğini doğruluyor. Ona bu kadar güvenmem doğru değil. Bunu biliyorum. Belki de bu ayrı zaman ilişkimiz için iyi olacak ve ikimizin de biraz daha bağımsız olmasına yardımcı olacak. Bu bizim için iyi bir şey olacak. Eskisinden daha güçlü çıkacağız.

Vedalaşmaya hazırlanırken bu duygulara tutunuyorum.

"Yatağının üzerine senin için bir hediye bıraktım," diyorum.

Gözleri tekrar doluyor ve birlikte hareket ederek dudaklarımızı şefkatli bir öpücükle birbirine bastırıyoruz. Sonra arabadan inmesine yardım ediyorum ve son valizimin Studio 27 özel jetine yerleştirilmesini izlerken elini tutuyorum. Stüdyo beni Logan International'dan alacak ve ilk birkaç hafta boyunca evim olarak adlandıracağım otele götürecek bir araba ayarladı. Daha sonra, Massachusetts'in farklı bölgelerinde çekimlerde olacağız.

"İyi şanslar evlat," diyor Jonathon Mills ve beni kucaklıyor. Jon bana oğlum dediğinde her zaman olduğu gibi kalbim küt küt atıyor. Bunu küçüklüğümden beri, kendimi bildim bileli yapıyor.

Simon Lancaster'dan çok onun oğlu gibi hissediyorum.

Her şeyin resmileşeceği günü iple çekiyorum. Viv'le evlendiğimde Lauren ve Jon benim gerçek ailem olacaklar.

Onlar büyürken tanıdığım tek ebeveynlerim ve benim için yaptıkları her şey için onları çok seviyorum. Onları düşünmek bile gözlerimi yaşartıyor.

Jon sırtımı sıkarak, "Seni destekliyoruz," diye ekliyor.

"Bu deneyimin tadını çıkar, tatlım." Lauren daha sonra beni kucaklıyor. Her iki yanağımı öperken ellerimi avuçlarının içine alıyor. Onun şefkatli dokunuşuyla göğsüme sıcaklık doluyor. Lauren Mills tanıdığım en iyi kadın ve en harika anne. Hayatımda onun etkisi olduğu için çok şanslıyım. O olmasaydı çocukluğumun ne kadar kötü geçeceğini düşündükçe ürperiyorum. "Ve bana ihtiyacınız olursa sadece bir telefon uzağınızdayım. Kişisel deneyimlerimden bunun ne kadar ürkütücü olabileceğini biliyorum, bu yüzden gece ya da gündüz istediğiniz zaman arayın."

Yardım etmesi için ona güvenebileceğimi biliyorum ama bunu kendi başıma yapmalıyım. Kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi herkese kanıtlamalıyım. Artık onlara güvenmeme gerek olmadığını. Bir yetişkin olduğumu ve kendi işlerimi halledebileceğimi. Lauren ve Jon'a tek kızlarına layık olduğumu başka nasıl kanıtlayabilirim?

"Sadece işine odaklan," diyor babam, beni kafamdan çekip çıkararak. "Hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin verme."

Bilinçli bir düşünce olmadan ona uzandım.

Nedenini bilmiyorum.

Bana sarıldığını hiç hatırlamıyorum.

Benim kollarım ona sarılmış, onunkiler ise nasıl sarılacağını unutmuş gibi yanlarından sarkıyor. Acı beni her açıdan sarıyor ve tam kucaklaşmamızı bozmak üzereyken kollarını kaldırıp bana tekrar sarılıyor. Gözyaşlarım gözlerime saplanıyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Babamın kolları beni zamanda geriye götürse ve kendimi tekrar kayıp küçük bir çocuk gibi hissetsem de etrafımda iyi hissettiriyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bunun yeterli olması için dua ediyorum. Onu gururlandırayım, annemi öldürdüğümü unutsun ve beni onu sevmek istediğim gibi sevsin. Bu tamamen onun hatası değil. Annemi kaybettiği gün içinde bir şeyler kırıldı. Viv'i böyle ruhumu mahvedecek bir şekilde kaybetseydim nasıl olurdu diye hayal etmek empati kurmama yardımcı oluyor. Asla eskisi gibi biliyorum. Yani, bir şekilde ilişki kurabilirim.

Anlamadığım şey, beni nasıl terk edebildiği.

Ben onun annemle olan son bağlantısıyım. Hayatın kendisinden daha çok sevdiği kadın. Bunun için bana değer vermesi gerekmez mi? Onun yerinde olsaydım, küçük oğluma sımsıkı sarılır ve onu sevgi yağmuruna tutardım çünkü o hayatımın aşkından ve bu dünyada ondan geriye kalan tek şeyden bir veda hediyesiydi.

Hayatındaki varlığımın nasıl olup da tam tersi bir etki yarattığını asla anlayamayacağım.

Bazen onun ümitsiz vaka olduğunu düşünüyorum. Onun sevgisini kazanmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını. Geçmişte denemeyi bırakacağıma dair kendime yeminler ettim. Ama hep bozuyorum. Onun ne düşündüğünün benim için önemli olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum ama önemli.

Beni sevmesini istiyorum.

Sanırım bütün hissetmek için buna ihtiyacım var.

Keşke olmasaydı ama babamın sevgisi ve saygısı olmadan içimde hep bir sızı var.

"İyi iş çıkardın Reeve," diyor sarılmamızı bitirirken. "Annen seninle çok gurur duyardı."

Vay canına. Biraz şaşkınlıkla ona baktım. Bunu bana daha önce hiç söylememişti. Kalbim göğüs kafesimin arkasında şişiyor ve duygular boğazımı tıkıyor. Tüm vücudumu saran bir ürperti içimi titretirken Viv kollarını bana doluyor.

"*Hepimiz* seninle gurur duyuyoruz." Lauren omzumu sıkıyor ve kendimi tamamen kaybetmeye çok yaklaşıyorum. Bugünün zor olacağını biliyordum ama hiç bu kadar duygusal olmamıştı.

"Uçağa binmen gerek, yoksa sensiz kalkmak zorunda kalacak," diyor babam, birkaç dakika önce yüzünde gördüğüm aynı yumuşak ifadeyle Viv'e bakarak.

Viv kollarımda titriyor. "Seni seviyorum," diyorum onu bedenime sıkıca sararak.

"Ben de seni seviyorum," diyor gözyaşlarının arasından.

Muhteşem yüzünü tutarak güzel dudaklarını öpüyorum. "Güçlü kal, bebeğim."

Başını sallıyor ve burnunu çekiyor.

Onu son bir kez öpüyorum ve gitmesine izin vermek beni öldürüyor ama buna mecburum. Viv'in hediyesini kolumun altına sıkıştırarak uçağa doğru yürüyorum, göğsümün içinde dönen duygu tsunamisiyle savaşıyorum.

"Destansı ol bebeğim," diye bağılıyor Viv. "Ve yolun her adımında seni desteklediğimi bil."

Etrafımda dönerek ona bir öpücük konduruyorum, zıplayıp öpücüğü yakaladığında gülümsüyorum.

Vivien beni çok seviyor ve hayatımda olduğu için inanılmaz şanslıyım. Başarılı olmamı istiyor ve benimle gurur duyuyor. Bu duygular önümüzdeki haftalarda ve aylarda beni ayakta tutacak.

Uçak havalandırırken, hayatımın aşkını pistte geride bırakırken gözyaşları döküyorum. Kalbim ikiye ayrılmış gibi hissediyorum ve acı çok yoğun.

Hâlâ nefes alabilmem bir mucize. Kendimi biraz toparladıktan sonra hediyesini açıyorum, özenle seçilmiş her bir parçayı inceliyorum ve böyle sevildiğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Sonra gözyaşlarımı siliyorum ve kendime bir daha olmayacağına dair söz veriyorum. Bu filme her şeyimi vereceğim ve hayalini kurduğum türden bir kariyer inşa edeceğim çünkü bu şekilde Viv'in hayallerinin de gerçekleşmesini sağlayacağım. Ve hayatımı onunla planladığımız şekilde paylaşabilmek tek istediğim şey.

Koridorda tökezleyerek babamın yatak odasına doğru ilerlerken elimi sıcak kulağımın üzerine tutuyorum, acım arttıkça hıçkırarak ağlıyorum. Kapıyı açıp içeri koşmadan önce odasından gelen tuhaf sesleri fark edemeyecek kadar çok ağlıyorum. "Baba," diye hıçkırdım. "Kulağım..." Kelimelerim soluyor ve ağzım açık kalırken gözyaşlarım diniyor. Sessizce izliyorum, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Yatakta yabancı bir kadın var ve üzerinde kıyafet yok! Babam onun üzerine eğilmiş ve o da çıplak! Babam kadına doğru hamle yaparken poposu esniyor ve babamın yatağının arkası duvara çarparken kadının iri memeleri sallanıp titriyor. Kadın çığlık atıyor ve babam onun kalçalarını tutup küfrediyor.

"Baba! Onu incitiyorsun!" Bir an için ağrıyan kulağımı unutarak bağıriyorum.

Kadın çığlık atıyor ve artık iki kulağım da ağrıyor. Babamı itiyor ve çarşafı çenesinin altına kadar çekiyor. Aynı anda banyodan başka bir çıplak kadın çıkıyor ve beni görünce gözleri dehşet içinde kocaman açılıyor.

"Reeve!" Babam bana kükrerken Eleanor adımı fısıldıyor.

"Defol git buradan, seni küçük pislik!" Babam bağıriyor, yataktan kalkıyor ve kızgın yüzüyle bana doğru geliyor. Penisini daha önce hiç görmemiştim ama benimkinden çok daha büyük. Benimki gibi bazen sertleşiyor ve dimdik duruyor. "Odana geri dön!" Eleanor arkamdan yaklaşırken babam omuzlarımı sarsıyor ve bakışlarımı kızgın yüzüne doğru sürüklüyor. Üzerinde babamın gömleği var.

"Onu ben alırım," dedi dadım.

"Hayır." Babam dirseğinden tutarak onu yanında tutuyor. "Buraya kendi yolunu çizdi. Geri dönebilir." Parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Sana kapı çalmakla ilgili ne söyledim, evlat? Ne cüretle buraya dalarsın! Gecenin bir yarısı. Uyumaya devam et."

"Ama, baba-" Tam ona hasta olduğumu söyleyecektim ki beni itti.

"Git, Reeve! Pişman olacağım bir şey yapmadan önce gözümün önünden çekil."

Eleanor babamı itip kolunu omuzlarıma doluyor ve ben tekrar ağlamaya başlıyorum. "Onunla böyle konuşma, Simon." Ona ters ters bakıyor. "O sadece küçük bir çocuk."

"O daha iyisini bilecek kadar yaşlı." Gözlerini buz gibi bir bakış dolduruyor. "Ve artık bir dadıya ihtiyaç duymayacak kadar da yaşlı."

Eleanor sertleşir. "Yapma bunu. Bana ihtiyacı var."

Babam hırlıyor. "İkimizin de sana ihtiyacı yok." Yatağın diğer tarafına doğru yürüyor, birkaç giysi alıyor ve geri dönüp giysileri ona fırlatıyor. "Kovuldun. Odanın geri kalanını temizle ve ben yarın işten gelene kadar gitmiş ol."

"Bebeğim," diyor yataktaki kadın, kirpiklerini babama doğru kırıştırarak. "Buraya gel ve başladığın işi bitir."

"Sen bir pisliksin," diyor Eleanor, beni yanına sıkıştırırken giysilerini göğsüne bastırarak.

"Hiçbir zaman değilmişim gibi davranmadım," diyor babam, bizi koridora itiyor ve kapıyı yüzümüze çarpıyor, sanki bir çöpmüşüz gibi.

Eleanor burnunu çekiyor ve her yeri titriyor. "Sen iyi misin?" Ağrıyan kulağımı çekiştirirken soruyorum.

Benim hizama çömeldiğinde yüzü yumuşuyor. "Ben iyiyim, tatlım." Kulağıma bastırdığım elime bakıyor. "Sorun nedir, Reeve?"

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. "Kulağım ağrıyor."

Ani bir güm *güm* sesi beni korkutuyor ve dadıma yapışıyorum. Eleanor kapalı kapıya bakıp kaşlarını çatıyor ve doğrulup elimden tutarak beni yatak odama götürüyor. İlk yardım çantasını getirmeye giderken beni yorganın altına sokuyor. Döndüğünde kot pantolon ve bluz giymiş, içinde bir bardak meyve suyu ve kutu olan bir tepsi taşıyordu. Dadım ateşimi ölçüyor ve bana biraz ilaç veriyor.

"Bu ağrını hafifletir, sabah ilk iş doktoru çağıracağım. Antibiyotiğe ihtiyacınız olabilir."

"Neyim var benim?" Yatağıma uzanarak soruyorum.

"Kulak enfeksiyonun var." Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama birkaç gün içinde sağlığına kavuşacaksın."

"Nor?" Elini tutarak fısıldıyorum. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"Babanla sabah daha az kızgın olduğunda konuşacağım." Başını yana eğiyor ve parmaklarıyla usulca saçlarını tarıyor. "Ben

Bunu görmek ve duymak zorunda kaldığın için üzgünüm, Reeve. Çizgiyi aştığım için özür dilerim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm," diye yumuşak bir sesle ekliyor.

"Babam neden o kadının canını yakıyordu ve neden üzerinizde kıyafet yoktu?"

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve dudaklarını yalıyor. "Ona zarar vermiyordu. Seks hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. Eleanor geçen ay beni sikime dokunurken yakalamıştı. Utanmıştım ama bana bu dürtüleri hissetmenin normal olduğunu söyledi ve bana seksten bahsetti. Okulda bir şeyler duymuştum ve gelecek yıl Viv ve ben ortaokula başladığımızda cinsel eğitim dersi alacağız ama babamın yaptığı şeyin bu olduğunu bilmiyordum ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Babamla da seks yaptın mı? Bu yüzden mi çıplaktın?"

Ellerini yüzüne sürüyor ve iç geçiriyor. "Babanın bu konuda konuşmamızdan hoşlanacağını sanmıyorum ve bunu aklından çıkarmalısın. Sadece babanın yanlış bir şey yapmadığını bil. Yetişkinler böyle yapar." Eğildi ve yanağımdan öptü. "Uyumaya devam et Reeve, uyandığında doktor burada olacak."

Doktor sabah beni muayene etti ve kulak enfeksiyonu geçirdiğimi doğruladı. Bana daha fazla ilaç verdi ve iki ya da üç gün boyunca yatakta kalıp dinlenmem gerektiğini söyledi. Normalde okulu kaçırdığım için mutlu olurum ama Viv'in okula yalnız gitmek zorunda kalması hoşuma gitmiyor. İki hafta önce Guy Fenwick ile kavga ettim çünkü onu öpeceğini söyledi. Çok sinirlendim ve ona yumruk attım. O da bana yumruk attı ama sonra bir öğretmen ayırdı. Babam okula gelmek zorunda kaldı ve çok kızdı. Bir hafta ceza aldığım için değil, yakalandığım için. Bir dahaki sefere daha tedbirli olmamı ve asla ilk yumruğu atmamamı söyledi.

Şimdi Viv okulda yalnız olacak ve ben onu korumak için yanında olamayacağım. Doktora bugün çok daha iyi hissettiğimi ve okula gidebileceğimi söylemeye çalışıyorum ama o sadece kıkırdıyor.

Eleanor veda etmeye geldiğinde işler daha da kötüye gidiyor. Gözleri kıpkırmızı ve bana sarıldığında ağlıyor. Ben de ağlıyorum. Babamı arayıp kalmasına izin vermesi için yalvarmak istiyorum ama o bunun olmayacağını söylüyor.

bir fark yaratmaz. Bunu ben de biliyorum. O büyük bir pislik ve ondan nefret ediyorum.

Vivien okuldan sonra uğruyor ve bütün gün yüzümü gülümseten tek şey bu oluyor. "Selam, kanka." Yatağıma atlıyor ve zıplıyor. "Hâlâ hasta mısın?" Yüzü endişeyle buruşmuş.

"Ben iyiyim. Doktor bana ilaç verdi ve artık o kadar acımıyor. Okula gitmeye çalıştım ama bana izin vermedi."

Viv konuşurken kitap çantasını karıştırıyor. "Bugün seni özledim. Okul berbattı." Bir sürü çikolata çıkarıp yatağın üzerine bırakıyor. "Eve dönerken markete uğradım." Gözleri parlıyor ve bana gülümsediğinde, aletimdeki o dürtüyü yeniden hissediyorum. En iyi arkadaşımınla birlikteyken bu ilk kez olmuyor. Neyse ki hiç fark etmedi ve yorganım artık beni saklıyor. Gözlerim onun dudaklarına kayıyor ve göğsümde kelekler uçuşuyor. Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

"Bakın ne buldum?" Çantasından en son Harry Potter kitabını çıkarırken sırtışı genişliyor.

"Hayatta olmaz!" Kitabı açgözlülükle elinden alırken onu öpme düşüncesi yok oluyor. "Bu hafta sonu kitapçıya gitmeyi planlıyordum." Pazartesi günü piyasaya çıktı ve ben geri sayımdaydım.

"Artık iyileşirken okuyacak bir şeyin olacak."

"Sen en iyisisin." Onu kucaklamak için çekiyorum ve tanıdık şeftali ve vanilya kokusu aletimi tekrar zıplatıyor. Bu da ne böyle?

"Ben kankaların MVP'siyim," diyor göğsünü şişirirken kıkırdarak.

"Kesinlikle öylesin," diye katılıyorum ve sonra ağzımdan kaçırıyorum:

"Pislik herif Eleanor'u kovdu." "artık!" Ellerini yüzünün altına

sıkıştırarak yan döner. "I

Biz ortaokula başlayana kadar onu yanında tutacağını mı sanıyordu?"

"Onu seks yaparken yakaladım," diye itiraf ediyorum ve gözleri kocaman açılıyor. Lauren, Vivien'la seks hakkında Eleanor'un benimle konuştuğu saatlerde konuşmuştu. "Yatağında çıplak bir kadın vardı ve Eleanor da çıplaktı."

Vivien hızla gözlerini ve sonra burnunu kıvırıyor. "İğrenç."

"Seksin pek hoş bir şey olduğunu sanmıyorum. Babam sikiyle onu dürttüğünde kadın çığlık atıp ağlıyordu."

"Dur, Reeve." Viv elini çıplak göğsüme koyuyor ve tenimde ateşli karıncalanmalar oluşuyor. "Sanırım kusacağım."

İkimiz de gülüyoruz ve birbirimize bakacak şekilde yan yatarken saçlarına bir öpücük konduruyorum. Gülümseme yüzümden kayıp gidiyor. "Sanırım Eleanor'un kovulması benim suçum. Kapıyı çalmalıydım."

"Bu senin hatan değil," diye beni rahatlatmaya çalışıyor, her zamanki gibi. "Baban en büyük pislik. Pisliklerin kralı o. Bu onun suçu, senin değil." Elimi tutuyor. "En azından hâlâ Bayan Thompson'a ve bana sahipsin. Artık Eleanor'a ihtiyaın yok."

"Sanırım değil." Omuz silkiyorum ama yine de acıyor. İlk bakıcım Mildred gittikten sonra Eleanor bakıcım oldu. Dört yaşımdan beri benimle birlikteydi ve onu çok severdim. Beni arayacağına söz verdi, ama ben nefesimi tutmayacağım. Babamın bana bir şeyler vaat edip beni hayal kırıklığına uğratma gibi bir alışkanlığı var ve sanırım o da aynı olabilir.

"Okulda ne oldu?" Eleanor'u, babamı ve dün gece gördüklerimi unutmak isteyerek soruyorum.

Dudağını ısıırıyor. "Başım birazcık belaya girmiş olabilir."

Anında alarma geçtim. "Ne oldu?" Sırtımı yatak başlığına yaslayarak doğruluyorum ve Vivien da aynısını yapıyor.

"Kızmayacağına söz ver." Gözleri benimkileri yerinde tutuyor.

"Hiçbir şey için söz vermiyorum. Eğer biri sana zarar verirse, onu tekmeleyeceğim.
gt."

Gülümsemeye karşı koyar. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Ben hallettim.

Tamam mı?" "Neyi hallettin?" Ağzımın içini iğniyorum.

"Adam beni öpmeye çalıştı, ama ben ona defolmasını söyledim ve ona diz ktm.
toplar."

"Onu öldüreceğim," diye tıslıyorum, sinirlenirken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Reeve." Viv yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Bana dokunmadı ve ben de bunu ona dettim. Sonrasında ağlıyor ve penisini uzun süre tutuyordu." Gururlu gülümsemesi öfkemi biraz olsun dindiriyor.

"Ona seni rahat bırakmasını söyledim."

"O bir aptal." Başını omzuma yaslıyor ve içime bir sıcaklık doluyor.
"Yine de ceza aldım."

"Gözaltı berbat."

"Annemin kızacağını düşünmüştüm ama bana iznim olmadan kimsenin bana dokunmasına izin vermememi söyledi. şiddete göz yummadığını ve bir dahaki sefere gidip bir öğretmene anlatmamı söyledi ama bana ceza bile vermedi, sanırım bunu söylemek zorunda olduğu için söyledi."

"Guy Fenwick'ten nefret ediyorum," diye hırlıyorum, yumruklarımı sıkarak. "Yine de onun kıını tekmeleyeceğim."

"Yapma. Yine ceza alırsın."

Bir plan gülümsüyorum. "O zaman birlikte cezaya kalacağız." Vivien sırtıyor.

GörünüŖe göre Guy'a ders vermeyi bitirmedim.

ŞİMDİ

Zor olacağını biliyordum ama bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Çekimlere başlayalı sadece iki hafta oldu ve şimdiden boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "Hey, dostum." Jackson Lauder rolündeki rol arkadaşım Rudy, otele dönmek üzere soyunma odamdan çıkarken sırtıma tokat atıyor. "Birkaçımız spor barına gidiyoruz. Sen de gelmelisin." Bugün çekimleri durduran bir teknik aksaklık yüzünden erken bitirdik. Şikayet ettiğimden değil. Yorgunum ve fazladan birkaç saatlik boş zamanı değerlendirmeyi planlıyorum. İyi uyuyamadım ve bu belli olmaya başladı.

"Teşekkürler, ama ben almayayım. Kız arkadaşımı aramak ve sonra da yatmak istiyorum."

"Benimle gel." Dışarıda bekleyen şoför kuyruğuna doğru ilerlerken bir omzunu kaldırıyor. Oyuncular ve ekibi her gün otele ve stüdyoya götürüp getiriyorlar.

Müsait olan ilk arabaya atlayıp arkaya geçiyoruz. Gizlilik perdesi yerine oturur oturmaz Rudy yüzünü bana döndü. "Konuş benimle. Zorlandığını görebiliyorum ve senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum." Rudy benden beş yaş büyük ve on sekiz yaşından beri büyük bütçeli dizi ve filmlerde rol alıyor. "Ben de senin yerindeydim," diye ekliyor. "Ve bu hiç kolay değil."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek, "Biraz boyumu aşıyor," diye itiraf ediyorum. "Geceleri kendimi kapatmakta zorlanıyorum ve pek uyuyamıyorum."

"Seni özellikle rahatsız eden nedir?"

"Performans gösterme baskısı hissediyorum ve kız arkadaşımı gerçekten özledim. O benim kayam ve onsuz bunu yapabileceğimden emin değilim." Bunu itiraf ettiğim için kendimi korkak gibi hissediyorum ama Rudy hakkında şu ana kadar edindiğim göre güvenilir biri. Zaten sette şakacı olarak tanınıyor ama adamın derinliği var.

"Birçok yönden birbirimize çok benziyoruz." Koltuğunda arkasına yaslanıyor ve bacaklarını uzatıyor. "Ben de büyük çıkışımı aynı yaşta yaptım ve benim de bir çocukluk aşkım vardı."

Bu benim için yeni bir şey. "Öyle mi?"

"Ben *yaptım*." Acıyla çevrelenmiş bir bakışla beni süzüyor. "Birkaç yıl önce ayrıldık." Düşüncelere dalmış gibi birkaç dakika pencereden dışarı bakıyor. Tekrar bana döndüğünde yüz hatları sakinleşiyor. "Belki benim hikâyem aynı hataları yapmaman için sana yardımcı olabilir."

Rudy arkadaki buz kovalarından birkaç su alıp birini bana uzatıyor. "Poppy ile birinci sınıfta, eyalet dışından okuluma transfer olduğunda tanıştım. İlk görüşte aşktı, dostum." Şişesinden bir yudum alırken gülümsüyor. "Aramızda anında bağ oluştu ve tanıştığımız andan itibaren birbirimize bağlandık. Liseden mezun olduktan hemen sonra hayatımı değiştiren işi aldım. O üniversiteye giderken ben de film çekmeye başlamak için Güney Carolina'ya taşındım." Dizleri zıplıyor. "Diğer oyuncuların hepsi benim gibi acemi olsa da ben de kendimi çok acemi hissettiğimi hatırlıyorum. Hepimiz birlikte korkuyorduk."

"Çoğu gün kendimi sahtekâr gibi hissediyorum," diyorum suyu geri atmadan önce. "Siz benden çok daha deneyimsiniz."

"Dostum, sen hepimizin toplamından daha yeteneklisin." Ciddiyetle bana bakıyor ve yüz ifadesinde yalan göremiyorum. "Ayrıca malzemeyi hepimizden daha iyi biliyorsun." Parmağını başına vuruyor. "Hissettiğin güven eksikliği her neyse hepsi burada. Sette görünmüyor. Çok iyi oynuyorsun."

Ağzımdan hava fişkırıyor. "Sağ ol dostum. Bunu duymaya ihtiyacım vardı." "Alçakgönüllü olmak iyidir, ancak çok ileri gitmesine izin vermeyin. Kendine inan,

Reeve. Hepimizin var." Dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatıyor. "Bunu yanlış anlama ama biraz gevşemeye ihtiyacın var. Bizimle set dışında takıl. Kendini otel odana kapatma. Geri kalanımız kaynaşıyor ve sen bunu kaçıyorsun."

"Partileri pek sevmem."

"Olmak zorunda değilsiniz. Yine de ortaya çıkabilir ve sonra çekip gidebilirsiniz. Her şey dengeyle ilgili."

"Bu kadar yorucu uzun günlerimiz ve her gün sabahın erken saatlerinde yaptığımız antrenmanlar varken dengeyi nasıl sağlayabilirim? Her gece yatağa girdiğimde çok yorgun oluyorum ama beynim kablolu ve kapanmıyor. Çoğu gün boş çalışıyormuşum gibi hissediyorum." Açıkçası, iyi performanslar sergilememe şaşırıyorum çünkü çoğu zaman kendimi ölü gibi hissediyorum. "Nankör bir piç gibi konuşuyorum ama gerçekten öyle değilim. Vivien'den ilk kez ayrı kalıyorum ve iyi başa çıkamıyorum. Genelde benimle konuşan o olur ama ona zorlandığımı söylemek istemiyorum çünkü sadece endişelenir."

Cep telefonum çalıyor.

"Sana uyku sorunu yaşıadığında kullandığım bir meditasyon uygulamasının linkini gönderdim. Başta biraz garip geliyor ama sebat edersen işe yaradığına yemin edebilirim. Zihninizin sakinleşmesine ve uykuya dalmanıza yardımcı oluyor."

"Teşekkürler. Deneyeceğim."

"Kız arkadaşına gelince, bence haklısın. Bunu o elini tutmadan yapmalısın. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Poppy benim de dayanağımdı."

"Nerede yanlış gitti?"

Rudy koltuğun üzerinde hareket ediyor, deri hareketle gıcırıyor. "Bunu açıklamadan onu dışladım ve yavaş yavaş birbirimizden . Onu kaybetmek en büyük pişmanlığım. Onu hala özlüyorum."

"Özür dilerim. Bu berbat bir şey."

"Evet." Suyunun kalanını boşaltıyor ve boş şişeyi çantasına atıyor. "Annem ve babam yaratıcı insanlar. Annem bir yazar, babam da bir sanatçı. Sizin durumunuzdayken babama tavsiyesini sordum ve bencil olmam gerektiğini söyledi. Tüm sanatçılar başarılı olmak istiyorlarsa bencil olmak zorundadır. Fedakârlık yapmak işin doğasında var. Poppy'ye fazla takılırsam rolümü yerine getiremeyeceğimi söyledi. Başarılı olmak için kişisel ve profesyonel hayatımı birbirinden ayırmam gerektiğini söyledi."

Lauren'ın bana anlattığına benziyor.

"Yaptığım hata bunu kız arkadaşına açıklamamaktı. Tamamen bencil bir pisliktim ve anlamadığında ona kızdım. Kendi sonumun yaratıcısı oldum." Ciddi bir bakışla beni iğneledi. "Benim yaptığımı yapma. Vivien'la konuş. Bencil olman gerektiğini ve bunun pratikte ne anlama geldiğini açıkla. Onu her zaman arayamayabileceğini ve set dışında oyuncularla takılmanın önemli olduğunu ve önceliğin olması gerektiğini anlat. Bunun onun sizin için kim olduğunu değıştirmedeğini, ancak bunu başarmak için bencil olmanız gerektiğini ve onun desteğine ve anlayışına ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Seni seviyorsa kabul edecektir."

Viv cep telefonu ekranından bana bakarak, "Bu ne güzel bir sürpriz," diyor.

"Çekimler bugün erken bitti," diye açıkladıktan sonra, "Kahretsin, güzel yüzünü özledim," diye ekliyorum. Parmaklarımın onun yumuşak tenine dokunmasını dileyerek uzanıp parmaklarımla ekranı fırçalıyorum. "Bence sen daha çok

her geçen gün daha da güzelleşiyor." Yoga pantolonu ve crop top giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış ve makyajsız, ama yine de gördüğüm en çarpıcı kadın. Viv'in güzelliği zahmetsiz.

"Keşke orada olsaydım da kemiklerini kırabilseydim."

İnliyorum, aletim anında şişerken eşofmanımın arkasından kendimi ayarlıyorum. "Benimle dalga geçme. Mavi taşaklarım sana teşekkür etmiyor." Her gün mastürbasyon yapıyorum ama hiçbir şey kız arkadaşımın acısını dindirmiyor. Düzenli sekse alışkınım ve perhiz yapmak zor. Kelime oyunu yapıyorum.

"Benimle dalga geçme." Parmağını aşağı yukarı sallıyor. "En azından duştan sonra düzgünce kurulan ve üzerine bir tişört giy. Göğsünden aşağı yuvarlanan su tanelerini acayip kıskanıyorum ve bu çok acınası bir durum."

Bir kahkaha patlattım ve anında hafiflediğimi hissettim. "Giydiğin kıyafetleri ve oturduğun yatağı kıskanıyorum çünkü onlar sana dokunuyor ama ben dokunamıyorum."

şimdi kıkırdıyor. "Birlikte zavallı olabildiğimize sevindim."

"Seni çok özledim bebeğim."

"Ben de seni özledim." Bana bir öpücük kondurdu. "Sanki iki haftadan daha uzun süredir yokmuşsun gibi geliyor."

"Aynen, ama üstesinden geleceğiz. Ne olduğunu anlamadan balo olacak ve ben seni dans pistinde kollarımda tutuyor olacağım." Duygularımı bilerek kmsyorum çünkü Viv'e onu ne kadar özlediğimi ve ne kadar uyuyamadığımı söylersem kendini sorumlu hissedecek. Makyaj sanatçılarına şükürler olsun. Her gün sette makyajımı yapan Gina, gözlerimin altındaki koyu gölgeleri gizlemem için bana bu kapatıcı tüpünü verdi ve etkili oldu. Viv hiçbir şey fark etmedi.

"Daha nce Rudy ile konuşuyordum ve bana bazı tavsiyelerde bulundu." Ona konuşmamızı anlatmaya devam ettim.

"Anlıyorum," diyor hemen. "Annem ve babam da sette olduklarında böyle oluyorlar. Bu yüzden aynı anda proje almamaya çalışıyorlar, böylece ilerinden biri benimle evde oluyor. İki de uzaktayken beni her gün aramaya çalışsalar da bu her zaman mümkün olmuyor. Eğer bu mümkün değilse beni her gün araman için kendini daha fazla baskı altına sokmanı istemiyorum bebeğim." Glmseminin ardındaki hüzün, başını yana eğene kadar devam ediyor ve kayboluyor. Büyük iek vazosu görünecek şekilde telefona aı veriyor. "Değer verdiğinizi pek çok şekilde gösteriyorsunuz." Göğsümdeki sıcaklık, ona olan hayranlığımla dolup taşıyor.

yüzündeki ifade. "Çiçekler için teşekkür ederim. Çok düşünceli ve tatlısınız."

Ona iyi bir hafta dileyebilmek için her Pazartesi günü için haftalık teslimatlar ayarladım. Ülkenin öbür ucunda olabilirim ama o benim düşüncelerimden asla uzak değil. "Seni seviyorum. Arayamasam bile her zaman aklımda ve kalbimdesin."

"Bunun zor olacağını biliyorduk, Reeve." Yüz ifadesi daha kasvetli bir hal alıyor. "Bunu asla daha da zorlaştırmak istemem. Eğer arayamıyorsan, iyi olduğunu bilmem için bana kısa bir mesaj at, ama bencil olman sorun değil. Bu işi yarım yamalak yapmanın bir anlamı yok. Ya büyük oyna ya da eve dön, tamam mı?"

"Kahretsin, seni daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyordum ama her geçen gün sevgim artıyor çünkü beni çok iyi seviyorsun bebeğim. Sensiz ben bir hiçim. Sana layık değilim Vivien, ama olmaya çalışıyorum."

"Sen zaten buna değersin, Reeve. Kendine bu kadar yüklenme. Seni sonsuza dek seviyorum. Bu asla değişmeyecek."

"Bunun benim için anlamı çok büyük. Teşekkürler bebeğim."

"Neye ihtiyacın varsa, senindir. Benim için de aynısını yapacağımı biliyorum."

Kapım çalındı. "Gitmem gerek. Bu gece oyuncularla takılacağımı söylemiştim. Onları geri çeviriyordum ama onlarla daha fazla bağ kurmam gerekiyor. Sanırım bunun yardımı olur."

"Git işini yap." Bana bir öpücük gönderdi. "Seni ölesiye seviyorum."

Kapım ısrarla çalınmaya devam ediyor. "Ben de seni seviyorum. İyi geceler ve tatlı rüyalar. Yatağa gittiğimde sana mesaj atarım."

Viv el sallıyor ve ekran kararmadan önce bana son bir öpücük konduruyor. Zıplayıp kapımı açıyorum.

"Hey, film yıldızı." Gözleri çıplak göğsümde hızla gezinirken Saffron sırtıyor. "Bizimle takılacağını sanıyordum?" Birkaç çocuk onun arkasındaki koridorda duvara yaslanmış uzanıyor.

"Öyleyim. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bana beş dakika verin, sizinle lobide buluşuruz," diyorum Rudy yan odamdan çıkarken. Kapımı kapatmadan önce bana bir başparmak işareti yapıyor.

Bir saat sonra, otelimizin yakınındaki spor barının özel bir bölümündeki bir kabinde rahatlamış bir şekilde biramı yudumluyor ve odanın etrafındaki birkaç ekranda gösterilen üniversite basketbol maçını izlerken diğer film setlerinde geçirdiğim zamanlara dair komik hikayeler anlatarak gülüyorum. Ana oyuncu kadrosunun çoğu burada -Saffron, Rudy, Sawyer'ı oynayan Jacob, Jolina

Jane'i, Conrad Drew'u ve Ed de Tristan'ı canlandırıyor. Charlie ve Xavier rollerini üstlenen Darren ve Rob ise tek eksikler.

"Kız arkadaşınla konuştun mu?" Konuşma masadaki farklı gruplar arasında bölünürken Rudy soruyor.

"Evet. Sorun etmedi." Omuz kaslarımı düğüm düğüm eden gerginlik Viv'le yaptığım görüşmeden sonra azalmış gibi hissediyorum. "Ailesinin sektörde olması ona yardımcı oluyor. Anlıyor."

"Kimin ailesi sektörde?" Saffron öne eğilip pipetinden kokteyli emerken bana bakarak soruyor.

"Kız arkadaşımın," diye onaylıyorum, biramdan bir yudum daha alıyorum ve garson bana yeni bir tane ikram ederken başımı sallıyorum. Çok içen biri değilimdir ve şimdi başlamaya da niyetim yok. Saat beşte kalkmam gerekiyor ve kısa süre içinde yola çıkmayı planlıyorum.

"Yatağının yanındaki resimdeki kız bu mu?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"O çok güzel."

Gülümsüyorum. "Öyle. İçi de dışı da." "Ah, bu çok tatlı."

"Gerçek bu."

"Peki, ailesi kim, yoksa bu büyük bir sır mı?"

"Bu bir sır değil. Ailesi Lauren ve Jonathon Mills." "Defol git!" diye bağıyor, neredeyse içkisini yudumlarken boğuluyordu.

"Vivien Hollywood kraliyet ailesinden," diyor Rudy, şişesini benimkine dayayarak. "Ve Reeve kesinlikle piyasadan çekildi."

Saffron'un yüzünde kısa süreli bir kaş çatma belirir. "İmalarınızdı hoşlandığımı sanmıyorum *Rudester* ve söylemem gerekirse, ben Jeremy'yi beceriyorum."

Yönetmen yardımcısı ile başrol oyuncum arasında bir şeyler olduğundan şüphelenmiştim çünkü sette sürekli flört ediyorlardı, yönetmenin canını sıkacak kadar.

Rudy ellerini kaldırır. "Hiçbir şey ima etmiyordum, Saff. Sadece bir gerçeği ifade ediyordum."

"Ben bir profesyonelim." Saffron suratını asıyor ve Rudy'ye sert bir bakış fırlatıyor. "Aksinin ima edilmesine içerliyorum."

"Öyle olmadığını ima etmiyordum ve sette herkes birbirini beceriyor. Ben yargısız bir bölgeyim."

Bir elini uzun, siyah saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Üzgünüm, bazen biraz hassas oluyorum. Bilirsin, olanlardan sonra." Gözleri sıçırıyor

Rudy ile benim aramda. Sanırım bir yönetmen ve karısıyla yaşadığı ilişkinin detaylarını kastediyor.

"Sorun değil, Saffron. Kimse seni bunun için yargılamıyor. En azından biz yargılamıyoruz." Oyuncular ve ekibin geri kalanı adına konuşamam ama setteki hava gayet iyi ve kimsenin ona bir şey söylediğini görmedim. Yönetmenin buna katlanacağını sanmıyorum.

"Teşekkürler, Reeve. Bunun anlamı çok büyük ve lütfen bana Saff de. Tüm arkadaşlarım öyle der."

"Ben ," diyorum elli dakika sonra, biramı bitirip ayağa kalkarken.

"Barış, dostum." Rudy beni bir erkek gibi kucaklıyor ve ben de diğerlerine veda ediyorum.

"Dur bakalım, film yıldızı," diyor Saff, üçüncü kokteylini bitirmek için acele ederken. "Ben de geleceğim. Yorgunum ve erken yatmak istiyorum."

Ceketimi giyip Saffron'un vedalaşmasını bekliyorum ve sonra bardan birlikte çıkıyoruz. "Bu gece bizimle gelmene sevindim," diyor ve bana yetişmek için neredeyse koştuğunu görünce adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Ben de eğlendim. Çok eğlendim."

"Bu filmin oyuncu kadrosunu ve ekibini çok seviyorum. Herkes kaynaşıyor ve iyi geçiniyor.

Sette hayatı çok daha kolaylaştırıyor." "Evet, onlar iyi bir grup."

"Umarım arkadaş olabiliriz," diye ekliyor köşeyi dönüp otelimize doğru ilerlerken. "Ve eğer önceden replik çalışmak ya da bir sahne üzerinde konuşmak istersen, buna açığım."

"Bu iyi bir fikir, özellikle de bazı duygusal sahneler için."

Otelin kapısını onun için açık tutuyorum çünkü kapıcı ortalıkta yok. "Teşekkürler, Reeve." Bana gülümsüyor. "Ben de iyi bir dinleyiciyimdir, yani konuşmaya ya da içini dökmeye ihtiyacın olursa ben senin adamınım." Resepsiyon masasının önünden geçerken kıkırdıyor, asansöre doğru ilerlerken yüksek topuklu ayakkabıları lobinin karo zemininde tıkırdıyor.

"Minnettarım." Önce onun asansöre binmesine izin vermek için geri çekildim. Tüm oyuncular gibi bizim odalarımız da aynı katta. Bu, asansörle

sosyal medya için her gün grup resimleri. Filmin tanıtımı için stüdyo tarafından tutulan halkla ilişkiler sorumlusu Cassidy bize yapılması ve yapılmaması gerekenlerin bir listesini verdi. Listenin başında her gün birinin sosyal medyada bir grup fotoğrafı paylaşmasını sağlamak var.

"Umarım haddimi aşmıyorumdur ama gözlerinizin altındaki koyu halkaları fark ettim. Yeterince uyuyor musun?"

Asansör yükselirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Biraz zor oldu ama eminim düzelecektir."

"Uzun çalışma saatleri ve baskı nedeniyle film setlerinde bu olağan bir durum."

Bizim katın kapısı açılıyor ve ben kenara çekilerek önce onun çıkmasına izin veriyorum.

"Tam bir beyefendisin, Reeve." Gülümsemesi genişliyor. "Umarım Vivien ne kadar şanslı olduğunu biliyordur."

"İkimiz de şanslıyız."

"Ve işte yine başladın." Kolumu kısa bir süreliğine sıktı. "Sen iyi adamlardan birisin Reeve ve umarım asla değişmezsin."

Önce onun kapısına varıyoruz. "İyi geceler, Saffron."

"Saff," diye hatırlatıyor bana anahtar kartını okuturken. "Ve bir saniye bekle. Senin için bir şeyim var."

Saffron, *Saff*, ayakkabılarını çıkarıp en-suite banyoya girerken kapı aralığında durup ayağımla kapıyı açık tutuyorum. Birkaç saniye sonra elinde bir hap şişesiyle geri dönüyor. "İşte, bunları alabilirsin. Yatmaya hazır olduğunda bir tane al, yardımcı olurlar."

Etiketi incelerken kaşlarım çatıldı. "Hap almayı sevmiyorum." "Sadece Xanax. Doktorum anksiyeteye yardımcı olması için reçete ediyor. uykusuzluk." Elimi şişenin etrafında kıvrıyor. "Evden ayrılmadan önce büyük bir reçete doldurdum, bu yüzden bol miktarda var. Bunları özlemeyeceğim." Omuz silkiyor. "İster al ister alma, ama biraz destek almak iyidir, değil mi?" Gözleri benimkileri araştırıyor. "Zarar vermezler."

"Ya uyuyakalırsam?" Setteki tüm erkeklerin, çekimler sırasında en iyi formda olmamızı sağlamak için her sabah saat beşte stüdyo tarafından tutulan kişisel antrenörle sıkı bir antrenmana katılması gerekiyor. Erkek karakterlerin hepsi ve bizim de öyle görünmemiz çok önemli.

"Asistanınız sizi arasın ya da otelin uyandırma servisini kullanın."

Hapları cebime atıyorum, hâlâ içeceğimden emin değilim ama sadece yardım etmeye çalışırken onu kırmak istemiyorum. "Teşekkürler, Saff."

Uzanıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler, Reeve. Umarım iyi uyursun."

ŞİMDİ

Yatağında dönüp cep telefonumu alıyorum ve saati görünce inliyorum. İki saat içinde kalkmam gerekiyor ve hâlâ gözümü bile kırpmadım. Bu aşamada bu bir şakanın ötesinde. Gözlerim Saffron'un geçen hafta bana verdiği Xanax şişesine takılıyor. Onları almadım. Uyuşturucu kullanmıyorum ve o kaygan yokuştan aşağı düşmek istemiyorum. Ama sabahın erken saatlerinde durmadan dönüp dururken cazip geliyor.

Beynim kapanmıyor. Bugün seçmelerdeki seks sahnesini oynayacak olmamız da buna yardımcı olmuyor. En ateşli sahnelerden biri ve ben gerginim. İhtiyacım olan son şey uykusuzluk. Zihnimi boşaltmaya çalışmak yerine, belki dikkatimi dağıtmak yardımcı olur.

Gözlerimi kapatıp Big Bear'daki doğum günü hafta sonumun anılarını gözden geçiriyorum ve her değerli anı hatırladıkça kendi kendime gülümsüyorum. Viv'i çok özleyorum. Biliyorum ki burada olsaydı, bir koala gibi etrafımda kıvrılıp bana güvence fısıldasaydı, uyumakta hiç zorlanmazdım.

"Tanrım, dostum," diyor Rudy, otelin spor salonundan çıkarken omzuma vurarak. "Ayaklarının üzerinde duramıyorsun."

"Çok da uzak değilim," diye itiraf ediyorum, terli alnımı silmek için nemli antrenman üstümün eteğini kaldırıyorum.

"Hâlâ uyumuyor musun?"

Başımı salladım. Alarmım çalmadan önce bir saat uyuyabildim.

"Set doktoruyla konuşmalısın. Sana uyku hapi yazacaktır."

Evet, hayır. İhtiyacım olan son şey, umutsuz vaka olduğumun resmileşmesi. Müdür ve Bianca arkamda olacak. Bunu tek başıma, radarın altında halletmeyi ve yaygara koparmamayı tercih ederim. Ben sadece setteki oyunculuk yeteneğimle tanınmak istiyorum. Kırık dökük biri olarak bilinmeyi hiç istemiyorum.

"Al." Saffron elime bir kahve fincanı tutuşturdu. "Ekstra sert yaptım. Yardımcı olur."

Harika. Herkes bugün berbat olduğumu görebiliyor mu? Nick daha önce repliklerimi kabarttığımda bana havladı. Bu ilk kez oluyor ve çok utandım. Bu malzemenin içini dışını biliyorum, yani mazeret yok. Ama sette vücudumu resmen sürüklüyorum. Kısa süre sonra çekeceğimiz kapalı set seks sahnesi için iyiye işaret değil.

"Teşekkürler." Sıcak, acı sade kahve boğazımdan aşağı kayarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Kahvemi krema ve şekerle içiyorum ama belli ki rol arkadaşım beni klasik bir tip olarak görüyor çünkü bana her gün sade kahve hazırlıyor. Safran sadece yardım etmeye çalışıyor ve ben nankör görünmek istemiyorum, bu yüzden siyah zehri kabul ediyorum ve her gün boğazımdan aşağı zorla indiriyorum. Bu sefer belki faydası olur. Eğer o yatağa girdiğimizde gerçekten uyuyakalırsam, ölüm endişelerimin en küçüğu olacak.

"Hapları , değil mi?"

"Kişisel algılama. Sadece bu işlerle ilgilenmiyorum." şimdiye kadar oyuncuların çoğunun kokain çektiğini ya da uyuşturucu kullandığını gördüm ve bunun oyuncular arasında alışılmadık bir şey olmadığını bilecek kadar uzun süredir sektördeyim. Ama her zaman oraya gitmeyeceğimi ve prensiplerimden ödün vermek istemediğimi söyledim. O kadar çaresiz değilim.

Henüz.

"Al bunu." Elime küçük bir hap sıkıştırdı. "Sana yeniden enerji verecek."

"Hayır, teşekkürler." Ona geri veriyorum. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum."

"Bu onur verici Reeve, ama herkes başa çıkamadığını görebiliyor. Repliklerini kabarttın ve bu sen değilsin." Bana bakarken gözlerinden endişe akıyor. "Nick'in nefesini ensende hissetmek istemezsin. Sen yıldırırsın, Reeve. Herkes sana bakıyor. Eğer bocalamaya başlarsan, bu senden daha fazlasını etkileyecektir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ağrıyan şakaklarımı ovuşturarak tıslıyorum. "Kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum ama çözüm uyuşturucu değil."

"O kadar da büyük bir mesele değil Reeve. Bunu herkes yapar. Arada bir hap almak yardımcı olacaktır. Sadece izin verirsiniz sorun olur. Sen neden

çoğu aktörün kullandığını mı düşünüyorsun? Biz makine değiliz. Vücutlarımız bu uzun günler için yaratılmadı. Bunu atlatmak gerekiyor."

"Kendimden ödün vermeyeceğim, Saff. Ben böyle biri değilim."

Kolunu benimkine doluyor ve gülümsüyor. "Dediğim gibi, sen onurlusun. Umarım bu senin çöküşün olmaz."

"Kes!" Kapalı sette gerginlik artarken Nick bağıyor. "Reeve. Biraz konuşabilir miyiz lütfen?" diye çıkışır ve başını yana doğru sallar.

Saffron bana özür dileyen bir bakış atıyor ama sahneyi mahvetmem onun suçu değil. Aklımdan çıkamıyorum. Lauren'ın önerdiği gibi karakterimi yönlendirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Saffron'a dokunup öperken tek düşündüğüm bunun Viv'e ne kadar büyük bir ihanet olduğu ve hareketlerimin sarsıntılı ve tahta gibi olduğu. Sevgilisine sırılıklıam aşık ve şehvet duyan bir adamın yapacağı hareketler değil bunlar.

Yataktan çıkarken üzerimde ten rengi küçük bir boxer külot var ve kaşlarını çatmış yönetmenin üzerimdeki şeritleri yırtmak için beklediği tarafa doğru yürüyorum.

"Bugün sana neler oluyor böyle?" Nick ona ulaştığımda fısıldıyor. "Bir cesette daha fazla hayat gördüm."

"Özür dilerim." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kafam çok karışık." İç çekerken yüz hatları biraz gevşiyor. "Bu senin kızla mı ilgili?"

Başımı salladım.

"Bak, evlat. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Özellikle de bir ilişkin varsa, ama bunun seni engellemesine izin veremezsin. O yatakta sen sen değilsin. Sen *osun*. O senin kızın değil; Cam'in."

"Biliyorum, deniyorum. Deniyorum ama Saffron'a baktığımda Viv'in yüzünü görmeye devam ediyorum ve sanki hile yapıyormuşum gibi geliyor."

"Yani, çevir." Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Onun Viv olduğunu hayal edin. Eğer yüzünü zaten gözünde canlandırıyorsan, bu bir sorun olmayacaktır. O yatağa gir ve kız arkadaşını becer."

"Bu daha da büyük bir ihanet gibi geliyor."

"Bu bir ihanet değil, Reeve. Bu senin işin." Bana her şeyi anlatan bir bakış attı. Çekimlere başlayalı sadece üç hafta oldu. Bu olmaz.

ama yapım sırasında başrol oyuncularının değiştirildiği durumlar olmuştur. Bu ben olmayacağım.

"Tamam." Başımı dik, omuzlarımı geride tutuyorum. "Ben ."

Sırtımı sıvazlamadan önce birkaç gergin an boyunca gözlerini üzerimden ayırmıyor. "Tamam, evlat." Omuzlarımı sıktı. "Hadi yapalım şunu."

"İyi misin?" Saffron tekrar üzerine tırmandığımda soruyor.

"Evet, iyiyim. Üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bunu kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey varsa, sadece istemen yeterli."

"Sorun sen değilsin, Saff. Hepsi benim suçum."

Yönetmen sessizlik istiyor ve ben de bacaklarının arasına geçip yarı çıplak vücudunun üzerinde duruyorum. Saff da benim gibi ten rengi iç çamaşırı giyiyor ve göğsü çıplak. Onun da savunmasız olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ve bunu berbat etmem onun için sadece daha zor hale getiriyor. Sakin olup yönetmenin dediklerini yapmalıyım.

"Motor," diye sesleniyor Nick ve ben eğilip Vivien'i hayal ederek dudaklarımı Saffron'un dudaklarına yapıştırıyorum ve sikimi amına dayıyorum. Partimin olduğu gece Viv'i becerdiğim zamanı hatırlayarak kendimden geçiyorum, ikimiz de şehvetten çılgına dönmüş ve birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk. Hızımı artırırken ellerim yumuşak etinde geziniyor, ağzını yutarken ona vuruyor ve boynuna biber öpücükleri atıyorum. Altımda kıvranıyor, saçlarımı avuçluyor ve tırnaklarını sırtımda gezdiriyor, sonra da kıcıımı sıkıp beni daha sert itmeye teşvik ediyor.

Çevremdeki seslerin belli belirsiz farkındayım ama kızımdan başka bir şeye odaklanamayacak kadar kaybolmuş durumdayım. Tenim yanıyor ve Viv'de kaybolmuş durumdayım, onun dokunuşuna açım, açgözlü ve talepkâram. Sikim çelik gibi sertleşti ve çok fazla-

"Kestik!" Nick bağırıyor ve ekip alkışlarken hafızamdan sökülüp alınıyorum. "Lanet olsun, film yıldızı." Saffron kızarmış teniyle bana bakıyor ve

şişmiş dudaklar. "İçinde böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi?" Gözleri külotumun dayanıksız malzemesini zorlayan sikime kayıyor ve boğazımı tıkayan yumruyu güçlkle yutabiliyorum.

"Aferin, Reeve." Ben şaşkınlık içinde yataktan kalkarken Nick sırtıma bir tokat atıyor, set asistanlarından birinin uzattığı bornozu kapıp hızla üzerime geçiriyorum. Bir şey sakladığından değil. Odadaki herkesin devasa ereksiyonumu gördüğünden eminim. "Senaryonun dışına çıktın ama doğaçlama iyidir." Sırıtarak omzumu sıkıyor. "Elimizdekilerle çalışabiliriz."

var." Sanırım koreografisini yaptığım sahneye sadık kalmasam da bunu başarabildiğim memnun oldu.

Gülümsemeye zorladığım ve oradan hızla çıkmadan önce mürettebata teşekkür ettiğim sırada boğazıma bir şey kaçıyor. Saffron arkamdan sesleniyor ama ben durmuyorum, kendimi banyoya atıyorum ve zar zor tuvalete yetişiyorum. Klozetin üzerine çömelip, sessiz gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken defalarca kusuyorum.

Viv'miş gibi davranarak ne bok yemeyi düşünüyordum?

Korku çökerken sırtımı tuvalete yaslayarak yere yığılıyorum. Değerli anılarımızdan birini bu şekilde kullanmak en büyük ihanet gibi geliyor ve kendimden hiç bu kadar utanmamıştım.

"Reeve." Asistanım Wen kapıya vurdu. "Nick çekimlerin bugünlük sona erdiğini ve eve gidebileceğini söyledi."

"Tamam. Teşekkürler." Yorgun bedenimi ayağa kaldırıyorum ve yüzüme su çarpıyorum. Lavabonun kenarlarına tutunarak aynadaki perili yansıma bakıyorum. Uykusuz gecelerimin kanıtlarını gizleyen makyajıma rağmen hâlâ bok gibi görünüyorum. Kendime zar zor bakabiliyorum çünkü tamamen iğreniyorum.

Zorlandım.

Sette.

Kız arkadaşım olmayan bir kadınla.

Kimin ne dediği umurumda değil. Bu yanlış ve ben zamanı geri sarıp her şeyi farklı şekilde yapmak istiyorum.

Gelecekteki seks sahnelerini nasıl atlatacağımı bilmiyorum ama Viv'i bir daha kullanmayacağıma dair yemin ediyorum ve bunun çekimler sırasında ereksiyon halinde olduğum son sefer olduğuna dair kendime söz veriyorum.

On beş dakika sonra odamdan çıktığımda hâlâ kendimi dövüyordum. Saffron'un soyunma odasının önünden geçerken, hafifçe açık olan kapının aralığından belirgin bir inleme sesi süzülüyor.

"Siktir, evet," diye soluk soluğa bağılıyor Saffron, Jeremy onu duvara yaslayıp sikerken kafasının arkasını tutuyor. Bacakları Jeremy'nin beline dolanmış, Jeremy girip çıkarken kafası onun iri göğüslerine gömülmüş. Gözleri kocaman açılıp kapıdan benimkilere kilitleniyor ve yönetmen yardımcısı homurdanıp onu duvara yapıştırırken sırtıyor. Bakışlarımı kaçırarak hızımı artırıyorum ve koridor boyunca koşuyorum, bu kâbus gibi günü geride bırakmaya fazlasıyla hevesliyim.

ŞİMDİ

Bianca ertesi gün öğleden sonra soyunma odama hışımla girdikten sonra

"Bok gibi görünüyorsun," dedi.

"Sana da merhaba," diye şaka yapıyorum, neden ortaya çıktığını merak ederek.

"Dışarıdaki minibüsten bir kahve alalım. Biraz temiz hava sana iyi gelecektir." Belli ki programı kontrol etmiş ve molada olduğumu biliyor.

Kot pantolonumun üzerine kapüşonlu bir tişört geçiriyorum ve ceketimi alıp menajerimle birlikte setten çıkıyoruz. Dışarı çıkana kadar benimle rahatça sohbet ediyor. Kaliforniya'daki kemiklerim soğuğa isyan ediyor ve etrafımızda bir rüzgâr eserken kapüşonumu yukarı çekiyorum.

"Doğu Yakası'nda kim nasıl yaşıyor anlamıyorum." Bianca kürklü ceketinin fermuarını tamamen yukarı çekiyor. "Yemin ederim her ziyaretimde hava buz gibi oluyor."

"Bir uçta ya da diğer uçta oldu. Umarım istikrar kazanır ve biz seti bitirene kadar hava biraz daha ısınır." Çekimler burada dört buçuk hafta içinde bitecek ve ardından Massachusetts'in çeşitli yerlerinde açık havada çekim yapacağız. Umarım karavanımdaki ısıtma sistemi birinci sınıftır, çünkü şimdiden ihtiyacım olacağını biliyorum.

"Nick beni aradı." Yakınlardaki gümüş minibüse doğru yürürken Bianca bana bakıyor. "Senin için endişeleniyor."

Harika. Tek ihtiyacım olan bu.

" oluyor?" Ellerine üflüyor.

"Uyuyamıyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, "ve kendimi sürükleniyormuş gibi hissediyorum."

"Hmm." Minibüse doğru adım atmadan önce gözlerini kısıyor. Kahve sipariş ediyoruz ve adam içeceklerimizi hazırlarken sessiz kalıyoruz. Bianca büyük lattesini içmeden önce bana düz beyazımı uzatıyor.

"Neden uyuyamıyorsun? Gece yatağa girdiğinde çok yorgun olmalısın."

"Öyleyim ama beynimi kapatamıyorum." "Neden? Seni uyanık tutan ne?"

"Sette işleri berbat etme endişesi, ertesi gün için kafamda repliklerin üzerinden geçiyorum ve Vivien'i özleyorum."

Derin bir nefes veriyor. "İşte bu yüzden genç müşterilerime tarafsız kalmalarını tavsiye ediyorum. Omuzlarında zaten çok fazla baskı var Reeve, bir de evdeki kız için endişelenme."

Hemen ona döndüm. "Vivien *sıradan bir kız* değil Bianca. O benim her şeyim. Evlenmeyi planladığım kadın."

Dudakları büzülüyor ve cevap vermeden önce birkaç saniye düşünüyor. Kahvemi geri yudumluyorum, ilişkiyi savunmaya hazırım. Bianca ile sözleşmemi imzaladığımda, bekâr olmamın daha iyi olacağını söylemişti ve Vivien'in benim için ne kadar önemli olduğunu açıkça belirtmiştim. Şimdi arkasını dönüp bunun için onu suçlamaya çalışamaz. Viv'i özlemek sorunumun sadece bir parçası ve bu onun suçu değil, hepsi benim suçum.

"Onunla ciddi düşündüğünü biliyorum ve ilişkinizi göz ardı etmiyorum ama bunun senin için işleri zorlaştırdığını sen bile kabul etmelisin. Eğer aradığın kişi Vivien ise, zamanlama doğru olana kadar seni bekleyecektir."

"Ondan ayrılmıyorum ve bu konuya girmen bile beni aşığladı. Bu konuda nerede durduğumu biliyorsun Bianca ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Dışarıdan dikkatini dağıtan şeyler olmasaydı daha kolay olurdu Reeve. Vivien'i da düşün. Bu film vizyona girdiğinde işler çığırından çıkacak. Vızıltı şimdiden artmaya başladı. Onu hedef alacaklar. Bunu daha önce de gördüm. Onun için en iyisinin ne olduğunu düşündün mü?"

"Onun için en iyisi benim," diye çıkışıyorum, kahvemi boşaltıp boş bardağı set girişinin hemen dışındaki büyük çöp kutusuna atıyorum. "Ve şimdi beni kızdırıyorsun."

"Niyetim bu değil." Kolumu tutup beni oy alıyor. "Sen benim müşterimsin, benim sorumluluğumdasın, Reeve. Bu prodüksiyona çok şey bağlı. Herkes sana güveniyor ve sen şimdiden zorlanmaya başladın."

"Evet, öyleyim," diye bağırarak kolumu onun elinden çekiyorum. "Ama benden kız arkadaşımı terk etmemi istemek durumu daha da kötüleştirir. İnan bana, onsuz ne kadar kötü dağılacağımı görmek istemezsin. O benim kayam. Vivien beni ayakta tutuyor."

"Tamam, tamam." Avuçlarını yenilgiyle havaya kaldırıyor. "Seni duyuyorum." Ellerimi kemikli elleriyle kavıyor. "Ama rolünü tehlikeye atmadan ve her şeyi mahvetmeden önce bir şeyler yapmalısın Reeve. Bunu düzeltmek için ne yapman gerekiyorsa, yap ve çabuk yap."

O gece bir Xanax aldım ve bebek gibi uyudum.

"İyi görünüyorsun bebeğim," diyor Viv birkaç gece sonra görüntülü görüştüğümüzde.

"Kendimi iyi hissediyorum. Sanırım işler benim için yoluna girmeye başladı." Uyku sorunlarımın ne kadar kötü olduğunu açıklamamıştım, bu yüzden her gece aldığım Xanax'tan hiç bahsetmedim. Onaylamayacaktır. Büyük bir parçam hâlâ onaylamıyor. Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Tüm hayallerimizi mahvetmenin eşiğindeydim ve ilk engelde düşmeyeceğim.

"Hey, Reeve." Lauren kafasını Vivien'in üzerinden uzatarak bana gülümsüyor. "Nasıl gidiyor?"

"Burada her şey yolunda. Sonunda düzgün bir rutine girdim ve oyuncularla ekip harika."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Sizi özlüyoruz." "Ben de hepinizi özledim.

Jon'a selamımı söyleyin."

"Yapacağım." Kızının başının tepesine bir öpücük konduruyor ve parmaklarını ekrana doğru sallıyor. "Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağındayım."

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken "Teşekkürler Lauren," diye sesleniyorum.

Viv yatağında bağdaş kurup otururken, "Dört hafta geride kaldı bebeğim," diyor. "Yolun üçte biri bitti."

"Biz ."

"Var." Bana bir öpücük konduruyor ve ardından o gün okul koridorunda Guy Fenwick ve Keith York arasında çıkan büyük kavgayı ve evli hademenin birkaç öğrenci tarafından kendisinden yaşça büyük bekar müdürle nasıl uygunsuz bir pozisyonda yakalandığını anlatarak beni eğlendiriyor. "Oh, ve Marnie Gibson kafeteryada ayağı takıldı ve düştü. Gökdelen topuklu ayakkabılar ve dar bir elbise giydiği için haklı. Saçlarına ve gözlerine köfte sosu bulaşmıştı. Yıllardır başına gelen en güzel şeydi."

"Karma sonunda çağırıyor," diye düşündüm. "Keşke bunu görmek için orada olsaydım." Telefonum çalıyor.

"Sana videonun linkini gönderdim. Okulun her yerinde var. Daha iyi bir insanın başına gelemezdi." Gözleri çocukken yaramazlık yaptığında olduğu gibi parlıyor. "Kaltak beni suçlama cüretini gösterdi. Ona kasıtlı olarak çelme taktığımı söyledi çünkü olay masamızın önünden geçtikten hemen sonra oldu. Eğer bunu yapmayı düşünseydim, seve seve sorumluluğu üstlenirdim ama onun sakarlığı yüzünden mahvolmayacağım."

"Şimdiye kadar atlatmıştı diye düşünüyorsun." Bir elimi başımın arkasına koyarak yatağıma yaslandım. Tüm o önemsiz lise saçmalıklarını geride bıraktığım için üzgün olduğumu söyleyemem.

Viv yatağına uzanıyor ve üst kısmı hareketle birlikte kalkarak pürüzsüz, bronz tenini ortaya çıkarıyor. Aletim eşofmanımın arkasında sarsılıyor. "Birinin onu benim için reddedeceğine inanamıyor. Sırf sen beni seçtin diye kaltak şişmanlayacak, saçları ağaracak ve hâlâ bir şeyler yapmaya çalışacak."

"Her zaman seni seçeceğim, Vivien Grace Mills. Sen kalbimin diğer yarısısın."

"Aw." Elini göğsüne koyuyor ve gözlerim göğüslerine takılıyor. Viv yumuşak pembe bir atlet giyiyor ve sütyensiz olduğu çok açık. Meme uçları ince kumaşın arasından görünüyor ve artık taş gibi olmuş durumdayım.

"Bebeğim." Bir elimi çıplak göğsümden aşağı kaydırıp eşofmanımın bandıyla oynuyorum. "Bir şeyler denemeye var mısın?" Şimdiye kadar telefon seksi yapmayı düşünmediğime inanamıyorum. Mastürbasyon yapmak beni kesmiyor.

Viv'in bakışları, eşofmanımın altından geçirip şişmiş etimi kavradığım elimi takip ediyor.

"Bu işin gidişatından hoşlanıyorum," diye mırıldanıyor, memesini avuçlayarak

Üst

te. "Üstünü çıkar. Memelerimi görmek istiyorum."

Viv telefonunu lambasına dayıyor ve vücudunun açısını değiştiriyor, böylece

tankını hızla imha ederken ön sıradan izleyebiliyorsunuz.

"Kahretsin, bebeğim. Gözlerimi kamaştırıyorsun," diye itiraf ediyorum eşofmanımı ve boxerımı bacaklarımdan aşağı indirip yataktan atarken.

Viv saçındaki bağı çekip çıkarıyor ve parlak siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor. Daha da yaklaşarak göğüslerini avuçluyor ve onları birbirine bastırıyor, dudaklarını yalıyor ve müstehcen bir şekilde bana bakıyor. "Burada olduğunu, meme uçlarımı emdiğini ve dişlerinle çekiştirdiğini hayal ediyorum." Birkaç kez hızlıca pompalarken gözleri sikime sarılmış elime odaklanıyor. "Sikini özledim. İçimde nasıl hareket ettiğini özlüyorum."

"Şu anda ne kadar ıslaksın?" Soruyorum, kalçalarımı açıyorum ve ereksiyonumu okşarken daha iyi görebilmesi için telefonumu yeniden konumlandırıyorum.

"Çok ıslaksın, Reeve."

"Göster bana."

Ben izlerken Viv şortunu ve külotunu bacaklarından aşağı indiriyor.

"Külotunu göreyim," diye talep ediyorum, elimi aletimin üzerinde yavaşça hareket etmeye zorluyorum. Bunun çok çabuk bitmesini istemiyorum.

Viv bana külotunun altını gösteriyor ve malzemenin üzerindeki bariz nemli noktada sikimden precum sızıyor. Ama bu yeterli değil. Açgözlüyüm ve daha fazlasını istiyorum. "Bacaklarını aç ve bana amını göster. Benim için damlayıp damlamadığını görmek istiyorum."

Viv telefonunu hareket ettiriyor, yatağa cırılçıplak uzanıp bana itaat ederken minderlerden oluşan bir dağa yalıyor. Ben onun parlayan pembe tenine bakarken elim sikimi daha da sertleştiriyor. "Parmaklarını sür bebeğim. Başlamak için iki tane."

"Oh, siktir, Reeve." Viv iki parmağını amına sokup çıkarırken pantolonunu indiriyor, hareketle birlikte kalçalarını kavislendiriyor. "Keşke bunlar senin parmakların olsaydı."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Hızımı artırıyorum, sikimi sert ve hızlı vuruşlarla sarsıyorum. "Klitorisini ov ve amına bir parmak daha sok."

İkimiz de birbirimizi izlerken mastürbasyon yaparken, etlerin birbirine çarpma sesi ve inlemeler havayı dolduruyor. "Seni mastürbasyon yaparken izlemek çok seksi," diye pantolonunu indiriyor, göz bebekleri büyümüş ve şehvetli bir ifadeyle beni sabitliyor.

"Seni kendini becerirken izlemek beni çok tahrik ediyor bebeğim."

"Yaklaştım," diye mırıldanıyor, sonra başını geriye atıp yüzünü döndürüyor.

Kalçalar.

"Gözlerini benden ayırma, bebeğim," diye emrediyorum, dibinde tanıdık bir karıncalanma oluşurken

Omurgam ve taşaklarım geriliyor. "Birbirimizi izleyerek birlikte geliyoruz."

"Agh, Reeve." Viv'in bakışları benimkilere kilitlenmiş, elimden yüzüme doğru gidip geliyor, ben de aynısını yapıyorum. "Reeve!"

"Oradayım bebeğim. Bırak gitsin," diyorum, aletim sarsılırken ve orgazmım içimde hızla ilerlerken homurdanıyorum. Tepemden fişkırان dölle kalçalarım ve karnıma yayılıyor. Zevk, doruk noktam üzerimde yuvarlanırken uzuvlarımı aydınlatıyor ve aşkımın parmaklarını amına gömüp klitorisiyle oynayarak kıvrınmasını ve sızlanmasını izliyorum.

İkimiz de doyduktan sonra temizlenip giyiniyoruz, sonra da yataklarımıza yüzlerimizde aptal aptal sırtarak birbirimize bakıyoruz.

"Seni seviyorum," diyorum, sık sık yaptığım gibi ekrana dokunmak için uzanıyorum, parmaklarımın onun güzel yüzünü okşamasını diliyorum.

"Ben de seni seviyorum." Eğilerek, geri çekilmeden önce ekranı öpüyor. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle beni iğneliyor. "Bu çok ateşliydi ve bunu kesinlikle tekrar yapacağız."

Mutluluktan çalkalanarak gülüyorum, omuzlarımdan on tonluk bir yük kalkmış gibi hissediyorum. "Gerçek, güzelim. Şimdi telefon seksinin ne kadar harika olduğunu biliyorum, beni durdurmayı dene."

SONRA - 11 YAŞ

Viv makarnasının son lokmasını da bitirdikten sonra, "Seni ağaç eve götürebilirim," diyor. Mutfak masasından zıplayarak kalkıyor. "Bahse girerim yine ben kazanacağım!" Meydan okurken yeşilimsi kahverengi gözleri parlıyor ve ben de sırtımdan kendimi alamıyorum. Viv'in kısa bacakları benim çok daha uzun boy ölçüşemez, bu yüzden bazen beni yenmesine izin veriyorum. Bunu çözmüş olması yeterli değil çünkü kazanmasına izin verdiğimi bilse canıma okurdu.

"Herkes yemeğini bitirmeden kalkmak yok prenses," diyor Jonathon, masanın öbür ucundaki kızına bakarak. "Kuralları biliyorsun."

"Kurallar, shmules." Ben tavuk ve makarnayı ağzıma tıkıştırırken Viv surat asıyor.

"Vivien Grace." Lauren kızına, onu uslu durması için uyarı o ciddi yüz ifadesiyle bakıyor.

Vivien küçük bir melek gibi masumca annesine bakıyor. Lauren başını sallıyor ama gülümsüyor. Viv'e asla uzun süre kızgın kalmaz. Vivien tabağını işaret ederek, "Acele et," diyor ve ben daha fazla yemek dolduruyorum Ağzımın içine.

Lauren, "Acele etme Reeve, yoksa boğulacaksın," diye uyarıyor.

"Lauren'ı dinlemelisin," diyor babam arkamdan ve beni korkutuyor. "Tabii tüm eğlenceyi kaçırmak istemiyorsan." Çiğnerken kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden bakıyorum. Babam eve hiç bu kadar erken gelmez. Her zaman çok geç saatlere kadar çalışır. Çoğu gece yatmadan önce onu göremiyorum bile. Bu yüzden neredeyse her gün Viv ve ailesiyle yemek yiyorum.

"Bunlar ne?" Viv dirseklerini masaya dayayıp gözlerini kısarak babamın elindeki biletlere bakarak soruyor.

Babam kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yaklaşırken onları havada sallıyor. Şimdi gerçekten şüphelendim. Babamı gülümserken gördüğüm zamanlar bir elin parmaklarını geçmez. İşten erken çıkıp gülümsemek normal bir şey değil. Bir şeyler dönüyor. Hasta mı yoksa beden dışı bir deneyim mi yaşıyor?

"Kim son Harry Potter filminin galasına gitmek ister?" diye soruyor, gülümsemesi devam ederken bana bakıyor.

Viv gıcırtilı bir sesle "Ne?" derken ağzım bir karış açık kalıyor.

"Evet, Reeve?" Babam sandalyemin yanında duruyor. "Ne diyorsun?"

Konuşabilmek için dilimi ağzımın üstünden çözmeye zorlamam gerekiyor. "Biletin var mı? Olmadığını söylemiştin." Biletler için ona yalvardım ama biletlerin çok pahalı olduğunu ve stüdyosu filmin yapımcılığını üstlenmediği için bunun mümkün olmayacağını söyledi.

"Bunu başarabileceğimi düşünmüyordum ama bugün bir temas benim için gerçekleşti."

"En azından bu sınırlı bildirimi açıklıyor." Lauren masayı toplamak için ayağa kalkarken babama sert bir bakış fırlatıyor.

"Orada olmamız gerekmeden önce iki saatimiz var. Hazırlanmak için yeterli bir süre."

"Viv gelebilir mi?" Neredeyse boş olan tabağımı iterek soruyorum. Şu anda yemek yiyebilmemin imkânı yok. Elinde birkaç bilet var, bu yüzden en iyi arkadaşımın da geleceğini tahmin ediyorum, ama emin olmak istiyorum. Eğer onun için bir bileti yoksa, ben de gitmiyorum. Ya ikimiz gideceğiz ya da hiçbirimiz.

"Tabii ki. Herkes için biletim var." Babam yine gülümsüyor ve bu bir uzaylıya bakmak gibi. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama ona güvendiğimden de emin değilim.

"Aman Tanrım!" Viv ayağa fırlar, çığlık atar ve dans etmeye başlar. "Bu hayatımın en güzel günü!" diye bağırıyor. Sırtışım o kadar geniş ki yüzüm ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum. Viv masanın etrafında koşturuyor ve beni sandalyemden çekip alıyor. Sarılıyoruz, zıplıyoruz ve yaşlılar yüzlerinde aptalca sırtışlarla bize bakarken dans ediyoruz.

O kadar heyecanlıyım ki altıma işeyebilirim.

"Aman Tanrım!" Viv yine çığlık atıyor. "Harry Potter tişörtlerimizi giyebiliriz!" Lauren tanıdığı tasarımcılardan birine bizim için tişört yaptırdı ve henüz onları giymek için pek fırsatımız olmadı.

"Evet!" Bağırıyorum, onunla birlikte aşağı yukarı zıplıyorum. "Bu mükemmel!" Onun da benim kadar heyecanlı olmasına bayılıyorum. Dünyadaki en iyi arkadaşımınla paylaştığımda her şey çok daha güzel oluyor.

Yaşlıların gülümserken kulaklarını kapattıklarını fark ettim. Simon çok gürültü yapmamıza kızıyor bile.

"Hadi gel." Viv elimi tuttu ve kapıya doğru ilerledi. "Hazırlanmamız gerek."

Lauren, "Odalarınıza çıkın, ben birkaç dakika içinde yardım etmek için orada olacağım," dedi.

Elimi Viv'in elinden çekip babama koşuyorum ve kollarımı beline dolayarak ona bakıyorum. "Teşekkürler baba. Bugün hayatımın en güzel günü."

Başımı garip bir şekilde okşadı. "Mutlu olmana sevindim. Git hazırlan, gitmemiz gerektiğinde arabayı alıp geleceğim."

Viv ve ben odadan çıkıp merdivenleri koşarak çıkıyoruz ve durmadan filmde görmeyi umduğumuz sahneler hakkında konuşuyoruz. Yatak odasının kapısının önünde durdu, döndü ve döndü. "Kıyafetlerimi alacağım, sonra odana gelirim, böylece birlikte hazırlanabiliriz."

Aklıma bir fikir gelince gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Biz giyinirken son filmi koyacağım!"

"Evet, evet!" Ellerini çırpıyor. "Bu harika olacak." "Çok heyecanlıyım!"

"Ben de," diyor eğilip beni dudaklarımdan öpmeden önce! Çabuk oldu. Sadece bir saniye, ama dudaklarım karıncalanıyor ve aletim biraz zıplıyor.

Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz ve Viv'in yanaklarında iki kırmızı leke belirliyor. Uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atarak, "Hadi git, aptal. Bir dakika içinde orada olacağım."

Sanırım hiç olmamış gibi davranacağız. "Tamam." Dudaklarımın kenarları kıvrılmış, biraz şaşkın bir halde yürüyüp gidiyorum.

Vivien beni öptü! Belki de benim onu öpmeyi hayal ettiğim gibi o da beni öpmeyi hayal ediyordu! Ama Jonathon bir keresinde Vivien'in çok daha büyük olana kadar kimseyi öpemeyeceğini söylemişti, bu yüzden bunu unutmaya ve iyi olmaya çalışıyorum.

Lauren hazırlanmamıza yardım etmek için geldi ve o giyinmeye giderken biz de film izlemek için kanepeye oturduk.

Yan yana oturmuş el ele televizyon izlerken Viv'e "Çok güzel görünüyorsun," diyorum. Tişörtünün üzerine bir çeşit tütü etek giymiş ve parıltılı sandaletler giymiş. Annesi saçlarını toplamış ve başının etrafında büyük bir örgü var. Lauren dudak parlatıcısı ve parfüm sürmesine bile izin verdi. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözleri gerçekten büyük görünüyor ve dudakları gerçekten parlak.

"Teşekkür ederim." Bana gülümsemek için dönüyor ve yanaklarının yeniden kızardığını fark ediyorum. Elim sıkıyor ve kolum karıncalanıyor. Vivien'in elini tutmaya bayılıyorum. Onun teni benimkine dokunduğunda her zaman içim sıcaklık ve tüylerim diken diken oluyor. "Çok seksi görünüyorsun. Saçlarını böyle seviyorum."

Lauren saçına biraz jöle sürdü ve alnımdan geriye doğru düzeltti. Klasik yakışıklı görüldüğümü söyledi, her ne demekse. Babamın onaylamayacağından biraz endişelensem de tişörtümle birlikte kot pantolon ve spor ayakkabı giyiyorum. Akşam yemeği için dışarı çıktığımız nadir durumlarda, her zaman bana bu aptal sert gömleklerle uygun ayakkabılar ve pantolonlar giydiriyor. Bunun çok sık olmamasına seviniyorum çünkü dışarı çıkarken korkak gibi görünmekten nefret ediyorum.

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum ama Viv'in iltifatından içten içe memnun oluyorum.

Simon bir süre sonra bir limuzinle çıkageldi! Daha önce sadece bir kez limuzine binmişim, o yüzden bu büyük bir sürpriz oldu. Elimi tutup beni dışarı çıkarırken Lauren'a "Çok güzel görünüyorsun," diyorum. Üzerinde parıltılar olan uzun mavi bir elbise giyiyor ve yüzünde bolca makyaj var.

"Teşekkür ederim, Reeve." Yanağımı öpmek için eğildi. "Sen çok iyi bir çocuksun." Diğer yanağımı da öpüyor. "Umarım çok iyi vakit geçirirsin," diye ekliyor.

"Çabuk ol Reeve," diye sesleniyor Viv limuzinin içinden, elini yanındaki koltuğa vurarak. Babası içeri girmesine yardım etti ve onun karşısında, babamın yanında oturuyor. İkisi de smokin giymiş ve şampanya içiyorlar. Viv'in yanına kayıyorum ve hemen elini tutuyorum. Aptallar gibi birbirimize sırtıyoruz. Daha önce ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Yıllar boyunca ailesiyle birkaç film galasına gitmiştik ama bu şimdiye kadarkilerin en iyisiydi.

Lauren yanıma oturdu, şoför kapıyı kapattı ve yola koyulduk.

Babam Vivien ve bana bakıyor, aynı tişörtleri giydiğimizi ve ellerimizi birleştirdiğimizi fark edince gülümsüyor. "Heyecanlı mısınız?" diye soruyor.

"Biz hiç!" Vivien ben daha cevap vermeye fırsat cevap veriyor. Babam kıkırdıyor ve ben ona bakıyorum.

"Böyle iyi bir arkadaşına sahip olduğun için şanslısın," diyor bana.

Vivien başını omzuma yaslayarak, "Şanslı olan benim," diyor. "Reeve benim dünyam."

Jonathon kıkırdarken babamın gözleri kocaman açılıyor. "Çocuklar Lauren'la konuşmamıza kulak misafiri oldular," diyor ve babam başını sallıyor.

"Annenle birlikte büyüdüğümüzü biliyor muydun?" Babam söylüyor ve ben başımı sallıyorum. Benimle annem hakkında nadiren konuşur. Bazen eski fotoğraf albümlerine baktığında onu ağlarken buluyorum, ama ne zaman bana ondan bahsetmesini istesem bana bağırıyor ve hışımınla odadan çıkıyor. Ne kadar az

Lauren'dan olduğunu biliyorum. Lisedeyken Felicia ile tanışmış ve hemen en iyi arkadaş olmuşlar. Annem o zamanlar babamın kız arkadaşıydı ve daha sonra hepsi üniversiteye gittiklerinde Lauren babam aracılığıyla Jonathon'la tanıştı.

Lauren babama bakarken yüzünde tuhaf bir ifade var. Simon konuşurken pencereden dışarı bakıyor. "Biz komşuyduk, tıpkı sen ve Vivien gibi. Bana bizi hatırlatıyorsun."

"Nasıl biriydi?" Daha fazlasını öğrenmek için bu fırsatı kaçırmak istemediğimden fısıldıyorum.

Bana bakmak için döndüğünde gözleri sulanmıştı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı ve çok büyük bir kalbi vardı. Hayvanları, doğayı, resim yapmayı ve şarkı söylemeyi çok severdi ve tanıdığım en nazik insandı."

Çantasını karıştırıp bir mendil çıkarırken Lauren'ın dudaklarından bir hıçkırık kopuyor. "Annen sahip olduğum en iyi arkadaştı." Mendille gözlerini silerken elimi tutuyor. "Çok saf bir kalbi vardı. Sende ondan çok şey görüyorum. Seninle çok gurur duyardı, Reeve. Çok, çok gurur duyardı."

Bana bakarken babamın çenesinde bir kas seğiriyor. Ama sanki beni görmüyor gibi. Sanki burada bile değil.

Kimse konuşmaz ve bu gariptir. Ta ki Viv bunu bozana kadar. "Seni seviyorum," diyor doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ve bu sonsuza dek sürecek."

"Ben de seni seviyorum." Bunu birbirimize söylememiz alışılmadık bir şey değil. Lauren ve Jonathon her vedalaşmamızda beni sevdiklerini söylerler, Viv ve ben de öyle yaparız. Ama bu sefer farklı hissediyorum. Gözlerimi en iyi arkadaşımdan ve sanki o da aynı.

"Siz ikiniz çok tatlısınız," diyor Lauren ve büyüyü sona erdiriyor. Eğiliyor ve ikimize de sarılıyor. "Sizi çok seviyoruz."

Simon koltuğunda kıpırdanır ve yolculuğun geri kalanında sessiz kalır.

vardığımızda ortalık karıştı. Etrafımız ailelerimiz ve birkaç koruma tarafından sarılırken Viv'in sıkıca tutuyorum. Farklı aktör ve aktrisler kırmızı halıda yürürken, tiyatronun dışındaki bariyerlerin arkasına dizilmiş, pankartlar sallayan, ağlayan ve çığlık atan kalabalıklar var. Bir sürü insan Lauren için bağırıyor. Grup fotoğrafları için poz veriyoruz ve flaşlar yüzünden gözlerim çok hızlı kırpışıyor. Vivien bana yapışıyor, biraz titriyor ve ben de kolumu ona dolayarak içeri girerken onu yakınımda tutuyorum.

Jonathon bize patlamış mısır ve içecek getirmeye giderken babam bir grup erkekle konuşuyor; Lauren, Viv ve ben de oyuncuların bazılarıyla fotoğraf çektiriyoruz. Tişörtlerimizi imzalıyorlar ve yüzümüzde kocaman bir gülümseme var. Koltuklarımız ön tarafa yakın ve Viv ve ben sırayla birbirimizi çimdikliyoruz çünkü bu gerçek olamayacak kadar harika.

Bu resmen hayatımın en güzel gecelerinden biri. Babamla geçirdiğim en mutlu zamanlardan biriydi çünkü bunlar nadirdi.

ŞİMDİ

"Aman Tanrım! Bu insanların bazıları çıldırmış," diyor Saff, ben konsantre olmaya ve onun dikkatini dağıtmaya çalışırken kıkırdayarak. "Şunu bir dinle."

"*Saff-ron*," diyor Rudy, ismini bilerek söylüyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Setteki en iyi arkadaşım başrol ters ters bakıyor. "Meditasyon yapmaya çalışıyoruz. Eğer katılmayacaksan, en azından çeneni kapalı tut. Reeve'e yardım ediyor olmamız gerekiyor."

Üçümüz otel odamdayız, yerde bağdaş kurmuş oturuyoruz ve arka planda hafifçe Zen müziği çalıyor. Rudy'nin önerdiği meditasyon uygulamasını denedim ama bende işe yaramadı, o yüzden bu onun B Planı. Alex şu an beni görse gülmekten altına işerdi.

Evdeki en iyi arkadaşımı düşündükçe içimde suçluluk duygusu çalkalanıyor. Onu sadece bir kez arayabildim ama en azından birkaç günde bir mesaj atmaya çalışıyorum. Kısıtlı boş vaktim var ve çekimlerden otele döndüğümüzde genellikle geç oluyor. O değerli dakikaları kız arkadaşıma ayırıyorum ve en yakın erkek arkadaşımı bilerek ihmal etmiyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde onu aramak için zaman bulacağıma sessizce yemin ediyorum.

Rudy, Saffron'a nazar değdirirken fon müziğini değiştiriyor. Meditasyon konusunda çok ciddi ve faydalarını keşfetmem için çok hevesli. Müziksiz meditasyon yapmanın en iyisi olduğunu söylüyor ama görüşler çelişkili. Genelde zihnimi sakinleştirmekte zorlandığım için önce müzikli bir seans denememiz gerektiğini düşündü. Nefes almaya ve zihnimizi boşaltmaya odaklandık ve Saffron sıkılıp sosyal medyadaki yorumları yüksek sesle okumaya başlayana kadar kendimi rahatlamış hissediyordum.

"Ona yardım ediyorum," diye itiraz ediyor. "Değil mi, film yıldızı?" Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum. O hapları ondan kabul ettiğimi kimsenin bilmesini istemiyorum. Başkalarının sette bir şeyler alması umurumda değil, benim aldığının duyulmasını istemiyorum.

"Çok yardımcı oluyorsunuz ama belki de bunu yalnız yapmamız daha iyi olur."

"Sessiz olacağım." Ayağa kalkıp yatağıma uzanırken dudaklarıyla bir fermuar hareketi yapıyor. "Burada olduğumu bile anlamayacaksın."

"Bir taşkınlık daha yaparsan kovulursun." Rudy sert bir bakışla onu hizaya getirdi.

"Şakacı diğer tarafını tercih ederim." Yatağında geriye doğru kayıyor, telefonundaki yayını kaydırırken başlığa yaslanıyor. "O Rudester çok eğlenceli. Bu büyük B ile sıkıcı."

Rudy oldukça karmaşık bir karakter. Sette sürekli şakalar yapıyor. Şampuanımı diş macunuyla değiştirmişti ve çıkarması tam bir kabustu. Yine de onu geri getirdim. Boxerına kaşınıtı tozu koydum ve taşaklarını şiddetle kaşırken tehditler savurarak setin her yerinde beni kovaladı. Çok komikti ama misilleme yapacağını bildiğim için artık arkamı kolluyorum.

Dışarı çıktığımızda partinin canı ve ruhu oluyor ama aynı zamanda yumuşak ve derin bir tarafı da var. Gitar çalıyor, meditasyon yapıyor, kişisel gelişim, tarih ve felsefe kitaplarını su gibi tüketiyor ve çoğu zaman sıkı bir beslenme diyeti uyguluyor. Setteki en yakın arkadaşım ve bu deneyimden sonra sıkı dost olacağımıza dair bir his var içimde.

"Tek boyutlu kişilikler bana göre değil." Orta parmağını ona doğru kaldırdı. "Ve ben sözümün eriyimdir, o yüzden çeneni kapat Saff, yoksa kovulursun."

Kendime gelmem birkaç dakika alıyor ama sonra rahatlıyorum. Saffron sessizliğini koruyor ve Rudy seansı sonlandırıldığında başarılı olduğunu düşünüyor.

"Eminim bu gece daha iyi uyuyacaksın."

"Sağ ol dostum. Minnettarım."

"Olmazsa, bir dahaki sefere yogayı deneyebiliriz."

Saffron nefesinin altında mırıldanıyor ve gözlerini deviriyor. "Reeve zaten daha iyi uyuyor. Tüm bu yeni çağ hippie saçmalıklarına ihtiyacı yok."

Rudy odamdaki mini buzdolabından iki su çıkarırken, "Cehaletin ortaya çıkıyor, sevgilim," diye sesleniyor. "Farkındalık sadece hippiler için değildir. Kendini aydınlatmış ve zeki olanlar içindir, bu yüzden neden sana göre olmadığını anlayabiliyorum."

Onu terslerken bir kahkaha attım. "Sözümü geri alıyorum. Hiç komik değilsin. Hem de hiç."

"İkiniz beni gülmekten kırıyorsunuz." Sette sürekli şakalaşıyorlar ve bu çok eğlenceli. Suyumun kapağını açıp lıkır lıkır içiyorum.

"Seni eğlendirdiğimize sevindim, film yıldızı." Saffron yanındaki boşluğa vuruyor. "Kaldır kışını da şu yorumlara bir bak. Onları okurken gülmekten kırılıyorum."

Rudy ve ben de ona katılıyoruz, o yayında gezinirken.

"Saffhard nedir?" Rudy soruyor.

"Benim sadık hayranlarım." Saffron göğsünü kabartarak bize son derece kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyor. "Bazı instagramcılar geçen yıl bu takma adı buldular ve yapıştı kaldı."

Rudy ekrana bakarak, "Seni Reeve'le göndermeye çok hevesli görünüyorlar," diye mırıldanıyor. "Sanırım onun piyasadan çekildiği haberini almamışlar."

"Aptal olma. Bunu beyan edemeyeceğini biliyorsun."

"Nedenmiş o?" Kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Her şey algıyla ilgili tatlım. Bekar gibi görünmelisin. Ben de öyle. Hayranlar bizi ne kadar çok birlikte görürse o kadar iyi. Rob Pattinson ve Kirsten Stewart'ın ilişkisinin *Alacakaranlık* serisi ve kariyerleri için ne yaptığına bir bakın. Ve sayısız başka örnek var. Hayranlar bu boku seviyor ve canavarı beslememiz gerekiyor."

Suyumu bitirip boş şişeyi odanın öbür ucundaki çöp kutusuna atmadan önce dürüstçe "Bunu yapmaktan rahatsız oluyorum" diyorum.

"Hepsi oyunun bir parçası. Menajerin seninle bu konuda konuşmadı mı? Bryan ve karısıyla üçlü ilişkimizin ayrıntılarını basına sızdırmak için bir anlaşma yapmamış olsaydım burada oturuyor olmazdım. Bu herkes için bir kazançtı."

"Bu tamamen farklı bir şey," diyorum elimi göğsümde gezdirerek. Herkesin Vivien'i saklamamı ya da ondan kurtulmamı istemesi de neyin nesi? Bu hiç hoşuma gitmiyor ve asla da gitmeyecek.

"Bu aynı madalyonun iki yüzü," diye devam ediyor. "Tek söylediğim, kız arkadaşını gözlerden uzak tutmanın film ve kariyerin için en iyisi olacağı ve bizim de ekran dışı bir ilişkimiz olduğu fikriyle oynadığımız. Gerçekten o noktaya gelelim demiyorum. Alınma Reeve ama sen benim için küçük bir kardeş gibisin."

"Alınmadı." Doğrusu rahatladım. Bir an için, basına sızdırmak ve ses için kasıtlı olarak bir şey başlatmamızı önerdiğini düşündüm. "Benim de sana karşı romantik hislerim yok."

Rudy yataktan kalkarken, "Açıkçası bu Vivien'in de yararına olur," diyor. "İnternetteki bazı insanlar gerçekten kötü olabiliyor. İnsanlar onun senin kız arkadaşın olduğunu bilmezlerse, ona laf atamazlar."

"Dediğim gibi, kazan-kazan." Saffron cep telefonunu cebine koymadan önce omuz silkiyor. Yataktan kayar ve ayaklarını ayakkabılarının içine sokar.

"Ben çıkıyorum." Rudy kapıya doğru yöneldi.

"Seans için teşekkürler, sabah görüşürüz."

"Seni güzellik uykunla baş başa bırakayım," diyor Saff, eğilip yanağımdan öpmek için.

"Viv'in doğum günü hediyelerini sipariş etmeyi bitirmem gerekiyor, ama sonra kesinlikle yatacağım."

"Oh." Saffron'un gözleri parlıyor. "Hediyeler konusunda yardım ister misin?"

Önce başımı sallıyorum. "Hayır, ben... aslında ona makyaj malzemesi sipariş etmek istiyordum ama hiçbir fikrim yok. Bir şey seçmeme yardım eder misiniz?"

Gözleri parlıyor ve ellerini ovuşturuyor. "Şimdi benim dilimden konuşuyorsun, film yıldızı. Tabii ki yardım edeceğim!"

Onu masaya götürüyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Daha önce incelediğim iç çamaşırı mağazası ekranda beliriyor ve kapatmak için çabalıyorum. "Ah, bir saniye bekle."

"Hayır! Bekle!" Saffron elini tuş takımında benimkinin üzerine koyarak hareketimi durdurdu. "Bu da hediyesinin bir parçası mı?"

"Evet. Siz geldiğinizde satın alma aşamasındaydım. Sorun değil. Sonra sipariş veririm."

"Cidden ona bunu almayacaksın, değil mi?" Sepetimdeki pembe dantelli sütyen ve külot takımını işaret ederken kaşları saç çizgisine doğru yükseliyor.

"Nesi var bunun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Bunda yanlış bir şey yok, ama cidden herhangi bir kadının erkeğinden sıkıcı allık pembesi iç çamaşırı istediğini düşünüyor musunuz?"

"Viv gerçek bir kız çocuğu ve pembe onun en sevdiği renk. Ne tür iç çamaşırları giydiğini biliyorum, bu yüzden onun seveceğini düşündüğüm benzer şeyleri seçiyordum."

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce kıkırdıyor. "Oh, adamım. Çok tatlısın." Gözleri kocaman açıldı. "Siz çocukluk aşkımanız, yani sadece onunla birlikte oldun. Değil mi?" Ellerini kalçalarına koyup gülümsemeye karşı koyuyor.

Sinirlerimi bozmaya başladı. "Siktir git, Saff. Bu seni ilgilendirmez ve ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Özür dilerim, Reeve. Seni utandırmak istememiştim. Bence bu çok sevimli. Her kız senin gibi bir erkek arkadaşına sahip olduğu için şanslı olurdu ve Viv de bana anlattığın kadarıyla çok tatlı birine benziyor. Seni aşağılamak istemedim."

Bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum. "Sorun değil. Aşırı tepki verdim." Parmağımı pedin üzerinde gezdiriyorum. "Makyaj için en iyi site hangisi?"

"Son bir şey söyleyebilir miyim? Lütfen?" Gözleri bana yalvarıyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Tamam, ne?"

"Vivien için daha önce hiç iç çamaşırı aldın mı?"

İlişkimin detaylarını kimseye anlatmayı sevmiyorum ama yalan da söyleyemiyorum çünkü eminim yüzümden okunuyordur. Başımı sallıyorum.

İçten gülümsemesi beni silahsızlandırıyor ve rahatlıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bak, sana şimdi kızların nelerden hoşlandığını göstereyim, böylece başka fikirlerin olur ve ne sipariş etmek istediğine sonra karar verirsin. İç çamaşırı kız için olduğu kadar erkek için de önemlidir. Bu mağazadan her zaman sipariş veriyorum ve çok zevkli seksi parçaları var. Vivien çekimler bittikten sonra eve döndüğünde senin için seksi görünmek istemez mi?"

"Aslında onu birkaç hafta sonra balo için göreceğim ama evet, bunu isteyecektir."

"Oh, bunu bilmiyordum. Güzelmiş."

"Nick çekim programını buna göre ayarladı, böylece tam yirmi dört saat iznim oldu. Özel bir jet ayarladım ve sürpriz olarak gece için Chateau Marmont'taki en iyi süiti ayırttım. Şimdiden geri sayıma başladım." Sevgilimi görmek için sabırsızlanıyorum. Onu sevgi ve şefkat yağmuruna tutacağım ve ona bir kızın yaşayabileceği en iyi balo gecesini yaşatacağım.

Ağzında hülyalı bir gülümseme beliriyor. "Dediğim gibi, çok tatlısın."

Belki de Saff haklıdır ve Viv'in elbisesinin altına giyebileceği seksi şeyler almalıyım. Kızımın mağazada gördüğüm bazı şeyleri giydiğini düşününce kan beynime sıcıyor. Hoşuna gideceğini düşündüğüm şeylerle Birkaç racier parça yanlış olamaz, değil mi?

Saff'ın mağazada gezinip Viv'in beğeneceğini düşündüğü ürünleri işaret etmesini izliyor ve dinliyorum; makyaj malzemeleri mağazasına geçmeden önce birkaç tanesini sepetime ekliyorum ve o da bana bir palet seçmemde yardımcı oluyor.

"Umarım hediyelerini beğenir," diyor alışverişlerimi bitirdiğimde. Hepsini Lauren'in asistanı Moira'ya gönderiyorum, o da hepsini bir araya getirip paketleyecek ve hızla yaklaşan doğum gününde Vivien'e elden teslim sağlayacak.

"Ben de. Yardımınız için teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım, film yıldızı." Yan tarafımı dürtüyor. "Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım ve onun tepkisini duymak için sabırsızlanıyorum."

ŞİMDİ

Egzersiz sonrası aldığım duştan yeni çıkmış bir halde yatağıma uzanırken boğazımı temizliyor ve telefonumun kayıt tuşuna basıyorum. "Hey, çocuklar. Bugün çok özel bir gün, çünkü on sekiz yıl önce bugün hayatımdaki en önemli kişi doğdu."

Vivien'in en şirin bebeklik fotoğrafını elime alırken sırtıtmakla savaşıyorum. Lauren ona bir doğum günü videosu çekmek istediğimi söyledikten sonra bana birkaç tane gönderdi. Kızım muhtemelen bunu herkese açık bir şekilde paylaştığım için beni taşaklarımdan asacak ama dünyanın onu sevdiğimi ve benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. Bunu yapmak için daha mükemmel bir yol düşünemiyorum.

Ayrıca, bugün onu çok özledim. İlk kez onun doğum gününü kaçıyorum ve içim içime sığmıyor. Onunla birlikte olamasam da onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini istiyorum. Binlerce kilometre uzakta olsam bile sevgimle çevrelendiğimi hissetmesini istiyorum. Ona gönderdiğim lavanta güllerinin teslim edildiğine dair teyit aldım ve Moira hediyemi dün gece eve bıraktığını ve ailesinin bugün ona vereceğini doğruladı.

"Bu muhteşem, akıllı, komik, şefkatli, sevgi dolu kadın olmasaydı bugün olduğum adam olamazdım," diye ekliyorum başka bir fotoğrafı kaldırarak. Bu fotoğraf Ocak ayında Big Bear'da çektiğimiz bir fotoğraf. Birbirimize sarılmışız, ikimiz de kameraya gülümsüyoruz. "Hiç birini ondan ayrı kalmanın fiziksel olarak acı vereceği kadar çok sevdin mi?" Göğsümde sözlerimi doğrulayan bir ağrı yayılıyor. Acıyı ovuşturuyorum ama bu, sevgilim için duyduğum sürekli acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. "Camden Marshall'ı hayata getirmeyi ne kadar sevsem de, bebeğimi çok özledim."

Ekranı daha da yaklaşıp sonraki sözleri doğrudan aşkıma söylerken içimde duygular dönüyor. "Seni seviyorum, Viv. Sen başıma gelen en iyi şeysin ve erkeklerin bunun için bana bok atacak olmaları umurumda bile değil." Ona bir öpücük veriyorum. "Sen benim dünyamsın ve keşke orada olup sana sarılabilsen ve seni öpebilsem. Seni tekrar görmeme sadece yirmi yedi gün kaldı. Sabırsızlanıyorum. O zamana kadar, en mutlu doğum günlerini kutla, aşkım." I

Kaydı bitirip yayınla tuşuna basmadan önce ona son bir öpücük konduruyorum. Uyandığında ilk iş olarak mesajımı göreceği düşüncesi hoşuma gidiyor.

Tahmin edilebileceği gibi, sete gittiğimde, çocuklar "duygusal" doğum günü mesajım için bana bir ton bok verdiler.

"Bakın internetten ne buldum." Kafeteryadaki uzun bir masanın etrafında toplanmış kahvaltı ederken Rudy cep telefonunu uzatarak sırtıyor.

"Nereden buldun bunu?" Fotoğrafa yakından bakabilmek için telefonu elinden çekip alıyorum. Birlikte ilk Harry Potter galasına gece çekilmişti ve dün gibi hatırlıyorum. "Google'da bir şeyler aradığınızda bulabilecekleriniz inanılmaz. Tonlarca

Viv'le çocukluğunuzdan kalma fotoğraflarınız var. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. İlişkinizi hayranlarınızdan saklamanıza imkân yok ve bence da. Siz ikiniz Hollywood'un en büyük aşk hikayesisiniz. Bence hayranlar bu yiyecekler." Bir elini kalbinin üzerine koyarken yüzünde sahte bir baygınlık ifadesi beliriyor. "Benim alaycı kığım bile bu rüyaya inanıyor."

Ne yazık ki menajerim ve stüdyo reklamcısı bu düşünceyi paylaşmıyor. Ben de aynı argümanı kullanmayı denedim ama beni dinlemiyorlar.

"Çok tatlı." Saffron telefona bakarken yanıma yaslanıyor. "Bak sana nasıl da yapışmış! Viv o zamanlar bile senin kuyruğuna takılıyordu!" Kıkırdıyor.

"Ne oluyor Saff?" İmalarından hoşlanmadım.

"Sakin ol, film yıldızı. Sadece takılıyorum." Gözlerini deviriyor ve kolumu tutuyor. "İkinizin zaten çok yakın olduğu belli."

Ben rahatlarırken ağzımdan hava çıkıyor. "Biz her zaman yakındık. Kimse beni Vivien'dan daha iyi tanıyamaz."

"Bir bakayım." Jolina telefonu elimden kaptı. "Bu çok sevimli. Harry Potter tişörtlerinizi giymişsiniz! Ve ikinizin el ele tutuşmasına bakın. Ah, Reeve." Gözleri kuşkulu bir şekilde cam gibi. "Bu hayatımda gördüğüm en tatlı şey. Bunu internette paylaşmalıydın."

"Paylaşamaz," diyor Saff. "Orijinal fotoğrafı elde edemediği ve telif hakkı sahiplerinden paylaşmak için izin istemediği sürece olmaz. Cassidy'nin ne dediğini hatırlayın. İnternette yayınladığımız herhangi bir şeyle telif hakkı yasasını ihlal etmemeye dikkat etmeliyiz."

Rudy, "Eğer fotoğrafın bir kopyasını almak istersen sana linki gönderebilirim," diyor.

Bu resmin bir kopyasını bizim için almayı çok isterim. "Gönder. Teşekkürler."

Gün çok yoğun ve arka arkaya sahnelerdeyim, bu yüzden Viv'i arayacak boş zamanım yok. Doğum gününde sevgilimle birlikte olamamanın verdiği nostaljiye rağmen keyfim yerinde. Bugün pes ettim ve Saff'ın bana verdiği bir adresi kullandım. Xanax uyumama yardımcı olsa da, her gün sette biraz halsizim ve yine berbat etmek istemiyorum. Bazılarının her sabah hap içtiğini gördüm ve onlara bağımlı hale gelmediğim sürece çok fazla zararı olmayacağını düşündüm. Meditasyonu denemeye devam ediyorum ve eğitmenimiz de bizimle haftalık yoga seansı yapacağını söyledi, bu yüzden hapları sadece kesinlikle gerekli olduğunda aldığım sürece bağımlı olmayacağım. Kontrol bende ve haftalardır olmadığım kadar iyi hissediyorum. Sette zıplıyorum, enerji doluyum ve her sahnemde döktürüyorum. Artık kendimi toparladığım için setteki hava daha sakın ve Nick bana her gün çivilediğimi söylüyor. Her şey olması gerektiği gibi.

Hatta dün bir seks sahnesi oynadım ve korkunç ilk sahnenin tekrarı olmadı. Bu sefer Camden'ı kolaylıkla yönlendirdim. Hiç zorlanmadım, şükürler olsun. Bu işin diğer yönleri gibi klinik olarak yaklaştım ve iki çekimde ezdim.

O ilk seks sahnesini her düşündüğümde hâlâ suçluluk duygusuyla kuşatılıyorum. Bir daha asla sette ereksiyon olmak istemiyorum. Ve işimi yapmak için kız arkadaşımı ya da anılarımı asla lekelemek ya da kullanmak istemiyorum. Onları ayrı tutmalıyım ve artık ileride bunun olmasını sağlamak için ihtiyacım olan başa çıkma araçlarına sahibim.

"Lanet olsun!" Soyunma odamın her santimini ararken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve telefonumun şarj aleti hâlâ hiçbir yerde yok. Çekimler bitti ve ben soyunma odamda Viv'i aramaya çalışıyorum ama telefonumun şarjı tamamen , şarj aletim kaybolmuş ve beceriksiz asistanım da ortalıkta yok. Eminim Viv beni aramaya çalışmıştır ve ben de umutsuzca onu geri aramak istiyorum. Doğum günü partisi kısa bir süre sonra başlayacak ve ondan önce onunla gerçekten konuşmak istiyorum.

Tarihin en hızlı duşunu alıp rekor sürede giyiniyorum ve çeteyle kulübe gitmeden önce otele dönmeyi planlıyorum. Çeteyle buluşmadan önce Viv'le odamın mahremiyetinde konuşabilirim.

Diğerleri. Tam cüzdanımı ve anahtarlarımı alıyordum ki kapım çalındı. Açtığımda kaşları çatık bir Cassidy ile karşılaştım. Filmin halkla ilişkilerini yönetiyor.

"Konuşmamız gerek." Davet etmeden yanımdan geçip gidiyor ve ben de içimden ona kadar sayıyorum. Cassidy benim en sevdiğim insan değil, benim de onunki olduğumdan şüpheliyim. Her zaman bir konuda beni sıkıştırıyor gibi görünüyor.

"Ne hakkında?" Kapımı kapatıp arkama yaslanarak soruyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakıyorum.

Cassidy tuvalet masasının kenarına tünüyor ve bana ters ters bakıyor. "İlişkinizi gizli tutmanız konusunda size ne demiştiniz?"

"Yine mi bu?" Dudaklarımdan sinirli bir iç çekiş dökülüyor.

"Bunu ciddiye almıyorsun, Reeve!" Gözleri kafamın içinde bir delik açtı. "Bu prodüksiyonun ana yıldızı sensin ve hayranların şimdiden sana bayılıyor. İnternetteki anketlerde diğer tüm erkek oyuncularından çok daha yüksek puan alıyorsun. Kadınlar seninle ilgili hayaller kuruyor ve bir kız olması bu hayali yıkacak. Eğer Vivien'i terk etmeyeceksen, en azından ilişkini gizli tutmalı ve bekârmışsın gibi davranmalısın. Sürekli kendimi tekrarlamak zorunda kalmamalıyım."

"Siktir git, Cassidy." Kapıyı ittim ve ona hırladım. "Vivien'i terk etmiyorum ya da saklamıyorum. Hayranlar bununla başa çıkmak zorunda kalacak. Zamanla yola gelecekler. Özellikle de hikâyeyi alıp onunla devam edersen." Keşke o fotoğraf elimde olsaydı da ona gösterseydim. "Bunu kendi lehimize çevirebiliriz."

"Reeve." Ayağa kalkarken yüzündeki kızgın ifade kaybolur. "Empati kuruyorum. Empati kuruyorum. Onu sevdiğini biliyorum ama buna gerçekten inanıyorsan çok safsın. Kafanı dirseğinden ayıramayacak kadar acemisin ve bu yüzden Bianca'ya sahipsın ve stüdyo bu yüzden beni işe aldı. Senin sahip olmadığın deneyime sahibiz. Diğer aktörlerle sayısız kez bu pozisyonda bulunduk. Kız arkadaşlar için asla iyi bitmez. Ne yaptığımızı bildiğimize ve senin için en iyisini istediğimize güvenmelisin."

"Ama ya sen?" , çünkü her zaman öyle hissettirmiyor.

"Buna cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim. Herkes bu filmin iyi performans göstermesine yatırım yapıyor. Eğer başarırsa, hepimiz daha fazla iş alırız. Bizi harekete geçiren şey bu. Sana ya da Vivien'a karşı kişisel bir kan davası yok, Reeve. Bana inanmıyorsan Bianca'yı ara. O da bu doğum günü videosundan memnun değil."

"Artık dışarıda bir yerde ve onu geri almayacağım."

"Artık senin elinde değil. Sildim," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla, uzun siyah saçlarını omuzlarının üzerinden savurarak.

"Ne yaptın?" Öfkeden kükredim. "Bunu yapmaya hakkın yok!"

"Aslında var. Kontratınızı kontrol edin. Stüdyonun halkla ilişkiler ekibinin tüm ana oyuncuların sosyal medya profillerine erişimi var ve siz de zaten uygun gördüğümüz şekilde yönetmemiz için bize izin verdiniz. Müdahale etmeyi sevmiyorum ve çoğunlukla sadece hepinizin paylaştığı içeriği denetliyor ve gözden geçiriyoruz, ancak bu vesileyle, harekete geçilmesi gerekiyordu."

İmzalamadan önce sözleşmeyi baştan sona okudum ve babamın avukatı Carson Park da gözden geçirdi. Bunu yapmak için yasal yetkileri var, ancak dürüst olmak gerekirse böyle bir şey yapacaklarını hiç düşünmemiştim. Beni daha da aptal yerine koyuyorlar, çünkü bunu yalanlamak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Viv de en az benim kadar üzülecek. Doğum gününde yapmak isteyeceğim son şey onu ağlatmak ya da hayal kırıklığına uğratmak olur.

"Bunu yapmadan önce en azından bana danışmanız gerekirdi."

"Size önceden haber vermek zorunda değiliz, ama bütün gün çekim yapmasaydınız size bu nezaketi gösterebilirdim." Bana doğru yürüyor. "Açıkçası, bana teşekkür etmelisin." Parmağıyla göğsümü dürttü. "Setteydin ve olayların nasıl geliştiğini görmedin. Bazı yorumlar son derece çirkindi ve Vivien hakkında çok ağır şeyler söylendi. İkinize de bir iyilik yaptım ve ona özel olarak iletebilmeniz için size bir kopyasını gönderdim." Soğuk, buz mavisi gözler benimkileri delip geçiyor. "Zaten en başta yapman gereken de buydu. Bunu herkese duyurmaya gerek yoktu."

"Bu önemli bir doğum günü ve ilk kez yanında değilim. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istedim. Herkesin bilmesini istedim."

Başını sallar ve dudaklarını büzer. "Kimse bilemez, Reeve. Bunu her zaman söyleyen bozuk bir plak gibi hissediyorum. Her şeyi berbat etmek mi istiyorsun? Filmin başarısız olmasını ve bunun hepimizin kariyerini olumsuz etkilemesini mi istiyorsun?"

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak, "Tabii ki hayır," diye .
Ya öyle ya da kaltağa vurabilirim.

"O zaman biraz büyümeli ve bir profesyonel gibi davranmaya başlamalısın. Hareketleriniz hepimizi etkiliyor."

Dizginlenemez bir öfkeyle kaynarken dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum. "Kurallara saygı duy, Reeve, ve benim için hiçbir sebep kalmayacak.

düzeltici almak. Gerçekten bu kadar basit." Yanımdan geçerken omzu omzuma değiyor. "Bu konuyu bir daha konuşmak zorunda kalmayacağımıza inanıyorum."

Omzumun üzerinden bakıyorum, kaynıyor ve titriyorum.

Elini kapının koluna dolayarak arkasını döner. "Halkın gözünde Vivien diye biri yok. Sen gençsin, özgürsün, bekarsın ve onları almak için varsın." Sert bir bakışla beni süzüyor. "Bu şekilde kalmasını sağla."

ŞİMDİ

"Wen nerede?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, asistanımdan bir iz var mı diye kulübü tarıyorum. Setten çıktığımızda Saff onu bulmuş ve otel odama gidip yedek şarj cihazımı alacağını söylemişti. Bu bir saatten fazla zaman önceydi ve herif hâlâ gelmedi. Otele kendim dönmem gerektiğini biliyordum ama Cassidy'den yediğim dayaktan sonra çöküş moduna girmiştım ve Rudy ile Jacob beni sakinleşmek için doğrudan kulübe gelmeye ikna ettiler. Keşke işe yaradığını söyleyebilseydim ama içtiğim iki bira damarlarımda dolaşan öfkeyi azaltmadı bile.

"Şarj aletini bulamamış, o yüzden sana bir tane almaya gitti." Saff'ın bakışları cep telefonunun ekranında gezinirken ona gönderdiği mesajı okuyor. "Birazdan burada olur." Masanın üzerindeki kovadan soğuk bir bira alıp bana uzatıyor.

Wen tam bir moron. Sikerler. Ondan şikayet edeceğim çünkü yardımdan çok köstek oluyor. Nick'akraba olduğu için kendimi tutuyordum. İkinci kuzeni . Belli ki pozisyonu almasının tek yolu bu çünkü salak işini yapmaktan çok sette am sikmekle ilgileniyor.

"Hâlâ çok gerginsin." Saffron'un elleri omuzlarıma iniyor ve sıkı kaslarımı yoğurmaya başlıyor. "Rahatlaman gerek."

Bana dokunmasını istemediğim için ellerini itiyorum. "Vivien'la konuştuğumda rahatlayacağım."

"Onu benim telefonumdan ara." Rudy cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı.

"Yabancı bir numaraya cevap vermez." Jon ve Lauren küçük yaşlardan itibaren kafamıza pek çok şey soktular ve bilinmeyen numaralardan gelen aramalara cevap vermemek de bunlardan biriydi. Paparazziler ve muhabirler için ünlülerin telefon numaralarını almak çok kolay ve genellikle aile üyeleri üzerinden ulaşmaya çalışıyorlar. Lauren'ın da birkaç yıl önce korkunç bir sapığı vardı ve Viv'in numarasını almayı başarmıştı. Polisler olaya dahil olana kadar durmadan aramış ve mesaj atmış.

Eğer o salak yakında ortaya çıkmazsa, otelime geri dönüp onu oradan arayacağım.

Kırk dakika sonra kırılma noktama ulaştım. "Ben yokum," diyorum, biramın sonuncusunu da bitirip ayağa kalkıyorum.

"Ah, Reeve." Saffron pantolonumun paçasını çekiştiriyor. "Gitme. Buraya gelmezse Wen'i arayıp onu bir güzel benzeteceğim."

"Daha fazla beklemeyeceğim. Kız arkadaşım ile konuşmam gerek." Burada saat gece yarısını biraz geçiyor ve aradaki üç saatlik zaman farkı Viv'in on sekizinci yaş gününün birkaç saat içinde resmen sona ereceği anlamına geliyor. Onunla konuşmadan günün geçmesine izin vermeyeceğim. Akran baskısına boyun eğip kulübe gelmemeliydim. Bektan ruh halimi değiştirmek için hiçbir şey yapmadı. Doğruca otele gitmeli, telefonumu şarj etmeli ve kız arkadaşımı aramalıyım.

Saffron'un surat asmasını görmezden gelerek diğerlerine aceleyle veda ediyorum ve tam arkamı döndüğümde Wen görüş alanımda beliriyor, bana ulaşmak için kalabalıkla savaşıyor.

"Selam dostum. Geciktiğim için üzgünüm ama açık bir yer bulana kadar üç yere gitmek zorunda kaldım." Elime bir paket tutuşturdu. Onunla uğraşmak yerine masamızın arkasındaki duvarda bulunan prize koşup telefonumu şarja takıyorum. Bir şişe su sipariş ediyorum ve birkaç dakika beklemek için arkama yaslanıyorum.

"Düşünüyordum da," diyor Rudy yanıma sokularak. "Bianca'yla konuşmalı ve alternatif bir plan önermelisin. Daha önce konuştuğumuz gibi. Onu sen ve Viv'in Hollywood'un yeni altın çifti olduğunuz fikrine ikna et, o da stüdyoyu ve Cassidy'yi halka açılmanın yararları konusunda ikna etsin. O zaman her iki taraf da kazanmış olur."

Bana bir şişe su uzatırken garsona teşekkür ediyorum. "Bianca bekâr olmamı istiyor. Onu bir şeye ikna edebileceğimden şüpheliyim."

"Yine de denemeye değer, değil mi?"

Omuz silkiyorum, suyumdan bir yudum alırken başımı arkaya yatırıyorum, cep dışarıya, sessiz bir yere çıkıp arama yapabilecek kadar şarj olana kadar geri sayım yapıyorum. Şarjı bitince bir göz atıyorum, birkaç cevapsız arama, kız arkadaşım dan gelen iki mesaj ve reklamcından gelen video ekli bir mesaj görüyorum. Videoyu Viv'e özel olarak gönderiyorum, Cassidy'nin hareketleri ve sözleri hâlâ içimi kemiriyor. Siktir et o kaltağı. Ondan gerçekten nefret ediyorum.

Viv'in bana gönderdiği seksi siyah iç çamaşır lı fotoğrafını açtığımda kan beynime sıçırıyor. Ekranı elimle siper ederek her santimini inceledim.

Duvara karşı ateşli bir poz verirken muhteşem vücudu, hafifçe öne doğru eğiliyor, böylece baştan çıkarıcı göğüs dekoltesini görebiliyorum. Şehvet dolu gözler ve dolgun dudaklar beni esir alıyor, sanki sikini ilk kez keşfeden azgın bir çocukmuşum gibi fotoğrafa bakıyorum. Şimdiden bir yarı spor yapıyorum ve telefon seksi için zamanımız olmasını diliyorum çünkü *sıcak lanet* olsun. Kadınımla seksi bir siren ve ben her kıvrımına dokunmak için can atıyorum.

İkinci fotoğrafta Viv parti elbisesi içinde çok seksi görünüyor. Kendisi dikmiş ve inanılmaz yetenekli. Altın ve yeşil kenarları olan kısa, dar siyah bir elbise. Uzun bacakları yüksek topuklu sandaletlerle muhteşem bir şekilde sarılmış ve saçlarını yumuşak dalgalar halinde bırakmış, tam da sevdiğim gibi. Bir özlem acısı kalbime saplanıyor. Orada olmalıydım, dans pistinde sallanırken onu kollarımda tutmalı ve uzun süren, tutkulu bir öpücüğü paylaşmalıydım. Bütün gece onun vücuduna tapınmalı ve ona tapıldığını, arzulandığını ve çok sevildiğini bilmesini sağlamalıyım.

Onun yanında olamamaktan

nefret ediyorum. Bundan

nefret ediyorum.

On dakika sonra, beklemekten bıktım ve dışarı çıkıp

Aşk.

"Bir saniye bekle," diye bağıyor Viv telefonda. Onu zar zor duyabiliyorum.

gümbürdeyen müzik ve arka plandaki sohbet sesleri. "gürültülü ve düşündüklerimi bile duyamıyorum."

Kıkırdıyorum, neşeli kalmaya çalışıyorum, böylece onun şenliğini bozmamış oluyorum. İkimizin de Debbie Downer olmasının bir anlamı yok.

"Bu daha iyi," diyor arka plandaki gürültü azalırken. "Selam bebeğim. Seni özledim."

Yumuşak, baştan çıkarıcı sesi beni rahat bir battaniye gibi sarıyor. "Ben de seni özledim ve keşke orada olsaydım."

"Çiçeklerim ve hediyelerim için çok teşekkür ederim ve video mesajınız çok güzeldi. Her baktığımda gözlerim doluyor."

Hediyelerimi beğenmesine sevindim ama ona videoyla ilgili gerçeği söylemekten korkuyorum. Bu onu üzecek. "Videoyu sosyal medyadan kaldırmak zorunda kaldığım için sana özel olarak gönderdim." Gerçeğin etrafında dans ederken içten içe utanıyorum ama darbeyi yumuşatmaya çalışıyorum. Viv, halkla ilişkiler çalışanlarının sosyal medyayı kontrol ettiğini ve iznim olmadan bir şeyleri kaldırma gücüne sahip olduğunu öğrenirse çılgına dönecek. Bu maddeye karşı çıkmadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Umarım sakıncası yoktur."

"Onu indirmeye *zorlandım* da ne demek? Kim tarafından? Bunu sana Bianca mı yaptırdı?" Viv hemen savunmaya geçti ve ben de onu suçlamıyorum. Bianca'yla bir kez karşılaştığında ona hiç ısınamamıştı.

Açıklamadan önce uzun bir nefes alıyorum. "Bianca değildi. Cassidy'ydi. Filmin halkla ilişkilerini yürütmesi için işe alındı ve büyük bir öfke nöbeti geçirdi."

"Neden?"

Gerçek canımı yakacak ama ondan saklayamam. Viv Hollywood'un çalışma şeklini anlıyor, bu yüzden tamamen sürpriz olmamalı. "Sanırım bir kız arkadaşım olması pek iyi görünmüyor."

Sessiz "Oh" deyişi beni neredeyse öldürüyor.

"Muhtemelen en iyisi bu. Bazı yorumlar çok çirkindi. İsteyeceğim son şey senin çılgın sürtüklerin hedefi haline gelmendir." Video kaldırıldığı için ben de en onun kadar mutsuzum ama bu yalan değil. Kimsenin Vivien'i hedef almasını ve hayatını cehenneme çevirmesini istemiyorum. Bianca ve Cassidy'yi Hollywood'un altın çifti önerisiyle bir araya getirsem bile, bu her hayranın bize aşık olacağı anlamına gelmez. Vivien'in hala nefret edenleri olacak. Böyle durumlarda nefrete maruz kalanlar hep kadınlar oluyor ki bu hiç adil değil.

Dışarıda yüksek sesli müzik çalarken hafif bir esinti sırtıma vuruyor.

Kulü

p. "Neydi o?" Viv sorar.

"Az önce biri kapıyı açtı."

"Kapıyı nerede açtın? Otelinizde değil misiniz?"

"Bir kulüpteyiz. Bu gece geç saate kadar çalıştık ve birkaçımız Bir şeyler içmeye gidelim," diye açıklıyorum.

"Dostum," diyor Conrad, yanımda belirerek. "Otelin barına geri dönüyoruz."

"Tamam." Muhtemelen bir gece içkisi için onlara katılacağım.

"Bekle. Bu senin kız arkadaşın mı?" Rudy soruyor ve ben başımı sallıyorum. Telefona uzanıyor ve ben geri çekiyorum, elimle kapatıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bir merhaba diyeyim."

"Neden?" Ekibimizin geri kalanı kapıdan çıkarken soruyorum.

"Tanrım, çok mu şüphecisin?" Rudy kıkırdar. "Sadece ona mutlu yıllar dilemek istedim. Kötü bir niyetim yok."

Zararı olmaz diye düşündüm ve telefonumu verdim.

"Mutlu yıllar Vivien," diyor kaşlarını bana doğru sallayarak. Viv ne derse desin kıkırdarken orta parmağını yukarı kaldırıyorum.

"Ben Rudy. Reeve sana benim hakkımda bir şey söylemedi mi? Kırıldım dostum." Başını iki yana eğerek bana muzip bir sırıtış fırlattı. "Ben de yüzyılın kankalığını yaşadığımızı sanıyordum."

Viv'in söylediklerini dinlerken gözlerimi deviriyorum.

"Sana spor ayakkabılarındaki kayganlaştıricıdan bahsetti mi?" Rudy gülmemek için kendini zor tutarak soruyor.

"Bunun için sana hâlâ borçluyum," diye hatırlatıyorum ona. Kaşını tozu şakasının misillemesiydi bu. Telefonuma uzanıyorum çünkü kız arkadaşımı yeterince uzun süre gasp etti. "Ver şunu bana."

"Benim sıram," diyor Saff, ben telefonu alamadan Rudy'den telefonu kapıyor. Bir elimi enseme gezdiriyorum, tedirgin ve gerginim. Saffron sadece bir arkadaş ama Viv ona karşı hâlâ biraz kuşkulu. Bu bir yandan anlaşılabilir bir şey ama diğer yandan biraz mantıksız. Saffron benim için bir abla gibi ve Vivien için bir tehdit değil. Bu gezegende aşkımın yerini alabilecek hiçbir kadın yok. Ve Viv onunla tanışmış bile değil. Tanışmadığın birini yargılamamalıydın.

"Hey, Vivien. Ben Saffron. Doğum günün kutlu olsun! Reeve'in seçmesine yardım ettiğim iç çamaşırını beğendin mi?"

Oh, lanet olsun. Başımı arkaya yaslayıp yıldızlara bakıyorum, keşke Saff bu konuyu açmasaydı diyorum. Tamamen masum bir konu ve ben yanlış bir şey yapmadım, ama Viv'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

"Viv?" diye soruyor ve başımı eğip gözlerimi rol arkadaşına kilitliyorum. Omuz silkiyor, ellerini şaşkın bir tavırla havada sallıyor. "Bir gece işten sonra internette yaptık. Yatağının yanındaki fotoğraf çok tatlı. Çok tatlı bir çift olmuşsunuz."

Aman Tanrım. Saffron beni öldürmeye mi çalışıyor? Kötü bir niyeti yok, ama sanki ağzından ayak hastalığına yakalanmış gibi. Muhtemelen içtiği bol miktarda bira beynini uyuşturmuş. "Ver şunu bana," diye emrediyorum, telefona uzanarak. Saff başka bir şey söyleyip beni daha büyük bir çukura düşürmeden önce hasar kontrolü yapmam gerekiyor.

"Gitmem gerek ama seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Güle güle," diye ekliyor ve telefonu elime tutuşturuyor. "Özür dilerim," diyor, özür diler gibi bakarak.

"Hey, benim," diyorum sessizce.

"Neden o senin otel odandaydı ve sen onunkinde miydin?" diye bağıyor ve tamamen sinirli olduğu belli. İçki içtiğini varsayıyorum ve bu onu ikna etmeme yardımcı olmayacak.

"Bebeğim, sakın ol." Endişeyle rol arkadaşlarıma bakıyorum, onların önünde tartışmak istemiyorum. Vivien ve ilişkimiz hakkında övgüler yağdırıyordum ve onunla kavga edip her şeyin yalanmış gibi görünmesini istemiyorum. Ayrıca kız arkadaşımın doğum gününde kavga etmek istemiyorum.

"Benim için iç çamaşırı seçmesine izin mi veriyorsun?"

Ah, lanet olsun. Şimdi de incinmiş görünüyor. Ne kadar masum olduğunu fark etseydi, sorun etmezdi. Ama ikimiz de içkiliyken bu konuya girmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. En iyisi yarına kadar bekleyip sakinleştikten sonra konuşalım ve bu konuyu kapatalım. Durumu yatıştırmayı umarak, "Göründüğü kadar kötü değil," diyorum.

"Kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkında olmana sevindim," diye havlayarak beni sinirlendiriyor.

"Aşırı tepki verme Viv," diyorum Rudy'ye bakarak ve sessiz bir mesaj iletiyorum. Rudy başıyla onaylıyor ve diğerlerini belediye arabalarını beklemeleri için binanın uzak ucuna doğru yönlendirmeye başlıyor.

"Bana aşırı tepki vermememi söyleme! Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ama yine de onunla bir otel odasında vakit geçiriyorsun ve doğum günüm için özel bir hediye seçmesine izin veriyorsun. Nasıl tepki vermemi bekliyorsun?" diye kükrüyor ve bu gece onunla mantık yürütmenin mümkün olmadığı açık.

"Bu haldeyken seninle konuşamam." Ses tonumu bilerek alçaltıyorum ki kimse beni duymasın. "Ne kadar içtin?"

Üç şehir arabası köşeyi dönüp ön tarafa yanaşırken, "Ne kadar var?" diye tersliyor.

Rudy başını bana doğru çeviriyor, ben de başımı sallıyorum. "Arabamız burada. Benim gitmem gerekiyor. Yarın sakinleştğinde tekrar konuşuruz."

"Reeve. Sakın telefonu yüzüme kapatayım deme."

İstemiyorum ama herkesin dinlediği ve yanlış fikirler edindiği bu kavgayı arabada sürdürmemin imkânı yok. "Seni seviyorum Viv. Yakında konuşuruz. Sen partine dön," diyorum ve aramayı sonlandırıp otele dönmek üzere arabama doğru koşmaya başlıyorum.

ŞİMDİ

Ertesi sabah alarmım beni uyandırıyor ve yatağımda dönerken inliyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum. Viv ile telefonda yaptığım tartışmadan sonra her şeyi zihnimde canlandırıdığım için uyuyamadım, bu yüzden sakinleşmek için bir Xanax aldım ve sonunda ikiden sonra uyudum. Sabah erken saatlerde yapacağım antrenman için hiç havamda değilim ama kaçamam, bu yüzden ağır uzuvlarımı zorla yataktan kaldırıyorum. Antrenman üstümü ve şortumu giyerken esniyorum ve telefonumun sesini açarken gözlerimi ovuşturuyorum. Telefonum sürekli bildirimlerle çaldığında panik aniden ortaya çıkıyor.

Ne oluyor lan?

Insta'yı açıyorum ve akışım çıldırmış durumda. Binlerce kez etiketlenmişim ve bu iyi bir şey olamaz. Gerçekten bakacak vaktim yok ama neler olup anlamazsam antrenmanıma odaklanamayacağım. Akışımda hızlıca gezinirken, tüm bu çılgınlığı başlatan gönderiyi bulmam uzun sürmüyor.

Nate ve Vivien'in öpüştüğü kısa videoyu izlerken yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Ağır çekimde ve dudaklarını kenetlerken gözleri kapalı. Mide bulantısı boğazıma doluyor ve acı içimi değiştiriyor. Cep telefonumu yatağa fırlatıp başımı ellerimin arasına gömüyorum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor. Bunu bana nasıl yapabildi? Telefonu yüzüne kapatmamalıydım ama bu aldatmanın mazereti olamaz! Hem de Nate ile. Acı kalbimi delip geçiyor ve boğazımda düğümlenen duygu yumağı yüzünden zorlukla nefes alabiliyorum.

Hayır.

Hayır! Hayır!

Viv bunu yapmazdı. Ne kadar sarhoş ya da kızgın olduğu umurumda değil. Bana ihanet etmezdi.

Sakinleşmeye çalışırken nefes alıp veriyorum. Aşırı tepki vermeyeceğim. İnternette işlerin nasıl çarpıtılabileceğini anlıyorum ve bahse girerim bu görüldüğü kadar kötü değildir. Mantıklı bir açıklaması olmalı. Kız arkadaşımı tanıyorum ve o bunu yapmaz. O hıyar Nate'in kız arkadaşımıyla olan donmuş görüntüsüne bakıyorum ve boğuluyormuşum gibi . Serseri bir gözyaşı sızıyor

Gözümden kaçtı ve aceleyle gözümü kaydırdım. Eminim bu onun hatasıdır. Alex'in onu hizada tutacağına dair güvencesine rağmen ben yokken ona asılacağından şüphelenmişim.

Bunu Nate yaptı. Sarhoş ve üzgünken ona saldırdı ve onu elime geçirdiğimde o piçi soğukkanlılıkla öldüreceğim.

Yayını kapattım ve telefonumu sessize aldım. Ellerimi yüzüme sürerek aşkımın başka bir adamla öpüşme görüntüsünü beynimden çalışıyorum ama korkarım ki bu görüntü bilinçaltıma kalıcı olarak kazındı. Viv'in bunu isteyerek yapmadığını içten içe bilsem de, bu göğsümde zonklayan ağrıyı ya da damarlarımda dolaşan acıyı azaltmıyor.

Siktir, acıyor.

Çok kötü

acıyor.

Burnumu çekerek gözlerimi ovuşturuyorum ve kendime kendime hakim olmamı söylüyorum. Spor salonuna ya da sete kırmızı gözlerle acınası bir pislik gibi gidemem. Bu sadece büyük bir yanlış anlaşılma ve kız arkadaşım ile konuşup gerçeği öğrenene kadar öyle davranacağım.

Cali'de saat daha sabahın üçü ve Viv'in yattığından eminim ama yatmamış olma ihtimaline karşı onu arıyorum. Hemen sesli mesajına bağlanıyor, yani telefonunun şarjı bitmiş ya da kapalı. Göğsümde geçici bir şüphe kaynıyor, ama onu geri itiyorum. Telefonunun kapalı olması bir şey ifade etmiyor. Büyük olasılıkla sadece uyuduğu anlamına geliyor. "Mesajı aldığı anda beni ara," diyorum, mesajımı kısa ve tatlı tutarak.

Spor salonunda kendimi aşırı zorlarken kendimi tutmaya çalışıyorum. Hiçbiri bir şey söylemedi, yani henüz sosyal medyayı kontrol etmemiş olmalılar.

Odama döndüğümde, boşuna olduğunu bilsem de Viv'i tekrar arıyorum. Denemeye devam etmeliyim. Bugün programım çok yoğun ve sahneler arasında onu aramak için fazla zamanım olmayacak.

Onunla konuşmam gerek.

Ne olduğunu bilmem gerek.

Ona dün gece için üzgün olduğumu söylemeliyim.

Doğruca otele dönüp onu arasaydım, belki o kadar sarhoş olmazdı, tartışmazdık ve Nate'in saldırma fırsatı olmazdı.

İçimdeki safra patlıyor ve gözlerimi kırmızı bir sis kaplıyor. O pislik, onunla işim bittiğinde hiç doğmamış olmayı dileyecek. Sözlerimin başarısız olduğu yerde, bir dahaki sefere yumruklarımın mesajı eve götürmesini sağlayacağım.

Bir mesaj daha bırakıp duşa giriyorum. Duş alıp giyindikten sonra bir mesaj daha bırakıyorum ve odamdan çıkarken son bir mesaj daha bırakıyorum.

Şehir arabasında, sete giderken, ona birkaç mesaj göndererek uyanır uyanmaz benimle iletişime geçmesini rica ediyorum. Ayrıca Wen'e mesaj atarak bugün sette bana yakın olmasını istediğimi ve en kısa zamanda benimle orada buluşmasını rica ediyorum. O sik kafalı bugün bana yardım edecek, yoksa onu insan kaynaklarına şikayet etmekle tehdit edeceğim.

"Nasıl dayanıyorsun?" Saff elini kalçama koyup bana acıyan bir bakış atarak soruyor.

Harika. Belli ki bir şeyler biliyor. Setteki arkadaşlarımdan saklamayı planladığımdan değil, ama Viv'le konuşup tüm gerçekleri öğrenene kadar bunu tartışmak istemedim. Bunun onlara nasıl görüneceğini biliyorum ve kimsenin kız arkadaşından nefret etmesini istemiyorum. Onlarla lobide karşılaştığımda kasıtlı olarak tek kelime etmedim ve hiçbir sorun yokmuş gibi normal davranmaya çalıştım. Sanırım bunu şimdi yapıyoruz. "Ben iyiyim." Vücudumdaki her kasın kasılıp kalmasına rağmen ses tonumu rahat tutmak için çok çalışıyorum.

"Neler oluyor?" Rudy okuduğu kitaptan başını kaldırarak soruyor. Saff ve benim karşımda, baygın Ed'in yanında oturuyor.

Saff açıklarken rahatlatıcı bir hareketle kalçamı sıkıyor. "Reeve, Vivien'in doğum günü partisinde çekilen ve Reeve'in kız arkadaşının başka bir erkekle öpüştüğünü gösteren bir videoda bir gecede etiketlendi."

"Ne oluyor be adam?" Rudy kitabına bir kitap ayracı koyup kapatırken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Görüldüğü gibi değil." Sesimde hissettiğimden daha fazla güven var. "Şu Nate denen adam yıllardır Viv'in peşinde. Her şeyi bizi ayırmak için ayarladığını öğrenirsem hiç şaşımam. O kadar çaresiz."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diyor Saff, gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturarak, "ama oldukça tutkulu görünüyor."

"Şey, görünüş aldatıcıdır ve bana o kadar da tutkulu görünmedi." Bana meydan okuması için cesaretlendirerek ona sert bir bakış fırlatıyorum. "İçinde düzenlenmiş

ağır çekimde olduğundan daha fazlaymış gibi gösteriyor." Bakışlarım aralarında gidip gelirken boğazımı temizliyorum. "Vivien beni aldatmaz," diyorum sert bir ses tonuyla.

Rudy, "Onunla konuşmalısın," diyor.

"Gömlek yok, Sherlock." Bir elimi saçlarımda gezdirirken ağzımdan ıslık gibi hava çıkıyor. "Cali'de hâlâ gecenin bir yarısı ve onunla henüz konuşamadım."

Rudy ve Saffron hoşlanmadığım bir bakışı paylaşıyorlar.

"Yapma bunu," diye tersliyorum, parmağımı aralarında havaya kaldırarak. "İkiniz de onu benim kadar tanıyorsunuz. O bana ihanet etmedi."

Saffron bana, "Dün geceki telefon görüşmenizde işler epey kızışmış gibiydi," diye hatırlatıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilemek istiyorum. Alkol aldığımda ağzımın kontrolünü kaybediyorum. Söylediklerimde ciddi değildim ama onun bunu nasıl yorumladığını anlayabiliyorum. İlişkinizde sorunlara neden olduysam gerçekten özür dilerim Reeve."

"Yapmadın." Elini kalçamdan kaldırıyorum, çünkü bu uygun değil. "Viv'le konuştuğumda her şey yoluna girecek. Ona güveniyorum ve görüldüğü gibi değil."

Rudy ve Saff birbirlerine bakarken çenemde bir kas kasılarak pencereden dışarı bakıyorum. Açık düşünceleri yüzünden onları parçalamak istiyorum ama aptal değilim. Bizi tanımayan insanlara nasıl görüldüğünü biliyorum.

Stüdyoya gittiğimde ve Cassidy'nin beni beklediğini gördüğümde işler pek de iyi gitmiyor. Saçmalamaya başladı ve ben hiç havamda değilim. Şu anda çok gerginim. Bugün ihtiyacım olan son şey bu sürtüğün üstüme daha fazla bok yığması. "Ne söylememi istiyorsun Cassidy?" Koridorda soyunma odalarına doğru yürürken bağıyorum. "Sana halledeceğimi söyledim."

"Bunun seni ne kadar kötü gösterdiğinin farkında mısın?"

"Ne?!" Koridorda çarparak durduğumda ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Şu anda itibarım umurumda bile değil. Tek umursadığım Viv'in onu sevdiğimi ve dün gece olanların sadece bir anlık bir şey olduğunu bilmesini sağlamak. Atlatacağımız bir an. Nate'i istemiyor. Çoğu gün ona zar zor tahammül ediyor. Bu ilişkiyi raydan çıkarmayacak.

"Dün onu ne kadar çok sevdiğinizi ilan eden özlü bir video yayınladınız ve birkaç saat sonra bir video ortaya çıktı.

dilini başka bir adamın boğazına soktu! Eğer bundaki sorunu göremiyorsan, o zaman açıkça temel zekadan yoksunsun demektir!" diye bağıyor, kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor. "Lanet olası bir aptal gibi görünüyorsun, Reeve!"

"Tanrım, bana gerçekten ne düşündüğünü söyle," diyorum, ona ters ters bakarak. "Ve dilini adamın ağzına sokmadı!" Onu iterek geçerken, koridorda arkamızda toplanan oyuncu ve ekip üyelerini fark ettiğimde içten içe inledim. Koridoru ve seyirci topladığımızı fark etmemiştim. Ağrıyan şakaklarımı ovuşturuyorum, bunu başkalarının önünde yaptığım için utanıyorum. Şimdi herkes benim saf bir aptal olduğumu düşünecek. Soyunma odama doğru hışımla ilerlerken öfke hayal kırıklığıyla birleşiyor. Vivien, Nate'in dudaklarını onunkilere değdirmesine izin vermeden önce beni hiç düşündü mü?

Belki de senden intikam almak için bilerek yapmıştır.

O şeytani sesi zihnimden kovuyorum çünkü Viv o kadar önemsiz olamaz. Olur muydu? Oldukça sinirliydi ama hayır, bana bunu yapmazdı. Biz böyle değiliz.

Birkaç saat sonra inançlarımı yeniden gözden geçirmeye başladım. Wen tehdidimden sonra top oynuyor ve her sahneden sonra bir güncelleme ile bana koşuyor ve cep telefonumu bana veriyor. Hâlâ ne bir geri arama ne de bir mesaj var. Burada saat on bir, yani onun saatiyle sabah sekiz.

Henüz erken ama şimdiye kadar birilerinin neler olduğunu görüp onu uyandırmış olacağını düşünmüştüm. Video bu aşamada saatlerdir yayında ve ne kadar uzun süre yayında kalırsa o kadar çok zarar . Wen bana destekçilerimin ayaklandığını, aşağılık yorumlar yaptıklarını ve Vivien'i tehdit ettiklerini söyledi. Hızla kontrolden çıkıyor. Cassidy siteyi kaldırtmaya çalışıyor ve tam bir hasar kontrol modunda.

Wen, zaten bildiğim şeyi doğrulayarak ve sahte bir şefkatli ifadenin ardındaki neşeli gülümsemesini gizlemeyi , "Hâlâ açık," diyor. Buna bayılıyor ve ben her geçen saniye daha da sinirleniyorum.

Neredesin, Vivien?

Belki de onunla birlikte. Onun yatağında. Bu yüzden telefonu kapalı. Bu yüzden seni geri aramadı.

Hayır! Kesinlikle hayır!

Siktir et o iç sesi. Bu doğru değil.

Öyle değil.

"Mahremiyete ihtiyacım var," diyorum Wen'e, beni ana setin hemen dışındaki küçük, boş ofise kadar takip ederken. Kapıyı suratına çarpıyorum ve sabrımın son kırıntısı da uçup giderken Viv'i tekrar arıyorum.

Videoyu görmemiş olsa bile, ne yaptığını biliyor. Erken kalkıp ilk iş beni aramalıydı. Henüz ulaşmamış olması kabul edilemez, özellikle de şimdiye kadar birkaç mesaj ve arama bırakmışken. Böyle bir şey benim başıma gelseydi, onu aramadığım için beni çok kızdırırdı.

"Tanrı aşkına, Vivien, lanet telefonuna cevap ver!" Cep telefonuma bağıyorum. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Nate'den teselli istemeden önce bana açıklama şansı bile vermedin! Beni ne kadar aptal gösterdiğini biliyor musun?! Seni ne kadar çok sevdiğimi yazıp özlemini çeken bir salak gibi görünüyorum ve birkaç saat sonra herkes seni o pisliği öperken görüyor. Beni lanet bir aptal gibi gösterdin!" Bağıyorum. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Gerçek bu. Aldatmamış olsa bile, kendini bu duruma soktu. O bundan daha iyisini bilir. Stüdyo reklamcısıyla durumumun ne kadar zayıf olduğunu ve filmin başarısı için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bunun olmasına nasıl izin verebilir? Ve tüm bunlar Saff'tan bazı hediyeleri seçerken yardım istememe kızdığı için mi? Bu çok aşırı bir tepki ve şimdi işleri gerçekten berbat etti. Vivien'in böyle bir şeye izin vereceğini hiç düşünmemiştim. Daha dikkatli olmalıydı ve ben de dostum Alex'le konuşacağım. Ona arka çıkması gerekiyordu. Bunlar olurken o neredeydi?

Göğsümdeki gerginliği ovuştururken ağır ağır nefes alıyorum. O lanet videoyu izlediğimden beri hiç geçmiyor. "Seni hiç tanıyor muyum ki?" Stres beni ele geçirdikçe sesim çatlıyor. Zaten omuzlarımda bu kadar yük varken bu saçmalığa hiç ihtiyacım yok. Vivien'in işleri daha iyi hale getirmeye yardımcı olması gerekiyordu, daha da kötüleştirmeye değil. "Geri dönmem gerek ve başka molam yok. Beni bu akşam ara." Yüksek sesle iç çektim. "Ya da arama. Ben... Ben... Şu anda bununla başa çıkamam."

ŞİMDİ

Bir saat sonra Vivien'a karşı sabrım tükenmişti. Hâlâ telefonunu açmıyor ve ben çok gerginim. Arkadaşımı aramadan önce Saffron'u aradım. Soyunma odasının kapısına vuruyorum ve içeri girmek için bağıryor. Makyözler onu bir sonraki sahne için hazırlıyorlar ama o kalkıp yanıma geliyor ve beni kucaklıyor.

"Bu ne için?" Mırıldanıyorum, kısaca ona sarılıyorum.

"Sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun." Kucaklaşmamızı kesmeden önce sırtımı okşuyor.

"Aklımdaki sarılmak değildi."

Gözleri genişledi.

"Hayır! O da değil. Kahretsin." Ağzımdan hava fişkirirken saçlarımı avuçluyorum. Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Bir hapa ihtiyacım var."

Gözleri onaylarcasına parlıyor. Elimi tutup çantasını alıyor ve beni banyoya çekip kapıyı arkamızdan kapatıyor. Biraz sıkışık ve sırtımı duvara yaslıyorum, böylece birbirimize dokunmuyoruz. "Kimsenin bilmesini istemediğini biliyorum," diyor çantasını karıştırırken. "Kimse gözünü bile kırpmayacak olsa da. Makyaj ve kostüm çalışanları çoğunlukla her şeyi görüyor. Bu olağan bir şey." Bana bir torba hap uzattı. "Bunları alabilirsin. Otelde daha fazlası var."

"Teşekkürler." Bir tanesini çıkarıyorum ve çantayı kot pantolonumun koymadan önce yutuyorum.

"Arkandayım, film yıldızı." Uzanıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Viv ile konuştun mu?"

Başımı salladım. "Ona hâlâ ulaşamadım."

"Bu onun suçlu olduğu ya da geceyi o adamla geçirdiği anlamına gelmez."

"Bu görsel için teşekkürler."

"Reeve." Endişesi yüzüne yayılıyor. "Muhtemelen kendini hazırlamalısın. Aldatmadığını düşündüğünüzü biliyorum ama bu birbirinizden ilk ayrılışınız ve bu imkansız değil. Ne kadar kötü olduğunu hatırla

mücadele ediyordun? Ya o da zorlanıyorsa ve seni endişelendirmek istemediği için bir şey söylemediyse?"

Hay sikeyim. Vivien'in kendi acısını maskeleyip benimkini gibi bir şey olurdu. Ben de ona aynısını yapmadım mı? Endişelenmesin diye ne kadar zor olduğunu saklamadım mı? Onun da aynısını yaptığını düşünmek mantıksız değil.

"Belki o da baş edemiyordur ve dün gece tartışmanızdan sonra üzölmüştür, doğum gününde yanında değildiniz ve belki de çok fazla içmiştir. Sağduyu, içkiyle birlikte pencereden dışarı çıkar. Sadece..." Yüz hatları yumuşuyor ve gözleri bana yalvarıyor. "Eğer bir hata yaptıysa, üzerine gitme. Evde sensiz yalnız kalmak onun için çok zor olmalı. O seni seviyor, sen de onu seviyorsun, önemli olan da bu, değil mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Saff." Ona kısa bir süre sarılıyorum. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Onun soyunma odasından çıkıyorum ve adresi çantama saklamak ve arkadaşımı özel olarak aramak için kendiminkine gidiyorum. Alex dün gece Viv'de kaldı. Neler olduğunu biliyor olabilir. Sadece kısa bir molam var, bu yüzden sessizce telefonu açması için dua ediyorum. Saff'la konuştuktan sonra daha sakinim ve Alex'e karşı kendimi kaybetmemek için duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum.

"Reeve," diye soluyor, sesi soluk soluğa geliyor ve ben de irkiliyorum.

"Kahretsin, Audrey'le birlikte misin?" Parmağım bitiş düğmesinin üzerinde geziniyor, en ufak bir inilti bile duysam basmaya hazırım.

"Keşke," diye . "Koşudan yeni döndüm." "Viv nerede?"

"Sanırım hâlâ uyuyor. Sadece bir saat önce uyandım. Koşuya çıkmadan önce kızları kontrol ettim ama ikisi de Viv'in yatağında sızmışlardı. Dün gecedten sonra hepimiz mahvolduk."

"Orada mıydın? Onu gördün mü?"

"Ne demek istiyorsun? Neyi gördün mü?"

"Hadi ama Alex. Bilmiyormuş gibi davranma. Sosyal medyanın her yerinde var."

"Reeve, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bugün sosyal medyayı kontrol etmedim. Uyandığımda telefonumun şarjı bitmişti. Vivien'in hizmetçisi bana bir şarj aleti verdi ve çıkmadan önce şarja taktım."

"Insta'yı aç," diyorum dişlerimi sıkarak, arkadaşımın videoyu izlemesini beklerken odamda volta atıyorum.

"Vay anasını!" diye haykırıyor birkaç dakika sonra, ses tonundan alarm yayılıyor. "Bunu görmemiştim. Yemin ederim! Onları çadırın dışında bulduğumda Audrey Vivien'in ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Viv tamamen sarhoştı. Her yere kusuyordu, saçmalıyordu, kelimeleri geveliyordu ve pek bir şey anlamıyordu. Rey ve ben odasına çıkmasına yardım ettik ve kızım Viv'in odasında uyumakta ısrar etti çünkü uykusunda kusmasından korkuyordu. Audrey bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Tabii ki . Muhtemelen sessiz kalmayı umuyorlardı." "Ya da Rey orada değildi ve o da bilmiyor."

"ama dostum. Tabii ki biliyor. Bu ikisi hırsızlar kadar kalın. Birbirlerine her şeyi anlatıyorlar."

"Onun kışını tekmeleyeceğim," diye tıslıyor Alex.

"Bu benim işim ve bunu ona ödeteceğim. Hem de çok fena."

"Üzgünüm, Reeve. Orada olmalıydım."

Son zamanlardaki pek de hayırsever olmayan düşüncelerime rağmen, bunu Alex'e karşı kullanamam. "Sen onun bakıcısı değilsin, Alex. Senden onun her hareketini takip etmeni bekleyemem. Bu senin suçun değil. Bu o pislik Nate'in suçu. Sana onun bir pislik olduğunu söylemiştim. Ben gözden kaybolur kaybolmaz bir şeyler yapmaya çalışacağını biliyordum."

"Eğer bunu kasıtlı olarak yaptıysa, onunla işim bitti. Sana söz veriyorum." "Gidip Viv'i uyandırabilir misin? Onunla konuşmam gerek."

"Tabii. Hatta kal."

Kapımdan yüksek bir ses geldi ve Wen kafasını odama soktu. "Nick seni sete geri çağırdı."

"Siktir." Başımı duvara yasladım.

"Alex, gitmem gerek ama Viv'e beni aramasını söyle. Müsait olduğumda açarım." "Tamam, peki Reeve?"

"Öyle mi?"

"Bunu o yapmadı. Umarım bunu biliyorsundur. Vivien seni asla aldatmaz. Hayatım üzerine bahse girerim. Dün gece üzgündü ve çok sarhoştı. Her ne olduysa, hepsi Nate'in suçu."

"Umarım öyledir." Olmazsa düşünemiyorum bile. biliyorum. Hiçbir şey ya da hiç kimse beni hayatımın aşkından koparamaz ama benim dışımda bir adamla kendi isteğiyle öpüşürse işler zorlaşır.

"Ona seni aramasını söyleyeceğim, vaktin olursa beni sonra ara."

"Olur, dostum. Dışarı."

Üç saat boyunca başka mola vermedim. Setten çıktığımda, Wen bana cep telefonumu verdi. "Video gitmiş ve stüdyo bütün

dikkati başka yöne çekmek için durur."

Banyoya doğru yürürken biraz rahatlamış hissederek başımı sallıyorum. Yanıp sönen yeni mesajı gördüğümde kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpıyor. Viv'den geliyor ve yirmi dakika önce bırakmış. Oynat tuşuna basmadan önce banyoda yalnız kalana kadar bekliyorum.

"Reeve, çok özür dilerim," diyor ağlamaklı bir ses tonuyla. "Nate'i ben öpmedim. O lanet herif beni öptü! Hatırlamıyorum bile. Kafam güzeldi ve ..." Acı dolu hıçkırıkları kalbimden şeritler koparıyor ve ben de ağrıyan göğsümü ovuyorum. "Bak, ben seni aldatmadım. Seni seviyorum ve çok üzgünüm. Lütfen müsait olduğunda beni ara, bu konuyu konuşalım ve sana tam olarak nasıl olduğunu anlatayım. Sana asla ihanet etmem, Reeve. Lütfen bana inan." Gözyaşlarına boğuluyor ve kalbim göğsümde yumuşak bir yumruya dönüşüyor. Mesaj kesilmeden önce "Üzgünüm," diye fısıldıyor.

Onu hemen aramak istiyorum ama yeterli zamanım yok. Bu aceleyle getirilebilecek bir konuşma değil, bu yüzden daha sonraya kadar beklemek zorunda kalacak. Sözleri yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı. Tüm bunların o pislikle ilgili olduğunu biliyordum, ancak onun bunu doğruladığını duymak her şeyi daha iyi hale getirdi ve aciliyetin bir kısmını ortadan kaldırdı.

Tuvaletten çıkmadan önce işiyor ve ellerimi yıkıyorum. Geri dönerken diğer mesajlarımı kontrol ediyorum ve Alex'ten gelen yeni bir mesaj görüyorum. Oynat tuşuna basıyorum.

"Lauren'in bilgi işlem sorumlusu videoyu kaldırttı ve avukatlar medyaya uyarılarda bulundu. Buna inanmayacaksınız ama bu Marnie Gibson'ın işiydi. Randy partideydi ve bunu filme çekip hayali bir hesap kullanarak internette yayınladı. Birkaçımız onu sıkıştırdık ve o da Marnie'nin davet edilmediği için çok kızdığını, bu yüzden de misilleme olarak Vivien'e karşı kullanabileceği bir şey bulmasını istediğini itiraf etti. Nate bu tuzağa düşmedi. Aptal sarhoştur ve Viv'in üzgün görüldüğünü düşünüp onu öptü. Bu onu affettirmez ve eğer intikam almak istiyorsan seni durdurmayacağım. Ama o gerçekten kötü hissediyor."

Dinlerken gözlerimi deviriyorum. Alex o adama karşı çok yumuşak. Ne kadar sarhoş olduğu umurumda değil. Kimse sonuçlarına katlanmadan benim kızıma asılamaz. Marnie'yle daha önce ilgilendiğimi sanıyordum ama ona daha kalıcı bir ders verilmesi gerektiği açık. Kan davasını bırakmadığı için pişman olacak. Yıllar oldu ve bu çok acınası. Randy Jennings ne kadar işe yaramaz ki kız arkadaşının karar vermesine izin veriyor? Ben de o amcıkla uğraşacağım.

"Vivien harap oldu, Reeve. Kafayı yemiş durumda. Eğer hıncını birinden çıkarmak istiyorsan, Nate'den çıkar. Hıncını ondan çıkarma."

Wen'in yanına giderken derin bir nefes alıyorum ve telefonumu ona vermeden önce Cassidy'ye her şeyin halledildiğini bildiren bir mesaj gönderiyorum. Yönetmene doğru yürürken fiziksel olarak omuzlarımdan stresin kalktığını hissediyorum.

Vivien'in beni aldatmayacağını biliyordum. Her şey yoluna girecek.

Uzun, yorucu ve stresli bir günün ardından duştan çıktığımda Viv'den gelen bir aramayı kaçırdığımı fark ediyorum. Çabucak havluyla kurulanıyorum, eşofmanlarımı giyiyorum, yatağıma tırmanıyorum ve FaceTime yapmak için cep telefonumu alıyorum.

Telefon bağlandığında ikimiz de aynı anda "Özür dilerim," diyoruz ve bu durumu yatıştırmaya yardımcı oluyor. Onun güzel yüzünü görmek rahatlatıyor hem de acıtıyor. Onu kaybetme düşüncesi kalbime saplanmış bir bıçak gibi geliyor. Keşke orada olsaydım da onu kollarıma alıp yırtıcı hayvanlardan koruyabilseydim diye düşünürken göğsümde duygular kabarıyor.

"Viv," diye fısıldıyorum gözyaşlarım gözlerimin arkasına hücum ederken. Gözleri şiş ve kırmızı ve tüm bu dramın özel olması gereken bir doğum gününde yaşanmış olmasından nefret ediyorum. Şimdi bu anı kalıcı olarak lekelenecek.

"Onu öpmedim!" Yatağında doğruldu, panik yüzünden okunuyordu. "Bunu asla yapmam, kavgaya ederken bile. Sarhoştum. Audrey bana su getirmeye gitmişti ve masada tek Nate vardı. O da sarhoştı ve üzgün görüldüğümü düşünüp beni öptü."

Ben de öyle duydum. O şerefsizden nefret ediyorum. Yakınımda olmadığı için şanslı çünkü yaptıklarımdan ben sorumlu olmayacağım. "O sümüklü piçin suratına, artık kendine benzemeyene kadar yumruk atacağım." Sakin kalmak için mücadele ederken çenemde bir kas zonkluyor.

"Sanırım Alex senden önce davrandı."

"Hatırlat da ona teşekkür edeyim." Dostum Nate'i dövdüğünden bahsetmedi ama ben minnettarım.

"Nate aptalın teki. Ona hiç ilgi duymadığımı biliyorsun ve o da nabızı atan her kadını öpebilir."

"Bunu hafifletmeye çalışma," diye tıslıyorum, çarpan şakaklarımı ovuşturarak. "Nate senden hoşlanıyor, bebeğim. Bunu senden başka herkes görebiliyor."

"Olup olmaması önemli değil. Ona karşı bir şeyler hissetmiyorum, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Ben de *sana* tam olarak bunu anlatmaya çalışıyordum." Viv birkaç kez rol arkadaşımı ilgili endişelerini dile getirdi ve söylediğim hiçbir şey onu rahatlatmadı. Saffron'un benimle bu şekilde ilgilenmediğini anlatmak için daha ne diyeceğimi bilemiyorum. Gördüğüm tek kadın kız arkadaşım. Hayatımda Vivien Mills'in yerini kimse dolduramaz.

Hiç kimse yapmayacak.

Yan yatarak, öfkemi dizginlemek için çok çalışıyorum. Viv'e kızgın değilim ve bunun acısını ondan çıkarmayacağım. "Saffron konusunda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. *Hiçbir şey yok*. Bana karşı bir şeyler hissetse bile, ki hissetmiyor, ona karşı hiçbir ilgin yok."

Yüz hatları düzelmeden önce yüzünü buruşturuyor. "Bence yanılıyorsun. Bence gözünü sana dikmiş durumda ve başka kadınların erkeklerini çalmakla ilgili bir geçmişi olduğunu da unutmayalım."

Yüce İsa. Yine mi bu? Saffron, Bryan ve eşiyle rızaya dayalı bir ilişki içindeydi ve bu ilişki dostane bir şekilde sona erdi. Tanrı aşkına, bir araya gelerek fırsatı en üst düzeye çıkardılar ve bu da kariyerine yardımcı oldu. Kimsenin erkeğini çalmadı çünkü çift hâlâ mutlu bir evlilik sürdürüyor. Ama Vivien, Saffron'u kötü adam olarak göstermeye kararlı görünüyor.

"Bebeğim, lütfen, daha fazla yanılamayacağını söylediğimde bana inan." Yatak başlığına yaslanıyorum ve telefonu yaklaşıtıyorum. Bunu ona tekrar söylediğimde yüzümü görmesini istiyorum, umarım bu sefer mesaj yerine ulaşır. "Seni ne kadar çok sevdiğimi ona açıkça söyledim. Senin *doğru kişi* olduğunu biliyor ve benim adıma mutlu oluyor çünkü o benim arkadaşım, tıpkı tüm oyuncularımın arkadaşım olduğu gibi. Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bir ekip isteyemezdim. Hepimiz çok iyi anlaşıyoruz ve özellikle Saffron'la aramızda hiçbir hava ya da nezaket yok. Eğer bu durumda olmasaydık, bence ondan gerçekten hoşlanırdın ve ikiniz iyi arkadaş olurdunuz."

Sözlerimi acı kahkahalar karşılıyor ve ben artık sinirlenmeye başlıyorum. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirim," diyor Viv. Ses tonu ve ifadesi son derece kararlı.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, ona kadar sayıyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum. "Viv, beni dinlemeni ve iyi dinlemeni istiyorum. O yirmi bir yaşında ve ben on sekiz yaşındayım. Ben onun küçük kardeşi gibiyim." Rol arkadaşımın ve benim

kız arkadaşım ile kavga ettim. Kanka olmak zorunda değiller ama en azından birbirlerine saygı duymaları hoşuma giderdi. "Benimle o şekilde ilgilenmiyor çünkü bana söyledi," diye devam ediyorum, "ve otuz yaşındaki müdür yardımcısını beceriyor."

"Hediyelerimi onun seçtiğini bilmek canımı yaktı," diye itiraf ediyor yatağa uzanıp dizlerini göğsüne çekerek. "Gerçekten acıdı, Reeve. Bunu nasıl yapabildin?"

Ah, lanet olsun. Yüzündeki ifade beni öldürüyor. Tüm öfke kayboluyor, yerini hızla pişmanlık alıyor. "Bunu düşünmek için durmadım. Sana iç çamaşırı almak istiyordum ama seçenekler arasında boğulmuştum ve hoşuna gidecek şeyleri seçmekte zorlanıyordum. Yardım etmeyi teklif etti ve ben de hiç düşünmeden kabul ettim." Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim ama en azından gelecekte daha iyi bileceğim. Bundan sonra Saffron'dan ya da başka bir kızdan hediye tavsiyesi istemeyeceğim.

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun, Reeve. Benim için ne seçseydin mükemmel olurdu. Ve kızlar birinin erkek arkadaşına hediye almak için yardım etmenin doğru olmadığını bilir. Özellikle de bu kadar özel bir şey için. Tabii kızın en iyi arkadaşı değilse ve sen ve Audrey'de olduğu gibi arkadaş ve erkek arkadaş arasında köklü bir dostluk yoksa." Gözlerinde acı parıldarken dudağının kenarını çiğniyor.

Gerçekten sıçıp batırdım ve kendime kızgıyım. Onun için güzel bir şey yapmak istemişim ama her şey çok boktan bir hal aldı. "Kasıtlı değildi bebeğim ve yapmak istediğim son şey seni incitmek. Yemin ederim."

"Sana inanıyorum. Güvenmediğim şey onun güdülleri."

Ve işte yine başlıyoruz. Vivien burada olsaydı, Saffron'un kendisi ya da ilişkimiz için bir tehdit olmadığını görürdü. Yıllar boyunca kız arkadaşımın kıskandığını gördüm, tıpkı diğer erkeklerin ona gözle görülür bir istekle baktıklarında olduğu gibi. Az miktarda kıskançlığın sağlıklı düşündüm, ama bu değil. Viv'in Saffron'bu kadar hoşlanmaması internette okuduğu saçmalıklardan kaynaklanıyor ve bu gerçekten adil değil. Endişelenecek bir şey olmadığını anlaması için başka ne yapabilirim ya da söyleyebilirim bilmiyorum.

"İç çamaşırlarını yakacaktım," diyor birkaç gergin, sessiz vuruştan sonra. "Ama bu kadar güzel giysileri yok etmeye dayanamadım. Bununla birlikte, onları giyemem de. Giyilmeyenleri size iade edeceğim, böylece paranızı geri alabilirsiniz."

"Bebeğim, lütfen yapma, ben-"

"Başka bir kadının benim için seçtiği şeyleri giyemem, Reeve," diye terslenerek kaşlarını ovuşturdu. "Senin için hediye seçerken Nate'den yardım alsam nasıl hissederdin? Onun yüzünü görmeden onlara bakabilecek misin?"

Gerginlik yeniden havaya karışıyor ve göğsümdeki neredeyse boğucu ağrı geri geliyor. Ama ne demek istediğini iyi anlattı. Nate, Vivien'in benim için hediye seçmesine yardım ederse canı olurum.

Ama haklı bir sebebim var. Nate yıllardır onu arzuluyor. Bu benzer bir durum değil.

Vivien'in Saffron'dan nefret etmek için aynı sebepleri yok. Bu tartışmayı yapabileceğimden değil. Sadece bunu bir kenara bırakıp yoluma devam etmek istiyorum. "Bu çok alçakçaydı Viv, ama ne demek istediğini anladım. Bana geri gönder, ben de iade edeyim." Alt dudağımı dişlerimin arasında sürüklüyorum, bunu da itiraf etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama söylenmesi gerekiyor. "Makyaj malzemelerini de geri göndersen iyi olur."

"Çanta ya da bilezik değil mi?" diye soruyor, umutlu bir sesle.

Başımı salladım. "O alışverişlere hiç dahil olmadı."

Yüzünü aşırı bir hüznün kaplıyor, sonra çenesine bastırıyor ve benden başka her yere bakıyor. Yüzüne o ifadeyi yerleştirdiğim için nefret ediyorum ve keşke zamanı geri sarabilseydim de Saffron'dan yardım istemeseydim. "Vivien. Bana bak bebeğim."

Yavaşça başını kaldırıyor ve cam gibi gözleri benimkilere kilitleniyor. Kalbim fiziksel olarak acıyor. Bu ayrılıktan nefret ediyorum. Her ne kadar stüdyoda işler benim için yoluna girmiş olsa da, beni aşkımdan uzak tutan bu uzun mesafeye asla alışamayacağım. "Özür dilerim Viv. Sadece doğum gününü özel kılmak istemiştım ama onun yerine mahvettim. Seni üzmemiş olsaydım, sarhoş olmazdın ve o soysuz da zehirli dudaklarını sana değdirmezdi."

"Dün gece telefonda neden böyleydin?" diye soruyor. "Eğer benimle konuşmuş olsaydın, bu önlenebilirdi. Ayrıca üzgün olduğumu bile bile telefonu nasıl yüzüme kapatırsın?"

"Seninle bu konuda doğru dürüst konuşacak kadar mahremiyetim yoktu ve çocuklar ayrılıp beni çağırıyorlardı. İçtiğim birkaç bira da muhtemelen yardımcı olmadı. Üzgün olduğumu ve bir daha olmayacağını söylemekten başka ne diyebilirim bilmiyorum."

"İkimiz de hatalar yaptık," diyor ekrana dokunmak için uzanarak. "Ama bu bizi tanımlamayacak. Bunu arkamızda bırakmayı ve bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermemeyi kabul edelim."

Bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Seni seviyorum bebeğim. Çok ama çok seviyorum ve senden uzakta olmak beni öldürüyor. Özellikle de Şimdi. Orada olsaydım, bütün gece seni kollarımda tutardım, perdim ve sebep olduğum her bir Őpheyi ve her bir acı molekülünü yok edene kadar seninle seviŐirdim."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Seni deli gibi zlyorum, Reeve. DŐndęmden çok daha zor."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Ama neredeyse yolun yarısına geldik ve seni bir aydan kısa bir süre sonra baloda göreceğim."

". " Gülümsüyor ve kalbim eriyor. Tanrım, o çok güzel ve kalbimi avucunun içine almış durumda. "Bana bir konuda söz ver, Reeve."

"Ne istersen, aşkım."

"Ne onun senin odanda seninle yalnız kalmasını ne de senin onun odasında olmanı istiyorum. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Söz veriyorum, çocuklar yanında olmadığı sürece buraya girmeyecek. Aynı Şey onun odası için de geçerli. Eğer kendini güvende hissetmek için buna ihtiyaın varsa, sana bunu sağlayabilirim." Bu küçük bir taviz ve Saff da odamda o kadar çok yalnız kalmıyor. Vivien'in buna ihtiyaı varsa, ona verebilirim.

"Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, Vivien Grace Mills. Sen benim kalbimsin. Ruhumsun. Benim dünyamsın." Ona bir öpücük veriyorum. "Lütfen aşkımdan asla Şüphe etme. Her zaman sadece sen olacaksın."

Bacaklarını açıyor ve yatağın içinde rahatlıyor, parmakları tekrar ekranı okşarken bana gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum Reeve, aynı Şekilde. Bir daha asla böyle kavga etmeyelim."

"Buna amin derim."

"Çok yeteneklisin," diyorum parmaklarımı siyah bluzun yumuşak kumaşında gezdirirken. "Bunları yaptığına inanamıyorum."

"Annem yardım etti." Sandalyesini geriye itiyor ve dikiş makinesinden uzaklaşarak ayağa kalkıyor.

"Ben çok az şey yaptım," diyor Lauren odaya girerken. "Vivien bu kostümler üzerinde gerçekten çok çalıştı. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedi."

"Bu imkânsız. Vivien beni asla hayal kırıklığına uğratmaz." Onu yanağından öpmek için eğildim.

Ortaokuldaki yıllık Cadılar Bayramı etkinliğimiz söz konusu olduğunda çok rekabetçiyimdir. Her yıl okulun büyük salonunda bir parti düzenleniyor ve en iyi giyinen öğrenciler için ödüller veriliyor. Geçen sene ikinci olmuştuk ve bu sefer kazanmaya kararlıyım. Mezun olup liseye gitmeden önce bundan sonra sadece bir partimiz daha var ve Viv ve ben bu partiyi domine edeceğiz!

"Gerçekten beğendin mi?" diye soruyor dudağının kenarını çiğneyerek. "Bayıldım. Mükemmel."

Lauren'in yaz boyunca izlememize izin verdiği *Zorro'nun Maskesi*'nden ilham alarak Zorro ve Elena olarak gitmeye karar verdik. Vivien uzun kollu, bol kesimli, üst kısmı çapraz bağcıklı siyah bir üstlük hazırladı. Düz siyah pantolon ve botların üzerine giyeceğim, ortasında altın desenli, uyumlu bir siyah kuşak var. Bana bir pelerin ve etrafını saran siyah bir göz maskesi bile yaptı.

"Bunları nereden buldun?" Antonio Banderas'ın filmde giydiği gibi bir şapka, deri eldivenler ve gerçek kılıç yerine geçebilecek kadar iyi yapılmış sahte bir kılıç alarak soruyorum.

"Annem beni Kostüm Evi'ne götürdü ve kılıçlarımızı bizim için özel olarak yaptılar!" Kılıcını savuruyor ve dramatik bir şekilde sallayarak geri adım atıyor. "En garde!" Vivien kılıcını önümde sallayarak bir o yana bir bu yana dans ediyor, ben de benimkini elime alıyorum ve şakalaşırken bir yandan da kılıç savurup bir yandan da kılıç saplıyoruz.

Lauren geniş bir gülümsemeye fotoğraflarımızı çekiyor. "Aktris olmak istemediğine emin misin tatlım, çünkü sende kesinlikle dramatik bir çizgi var."

"Oyuncululuğu Reeve'e bırakıyorum." Viv kılıcı koyup kendisi için diktiği elbiseyi kaldırırken sırtıyor. Catherine Zeta-Jones'un filmde giydiği güzel elbisenin bir kopyası. Uzun beyaz elbise, ortasında kırmızı ipek bir kuşak olması dışında gelinlik olarak da kullanılabilir. "Sanırım kostüm yapmak istiyorum," diyor elbiseyi vücuduna sararak.

"Yazar olmak istediğini sanıyordum" diyorum çünkü Vivien her zaman aklına gelen hikâyelerle beni eğlendiriyor. Hikayeler ve fikirlerle dolu tonlarca defteri var.

"Her ikisi de olmak istiyorum," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Ne istersen yapabilirsin tatlım," diyor Lauren. "Mutlu olduğun sürece."

"Teşekkürler anne." Viv eğilir ve Lauren'a sarılır. "Senin yardımın olmadan bunu başaramazdım. Maureen'in de."

Viv geçen yıl Lauren'in bir arkadaşıyla kişisel terzilik derslerine başladı. Maureen birkaç stüdyo ile çalışıyor ve kendi özel tasarım işi var. Normalde ders vermiyor ama Vivien için bir istisna yaptı.

"Rica ederim, Vivien. Biliyorsun baban ve ben senin tutkularını her zaman destekleyeceğiz." Aynı şeyi bana yapmadan önce saçlarını karıştırdı. "Siz ikiniz acele etmeniz iyi olur, yoksa geç kalacaksınız!"

" gel. Hadi giyinelim," diyor Viv. "Birincilik ödülünün üzerinde isimlerimiz var.

O!"

Vivien koluma girmişken dönüştürülmüş okul salonuna girdiğimde başım dönüyor. Bir anda geleceğe ışıldadım ve onu gelinim olarak koridorda yürüdüğümü hayal ettim. En güzel kıza salona kadar eşlik ederken damarlarımda gurur dolaşıyor. Dans pistine doğru ilerlerken sessiz fısıltılar ve parmak işaretleri bizi takip ediyor. "Herkes bakıyor," diye mırıldanıyor Viv, ilgi odağı olmaktan nefret etse de başını dik tutuyor.

Alex, yanında Viv'in arkadaşı Audrey ile önümüzde belirerek, "Çünkü gördükleri zaman kazananları tanıyorlar," diyor.

"Aman Tanrım, Viv." Audrey en iyi arkadaşına sarılmadan önce ciyak ciyak bağıyor. "Bir prenses gibi görünüyorsun."

Alex, "*Prenses Gelin*," diye takılır ve Vivien'in yanakları kızarır.

"Görüyorum ki bu yıl şeyi yapmışsın," diye takılıyorum, bakışlarımı tanıdık kostümünün üzerinde gezdirirken. Alex geçen yıl da *Çakmaktaşılar*'dan Fred olarak gelmişti.

Audrey gözlerini devirirken, "Ben sadece parti için buradayım," diye şaka yapıyor. "Senin kim olman gerekiyor?" Ona soruyorum.

Koluma yumruk attı. "Ben Yenilmezler'den Natasha Romanov." Başını sallıyor. "Cahil."

Alex ve ben kahkahayı patlattık. Bu kelimeyi İngilizce öğrendiğimizden beri Audrey fırsat buldukça konuşmalarımıza dahil ediyor. Çok komik.

"Hadi, benim güzel Elena'm." Gösterişli bir selamla öne doğru atılıyorum. "Bu eziklere bu işin nasıl yapıldığını göstermenin zamanı geldi."

Viv spot ışıklarından hoşlanmıyor ama okul piyesleri ve TV dizilerindeki rolleri öğrenmemde bana yardımcı oluyor ve filmdeki dans sahnesini yeniden canlandırabilmek için İspanyol tangosu öğrenmemizi önerdiğimde hemen kabul etti. Lauren bize koçluk yaptı ve yüzlerce kez pratik yaptık, bu yüzden arkadaşlarımız ve diğer öğrenciler etrafımızda bir çember oluştururken, dans ederken bağırp çağırırken rutini kusursuz bir şekilde gerçekleştiriyoruz. Sonunda, tezahürat hızlanırken sahte kılıçlarımızı çekip dövüşüyormuş gibi yapıyoruz ve ben de başardığımızı anlıyorum.

Kimse kostümlerimize ya da sergilediğimiz gösteriye rakip olamaz ve birincilik ödülünü kazandığımız açıklandığında kendimi dünyanın zirvesinde hissediyorum.

Vivien ve ben birlikte yenilmeziz ve bu sadece son zamanlarda düşündüklerimi doğruluyor.

Vivien Mills sadece en iyi arkadaşım değil; o benim ruh eşim. Kaderimde evlenmek ve hayatımı birlikte geçirmek olan kız.

Birbirimize sırtırken, onu kollarıma alıp öpmek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Son zamanlarda düşünebildiğim tek şey bu ve geceleri kendime dokunduğumda hep Vivien'in gülümseyen güzel yüzünü görüyorum.

Onu çok fena öpmek istiyorum. Onu kız arkadaşım yapmak için, ama korkuyorum. Ya o aynı şeyi hissetmezse?

Ya onu öpersem ve o da bana iğrenç olmayı bırakmamı söylerse?

Ya arkadaşlığımızı mahvedersem ve benimle bir daha konuşmazsa?

Ya Jonathon öğrenirse ve beni evlerinden kovarsa?

Bu endişeler beni bir şey yapmaktan alıkoyuyor. Vivien'in beni öpmek için hamle yapmasını beklemek ve ummak zorundayım. O zaman onun da bunu istediğini bileceğim ve istediğim şekilde birlikte olabileceğiz. Şimdilik sabırlı olmalıyım.

Eğer onu sonsuza kadar beklemem gerekiyorsa, bekleyeceğim çünkü ruh eşleri böyledir.

Yap.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Lauren bizi eve bırakırken. parti sona erdi. "İkiniz de çok çalıştınız ve birincilik ödülünü hak ettiniz."

"Çok eğlenceliydi." Vivien aynadan annesine bakarken yanıma sokuluyor. "Herkes etrafımızda bir çember oluşturdu ve alkışlayıp tezahürat yapıyorlardı."

Şey, herkes değil. Bize kızan birkaç kıskanç aptal her zaman vardır. Guy Fenwick benden nefret ediyor ve bu his karşılıklı. Beni kızdırmak için Vivien hakkında kaba şeyler söylüyor ve yıllar boyunca kavgalarımızdan payımıza düşeni aldık. Onu ve ekibini bütün gece bize iğneleyici bakışlar atarken gördüm ama Vivien hiç oralı olmadı, ki ben de tam böyle olmasını seviyorum. Onun hakkında söylediği boktan şeyleri bilmesine gerek yok ve ben de onu ondan uzak tutmayı başardım. Yemin ederim, eğer ona dokunursa, onu mahvederim. Babam yardım edeceğini söyledi. Sanırım sadece yılda en az birkaç kez okula gelip bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmaktan rahatsız.

Viv'in evine döndüğümüzde odalarımızda üstümüzü değiştirdikten sonra pijamalarımız ve bornozlarımızla, spor ayakkabılarımızı giyerek dışarı çıkıyoruz. Vivien'in benim bilmediğim gizli bir planı var. Her zamanki gibi onu vazgeçirmeye çalıştım ama aklına bir fikir geldiğinde çok inatçı oluyor ve onu ikna etmek mümkün değil. Ben sadece onu beladan uzak tutmaya çalışıyorum.

"İşte, tut şunu." Ağaç evimize yaklaşırken Vivien elime büyük bir el feneri tutuşturuyor. Arazideki en büyük iki meşe ağacının arasına yerleştirilmiş.

"Şimdi bana ne yaptığımızı söyleyebilir misin?"

"Ağaca baş harflerimizi kazıyacağız. Gelecek nesiller için." Bugünlerde büyük laflar eden tek kişi Audrey değil. Viv sözlükteki her kelimeyi bilmeye kararlı. Bunun bir yazar olmak için önemli olduğunu söylüyor, bu yüzden her gün yeni bir kelime öğreniyor ve ezberliyor, rastgele seçiyor ve takip etmek için yanlarına bir tik işareti ekliyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Belki ben de aynısını yapmalıyım. Bir aktörün de geniş bir kelime dağarcığı olmalı.

"Gelecek nesiller için." Cübbesinin cebinden bir kalem bıçak çıkarıyor. "Buraya baş harflerimizi koyacağız, çocuklarımız görecektir, onların çocukları görecektir ve bu böyle devam edecek."

Sözleri göğsümü ısıtıyor. Hâlâ çocuk sahibi olacağımızı düşünüyorsa, bu beni gelecekteki erkek arkadaşı ve kocası olarak gördüğü anlamına geliyor olmalı. Değil mi? Onu öpme dürtüsü geri dönüyor ve o işe koyulurken dudaklarına bakıyorum. Konsantre olurken dili ağzından dışarı çıkıyor ve bu çok sevimli.

Ona çok aşığım.

On iki yaşında olmam - yakında on üç olacağım - ve yaşlıların aşkın ne olduğunu bilmek için çok genç olduğumu söylemeleri umurumda değil. Kalbimde ne hissettiğimi biliyorum. Ruhumun derinliklerinde ne hissettiğimi biliyorum. Bunun gerçek aşk olduğunu biliyorum ve yaşadığım sürece başka bir kızı asla sevmeyeceğim.

"Reeve." Vivien parmaklarını yüzümde oynatıyor. "Bir milyon mil uzaktasın."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi dudaklarına indirerek. *Yap* şunu, diye fısıldıyor omzumdaki şeytan. *Öp onu!* Eğiliyorum ve Vivien ellerini göğsüme koyup kaşlarını çatıyor.

"Reeve, ne dediğimi duydun mu?" Alnı daha da kırışıyor. "Tuhaf davranıyorsun."

O an geçti ve ben donumdaki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak geri çekildim.

"Sıra sende." Kalem bıçağını uzattı ve el fenerini benden aldı. "Şuraya baş harflerini kazıyacaksın." Ağaçta belirli bir noktayı işaret ediyor. O zaten VM ve altına bir aşk kalbi kazımişti, ben de dikkatlice çalışarak alttaki boşluğa RL'yi ekliyorum. İşim bittiğinde bıçağı cebime koyuyorum ve ikimiz de arkamıza yaslanıp hayranlıkla izliyoruz.

Eli benimkine kayıyor ve onu sıkıca kavıyorum. "Mükemmel," diye fısıldıyor, sesi biraz boğuk çıkıyor. Ona bakıyorum, gözlerindeki camsı parıltının göğsümde dönen duyguyu yansıttığını fark ediyorum.

Ona "Seni seviyorum," diyorum ve bunu ona milyonlarca kez söylemiş olmama rağmen bu sefer farklı hissediyorum.

"Ben de seni seviyorum Reeve," derken gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor. Sonsuza dek."

İşte bu kadar. Bundan daha mükemmel bir an olamaz. Bu sefer ona doğru eğildiğimde yüzünü buruşturmuyor ya da bana garip davrandığımı söylemiyor. Gözleri kocaman açılıyor ve ben yüzümü hareket ettirdikçe göğsü inip kalkıyor.

Bakışlarım ağzına sabitlenmiş, dudaklarını yalayışını ve küçük hava puflarının kaçışını izliyorum. Kalbim çok hızlı atıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken ellerim nemli. Tam dudaklarımı dudaklarına bastırmak üzereyken bahçe ışıkla doluyor ve aynı anda birbirimizden ayrılıyoruz.

"Vivien Grace Mills!" Sert görünümlü Lauren, paltosuna sarınmış bir halde bize doğru ilerliyor.

Yakalandın!

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Bırak ben halledeyim." Vivien saçlarını omuzlarına atar ve çenesini kaldırır.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz ve hava karardıktan sonra gizlice dışarı çıkma konusunda size ne demiştim?" Lauren bakışları aramızda gidip gelirken kollarını kavuşturuyor.

"Sakinleşmen gerek anne. Neredeyse on üç yaşındayız ve saat o kadar da geç değil."

"Bana şımarıklık yapma, genç bayan." "Bu önemliydi."

"Yarına kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan neydi?" "Bu."

Vivien gururla ağacı işaret ediyor.

Lauren'ın yüz hatları anında yumuşar. "Aman Tanrım."

"Aynen öyle." Vivien elimi daha sıkı tutuyor. "Bu gelecek nesiller için ve herkesin birbirimizi sevdiğimizi bilmesini istiyorum."

"I hala Yapma. anlamak neden Bu olabilir değil var bekledi yarına kadar. Kendini kesebilirdin."

"Anne, biz artık küçük çocuklar değiliz."

"Farkındayım." Lauren elini uzattı. "Bıçağı ." Cebimden çıkarıp ona veriyorum.

"Bu hala tehlikeli ve denetlenmesi gerekirdi." Lauren ciddi bir bakışla ikimizi de süzüyor. "Babanıza ya da bana sormadan bir daha böyle bir şey yapmayın."

İçeri girerken Vivien, "Bana beş yaşındaymışım gibi davranıyorsun," diye homurdanıyor.

"Ben senin ebeveyninim ve senin her zaman güvende olmanı sağlamak benim görevim. Büyüdüğünü biliyorum Vivien, ama hâlâ bir çocuksun ve hâlâ ev kurallarına tabisin." Bana baktı. "Bu senin için de geçerli, Reeve."

"Özür dilerim," dedim. "Bu benim fikrimdi. Vivien'i suçlama."

"Yalan söyleme." Viv bana ters ters baktı. "Bu benim fikrimdi ve beni korumayacaksın. Reeve dışarı çıkana kadar ne yaptığımızı bilmiyordu. Bu onun hatası değil. Bana ceza verecekseniz verin ama o cezalandırılmamalı."

"Kimse cezalandırılmayacak," diyor Lauren, kapıyı açıp önce bizim içeri girmemizi işaret ederek. "Bir daha tek başınıza tehlikeli bir şey yapmayacağınıza söz verdiğiniz sürece."

Viv bana bakıp sırtarak, "Söz veriyoruz," diyor.

Lauren bunun gelecekte kızını durduracağını düşünüyorsa, çok . Viv'in vahşi bir çizgisi var. Ama Viv'in ailesi endişelenmemeli çünkü ona kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Onu korumak için orada olduğum sürece güvende olacak.

"Endişelenmene gerek yok Lauren. Viv'i her zaman koruyacağım. O benimle güvende."

Bana yandan sarıldı. "Bunu zaten biliyorum tatlım."

"Dur tahmin edeyim?" Jon oturma odasına girdiğimizde şöyle diyor. "Benim küçük prensesim yine yaramazlık mı yaptı?" Yüzündeki gülümseme kızgın olmadığını gösteriyor ama Simon'ın ifadesini okumak daha zor. Babalarımızın henüz eve gelmesini beklemiyordum. Daha önce bir golf etkinliğine katılmışlar, ardından da yemek yiyip bir şeyler içmişlerdi. En azından gece yarısına kadar dışarıda olacaklarını sanıyordum.

"Baş harflerini ağaca kazımışlar," diye açıklıyor Lauren ve üç yetişkin bakışlarını paylaşıyor.

"Parti nasıldı?" Jonathon soruyor.

"Harika," diyor Vivien ben "Birincilik ödülünü kazandık," derken.

"Giyinmelisin," diyor babam, gözlerini bana dikerek. "Hadi eve gidelim."

"Ama yatıya kalacağız," diye itiraz ediyorum.

"Sen her zaman buradasın Reeve." Babam parmaklarını sakalında gezdiriyor. "Bu gece evde uyuyabilirsin."

"Simon, sorun yok." Lauren, yapacağını bildiğim gibi araya girdi. "Reeve buraya her zaman gelebilir."

"Biliyorum Lauren ve minnettarım. Gerçekten ama oğlumun bu gece benimle eve gelmesini istiyorum."

Hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı. Bu çok garip. Burada uyumayı tercih ederdim ama Lauren'ın benim adıma Simon'la kavga etmesini istemiyorum. Bazen çok acımasız olabiliyor ve Lauren bu saçmalıkları duymak zorunda kalmamalı.

"değil. Giyineceğim," diyorum odadan çıkmadan önce.

Eve geldiğimizde babam "Benimle gel," dedi ve ben de merdivenlere ve yatak odama yöneldim. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

İlgimi çekti ve itiraz etmedim çünkü benimle bir şey yapmak istediği nadirdir.

Onu çalışma odasına kadar takip ediyorum ve kendine bir viski hazırlarken ciltli deri koltuğa oturuyorum. Bayan Thompson ateşi yakmış olmalı, ellerimi kaldırıp dans eden alevlerin önünde ısıtıyorum.

"Cadılar Bayramı sevgini annenden almışsın," diyor ve ben neredeyse koltuktan düşüyorum. Babam asla gönüllü olarak annem hakkında konuşmaz. Harry Potter galasına giderken limuzindeki o an hariç. Başka ne zaman soru sorsam, beni anında susturuyor.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor ve elinde kalın deri ciltli birkaç albümle yanıma oturuyor. "Felicia her yıl beni giydirdi ve her zaman bir partiye katılırdık. Kostümlerimizi her zaman abartırdı." Fotoğraf albümlerini karıştırırken viskisini içiyor. Her şeyi içime çekiyorum, içinde bulunduğu büyüü bozarım diye tek kelime etmekten korkuyorum. Sayfaları birbiri ardına çeviriyor ve ben resimleri ezberlemeye çalışıyorum çünkü bana bir daha gösterip göstermeyeceğini bilmiyorum.

İkinci fotoğraf albümünün yarısına geldiğimizde "Gerçekten çok güzeldi," diye mırıldandım. Bu doğru. Lauren bana daha önce de bazı fotoğraflar göstermişti. Annemin muhteşem, uzun, dalgalı kahverengi saçları vardı ve Kaliforniya güneşi sayesinde edindiğim güneşten öpülmüş çizgiler dışında benimkiyle aynı tonda. Ama onda kendime dair gördüğüm tek şey bu ve bu beni üzüyor. Keşke babama bu kadar benzemeseydim. Aynaya baktığımda annemi görebilseydim ve onunla bir bağ hissedebilseydim. Felicia Lancaster benim için bir yabancı ve annemle ilgili hiçbir anım ve bilgim olmamasından nefret ediyorum. Fotoğraflarına bakarken hüzün tenime yapışıyor.

"Annen çok güzel bir kadındı."

"Onu özlüyorum," diye fısıldıyorum, ona bakmadan.

"Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin evlat," diyerek duygularımı anında yok saydı.

"O..." Ona bakıyorum, bunu sormaktan korkuyorum ama aynı zamanda bilmek istiyorum. "Doğduktan sonra beni kucağına aldı mı?" Kısa bir süre sonra öldü.

Beni doğurduktan sonra, yani bizden alınmadan önce bana dokunmuş olması mümkün.

Adem elması boğazında sallanıyor ve bir büyük ölçü daha doldurmadan önce içkisini boşaltıyor. Çenesinde bir kas kasılıyor ve tek seferde bardağı devirirken parmakları bardağa gömülüyor. Albümün sonuna doğru ilerleyip bir fotoğraf çıkarırken eli titriyor. "İşte," diyerek bana doğru itiyor.

Annemin kucağında bir bebek, yani *ben* varken çekilmiş fotoğrafına bakarken gözlerim doluyor. Ağlıyor ama mutlu görünüyor. "Bende kalabilir mi?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken soruyorum. Yatağımın yanında bir çerçeveye koymak istiyorum.

"Sende kalsın," diye bağırarak bardağına biraz daha viski dolduruyor.

Göğüs kafesimin arkasında durmadan çarpan kalbimin üzerine, göğsüme bastırıyorum. "Bunu bana neden daha önce göstermedin?" Sesim titriyor.

"Neden?" tersliyor, başını çevirip bana bakıyor.

Ondan ve yüzündeki öfkeli ifadeden uzaklaşıyorum.

"Lanet beynini kullan, evlat." Bir kükremeye bardağını duvara fırlatıyor, kâğıt kaplı duvara ve parke zemine viski yağıdırıyor. "Bırak o günü düşünmeyi, bazen sana bakmak bile yeterince zor."

Gözlerinden yaşlar süzüldüğünde dehşete kapılıyorum. Babam hiç ağlamazdı.

Simon Lancaster soğuk ve kalpsiz bir canavar olmakla gurur duyuyor.

"Sence bu benim hatam mı?" Onun resmini kalbime daha yakın tutarak fısıldıyorum.

"Artık benim sayılmaz, mi evlat?"

Ağrı kalbimden parçalar koparıyor ve göğsüme oturan basınç nefes almamı zorlaştırıyor.

"Yatağına git," diye tersledi, bir bardak daha almak için ayağa kalktı. "Ve o fotoğrafı görebileceğim bir yere koyma. Tabii senden uzak durmam için bana daha fazla neden vermek istemiyorsan."

Sessizce kalkıp çalışma odasından çıkarken vücudumdaki her hücre ve sinir ucu dayanılmaz bir acı içinde. Otomatik pilotta yatağıma doğru yürürken gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı akıyor. Simon'ın doğduğum için benden nefret ettiğinden hep şüphelenmişim çünkü karısı benim için hayatını feda etmişti. Artık merak etmeme gerek yok. Acımasız gerçek yüzüme bakıyor. Babam benim etrafımda olmaya dayanamıyor çünkü ben onun kaybettiği her şeyi temsil ediyorum.

Kıyafetlerimle yatağına giriyorum, titriyorum ve sessizce ağlıyorum. Fotoğrafı öperek komodininin çekmecesini açıyorum ve dikkatlice içine yerleştiriyorum. Lauren'dan bir resim çerçevesi yardım etmesini isteyeceğim ve onu yatağımda saklayacağım.

evindeki yatak odası. Eğer annemle olan tek fotoğrafım buysa, onu alt kattaki canavara yakın bir yerde bırakmayacağım.

Eğer ondan kurtulursa, cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalabilirim.

Uyuyana kadar ağlarken kendime babamı gururlandırmamın neden bu kadar önemli olduğunu soruyorum. Eğer annemin ölümü için beni suçluyorsa, beni sevmesi için yapabileceğim bir şey var mı bilmiyorum.

Keşke umursamayı bırakabilsem ama yapamıyorum.

ŞİMDİ

"Bittiğine emin misin?" Sette geçen uzun bir günün ardından şehir arabalarından biriyle eve dönerken Simon'a soruyorum.

"UCLA'daki yeri iptal edildi. Doug Simmonds iyi bir dostumuzdur ve konuyla bizzat ilgilenmiştir. Kendisi çoktan bilgilendirildi. Marnie Gibson için endişelenmene gerek yok. Vivien'e eziyet etmek için yanına yaklaşmayacak."

Vivien okulda olup bitenler hakkında tek kelime etmedi ama Alex beni bilgilendirmeye devam ediyor. Bakmaması ve görmezden gelmesi için yalvarsam da internette Saffron ve benim hakkımda çıkan saçmalıklar onu rahatsız ediyor. Sözde içeriden kişiler rol arkadaşımın kimyamızın ne kadar uyuştuğuna dair saçma sapan şeyler söylüyorlar ve internetteki diğer aptallar da Viv beni aldattıktan sonra onu kovduğumu söylüyorlar. Bu ve video yüzünden okulda başına gelmeyen kalmadı ve Marnie denen amcık da onun üzerine gidiyor. Marnie'nin yaptıklarına asla izin vermeyecektim ama Viv'in peşini bırakmadığı için onu yok etmeye kararlıyım. Yeter artık.

"Teşekkürler, baba."

Bianca birkaç gün önce beni arayarak stüdyonun seriyeye iki film daha ekleyecek gibi göründüğünü söyledi. Kesinleşmiş bir şey yok. Hâlâ görüşülüyor ve müzakere ediliyor, bu yüzden Vivien'a henüz bir şey söylemiyorum. Ama eğer bu , tekliflerimizi çoktan kabul etmiş olmamıza rağmen UCLA' onunla birlikte gitmeyeceğim anlamına geliyor. Marnie'nin yaptığı gibi, ama o yerini kaybetti. Viv'i korumak için yanında olamayacağım o kaltağı kampüste yanımda tutmamın imkanı yok.

"Peki ya bulduğumuz video ve resimler?" Simon soruyor. "Onları şimdi yayınlamamı ister misin?"

"Jennings'in videosunu yayınlayın, ama resimleri şimdilik saklayın."

Babamın pek çok karanlık bağlantısı var, ama ondan bir iyilik istediğimde işe yaradılar. Randy ve Marnie'nin telefonlarını ve bilgisayarlarını hackletti ve turnayı gözünden vurduk. Görünüşe göre Randy biseksüelmiş ve kız arkadaşının arkasından birkaç adamla yatıyormuş. Aptal herif onu filme bile çekirtmiş. Onun itibarını ve ilişkilerini mahvetmekten zevk alacağım. Ona nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.

kişisel bir videonun her yerde patlatılması. Bizim aksimize, videoyu kaldırtacak bağlantılara sahip değil ve bu durum hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak.

Marnie'ye gelince, sanırım onun çıplak resimlerini şimdilik saklayacağım. Belki mezuniyetten hemen önce yayınlarım. Ortaya çıktıklarında şehirde yürüyeceğinden ya da yüzünü göstereceğinden şüpheliyim.

" bil."

"Teşekkürler,
baba."

Saff önceden kararlaştırdığımız gibi otel odamın önünde bekliyor ve alışverişi yapmak için kameradan uzakta, gölgeli bir köşede toplanıyoruz. Ona bir tomar para veriyorum, o da bana iki poşet hap uzatıyor, ben de hemen çantama atıyorum.

"Teşekkürler."

"Ne zaman istersen, film yıldızı." Dudakları büzülür. "Gerçi koridorlardaki karanlık toplantılardan hiç hoşlanmıyorum. Neden ben senin odana giremiyorum ya da sen benimkine giremiyorsun anlamıyorum? Üzerinize atlayacak değilim ya." Gülüyor ama ses tonunda hafif bir gerginlik var. "Viv neden bu kadar güvensiz? Seninle tanışan herkes onun için kızgın kömürlerin üzerinde yürüyeceğini biliyor. Bu gezegenin hiçbir yerinde senden daha sadık bir erkek arkadaş yoktur. Yanlış bir şey yapmadığın halde neden seni cezalandırıyor? Bu bana büyük bir haksızlık gibi geliyor."

Viv'in bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyor ve beni bu konuda bir tartışmanın içine çekme çabalarına izin vermeyeceğim. Kız arkadaşım güvende hissedebilmek için benden bunu istedi ve ben de sözümden .

"Bebeğim." Jeremy köşeyi dönerken seslendi ve beni cevap vermekten kurtardı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" Beline sardığı havluyla duvara yaslanıyor. Odası bitişik koridorda ve sanırım Saff bu gece burada kalacak. Bu ikisi durmadan kavga ediyor. Bu sette süregelen bir şaka ve çoğu kişi onun O yüzünü görmüş ya da geldiğini duymuş çünkü kapıları açık bırakmayı seviyorlar. Bu akşam çekimler bittikten hemen sonra ekstra gürültü yaptılar. Nick hayranı değil ve daha önce Jeremy'yi azarladığını duydum.

"Gitmem gerek." Eğildi ve bana sarıldı. "Yarın görüşürüz."

"Ben burada olmayacağım." Sırıtişıma engel olamıyorum. "Baloda olacağım, unuttun mu?" Ertesi gün saat dörde kadar tekrar sette olmam gerekmiyor, yani neredeyse yirmi dört saatimi aşkımla geçireceğim. Viv'i görmek için sabırsızlanıyorum ve son birkaç haftadır geri sayım yapıyorum.

"Oh, evet. İyi eğlenceler, film yıldızı," diyor ve koridordan erkek arkadaşının yanına giderken parmaklarını sallıyor.

Ertesi sabah Nick'e kaşlarımı çatarak, "Anlamıyorum," dedim. Arabadaydım, havaalanına gitmeye hazırdım, şoföre beni sete götürmesi talimatı verildi. Pilotu arayıp beklemede kalmasını söylediğimde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Bu nasıl olabilir?"

"Bu sorunun cevabını ben de bilmek isterdim," diyor Jeremy'ye ters ters bakarak. Müdür yardımcısı ecel terleri döküyor ve kovulursa hiç şaşımam. Gerçi Nick muhtemelen bunu yapmayacaktır. Sette sadece üç günümüz daha var ve sonra dört hafta boyunca mekândayız. Jeremy'yi bu kadar geç bırakabileceğinden şüpheliyim. Önümüzdeki iki film için de kovulursa hiç şaşımam, tabii yeşil ışık alırlarsa.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Jeremy kaşlarını çatı. "Onları yedekledim. Bir aksaklık olmalı."

Nick, "yatkın değil," diye tersler.

Jeremy, "Teknik elemanlar onları kurtarabilir," diye öneriyor.

"Bunun için zamanımız yok. Birkaç gün içinde çekimlere başlayacağız. Eksik sahneleri yeniden çekmek için sahip olduğumuz tek boş zaman şimdi."

"Söz vermiştin," diye . "Logan'da beni bekleyen özel bir jetim var ve kızımı hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Üzgünüm, Reeve. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok."

"Aman Tanrım." Saff yanıma sokuldu. "Bu berbat bir şey. Çok üzgünüm, Reeve." Zihnim olası seçenekleri karıştırırken bana sarılmak için eğiliyor. "Viv'e söyledin mi?"

Onu görmezden gelerek yönetmene dönüyorum. "Onları Ağustos için yeniden çekim listesine eklemeye ne dersiniz? Bunu neden yapamıyoruz?"

"Bugün yeniden çekim yapmak için vaktimiz varken bu mantıklı değil. O sahneleri Ağustos'a ertelemek çok pahalıya mal olur."

"Ben ödeyeceğim."

"Reeve, bu önemsiz bir değil."

"Umurumda değil. Ne olursa olsun, ben iyiyim." On sekiz yaşına geldiğimde güven fonumun yarısına erişebildim ve yirmi bir yaşına geldiğimde de geri kalanını alacağım. Bunu karşılayabilirim ve bunu yapmak istiyorum çünkü Vivien'i hayal kırıklığına uğratamam. Gelmezsem yıkılır.

Bunu düşünürken ellerini yüzünde ovuşturuyor.

Jeremy, "Figüranların hepsi burada ve dekorlar hazır," diyor. "Bunu şimdi yapmalıyız. Başrol oyuncumuz baloya gitmek istiyor diye her şeyi durduramayız. Bu çok gülünç."

"Belki de en başta görüntüleri ve yedeklemeyi kaybetmemeliydin," diye bağıriyorum yumruklarımı sıkarak. Onun lanet olası ışıklarını yumruklamaya hazırım. Hatasını bir an önce düzeltmek istemesini anlıyorum ama neden onun hatasının bedelini ben ödemek zorundayım?

"Buna ne dersin?" Nick dikkatimi tekrar toplayarak şöyle dedi. "Sahnelerin yarısını şimdi, diğer yarısını da yarın çekeceğiz."

"Bu saat kaçta buradan çıkacağım ve yarın ne zaman dönmem gerektiği anlamına geliyor?" Bugünün geri kalanında izinli olmam ve ancak yarın saat dörtte sete dönmem gerekiyordu.

"Altıya kadar işimiz bitmiş olur ve yarın öğlene kadar burada olmanızı istiyorum."

"Bu da demek oluyor ki baloya dokuz ya da ondan önce gidemeyeceğim ve zamanında dönebilmek için saat ikide tekrar yola çıkmam gerekecek." Aradaki zaman farkı saatlere mal olacak ve havaalanına giderken yoğun saatlerde trafikle boğuşmak zorunda kalacağım ve bu da yeni bir uçuş saati bulabileceğimizi varsayıyor. Chateau Marmont'ta ayırttığım süit de, bütün gece kız arkadaşına tapınmak için yaptığım planlarla birlikte çöpe gidecek. Sikeyim böyle işi. Bu hiç adil değil. Bana bundan daha fazlasını vermeli. "Saat dörtte çıkmam gerek, yarın ikide dönebilirim."

"Reeve, önerebileceğim en iyi uzlaşma bu. Baloya bir şekilde katılmanı sağlamak için elimden geleni yapacağım. Kabul et ya da etme."

Çok kızgınım ve Vivien çok üzülecek. Ama baloya gelmek, tamamen kaçırmaktan iyidir. "Kabul ediyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Vivien'e daha sonra geleceğimi söylememeye karar verdim çünkü bir şey olursa ve yönetmen sözünden dönerse onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. En azından işler yolunda giderse sürpriz olur. Ben gelene kadar Vivien'in baloda kalmasını sağlaması için Alex'e mesaj bıraktım bile. Yoldayken ona güncellemeleri mesaj atmayı planlıyorum. Korktuğum aramayı yaparken sinirlerim geriliyor.

"Uçakta mısın?" diye soruyor neşeli bir ses tonuyla ve mide bulantısı boğazımda düğümleniyor.

"Viv. Bu konuda."

"Hayır, Reeve. Lütfen söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme."

Acı göğsüme çarpıyor. "Çok üzgünüm bebeğim, ama bunu başaramayacağım."

"Neden?" diye soruyor ve ben kendimi en büyük pislik gibi

hissediyorum. "Bir gecede garip bir şey oldu. Çektiğimiz son birkaç kare Bu yüzden yönetmen bizi sabah yeniden çekmemiz için çağırdı. Bundan kurtulmaya çalıştım ama mümkün olmadı. Çok sıkı bir programımız var ve yeniden çekmek için başka boşluğumuz yok. Çok üzgünüm, bebeğim. Ben de en az senin kadar yıkıldım."

"Bundan nefret ediyorum. Bu hiç adil değil," diyor sessizce ve kalbim göğsümde paramparça oluyor. Ne kadar üzgün olduğunu duyabiliyorum ama benim için cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor.

"Biliyorum. Gözyaşlarının eşliğinde olduğum için çocuklar beni azarlıyordu ama gerçekten çok üzgünüm. Bu geceyi kaçırmak istemiyorum ve orada olabileceğim anlamına gelseydi bir uzvumu seve seve takas ederdim. Yıllardır baloda bütün gece seni kollarımda tutmayı hayal ettim. Sürpriz olarak Chateau Marmont'ta bir süit ayırtmıştım ve tüm gece boyunca vücudunun ırzına geçmeyi dört gözle bekliyordum. Çok üzgünüm Vivien, söyleyebileceğimden çok daha fazla."

"Sensiz gitmek istemiyorum ve balonun bizim için mahvolmasından nefret ediyorum ama bu senin hatan değil Reeve. Yapabileceğin hiçbir şey yok, bu yüzden kendini suçlu hissetme. Olan oldu."

Sesi tüm duygulardan yoksun geliyor ve bu onu çok incitiyor. Beni endişelendirmek istemediği için önemsemiyor. Ama bu şimdiye kadarki en kötü haber. Aylardır elbisesi üzerinde çalışıyordu ve ikimiz de bu buluşmaya dört elle sarılmıştık. Aramız gergin ve umutsuzca birlikte zaman geçirmeye ihtiyacımız var. Ona orada olacağımı söylemek istiyorum ama başka bir şey olursa ve ben hiç gelmezsem bu onu daha çok incitecek. Kim bilir sette neler oluyor. Eğer görüntüler son kez kaybolursa

Gece, bugün sorunlarla karşılaşabileceğimizi hayal etmek akıl dışı değil. O noktaya gelmemesi için dua ediyorum. Baloda onunla biraz vakit geçirebilmek için dua ediyorum ama bu benim elimde olan bir şey değil.

Her ne kadar bu beni öldürüyor ve onu incitiyor olsa da, ikinci bir özür telefonu etmek zorunda kalmaktan daha iyidir.

"Viv. Bebeğim, hâlâ orada mısın?" Ben kafamda düşünüp dururken onun sessiz kaldığını fark ederek soruyorum.

"Evet. Üzgünüm. Buradayım."

"Baloya gitmeni istiyorum. Lütfen evde yalnız kalma. Alex ve Audrey ile gidebileceğini biliyorsun ve onlar iyi vakit geçirmeni sağlayacaktır. Ve fotoğrafları görmem gerek. Aylardır seni o elbisenin içinde ve dışında görmeyi hayal ediyordum." Onu gitmeye zorlamak zorunda kalacağımı tahmin ediyordum, bu yüzden tartışmadan kabul ettiğinde hoş bir sürpriz yaşadım.

"Sana fotoğraflarını göndereceğim ve gecenin her dakikasının her saniyesinde seni özleyecek bile balonun tadını çıkarmak için elimden geleni yapacağım."

ŞİMDİ

Otelde arabadan inip anahtarlarımı valeye verirken telefonum Alex'ten gelen bir mesajla çalıyor. **O tuvalette.** Kendimden emin adımlarla lobiden geçip koridorda ilerleyerek balo salonunun hemen dışındaki tuvaletlerin olduğu bölüme doğru ilerliyorum. Hollywood teması neredeyse midemi bulandırıyor. Çok kliē ve orijinal değil. Yanlarından geçerken tanıdığım insanlara başımı sallayıp selam veriyorum ama durmuyorum, bir sohbete sürüklenmekten bilerek kaçınıyorum.

Buraya sadece ve sadece tek bir sebep için - Vivien'im için - ve değerli vaktimizin bir saniyesini bile başka biriyle harcamayacağım.

Tuvalete ulaştığımda sırtımı kapının yanındaki duvara dayayıp elimden geldiğince saklanıyorum çünkü ona sürpriz yapmak istiyorum. Neyse ki tuvaletten çıkan sonraki kişi o oluyor; başında balo kraliçesi tacı, bileğinde ona gönderdiğim korsaj ve insanoğlunun görebileceğinden çok daha muhteşem görünüyor.

Gözlerini arkadan kapatıyorum ve ona doğru bastırıyorum, sırtındaki çıplak tenin smokinimin n tarafına srtndğn hissediyorum. Yan göğüslerinin bir ipucu şehveti anında güneye doğru harekete geçiriyor ve pantolonumdaki canavar kükreyerek canlanıyor. Dudaklarından küçük bir çığlık kopuyor ve ona burada olduğumu göstermenin zamanı geliyor. "ığlık atma. Sadece benim." Ellerimi indirerek, bana doğru dönerken onu içime çekiyorum.

Nefesimi kesen muhteşem kırmızı elbisesi içinde bir vizyon. Elbise yere düşmeden önce dolgun göğüslerini, ince belini ve ince kalçalarını sarıyor. Payetli bir şerit elbisenin yakasını, göğüslerinin yanlarını ve kalçasının kıvrımından elbisenin altına kadar uzanan bir çizgiyi çevreliyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve kendimi anında evimde hissediyorum. Onun gözleri dolarken duygular gözlerimin arkasına . Vivien kollarını boynuma doluyor, baştan çıkarıcı bedenini benimkine çekiyor ve birbirimize sarıldığımızda kollarım otomatik olarak ona sarılıyor. Sırtındaki tenden etime sızan sıcaklık her yerimi ısıtıyor. Gözlerimi kapatarak sevgilimin narin iek kokusunu içime çekiyor ve onun kollarımdaki hissinin tadını çıkarıyorum.

Onu normalden daha fazla özledim.

Saçlarını bir kenara fırçalayıp yüzümü boynuna gömüyorum. "Seni çok özledim bebeğim." Kelimeler onsuz ne kadar kaybolmuş hissettiğimi ve onun arkadaşlığına ne kadar hasret kaldığımı anlatmaya yetmiyor. Boynunun her tarafına öpücükler konduruyorum, kulağının hemen altındaki sevdiği noktayı öperken titrediğinde gülümsüyorum.

"Reeve." Ses tonu benimkiyle eşleşen bir ihtiyaç ve özlem taşıyor. Patlamaya hazırım. Kadınıma akla gelebilecek her şekilde ihtiyacım var. Boynunu eğerek kendini bana sunuyor ve ben de ceketimin üzerinden sırtımı keşfederken dudaklarımı boynunun zarif sütununda aşağı yukarı sürükleyerek içine dalıyorum. "Seni o kadar çok özledim ki. Bu en büyük acıydı."

Acı, pantolonumun içinde fermuarıma bastıran çelik çubuğu yeterince tanımlıyor. Onun içinde olmak istiyorum. Onunla en samimi şekilde bağlantı kurmaya ihtiyacım var. İçine girerken gözlerinin içine bakmak, ona benim onun, onun da benim olduğunu hatırlatmak istiyorum. Birbirimiz için mükemmel olduğumuzu tüm yönleriyle pekiştirmek ve son birkaç ayın stresini ortadan kaldırmak. "Senin tadına bakmalıyım," diyorum başımı kaldırarak.

Onu öpmek için bir saniye daha bekleyemem. Güzel yüzünü kavriyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum. Viv beni daha da yakınına çekmek için umutsuzca ceketimi tutuyor ve kalbim onunla birlikte atıyor ve seviniyor. Öpücük nazıkçe başlıyor ama ayrılığımız boyunca mücadele ettiğim her duygunun ön plana çıkmasıyla hızla dönüşüyor. Ağzını yalayıp yutuyorum, dilimi içeri sokuyorum, her şeyi talep ediyorum ve o da bana veriyor. Kalçalarını iterek, ereksiyonumla onu dürtüyorum, ağzıma inlediğinde daha da büyük bir ihtiyaçla ona tutunuyorum.

Birlikte hareket ediyoruz, duvara yaslanıyoruz, birbirimize dokunuyor ve sürtünüyoruz, ağızlarımız birbirimizi tüketmek için açgözlülükle içiyor. Bu her şey. O her şey. Özlediğim her şey. İhtiyacım olan ve istediğim her şey. Ne kadar yakın olursak olalım, bu yeterli değil. Sıkimi amına sokarken etrafımda kenetlendiğini hissetmek istiyorum ama zaman kısıtlı ve buraya sadece seks için geldiğimi düşünmesini istemiyorum. Yıllarca baloda dans etmeyi hayal ettik ve Vivien'i bundan mahrum bırakmayacağım. "Fazla zamanım yok," diye dudaklarına yapışıyorum.

"Ne sürer?" diye soruyor, ağzını benimkinden ayırarak. "Arabam doksan dakika içinde dönecek."

"O zaman her saniyeyi değerlendirelim."

Elimi tutup beni tekerlekli sandalyenin erişebildiği banyoya sürüklediğinde sessizce havayı yumrukluyorum. Kapıyı kilitledim ve

Arkamı döndüğümde Vivien dizlerinin üzerine çökmüş, gözbebekleri büyümüş bir şekilde bana bakıyor ve yüzünde o kadar çok şehvet ve aşk var ki bacaklarım neredeyse altımdan çıkacak. Fermuarıma uzanıyor ve sikim sanki yeniden on üç yaşında azgın bir çocukmuşum da en iyi arkadaşımın ağzı üzerimdeyken günde iki kez mastürbasyon yapıyormuşum gibi fişkırıyor. "Tanrım, Viv."

Bu şimdiye kadar yaşadığım fantezilerden bile daha iyi.

"Ben de senin tadına bakmalıyım." Dudaklarını yalarken pantolonumu ve boxerımı indiriyor ve ben gidiciyim.

"Siktir. Çok güzel görünüyorsun Viv," diyorum, ucunu yaladığında gözlerim doluyor. Kalçalarımı daha geniş açıyorum. "Senin için ölüyorum bebeğim. Ne kadar çok olduğunu bilemezsin."

Beni emerken parmaklarımı nazikçe saçlarından geçiriyorum, şimdiden taşaklarımda bir karıncalanma hissediyorum. "Viv. Uzun süre dayanamayacağım ve senin içinde olmam gerek."

Onu ayağa kaldırıyorum, pantolonumu ve boxer'ımı tamamen sıyrıyorum, bir yandan da elbisesi beline kadar çekilmiş halde lavaboya yaslanışını izliyorum. Kırmızı dantel külot giyyordu ve neredeyse oracıkta boşalıyordum. Aletimi çeğiştirerek, bir amaç uğruna ona doğru yürüyorum. "Seni seviyorum," diyorum, bacağına belime doluyor ve sikimi girişine hizalıyorum. "Keşke bütün gece sana ne kadar çok sevdiğimi gösterebilseydim." Bu gece saatlerimiz olacağını düşünmüştüm ve onu pek çok pozisyonda becermek için planlarım vardı. Otel banyosunda hızlı bir sikiş gündemde değildi ve o çok daha fazlasını hak ediyor, ama ikimiz de karşılıklı ihtiyacımızı inkar edemeyiz.

Bebeğimin içinde olmalıyım. ŞİMDİ.

"Buradasın, Reeve." Parmaklarını yanaklarımdaki kirli sakallarda gezdiriyor. "İhtiyacım olan tek kanıt bu."

Hızlı bir hamleyle içine giriyorum ve dudaklarım iddialı bir öpücükle inmeden önce çığlık atıyor. Modası geçecekmiş gibi öpüşürken sahiplenilmiş bir adam gibi onun sıcaklığına dalıyorum. Ona doyamıyorum ve o da aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor. Vahşi bir ihtiyaçla onu becerirken dudaklarımla, dişlerimle ve ellerimle birbirimizi pençeliyoruz.

Sevişmemizde çaresizlikten kaynaklanan bir yoğunluk var. Yeterince derine inemiyorum. Kendimi onun içine o kadar gömmek istiyorum ki, birbirimiz için ne ifade ettiğimizden asla şüphe duymasın. Onu sikimle etkilemek ve adımı kalbine yazmak istiyorum, ama bu şekilde yeterince derine inemiyorum.

Ne kadar uyumlu olduğumuzu kanıtlayan Vivien, kendimi daha derine gömebilmem için tezgâhın üzerine doğru hareket ediyor. Birkaç saniyeliğine geri çekildim.

Yerleşmesine yardım ettim ve sonra tekrar içine daldım. Bacakları belime dolanıyor ve ben derin, derin, daha derin sokarken kalçalarını döndürüyor. "Tanrım, Reeve," diyor öpücükler arasında, "çok iyi hissediyorsun."

"Siktir, Viv. Sonsuza dek içinde gömülü kalmak istiyorum. Bu inanılmaz bir his." Kalçalarını sıkıca tutarak sikimi iyice derine sokuyorum ve amcığı sikimi sımsıkı sararken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

Viv ile seks her zaman olağanüstüdür, ama bu bambaşka bir seviyede. Daha fazla dayanamayacağımı bildiğim için deli gibi içine girmeye devam ediyorum. Viv sırtı kavislenirken beni sıkıca kavırıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor ve içinden yıldırım gibi geçen orgazma teslim olurken çığlık atıyor.

Onu uçurumun kenarına kadar takip etmek için ihtiyacım olan tek şey buydu ve onu spermimle doldururken homurdanıyor ve adını kükrüyorum. Hayatımın en iyi seksinden yavaşça inerken başımı omzuna yaslıyorum. Lanet olsun. Belki de uzun ayrılıklar o kadar da kötü olmayacaktır, eğer böyle bir kavuşmayı dört gözle bekliyorsak.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "Sanırım buna ihtiyacımız vardı."

"Seni seviyorum" dediğimde sırtıyor ve sonra onu öpüyorum, tüm sevgimi yumuşak, kalıcı öpücüğe döküyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki. Bunu anlatacak kelimeler bulamıyorum. Vivien dokunuşuyla ruhumun tüm yıpranmış parçalarını yatıştırdı ve onları yeniden bir bütün haline getirdi.

Eğer böyle bir seçeneğim olsaydı, şu anda dizlerimin üzerine çöküp ona benimle evlenmesi için yalvarırdım.

Şefkatle öpüşürken onun içinde kalıyorum ve ondan uzaklaşmak neredeyse imkânsız ama bunu başarıyorum çünkü gitmeden önce ona balo deneyimini olabildiğince yaşatmak istiyorum. "Zamanımı taşaklarımı içine sokarak geçirmekten başka bir şey istemezdim ama bu bir balo ve sana dans sözü verdim."

"Sen yaptın." İkimiz de temizlenip giyinirken gülümsüyor. "Muhteşem görünüyorsun," diye ekliyor ve göğsüme bir sıcaklık doluyor.

"çalmayı bırak." Arkadan beline sarılıyorum ve aynada birbirimize bakıyoruz. "Göz kamaştırıcısın, Vivien Grace. Herhangi bir ölümlüden daha güzelsin. Sen kadınlar arasında bir tanrıçasın."

"Teşekkür ederim." Bana bakmak için kollarımın arasında döndüğünde bakışları duyguyla parlıyor. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Seni gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

"Planlarımız mahvolduğu için üzgünüm." Elinin tersini öpüyorum. "Keşke bütün gece kalabilseydim ama yönetmene bana birkaç saat izin vermesi için yalvarmak zorunda kaldım."

"Umurumda değil." Elini göğsüme koydu. "Seninle ne kadar zaman geçirebilirim geçireyim."

Dudaklarımı kısa bir öpücükle onunkilere değdirmeden önce çarpıcı yüzünü öpücüklerle boğuyorum. "Senden ayrı olmaktan nefret ediyorum." Onu daha yakına çekiyorum. "Bu işkencenin en kötü şekli."

"Biliyorum. Bu beni de öldürüyor."

Burnumu onunkine sürtüyorum. "Sen benim evimsin Viv," diye itiraf ediyorum usulca.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Yüzümü avuçluyor. "Sen benimleyken her şey doğru geliyor."

Elini kendi elime aldım. "O zaman zamanımızı en iyi şekilde değerlendirelim, çünkü ben eve dönene kadar bir ay daha geçmesi gerekiyor." Bakışlarımın tekrar onun üzerinde gezinmesine izin verdim. "Kahretsin, Viv. Nefes kesicisin ve bu elbise de enfes." O çok yetenekli bir tasarımcı ve ben onun becerilerine hayranım.

Salona doğru ilerlerken elini tutuyorum, bana uzanan sınıf arkadaşlarımı görmezden gelip dans pistine doğru ilerliyorum. Alex geniş bir gülümsemeyle yaklaşıyor ve balo kralı tacımı başıma yerleştirmeden önce sırtıma bir tokat atıyor. Audrey'i yanağından öpüyorum ve sonra kadının kollarımda, müzik eşliğinde sallanıyoruz, birbirimize aşık aptallar gibi sırtıyoruz.

Dans ederken gözlerim Vivien'in kollarına takılıyor ve kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. İşte tam burada her şeye değişiyor. Değerli dakikalar için buraya gelmemin saatler sürmesi umurumda değil. Onun huzurunda geçirebilmek için her şeyi tekrar yaptım. Vücut ısısının bir güvenlik battaniyesi gibi beni sardığını hissederken ve kalbinin benimki kadar hızlı attığını bilirken gözlerine uzun süre bakmanın çok samimi bir yanı var.

Yüzündeki ışıltının ve çınlayan kahkahalarından akan mutluluğun tadını çıkararak onu döndürüyorum. O salak Nate'in görüntüsü bile bu gece hissettiğim neşeyi azaltmıyor. Vivien'la geçirdiğim değerli dakikaları o hıyarla uğraşmak için harcamayacağım. Yaz için eve döndüğümde onunla ilgileneceğim. Korkudan sinmekte haklı çünkü yaptığı o küçük numara yanına kâr kalmayacak.

Sersemliği kafamdan atarak, tüm dikkatimi Vivien'e veriyorum, dans edip eğlenirken ve ter dökerken ona öpücükler yağıdırıyorum.

Gece çok hızlı bir şekilde sona eriyor ve arabam beni bekliyor. Kendimi uzaklaştırmak bana acı veriyor ama başka seçeneğim yok.

Viv benimle gelmek için ısrar etti, ben de itiraz etmedim. O teklif etmeseydi onu kaçırdım. Şoför arabadaki gizlilik perdesini açtığı anda birbirimize sarılıyor, ilk kez öpüşüyormuşuz gibi öpüşüyor ve elleşiyoruz.

Piste çıktığımızda özel jet beni bekliyor ve Vivien'in yüzünden yaşlar süzülüyor. Benim de kalbim acıyor ama onun için güçlü olmaya çalışıyorum. "Seni seviyorum." Başparmağımla ve dudaklarımla gözyaşlarını siliyorum. "Seni çok seviyorum Vivien. Birlikte olmadığımız zamanlarda bile sen benim dünyamsın."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve gözlerinden süzülen yaşları siliyor. "Sen eve dönene kadar geri sayım yapıyorum."

"Son engele geldik sen farkına evde olacağım." "Bekliyor olacağım."

Onu tutkuyla öpüyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Cesur ol aşkım," diye fısıldıyorum kulağına, dudaklarımı son bir kez onunkilere bastırmadan önce. Her şeyi hafızama kazırken gözlerim kapanıyor. Önümüzdeki birkaç hafta beni ayakta tutmak için buna ihtiyacım olacak çünkü kendimi ondan tekrar koparmak ilk seferki kadar acı verici. "Seni sonsuza dek seviyorum, Vivien Grace. Asla unutma."

Sonra arabadan çıkıyorum ve arkama bakmıyorum. Bakarsam uçağa asla binemeyeceğimden korkuyorum.

ŞİMDİ

"Hey, dostum, aç kapıyı." Rudy karavanımın kapısına vuruyor, ben kanepede yan yatmış, elimdeki stres topunu havaya fırlatıp dalgın dalgın televizyon izlerken. Bacaklarımı sallayıp ayağa kalkarken iç . Yüksek sesle esneyerek, kapıya doğru yürüyüp açmadan önce elimi saçlarımda gezdiriyorum. Arkadaşımı içeri almak için kenara çekiliyorum.

"Erken mi çağrıldık?" Kapıyı arkasından kapatarak soruyorum. Kızlar bugün arka arkaya sahneler çekiyorlar ve bize bu sabah sette sadece bir kez ihtiyaç duyuldu ve daha sonra tüm ana karakterlerin bir arada olduğu bir sahnemiz daha var.

Rudy buzdolabına doğru eğilmeden önce küçük masanın üzerine büyük bir kese kağıdı bırakıyor. "Hayır." İki soda alıp içeceklerle ve poşetlerle birlikte kanepede bana katılıyor. "Yemek kamyonundan birkaç burrito kaptım," diyor ve elini poşetin içine sokup bana folyoya sarılı bir paket uzatıyor.

"Teşekkürler." Sodamın kapağını açıyorum ve isteksizce dürümümü açıyorum. Son zamanlarda pek iştahım yoktu. Kalp kırıklığı bir erkeğe bunu yapabilir. "Bu gece bizimle bara geliyorsun," diyor arada. ağız dolusu baharatlı iyilik.

Başımı salladım. "Hiç havamda değilim." Balodan beri melankoliğim. Çekimlerin başındaki kadar kötü değil ama bunun tek nedeni geceleri uyumama yardımcı olacak ve gündüzleri beni canlandıracak haplardan oluşan kullanışlı bir zulamın olması. Bu bir sorun değil. Onları her zaman almıyorum ve bağımlısı da değilim.

", dostum." Omzumu dürttü. "Sadece üç haftamız kaldı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz." Çekim çeşitli otellerde kalıyoruz ama oraya döndüğümüzde hep geç oluyor. Oyuncular ve ekip genellikle gece içkisi için otelin barını ele geçiriyor ama bu benim sahnem değil. Viv'le yaptığım gece görüşmesinden sonra bir Xanax patlatıp yatıyorum.

"İşime odaklanıyorum."

"Sen bir kişi için acıma partisi düzenliyorsun, ben de bir müdahale düzenliyorum."

"Neden umursuyorsun ki?" Burritomdan isteksizce bir ısıruk almadan önce soruyorum.

"Biz dostuz. Ve dostlar birbirlerinin boğulmasına izin vermez. Onu özlediğini biliyorum ama yakında onu göreceksin. Etrafta üzülmeyi ve kendini herkesten soyutlamayı istemezdi." Tekrar omzumu dürttü. "Haydi, film yıldızı. Biraz yaşa."

"Bunu düşüneneğim." Düşünmeyeceğim. Bu gece dışarı çıkıp içmeye hiç niyetim yok.

Rudy açgözlülükle benimkine bakmadan önce kendi burritosunun kalanını atıştırıyor.

"Al bakalım." Eline tutuşturuyorum, rekor sürede mideye indirirken kıkırdıyorum.

Ayağa kalkmadan önce bana o kendine has sırıtışını gösteriyor. "Saff karavanına uğramanı istiyor. Yarınki havuz sahnesinin senaryosunda bir değişiklik mi varmış? Ara verdi ama yirmi dakika içinde dönecek."

Neden uğramadığını bilmiyorum ama neyse. Yürüyecek çok yolum yok ya. "Tamam." Ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirip Rudy ile birlikte karavanımdan çıkıyorum. Büyük ihtimalle antrenman yapan çocuklarla dalga geçmek için seyyar spor salonu karavanına doğru ilerliyor. Aslında bir yarı kamyonu bağlı bir konteynır. Bizimle birlikte her yere geliyor ve antrenmanlarımızı yapmak için her sabah erkenden antrenörle orada buluşuyoruz. Mekanda çok fazla boş zaman oluyor, bu yüzden gün içinde hızlı kardiyo yapmak veya ağırlık kaldırmak için sık sık spor salonuna gidiyoruz.

Saffron'un karavanının kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda kapı açılıyor ve darmadağınık görünümlü Wen tepemde beliriyor. Serseri asistanıma gözlerimi kısıyorum. Hâlâ götün teki ve ihtiyacım olduğunda onu asla bulamıyorum.

"Reeve." Saçlarını düzeltmeye çalışırken sırıtıyor. "Ben de güncellenmiş senaryoları bırakıyordum."

Evet, dostum. Eminim öyledir, diye düşünüyorum o . Rol arkadaşımı beceriyor olması umurumda değil. Jeremy ile aralarında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Özel olmamaları şaşırtıcı değil ve bu beni ilgilendirmez. Saff'ın seks hayatıyla hiç ilgilenmiyorum, bu yüzden ona hiç sormuyorum.

"Hey, film yıldızı." Saff dizlerinin hemen altına kadar inen canlı kırmızı ipek bir bornozla karşımda beliriyor. Saçları ıslak olmasa da çıplak bacaklarına ve köprücük kemiğinde açıkta kalan deri parçasına yapışan su tanecikleri duş aldığını doğruluyor. "İçeri gel." Beni içeri almak için geri adım atarken gülümsüyor.

"Burada bekleyeceğim," diye arz ettim ve kısa süreli bir kaş çatmayla karşılaştım. "Ben sadece yeni senaryo için geldim."

Masadan bazı kâğıtları almak için dönüyor. "Göründüğü gibi değildi," diyor bana doğru yürürken.

"Kiminle seviştiğin beni ilgilendirmez," diyorum kapı aralığına yaslanarak.

"Ben değildim." Senaryoyu bana doğru itti. "Nadine ile çirkinleşiyor ve makyaj kamyonundan yeni geldi." Nadine genç kuaförlerden biri ve bana sorarsanız Wen gibi bir pislik için fazla tatlı.

"Ne değişti?" Beni dedikodulu bir konuşmanın içine çekme çabalarını görmezden gelerek soruyorum. Sayfaları çeviriyorum.

"Bazı diyaloglar güncellendi ve şimdi bikini üstümü çıkarmanı istiyorlar." Omuz silkiyor ve bunun önemli olmadığını biliyorum.

Birçok aktrisin aksine, Saff sözleşmesinde çıplaklık maddesi olması konusunda ısrarcı olmadı. Ekranda etini sergilemekle ilgili bir sorunu yok. Yalan söylemeyeceğim ve seks sahnelerinin çekmeyi dört gözle beklediğim bir şey olduğunu söylemeyeceğim, ama kafamdan çıktım ve sette profesyonel davranabiliyorum. O ilk felaket sahne dışında, rol arkadaşımınla samimi sahnelerde oynarken hiç sertleşmedim. Yarın havuzda çıplak göğsünü göğsüme bastırarak onu beceriyormuş gibi yapmak da beni tahrik etmeyecek çünkü o benim arzuladığım kız değil. Saffron hiç sahip olmadığım destekleyici ama bazen de sinir bozucu bir abla gibi.

"Tamam." Senaryoyu yuvarladım. "Bunun için teşekkürler." Yine, Wen'in kopyamı bana teslim etmesi gerekirken beni neden karavanına çağırdığından emin değilim. Ama her neyse.

Akran baskısına direniyorum ve o gece otelin barında takılmaktan kaçınıyorum, ancak ertesi gece, tüm ana oyuncu kadrosu ve bazı genç ekip üyeleri birkaç günlüğüne çekim yaptığımız malikanede kalıyor ve gece yarısı tüm hızıyla devam eden partiden kaçınmak mümkün değil.

"Film yıldızı!" Saff havuzdan bağırıyor. "Seksi kışını buraya getir." Kollarını havuzun kenarına doğru uzatıyor ve çıplak göğüslerini herkesin görebileceği şekilde sergiliyor. Dışarıdaki ışıklandırmaya rağmen bunu söylemek çok zor, ama ona doğru attıkları bakışlar bir gösterge ise, havuzdaki hemen hemen her erkeğin yarı ya da tam bir ereksiyon yaşadığını tahmin ediyorum. Jolina ve Nadine buradaki diğer kızlar ve ikisi de bikini üstü giyiyor. Wen, Nadine'i köşeye itmiş ve elleri Nadine'in üzerinde. Diğer adamlar biralarını yudumlayıp Saffron'a bakarken Jolina ve Rudy etrafta sevişiyorlar. Bir arkama yaslanıp yavaşça biramı yudumluyor ve parti bozan biri gibi görünmemeye çalışarak kitap okuyordum. I

Viv'le telefonda konuşalı daha bir saat oldu ve bu gece onu deli gibi özölüyorum.

"Dostum, hadi," diye sesleniyor Jacob, en yakınımıdaki çıkıntıya doğru yüzerek. "Su ısıtılmış ve harika bir de-stres atıcı."

Hepsi bana karşı birleşecek, bu yüzden şimdi teslim olabilirim. Telefonumu ve kitabımı bırakıp tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve şezlongun üzerine atıyorum.

Saff ıslık çalmadan önce "Çıkar şunları film yıldızı," diye takılıyor. Gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Bazen uslanmaz oluyor.

"Şortun üzerinde kalsın." Havuza dalıp her yere su püskürtmeden önce ona bir bakış fırlatıyorum. Yüzeye çıktığımda hepsi bana bağıırıyordu ve ben sırtıyordum.

"Gel konuş benimle," diyor Saffron, bir yandan esrar çekerken bir yandan beni süzüyor.

Yüzüyorum ve bacaklarımı önüme atmadan önce aramızda makul bir mesafe bırakarak sırtımı duvara yaslıyorum.

"Rahatlaman gerek," diyor ve esrarı bana uzatıyor. "Senin için endişeleniyorum."

Herkesin bana bebek gibi davranmasından nefret ediyorum. "Ben iyiyim." Esrarı kabul ediyorum ve bir nefes çekiyorum.

"Yalan söyleme." Saff kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Balodan beri suratın asık."

"Viv'i görmek ve sonra bu kadar çabuk ayrılmak zorunda kalmak zordu. Bu bana özlediğim her şeyi yüz kat hatırlattı."

Körüğü ileri geri hareket ettiriyoruz ve gergin uzuvlarımdaki stresin kalktığını hissediyorum.

"Sana bunu yapmanın iyi bir fikir olmadığını söylemişim. Kendini alanın dışına çektin ve şimdi bunun bedelini ödüyorsun."

"Oyunculuğum acı çekmiyor." Sette çok iyiyim ve Nick bana hiçbir şey söylemedi.

"Günah kadar sefilsin Reeve ve bunun belli olmadığını düşünme. Uykunda bile her sahneyi canlandırabilirsin ama her şeye getirdiğin tutku eksik. Daha fazlasını yapabileceğini biliyorsun."

"Siktir git, Saff." Beni sinirlendirmeye başladı. Sette üzerime düşeni fazlasıyla yapıyorum ve bu sadece saçmalık. "Eğer kesmiyor olsaydım, Nick taşaklarıma yapışardı."

Yan dönüyor ve çenemi tutuyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Göğüslerine bakmamaya çalışıyorum ama tam karşımdalar, suyun üzerinde sallanıyorlar. Göğüsleri kocaman, büyük meme uçları ve geniş areolaları var ve birçok erkek onlardan tahrik olurken, aslında benim için büyük bir kapatıcı.

Vivien C beden ve göğüsleri mükemmel. Küçük meme uçları, küçük pembe areolalar ve bir avuçtan fazla olan ama göğsüne tünemiş iki dağ gibi sarkacak kadar büyük olmayan göğüsler.

Saff bazı günler devrilecekmiş gibi görünüyor çünkü çok küçük ve orantısız görünen devasa göğüsleri var. Setteki erkeklerin çoğu onun göğüslerine bayılıyor ve mallarını ne kadar özgürce sergilediğine bayılıyor, ama ben çoğu erkek değilim.

Benim için hiçbir şey yapmıyorlar.

Bugün son seks sahnemizin çekimleri sırasında ona doğru başını bile sallamadı ve kamera için öpüşürken göğsünü çıplak göğsüme dayamıştı ve bacakları belime sarılmıştı.

Bazen, sahneler sırasında onun için sertleşmediğim için onu kızdırıp kızdırmadığını merak ediyorum. Saffron Roberts hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da ilgi odağı olmayı sevdiğidir. Erkeklerin onun sunağında ibadet etmek için kendilerinden geçmelerini izlemeyi seviyor. İlişkimiz daha çok kardeşe benzese de, sanırım bu setteki diğer tüm erkekler gibi ondan etkilenmediğim için kadar kibirli.

Tam önümde yarı çıplak dururken onu görmezden gelmek zor ve keşke üstünü tekrar giyseydi.

"Dünyadan film yıldızına." Parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Sen başka bir gezegendeydin." Sırıttıyor ve ona baktığımı düşündüğünü fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor. Kendimden geçtiğimde bakışlarım onun göğüslerine takılmış olabilir ve şimdi kendime kızıyorum. Viv bilse taşaklarımı koparırdı. Suçluluk anında ortaya çıkıyor ve aramıza daha fazla mesafe koyarak geri çekiliyorum.

"Yorgunum," diyorum ve bu yalan değil. "Ve benimle uğraşmasan da olur. Kız arkadaşımı özlüyorum ve rolümü engellemediği sürece bunun seni, Rudy'yi ya da bir başkasını neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Seni önemsiyoruz," diyor az önce yarattığım mesafeyi kapatıp elini koluma koyarak. "Belki de setteki en genç kişi olduğunuz ve başrol oyuncusu olarak omuzlarınızda çok fazla baskı olduğu içindir. Ya da

Sadece hepimiz senin iyi bir adam olduğunu biliyoruz. Çok seviliyorsun, Reeve. İnsanların seni önemsemesi çok mu kötü?" İri gözleri endişeyle parlıyor ve ona karşı bu kadar asabi olduğum için kendimi biraz hıyar gibi hissediyorum.

"Hayır, değil." Bir elimi ıslak saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. "Şu an dalgınsam özür dilerim. Kendime geleceğim. Yemin ederim."

"Ben senin için buradayım. Hepimiz senin için buradayız. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa, sadece istemeniz yeterli."

ŞİMDİ

"Ne yaptın sen?" Yanımızda bulunan Bianca ile FaceTime yaparken Cassidy'ye ters ters bakarak bağıyorum. "Kız arkadaşımın hesabına girmeye ve kaldırmaya hakkın yok! Bu yasadışı ve seni dava edeceğim," diye bağıyorum ve aklıma gelen düşünceleri kusuyorum. Bunu ona söylediğimde Viv çılgına dönecek. Bahse girerim bu sabah ilk iş ona attığım sevgi dolu mesajı ve çiçek teslimatını, bu kaltağın şimdi ne yaptığını öğrendiğinde unutacaktır. Tıpkı mezuniyet balosu gibi mezuniyet de lekелendi ve midem bulanıyor.

"Bana teşekkür etmen gerekir," diye karşılık veriyor Cassidy, yüzü çirkin bir şekilde buruşarak. "O küçük sürtük senin itibarını zedelemek ve bu filmi daha vizyona girmeden sabote etmek için her şeyi yapıyor! Ben senin nankör kığını kurtarıyorum!"

"Sakın ona öyle demeye cüret etme!" Cassidy burada olmadığı için şanslı çünkü bu söz için bir yumruk atabilirdim. "Peki benim kızım bunu nasıl yapıyor? Beni sadece bir gönderide etiketledi, Tanrı aşkına." Vivien benim hiçbir fotoğrafımı paylaşmama ya da bana herhangi bir gönderme yapmama konusunda gerçekten iyi davrandı. Ayrıca internette kendisi hakkında atıp tutan trollere de tepki vermiyor ve bir Reeveon destekçisi onu yanıt vermesi için yemlemeye çalıştığında da karşılık vermiyor. Ondan daha ne istiyorlar?

Karavanımın zemininde volta atıyorum, her geçen saniye daha da tedirgin oluyorum. "Bunu yapmaya nasıl cüret edersin?" Parmağımı ekrana vuruyorum. "Bu doğru değil ve resmi bir şikayette bulunacağım. Bunu yapamazsınız."

"Sanırım yapabileceğimi göreceksin." Sandalyesine geri oturuyor ve öfkemi dindirmek için hiçbir şey yapmayan kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni iğneliyor.

Bianca ilk kez konuşmaya katılarak, "Reeve, sakinleşmen gerek," diyor. Cassidy'nin onu bu görüşmeye bu yüzden çağırdığını tahmin ediyorum. "Cassidy bu konuda yanlış bir yol izlemiş olabilir"- Cassidy bakışlarını ajanımın üzerine diyor ve Bianca onu uyarıcı bir bakışla süzüyor-"ama değerlendirmesinde haksız değil." Bianca yüz hatları yumuşarken başını yana eğiyor. "Vivien'i sevdiğini biliyorum Reeve ama sana yardımcı olmuyor. Onunla senin için ne kadar önemli olduğunu konuştuğumu sanıyordum.

Bekar mı görünüyorsunuz? İlişkinizi gizli tutarsanız kimsenin bununla bir sorunu olmaz. Ama Vivien'in sizi bir gönderide etiketlemesi sır değil. Bunun sana ne kadar zarar verebileceğini anlaması gerekiyor. Cassidy'ye fazla seçenek bırakmadı."

Gözlerimi stüdyo reklamcısına diktim. "Bu çok saçma! Ünlüler sosyal medyada durmadan etiketleniyor ve diğer arkadaşlarım da bütün gün mezuniyet paylaşımlarında beni etiketliyor!"

"Bu başkasıyla ilgili değil. Sen ve Vivien'la ilgili. İkinizin sizi ayırmaya çalıştığımız kamusal bir geçmişiniz var. O sadece sizi etiketleyen rastgele biri değil!" Cassidy ağzından tükürükler saçarak karşılık veriyor. "Ne olmuş yani!? Bu benim tek kişilik ortadan kaldırmaz!"

Hayatımız boyunca arkadaştık. Neredeyse aileyiz!"

Cassidy ayağa fırlar ve parmağıyla ekranı dürter. "O lanet doğum günü fiyaskosu sadece birkaç hafta önceydi. Unuttuysan söyleyeyim, aşkını ilan ettin ve binlerce kişi bunu kaldırılmadan önce gördü. İnsanlar aptal değil. Bu kadar kısa süre sonra seni etiketlemesi aranızda hâlâ bir bağ olduğunu kanıtlıyor. Var olamayacak bir bağ. Doğulamaya çalıştığımız bağlantı geçmişte kaldı."

Hâlâ tamamen aşırı tepki verdiklerini düşünüyorum, ama dönüp dolaşımdan yorulmuş. Bu beni gerçekten strese . "Beni aramalıydınız, de Viv'den mahremiyetine girmeye gerek kalmadan kaldırmasını isterdim," diyorum dişlerimi sıkarak, öfkemi dizginlemek için büyük çaba sarf ederek. Yaptığı şeyi her düşündüğümde, öfkenin ötesine geçiyorum.

"Mantıklı ol Reeve," diyor Bianca. "Bütün gün setteydin."

Cassidy, "Ne kadar uzun süre canlı kalırsa o kadar zarar veriyordu," diyor.

"Aynı fikirde değilim ve neden onun gönderisini tamamen kaldırdınız? Tek yapmanız gereken etiketi kaldırmak ve profilimden kaldırmaktı."

"Etiketi yeniden ekleyebilirdi ve ben de işimi şansa bırakamazdım. Bir karar vermek zorundaydım ve kararımın arkasındayım. Gerekirse yine yaparım."

"Bir daha yaparsan seni dava ederim. Ayrıca ailesine de söylerim ve güçlerinin ve nüfuzlarının tüm ağırlığını senin üzerine yıkmalarına izin veririm. Sakın şaka yaptığımı sanma Cassidy. Kız arkadaşımı rahat bırak!" Viv'in ailesini yarattığım karmaşanın içine çekmek istemiyorum ama Vivien'i taciz etmeye devam ederlerse gururumu ayaklar altına alıp bunu yapacağım.

Tehdidim aramızdaki havaya yerleşirken Cassidy birkaç saniye donup kalıyor ve bakışlarını Bianca'ya çeviriyor. Ajanım onu görmezden geliyor,

doğrudan bana bakıyor. Gözleri kısa bir an için seğiriyor ama onun dışında her zamanki gibi sakin.

"Kimse kimseyi hiçbir şey için dava etmiyor." Bianca dirseklerini masaya dayıyor ve yüzünü ekrana yaklaştırıyor. "Cassidy gelecekte senin iznin olmadan hiçbir şey yapmayacak, ama rahatlamalı ve bunun geçmesine izin vermelisin. En azından zarar vermeden önce hasarı azalttık. Eminim zamanlamanın ne kadar hassas olduğunu söyleyememe gerek yoktur. Önümüzdeki iki film için görüşmelerin son aşamasına giriyoruz ve yanlış bir hareket yapamazsın Reeve. Sen imzayı atana kadar hiçbir şey onaylanmış sayılmaz."

"Başrol oyuncularının değiştirilmesi nadiren rastlanan bir durum olsa da," diye araya giren Cassidy'nin küçümseyici ses tonu, "eğer top oynamayı reddediyorsanız, bu ayarlanabilir."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun! Beni işten çıkarmak için hiçbir meşru gerekçeleri yok ve bu hiç mantıklı değil." Cassidy kışından konuşuyor. Ondan zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama yanıldığımı kanıtladı.

"Reeve. Bunun için bastıran stüdyo," diyor Bianca. "Onlar 'tek adam' gündemini istiyorlar. Bu proje için yapabilecekleri ve yapamayacakları ya da yapacakları ve yapmayacakları şeyleri küçümsemeyin. Bu, destekledikleri en büyük franchise'lardan biri. Her şeylerini ortaya koyuyorlar çünkü çok büyük bir potansiyeli var. Bu tüm zamanların en çok hasılat yapan filmi olabilir. Büyük bir başarı elde etmesi için stüdyonun yapmayacağı hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana güvenin."

Eğer bu doğruysa, mahvoldum demektir. "Özel hayatımın profesyonel hayatımla hiçbir ilgisi yok. Bekâr gibi görünmek zorunda olmayan pek çok mutlu evliliği olan başrol oyuncusu var. Bu tamamen saçmalık." Kanepeye uzandım ve telefonumu masanın üzerine koydum.

"On sekiz yaşındasın Reeve," diye devam ediyor Bianca. "Genç kızlar fantezilerini besleyebilmek için ateşli genç erkeklerin bekâr olmasını bekler. Bu aynı durum değil. Müsait görünmen gerekiyor. Özel ve profesyonel hayatınızı birbirinden ayırabileceğinize gerçekten inanıyorsanız safsınız demektir çünkü ayıramazsınız. Kariyerinizin bu aşamasında ve bu projede olmaz. Stüdyo şimdiden setten dedikodular duymaya başladı. Mezuniyet balosuna katıldığından ve aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi üzüldüğünden beri temkinli ve içine kapanık olduğun söyleniyor. Bu yüzden sana ondan ayrılmanı tavsiye ettim. Bunu kendin için olması gerekenden çok daha zor hale getiriyorsun."

Siktiğimin Nick'i. Belli ki arkamdan menajerimle konuşuyor ve bundan nefret ediyorum. Ben küçük bir çocuk değilim. Kimsenin Bianca'ya ispiyonlamasına ihtiyacım yok. "Ben işimi yapıyorum. Sahneleri çiviliyorum, bu yüzden boş zamanlarımda ne yaptığımı ya da nasıl davrandığımı bununla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum. Bu benden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Ekran dışında yaptıklarınız da bu proje için aynı derecede önemli. Sen çok popüler birisin Reeve ve film vizyona girdiğinde ortalık karışacak. Stüdyo vızıltının şimdi başlamasını istiyor ve tanıtım turu sırasında bunun üzerine inşa edeceğiz. Karakterler gibi oyuncu kadrosunun da sıkı olması gerekiyor. Sen ve Saffron yakın olmalısınız ya da yakın görünmelisiniz, tıpkı Cam ve Abby gibi. Bu da oyuncu arkadaşlarınızı dışlayamayacağınız ve onlarla set dışında da takılmanız gerektiği anlamına geliyor. Tüm başrol oyuncularını düzenli olarak birlikte fotoğraflanırken sizin sürekli kaybolmanız nasıl görünüyor? Bu hikayeyi yeterince satmıyor, Reeve. Bence ne sen ne de Vivien hazırlıklı değilsiniz ve bunu gerçekten kontrol altına almalısınız. Vivien her fırsatta seni baltalamaya devam edemez. Ya sana ayak uydurur ya da gider. Başarılı olmak istediğini sanıyordum, yoksa bu değişti mi?"

"Tabii ki olmadı." Ensemi ovuşturuyorum. Son birkaç aydır şimdi çekip gitmek için fedakârlık yapmadım. Hedeflerimle ilgili hiçbir şey değişmedi. Buna ilişkiyi sürdürmek de dahil. Vivien'i hiçbir şey ya da hiç kimse için feda etmeyeceğim.

"O zaman Vivien'in bunu anladığından emin olmalısın. Senin hakkında kimseyle konuşamaz ve kesinlikle sosyal medyada suçlayıcı bir şey paylaşamaz. Eğer söylediğiniz gibi size inanıyorsa ve gerçekten destekleyici bir kız arkadaşsa, o zaman bu konuda herhangi bir sorun yaşamayacaktır. Reklam için numara yapmak Hollywood'da çok eski bir gelenektir. Onun soyağacına bakılırsa bunu herkesten daha iyi anlayacağı düşünülebilir." Bianca ellerini önünde kavuşturur.

Cassidy gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "Eğer tam olarak anlamıyorsa, anlamasını sağla," diyor. "Konuyu eve getirmek için bütün yaz vaktin var."

"Bunu yaptığınızdan emin olun," diye ekliyor Bianca.

Vivien'i aramadan önce sakinleşmek için biraz zaman ayırıyorum çünkü öfkemi ondan çıkarmak istemiyorum. Bunu düşünmek için ne kadar çok zamanım olursa

Bianca'nın haklı olduğunu gönülsüzce kabul etmek zorundayım. Cassidy'ye hala çok kızgınım ve yöntemlerini asla onaylamayacağım ama o filmin başarılı olmasını istiyor. Eğer bu en tepeden gelen bir direktifse, sadece bir aptal bunu görmezden gelir. Bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyorum ve hayatın sanatı taklit etmesi gerektiğine katılmıyorum ama kararları onlar veriyor. Kariyerimi daha uçuşa geçmeden mahvedebilirler, bu yüzden fazla seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum.

Onların oyununu oynamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama Hollywood'un iç işleyişinden bihaber olduğumu iddia edemem. Rolümü oynamak için beğenmem ya da katılmam gerekmiyor. Sadece filmin vizyona girdiğinde parkın dışına taşmasını sağlamak için gerekeni yapmalıyım. İleride, kendimi daha fazla kanıtladığımda, onlara çekip gitmelerini söyleyebilirim. Şimdilik, çizgiyi takip etmek zorundayım.

Vivien'in anlayışlı bir noktaya gelmesini nasıl sağlayacağımdan emin değilim ama bunun üzerinde çalışmak için tüm yazımız var. Çekimlerin bitmesine sadece üç gün kaldı ve ertesi gün uçakla Cali'ye döneceğim. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

"Kayıp mezuniyet görevimle ilgili bir şey biliyor musun?" Viv telefonumu açar açmaz sordu.

"Olaydan sonrasına kadar hiçbir şey bilmiyordum." Bunu tatlıya bağlamanın kolay bir yolu yok ve Vivien anlamayacaktır. Tek yapabileceğim onu sakın tutmaya çalışmak ve yüz yüze geldiğimizde daha iyi açıklayacağım. Butthead'in mezuniyet partisinde ve bu saçmalıkla gecesini mahvetmek istemiyorum.

"Cassidy ne yaptı?" diye çıkışır ve bunun arkasında kimin olduğunu hemen anlar.

Gerginlik havaya sızıyor. Bunu ona söylemekten korkuyorum. Bunu kabul edilebilir hale getirmenin bir yolu yok çünkü bu iğrenç bir şey. "Tiksindim Viv. Önce bunu belirtmek istiyorum ve zaten onu bir kez daha yırttım. Bir daha olmayacak."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Reeve," diyor arka plandaki gürültü ayak sesleriyle birlikte kaybolurken.

"Birisi hesabınıza girip onu silmiş."

"O ne?!" diye bağırıyor. "Bunu yapmaya hakkı yok! Onu dava edeceğim. Stüdyoyu da. Bu insanlar kim olduklarını sanıyorlar?"

Onun tepkisinin de benimkiyle aynı olmasına şaşırmadım. "Kızgın olmanı anlıyorum. Ben de kızgınım. Bir kadına vurmak istemeye en çok yaklaştığım an bu, ama bu konuda bir şey yapamayız."

"Sen yapamazsın, ama ben !"

Volta attığını duyuyorum ve kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. "Bebeğim. Yapamazsın. Beni etkilemeden olmaz."

"Çekimler bitmek üzere."

"Hâlâ yeniden çekimler, tanıtım, gala ve daha fazla film potansiyeli var. Bunu biliyorsun Viv." Sonunda önümüzdeki iki film için görüşmeler yapıldığını kabul ettim ama bunu büyütmedim çünkü Bianca'nın da dediği gibi, imzayı atana kadar hiçbir şey kesinleşmiş sayılmaz. "Tekneyi sallayacak bir şey yapamam, bu da senin de yapamayacağın anlamına geliyor."

"Bu seferki itirazı neydi?" diye soruyor birkaç dakika sonra. "Fotoğrafta benimle birlikte bile değildin."

Vücudumdaki her kemik çökmenin eşiğindeymiş gibi hissederken yorgunluk beni örtüyor. Bu filmi çekmek yoğun, stresli ve yorucu oldu ve neredeyse bittiği için minnettarım çünkü yüz yıl kadar uyumam gerekiyor. "Beni etiketledin," diye itiraf ediyorum teslim olmuş bir ses tonuyla. Bu çok saçma. Her şey. Ama makineyle savaşmaya devam edemem.

"Yani artık erkek arkadaşımı paylaşımlarda etiketleyemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır. Yapamazsın. Bizi birbirimize bağlayacak herhangi bir bağ istemiyorlar. Bekâr görünmemi istiyorlar." Daha önce de bu konuyu geçiştirmiştim ama artık korkakça davranmanın zamanı geçti.

"Sanırım bundan kurtulacaklarını düşünseler kafatasıma bir kurşun sıkarlardı." Acı sözlerinin altını çiziyor ve bu beni incitiyor.

"Söyleme! Tabii ki öyle bir şey yapmazlar. Bu sadece anlambilim." "Bu sadece anlambilim değil, Reeve. Zekama hakaret etme."

"Burada ne söylememi istediğini bilmiyorum Viv." Yorgunum ve onunla telefonda tartışmak istemiyorum. "Bu benim kariyerim ve ikimiz de bu saçmalığın sektördeki norm olduğunu biliyoruz."

"Bunların hepsini biliyorum ama bu insanların hayatının her yönünü manipüle etmesine izin veremezsin Reeve! Bu rolün buna değeceğine gerçekten emin misin?"

Ne oluyor lan? Onlarla her mücadele ederken bu insanlara karşı duramayacak kadar zayıf olduğumu öne sürerek beni aşağılamakla kalmadı, şimdi de yaptığım işin geçerliliğini mi sorguluyor? Hedeflerimin? Yaşadığım onca şeyden ve bu noktaya gelmek için bir çift olarak yaptığımız onca fedakârlıktan sonra? Beni desteklemiyor mu? Bianca haklı mı? Zor zamanlar geldiğinde, planımıza sadık kalmaya hazır olan tek kişi ben miyim?

Damarlarımda öfke kaynıyor ve ses tonumu dengede tutmak için çok çalışıyorum: "Bu rolün benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun Viv. Burası en büyük stüdyolardan biri. Bu rol kariyerimi belirleyecek ya da bitirecek. Beni desteklediğini sanıyordum ama bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Şimdi haksızlık ediyorsun. Elbette seni destekliyorum ama senin küçük kirli sırrın olmak zorunda kalacağımı bilmiyordum!" diye bağıyor.

"Bebeğim, hadi ama. Öyle olmadığını biliyorsun. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda? Biliyorsun ben seninim, sen de benimsin. Birlikte olduğumuz sürece, basın ne dediği önemli değil."

"Bu *benim* için önemli, Reeve. Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? İnsanların senin için yeterince iyi olmadığını söylemesi? *Onun* seni daha çok hak ettiğini? Şimdi, senin kız arkadaşın değilmişim gibi davranmam gerektiği için bizim hakkımızda paylaşım yapamıyor ya da konuşamıyor muyum? Hangi alemde bunu sorun etmeyeceğimi düşünüyorsun?"

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek ve biz gerçeği biliyoruz, arkadaşlarımız ve önemli insanlar da biliyor. Geri kalan her şey endüstri saçmalığıdır, ancak gerekli bir kötülüktür." Bunu yapabilmemizin tek yolu bu. Anne ve babasının neler yaşadığını gördü, dolayısıyla bunu anlaması gereken biri varsa o da Hollywood'un en ünlü altın çiftinin kızıdır.

"Şöhretiyle değil oyunculuk yeteneğiyle tanınmak istediğini o kadar güzel anlatan adama ne oldu? Hangi pislik senin kulağına bir şeyler fısıldıyor, hmm, Reeve?"

"Birinin diğeri olmadan var olacağını düşünecek kadar safmışım," dedim öfkemi dizginlemeye çalışarak. "Ekran ve ekran dışında oynamam gereken bir rolüm var."

"Tanrım, Reeve. Kendini duyuyor musun? Çoktan telkin edilmişsin."

"Kariyerim için yapmam gerekeni yapıyorum!" Duygularım üzerindeki zayıf kontrolümü kaybederek bağıyorum.

"Peki o zaman, bunu yapmaya devam et. Kendini ilk sıraya koymaya devam et Reeve, çünkü bu konuda çok iyisin."

"Bu hiç adil değil ve bunu sen de biliyorsun. Sana karşı hep düşünceli oldum! Neden Cassidy ve Bianca ile bu kadar çok tartıştığımı sanıyorsun? Çünkü seni düşünüyorum!"

Sessizlik kulaklarımı selamlıyor ve şok içinde telefonuma bakıyorum. Yüzüme kapattı.

Viv telefonu kapattı.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen öfke, beni her yönden hırpalıyor. Cep telefonumu duvara fırlatmak geliyor içimden ama tüm bu öfkeyi boşaltmanın daha iyi bir yolu var. Ceketimi ve çantamı kaptığım gibi Rudy'ye otele doğru yola çıktığımı ve onunla barda buluşacağımı bildiren bir mesaj gönderiyorum.

Ağaç evde Vivien'in gelmesini beklerken ellerim nemli. Saatimi tekrar kontrol ediyorum ve ellerimi üniforma pantolonumun ön kısmına sürterken yerde volta atıyorum. Yaratıcı yazarlık dersi şimdiye kadar bitmiş olmalıydı, peki onu tutan ne? Yakında ortaya çıkmazsa sinirlerimin daha fazla dayanacağından emin değilim.

"Reeve!" diye sesleniyor aşağıdan ve kalbim uçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime doğru çılgınca çarpmaya başlıyor.

"Buradayım," diye bağıriyorum, sesimdeki dehşeti duymamasını umarak. Sesimin bu kadar hırçın çıktığını duymak hâlâ çok tuhaf. Sesimin yavaş yavaş bozulacağını sanıyordum ama neredeyse bir gecede oldu. Vivien benimle acımasızca dalga geçiyor, ama aynı zamanda kızardığını ve bazen derin bir sohbe daldığımızda büyük, yapışkan gözlerle bana baktığını fark ettim. Sanırım bundan hoşlanıyor ama söylemeye utanıyor.

Uzun zamandır pek çok şeyi söylemekten korktuğum için onunla bu konuda dalga geçemiyorum. Onu sevdiğimi arkadaşça bir şekilde söylemekten hâlâ çok korkuyorum. Her sabah ve gece onun yumuşak dudaklarının sikime dolandığını düşünerek otuz bir çektiğimi bilse dehşete düşerdi. Böyle düşünmediğinden eminim ama elimde değil. Bugünlerde onun yanında yürüyen bir ereksiyon gibiyim ve bu durum hiç de iyiye gitmiyor. Jonathon'a bunu sormak istedim ama ona kızını arzuladığımı söyleyemedim, bu yüzden Simon'a gitmek zorunda kaldım. O da pek yardımcı olmadı. Tek söylediği normal olduğu, ki bu da pek işe yaramadı.

"Kusura bakmayın geciktim," diyor kafasını kapıdan içeri uzatarak. "Babamdan eve dönerken dolambaçlı bir yoldan gitmesini istedim." Bana doğru yürürken sırtıyor, uzun siyah saçlarını bir omzunun üzerinden atarken arkasına bir şey saklıyor.

Değişen tek kişi ben değilim. Viv son birkaç aydır boy attı ve artık benden sadece birkaç santim daha kısa. Ayrıca sütyen takıyor ve göğüslerine bakmamaya çalışıyorum, ama ona takıntılıyken ve çıplak görüntülerine mastürbasyon yaparken bu zor.

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor ve umarım o bunu fark etmez. Onu güzel yüzü ve vücudundan daha fazlası için seviyorum. Vahşi ruhunu, ikiz ruhunu, zekasını, başkalarına karşı nezaketini ve saldırıya uğradıklarında arkadaşlarını cesurca savunmasını seviyorum. Simon beni üzecek bir şey yaptığında onun üzüntümü gidermesini seviyorum. Her zaman arkamı kollamasını ve onunla konuşmanın bu kadar kolay olmasını seviyorum. Benim onun sırlarını, onun da benimkileri bilmesini seviyorum. Devam edebilirdim, ama bocalayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey." Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum, yanaklarının kızarmasını izliyorum, umuyorum ve dua ediyorum ki düşündüğüm anlama geliyor.

"Sana bir şey getirdim." Bana bir kitap uzattı. "Seçmelerinde yardımcı olabileceğini düşündüm."

Dün, iki hafta içinde bir TV programında tekrar eden küçük bir rol için ilk seçmelerime katılacağımı öğrendim. Çok fazla repliğim yok ama Viv hazırlanmama yardım edeceğine söz verdi. Onu endişeyle beklememin sebebi de bu.

"Bu bir seçme kitabı," diye açıklıyor ben kitabı açıp sayfalarını çevirirken. "Annemi geçmişte bunlarla gördüm ve aldığın her yeni rolde uygulayabileceğin bir rutine girmenin iyi bir fikir olabileceğini düşündüm çünkü bu sadece başlangıç." Elimi sıkıyor. "Seninle gurur duyuyorum Reeve ve çok büyük bir yıldız olacağını biliyorum."

Kitabı karıştırırken duygularım göğsümde kabarıyor. Çeşitli seçmeler ve mülakatlar için tavsiyeler, öneriler ve teknikler ile notlar için boş sayfalar var. Bu mükemmel bir şey.

Tıpkı onun gibi.

Sinirlenmeden ya da kendimi tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum, eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve hissettiğim her şeyi öpücüğe döküyorum. Gözlerim kapalı ve onun yumuşak dudaklarının benimkilere değmesinin ve ilk öpücüğümüzü paylaşmanın huşu hissinin tadını çıkarıyorum, bu yüzden ilk başta onun da beni fark etmiyorum.

Fark ettiğimde, ağzımı geri çekip doğruluyorum ve boğazımdaki yumruyu yutarak onun hareketsiz halini inceliyorum. Viv bana kocaman gözlerle bakıyor ama bir heykel gibi hareketsiz ve ben her şeyi yanlış anlayıp arkadaşlığımızı mahvettiğim için anında dehşete kapılıyorum.

"Öpüşme alıştırması yapmam lazım," diye geveleyerek kitabı pencere kenarına bırakıyorum. "Bu seçmelerimin bir parçası ve yardım edeceğini söylemiştin." Göğsümde kelekler uçuşuyor ve kendimi biraz hasta hissediyorum.

Yaptıklarım için mantıklı bir açıklama sunabilirim. Eğer hoşuna gitmezse, bunun bir deney olduğunu iddia edebilirim. Seçmelerim için. Kendimi o ana kaptırmadan ve sadece istediğim için onu öpmeden önce de bunu söylemeyi planlıyordum zaten. Çünkü onu çok uzun zamandır öpmek isterken beklemekten bıkmıştım.

"Peki o zaman," diyor, bana yaklaşıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Gözlerindeki şaşkın ifade gitmiş, yerini heyecan almış, yanakları çilek gibi kızarmış ama yine de gülümsüyor. "İşe koyulmalıyız. Başarısız olmana izin veremeyiz."

Kalbim göğsümün etrafında dönüyor, taklalar atıyor ve bir parti veriyor. "Emin misin?" Gözlerim açgözlülükle dudaklarına kilitlenirken başımı aşağı eğerek soruyorum. Öptüğüm için parlıyorlar ve bu beni heyecanlandırıyor. Pantolonumun içinde bir şeyler kıpırdanıyor ve sessizce aletimin sakinleşmesi için yalvarıyorum. Onu korkutmak istemiyorum.

"Evet." Vivien çenesini kaldırıyor ve gözleri parlıyor. "Öp beni, Reeve."

Ben de yapıyorum. Bu sefer daha az heyecanlı değilim, ama bir tane de ona yerleştirmiyorum. Ağzım onunkine doğru ilerlerken göz temasını koruyarak yavaşça eğiliyorum. Bu sefer şokta değil ve ağzım onunkine değdiğinde o da beni öpüyor. Öpüşmemiz geçici ve beceriksizce çünkü ikimiz de bunu daha önce yapmadık. Biliyorum çünkü geçenlerde bunun hakkında konuşmuştuk. O zaman bunun onu öpmek için bir fırsat olabileceğini düşünmüştüm ama korkağın tekiydim ve hamle yapmaktan çok korkuyordum.

Kolumu sırtına dolayarak, Jonathon'ın Lauren'ı öperken yaptığı gibi başımı eğerek onu kendime yaklaştırıyorum. Viv öpüşürken belime tutunuyor ve ben cenneteyim. Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum ama hayallerimden bile daha güzel. Her karıncalanıyor ve o kadar mutluyum ki patlayacak gibi hissediyorum. Bir süre daha öpüşüyoruz, kendimize güvenimiz artıyor ve hiç bitmesini istemiyorum ama aletim acı verecek kadar sert ve onu korkutmak istemiyorum. Bu yüzden önce ben ayrılıyorum, ona aşk acısı çeken bir salak gibi sırtıyorum.

"Um." Yanakları yine alev alev yanıyor ve bu çok sevimli. Vivien genellikle yaptığı her şeyde kendine güvenir, bu yüzden onu böyle görmek, kızarmasından benim sorumlu olduğumu bilmek beni gururlandırıyor. "Bu güzeldi."

"Öyleydi." Güzelden çok daha fazlasıydı ama eğer isterse böyle devam ederiz. "Ama muhtemelen daha fazla pratik yapmalısın. Hem de çok daha fazla."

"Seçmelere katıldığın zaman bir profesyonelsin."

Sırtışıım genişliyor. Ona aktrisi sadece yanağıından öpmem gerektiğini söylemeliyim ama bu işi erken bitirir ve Vivien Grace Mills'ten çalabileceğim tüm öpücükleri alacağım.

"Kulağıa bir plan gibi geliyor." Saçının bir tutamını parmağıımın etrafında döndürüyorum. "Her gün bu saatte burada buluşalım mı?"

"Bu bir randevu! Ya da değil!" Çok telaşlı ve sanırım benim ondan hoşlandığıım kadar o da benden hoşlanıyor.

"Akşam yemeğıi için içeri girmeden önce bir kez daha yapsak iyi olur," diyorum çünkü açgözlü bir hıyarım. "Bilirsin, çünkü çok acemiyiz."

Alt dudağıını dişlerinin arasından geçirirken başını sallıyor. "Bu akıllıca. Ne de olsa pratik yapmak mükemmelleştirir."

Seninle pratik yapmaktan zevk alacağım, diye düşünüyorum yüzünü kavrayıp onu tekrar öpmek için eğilirken.

ŞİMDİ

"R eeve!" Özel jetten çıkıp merdivenlerden inmeye başladığımda Vivien bana doğru koşarak sesleniyor. Onu görünce kalbim sevinçle çarpıyor. Yolculuk boyunca nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı merak ediyordum. Birkaç gece önce telefonu yüzüme kapattığından beri işler iyice gerilmişti. Ertesi gün konuştuk ve özür diledi ama aramızda bir duvar var, giderek büyüyen bir uçurum, bundan korkuyorum çünkü bu yolculuğun daha başındayız ve daha da kötüleşecek.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde çantalarımı bırakıp onu karşılamak için koşuyorum ve kollarıma atıldığında aradaki mesafeyi kapatıyorum. Çiçek kokusu etrafımda dolarken ve dokunuşunun tanıdıklığı beni rahatlatırken hemen rahatlıyorum. Dudaklarımız, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim derin bir öpücük buluşuyor. Öpüşürken kollarım onu kendime çekiyor ve dudaklarımızın her dokunuşu ayların stresini eritiyor. Artık evdeyim ve her zamankinden daha güçlü olana kadar ilişkimizdeki tüm çatlakları onaracağım.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, nihayet yüzeye çıktığımızda

Hava.

"Seni sevdiğim kadar değil. Evde olduğun için çok mutluyum."

Gözyaşları içinde

parmakları temiz traşlı yanaklarımı okşarken gözleri. "Kendine daha çok benziyorsun."

En azından daha fazla film çekip çekmeyeceğimizi öğrenene kadar mevcut saç stilimi korumak zorundayım, ancak bugün bilerek tıraş olmayı seçtim çünkü hoşuna gideceğini biliyordum. Aylarca çenemde ve yanaklarımda şık bir kirli sakal tabakası taşıdıktan sonra yarı çıplakmışım gibi biraz tuhaf bir his veriyor.

"Ben hâlâ benim, bebeğim." Çantalarımı almak için geri dönerken onu yanıma yatırıyorum.

"Biliyorum. Biliyorum." Ailesinin on sekizinci doğum günü hediyesi olan AMG GT'ye doğru yürürken kollarını tamamen bana doladığında sessizleşiyor. "Olan biten her şeyden nefret ediyorum. Olanları unutup, her şeyi arkamızda bırakıp yeniden başlayabilir miyiz?"

"Yeniden başlamak istemiyorum." Burnunun ucunu öpüyorum. "Hikâyemizin tek bir anını bile unutmak istemiyorum Viv. Her ne kadar üzerinde durmak istemesem de

Bunu tartışmamız gerekiyor çünkü işler daha da çılgınlaşacak ve bununla daha iyi başa çıkabilmek için araçlara ihtiyacımız var."

"Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim," diye itiraf ediyor arabasına ulaştığımızda. "Ama safmışım. En azından artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz," diye ekliyor bagajı açarken.

Biliyor muyuz emin değilim ama üç ay önce Boston'a gittiğimde olduğumuzdan daha bilgili olduğumuz kesin.

"Arabayı sevdim." Parmaklarımı sportif iki koltuklu Mercedes-Benz'in şık çizgilerinde gezdiriyorum. Tabiri caizse onu ilk kez canlı olarak görüyorum.

"Güzel." Sırıtarak anahtarları avucuma bırakıyor. "Çünkü bizi eve götürmek istersin diye düşünmüştüm."

"İşte şimdi benim dilimden konuşuyorsun, seksi şey." Kıçını tutarak onu kendime çektim. "Umarım herhangi bir plan yapmamışsındır çünkü bu gece yapmak istediğim tek şey, ikimiz de terli bir yığın halinde yığılana kadar vücudunun her santimine tapmak."

Kolları boynumu sarıyor. "Kulağa mükemmel geliyor. Zihinlerimizin çalışmasına bayılıyorum." ve dudaklarımı yakıcı bir öpücüğe boğuyor. "Bizimkilere seni yarına kadar görmeyi unutmalarını söyledim bile ve senin evinde yatıya kalacağımı biliyorlar."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni çok seviyorum, Vivien. Her şey için özür dilerim ama söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

"Sadece sana ihtiyacım var." Belimi kavırıyor ve gülümsüyor. "En güzel yazı geçireceğiz."

"Kesinlikle en iyisi," diye kabul ediyorum, kucağından sıyrılmadan önce kıçını tokatlıyorum. "Bu küçük güzelliğin direksiyonunda benimle başlayarak!"

"Lanet olsun." Bana söylediği her şeyi düşünürken kollarımı onun çıplak bedenine doluyor ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok, sadece dışarıda havanın kararmaya başladığını biliyorum. Eve geldiğimden beri yatak odamdan neredeyse hiç çıkmadık, bu da bana iyi geliyor çünkü bugünlerde kendimi oldukça antisosyal hissediyorum. Sanırım aylardır yoğun film setlerinde bulunmanın bir sonucu bu. Evdeki sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Çoğu gece saatlerce uyanık kalıyoruz, dışarıdan yemek yiyoruz, film izliyoruz ve durmadan sevişmeden önce konuşup gülüyoruz ve kayıp zamanı yakalıyoruz. Yorgunluktan sevişmemiz biter bitmez uykuya dalmakla, saatlerce dönüp durmama neden olan çılgın uykusuzluk arasında gidip geliyorum. Zaman dilimi ayarı sistemime zarar veriyor. Lauren'in meşhur lazanyası için bile çok aç değilim.

Simon bir kez olsun zamanlamasını doğru yaptı. O pislik beni karşılamaya bile gelmemiştii ama neyse. Buna alışkınım. Bayan Thompson beni gördüğüne çok sevindi ve deli gibi üzerime titriyor. Babam bu hafta boyunca yok, yani ev bize kaldı ve biz de bunu en iyi şekilde değerlendiriyoruz.

Bugün Alex ve Audrey ile havuzumun kenarında takıldık, ancak onlar bir aile yemeğine katılmak için erken ayrıldılar ve Viv ve ben öğleden sonra siesta yapmadan önce sevişmek için üst kata koştuk. Birbirimize sarılarak uykuya daldık ve bu tam bir mutluluktu. Ya da en azından uyanana kadar öyleydi ve sonunda bana Bianca'nın yaptığı numarayı anlattı. Bir yoga seansından sonra ona saldırmış ve benden ayrılmasını sağlamaya çalışmış. Şok oldum, tiksindim, hayal kırıklığına uğradım ve gerçekten çok kızdım. "Gerçekten sana o şeyleri söyledi mi?"

Viv'in gözleri kısıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Eğer ima ettiğin buysa yalan söylemiyorum."

"Yalan söylemediğini biliyorum. Sadece lafın geliyordu." İçimi çekerken elimi çıplak sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Bu saçmalıktan bıktım artık. Bianca ve Cassidy'ye yaz boyunca Vivien'la aramızdaki her şeyi düzeltereğimi söyledim ama bir türlü müdahale etmekten vazgeçmiyorlar.

"Önemsiz olduğumu, beşinci dereceden bir yapışkan olduğumu ve küçük aşk hastası kalbimin kırılmasını umursamadığını söyledi." Viv, Bianca'nın sesini ve yüz ifadesini tamamen kendisine ait bir keskinlikle oldukça iyi taklit ediyor. "Bana pislikmişim ve senin için yeterince iyi değilmişim gibi baktı."

Anında kırmızı görmeye başladım. Kim olduğunu sanıyor da sevdiğim kadına böyle şeyler söylüyor? Onun ve Cassidy'nin sözlerinden dönmelerinden bıktım ve kendi lanet ilişkimde baltalanmaktan bıktım. Ama şimdi benim işim Vivien'ı rahatlatmak. "Bunu yanlış anlamış." İki parmağımı çenesinin altına yerleştirip yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Sana hiçbir zaman layık olamayan hep ben oldum."

Viv elimden kurtuluyor ve bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. Parmağıyla göğsümde daireler çiziyor. "O bir zehir, Reeve. Ondan hoşlanmıyorum."

ve ben ona güvenmiyorum."

Şu anda aynı fikirde olmadığımı fark ettim. İnsanların beni dinlememesinden bıktım. "Artık bu saçmalığı kabul etmiyorum." Doğrudum ve telefonuma uzandım.

"Ne yapacaksın?" Viv yanıma oturuyor ve sırtını yatak başlığına yaslıyor. Çarşaf beline kadar iniyor ve bir an için onun muhteşem göğüsleri dikkatimi dağıtıyor.

Meme ucuna fiske vurup dudaklarımı yalıyorum. "Onu arayacağım ve senden özür dilemeyi kabul etmezse sözleşmemi feshedeceğim."

"Yapacak mısın?" Ben memeleriyle oynarken Viv'in sesi nefes nefese geliyor. Gerçekten harika göğüsleri var.

"Evet," diyorum başımı göğsüne gömüp ipeksi yumuşak etini öpmeden önce. "Kızlarımı özledim," diye ekliyorum sırtarak, iki memesini de avuçlayarak.

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Kötü cadıyı ara, ödül olarak onları becermene izin vereceğim."

Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Ekstra bir teşvike gerek yok ama teklifi geri çevirmeyeceğim."

Ajansımı arıyorum, çaldığı süre boyunca kız arkadaşına bakıyorum. Aletime kan doluyor ve neredeyse çarşafta bir delik açıyor. Üç denemeden sonra Bianca'ya sümüklü bir mesaj bırakıp beni en kısa zamanda aramasını istiyorum ve sonra telefonumu fırlatıp kız arkadaşımın teklifini kabul ediyorum.

Bianca ertesi gün nihayet telefonuma cevap verdiğinde, "Zamanı gelmişti," diye çıkışıyorum. Menajerim tarafından kol mesafesinde tutulduğum için oldukça sinirliyim. Vivien bana ne yaptığını anlattığından beri onu durmadan arıyordum. Ayrıca, dün gece Vivien olmadan iyi uyuyamadım -Lauren eve gitmesi için ısrar etti çünkü Jonathon'ın kız kardeşi ailesiyle birlikte ziyarete gelmişti- ve tuhaf kabuslar gördüm, bu da huysuzluğumu daha da artırdı. Neredeyse pes edip bir Xanax alacaktım ama eve döndüğümde hap almayı bırakacağıma dair kendime söz verdim. Onlara sadece sette ihtiyacım oluyor ve Vivien'in bilmesini istemiyorum. Hayal kırıklığına uğrar ve endişelenir, zaten başımızda yeterince dert var.

"Ses tonunuzdan ya da imalarınızdan hiç hoşlanmadım, Reeve. Dizlerime kadar müzakerelere batmış durumdayım ve bu sizi aramak için bulduğum ilk fırsat."

"Vivien bana küçük tuzağınızdan bahsetti ve çok kızgınım." Babamın çalışma odasındaki masasının arkasındaki sandalyede dönerken hemen sadede geliyorum. Arkadaşlarımı ve kadınımı havuz başında bıraktım ve söyleyeceklerimi söyleyip bu işi bitirmek istiyorum. Islak yüzme şortum deri koltuğa yapışmış ve su damlaları parke zemine yapışmış. Simon burada olsaydı sinir krizi geçirirdi. "Ne cüretle ona böyle şeyler söylersin? Sana yaz boyunca her şeyi halledeceğimi söylemiştim ama sen sözünün içine sıçtın."

"Verdiğim hiçbir sözü tutmadım ve senin için en iyi olanı yaptığım için özür dilemeyeceğim. O kıza karşı çok yumuşaksın Reeve. Seni büyük bir yıldız yapmak için kışını yırtan birinden gerçeği duymaya ihtiyacı vardı."

"Özür dileyeceksin, yoksa işimiz biter."

"Beni tehdit etme evlat ve aptalca davranmayı bırak. Anlaşmayı tamamlamaya son derece yakınız. Sahip olduğunuz anlaşma, oyuncu kadrosunun geri kalanının sağladığından çok daha üstün."

Nefesim göğsümde tekliyor. "Devam ediyor mu? Sonraki iki film çekiliyor mu?"

"Bunu tamamlanmış bir anlaşma olarak düşünün. Stüdyo bir endüstri raporu hazırlattı ve bu film ve franchise için inanılmaz şeyler öngörüyorlar. Önümüzdeki iki film için size bekleyen bir teklifin yazılı onayını aldım. Sadece birkaç şeyi halletmek istiyorum, sonra da önümüzdeki birkaç gün içinde avukatınıza son sözleşme evraklarını göndereceğim. Oluyor, Reeve. Tebrik ederim. Bu anlaşma sana çok para kazandıracak ve bir süperstar olacaksın. Hollywood'un yeni altın çocuğu Reeve Lancaster."

"Vay canına."

"Bir teşekkür hiç olmazdı."

"Teşekkür ederim," diyorum, içimden gelerek, ama onun yaptıklarını unutamıyorum. "Bu paçayı kurtardığın anlamına gelmiyor Bianca. Eğer bir daha böyle bir şey *yaparsan* sözleşmemi feshederim. Margaret Andre çoktan ilgilendiğini belirtti ve benim de seçeneklerim var." Margaret Lauren'ın menajeri ve Viv annesinin onunla ve benimle istediğini söyledi, yani yalan değil. Sözleşme görüşmelerinin böylesine hassas bir aşamasında Bianca ile ilişkiyi bitiremem ama ona bağlı olmadığımı bilmesini istiyorum. Kendini tehdit altında hissetmesini istiyorum ki geri çekilsin ve kızımı rahat bıraksın. "Vivien sana ve Cassidy'ye yasak. Bir sorunun varsa bana gel, ona değil. Söz vermeni istiyorum Bianca."

"Sen nankör küçük bir pisliksin, Reeve. Az önce benimle konuşma şeklin yüzünden seni taşaklarından asmalıyım, ama sana bir şans vereceğim. Bu seferlik. Tehdit etme ya da beni alt etmeye çalışma çünkü kaybedeceksin."

"Söz ver Bianca. Bu benim için bir anlaşma kırıcı."

"Söz veriyorum, başının belaya girmesini sana bırakacağım."

Babamın sandalyesinde sallanırken telefona kaşlarımı çatıyorum. "Kes şunu," diye çıkışıyorum. "Her şey için sana minnettarım Bianca, ama kız arkadaşına biraz saygı göstermelisin, yoksa büyük bir sorunumuz olacak. Bozuk plak gibi konuşmaktan bıktım. Vivien Mills benim hayatım. O hiçbir yere gitmiyor ve bunu kabul etmen gerekiyor."

Telefonu kapatmadan önce birkaç dakika yeni filmlerin özelliklerini, çekim zamanlarını, gala ve tanıtımları konuşuyoruz.

Babamın çalışma odasında kalıp parmaklarımı masasına vurarak havuz kenarına gidip Vivien'i bilgilendirmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Mutlu olmayacak. Bu filmler hayatımın önümüzdeki iki yılının çoğunu işgal edecek. Bu da UCLA'daki kız arkadaşına kesinlikle katılamayacağım anlamına geliyor. Üniversite artık gündemimde değil çünkü kariyerim yükseliyor. Başka teklifler geldiğinde değerlendirmek için hazır olmam gerekecek.

Alex kafasını odaya sokarken kapı gıcırdayarak açılır. "İşin bitti mi?"

Başımı salladım, gitmek için bir hareket yapmadım.

Çalışma odasına girip kapıyı arkasından kapatırken kaşları çatılıyor. "Her şey yolunda mı?" Bana doğru yürürken ve masanın önündeki boş koltuklardan birine çökerken kayarak yere vuruyor.

"Sonraki iki film için teklif aldım," diye açıklıyorum. "Bu iyi bir şey değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet, öyle."

"Peki neden biri yavru köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun?"

Kaşlarım saç çizgime tırmanıyor. Arkadaşım aptal değil. "Sence neden?"

"Ah." Bir eliyle çenesindeki tüyleri temizliyor. "Vivien."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Çok heyecanlıyım. Bu, kariyerimi yörüngeye oturtacak. Hayal ettiğim her şey bu. Geleceğimiz için planladığımız her şey şekillenmeye başlıyor ama ondan uzakta olmanın bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Geçtiğimiz üç ay hayatımın en stresli üç ayı oldu. Hiç de kolay değildi."

"Bundan şüphem yok. Bu büyük bir sorumluluk ve Vivien her zaman senin kız arkadaşından daha fazlası oldu, Reeve. O senin ailen ve siz ikiniz tanıdığım tüm çiftlerden daha çok birbirinize bağlısınız. Sana böyle olacağını söyleyebilirdim ama daha iyi olacak. Fırtınayı atlatacaksın." Ellerini kalçalarında aşağı yukarı gezdirirken dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Aslında sana söylemem gereken bir şey var."

Daha dik oturduğumda alarm omurgamda hızla yükseliyor.

"Audrey ve ben yaz sonunda ayrılmaya karar verdik."

Ben bir piçim çünkü Viv'le ilgili bir şey olduğu için panikliyordum ve şimdi öyle olmadığını bildiğim için rahatladım. Bu boktan bir durum çünkü Alex ve Audrey bizim arkadaşlarımız ve en iyi arkadaşımın yüzündeki acı dolu ifadeden kadarıyla bu kolay bir karar değildi. İki buçuk yıldır çıkıyorlar ama Alex, Audrey'e çıkma teklif etmeden önce ona uzun zamandır aşıktı. Vivien'in en iyi arkadaşından daha fazlası olmayı arzuladığım zamanlardaki kadar genç değildi ama çok da uzakta değildi. Yani, bu büyük bir olay.

"Neden?" Bu kararı neden ve nasıl aldıklarını anlamak isteyerek soruyorum.

"Ülkenin karşı taraflarında olacağız." Alex UCLA'da oynamak için burs alamadı, bu yüzden Eagles'ta oynamak için Boston'a taşınıyor.

"Viv ve benim gibi."

"Az önce de söylediğim gibi, siz ikiniz farklısınız. Uzun mesafe ilişkisini başarıyla yürütebilecek biri varsa o da Viv'le sizsiniz."

"Ve yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sizin için ne kadar zor olduğunu gördüm ve dürüst olmak gerekirse, bunun bizim için olduğunu düşünmüyorum. Bunu riske atmak ve sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum. Birbirimizi sevdiğimiz gibi seversek, aşkımızın dört yıllık üniversite ayrılığına dayanacağını ve ikimiz de aynı zaman diliminde olduğumuzda yeniden bağlanabileceğimizi düşünüyoruz."

"Bence bir hata yapıyorsun." Sandalyede geriye doğru sallanıyorum. "Ya başka birine aşık olursa?"

Omuz silkiyor ama gözlerindeki acıyı gizleyemiyor. "Demek ki kaderimizde yokmuş, ama ilişkimizin ayrılıkla parçalandığını görmektense dostça ayrılmayı tercih ederim."

"Çıkar onu," diyorum çünkü daha fazlası olduğunu biliyorum.

"Audrey, Viv'in nelerle başa çıkmak zorunda kaldığını gördü. Üniversiteli kızların kendilerini bana atmalarıyla uğraşmak istemiyor. Biz daha temiz oluruz diye düşünüyor."

böyle yap. İlk başta ben de aynı fikirde değildim ama o beni ikna etti ve şimdi bunun en iyi hareket tarzı olduğunu biliyorum. *Bizim için*," diye bitiriyor.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun bilmiyorum. Vivien ile ilişkiimi bitirme düşüncesi beni soğuk terler döktürüyor. Onu kaybedersem ölürüm."

"Kolay olacağını söylemedim. Yazın biteceğini düşündüğümde tıkanıyorum, keşke sonsuza kadar uzatabilseydim diyorum ama karar verildi ve bu doğru hissettiriyor."

"Ağustos'tan önce fikrini değiştirebilirsin," diyorum ayağa kalkarak. Viv'e haberi vermenin zamanı geldi.

Ayağa kalkmadan önce omuz silkiyor. "Belki, ama sanmıyorum. İkimiz de bir şeyi kabul ettikten sonra fikrimizi değiştirecek tipler değiliz."

Onu sırtından alkışlıyorum. "En azından benimle aynı zaman diliminde olacaksın. Çok fazla boş zamanım olacağına söz veremem ama senin yanında olmak için elimden geleni yapacağım."

"Sağ ol dostum. Sana ihtiyacım olacak."

ŞİMDİ

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Bianca?" Aile avukatımız Carson Park kaşlarını kaldırıp masasındaki kâğıtları karıştırıyormuş gibi yaparken telefonda kükrüyorum.

"Sözleşmedeki ince yazıları okuduğunuzu varsayıyorum," diye pantolonunu indirdi, sesi biraz soluksuz çıkıyordu.

"O maddeyi kaldırmazsan imzalamıyorum." Viv ile olan ilişkiyi gizli tutmayı kabul etmek başka, rol arkadaşımın herkesin önünde sahte bir ilişki yaşamayı kabul etmek bambaşka bir şey.

"Nasıl tepki vereceğini bilmediğimden değil. Çoktan denedim, Reeve, ve bu bir anlaşma bozucu. Bir saniye bekle. Koşu bandından inip konuşmak için özel bir yer bulayım."

Bianca sessiz bir yere geçerken Carson sessiz bir duraklama sırasında, "Daha önce de böyle sözleşmeler gördüm Reeve," diyor. "Hollywood'da pek alışılmadık bir şey değil."

"Bunu kabul edemem. Bu Vivien'i çok incitir."

"O büyük bir kız. Açıkladığınızda iyi olacağına eminim."

Herkes Vivien'in Lauren ve Jonathon Mills'in kızı olduğu için sektörün kötü yanlarına alışacağını, çünkü sektörle iç büyüdüğünü düşünüyor. Onun bir insan olduğunu unutuyorlar. Sırf norm böyle diye duygularını kapatamaz, en az benim kadar. "Bu tam bir saçmalık."

Bianca kulağıma "Öyle değil," diyor ve ben de Carson'a başımı sallayarak konuşmanın yeniden başladığını bildiriyorum. "Giderek daha fazla standart uygulama haline geliyor. Stüdyonun hazırlattığı sektör raporu bir alan dışında çok cesaret vericiydi. İnsanlar Saffron Roberts'a Abby kadar ısınmıyor ve bu endişe verici bir durum."

"Belki de o zaman onu oynatmamalıydılar!" İlk başlarda endişelerimi dile getirdiğimi hatırlıyorum çünkü karakter kitapta anlatılanlarla uyuşmuyordu. Bianca bunun yeni bir stratejinin parçası olduğunu söylemişti. Görünüşe göre bu onların yüzüne patlamış olabilir.

"Bak, bazı görüntüleri izledim ve o zayıf," diye devam ediyor. "Onu kolayca geride bırakıyor ve gölgede bırakıyorsun. Bunu düzeltebilmemizin tek yolu, halkın ikinizin gerçek hayatta çıktığınıza inanması. O zaman buna inanacaklar ve ekrandaki eksikliklerini görmezden gelecekler. Başarı ile başarısızlık arasındaki fark bu, Reeve. Bu sen ve Vivien'dan daha büyük bir şey. Kaldırılması için tartıştım ama reddettiler. Eğer imzalamazsan, Playboy'un Haziran Ayı Playmate'i seçilen bir kadınla ilişki numarası yapmakta sakınca görmeyecek başka bir aktör bulacaklarını açıkça belirttiler."

Saffron geçen ayın tamamını bu özellik ve çekilen çıplak fotoğrafların ne kadar zevkli olduğuyla övünerek geçirdi. Eski sevgilisinin mahrem fotoğraflarını sızdırmasının ardından bunun vücuduna sahip çıkmanın bir yolu olduğuna inanıyor, ancak ben tüm bu playboy şöhretini bayağı ve kadın düşmanı buluyorum. Bu modern toplumda daha uzun süre geçerli olmayacak ve bence Saffron bu çekimi yaparak hata yaptı. Şahsen, stüdyonun bunu yasaklaması gerektiğini düşünüyorum, ancak hikayenin cinsel yönünü öne çıkarmaya kararlı görünüyorlar ve bu madde de buna bağlı.

"Az önce performansının iyi olmadığını ve onu taşıyacağımı söylediniz. Şimdi de bu saçmalığı kabul etmezsem stüdyonun beni iptal edeceğini mi söylüyorsun? Hadi ama. Ben bunu yemem. İkisi birden olamaz."

"Reeve, ne isterlerse yapabilirler. *Cruel Intentions* gişe rekorları kıracak. Gezegendeki her ünlü aktör senin yerini doldurmak için fırsat kollayacak. Senin yerine Tom Holland'ı, Timothée Chalamet'i ya da Jacob Elordi'yi işe alacaklar. Saf olamazsın. Senin için en iyisini düşündüğüme güvenmeli ve tavsiyelerimi dinlemelisin. Eğer bunu yapmazsan, kariyerin başlamadan biter."

"Yani, maddeyi kaldırmayacaklarını mı söylüyorsun?" Acı göğsümü keserken sandalyemde kambur duruyorum. Bunu kabul edemem. Bu Viv'i çok fazla incitecek.

"Yapmayacaklar."

"Seni sonra ararım," diyorum ve o cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

Carson'a konuşmayı anlatıyorum ve tavsiyesini istiyorum. Kısa bir süre Lauren ya da Jon'la konuşmayı düşündüm ama aklıma geldiği anda bu fikri bir kenara bıraktım. Ne zaman bir sorunum olsa Viv'in ailesine koşmak istemiyorum. Onlara kızlarına layık olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum, Hollywood'da yolunu bulamayan zavallı bir erkek çocuğunu değil.

"Dediğim gibi, bu tür maddeleri Hollywood sözleşmelerinde daha önce de görmüştüm. Giderek daha da yaygınlaşıyorlar. Eğer kaldırmazlarsa, belki değiştirmeyi kabul ederler, böylece sahte bir ilişki için her şeyi yapmak yerine sadece bir ilişkiyi ima etmeniz gerekir."

İyi bir tavsiye ve Bianca'yı geri arayıp sahte randevu maddesine birkaç küçük değişiklik yaparak imzalayacağımı söyledim. Hiçbir koşulda seks yok. Öpüşmek ya da yiyişmek yok. Birkaç sahte randevuyu ve toplum içinde el ele tutuşmayı kabul ediyorum. Kırmızı halıda halka göstereceğiz ama abartılı PDA'lar olmayacak.

İki gün sonra, değiştirilen maddeyle birlikte sözleşmeyi imzalamak için geri dönüyorum, imzamı kâğıda atarken safralarımı yutuyorum. Bunu Vivien'e nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bunu çözmek için bütün yazım var.

Günlerimiz havuz başında veya plajda arkadaşlarımızla takılmakla geçiyor. Her zamanki Çarşamba gecesi sinema ve akşam yemeği randevularımıza devam ediyoruz ve Viv ile ben de her zamanki Cuma gecesi evde randevumuza geri dönüyoruz. Kapılardan parti davetleri yağıyor ve haftada en az birkaç partiye katılıyoruz. Eski sınıf arkadaşlarımızın çoğu Ağustos ayında üniversiteye gitmeden önce partiler düzenliyor.

Arada sırada ortaya çıkıp fotoğraf çeken ve haber peşinde koşan birkaç paparazziye rağmen dünyamda her şey yeniden normalleşti. Birlikte fotoğraf çektirmemeye dikkat ediyoruz ve takip edildiğimizi ya da birinin beni toplum içinde fark ettiğini fark etmekte ustalaştık. Henüz büyük bir yıldız değilim ama Kasım'dan itibaren filmi aktif olarak tanıttığımızda her şey değişecek ve *Cruel Intentions* Ocak ortasında gösterime girdiğinde bildiğim hayat sona erecek.

Bu, Vivien ile geçirdiğim her saniyeye değer verdiğim ve birlikte geçirdiğimiz son mutlu, isimsiz yazı mahvedecek herhangi bir şey yapmak ya da söylemek istemediğim anlamına geliyor. Bu yüzden ona henüz kontrattan bahsetmedim ve zaman geçiyor.

"Tüm bu gizli kapaklı işler gerekli mi?" Harry Winston Beverly Hills'in otoparkından ön kapıya doğru şapkalarımızı ve güneş gözlüklerimizi takıp başımızı eğerek aceleyle ilerlerken Alex soruyor.

"Evet," diye tısladım. "İçeri girerken fotoğrafımın çekilmesini istemiyorum."

Bunun gerçekleşme ihtimali çok dűşűk ama risk almak istemiyorum. Alex'in de gelmesini istedim űnkű fark edilirse iyi bir kapak hikayesi oluřturacak ve ayrıca manevi destek için burada olmasını istiyorum. Niřan yűzűğű almak bűyűk bir sorumluluk ve ikinci bir gűrűř almak istiyorum.

Harry yildizların kuyumcusu olarak bilindiėi için içeri girdiėimizde sorun yařamayacaėız ve gizlilik esastır. Babam her ihtimale karřı bugűn vardiyadaki tűm personele gizlilik sűzleşmesi imzalattı. Simon Lancaster hiçbir zaman Yılın Babası űdűlűnű kazanamayacak ama bu sefer randevuyu ayarlayarak ve gizliliėi űnceden saėlayarak bana yardımcı oldu.

Vivien'e evlenme teklif etmeden űnce Jonathon'a yaklařıp resmen evlenmesini istemeyi planlıyorum. Artık pek yapılmıyor ama gelenekleri seviyorum ve Jon'un onayı benim için çok űnemli. Henűz evlenme teklif etmeyi planladıėımdan deėil. Soruyu sormadan űnce kariyerimde daha da ilerlemek istiyorum ama hazırlıklı olmak istiyorum ve ilk resmi bařrolűmden aldıėım maařla ona yűzűk alma fikri hořuma gidiyor. Bu yűzden bugűn buradayız.

Sorunsuz bir řekilde içeri girdik ve hızlıca pırlanta niřan yűzűklerinin sıralandıėı űzel bir arka odaya yűnlendirildik. Bana farklı stil ve řekilleri gűstermeden űnce kız bana Vivien'i ve onun ne tűr bir yűzűkten hořlanacaėını dűřűndűėűmű sordu.

Műkemmel yűzűğű bulduėumu, prenses kesim gűz alıcı bir pırlantayı cam bir kutudan çıkarıp bana uzattıėında anlıyorum. İki karatlık kare řeklindeki pırlanta tepedeki parlak ıřıkların altında parıldıyor. Mikropavė elmas adını verdiėi kűűk elmaslardan oluřan bir kenarla çevrili ve iki adet uyumlu mikropavė bant var.

Klasik, zarif tasarım sofistike ve eski Hollywood ihtiřamının űzűdűr. Prensesim için műkemmel. "İřte bu," diyorum gűvenle. "ok zarif, tıpkı benim kızım gibi."

"Harika bir zevkin var," diyor. "Bu benim kişisel favorilerimden biri."

"Sen ne dűřűnűyorsun?" Alex'e soruyorum, ona bakıyorum.

"Bence bana hiç ihtiyaın yoktu ve Vivien onun için seçtiėin yűzűėe bayılacak."

Gűzlerimi deviriyorum. "Bu konuda ne dűřűndűėűnű soruyorum."

Çenesini ovuřtururken kařları atılıyor. "İřıltılı bir elmas yűzűk.

Hepsi bana hemen hemen aynı gűrűnűyor."

"Cahil," diye takılıyorum ve bu kelime beni geçmişe götürüyor. "Audrey'nin tüm zamanların en sevdiği kelimenin bu olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlatma bana," diyor Alex inleyerek. "Sürekli bunu söyleyerek beni deli ediyordu. Bunun sadece bir dönem olduğuna sevindim."

"Paketleyip siparişi işleme koyayım mı Bay Lancaster?" diye soruyor kadın.

"Evet, teşekkür ."

Kısa bir süre sonra mağazadan daha hafif bir banka bakiyesi ve ikonik lacivert bir çanta ile çıkıyorum.

Eve döndüğümde, lacivert yüzük kutusunu meraklı gözlerden uzakta kasama koyuyorum. Sonra Alex ve kızlara havuz başında katılıyorum ve bütün gün ellerimi ya da gözlerimi kadınımdan uzak tutamıyorum. Keşke zamanlama doğru olsaydı çünkü Vivien'e evlenme teklif etmek için can atıyorum ve onu karım yapmak için daha da hevesliyim.

Bir gün, sessizce kendime söz veriyorum.

Bir gün karı koca olacağız, hayalimizdeki evde mutlu olacağız, bir aile kuracağız ve en iyi hayatımızı yaşamanın mutluluğu içinde olacağız.

ŞİMDİ

"Ona daha söylemedin mi?" Alex fısıldıyor, biz kızları ev eşyaları satan mağazalarda dolaştırırken onlar da çeşitli nevresimlere, yastıklara ve mumlara bakıyorlar. Viv ve Audrey UCLA'daki Hill'de özel banyosu ve yaşam alanı olan iki yatak odalı bir süit tutmayı başardılar ve birkaç hafta içinde yurtlara taşınmadan önce fırtına gibi alışveriş yapıyorlar.

Yaz çok hızlı geçti ve bitmesini istemiyorum. Özellikle de imzaladığım sözleşmedeki sahte randevu maddesini Vivien'a açıklamak anlamına geldiği için. Hâlâ ifşa etmediğim bir şey. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Yazı mahvetmek istemedim. Aramızdaki her şey mükemmel ve sanki ayrılığımız hiç olmamış gibi."

"Dostum, belanı arıyorsun. Eğer başka bir şekilde öğrenirse, her şey yüzüne patlar."

"Laguna'dan sonra, yeniden çekimler için ayrılmadan hemen önce ona söyleyeceğim. Böylece ben dönmeden önce sakinleşmek için biraz zamanı olur." Kampüse taşınmasına yardım etmek için zamanında döneceğime sevindim.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur" diyor, kızlar gözden kaybolurken duvara yaslanıp bir kürdan çiğniyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp soruyorum. Yazın sonuna yaklaştıkça ne kadar depresifleştiğini fark etmemiş değilim.

"Biliyorsam ne olayım," diyor iç çekerek. Kürdanı ağzından çıkarıyor. "Doğru kararı verdiğimizizi sanıyordum ama şimdi o kadar emin değilim."

"Audrey ile konuştun mu?"

Başını sallarken perişan görünüyor. "Bu yüzden geçen hafta o birkaç gün sessizlik muamelesi gördüm. Karar verdikten sonra bu konuyu açmanın haksızlık olduğunu söylüyor."

"Pişman mısın?"

Omuz silkiyor. "Sadece onu gerçekten özleyeceğimi biliyorum." Başka tarafa bakıyor ama gözlerindeki nemi fark etmeden önce değil.

"Özür dilerim dostum. Yardım edebileceğim bir şey var mı? Viv'e onunla konuşmasını söylememi ister misin? Belki Rey'in tekrar düşünmesini sağlayabilir?"

Başını şiddetle sallar. "Bu işe bulaşma. Yüzünde patlayacak başka bir şeye ihtiyacın yok."

Gerçek.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve Saff'tan gelen yeni bir mesajla karşılaşıyorum. Yaz boyunca beni kontrol ediyordu ama onunla hiç konuşmamıştım. Rudy ve Jacob ile daha az ölçüde aktif iletişim halindeydim. Hızlıca bir cevap yazıyorum.

"Kim o?" Viv soruyor, önümde belirdiğinde beni şaşırtıyor.

Ben.

"Rudy," diye yalan söylüyorum, mesajı gönderip cep telefonumu yeniden cebime koyarken gülümsüyorum.

İçten içe kızıma yalan söylemekten çekiniyorum ama Saffron'dan anında hoşlanmamaya başladı ve ona gerçeği söylersem daha fazlasını anlayacak, bu yüzden söylememeyi seçiyorum. Yanlış bir şey yapıyor değilim. Viv'e hâlâ tamamen bağılıyım ve onun bilmediği bir şey ona zarar veremez.

"Şunu alayım," diyorum, aşırı yüklü el arabasını kaparak.

"Benim eşyalarım da orada," diyor Audrey, eşyaları ayırmak için eğilerek.

"Merak etme. Bu benim ikramım."

"Squee! Bayıldım ve o kadar heyecanlıyım ki işeyebilirim!" Vivien, Alex'le birlikte Laguna Beach'te okyanusun hemen kıyısında bir haftalığına kiraladığımız beş yataklı muhteşem evin ana süitinde dönüp duruyor, pembe yazlık elbisesinin içinde bir tanrıça gibi görünüyor. Saçları dalgalı ve sırtından aşağı dökülüyor, bronz yüzünde hiç makyaj yok ve odanın içinde dans ederken parlıyor. Onun bariz mutluluğu göğsümü sıcaklıkla dolduruyor ve birkaç gün içinde ona sözleşmeden bahsetme ihtimaliyle kanatlarda asılı duran sinirleri dağıtmaya yardımcı oluyor.

Ama şu anda bunu düşünmüyorum. Mini bir tatildeyiz ve birlikte geçirdiğimiz son değerli anları en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim.

Hepimiz vardığımızda ana yatak odası için yazı tura attık ve Viv ile ben kazandık. Açık Fransız kapılardan odaya süzülen esintiyle şu anda dönen çürük beyaz perdelere sahip büyük bir sayvanlı yatak ile çarpıcı bir alan. Bir tarafta büyük bir en-suite banyo, erkek ve kadın lavaboları, pencerenin altına yerleştirilmiş jakuzili küvet ve muhteşem

ve çift kişilik yağmur ormanı duşu bulunmaktadır. Diğer tarafta ise büyük bir dolap ve giyinme odası bulunmaktadır.

Viv'i dışarıda balkona kadar takip ediyorum, dirseklerimi korkuluklara dayayarak yanına eğiliyorum. "Burayı sevdiğine sevindim. Burayı bulmak çok uzun sürdü."

"İyi iş çıkardın, bebeğim." Kollarını boynuma doluyor ve kendini bana doğru bastırıyor. "Gerçekten iyiydin. Bütün yaz beni şımarttın."

Çünkü onun benim için her şey olduğunu bilmesine ihtiyacım var. Haftalık çiçek teslimatıma devam ettim, ancak şimdi onları bizzat elden teslim ediyorum. İç çamaşırı mağazasına yaptığım düzenli geziler benim favorim ve yatak odasında daha da fazla eğleniyoruz. Onu ve Audrey'i biraz şımartmak için birkaç spa günü ayarladım ve ona yemek pişiriyor, banyosunu yaptırıyor ve her isteğini yerine getiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, en mutlu olduğum zamanlar bunlar. Kadınının üzerine titremeye bayılıyorum ve bunu sonsuza dek yapacağım günü ipe çekiyorum.

"Bunu hak ediyorsun ve seni seviyorum."

"Reeve." Gözlerinde yaşlar birikir. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Kalbimde senin için hissettiğim her şeyi sana anlatacak kelimelerim yok çünkü henüz icat edildiklerini sanmıyorum."

Eğilip onu şefkatle öperken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, dişlerimle kulak memesini sıyrıyorum.

"Yine mi?" diye kıkırdıyor ve elimi tutup beni içeri götürüyor.

"Doyumsuz olduğumu biliyorum ama beni çılgına çeviriyorsun bebeğim." Onu kaldırıp omzuma atmadan önce kıcını tutup sıkıyorum.

Cıyaklıyor. "Şikayet etmiyorum. Seninle seks yapmak bu dünyanın dışında bir şey ve hayatımın sonuna kadar seninle yatakta kalıp mutlu olabilirim."

"Aynen," diye bağıriyorum onu yatağa atıp üstüne çıkmadan önce. "Çok seksi ve güzelsin Viv ve tamamen benimsin."

"Evet." Kalçalarımı onun leğen kemiğine sürttüğümde yüzümü kavırıyor. "Sonsuza dek seninim."

Öpüşürken birbirimizi soyuyoruz ve gövdesinden aşağı inerken muhteşem vücudunun her santimine tapıyorum. Başımı kalçalarının arasına gömerek, manik sınırdaki bir yoğunlukla onu yutuyorum.

Rekor sürede boşalıyor, ereksiyonuma uzanıyor ama onu yatağa geri itiyorum. "Şimdi seninle sevişmem gerek." Kendimi onun girişine yerleştirip yavaşça içeri iterken muhteşem ela gözlerine bakıyorum. Tamamen oturduğumda, eğilip onu yavaşça ve tutkuyla öpüyorum, ta ki inleyip kıvrana ve hareket etmem için bana yalvarana kadar.

Ellerini başının üzerine kaldırarak parmaklarımızı birleştiriyorum ve ölçülü, derin vuruşlarla içine girip çıkıyorum, onu gözlerimle, dudaklarımla ve sikimle tahrik ederken acele etmiyorum. Viv'in bacakları belime sarılıyor ve ben derin, derin, derin, gidebildiğim kadar derine girerken pelvisini yukarı kaldırıyor. "Siktir, Viv." Ellerini bırakıyorum, böylece güzel yüzünü okşayabiliyorum. "Sonsuza dek içine gömülü kalmak istiyorum."

"Sana bu kadar yakın hissetmeyi seviyorum," diye fısıldıyor gözlerinde yaşlarla. "Başka hiçbir insana bu kadar yakın hissetmemiştim. Tek gördüğüm ve tek hissettiğim sensin."

"Seni seviyorum, Vivien Grace. Seni şimdi seviyorum ve sonsuza dek seveceğim. Öbür dünyada, bir sonraki hayatımızda ya da her nerede olursak olalım."

"Birlikte olduğumuz sürece, bunun nerede olduğu umurumda değil," diye kabul ediyor.

Yavaşça içine girip çıkarken öpüşüyoruz, bilerek uzatıyorum çünkü bitiş çizgisine kadar yarışmak çok iyi hissettiriyor. İkimiz de heyecanlandığımızda ve tırnaklarımızla kenara yapıştığımızda, onu ters çeviriyorum, kalçalarını tutuyorum ve çılgın bir adam gibi ona vuruyorum. Klitorisini ovuyorum ve birlikte boşalana kadar içine girip çıkıyorum, ikimiz de yüksek sesle kükreyerek paramparça oluyoruz. Topuklarımızın üzerine oturarak onu kendimle birlikte yukarı çekiyorum, böylece göğsüm sırtına yapışıyor ve şişmiş dudaklarını öperken aletim doruklarımızı sağarken vücudunu okşuyorum.

Sonraki birkaç gün daha fazla sevişme ve farklı plajları ve koyları keşfetme arasında çılgınca sevişme nöbetleriyle doludur. Çoğunlukla ayrılıp çiftler olarak kendi işimizi yapıyoruz, ancak bir gün bir tekne kirliyoruz ve kızlar güvertede güneşlenirken derin deniz dalışı yapıyoruz. Daha sonra, kızların hazırladığı görkemli pikniğin tadını çıkarmadan önce şnorkelle yüzmeye gittik.

Çoğu sabah Alex ve ben erken kalkıp sörf yapmaya ve sonra dönüp kızlarımız için kahvaltı hazırlıyoruz. Gece Alex ve Audrey ile dışarıda yemek yedikten sonra güvertede kokteyl içmek için geri döndük. Çok daha sonra Viv ve

El ele tutuşup öpücükler çalarak ay ışığında yürüyüşlere çıkarım. Ya da sahilde bir battaniyenin altına sokulmadan önce yıldızlı bir tuval altında çıplak yüzeriz, saatlerce konuşurken birbirimize sarılırız, gelecek için planlar yaparız.

Rudy yanında Saffron'la ortaya çıkıp başımı büyük bir belaya sokana kadar her şey cennette gibiydi. Viv çok öfkeli ve ben de onu ikna etmek zorundayım. Benim Nate'i burada istediğim kadar o da rol arkadaşımı burada istemiyor.

Butthead'in evindeki partide ona birkaç yumruk attığımdan beri onu görmedim. Dürüst olmak gerekirse, Nate bunu bir erkek gibi karşıladı, karşılık vermeye bile kalkışmadı ve o zamandan beri benden kaçıyor. Alex, Nate'in bu hafta sonu gelmesi için bana yalvardı. Ailesi boşanıyor ve görünüşe göre çok üzgün. Alex onun sorumluluğunu üstlendi ve benim ve Viv'in yolundan uzak durmasını sağlayacağına yemin etti. Onu gerçekten burada istemiyorum ve arkadaşlıklarını asla anlayamayacağım ama Nate ben yokken Alex'in yanında oldu, ben de sırf Alex'in iyiliği için gelmesine izin verdim.

Umarım sonunda pişman olmam.

Butthead'in partisi verimli geçti. O gece bir taşla iki kuş vurmayı başardım. Marnie Gibson'ın UCLA'daki yerini kaldırarak, Jennings'le ilişkisini yok ederek ve babamın mezuniyetten birkaç gün önce telefonunda bulduğu çıplak resimleri yayınlayarak onu hallettiğimi sanıyordum. Tahmin edildiği gibi diplomasını almaya gelmedi, yani Viv'i taciz edemezdi. Bunun son olacağını düşünmüştüm ama Marnie inatçı ve biraz da pervasız. Başka bir kız olsa dayak yediğini anlar ve riskler artmadan uzaklaşırdı. Ama Marnie kendisinin en büyük düşmanı. Viv'i tehdit ettiğinde, her şeyi koyma zamanının geldiğine karar verdim.

Onu partide köşeye sıkıştırdım ve bunu ona açıkladım. Eğer bu işin peşini bırakmazsa, hayatının geri kalanında ona nasıl musallat olacağımı, hayatının her alanını nasıl mahvedeceğimi. İlişkilerini. Para. Kariyerini. Polise gitmekle tehdit etti, ben de ona denemesini söyledim. Benim aksime, elinde kanıt yok. Viv'in partisinde çekilen video yüzünden onu dava edeceğimi söyledim. Sosyal medyada tek bir paylaşımın yeteceğini ve hayatının nasıl cehenneme döneceğini anlattım. Yüksek mevkilerde tanıdıklarım olduğunu ve bana yapabileceği hiçbir şey olmadığını açıklarken Camden Marshall'i kanalize ettim. Ona bunun son uyarısı olduğunu ve bana bir daha karşı gelirse onu gömeceğimi söyledim.

İşe yaradı. Yazı kuzeninin evinde geçirmek için hemen Florida'ya gitti ve o zamandan beri ondan bir ses çıkmadı.

Keşke Viv ve Saffron arasındaki durumu idare etmenin kolay bir yolu olsaydı. Viv'in tehdit edilecek bir şey olmadığını görmesi umuduyla ona ne kadar aşık olduğumuzu göstermemizi önererek kız arkadaşımı kalmasına izin vermesi için ikna etmeyi başardım. Ayrıca Saffron'un kulağına bir şeyler söyleyerek sahte randevu maddesinden bahsetmemesini rica ettim.

Ama kızlar bütün hafta sonu birbirlerine laf atıp durdular ve ben de yumurta kabuklarının üzerinde geziniyorum. Bu kötü bir fikirdi. Geldikleri anda Rudy'ye siktirip gitmesini ve onu da götürmesini söylemeliydim. Ve bir korkak gibi davranıp saklamak yerine yaz başında Viv'e sözleşmeden bahsetmeliydim.

Bu yüzden, son gecemizde kulübe gitmeden önce dışarıda birkaç biranın tadını çıkarırken Saffron beni otobüsün altına attığında suçlayacak başka kimsem yok. Viv ve Saff bütün gece birbirlerine laf atıp durdular ve seksin nasıl sattığına dair bir tartışmanın ardından, rol arkadaşım "Bu yüzden benimle sahte bir ilişki yaşamayı kabul ederek yeni sözleşmesini imzaladı" dediğinde tam bir kin duydum.

ŞİMDİ

Vivien'in peşinden evin içine koşuyorum, göğsümde panik mantarları uçuşurken ona sesleniyorum. "Viv. Bebeğim, dur." Koridorda ona yetişiyorum ve benimle konuşmaktan başka çaresi kalmasın diye onu duvara yaslıyorum.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik. Senden nefret ediyorum!" diye bağılıyor, öfke ve incinmişlik karışımı bir ifadeyle beni kısıtıyor.

Kendimden nefret ediyorum. Erkek gibi davranıp ona söyleseydim burada olmazdık. "Hayır. Bunu konuşmamız gerek. Bana bak Viv." Yüzünü tutup onu bana bakmaya zorluyorum.

"Yalan söyledin! Bana her zaman açık ve dürüst olacağına dair söz verdikten sonra zaten yalan söyledin!"

"Yarın eve gittiğimizde sana söyleyecektim, yemin ederim."

"Sözlerin boş, Reeve. Tıpkı sözlerin gibi."

"Bunun seni kızdıracağını biliyordum, bu yüzden en az acıya neden olacak bir yol bulmaya çalışıyordum."

Ağzından acı bir kahkaha dökülüyor. "Duygularımı önemsiyormuş gibi davranma. Beni incitmekten çok o fahişeyi üzmekten endişe ediyorsun."

Daha fazla yanılamazdı. Bunun onu inciteceğini biliyordum ve çirkin gerçeği açıklamadan önce ona harika bir yaz yaşatmaya çalışıyordum. Şimdi hatalı olduğumu anlıyorum ama o zamanki motivasyonum onu koruma ihtiyacından kaynaklanıyordu. "Bu ne adil ne de doğru." Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşırken yumruğumu duvara vuruyorum. Artık söylediğim tek bir kelimeye bile inanmayacak.

Lanet Safran.

Çok öfkeliyim ve onunla da konuşacağım. Bundan bahsetmeyeceğine söz vermişti ve şimdi benim bok listemin en tepesinde çünkü bunu maksimum zarar vermek için bilerek yaptı. Bunun için onu parçalayacağım.

"Bu sözleşmenin bir şartıydı, Viv!" Açıklıyorum. "Bianca'ya bu madde kaldırılmadığı sürece imzalamayacağımı söyledim ama stüdyo bunu reddetti."

"Bu saçmalık Reeve ve sen de bunu biliyorsun. Bu filmin yıldızı sensin. Hayranlar şimdiden senin için çıldırıyor. Eğer bu film tahmin edildiği kadar büyük olacaksa, Camden Marshall'ı yeniden oynatmalarının imkanı yok. Elinde kozun var, Reeve. Bu durumda gücü olan sensin. Tek yapman gereken onlara bu maddenin anlaşmayı bozduğunu söylemekti ve onlar da kabul ederlerdi. Bahse girerim o kaltak Bianca kafanı saçmalıklarla dolduruyordur çünkü bu onun gündemini de besliyordur," diye öfkeleniyor.

"Bu benden daha büyük bir mesele Viv. Dizinin hayranları Saffron'un Abby rolüne seçilmesinden memnun değil."

"Aynı fikirde değilim," diye bağırıyor ve kız arkadaşıyla rol arkadaşımın asla aynı fikirde olmayacakları çok açık. Bu olmadan da yapabileceğim ek bir baş ağrısı.

"Eğer onlar da katılmazsa bu bir sorun olur. Saff'ın kendi sadık takipçileri olsa da, dizinin hayranları bu filmi yapabilir ya da bozabilir."

"Daha fazla saçmalık," diye tıslıyor. "Bu bir PG-13 filmi değil. Ana hedef kitle yetişkinler olacak ve çoğu yetişkin internette söylenenleri umursamaz. Ayrıca bazı hayranların Saffron'un oyuncu seçimine itiraz etmesinin senin sahte bir ilişkiyi kabul etmenle ne ilgisi var?"

"Stüdyo, gerçek bir ilişki içinde olduğumuzu düşünürlerse hayranların bize inanacağına inanıyor. Bu bizi Abby ve Cam olarak pekiştirecek. Sonuçta bu filmin daha iyi olması için. Bu yüzden kabul ettim ve sadece herkesin önünde bir ilişkiyi ima edecek şekilde değiştirdim. Birkaç sahte buluşma, el ele tutuşma ve imalı bakışmalardan öteye gitmeyecek. Onu öpmek zorunda kalmayacağım. Bunu çıkarttım."

"O zaman her şey yoluna girdi!" diye bağırarak göğsümü itiyor. "Benden uzak dur. Şu anda sana bakamıyorum bile." Ellerini tekrar göğsüme vuruyor ama bunu konuşana kadar beni itmesine izin vermeyeceğim. Üzerine düşeceğimiz kılıç bu değil. Elimden gelirse değil.

"Bunu düzeltene kadar yerimden kıpırdamayacağım," diyorum, kararlılığın sözlerime sızmasına izin vererek.

Bana ters ters bakarken homurdanıyor. "Bunu düzeltmenin tek yolu o lanet sözleşmeyi değiştirmek."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Lütfen Viv." Alnımı onunkine yaslıyorum, az bulunan anlayış için yalvarıyorum ve için onu gerçekten suçlamıyorum. Eğer durum tersine dönseydi, ben de onun gibi hissederdim.

Öyle. Ama ona ulaşmaya çalışmalıyım. "Lütfen bunu büyütme."

"Sen gerçekten-"

Saffron, koridorda yanımdan geçerken Nate'in elini tutarak, "Tüh, özür dilerim," diyor. "Bölmek istememiştim."

"Eminim yapmamışsındır," diye alay ediyor Viv ve onu hiç bu kadar zehirli bakarken görmemiştim. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Saffron çoktan ölmüş ve bir metre altına gömülmüş olurdu.

"Bizi rahat bırak Saffron," diye çıkışıyorum, sadece gitmesini istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda onun boynunu kırabilir ve hiç pişmanlık duymayabilirim. Ona ne oldu da kız arkadaşına böyle davranma ihtiyacı hissediyor bilmiyorum.

"Biz yolumuza gidelim," diyor ve bana "özür dilerim" diyor ama ben ona ters ters bakıyorum.

"Müdür yardımcısını becerdiğini sanıyordum?" Viv soruyor. Ben de öyle, ama Saff'ın aşk hayatına dikkat etmedim ve yaz boyunca neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Ayrıldık. Çok yaşlı ve sıkıcıydı. Genç erkeklerin çok daha fazla dayanma gücü var!" Saff merdivenlerden bağırıyor ve Viv göremediği halde onu tersliyor.

"Yani o amacına hizmet etti ve siz de markanıza yardımcı olabilecek bir sonraki kurbanın peşindesiniz öyle mi?!" Viv karşılık veriyor. Geri çekilen ayak sesleri tepemde yankılanırken şakaklarımdaki çarpıntıyı ovuşturuyorum. Buradaki son gecemizin böyle biteceğini düşünmemiştim.

Viv omuzlarımı itti. "Bırak beni. Ciddiyim, Reeve. Eğer geri çekilmezsen, yaptıklarından ben sorumlu olmayacağım. Şu anda senden nefret ediyorum. Senden binlerce güneşin sıcaklığıyla nefret ediyorum. Bunu nasıl kabul edebildin?" diye ağlıyor ve kalbimin ikiye ayrıldığını hissediyorum. "Bu konuda bana danışmadın bile. Eskiden her şeyi tartıştık ve beni etkileyecek kararları asla benim katkım olmadan almazdın." Gözyaşları yüzünden aşağıya yuvarlanıyor. "Sana ceza vermeme ne oldu, ha?"

Şimdi de zalimlik yapıyor. Ne kadar stres altında olduğumu bilmiyor mu? Stüdyonun bu konuda bana ne kadar baskı yaptığını? Onu Bianca ve Cassidy'ye karşı defalarca savundum ve sürekli aynı saçmalıkları tekrarlamaktan bıktım. Bu benim işim! Neden bunu anlayamıyor? Neden bunu benim için bu kadar zorlaştırıyor? Bütün yaz ona onu ne kadar sevdiğimi kanıtlamadım mı? Ne kadar

İlişkimize ve ona ne kadar bağlı olduğuma öncelik vermemi mi? İşim gereği hoş olmayan şeyler yapmak zorunda olmam, ona karşı hissettiklerimi azaltmaz ve ayrıca herkesi memnun etmeye çalışırken kendimi parçaladığımda bana bok atma hakkını ona vermez!

"Beni desteklemene ne oldu?!" Geri çekilip aramızda boşluk yaratırken öfkemi serbest bırakarak bağıryorum.

"Seni her zaman destekledim, Reeve."

Karşısındaki duvara yaslanırken alay ediyorum, bunca zamandır at gözlüğü takıp takmadığımı merak ediyorum çünkü bu saçmalık hiç de desteğe benzemiyor. "Bu rolü aldığımdan beri tek yaptığın sızlanıp durmak. Sana sadakatimden şüphe etmen için hiçbir sebep vermedim ama sen sürekli beni suçluyorsun. Senin güvensizlikle başa çıkamıyorum Viv. Ne kadar stres altında olduğum hakkında bir fikrin var mı? Senin bu saçmalıklarına ihtiyacım yok. Gerçek olmadığını biliyorsun. Bu sektörün bir parçası." Duvarı itiyorum. "Tanrı aşkına, Hollywood'daki sözde ilişkilerin yarısından fazlası sahte. Bunun hiçbir anlamı yok Viv. Bu rolün bir parçası ve ben kendimi tekrar etmekten bıktım."

"Eğer bu kadar desteksizsem, ne yapacağını biliyorsun." Gözyaşlarını kuruluyor, başını kaldırıyor ve bana sivri bir bakış atarak bunu yapmam için bana meydan okuyor.

Oraya gittiği için geçici olarak şok oldum, bu yüzden onu tanıyıp tanımadığımı merak ederek ona bakıyorum. Bunu nasıl tehdit edebilir? Asla ama asla ayrılmayı düşünmezdim ve bunu bir tartışmada asla kullanmazdım. Yine de beni sakinleşmeye zorluyor ve durumun ciddiyeti bariz bir şekilde . Durumu değiştirmek için hiçbir şey yapamam. Tek yapabileceğimiz ilerlemenin bir yolunu bulmak ve bunun etrafında çalışmak. Ama bu bana bağlı değil. Bu onun başına yeni geldi, umarım zamanla bununla yaşamının bir yolunu bulur. Bu konuda asla mutlu olmayacağını biliyorum ama benim kontrolümde olmayan bir şey yüzünden bizi bırakmayacağına eminim.

Ona doğru yürüyorum ve ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Ayrılmak istemiyorum Viv. Seni seviyorum ama bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın."

"Ya yapamazsam?"

Acı kalbimi küçük parçalara ayırıyor ve ezici bir hüznün üzerime çökerken gözlerim doluyor. Omuz silkiyorum çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve tüm bu dramadan yoruldum.

Ellerini geri çekiyor ve benimkiler yanıma düşüyor. Göğsümdeki baskı o kadar yoğun ki nefes alabilmem bir mucize. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıyor ve tekrar açtığında çok fazla acı, acı ve korku görüyorum ve kendimi gezegendeki en büyük bok parçası gibi hissediyorum.

"Beni eve götürmesi için bir araba çağırıyorum," diyerek gergin atmosferi bozuyor.

"Hayır, Viv. Lütfen bunu yapma."

"O kaltağın etrafında bir saniye daha duramam."

"Ben de seninle geleceğim." Bu kadar üzgünken tek başına gitmesine izin veremem.

"Yapmanı istemiyorum." Acı ve kararlılık dolu bir bakışla beni süzüyor.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Yapma bunu bebeğim. Tartışırken yeniden çekimler için ayrılmak istemiyorum." Yarın buradan ayrıldıktan sonra doğruca havaalanına gideceğim. Planımız onunla sabahleyin ve Los Angeles'a dönerken arabada konuşmaktı ama artık bu plan suya düştü. Bunu kabullenmek için birbirimizden uzaklaşmamız gerekiyor ama bu şekilde değil.

"Bunu bana tekrar yalan söylemeden önce düşünmeliydin," diyor gitmeden önce.

ŞİMDİ

Audrey, Alex'e ve bana birer bira daha uzatırken, "Adam kindar, çıkarıcı bir kaltak ve kadının da kesinlikle bir ajandası var," diyor. Ben güvertede onların karşısındaki minderli hasır sandalyede otururken o da aşk koltuğunda yakında eski sevgilisi olacak kadının yanına çöküyor. Arkamızda, yarım ayın gözetimi altında dalgalar kıyıya çarpıyor. Bu gece tam bir bok gösterisiydi. Vivien eve döndü. Saffron ve Nate yukarı çıktıklarından beri ortaya çıkmadılar. Audrey, Saffron'u davet ettiği için Rudy'yi suçlayarak onu hançerliyordu, o da bir Uber çağırdı ve benden özür diledikten sonra tek başına bir kulübe gitti.

"Öfkenin de ötesindeyim. Yaptığı şey çok zalimce ve kasıtlıydı ve eğer daha fazla boka neden olmasaydı, onu hemen evden kovardım." Damarlarımda öfke kaynarken biradan bir yudum alıyorum. Merdivenlerden fırlayıp Saffron'u Nate'in sikinden ayırmak ve onu kaldırımın kenarına fırlatmak için can atıyorum. Vivien'ı bilerek incittiği için bunu hak ediyor. Hiçbir açıklama onun yaptıklarını mazur gösteremez. Onu kovacak kadar kızgınlım ama birkaç gün içinde sete geri döneceğiz ve rol arkadaşımınla daha fazla gerginlik yaratmanın yolu bu değil.

Ayrıca, Saffron benim önceliğim değil. Benim kız arkadaşım.

"Saffron hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdi ve ben de ona güvendim. Şimdi Viv üzgün, ilişkim pamuk ipliğine bağlı ve sevgilim benimle bir daha konuşursa kendimi şanslı sayacağım." Bir kişilik acıma partisi düzenlerken acı göğsüme baskı yapıyor.

Audrey öne doğru eğilip parmağıyla göğsümü dürtüyor. "Başından beri ona karşı dürüst olsaydın Viv'i alt edemezdi. Suçsuz olmaktan çok uzaksın, Reeve. Bu, ondan bir sır sakladığın için oldu ve bu hiç hoş değil."

Alex'in sivri bakışı "Sana söylemiştim" der ama bunu açıkça ifade etmez, Audrey'nin de bunu bildiğini öğrendiğinde onun öfkesini kazanmak istemez. Viv'e söylemek onun sorumluluğunda değildi. Bu tamamen benim sorumluluğumdur. "Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum ama ona söylemekten ve yazımızı mahvetmekten korktum."

"O kaltakla sahte bir randevuyu nasıl kabul edebildin Reeve?" Audrey Alex'e yaslanırken başını sallıyor. "Aklından ne geçiyordu?"

"Başka seçeneğim yoktu Rey."

"Her zaman bir seçeneğin vardır," diye tersliyor. Sözlerinden iğrenme ve hayal kırıklığı damlıyor.

"Yapabilseydim bundan kurtulurdum çünkü Vivien'i asla incitmek istemem ve-" Vivien'in kalbi kırılmış yüzünün görüntüsü zihnimde belirirken kendimi kesiyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum. Ağzımdan bir hıçkırık dökülüyor. "Yüzündeki ifade sonsuza dek beynime kazınacak," diye itiraf ediyorum, gözlerimde biriken yaşları görmelerini umursamadan başımı kaldırıyorum. "Onu çok seviyorum ve onu kaybedeceğim diye çok korkuyorum. Ya benden ayrılırsa?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve her titriyor. "Onu kaybedemem," diye hıçkırıyorum. "O benim nefes alma sebebim. Onsuz yaşamak istemiyorum." Kaybedeceğim her şeyin büyüklüğü içime çöküyor ve taş kesiliyorum.

"Reeve." Audrey önümde diz çöküp ellerimi tutarken yüz ifadesi biraz yumuşuyor. "Bunu yapacağından şüpheliyim. Sen onun da nefes alma sebebisin ama gerçekten incindi." Audrey daha önce eşyalarını toplarken Viv'le vakit geçirmişti. "Ondan sır saklayamazsın. Özellikle de o çıkarıcı fahişeye ilgili olarak. Dürüst olmalısın, yoksa her şeyi kalıcı olarak mahvedersin."

"Berbat hissediyorum." Burnumu çekiyorum, kolumun tersiyle gözlerimi ovuşturuyorum. "Bu haftanın özel olmasını istiyordum ama şimdi her şey boka sardı."

Audrey eğilip bana hızlıca sarılırken Alex, "Vivien kendine gelecek ve seni affedecek," diyor.

"Şu andan itibaren ona her şeyi anlat Reeve, canının yanacağını düşünsen bile. Eğer söylemezsen seni affetmeye devam etmeyecektir. O kadın söz konusu olduğunda onun içgüdülerine güvenmelisin. O kaltakla çalışman gerektiğini biliyorum ama mesafeni korumalısın. İyi niyetli değil ve şimdi ilişkinizde sorun yaratmaya daha da kararlı olacak. Ona izin verme."

"Kahretsin, şimdi neden çok fazla içmediğimi hatırladım," diyorum ertesi sabah ağzım kuru, midem bulanmış bir halde mutfağa girerken inleyerek.

mide ve kör edici bir baş ağrısı.

"Al bunları." Rey bana birkaç hap ve bir bardak su uzatıyor. Ben ilaçları içtikten sonra, bardağın yerine içi pis, yeşil bir sıvıyla dolu başka bir bardak koyuyor. Suratımı asmış olmalıyım çünkü başımın arkasına vurarak, "Suratını asma. Bunu yapmak için gerekli malzemeleri almak üzere erkenden kalkıp markete gittim. Siz iki mankafanın akşamdan kalma olacağını biliyordum."

"Drenaj borusundan fişkırmış gibi görüldüğünü biliyorum," diyor Alex, Audrey ona tokat atmak için elini kaldırdığında eğilerek, "ama aslında lezzetli ve yardımcı oluyor. Daha önce hissettiğimin yarısı kadar bile kötü hissetmiyorum."

"Sözüne güveniyorum." Ağzımı açarken burnumu tutarak yarısını tek seferde içiyorum. "Çok iyi." Viv'in en iyi arkadaşına sarılıyorum. "Teşekkürler Rey. Ondan haber aldın mı?" Dün gece Viv'e sarhoşken birkaç mesaj bırakmışım, şimdi pişmanım. Ne dediğimi hatırlamıyorum ve umarım durumu daha da kötüleştirmemişimdir.

"Ona daha önce bir mesaj gönderdim ama henüz cevap vermedi. Eve gittiğimizde uğrayıp onu göreceğim."

Rudy ve Saffron hafta sonu çantalarıyla mutfığa girdiklerinde, "Uçuşumu yarına aldım," diyorum.

"Sen mi yaptın?" Rudy kaşlarını çatır.

"Boston uçağına binmeden önce Viv ile aramı düzeltmek için zamana ihtiyacım var." "Ve işte yine başlıyoruz." Saffron gözlerini devirir.

"Affedersiniz?" Onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim.

"Viv senin kafanı karıştırıyor Reeve ve bunu göremeyen tek kişi sensin."

"Kapa o aptal çeneni, seni işbirlikçi amcık," diye bağıyor Audrey, yanımdan geçip rol arkadaşına yaklaşmak için.

"Sen karışma." Onu geri çekip Alex'e teslim ediyorum. Viv'i korumak istediğini biliyorum ama rol arkadaşına saldırma ihtimali var ve daha fazla drama ihtiyacım yok. Ayrıca, bu benim halletmem gereken bir sorun. "Bu benim savaşım." Saffron'a yaklaşıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Kafamı karıştıran tek kişi sensin ve eğer geri çekilmezsen büyük bir sorunumuz olacak Saffron. Bu hafta sonu Vivien'a söylediğin şeyleri söylemeye nasıl cüret edersin? Sen bir misafirdin-"

"Davetsiz bir misafir," diye söze karışıyor Audrey.

"Davetsiz bir misafir," diye kabul ediyorum. "Ve tüm hafta sonu boyunca kız arkadaşına eziyet etmeye hakkın yoktu. Zalim ve terbiyesizdin ve bilerek kız arkadaşımı

ona. Bu Vivien'a ve bana karşı saygısızlıktı."

"Sana çok ama çok saygı duyuyorum Reeve," diye ağzından kaçırıyor Saffron, beni keserek. Alex kollarını ona sararken Audrey, "Doğru," diye mırıldanıyor.

arkasında, onu yerinde tutarak. "Bu saygıydı. Anladım." Ses tonunda yoğun bir alaycılık var ve bunu hepimiz duyuyoruz.

"Sana bundan bahsetmemeni söylemiştim, sen de bahsetmeyeceğine söz vermiştin. Bu bana saygı göstermek değildi, Saff. ortalığı karıştırdın. Henüz bilmediğini biliyordun, o zaman onu kasten incitmek istemiyorsan neden ağzından kaçırdın?"

"Vivien destekleyici bir kız arkadaş değil, Reeve ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Onu tanımıyorsun lan!" Ellerim yanımda yumruk olurken bağıriyorum. "Onun hakkında böyle saçmalamaya hakkın yok! Doğduğundan beri yanımdan hiç ayrılmadı! En eski hatıralarımda o var! Çocukluğuma dair sahip olduğum her değerli anı Vivien'i içeriyor. Aynı fikirde olduğumuzdan emin olana kadar, arkadaşlığımızı mahvetmekten korkarak ona olan hislerimle yıllarca savaştım. Benim kızım olmayı kabul ettiği gün hayatım tamamlandı." Şimdi yüzüne bakıyorum ve hiç mutlu değil. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dudaklarını sıkıca büzmüş. "O benim her şeyim ve senin onun hakkında ne düşündüğün bunu değiştirmeyecek ama benim seni nasıl algıladığımı değiştirecek. Amacının ne olduğunu bilmiyorum ama bunu bırakmalısın."

"Vivien'in nasıl bir insan olduğu hakkında en ufak bir fikrin yokken ona iftira atamazsın," diye ekliyor Audrey ve gözle görülür bir şekilde öfkeyle titriyor. "Vivien senin için bir milyon değerinde, fahişe ve bu acınası hareketinle birilerini kandırdığını sanıyorsan, bir daha düşün." Audrey'nin keskin sözleri ve şaşkın ifadesi Saffron'a onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylüyor.

Saffron'un alt dudağı titrerken sert kadın rolünü bırakıyor ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Özür dilerim, Reeve. Gerçekten üzgünüm. Sen benim için küçük bir kardeş gibisin ve sana değer veriyorum."

Audrey "İnanılmaz" diye tıslamadan önce yüksek sesle alay ediyor.

Saffron onu görmezden geliyor, sadece bana odaklanıyor. "Sette ne kadar üzgün olduğunu ve onu mutlu etmek için nasıl her zaman geriye doğru eğildiğini gördüm ve onun senin için aynı şeyi yaptığını göremiyorum. Hiçbir şey söylememeliydim. Müdahale etmemeliydim, ama lütfen, lütfen, kalbimin doğru yerde olduğunu söylediğimde bana inan. Bunu senin için yapıyordum. Tüm bu stresle uğraşmak zorunda kalmamalıydın. Ona sözleşmeden kolayca bahsedebilmeliydin. Hayatını zorlaştırıyor ve bundan senin için nefret ediyorum."

"Bu seni ilgilendirmez Saff ve sen aşkın." "Onu arayıp özür dileyeceğim."

"Sanki yapacaksın!" Bağırıyorum. Parmağımı yüzüne doğru salladım. "Vivien'den uzak dur Saffron ve aramızdaki ilişkinin sorunsuz yürümesini istiyorsan burnunu benim ilişkimden uzak tutacaksın."

Gözlerinden süzülen yaşları silerken, "Stresini daha da arttırmak istemiyorum," diyor. "Bir daha bu işe bulaşmayacağım. Yemin ederim. Çok özür dilerim, Reeve. Sadece yardım ettiğimi sanıyordum."

Gözleri beni affetmesi için yalvarıyor ve ben ikilemde kalıyorum. Çok samimi görünüyor ve Vivien ile Audrey'nin düşündüklerinin aksine, bana karşı romantik bir ilgisi yok. Arkadaşlığımdan fazlasını istediğine dair en ufak bir işaret bile vermedi. Ama şimdi ve burada, sete döndüğümüzde aramıza mesafe koyacağıma yemin ediyorum. Onunla sahte bir ilişki kurmak için toplum içinde ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, ama bunun dışında tamamen profesyonel olacak. Vivien'a benden şüphe etmesi için başka bir neden vermeyeceğim ve Saffron odadaki en büyük fil.

"Arabamız burada," diyor Rudy, gergin sessizliği bozarak.

"Nick'le aranı düzeltmek için bize ihtiyacın var mı?" Saff gözlerini kurularayıp çenesini kaldırarak soruyor.

"Onunla çoktan konuştum ve yarın doğrudan sete gelmemde bir sakınca görmüyor." Başlangıçta, bugün otele yerleşmeyi ve yarın yeniden çekimlere başlamadan önce oyuncularla takılmayı planlıyordum. Ama Viv'le konuşmak için burada kalmak daha önemliydi.

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa ara." Rudy, Saffron'un kolundan tutup kapıya doğru götürmeden önce beni selamlıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Lütfen kalbinde beni affedecek bir şeyler bulmaya çalış. Ben sadece seni kolluyordum."

Bunu bir yanıtla onurlandırmayı reddediyorum ve ön kapının çarpma sesini duyana kadar kimse konuşmuyor.

"O yalancı bir pislik," diye tıslıyor Audrey. Alex'in kucağından sıyrılıyor ve bana doğru yürüyor. "Seni manipüle ediyor ve onun yanındayken tetikte olmalısın. Bu saçmalıkların tek kelimesini bile yutmadım."

"Bebeğim, rahatlamam gerek." Alex arkasından yaklaşır ve omuzlarını yoğurur.

"Bana ne yapacağımı söyleme." Onun dokunuşundan uzaklaşır ve kaşlarını ovuşturur. "Duş alıp eşyalarımı toplayacağım."

Alex tavada yumurta ve pastırma pişirirken ben sessizce smoothie'min kalanını bitiriyorum. Muhtemelen şimdiye kadar soğumuşlardır ama guruldayan midem umursamıyor. Konuşmadan yiyoruz, ikimiz de düşüncelerimize dalmışız. Sonra yan yana temizleniyoruz ve kahvelerimizi hazırlayıp içmek için güverteye çıkıyoruz.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum. "Saffron hakkında."

"Viv'e kötü bir şey yaptı ama bence bu sadece kadın rekabeti. Senin peşinde olduğunu sanmıyorum. Seni isteseydi, tahammül edemeyeceğin bir adamla birlikte olmazdı. Bence söylediklerinin çoğu saçmalık ama buna inanıyor. Muhtemelen Viv'i kıskanıyor ve bunun arkasında bu var. Bence seni önemsiyor ve çarpık bir şekilde gerçekten yardım ettiğini düşünüyor. Ama dediğin gibi, seni ya da Viv'i tanımıyor, bu yüzden ilişki tavsiyesi verecek nitelikte değil."

"Ondan mümkün olduğunca uzak duracağım. Benimle ilgili bir planı olmasa bile Vivien ondan nefret ediyor ve bu durum aramızda daha fazla soruna yol açma potansiyeline sahip. Tabii eğer benden ayrılmayı planlamıyorsa." Kahvemi içiyorum ve sırtımı dikleştiriyorum. Dün gece bok gibi uyumuştum ve Saff'ın birkaç Xanax teklifini kabul etmek istiyordum ama reddettiğime memnunum. Yaz boyunca kendimi sakinleştirici ve yatıştırıcılardan uzak tuttum ve çekimlere döndüğümde onlara bel bağlamamaya kararlıyım. Bu düşmeyi göze alamayacağım kaygan bir yokuş. Zaten başım yeterince belada.

"Herkes nerede?" Nate soruyor ve biz de dönüp ona bakıyoruz. Düşük pantolon giyiyor ve başının arkasını kaşırken esniyor.

"Audrey duş alıyordu, Rudy ve Saffron da gittiler," diye açıklıyor Alex. "Veda etmeden mi gitti?"

Yüzündeki kederli ifade her şeyi anlatıyor. Tam bir salak. "Eminim senin adını çoktan unutmuştur," diyorum yanından geçerken. "Sen de onunkini unutsan iyi edersin."

" bir şey var, Reeve," diyor Audrey, eve dönerken arkasını dönüp bana bakarak. Arabayı Alex kullanıyor, o ön , ben de arkada oturuyorum. "Başka seçeneğin olmadığını söyledin ama neden

Lauren ya da Jon, hatta baban yardım istedi mi? Belki onlar seni o maddeden kurtarabilirlerdi."

"Ne zaman bir engelle karşılaşsam göt herif babama ya da Viv'in ailesine koşamam. Artık bir yetişkinim ve bu benim kariyerim. Simon zaten başaramayacağıma inanıyor ve-"

"Bunu sana gerçekten söyledi mi?" Alex aynadan bana bakıyor.

"Kadar iyi." Koltuğa geri yerleşiyorum ve hassas karnımı ovuyorum. "Lauren'in beni şımarttığını -onun deyiimiyle- ve tek başıma devam edemeyeceğimi düşünüyor. Eğer başarılı olacaksam, kendi başıma bir şeyler yapmayı öğrenmem gerektiğini söyledi."

"Viv'in ondan nefret etmesine şaşmamalı," diyor Rey başını sallayarak. "O bir pislik ve bu saçmalık. Daha deneyimli kişilerden rehberlik istemenin yanlış bir tarafı yok ve Lauren sana bir şeye ihtiyacın olursa ona gelmeni söylemedi mi?"

"Sperm donörümle pek çok konuda aynı fikirde değilim ama bu konuda aynı fikirdeyim. Lauren'in kuyruğuna takılamam. Viv'in ailesiyle olan ilişkimin bana nasıl kapılar açabileceğini düşünmeden önce bunu kendi şartlarımla yapmak benim için her zaman önemli oldu. Kendi değerlerimle başarıya ulaşmak istiyorum. Yükselmek için adam kayırmayı kullanan Hollywood veletlerinden biri olmak istemiyorum. Yetenekli olduğum ve bunun için çok çalıştığım için başarılı olmak istiyorum, kimi tanıdığım ya da benim için hangi ipler çekildi diye değil."

"Bu onurlu bir davranış Reeve ve böyle düşünmeseydin sen olmazdın, ama bana yüzüne inat burnunu kesiyormuşsun gibi geliyor. Yeteneğinizden ya da iş ahlakınızdan ödün vermeden rehberlik isteyebilirsiniz."

"Bu doğru bir nokta," diye katılıyor Alex.

"Olabilecekler üzerinde durmanın bir anlamı yok. Karar verildi. Sözleşme imzalandı. Keşkeler hakkında konuşmak zaman kaybıdır."

"Bu seferlik çok geç ama gelecekte onların yardımına ihtiyacın olabilir ve bunu istemelisin." Rey bana bakarken kızıl saçlarını bir omzunun üzerinden savuruyor. "İnatçı bir şekilde gururlanma Reeve, yoksa pişman olabilirsin."

Sanırım kusabilirim. Vivien'den benimle ağaç evde buluşmasını istedim çünkü ona kız arkadaşım olmasını ilk öpücüğümüzü paylaştığımız yerde teklif etmem çok uygun olur. Bu bir yıldan fazla zaman önceydi ve ben hala ondan öpücükler çalıyorum. Ama ikimiz de bu konuda konuşmadık. Bazen ben tutup öpüyorum, bazen de o başlatıyor. Öpüşmeyi bitirdiğimizde, hiç olmamış gibi davranıyoruz ve her ne yapıyorsak ona geri dönüyoruz.

Bu beni deli ediyor.

Resmi olarak benim olmasını istiyorum, böylece onu istediğim zaman öpebilirim ve böylece okuldaki pislikler onun alındığını bilirler.

Acaba o da benim gibi işleri bir sonraki seviyeye taşımaktan korkuyor mu? İşler yolunda gitmezse arkadaşlığımızı mahvedebileceğimizden mi korkuyor? Ben ne hissettiğimden eminim. Onu seviyorum. O benim için tek kız ve gelecekteki eşim olacak, bu yüzden bundan korkmuyorum. Benim asıl endişem onun aynı şeyleri hissetmemesi. Ya ona çıkma teklif edersem ve hayır derse ve sonra benimle hiç takılmayı bırakırsa? Ya da başka bir erkeğe abayı yakarsa?

"Lanet olsun." Öne doğru eğildim, midem bulandıkça karnımı tuttum. Bunu daha önce düşünmemiştim ve şimdi daha da endişeliyim.

Hayır. Hayır. Bu doğru değil. Başka kimseyi sevmez. Eğer o olsaydı bilirdim.

Yaptım.

Birkaç kez çıkma teklif edildiğinde hep hayır dedi.

Çoğu erkek ona çıkma teklif etmiyor çünkü birlikte olduğumuzu sanıyorlar ya da ben onları geri için uyarıyorum. Onu başka birine bakarken görmedim, yani sorun bu değil. Başka bir erkeğe aşık değil. Merdivene tırmanan ayak seslerini duyduğumda rahatlayarak ağaç evin duvarına yaslandım. Burada olduğumu bilsin diye kapıyı açık bıraktım.

Ağaç evde artık çok fazla takılmıyoruz çünkü orayı çok büyüttük, bu yüzden benimle burada buluşmasını isteyen mesajımı aldığında şaşırdığına bahse girerim.

Lavanta gülleri ve çikolatalardan oluşan buketi arkamda saklayarak, onun yaklaşan gelişi için kendimi hazırlarken sınırlarımın sabit kalmasını istiyorum.

"Selam." Başını eğip içeri girdiğinde güzel, gülümseyen yüzü beni selamlıyor.

"Hey." Umarım sesimin nasıl titrediğini duymaz.

"İtiraf etmeliyim ki ilgimi çekti," diyerek yanımdaki pufun üzerine oturdu. "Yıllardır buraya çıkmamıştık."

"Biliyorum, ama sana sormam gereken önemli bir şey var ve bunu burada yapmak daha uygun görünüyor."

Çiçekleri ve çikolataları çıkarıp ona uzatırken ağzı bir O şekli alıyor. "Bunlar senin için."

"En sevdiklerim." Yüzünü annesinin bahçesindeki güllere gömüp hafif baharatlı kokuyu içine çekiyor.

"Çiçekleri almak için annenden izin aldım," diye geveliyorum. "Ve Charles dün okuldan sonra beni Fransız çikolata dükkanına götürdü. Ehliyetimi alıp kendi başıma araba kullanabilmek için sabırsızlanıyorum. Şoförlükten nefret ediyorum. Yazı dersin nasıldı? Son ödevini geri alabildin mi? Ve bugün ileri dünya tarihinde ne olduğunu duydun mu? Guy Fenwick'ten nefret ediyorum ve başının belaya girmesine sevindim." Ona sormak yerine gevezelik ediyorum. Son birkaç seferdir bu konuyu açmaya çalıştığımda hep böyle oldu.

Simon haklı. Ben bir korkağım.

"Reeve, rahatla." Çiçekleri ve çikolataları yere bırakıp ellerimi tutuyor ve bana gülümsüyor; bu sanki en sıcak güneş ışığıyla yıkanmak gibi bir şey. "Sakinleşene kadar derin nefes al."

Isı yanaklarımı ısıtıyor. Kendimi çok zorluyorum ve bu çok saçma. Bu Vivien. O benim en iyi arkadaşım ve kendisi aynı şekilde hissetmese bile beni hayatından çıkarmayacak. Onu tanıyorum ve her şeyiyle iyi bir insan.

"Çiçekler ve çikolatalar için teşekkür ederim. Her zaman çok düşüncelisin, Reeve. En iyi arkadaşım olduğun için çok şanslıyım."

Sinirlerime hakim olamayıp konuyu açmak için daha iyi bir zaman olmayacağına karar veriyorum. "Mesele de bu Vivien. Ben sadece senin en iyi arkadaşın olmak istemiyorum. Senin her şeyin olmak istiyorum."

Bakışları ağzıma yönelirken dudaklarını ıslatıyor. "Hecelemeden gerek, Reeve. Sadece söyle."

"Seni bir arkadaştan daha fazlası olarak seviyorum, Vivien. Erkek arkadaşın olmak istiyorum. Kız arkadaşım olmanı istiyorum. Resmi olarak, böylece tüm dünya birbirimize ait olduğumuzu bilsin."

Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirmeden önce ağzından hava fışkırıyor. "Tanrı'ya şükür! Hiç söylemeyeceksin sanmıştım!"

Bekle? Ne! Ağzım açık kaldı. "Biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?"

"Reeve." Ellerini kalçalarımaya koyarak yaklaşıyor. "Beni ilk öptüğün andan beri senin kız arkadaşın olmak istiyorum. Aslında bu bir yalan. O günden önce de istiyordum."

"Ben de öyle!"

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor. Başımı salladım.

"O zamanlar emin değildim ve beni reddetme ihtimaline karşı bir şey söylemek istemedim."

"Asla." Parmaklarımı onunkilerle birleştirirken başımı sallıyorum ve tenimde gezinen titremelerden zevk alıyorum. "Seni asla reddetmem. Tek düşündüğüm sensin Viv. Geleceğe baktığımda ve hayatımın nasıl göründüğünü gördüğümde, sen her zaman yanımdasın."

"Benim de tek düşündüğüm sensin ve son birkaç aydır bir şeyler söyleyecektim ama seni tanıyorum Reeve. Bunu yapman gerekiyordu ve ben bunu senden alamazdım. Buraya geleceğini biliyordum ve sabırlı olmaya çalıştım ama bu çok zor oldu çünkü her zaman elini tutmak ve seni öpmek istiyordum!"

Bu fırsatı değerlendirdim ve eğilip onu öptüm. Ben başımı eğip öpücüğü derinleştirirken kolları boynuma dolanıyor. Dudaklarının kenarını dürttüğümde ağzı açılıyor ve pantolonumun içinde işler çok ilginç bir hal alırken dillerimiz birbirinin üzerinde kayıyor. En büyük aptal gibi sırtarak geri çekiliyorum. "Sana çok aşığım Vivien Grace Mills. Benim kız arkadaşım olur musun ve yarın gece benimle çıkar mısın?"

"Ben de sana aynı derecede aşığım Reeve Elon Lancaster ve sana erkek arkadaşım demekten daha gurur verici bir şey olamaz. Ve evet, seninle bir randevuya çıkmayı çok isterim!"

Biraz daha öpüşüyoruz, öpücükler ve sarılmalar arasında gülüyoruz ve ben bir bulutun üzerinde süzülüyorum, hayattan ve aşktan uçuyorum ve hiç olmadığım kadar mutluyum.

Ağaç evden ayrılıp akşam yemeği için eve doğru ilerlerken "Ailene söylemeliyiz," diyorum. Viv güllerini taşıyor ve öpücükler arasında çikolataları çoktan mideye indirdik.

"Hayır, yok." Bana o özel Vivien bakışlarından biriyle bakıyor. "En azından henüz değil. Annem sinir bozucu olacak ve bir sürü kural koyacak ve ben bunlarla uğraşmak istemiyorum. Bir süre etrafta gizlice dolanırız ve sonra itiraf ederiz."

Bu tepkiyi bekliyordum, ama bu durum, kendimi savunmam gereken bir durum. "Onlara söylemeliyiz, bebeğim."

Kollarını bana dolamış, elinde hâlâ çiçeklerle bana bakıyor. "Oh, bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor!"

"Çok sevimsiz değil mi?"

"Bütün peyniri bana ver, bebeğim. Buna tamamen varım."

Onu kendimle aynı hızda tutarak eğiliyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum çünkü artık bunu yapabiliyorum. Bunun bir sorun haline gelebileceği aklıma geliyor çünkü onu her zaman öpmek istiyorum ve şimdi beni durduran hiçbir şey yok.

Öpüşürken Vivien kollarımda sallanıyor, onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi bana yapıyor ve bunun bana hissettirdiği güçlü ve erkeksi duyguya bayılıyorum. "Ah, Reeve," diyor, nihayet hava almak için yüzeye çıktığımızda buğulu gözlerle bana bakıyor. "Seni öpmeye bayılıyorum ve artık bunu her zaman yapabileceğim için heyecanlıyım."

"Biliyorum." Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Ama bu yüzden Lauren ve Jon'a söylememiz gerekiyor. Bizi yakalayacaklar ve babanın biz küçükken bana yaptığı uyarıyı unutmadım. Çok daha büyük olana kadar erkekleri öpmene izin verilmediğini söylemişti."

Viv kıkırdıyor. "Çok komiksin! Babam bunu sadece seni korkutmak için söyledi." "Ne yazık ki işe yaramadı," diyor derin, tanıdık sesli bir adam ve ben

Sanırım nefes almayı bıraktım.

Vivien'in anne ve babası bize doğru yaklaşırken ikimiz de şaşkın bakışlarla kafalarımızı çeviriyoruz. Yaklaştıklarını duymamıştık bile.

"Kes şunu Jon." Lauren bize gülümserken kolunu kocasının koluna doluyor. "Bugünün geleceğini biliyorduk."

"Sanırım kedi artık çantadan çıktı." Viv ev yapımı buketini kucaklayarak ailesinin yüzüne doğru dönerken suratını asıyor. Kollarımla onu arkadan sararken kıkırdıyorum.

Jon ve Lauren bize bakarken bakışlarını paylaşıyorlar, ikisi de gülümsüyor ve çok kızgın görünmüyorlar. Şükürler olsun!

"İçeride konuşmalıyız," diyor Lauren. "Akşam yemeği soğuyor."

Viv ve benim birbirimize çok yakın oturduğumuz mutfakta yemek yerken sevgi dolu bakışlarla sohbet ediyoruz. Başım dönüyor ve midem sürekli taklalar atarken herhangi bir yiyeceği yutmayı başarabilmem bir mucize ve en ufak bir açlık hissetmiyorum. Akşam yemeğinden önce bir ton çikolata yemek pek akıllıca bir fikir değildi. Ama bugün yemeği Lauren pişirdi ve onu gücendirmek istemediğim için lezzetli tavuk parmigiana'yı hepsi bitene kadar ağzıma tıktırıyorum.

Sonra, Viv'in ailesi "konuşma" için oturma odasında onlara katılmamızı istedi.

Anne ve babasını el ele mutfaktan çıkarırken Viv, "Kendini hazırla," diye fısıldıyor. "Bu çok kötü olacak."

"Onayladıkları sürece, ne dedikleri umurumda değil." İçimde Viv'in ailesinin erkek arkadaşı olmamı onaylamayacağını düşünen küçük bir parça vardı. Simon bana ne kadar ezik olduğumu söyleme fırsatını asla kaçırmaz ve ben buna inanmak istemesem de, bazen bu saçmalık yapışır. Yani Viv'in ailesi ne istiyorsa, onu aldılar. Onlara ideal erkek arkadaş malzemesi ve tek kızları için mükemmel bir erkek olduğumu kanıtlayacağım.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Jonathon açık şöminenin önüne oturduğumuzda soruyor, her çift karşılıklı koltuklarda oturuyor.

Viv ağzından kaçırınca, "Daha bugün oldu," diyorum, "Uzun zamandır ara sıra öpüşüyoruz."

Yanaklarım kızardı. "Vivien'a sadece bugün resmi olarak kız arkadaşım olmasını teklif ettim, ama ondan önce birkaç öpücük paylaştık."

Viv elimi sıkarak, "Ondan harika bir politikacı olurdu," diye şaka yapıyor.

"Peki öpüşmekten fazlası oldu mu?" Lauren soruyor ve ben içten içe utanıyorum.

"Anne!" Vivien dik oturur ve gözlerini annesine diker. "Bunu bize soramazsın! Bu özel bir konu."

"Bu işler böyle yürümez prenses." Jon elindeki bardağı sehpanın üzerine bırakıyor. "İkimiz de ayrıntı istemiyoruz, mahremiyetinizi de asla ihlal etmeyiz ama siz reşit değilsiniz, bizim çatımız altında yaşıyorsunuz ve ebeveynler olarak bizim görevimiz sizin güvenliğinizi ve birbirinize saygılı olmanızı sağlamak."

"Daha on dört yaşındasın," diye hatırlatıyor Lauren.

"Sadece öpüştük," diye dürüstçe cevap veriyorum. Kızlarını çıplak ve dizlerinin üzerinde hayal ederek ne kadar sık mastürbasyon yaptığımı bilmelerine gerek yok. "Viv'den asla faydalanmam ve acelemiz de yok. Sadece bir çift olarak birlikte olmak ve bunu herkesin bilmesini istiyoruz."

Jonathon bana doğru başını sallayarak, "Bunu duyduğuma sevindim," diyor.

"Seks konuşmasını hatırlatmak gerekli mi?" Lauren düz bir ifadeyle soruyor

yüz.

"Hayatta olmaz." Vivien gözle görülür bir şekilde titrer. "Biz masum küçük çocuklar değiliz ve

On yaşındayken bize ayrıntılı bir açıklama yapmıştınız. İkimizin de o konuşmanın tekrarına ihtiyacı yok!"

Gerçek.

"Biz de okulda cinsel eğitim dersleri aldık," diye hatırlatıyorum onlara. Uzman olduğumuzu söylemiyorum -açıkçası değiliz- ama seksin dinamiklerini biliyoruz.

"Artık on yaşında değilsin ve seks hakkında açık ve dürüstçe konuşabilmemizi istiyorum. Bu senin yaşında büyük bir mesele ve senin için doğru seçimleri yaptığından emin olmak istiyorum," diyor Lauren ellerini kucağında kavuşturarak.

Jonathon, "Günümüzde çocukların çok daha küçük yaşlardan itibaren cinsel olarak aktif olduklarının farkındayız, ancak sizden her ikiniz de yakınlaşmanın getirdiği tüm duygularla başa çıkabilecek kadar olgun hissedene kadar beklemenizi istiyoruz" diye ekliyor.

"Baba, cidden, bunun söylenmesine gerek yok." Vivien yanıma sokuluyor ve sanırım o da en az benim kadar kanepenin içinde kaybolmak istiyor. "Artık sevgili olduğumuz için hemen seks yapmaya karar vermiş değiliz."

Aletim bu fikri çok seviyor ve kimsenin pantolonumda büyüyen şişkinliği fark etmemesi için dua ediyorum.

Lauren, "Kaliforniya'da rıza yaşı on sekiz ve o zamana kadar beklemenizi istiyoruz," diyor.

"Oh, hadi ama." Vivien ellerini havaya kaldırır. "Daha dört yıl var!"

Seni anlıyorum. O kadar uzun süre nasıl uzak duracağımızı bilmiyorum ama bunun Viv'in ailesi için önemli olduğunu söyleyebilirim ve onun konusunda bana her zaman güvenebileceklerini bilmelerini istiyorum. Viv'in gazabını göze alarak, "Kabul ediyoruz," diyorum. "Yasal olana kadar bekleyeceğiz."

"Reeve!" Viv beni yanımdan dürtüyor ve bana ters ters bakıyor. "Bu ortak bir karar olmalıydı."

"Yetkililerin yasal yaşı belirlemesinin bir nedeni var. Buna hazır olduğumuzu düşündükleri zaman ve ailenizin istediği de bu. Çok fazla bir şey istediğimi sanmıyorum. Bu, bekleyişimizi daha da değerli kılacaktır."

Vivien alt dudağını çiğneyerek, "Okulda bunu çoktan yapmış kızlar tanıyorum," diyor. "Okuldaki en yaşlı bakireler gibi olacağız ve herkes bunu yaptığımızı düşünecek, ama kendi ailem tarafından engellendiğimi fark etmeyecekler!"

"İşte tam da bu yüzden beklemelisin," diyor Lauren. "Bu bir yarışma değil tatlım. Bu büyük bir adım. Büyük bir taahhüt ve ancak ikiniz de hazır olduğunuzda atmanız gereken bir adım."

"Buna biz karar vermeliyiz." Viv kaşlarını çatar.

"Belki," diye kabul ediyor Lauren. "Bunu birkaç yıl sonra tekrar tartışabiliriz. Şimdilik ikinizin de sorumluluk sahibi olmanızı istiyoruz. İlişkinizdeki bu ilerleme yeni ve hiçbir şey için acele etmenize gerek yok."

Kolumu Viv'e dolayarak ve başına bir öpücük kondurarak, "Sorumluluk sahibi olacağız," diyorum. "Vivien konusunda bana güvenebilirsin. Söz veriyorum."

Lauren ve Jon birbirlerine bakarlar. Jon, "Sana güvendiğimiz kadar kimseye güvenmeyiz evlat," diyor. "Bu güvenle ilgili değil. Mümkün olduğunca uzun süre çocuk kalmanızı sağlamakla ilgili." Tek kızına bakarken yüz hatları yumuşuyor. "Büyümek için acele etme prenses. Bir daha asla çocuk olamayacaksın."

Lauren, "Şimdi her şey halloldu," diye ekliyor, "bazı temel kurallara ihtiyacımız var."

"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor Viv nefesinin altında ve ben onu kendime daha sıkı sararken kıkırdıyorum.

"Yatak odanızın kapısı üst katta olduğunuz her an açık kalmalı ve her zamanki gibi kendi yatak odanızda kalabilirsiniz Reeve, ancak bu kadar sık yatıya kalmamanız tavsiye edilebilir. Açık kapı kuralı geceleri de geçerlidir."

"Yani geceleri birbirinizin odasına girmek yok prenses." Jon, Vivien'e doğru sert bir bakış fırlatıyor ve kızına karşı kural koyması pek sık rastlanan bir şey değil. Vivien, Jon'u serçe parmağının ucunda oynatıyor ve katı disiplinci genellikle Lauren oluyor. "Eğer itaatsizlik edersen, Reeve'den artık bizde kalmamasını istemek zorunda kalacağız."

Vivien ile yan yana uyuyabileceğimden ve bir noktada onun odasına gizlice giremeyeceğimden emin değilim, bu yüzden bundan sonra sadece evde uyumaya karar verdim.

Lauren, "Koridora bir kamera yerleştireceğim," diye ekliyor ve Viv'in ağzı zemini takip ediyor.

"Tanrı aşkına, sanki seks suçmuş gibi davranıyorsun! İki insan arasında sevgi dolu bir eylemdir!"

"Küfür yok prenses," diyor Jon, "ve bu iki yetişkin arasında sevgi dolu bir eylem."

"Yetişkinler en önemli kısımdır," diye onaylıyor Lauren.

"Bundan sonra evde uyuyacağım. Büyütülecek bir şey değil."

Lauren'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirir. "Tatlım, buraya gelemeyecekmişsin gibi hissetmeni istemiyoruz. O oda ihtiyacın olduğu sürece senin."

Acaba gecenin her saatinde evimin koridorlarında dolaşan rastgele kadınların farkında mı, yoksa babam öfkelenip her şey için beni suçladığında her zaman onun evine kaçabileceğimden emin olmak mı istiyor?

"Eğer kalmam gerekirse kalırım, ama sanırım en iyisi her zamanki kadar sık kalmamam." Artık on dört yaşındayım ve artık küçük çocuklar değiliz.

Vivien, "Bugün berbat bir gün olmaya başladı," diye homurdanıyor.

"Seni seviyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Ve hayatımızın geri kalanında birlikte olacağız. Dört yıl bir çırpıda geçip gidecek ve seks her şey değil." Tamam, son kısımda yalan söylüyorum ama geri kalanını kastediyorum.

"Ben de seni seviyorum ve şimdilik bu konuyu kapatıyoruz."

PDA'ların da menüden çıkmadığını umarak onu çabucak öpüyorum.

"Tanrım, ikiniz birlikte çok tatlısınız," diyor Lauren, başını Jon'un omzuna yaslamış, kanepede birbirimize sarılmış bize bakarken. "Böyle olacağınızı hep biliyordum."

"Bir çift olacağımızı tahmin ettin mi?" Viv sorar.

"Yıldızlarda yazılıydı, prenses." Jon bize gülümserken kollarını karısının etrafında doluyor. "Sen ve Reeve birbirinize her zaman çok yakıştınız. Küçüklüğünüzden beri birbirinize çok bağlıydınız. Bunun kaçınılmaz olduğunu hep biliyorduk."

"Ve senin adına mutluyuz," diye devam ediyor Lauren. "Mutlu kaldığın ve acele etmediğin sürece. Hiçbir şeyi aceleye getirmeye gerek yok. Reeve'in de dediği gibi, dört gözle bekleyeceğiniz koca bir hayatınız var."

ŞİMDİ

Viv ve ben Laguna Beach rezaletinden sonra tekrar toparlanmayı başardık ama çok geçmeden tekrar ayrıldık ve gerginlik yeniden ortaya çıktı. Viv ve Audrey UCLA'de üniversite hayatına atılırken ben de serinin ikinci kitabı *Twisted Betrayal*'ı çekiyorum.

Programımız her zamanki gibi zorlu ve başa çıkmak için haplara başvurmak zorunda kaldım. Yine de iyi. Kontrol tamamen bende ve bu da aklımı başımda tutmama yardımcı oluyor.

Saffron'la ilk resmi sahte randevumdan sonra Viv patlıyor ve yine ateşli bir tartışma yaşıyoruz. Çoğu gün sette perişan bir halde dolaşıyorum. Sanki artık söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey doğru değilmiş gibi ve ilişkimde gözle görülür çatlaklar oluşmaya başladı ki bu beni ciddi şekilde endişelendiriyor. Yine de strateji işe yarıyor ve hayranlar internette çılgına dönüyor. Film için vızıltı tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve her türlü gişe rekorunu kıracağımızı tahmin ediyorlar.

Cruel Intentions'ın Ocak ayındaki prömiyeri öncesinde tanıtım turuna çıkmak için çekimler Kasım ayı sonunda sona eriyor. Ben filme odaklanmaya çalışırken, röportajcılar sık sık özel hayatım hakkında bilgi almak istiyor, Vivien ve Saffron hakkında rahatsız edici sorular soruyorlar ve ben yavaş yavaş aklımı kaybediyorum.

"Benimle gel," diyor Saff, kolumdan tutup beni soyunma odasına çekiyor. "Rahatlamam gerek. Bir iplik yumağından daha sıkı sarılmışsın."

Haksız da değil. Avrupa tanıtım turunun bir parçası olarak İtalya'dayız ve röportajcılar özellikle burada haber almaya kararlılar. Aramızdaki önemli saat farkı ve yoğun programımız nedeniyle Viv'i aramak için zaman bulmak neredeyse imkansız. Genelde birbirimize mesaj atıyorduk. Dün gece ben uyurken bana, Saff ve benim Milano sokaklarında gülerken çekilmiş bir fotoğrafımızı gösteren bir makalenin linkini içeren sert bir mesaj gönderdi. Ona dokunmuyorum bile ve Rudy, Jacob, Jolina, Darren, Ed ve Conrad'la birlikteydik, ama oyuncular arasında romantik bir gezinti gibi görünmesi için onları fotoğraftan çıkarmışlar. Ben süper bir

Bugün onun imaları yüzünden sinirli bir ruh hali içindeyim. Hepimizin orada olduğunu açıklayarak cevap verdim, ancak henüz bir yanıt almadım.

Saffa karşı dürüst olmak gerekirse, Ağustos ayından bu yana Vivien hakkında bana tek kelime etmedi ve sette ve set dışında kibar ve profesyonel davrandı. İlk sahte randevumuza gittiğimizde bile, restorana giderken arabadayken net kurallar ve sınırlar koyan oydu. Deniyor ve ben bundan daha fazlasını isteyemem.

Öte yandan Vivien, kemiği olan bir köpek gibi. Sürekli Saffron hakkında beni sıkıştırıyor, telefon görüşmelerinde onunla olup olmadığını kontrol ediyor ve bıçağı Saff'ın sırtına saplamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Keşke bu konuyu kapatsa çünkü çok yorucu ve ben de rol arkadaşım hakkında kavga etmekten bıktım. Bugünlerde tek yaptığımız bu gibi geliyor. Noel'i ve kim olduğumuzu ona hatırlatmak için kız arkadaşım ile biraz yalnız zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

"Film yıldızı." Saffron parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Yine benden uzaklaştın."

"Özür dilerim." Bakışlarım arkamızdaki masada homurdanan birkaç adama kilitlenirken enseme ovuşturuyorum. "İyi uyuyamadım ve bütün gün neredeyse hiç mola vermedik." Bu son röportajımız ve ardından hepimiz akşam yemeği ve bir içki içmek için otelimize dönüyoruz. Yarın Paris'e uçuyoruz.

"Xanax'ı almıyor musun?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla.

Başımı salladım. "Hâlâ uyumakta güçlük çekiyorum. Sanki artık işe yaramıyor gibi."

"Dozu artırmalısın. Yatmadan önce iki Xanax, sabah da iki Adderall al. Bu seni dengelemeye yardımcı olacaktır ve eminim uykun da düzelecektir."

"Siparişimi artırabilir misiniz?" Diğerlerinin duymaması için yaklaşarak soruyorum.

"Elbette, ama şu anda biraz canlanmaya ihtiyacın var." Beni masanın üzerine yayılmış kokain dizilerine doğru sürüklüyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ağır uyuşturuculara dokunmam."

"Bu bir uyarıcı, Adderall gibi, sadece bu size farklı bir odaklanma sağlayacak. Ayakların yere basmıyor. Güven bana, tek bir satırla kendini dünyanın tepesinde hissedeceksin."

Bunu yapmamalıyım. Tüm prensiplerime aykırı olsa da çok yoruldum ve içimde bir boşluk hissediyorum. Sürekli endişeleniyorum

İlişkim hakkında konuşmak iç karartıcı ve bir süre kafamı dağıtmam gerekiyor, bu yüzden bir çizgi yapıyorum ve sonra son İtalyan röportajımız için dışarı çıkıyoruz.

"Reeve." Vivien'in sıkıntılı bakışları benimkilere dikiliyor. "Neyin var senin?" Ellerini omuzlarıma koyarak buruşuk kaşlarıyla yüzümü inceliyor.

"Sadece yorgunum." Bitkin ve uykuluyum ve kendimi tamamen bok gibi hissediyorum. "Tanıtım turu acımasızdı ve tüm seyahatler ve farklı zaman dilimleri beni yakalıyor."

"Bebeğim, dün neredeyse Noel yemeğine yüzüstü düşüyordun. Senin için endişeleniyorum."

"Olma." Kollarımı ona doladım ve onu kucağıma çektim. "Bu olağan bir durum. Tanıtım turları yorucu ve çekim takvimi de sıkışık." Sadece üç günlüğüne evde olmam gerekiyordu ama Bianca birkaç manevra yaptı ve şu anda beş günlüğüne evdeyim. Prömiyerden önce ve vizyona girdikten sonra birkaç hafta daha tanıtım yapacağız ve ardından ikinci filmi tamamlamak için sete geri döneceğiz.

"Belki de gelecek yaz başka roller için seçmelere katılmamalıydın. Bir molaya ihtiyacın var gibi görünüyor. Audrey ve benimle Avrupa'ya gelmelisin."

Evet, Noel arifesinde bu bombayı patlattı ve ben hiç mutlu değilim. Ama hiçbir şey söylemedim çünkü tartışacak başka bir şey bulmak istemedim. İnternette yayılan saçmalıklar yüzünden zaten büyük bir kavga ettik. Viv, fandomun Saff ve benim için bir gemi ismi bulmasına kızmış -Reeveron- ve Saffhards'tan -Saffron'un kuduz hayranları- tepki alıyor. Ona bunu görmezden gelmesini ve sosyal medyadan uzak durmasını tavsiye ettim. Bunu daha önce de konuşmuştuk ve benden başka ne söylememi istiyor bilmiyorum. Bunun olacağını biliyorduk. Her şey Cassidy ve stüdyonun planladığı gibi geliyor, o yüzden neden sürekli benimle uğraşıyor anlamıyorum. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Yazın nerede olacağımdan ya da ne yapacağımdan emin değilim ama Viv'in de benimle geleceğini varsayıyorum. Tanıtım turuna çıkmadan önce birkaç büyük rol için seçmelere katıldım ve bunlardan herhangi birini alıp almadığımı öğrenmek için bekliyorum.

Vivien'in yazı benimle geçirmek yerine en iyi arkadaşıyla geçirmeyi seçmesine çok üzüldüm. Audrey görünüşe göre ayrılığı ve Alex'in başka kızlarla yattığı gerçeğiyle boğuşuyor. Bu bana dostumla arayı kapatmam gerektiğini hatırlattı çünkü Boston'da takılmak için hiç zamanımız olmadı ve onunla sadece birkaç kez telefonda konuştum. Tipik bir kadın olayı. Ayrılık için bastıran Audrey'di. Alex emin değildi ve tartışmayı yeniden açmaya çalıştı ama Rey o konuya girmedi. Bu yüzden, onu buna zorladığı halde hayatına devam ettiği için onu eleştiremez.

Vivien, Audrey'nin hayatına devam edemediğini söyledi. Ezilmişti, ona ihtiyacı vardı ve onu terk edemezdi.

Sanki ben bilmiyormuşum gibi?

Sanki bütün yaz beni terk etmende bir sorun yokmuş gibi?

"Yeni bir rol bulamazsam, belki düşünürüm, ama kız kıza gezinize engel olmak istemem."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve bu inanılmaz iyi hissettiriyor. "Olmazsın. Audrey aldırılmaz. Bu yolculuk onun aklını Alex'ten uzaklaştırmak için ve eğer işe yararsa, sanırım birçok gece serbest takılacağım."

En iyi arkadaşı rastgele yabancılarla takılırken kızımın Avrupa sokaklarında tek başına dolaşması hiç hoşuma gitmiyor. Belki de Alex'le en kısa zamanda bu konuşmayı yapmalıyım. Audrey ile tekrar bir araya gelmesini sağlayabilirim ve geziyi tamamen iptal edebilirler ya da ben boş olduğum sürece dördümüz gidebiliriz. Bu planı daha çok sevdim.

Ancak Alex'e yetişemiyorum çünkü Noel tatili boyunca çok yorgun düştüm ve Vivien'la birlikte evime kapanıp uyuyarak, sevişerek ve film izleyerek zaman geçirdik, ta ki benim gitme vaktim gelene kadar.

ŞİMDİ

"R eeve! Saffron! Bu taraftan!" Kolumu Saffron'un belinde yukarıda tutuyorum ve isimlerimizi söyleyen fotoğrafçıya doğru bizi çevirirken yüzüme bir sahte gülümseme daha yerleştiriyorum ve başka bir fotoğraf için poz veriyoruz. Ne kadar zamandır kırmızı halıda olduğumuzu bilmiyorum ama limuzinden indiğimizden beri sonsuzluk gibi geliyor. Daha fazla fotoğrafçı dikkatimizi çekmek için aceleyle ilerlerken ve hayranlar tiyatronun önündeki yol boyunca uzanan bariyerlerin arkasından çığlık atarken, ağlarken, tezahürat yaparken ve pankartlar sallarken yüzümüzde flaşlar patlıyor.

Rol arkadaşlarımız da burada, hayranlar ve fotoğrafçılar tarafından yutulmuş durumdalar ama en büyük ilginin ve en yüksek sesli tezahüratların Saffron ve bana ait olduğunu inkar etmek mümkün değil. Cassidy yaklaşıp bizi kalabalığa doğru yönlendiriyor ve birkaç dakikamızı hayranlarla fotoğraf çektirip imza dağıtarak geçiriyoruz. Yakalayan birçok eli itmek ve öpücüklerden kaçınmak için başımı o kadar çok çevirmek zorunda kalıyorum ki boynum dönen bir direğin üzerindeymiş gibi hissediyorum.

Daha önceki melankolimi hatırlayamayacak kadar meşgulüm. Her zaman Viv'in ilk başrolüm için kırmızı halıda kolumda olacağını düşünmüştüm ve bu acı tatlı. Buraya gelirken limuzindeki vızıltı elektrikliydi ama ruhumun kayıp parçası olmadan katılmayı zor buldum. Umarım Viv ona aldığım küpeleri beğenmiştir ve bir suçlu gibi arka kapıdan zorunda kalmasını telafi eder.

Sahte ilişkimin prömiyer açısından gerçek ilişkim için ne anlama geleceğini düşünmeyi bırakmadım. Vivien'in bu anın tadını benimle birlikte çıkaramamasından nefret ediyorum ve yanıma sokulan ya da kameralara benimle birlikte gülümseyen o olmadığında bunun tadını çıkarmak gerçekten zor.

Kimse bakmıyorken gizlice bir eklenti aldım ve bu kesinlikle moralimi düzeltmeye yardımcı oldu. Vivien'in benimle kırmızı halıda yürüyemeyecek beni ne kadar üzse de, bu hala kariyerim için çok önemli bir an ve geceyi depresif bir ucube gibi davranarak geçiremem.

"Aman Tanrım. Bu çılgınlık!" Yeniden bir araya geldiğimizde Saffron kulağıma fısıldıyor. Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Daha önce hiç

böyle bir şey." Cassidy, programın zaten gerisinde olduğumuz ve başlamamızı bekledikleri için tiyatroya acele etmemizi istiyor.

"Biliyorum. Buna inanabiliyor musun?" Yürürken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum, daha önce arabaya bindiğinde gördüğüm manzarayı hatırlıyorum. Dantel panelleri olan ipeksi kırmızı bir elbise giyiyor ve önü gülünç derecede dekolte. Göz alıcı bir elbise tercih etmesine şaşırmadım, çünkü bu onun tarzı, ama ilk büyük galası için biraz daha şık bir şey tercih edebileceğini düşünmüştüm.

Diğer ana oyuncular ve Cassidy'yi tıklım tıklım dolu salona kadar takip ediyoruz. Ön tarafta babamı görüyorum ve omuzlarımdan bir stres tabakası kalkıyor. Burada olacağına söz vermişti ama ben ikna olmamıştım. Burada olması benim için çok önemli. İlk büyük stüdyo filmimi görmesini ve benimle gurur duymasını istiyorum. Filmi birkaç kez ve başardım. Bianca haklıydı. Kesinlikle şovu çaldım ve yaz boyunca Avustralya'da çekilecek olan büyük bütçeli bir yapımda önemli bir rol almam beni şaşırtmadı. Oyuncu listesi Hollywood kraliyet ailesinin en iyilerinden oluşuyor ve proje için gerçekten çok heyecanlıyım.

Sonunda benim için gerçekleşiyor ve Viv ile geleceğimiz için planladığımız her şey gerçek oluyor.

Aşkımı bulmak için alt sıraları tarıyorum ve onu Lauren'la birlikte görünce rahat bir nefes alıyorum. Jon'dan hiç iz yoktu, ki bu garipti. Belki tuvalette ya da büfededir.

"Bu adam benden aletini imzalamamı istedi," diyor Saff, dikkatimi yeniden toplayarak. Kulağıma konuşabilsin diye biraz eğildim. "Reddettiğimde, çünkü merhaba, kameralar, pantolonunu indirdi ve kıcını yüzüme itti, böylece kıç yanaklarını imzalayabilirdim." Merdivenlerden inerken Saffron bana daha sıkı sarılıyor.

"Olamaz mı?" Hayal ettiğim için gülmekten kırıldım. Birkaç sandığı imzalamak zorunda kaldım, bu da çok rahatsız ediciydi. "Ne oldu?"

"Güvenlik geldi ve onu götürdü ama götürülmeden önce sol kıç yanağına baş harflerimi yazmayı başardım."

Tanıdık bir yüz bana kilitlenince kıkırdıyorum. Jon merdivenlerden yukarı doğru yaklaşırken gözlerim kocaman açılıyor.

"Reeve." Saffron'u tamamen görmezden gelerek başını salladı. "Yarın konuşmamız gerek." Sesi alışılmadık bir tonda ve omurgamda bir korku damlası beliriyor. Elini omzuma sıkıştırıyor. "Keyfini çıkar

Bu gece ve aferin. Performansınız için olağanüstü övgülerden başka bir şey duymadım. Filmi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkürler Jon," diyorum ama o çoktan harekete geçmişti. Tuhaf.

"Bu çok kabaydı." Saff bir eliyle elbisesinin önünü düzeltiyor ve göğüs kısmını daha da aşağı çekiyor. "Vivien'in bunu aldığını şimdi anlıyorum."

"Saffron," diye uyarıyorum, yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirerek. Bu gece meraklı bir dinleyicimiz olduğunu unutamam. Cassidy bugün erken saatlerde Armani smokinimi giydirirken ve saçlarımı profesyonelce yaptırırken bunu bana öğretmişti. "Bu saçmalığa tekrar başlama." Aylardır Vivien hakkında tek kelime ve bu gece kız arkadaşımı kızdırmayacak. "Terbiyeli ol."

"Yaparsa yaparım," diyor, sanki beş yaşındaymış gibi, ama Lauren ve Viv'e merhaba demek için duran Rudy'nin yanına geldiğimizde kızgınlığımı park etmek zorunda kalıyorum.

Cassidy, Vivien'le görünmemem konusunda beni uyardı, bu acı verici ama bunun için imza attım. Yine de komşularıma selam vermek için durmamda bir sakınca olduğunu sanmıyorum. Bunu yapmamak kabalık olur.

"Lauren, Viv." Başımı saygıyla sallıyorum, Vivien'i süzmemek için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor çünkü kızım çok güzel görünüyor.

İşte gala için böyle giyinilir.

Vivien, dar kesim üst kısmı ve dolgun eteğinin her yerinde ışıltılı gümüş boncuklar bulunan straplez limon rengi bir elbise giyiyor. Boyalı ayak parmakları güzel gümüş sandaletlerin arkasından dışarı bakıyor. Muhteşem saçları birkaç ışıltılı toka yardımıyla yüzünden ayrılmış ve yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Saçlarını böyle yapmasına bayılıyorum ve bunu benim için yaptığını biliyorum, bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor. Ona aldığım elmas küpeler kulak memelerinden sarkıyor ve Vivien'in kendi tasarlayıp yarattığı kıyafetle mükemmel bir uyum sağlıyor. Çok yetenekli bir terzi ve yaratıcı yazarlık yerine bu bölümü seçmemiş olmasına şaşıyorum. Makyaj onun çarpıcı yüzünü süslüyor, normalde sürdüğünden çok daha fazla, ama zevkli ve şık.

O klasik Hollywood prensesinin timsali ve keşke çatılardan onun benim olduğunu haykırabilseydim.

"Aman Tanrım, seninle tanışmak harika Lauren. Sen benim en büyük ilham kaynağımsın ve sana tapıyorum," diyor Saffron, sesi tamamen samimiyetsiz geliyor ve ben içten içe yüzümü buruşturuyorum.

Lauren ona her şeyi anlatan sıkı bir gülümseme veriyor. Açıkça Saffron karşıtı kampta yer alıyor ve Saff'ın ondan önce tepki vereceğini biliyorum. Bana daha da sıkı sarılarak elini göğsüme koyuyor ve beni hemen sinirlendiren hayranlık dolu gözlerle bana bakıyor. Yüzümdeki sahte gülümsemeyi koruyarak onu gözlerimle bu saçmalığı bırakması için uyarıyorum.

Vivien'e bakıyorum ve yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemem kayboluyor. Yüzünde acı ve öfke karışımı bir ifade var ve sandalyesinin kollarını çok sıkı kavırıyor.

"Sen devam et," diyorum Saff'a bakmadan. Bakışlarım sıkıca kendi Kızım.

"Tamam, bebeğim." Hiçbir uyarıda bulunmadan başımı aşağı çekti ve beni öpmek için.

Ne oluyor lan?

Göz ucuyla Lauren'ın Vivien'ı yerinde tuttuğunu görüyorum. Patlamaya hazır.

Başımı yana eğiyorum, böylece Saff'ın öpücüğü yanağıma konuyor. Vivien'a kendini beğenmiş bir şekilde gülümsemeden önce kıkırdıyor. Aman Tanrım. İhtiyacım olan son şey bu. Şimdi Viv bütün gece benim hiç ilgim olmayan bir şey yüzünden benimle uğraşacak. Yine başımı belaya soktuğu için Saff'a patlayacağım. Bütün geceler içinde bu gece rol yapıp başımı daha da ağrıtmaması gerekiyordu, değil mi?

"Çok uzun sürmesin," diyor, yine bana yalandan yaltaklanarak. "Başlamak üzere. Herkesin aramızdaki muhteşem kimyayı görmesi için sabırsızlanıyorum."

Vivien'in yüzündeki ifadeyi görmek için bakamıyorum bile.

"O kızın tek eksiği göğsüne bağlanmış kırmızı bir A harfi," diyor Lauren, derimi kat kat tıraş eden bir bakışla beni delip geçerek.

"Bunun için üzgünüm. Onunla başa çıkmanın zor olduğunu biliyorum." Öyle de, ama onunla nasıl başa çıkacağınızı anlamak için onu tanımanız gerekiyor.

Lauren, "Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur Reeve ve özür dilemen gereken kişi ben ," diye azarlıyor.

Viv'e "Özür dilerim" demeden önce kimsenin fazla dikkat etmediğinden emin olmak için etrafıma hafifçe bir göz attım.

Gözlerini indiriyor, bana bir kart uzatmadan önce çantasını karıştırıyor. Tenlerimiz birbirine değişiyor ve kolumdan aşağı yukarı bir titreme dalgası yayılıyor. Viv'in dokunuşu her yerimi ateşleyen süper yüklü bir elektrik akımı gibi.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum usulca, hâlâ radarın altında olduğumuzdan emin olmak için tekrar etrafıma bakarak. "Küpeleri beğendin mi?"

Başını sallıyor ve bana hayalet gibi bir gülümseme sunuyor. "Teşekkür ederim. Seksi görünüyorsun," diye ekliyor ama sesi kapalı geliyor. Sanki bana güzel bir şey söylemek için kendini zorluyor ve acı boğazımda düğümleniyor.

Garip bir sessizlik oluyor, gitmem gerekiyor ama kendimi tutamıyorum. Birdenbire her şey ters gitmeye başlıyor ve ezici bir kıyamet hissi vücudumu ikinci bir deri gibi kaplıyor. Bariz olanın dışında neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama her neyse onu düzeltmem gerekiyor. Benimle tuvalette buluşmasını istemek için ağzımı açıyordum ki Cassidy süpürgesine binmiş kötü kalpli bir cadı gibi yanımda belirdi. "Hemen yerine otur! İnsanlar izliyor!" diye fısıldıyor kulağıma.

Dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyorum ve ona ters ters bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Hâlâ birbirimizden nefret ediyoruz. Bu konuda hiçbir şey değişmeyecek.

"Gitmem gerek ama partiden sonra görüşürüz," diyorum, Vivien'in şu anda yaptığım her neyse onun için ne kadar üzgün olduğumu görmesini ve duymasını umarak.

ŞİMDİ

Filmin sonunda jenerik döndüğünde sinemada ayakta alkışlanıyoruz. Film sonrası partinin yapılacağı otele doğru yola çıktığımızda herkesin keyfi yerindeydi. Vivien ve ailesi ben iyi dilekte bulunanlardan kaçmayı başardığımda gitmişlerdi ama onlar da otelde olacaklar. Audrey, Alex ve diğer birkaç kişi için de bilet aldım. Kız arkadaşımınla biraz vakit geçirmek için otelde özel bir yer bulmayı planlıyorum ama işler hızla kontrolümden çıkıyor.

Rudy ve Jacob otelde bir süit kiraladılar ve ana kadro, alt kattaki balo salonunda büyük girişimizi yapmadan önce shot içmek ve birkaç replik homurdanmak için orada toplanıyor. Saff beni masaya götürdüğünde tereddüt etmiyorum. Prömiyerin başarısından sonra zaten kafam iyi ve bir kadeh içkinin zararı olmaz.

Aşağıya indiğimizde vızıldıyorum, alkışlar arasında balo salonuna girerken Ed'in yaptığı saçma bir espriye gülüyorum. Bir anda kalabalığa karıştım ve sektörün önde gelenleri ve idollerim tarafından yutulduğum için Audrey ve Vivien'e sadece hızlıca bir merhaba diyebildim.

Güçlü oyuncularla sohbet ederken Saffron yanımda, şampanyayı su gibi içiyor. Pek çok insanla tanıştırdım ve enerjik bir şekilde gelecekteki kariyerim için planlarımdan, bu projede çalışmanın ne kadar harika olduğundan ve tüm oyuncu kadrosunun bu kadar iyi kaynaşmasının ne kadar harika olduğundan bahsediyorum. Birkaç yapımcı ve yazın çekeceğim Avustralya filminin yönetmeni de katılıyor ve proje hakkında uzun uzun sohbet ediyoruz ve ben daha da heyecanlanıyorum.

Saffron omzunun üzerinden birine, "Meşgulüz," diye alay ediyor. "Git başımdan."

"Reeve."

"Affedersiniz," diyorum konuştuğum beyefendiye ve Audrey ile yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Hey, Rey." Ona bakıyorum. "N'aber?"

"Ne oldu?" Ellerini kalçalarına koyup bana dik dik bakıyor ve coşkumun sınırını kesiyor. "Sorun şu ki, Reeve."

Bir buçuk saattir buradasın ve henüz kız arkadaşınla konuşmadın."

"Onunla konuşuyor." Ben Audrey'e tıslarken Saffron kolunu sırtıma doluyor, "Bunu burada söyleyemezsin! Olayı biliyorsun."

Çantasını kavrarken burun delikleri alevleniyor. "Kafanı kışından çıkarmazsan onu kaybedeceğini biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Audrey ve Vivien hep böyle dramatik miydi, yoksa bu yeni bir gelişme mi? "Nerede o?" Kısık bir sesle soruyorum.

"Banyoda, o zaman gidiyoruz."

"Hey, neler oluyor?" Alex solumdan yaklaşarak soruyor. "Kız arkadaşın sebepsiz yere canımı sıkıyor."

Audrey, Alex'e bakmadan, "Onun kız arkadaşı değil," diye tersliyor, "ve bu sebepsiz de değil. Tam bir pislik gibi davranıyorsun."

"Bu adil değil Rey. Bu Reeve'in bugüne kadarki kariyerinin en büyük gecesi ve odayı çalıştırması gerekiyor."

Audrey eski sevgilisiyle yüzleşmeden önce doğruldu. "Onun tarafını tutmana şaşırmadım. İşler kötüye gittiğinde, ikiniz de neyin önemli olduğunu gösterdiniz." Eğiliyor, neredeyse ikimize de ateş püskürüyor. "Flaş haber, Viv ya da ben değiliz."

Alex gözle görülür bir şekilde sinirlenir. "Noel'de de söylediğim gibi, bu senin kararındı."

Bana söylediğin gibi hayatıma devam ettiğim için beni suçlama!"

"Siktir git Alex, bana mesaj atmayı da kes. Bildiğim kadarıyla benim için öldün." O sert bakışlarını bana çevirdi. "Viv'in biraz akılsaydı, o da sana aynısını yapardı." Sonra hışımla gidiyor, gitmeden önce orta parmağını havaya kaldırıyor.

"Vay canına, dostum. Sanırım ucuz atlattın. Rey'in bu kadar dengesiz olduğunu kim bilebilirdi?"

"Öyle deme." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Akli dengesi yerinde değil. O üzgün ama ben de üzgünüm. Bunu o istedi. Ben de ona uydum ve şimdi onun istediğini yaptığım için azar işitiyorum. Kadınları asla anlayamayacağım."

"Bir de bana sor."

Kaşları çatılır. "Hey, dostum. Sen iyi misin?"

"İyiyim."

Daha yakına eğiliyor. "Bir şey mi aldın?" diye soruyor alçak sesle. "Gözbebeklerin büyümüş ve gözlerin deli gibi dönüyor."

"Saçmalama," diye yalan söyledim. "Doğal olarak kafam güzel. Bu dalgaya biniyorum ve vızıldıyorum."

Sanki kafamda bir delik açıp içine bakmaya çalışıyormuş gibi birkaç saniye boyunca bana bakıyor. "Boston'a döndüğünde görüşmeliyiz."

"Kesinlikle."

"Sen de gidip Viv'i kontrol etmelisin. Rey, Viv'in banyoda olduğunu söylediğinde rol arkadaşın hemen buradan kaçtı ve bahse girerim Viv'e doğru yola çıkmıştır."

Kafamı çevirdiğimde Saffron'un görünürde olmadığını fark ediyorum. "Lanet olsun." Geri çekildim. "Geldiğin için teşekkürler dostum. Sonra görüşürüz."

Balo salonundan çıkıp tuvaletlere doğru dikkatimi çekmeye çalışan herkesten kaçmayı başarıyorum.

Kadınlar tuvaletinin kapısına varmak üzereydim ki Viv koşarak dışarı çıktı ve bana kafa üstü çarptı. "Aman Tanrım, Reeve. Tanrı'ya şükür."

Saffron onun peşinden banyodan çıkıyor, hemen yere düşüyor ve ayağını tutarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Bana saldırdı!" diye bağıyor ve sesi kulak zarımı acıtıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın." Viv'in yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirir. "Gerçekten tam bir baş belasısın."

Yine mi? Bu boka kafamda bir delik gibi ihtiyacım var. "Viv. Ne haltlar dönüyor?" İki kadının arasına bakarak soruyorum. Otelin koridorunda olduğumuzu hatırlayarak ellerini göğsümden çekiyorum ve biraz mesafe koyuyorum. Onunla herkesin içinde görünmemeliyim. Etrafıma bakıyorum ama kimse yok, çok şükür.

"Açıklayabilirim ama önce o beni incitti." Sesi uysal çünkü her şeyi berbat ettiğini biliyor. Biraz sorumluluk almasının zamanı gelmişti. Bu gece Saff'la bir şeyler başlattığı için çok kızgınım. Bu kariyerimin en büyük gecesi, Tanrı aşkına! Ama gidip bunu kendi meselesi yapmak zorunda. Bu boktan bıktım artık.

"Dostum, oluyor?" Rudy gelip soruyor. "Saff'ı buradan çıkar. Viv'le özel olarak konuşmam gerek."

Rudy hıçkırarak ağlayan Saffron'un ayağa kalkmasına yardım ediyor. "Yürüyebilir miyim bilmiyorum," diye ağlıyor ve bu benim sinirlerimi bozuyor. Viv'in peşinden koşarak banyodan çıktığında gayet iyi idare ediyordu, yani bu dramatik bir saçmalık. Aralarındaki kavga her ne ise Saffron'un suçu. O açıkça geldi

Onu yemlemek için buradayım ve onun saçmalıklarına da katlanmayacağım. Viv buna kanmaması gerektiğini bilmeli.

"Beni banyodan kovarken hiç zorlanmadın," diye bağıyor Viv, tüm uysallığını unutarak ve ben kıpkırmızı oluyorum.

Ne kadar bencil sürükler! Keyfimi kaçırmaya ve gecemi mahvetmeye çalışıyorlar ve ben buna izin vermeyeceğim. Duygularımın kontrolünü kaybettiğimde damarlarımdan mantıksız bir öfke dalgası akıyor. "Bu kadar yeter!" Alnımı ovuşturarak bağıyorum.

"Bebeğim." Saffron bana saldırdı ama ben geri çekildim. Bu saçmalıkla siktirip gidebilir.

"Rudy'yle git," diye çıktım, sabrım tükenmişti. "Ayağının ne kadar ağrıdığı da umurumda değil. Eğer oraya çıkıp bunu *bir şeye* dönüştürürsen, giderim." Onun yöntemini biliyorum ve Saffron'un bunu sonuna kadar kullanacağı çok açık. Vivien'a çok kızgınım ama ikisi de suçluyken Saffron'un onu hedef almasına izin vermeyeceğim. Gözyaşları içindeki yüzüne bakarken çenemde bir kas patlıyor. Rolü için bu kadar çaba sarf etmemesi ne yazık. Ekrandaki bazı sahnelerinde tüylerim diken diken oldu ve Bianca haklı, onu taşıyorum ve bunu hatırlasa iyi olur.

"Lütfen, Reeve. Bu benim hatam değildi," diye yalvarıyor ve beni tekrar yakalamaya çalışıyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Bana inanmak zorundasın."

"Siktir git, Saff." Ağlayıp sızlamasını dinlemekten bıktım ve Rudy onu götürdüğünde minnettar oldum.

Biri gitti, biri kaldı.

Viv'in bileğinden tutarak onu koridorun sonundaki küçük bir ofise çekiyorum. "Canımı yakıyorsun," diye ağlıyor.

Nazıkçe dokunup bileğini inceliyorum ve derisinde belirgin tırnak izleri fark ediyorum. Acaba bu Viv'in ayağına yaptığı şeye bir misilleme miydi yoksa önce mi oldu?

"Bunu o yaptı ve ben de topuğumu ona sapladım çünkü beni bırakmadı." Viv dile getirilmemiş soruma cevap veriyor.

"Neler oluyor Viv?" Elini bırakıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, hâlâ sinirli ve gergin bir şekilde bana olanları en ince ayrıntısına kadar anlatıyor ve Saffron'un yüzüğümü parmağına takmak için her şeyi yapacağını söylediğini belirtiyor.

Bu çok saçma ve Viv, Saffron'un bunu söylediğini düşünüyorsa açıkça hayal görüyor. Ona bunun sahte olduğunu ve kardeş sevgisinden başka bir şey olmadığını kaç kez söylemem gerekiyor? Dürüst olmak gerekirse

kafamı duvara vuruyorum. Kız arkadaşşıma bakarken başımı sallıyorum ve artık onu tanıyıp tanımadığıımı merak ediyorum. Kulağa biraz çılgınca gelmeye başlıyor. "Birbirinizden hoşlanmadığınızı biliyorum ama bu konuda yalan söylemenin bir faydası yok."

"Yalan söylemiyorum," diye bağılıyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Belki de benim için her şeyi mahvetmek istediğin içindir? Tanrı biliyor ya, bu deneyimin tüm keyfini kaçırmak için elinden geleni yapıyorsun." Masaya vuruyorum, bütün geceler boyunca bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kaldığım için çok kızgınım. "Bana tüm bu saçmalıkların olmadığı bir gece veremedin mi? Beni tebrik bile etmedin! İkinizin de kulağımın dibinde olmasından bıktım artık, buna bir son vermelisiniz!" Kükredim.

Vücudu kilitleniyor ve bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde ters ters bakıyor. "Bütün gece ne halt ettiğimi sanıyorsun? Sen onunla ilgi odağı olabilesin diye ben kenara çekildim. Benimle beş dakika bile geçirmedin, peki seni ne zaman tebrik etmem gerekiyordu?! Ne zaman, Reeve?" Ellerini havada sallıyor. "Bütün gece senin yanına yapıştı ve kalbim parçalanıyormuş gibi hissetmeme rağmen buna katlandım. Bu gecenin benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı, seni bencil, kendini beğenmiş pislik?"

"Ben bencil *miyim*?" Yüzümü onun yüzüne yapıştırarak bağııyorum.

Bunu benim üzerime yıkmaya çalıştığını da kim sanıyor?! Onu galaya ve gala sonrası partiye sokmak için elimden geleni yapmaktan ve o elmas küpelere bir servet harcamaktan başka ne halt ettim ki? Boş zamanlarımda onu aramak ve mesaj atmak için kendimi paralıyorum ve sosyal medya ve kontrol edemediğim şeyler hakkında sızlanıp durmasını dinliyorum. Yazın Audrey için beni terk edeceğini söylediğinde olay bile çıkarmadım. Bana bencil demeye hakkı var! Vivien'in nankör küçük bir sürtük olduğunu hiç düşünmemiştim ama öyle görünmeye başladı.

"Bunu senden duymak büyük zenginlik," diye alay ediyorum. "Bencilliğin kariyerimi mahvediyor!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen bir şey kullanıyorsun. Onunla uyuşturucu kullandın!" Şok yüzüne yayılırken ağzını kapatıyor. "Tanrım, Reeve. O sana ne yapıyor? Sen kendine ne yapıyorsun?"

Evet, hayır. Ne kadar stres altında olduğumu ve nasıl farklı yönlerle çekildiğimi bilmeden beni yargılayamaz.

herkesi memnun etmeye çalışan yönler. "Peki ya yaptıysam?" silkiyorum çünkü önemli bir şey değil. "Prömiyerden sonra hepimiz bir sıra yaptık. Büyütülecek bir şey değil."

"Belki senin için değil. Ama benim için öyle." Gitmek için harekete geçti. "Artık kim olduğunu bile bilmiyorum, Reeve."

"Aynı şeyi ben de sana söyleyebilirim." "O zaman sanırım ikimiz de ne yapacağımızı biliyoruz."

ŞİMDİ

"Film yıldızı, ." Saffron sandalyemin kenarına t neyerek bana tekrar yalvarıyor.

"Siktir. Off." Diğer rol arkadaşıımı görmezden gelirken, Darren'a uzatmadan önce birkaç nefes çekiyorum. Aşıaıda Vivien'la aralarında geçen tartışmadan beri ciddi şekilde sinirliyim ve artık bu saçmalığı düşünmemek için kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum. Viv'in son sözleri bir meydan okumaydı ama partiyi bırakıp onun peşinden koşacağımı düşünüyorsa o da siktirip gidebilir. Benim için önemli olan bir gecede dilini ısırmasını istemek çok mu fazla? Bir kez olsun bunu kendisiyle ilgili yapamaz mıydı?

Ayağımın dibindeki viski şişesini kaptığım gibi, boğazımdan aşağı s z l rken yakıcılığının tadını çıkararak yudum yudum içiyorum. Rudy şişeyi elimden alırken kıkırdıyor. "Biraz da bize bırak." şişeyi dudaklarına götürmeden önce kaşlarını oynatıyor.

"Reeve. Puh-lütfen." Saffron kucağıma düşüyor ve onu hemen itiyorum. Çocuklar kıs kıs gülerken kahkahalar duvarlardan sekiyor. Bundan gerçekten hoşlanmadı. Sırıtıyorum. Yerden bana kaşlarını çatıyor. "Bu kadar hıyar olma."

"Bu kadar kaltak olma."

"Sen pis bir sarhoşsun."

"Ve sen de kıskanç bir fahişesin."

"Siktir git." Ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "Yüzüncü kez söylüyorum, senin titiz prensesine bunların hiçbirini söylemedim. Yalan söylüyor. Tanrım, ne zaman uyanacaksın?! Senden faydalanmasını izlemek çok sinir bozucu! Git hıncını ondan çıkar, çünkü tek yaptığım senin arkanı kollamaktı, seni saf herif!" diye tıslıyor ve topuklu ayakkabılarıyla bacağıma tekme atıyor.

Acıyı hissetmiyorum bile, Darren'dan körüğü geri alırken ona ters ters bakıyorum.

"Seni daha iyi bir ruh haline sokacak bir şey biliyorum," diyor Jacob, kasıklarını tutup Saff'a bakarak. "Aletimin üzerinde bir tur atmak ister misin?"

Saffron dudakları kıpırdamadan önce bana ters ters bakıyor. "Biliyor musun Jacob?" diyor, hâlâ bana bakarak. "Bu reddedemeyeceğim bir teklife benziyor."

Saff erkek oyuncularını dolaşıyor gibi görünüyor ve onların kendisi hakkında yatak odası hikâyeleri anlatmalarını umursamıyor. Biraz keyifsiz bir durum ama film setlerinde yatağa atlamak yeni bir şey değil. Umarım beni de potansiyel fetih listesine eklememiştir. Dünyadaki son kadın olsa bile ona dokunmazdım. Jacob onu kaldırıp omzuna attıktan sonra kurbağa yürüyüşüyle yatak odalarından birine götürürken çığlık atıyor.

İyi ki kurtuldum. Artık huzur içinde kafayı bulabilirim.

Saatler sonra süitin pencerelerinden gün ışığı süzülürken uyanıyorum. Kanepede garip bir açıyla yatıyorum, yüzüm deriye gömülü ve yanağımın altında bir salya havuzu var. Ağzım Sahra kadar kuru ve yemek için can atıyorum. Darren ve Conrad yerde sızmışlar, ikincisi yük treni gibi horluyor. Süit, yere saçılmış boş şişeler, birkaç sert yüzeyde görülen darbe ve MJ kalıntıları, taşan kül tablaları ve kırık bardaklarla darmadağın. Yarısı yenmiş yemek tepsileri odadaki iğrenç kokuyu daha da artırıyor ve safra boğazımdan yukarı çıkarken midem bulanıyor.

Midemdekileri kusmak için tam zamanında tuvalete varıyorum. Başım küt küt atıyor, alnım ter içinde ve leş gibi kokuyorum. Kahretsin, neden bu kadar berbat olmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm?

Evet, şimdi hatırladım.

Lavabonun kenarına tutunarak aynaya dalgın dalgın bakarken Viv'le dün gece aramızda geçen sert konuşmaları hatırlıyorum. Söylediğimiz her şeyi hatırlamıyorum ama başımın büyük belada olduğunu bilecek kadarını hatırlıyorum. Özellikle de bütün gece Saffron ve diğer rol arkadaşlarımla parti yaptığımı fark ederse.

Lanet olsun. Bütün gece dışarıda kaldığımı anlamadan önce eve gitmeliyim.

İşiyorum ve suyla durulamadan önce parmağıma ve ağzımın etrafına biraz diş macunu sürüyorum. Sonra eşyalarımı aramak için banyodan çıkıyorum. Süitin içinde ayakkabılarımı ve ceketimi ararken ayaklarım titriyor. Eşyalarımı bulduğumda, hala biraz şarjlı şükrederek cep telefonumu alıyorum ve beni alması için bir şehir arabası çağırıyorum. Sonra birkaç bardak su içerken, başarısız bir şekilde ağrı kesici hap arıyorum.

Eve gittiğimde birkaç ağır kesici atıp yatağıma yığılıyorum ve hemen kendimden geçiyorum.

Birkaç saat sonra uyandığımda kendimi hâlâ bok gibi hissediyorum ama önceki kadar değil. Yatağımda uzanırken elimi karnıma götürüyorum ve sanki sihirli bir şekilde Vivien'dan cevapsız mesajlar ve aramalar çağırabiliyormuşum gibi cep telefonuma bakıyorum çünkü hiç yok. "Siktir." İçimi bir korku kaplarken vücudumu yastığa sarıyorum. Dün gece her şeyi berbat etmiş olabilirim. Uyuşturucu aldığımı biliyor ve mutlu değildi. Saff'la tartışırken de onun tarafını ama kimin yalan kimin doğru söylediğini bilmek zordu.

Günün soğuk ışığında Vivien'in her şeyi uydurmayacağını biliyorum ama Saff bunları gerçekten söylediye, o zaman bunları sadece kızımı kızdırmak için söylemiştir ve işe yaramıştır. Vivien sertleşmeli ve Saffron'un ona bu kadar kolay ulaşmasına izin vermemeli.

Ama kızmamalıydım. Sadece görünüşü kurtarmak için bile onun tarafını tutmalıydım. Şimdi anlıyorum ki Saff Viv'le beni ayırmak istiyor çünkü benim için yeterince iyi olmadığına inanıyor.

İkisi de geceyi mahvetmeye çalıştıkları için hâlâ kızgınım ama olan oldu. Şimdi, daha önce hiç yalvarmadığım kadar yalvarmalıyım. Hasar kontrol moduna geçerek yorgun kıcımlı yataktan kaldırıyorum, uzun, sıcak bir duş alıyorum ve biraz yemek yapmak için mutfığa gidiyorum. Kendimi çok aç hissetmiyorum ama midem patlamak üzere olan bir volkan gibi gurulduyor ve biraz çorba ve ekmeğin onu yatıştırabileceğini düşünüyorum.

Mutfığa kot pantolon, temiz bir gömlek ve çıplak ayaklarımla girdiğimde Simon, "Daha bu sabah gelebildiğine göre iyi bir gece geçirmişsin gibi görünüyor," diyor.

"Uzun bir ilişkiydi," diyorum, ayrıntıları açıklamak istemiyorum. Bizim öyle bir ilişkimiz yok. Sinirliyim çünkü filmde sonra bana sadece başını sallayarak kaçtı. Kahve makinesine doğru ilerliyorum. "Film hakkında ne düşünüyorsun?" Fincanımın dolmasını beklerken içimdeki asit çalkalanıyor.

"Gençlik dramalarına göre fena değildi ama bazı oyuncu seçimleri son derece tartışmalı. Saffron Roberts seksi ve harika göğüsleri var ama yeteneksiz bir sürtük ve performansınızı gerçekten aşağı çekiyor. Ken ve diğer yöneticiler onu işe alırken ne düşünüyorlardı bilmiyorum."

"Onun ses getireceğini, sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesine sahip olacağını ve daha büyük bir erkek kitlesini cezbedeceğini düşünüyorlardı ve haklıydılar" diye karşılık veriyorum.

"Herkes böyle bir projeyi gerçekleştirecek ya da bozacak olanların genç kızlar ve genç kadınlar olduğunu biliyor. Ona rol vermekle hata yaptılar ve bunu biliyorlar."

Kahveme krema ve şeker ekleyip yüzümü ona dönüyorum. Tezgâha yaslanıyorum. "Performansım hakkında ne düşünüyorsun?" Sormamam gerektiği halde soruyorum.

Bana bakarken dirseklerini ada ünitesine dayıyor. "İyiymi ama her zaman gelişime açık bir alan vardır. Önemli olan sektör dedikodusu ve onlar da seni seviyor." Kahvesini bitiriyor ve ayağa kalkıyor. "Gelecekte hangi projeleri seçeceğine dikkat et. Seni ya batırırlar ya da çıkarırlar." Bu bilgece sözlerle odadan çıkıyor ve beni kendi yaptığım kokuşmuş bir çorbanın içinde bırakıyor.

Kapı çalıyor ve Bayan Thompson'a sipariş ettiğim çiçek teslimatı olduğunu varsayarak alacağımı söylüyorum. Viv'in kapısına bir barış teklifi olmadan gitmemin imkanı yok. Hâlâ bana ulaşmadı, bu da gerçekten kızgın olduğu anlamına geliyor. Jonathon'ı evimin önünde bulduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Babamı arıyorsan, birkaç saat önce çıktı."

"Ben de seni arıyordum."

"Tamam." İçeri girmesi için kenara çekiliyorum. "Kahve ister misin?" Koridorda beni takip ederken soruyorum.

"Ben iyiyim. Lauren'ı yemeğe çıkaracağım, o yüzden fazla kalmayacağım."

"Tamam. Ne var ne yok?" Ana oturma odasındaki kanepeye uzanarak soruyorum.

Jon şöminenin önündeki yüksek deri arkalı sandalyelerden birine oturdu. "Asıl sorun kızıma davranış şeklin Reeve."

Anlık panik göğsümde kabarcıklar oluştururken bir anda ayağa fırlıyorum. Viv ona dün gecedan bahsetti mi? Hay sikeyim! Umarım uyuşturucu hakkında bir şey söylememiştir!

"Aramızdaki ilişkinin gergin olduğunu biliyorum ama bunu çözeceğiz ve kabalık etmek istemem Jonathon ama Vivien'le olan ilişkim bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Sizin verdiğiniz kötü kararlar ve düşüncesiz davranışlar yüzünden onun ne kadar acı çektiğini gördüğümde bu beni ilgilendirir."

Kötü kararlar mı? Düşüncesiz hareketler? Ne oluyor lan? "Ne söylediğinden emin değilim ama Vivien'i kasten incitmek gibi bir niyetim asla olmadı ve görevimin gereklerini onun ihtiyaçlarıyla dengelemek ve ilişkimize öncelik vermek için elimden geleni yapıyorum."

"Vivien bir şey söylemedi Reeve, ama Lauren ve benim gözlerimiz var. Stüdyoda ya da sette neler olduğunu bilmiyorum ama dün gece yaşananlar kaba, saygısızca ve düpedüz inciticiydi. Benim tanıdığım genç adam, kız arkadaşının sonradan düşünülmüş gibi bir köşeye itildiğini görmekten mutlu olmazdı. Benim tanıdığım Reeve, sevdiği kadının kırmızı halıda yanında olması için mücadele ederdi; bunun yerine, dışlandı ve görünmez ve istenmeyen biri gibi hissettirildi. Ve o iğrenç rol arkadaşınla bir şeyler olduğunu biliyorum ama Vivien bize hiçbir şey söylemedi. Ona kötü davrandığınız halde size sadık kaldı. Tek bildiğim prensesimin dün gece uyuyana kadar ağladığı, sen bu filmleri çekmeye başladığından beri pek çok kez yaptığı gibi ve artık arkama yaslanıp hiçbir şey söylemeyeceğim. Bu doğru değil, Reeve ve senin bir adım atıp onu koruman gerekiyor."

Viv'in ağlayarak uyuduğu düşüncesi içimi parçalıyor ve suçluluk duygusu yüzüme tokat gibi çarpıyor. Ama söylediği diğer şeyler kafamı karıştırıyor. "Anlamıyorum. Vivien bir köşeye itilmedi. Ön tarafa yakın olmasını sağladım ve onunla oturamamam çok kötü ama-"

"Reeve, Vivien'a önde bir koltuk tahsis edilmedi. Ona en arka sırada, kimsenin onu göremeyeceği karanlık bir köşede bir koltuk tahsis edildi. Orada oturmamasının tek nedeni, prensesimin utanılacak bir şeymiş gibi saklanmasına izin vermememdi. Ben onun yerine oturdum, o da benim yerime oturdu."

Şaşkına döndüm. "Hiçbir fikrim yoktu ve bunu ben istemedim." Boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Vivien'i asla bir köşeye atmam ve ondan asla utanmam. Onu seviyorum."

"Öyle davranmaya başlamalısın, evlat." Jonathon ayağa kalkar. "Vivien'a karşı kan davası güden her kimse an önce halledilmeli ve sen de erkek gibi davranıp bu işi halletmelisin." Gözlerini gözlerime dikeyyor ve ben içgüdüsel olarak kendimi birazdan olacıklara hazırlıyorum, canımı yakacağını şimdiden biliyorum. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Reeve. İkimiz de hayal kırıklığına uğradık. Daha iyisini yapabileceğini biliyoruz. Eğer yardıma ihtiyacın varsa, eğer mesele gerçekten buysa, sadece bize sorman yeterli."

Söylediğimden daha fazlasını biliyormuş gibi bana bakarken kıyafetlerimin altında terliyorum. Vivien'in onlara hiçbir şey söylemediğini zaten kabul etmişti, bu yüzden sadece bilgi almak istediğini düşünüyorum. Daha önce Jon ve Lauren'ı bu işe karıştırmak istememiştim ve şimdi onları bu işin dışında tutmam daha da önemli. Zaten beni hayal kırıklığına uğrattılar ve her şeyi bilselerdi

muhtemelen ellerini benden çekerler. O noktaya gelemes. Gelmeyecek. Bunu düzelteceğim.

Jonathon ellerini yüzüne sürerken iç geçiriyor. "Vivien ne kadar kızımızsa sen de o kadar oğlumuzsun Reeve, ama kendini toparlamazsan bu durum değişebilir. Kızımızı incitmeye devam etmene izin vermeyeceğiz ve sana inandığımız gibi bir adam olduğunu kanıtlayamazsan devreye girip Vivien'i korumaktan çekinmeyeceğim."

Sonraki bir saati Bianca ve Cassidy ile telefonda konuşarak, onlara defalarca bağırarak ve işi bırakmakla tehdit ederek geçirdim. Cassidy oturma düzenini değiştirdiğini hemen itiraf ediyor ve Bianca'nın bununla hiçbir ilgisi olmadığını açıklıyor. Cassidy hiç pişmanlık göstermiyor, bunun yerine bana Vivien'in katılmasına izin verildiği için şanslı olduğumu ve onu araya sıkıştırdığı için minnettar olmam gerektiğini çünkü stüdyonun onu orada hiç istemediğini söylüyor. Bianca'yı sözleşmemi feshetmekle tehdit etmeden önce kaltağın üzerine gidiyorum ve sonra telefonu kapatıyorum. Öfke damarlarımda kontrolden çıkmış bir boğa gibi dolaşıyor, bu yüzden Vivien'i görmeye gitmeden önce sakinleşmek için koşmaya çıkıyorum.

Viv'in kapısının önüne geldiğimde hava kararıyor ve koridora girip ona endişeliyim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce alt katı hızlıca kontrol ediyorum ve elimde çiçeklerle yatak odasına doğru ilerliyorum.

"Viv." Yatak odasının kapısına vurdum. "Benim." Sinirlerim çıkıyor çünkü nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı gerçekten bilmiyorum. Ama benden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Televizyonun sesini duyuyorum, yani içeride olduğunu biliyorum. "Viv, lütfen." Alnımı kapıya yaslıyorum. "Çok özür dilerim. Lütfen beni içeri al ki açıklayabileyim."

Birkaç gergin vuruştan sonra "İçeri girebilirsiniz," diye sesleniyor.

Üzerinde yoga pantolonu, bir bluz ve kapüşonlu bir tişörtle kanepesinde uzanıyor, ayaklarında da kabarık çoraplar var. Yaklaştığımda kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağlamaktan cildi lekelenmiş. "Yeterince uzun sürdü," diyor, kendini dikleştirip dizlerini göğsüne çekerek. "Beni aramadın ya da mesaj atmadın bile. Yeni sahte arkadaşlarınla eğlenmekle çok mu meşguldün?"

Alaycı ses tonunu duymazdan gelerek yanına oturuyorum ve çiçekleri üzerine bırakıyorum. " şekilde ayrıldıktan sonra, beni isteyip istemeyeceğini bilmiyordum.

aradım ya da mesaj attım. Gece geç yattım ve öğleden sonra uyudum, sonra da baban bana ne yaptıklarını anlattıktan sonra Bianca ve Cassidy'ye bağırarak bir saat geçirdim." Yalvaran gözlerle ona bakarken pişmanlık damarlarımda dolaşıyor. "Sana bunu yaptıklarını bilmiyordum Viv. Çok ama çok özür dilerim. Neden bu kadar üzgün olduğumu şimdi anlıyorum."

"Sadece o değildi." Burnunu çekiyor, koluyla burnunu siliyor. "Bensiz nasıl mutlu görüldüğündü. Benimle konuşmak için birkaç dakikadan fazlasını bile bulamadığın için ne kadar az önemliymişim gibi görünüyordu. Partiden sonra beni aramadın bile. Onun yerine, o amcık suratlı fahişenin sana sarkmasına izin verdin." Gözlerinden yaşlar dökülüyor. "Ama en çok da bana inanmadığın için." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Sana gerçeği söyledim ve sen bunu görmezden geldin. Çok acımasızdın, Reeve. *Bana* inanmadın." Kapalı yumruğunu göğsüne vuruyor. "O kaltak söz konusu olduğunda asla inanmıyorsun ve en çok da bu canımı yakıyor." Gözyaşlarını öfkeyle siliyor. "Bu ve uyuşturucu kullanıyorsun. Ne oluyor lan Reeve? Bu filmler sana ne yapıyor? Benim tanıdığım Reeve asla uyuşturucu kullanmaz."

"Ben hâlâ aynıyım Reeve."

"Öyle misin?"

"Ben hâlâ *benim*, Viv. Gelişiyorum, yeni çevreme uyum sağlıyorum ve her zaman doğru kararlar vermiyorum ama yine de tanıdığın kişiyim. Birlikte büyüdüğün kişi. Hâlâ sevdiğini umduğum kişi."

"Elbette, seni hâlâ seviyorum, aptal." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Sevmeseydim bu çok daha kolay olurdu." O zaman yıkılıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Yanına gidip onu kollarımın arasına aldım ve teselli etmeye çalıştım. Vücudu yürek burkan hıçkırıklarla sarsılıyor ve ben her hissediyorum. Kendimi dünyanın en boktan erkek arkadaşı gibi hissediyorum. İkimiz de farklı şeyler için hatalıyız, ama onu korumak, ona bakmak ve ona değer verildiğini hissettirmek benim görevim ve ben başarısız oldum. Daha iyisini yapmalıyım.

"Çok üzgünüm Viv. Seni acı içinde görmekten nefret ediyorum, özellikle de buna benim sebep olduğumu bilmekten."

"Senden ayrılmalıyım," diyor gözyaşları içindeki yüzünü benimkine doğru kaldırarak. "Bu ikimiz için de çok acı verici görünüyor."

"Hayır, bebeğim." Yüzündeki nemli saç tellerini fırçalıyorum, panik dalgasıyla savaşıyorum. "Zor olduğunu biliyorum ama lütfen benden ayrılma. Daha iyisini yapacağım, yemin ederim. Sana daha fazla zaman ayıracağım ve Bianca'nın, Cassidy'nin ya da stüdyonun sana bir daha böyle bir şey yapmasına izin vermeyeceğim."

"Artık uyuşturucu yok, Reeve."

"Artık yok." Başımı sallıyorum çünkü bir daha kokain kullanmaya hiç niyetim yok. "Ne kadar kötü?" diye soruyor, yüzümü inceleyerek. "Ve bana yalan söyleme.

Bunu ne sıklıkla yaptınız?"

"Bu sadece ikinci seferimdi ve yemin ederim sonuncusuydu." Elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. "Söz veriyorum." Diğer haplardan bahsetmiyorum çünkü onlar aynı şey değil. Uyku ve anksiyete sorunlarımda bana yardımcı oluyorlar ve her gün darbe yapmıyorum.

Şüphe güzel yüzünde hayalet gibi dolaşıyor. "Gerçek bu mu? Çünkü eğer bir sorun varsa, yardım edebilmek için bilmek istiyorum."

"Sorun değil," diye onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Yemin ederim her şey elimde."

Birkaç gergin an boyunca bana bakıyor ve bana inanmadığını düşünmeye başlıyorum. Onu beklerken sırtımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. "Eğer bir sorun olursa, her zaman benimle konuşabilirsin. Endişeleniyorum."

"Merak etme." Elini tutup parmak eklemlerinin arkasından öpüyorum. "Söz veriyorum, ben iyiyim."

"Tamam. Senden ayrılmayacağım ama beni gerçekten incittin Reeve. Daha önceki tüm zamanlardan daha kötü."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Gerçekten üzgünüm bebeğim. Seni bu kadar üzdüğüm için nefret ediyorum. Seni ağlarken görmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun." Başparmağımı gözlerinin altına götürüp orada biriken nemi topluyorum.

Kucağıma sürünerek kollarını bana doluyor ve uzun uzun sarılıyoruz. Yavaş yavaş, stresin uzuvlarımdan ayrıldığını hissediyorum. Sandığımdan daha çok korkmuştum. "İşler zorlaştı ama daha çok çabalayacağız," diye fısıldıyorum kulağına. "Birbirimiz için sahip olduklarımızın gitmesine izin vermeyecek kadar çok şey ifade ediyoruz."

Başını kaldırıp yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bana karşı tamamen dürüst olmalısın bebeğim ve *ondan* bahsetmemden bıktığını biliyorum ama ona güvenmiyorum Reeve. Bir şeylerin peşinde. Lütfen gözlerini aç ve önünde ne olduğunu gör. Sana yalan söylemiyordum. Doğruyu söylüyordum."

Saff bütün gün telefonumu patlattı, ağlamaklı mesajlar ve özürler bıraktı ve ben cevap vermedim. "Sana inanıyorum." İnanıyorum ama yine de Saff'ın tüm bunları Vivien'i kızdırmak için söylediğine inanıyorum. Yine de bu onu mazur göstermez. Karışmamasını söyledim ama dinlemiyor. Bu kesinlikle kırmızı bir bayrak. "Ve ondan uzak durmaya çalışıyorum." Dünyayı dolaşıp

film izlemek, aynı yerlerde kalmak ve geceleri takılmak, ama artık aramıza girmesine izin vermeyeceğim için daha fazla çaba göstereceğim.

Viv'i yatağımın kenarına çekerek, "Bir şey denemek istiyorum," diyorum. Lauren onun burada olduğunu bilmiyor. Audrey'lerde olduğunu sanıyor ama bugün hepimiz benim evimde takılıyoruz çünkü Simon yine iş seyahatinde ve bu gece geç saatlere kadar eve dönmeyecek. Audrey ve Alex özel olarak çıkmaya başladılar ve onlar da bizim kadar yalnız kalmak . Sanırım misafir yatak odalarından birinde benzer şeyler yapıyorlar.

"Neyin peşindesin?" Kalçalarını ayırıp ellerimi eteğinin altında gezdirirken Viv kıkırdıyor. Teninin yumuşaklığını seviyorum.

"Seni tatmak istiyorum." O nefesini tutarken gözlerim onunkilere kilitleniyor. Ailesinin isteklerine saygı duyuyor ve tonlarca arkadaşımız artık bakire olmasa da tam seksten kaçınıyoruz. Bunun yerine, birbirimize dokunmanın yaratıcı yollarını buluyoruz ve birkaç gece önce birlikte izlediğimiz bazı pornolardan birkaç fikir edindim.

"Filmdeki gibi mi?" diye soruyor ve o seks şöleni için *Film.*

"Evet." Parmaklarım külotunun kasıklarına değiyor. " miyim?"

Yanakları kızarıyor ama hevesle başını sallıyor. "Evet, ama sadece sonrasında seni tadabilirsem."

Aletim fermuarımın arkasında kükreyerek canlanıyor, bu öneri hoşuma gitmekten de öte. "Sadece adil görünüyor." Başparmağımı külotuna sokup bacaklarından aşağı indirirken sırtıyorum. Bembeyaz külotu avucumun içine alıp burnuma götürüyorum ve kokluyorum.

"Aman Tanrım," diyor Viv başka bir kıkırdamayla. "Çok kirlisin."

"O tarafımı ortaya çıkarıyorsun." Koleksiyonuma eklemek için külotunu cebime sokarken sırtışım genişliyor.

"Annem iç çamaşırlarımın nereye kaybolduğunu sormaya başlayacak." Kaşlarını çatı.

Ellerim pürüzsüz, çıplak bacaklarında gezinirken, "Sana daha fazlasını alman için para vereceğim," diye öneriyorum. "Şimdi arkana yaslan ve sana dilimin ne kadar iyi olduğunu göstermeme izin ver." Bu tamamen kabadayılık ve ikimiz de bunu biliyoruz çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Ama Vivien parmaklarımı içinde hissetmeyi seviyor ve ikimiz de bu konuda uzmanız.

Şimdiye kadar birbirimizi boşaltmakta çok iyiydik. Bazı günler sadece sikime bakıyor ve ben boşalıyorum.

Sonra eteğini çıkarıyorum ve manzaraya hayran olmak için topuklarımın üzerine oturuyorum. Çok güzel bir amı var ve her zaman parlıyor ve benim için hazır. Şimdi sikim acı verecek kadar sertleşmiş durumda ve eğilip burnumu onun pürüzsüz amcığına bastırırken midemde kelebekler uçuşuyor. Kızarmış yüzüne ve şehvet dolu gözlerine gururla bakıyorum. Yüzüne o bakışı yerleştirmeye bayılıyorum. Başparmaklarımla amının dudaklarını ayırıp, dilimi dışarı çıkarırken bakışlarımı Vivien'e kilitliyorum ve yarığının içinde aşağı yukarı bir yol yalıyorum.

Tekrar yaptığımda Viv inliyor ve kalçaları sarsılıyor. Tadı limon gibi tatlı ama keskin, ya da belki de kullandığı turunçgilli duş jelini tadıyorum. Her iki durumda da, bayıldım. Dalarken ellerim kalçalarını yerinde tutuyor, dilimi içine sokuyorum ve neredeyse boşalıyorum. Lanet olsun. Dilimin etrafında kenetleniyor ve yatakta kıvranıyor ve ben zaten bağımlıyım. Onunla ziyafet çekiyorum, sularını yalıyorum ve saçlarımı tutup beni daha yakına gelmeye teşvik ederken klitorisini nazikçe emiyorum.

O üzerime boşalırken yüzüm amına gömülüyor ve bu şimdiye kadar yaptığımız en lezzetli, en değerli, en samimi şey.

"Reeve," diye haykırırken sırtı kavisleniyor, kalçaları dönüyor ve uylukları titriyor. Onunla kalıyorum -dudaklarım ve dilimle onu orgazm etmeye devam ediyorum- bir yandan da boşalmamak için sikimi sıkıca kavriyorum. "Aman Tanrım, Reeve!" diye bağırıyor, kalçalarının titremesi durduğunda sırt üstü yere yığılıyor ve O'sunun ardından gelen ısıltının tadını çıkarıyor. "Buraya gel," , bir parmağını kıvrıyor ve ben de üzerine çıkıyorum.

"İyi miydi?"

Yüzümü kavriyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, dilimi yutuyor ve ağzımın içine doğru inliyor. "Senin üzerinde tadımı alabiliyorum."

"Şimdi kim kirli?" Yüzünün her tarafına küçük öpücükler kondurarak alay ediyorum.

"Reeve." Sesi ciddi geliyor, ben de yaptığım işi bırakıp ona bakıyorum. Muhteşem yeşilimsi kahverengi gözlerinde duygular dolaşiyor. "Bu inanılmazdı. Cidden, bu işte nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?"

Göğsüm erkeklik gururuyla kabarıyor. "Seninleyken her şey çok kolay. Seni iyi hissettirme ihtiyacıyla hareket ediyorum. Seni iyi hissettirmeye devam edebilmek için hoşlandığın her şeyi öğrenmek istiyorum."

"İşe yarıyor." Gülüyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bunu her gün yapmana ihtiyacım olacak."

Şimdi gülme sırası bende. "Bu bir sorun olmayacak. Ben zaten bağımlıyım."

Aniden oturdu ve beni sırtüstü yatırdı. "Benim sıram." Uzanıp üstünden memelerinden birini avuçladığımda gözleri istekle parlıyor. "Bunlar gittikçe büyüyor."

"Şükürler olsun." Birçok kızın memeleri daha büyük olduğu için okulda kendini mahcup hissediyordu ama bu beni hiç rahatsız etmemişti. Küçük göğüsleri de geri kalanı gibi mükemmeldi, ama kesinlikle büyüyorlar, şimdi neredeyse elime tam olarak uyuyorlar.

"Boyutları ne olsun onları seviyorum," hatırlatıyorum, onları okşuyor ve başparmaklarımı gergin meme uçlarında gezdiriyorum.

"Biliyorum ve bunun için seni seviyorum." Eğildi ve beni usulca öptü. "Ben sadece seni seviyorum."

"Seni sevdiğim kadar değil."

Erkekler her zaman ne kadar duygusal olduğumuz için bana atıyorlar ama benim umurumda bile değil. Kızımın her zaman kendisine tapıldığını, hayran olunduğunu ve çok sevildiğini bilmesini istiyorum. Bazı günler, ona karşı hissettiklerimin büyüklüğü neredeyse çok fazlaymış gibi geliyor. Çok yoğun. Tüketiyor. Hâlâ ergenlik çağındayken bunaltıcı. Ama başka türlüünü bilmiyorum ve bunun değişmesini hiç istemiyorum.

Onu sevmeyi seviyorum ve onun sevgisinin beni güvenle doldurmasını seviyorum. Vivien hayatımdayken, o yanımda olduğu sürece her türlü engelin veya zorluğun üstesinden gelebileceğimi hissediyorum.

Adamım, içimden geçenleri bilselerdi bana çok kızarlardı.

Şükürler olsun zihin okuma yaygın bir beceri değil.

Sanırım dünyaya Vivien Grace Mills'i tüm kalbimle sevmek için gönderildim ve bunu tam olarak yerine getirmeye niyetliyim.

"Gel buraya," diyor Viv, beni kafamdan çekip çıkararak. Yatağın ucunda diz çökmüş, dudaklarını yalıyor. "Sana oral seks yapmak için can atıyordum."

"Şimdi bana söylüyor," diye şaka yapıyorum, yatakta aşağı doğru kayıyorum ve şortumu bacaklarımdan aşağı çekerken kalçalarımı kaldırıyorum ve aletim dışarı fırlıyor, tamamen dik ve açgözlülükle onun sıcak ağzını hissetmeyi bekliyor.

"Büyüyen tek şey göğüslerim değil," diyerek elini bana doluyor. "Bak, artık parmaklarımı bile zor sığdırıyorum."

"Bebeğim, lütfen," diye yalvarıyorum, parmaklarımı uzun saçlarına dolayarak. "Beni hemen ağzına almanı istiyorum." Zaten patlamaya hazırım, bu yüzden bunun uzun süreceğinden şüpheliyim.

Yıldızları görmemi sağlayan pratik vuruşlarla sikimi birkaç kez çekiştiriyor. Viv handjobs'ta son derece iyi ve bu beceriyi oral seksle eşleştirirse, sürekli cennette olacağım.

"Ne yapacağımdan emin değilim," diyor alt dişlerinin arasında gezdirerek. "Filme daha fazla dikkat etmeliydim."

Bu kız.

Beni en iyi şekilde öldürüyor.

"Beni dibimden tut ve sonra dudaklarını yukarı aşağı kaydır."

Parmakları etrafımda sıkılaştırırken dili dışarı fırlıyor ve ucundaki prekum damlasını kaydırıyor. "Lanet olsun," diye inliyorum, ellerimi yorganın içine sokuyorum. "Uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Fark etmez," diye mırıldanıyor aletimin altını yalamadan önce. "Bunu tekrar yapabilirim."

Viv zonklayan etimi kemiriyor, beni ağzına aldığı anda gururla sırtıyor, boğazının arkasına vurmama izin veriyor ve anında kontrolümü kaybediyorum, önceden herhangi bir uyarı olmadan ağzına boşalıyorum. Yüksek sesli bir iniltiyle boşalırken sikimden dölleri fırlatıyor. "Kahretsin." Ağzından çıkarken utancımı gizlemek için gülüyorum, ama kızımın hiçbirisi yok.

"Bu çok ateşliydi." Dudaklarını yalıyor ve bakışlarıyla sikimin ırzına geçiyor. "Ve tadına aldırmiyorum. Aslında oldukça hoşuma gitti."

Ve sikim tekrar sertleşmeye başladı.

"Cassie Harrison geçen gün tüm amigo takımına Guy'a nasıl sakso çektiğini anlatıyordu," diye devam ediyor, "Guy ağzına boşalmış ama o tükürmüş çünkü tadı tuzlu ve iğrençmiş."

"Ah, bebeğim." Yüksekten inerken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Yatakta olduğumuzda o sikik suratı düşünmek istemiyorum."

"Hangi adam?" diye şaka yapıyor ama o pisliğin kendisi hakkında söylediklerini duysa gülmezdi. Hâlâ sürekli kafa göz dalaşıyoruz ve günün birinde onu fena benzeteceğim.

"Daha fazla pratiğe ihtiyacım var." Taşaklarımı avuçlayıp parmağını apış aramda gezdirirken gülümsemesi hınzırca tatlı. "Sana tekrar sakso çekebilir miyim?"

Sanki sorması gerekiyormuş gibi! Sikim artık kaya gibi sert ve görünüşe göre hepimiz ikinci raunda hazırız. "Şikayet ettiğimi asla duymayacaksın, bebeğim. Ben

Eğer öyleysen oyun."

Oral seksten sonra kafam o kadar iyi oluyor ki saatler sonra hala uyanık, yatakta dönüp duruyorum. Yeniden yaşamayı durduramıyorum ve elim o kadar çok mastürbasyon yapmaktan ağrıyor. Şimdi bile, biraz ılık süt almak için yataktan çıkarken aletim yarı sertleşmiş durumda. Yıllardır ara sıra uykusuzluk nöbeti geçiriyorum ve Viv sürekli yardımcı olacak seçenekleri araştırıyor. Birkaç gün önce ılık vanilyalı süt için bir tarif yazdırdı ve yatmadan otuz dakika önce içmenizi tavsiye etse de, denemekten zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Üzerinde sadece pamuklu uyku pantolonu olan çıplak ayaklarımla aşağıya iniyorum, parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdirirken esniyorum. Kilerden bal, vanilya ve muskat getirirken bir tencerede biraz süt ısıtıyorum. Tam içeceğimi bir bardağa koymuştum ki, yaklaşan ayak sesleri başımı kaldırmama neden oluyor.

Yüce İsa. Benimle dalga mı geçiyorsun? Bana yaklaşan kadını tanıdığımda sinirim anında alevleniyor.

"Selam tatlım," diye mırıldanıyor ve zar zor giyinmiş halde mutfığa girerken bana cilveli bir gülümseme gönderiyor. Babamın yarım düğmeli gömleği ince bedenine çok büyük geliyor, bir omzundan sarkıyor ve göğsünü zar zor gizliyor. Kalçasının ortasına kadar geliyor ama sanırım altında hiçbir şey yok. Blech. Saçları karmakarışık ve yüzünde yeni sikilmiş bir kızarıklık var. Ne yazık ki, babamın ön kapıdan dönen rastgele kadınlardan oluşan sonsuz bir sırası olduğu için bu bakışı tanımaya başladım ve bu onun fetihlerinden birine evde ilk kez rastlayışım değil.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" diye soruyor, tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma gelerek.

Bu açıdan, bir memenin kabarıklığını görebiliyorum ve tiksintiyle başımı çeviriyorum. Onun kim olduğunu ben de biliyorum.

Maritsa Fenwick.

Baş düşmanımın evli annesi.

Oğluyla aynı okula gittiğimin farkında mı bilmiyorum ama geçmişte onu müdürün odasından kurbağa yürüyüşü yaparken gördüğüm için kesinlikle onun annesi.

"Sadece yatmaya gidiyorum," diyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama sarhoş bir aldatan fahişe için hızlı.

"Kal." Kolumdan tutarak beni tezgâha doğru itiyor ve tam önüme yerleşiyor. Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını yalayarak vücudumun uzunluğunu yavaşça inceliyor, ince pijama pantolonumun üzerinden yarı vücudumun dış hatlarında oyalanıyor.

"Kız arkadaşın var mı?" diye mırıldanıyor, bana doğru bastırarak.

"Benden uzak dur," diyorum dişlerimi sıkarak, parmaklarım kupamı sıkıca kavlıyor. "Ve evet, biliyorum. Bu seni ilgilendirmez."

"Bunu duyduğuma şaşırmadım." Elini pazularımdan göğsüme doğru götürüyor. "Senin gibi seksi bir adamın peşinden kızlar vardır, eminim."

İki eli de karın kaslarımın üzerinde gezinmeye başlayınca "Dokunma bana," diye çıkışıyorum.

"Sen babanın daha genç, daha seksi, daha ateşli versiyonusun." Elleri keşfetmeye devam ederken kıkırdıyor ve panik damarlarımda dolaşiyor. Kalçalarını döndürüp kasıklarını benimkilere bastırıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum, yatakta olup kâbus gördüğümü ve bunun gerçek olmadığını umuyorum.

Geçmişte babamın birkaç seks arkadaşı benimle flört etmişti ama hiçbiri bana dokunmamıştı.

Kendimi hasta hissediyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Bazı erkekler bundan ama ben onlardan biri değilim.

Bana dokunmasını ya da benimle flört etmesini istemiyorum. Beni rahat bırakmasını istiyorum.

Gömleği kolundan aşağı kayıyor, bir göğsü tamamen ortaya çıkıyor ve kusmak . Olduğum yere çakılıp kalırken titriyorum, panik beni mahvediyor. Onu itmek istiyorum ama yarı çıplakken ona dokunmaktan korkuyorum. Kadınlar daha azı için tecavüz çılgınlıkları atıyor.

"Utanma," diye ekliyor, avucunu pantolonumun içinden sikime doğru bir aşağı bir yukarı sürterek. "Beni istediğini biliyorum. Vücudun her şeyi anlatıyor."

"Bu senin için değil," diye tıslıyorum. "Beni hasta ediyorsun." Eli şişen aletimin etrafında sıkışıyor ve mide bulantısı boğazıma doluyor. Sonunda paniklemiş şaşkınlığımdan sıyrılıyorum ve çıplak omzunu iterek onu biraz geriye itiyorum. "Bana dokunmayı kes! Ben on beş yaşındayım, seni hasta kaltak! Oğlunla aynı okula gidiyorum!"

Gerçekleri anladıkça yüzü soluyor. Evet, kaltak, kendini benim alanıma koyarken bunu düşünmedin.

"Ne oluyor lan?" Babam gürleyen bir yüz ifadesiyle mutfağa girdi.

Panik Maritsa'nın tüm yüzüne yayılıyor ama kendini çabucak toparlıyor, eğer onun her şeyinden tiksimeseydim bu kadar sarhoş biri için etkileyici olabilirdi. Yüz hatlarını nötr bir çizgiye oturtuyor, ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi görünüyor. Bu ustaca manipüle edilmiş bir bakış ve tüyler ürpertici. Birkaç adım geri çekildiğinde rahat bir nefes bile alamıyorum çünkü Simon'ın yüzündeki ifade çok korkutucu.

"Hey, sevgilim." Maritsa tökezleyerek babama doğru ilerliyor ve onun göğsüne düşüyor. "Ben de oğluna merhaba diyordum. Sanki senin daha genç bir versiyonuna bakıyor gibiyim," diye mırıldanıyor ve kollarını Simon'ın çıplak gövdesinin etrafında dolayarak ona sokuluyor.

"Umarım düşündüğüm şeyi yapmıyordun!" diyor, gözlerini kaldırıp bana dik dik bakmadan önce bakışları pijama pantolonumdaki bariz şişkinlikte kalıyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Tezgahı iterek bağıriyorum. "Bana asıldı! Ona durmasını söyledim ama o beni ellemeye devam etti!"

"Bana yalan söyleme evlat." Simon kolunu kızın sırtına dolayarak onu kendi tarafına çekiyor ama içkiyi fazla kaçırdığını doğrulayarak ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor. "Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Artık bir erkek olduğunu düşünüyorsun çünkü sonunda taşakların düştü ve yandaki o tatlı küçük parçadan biraz hareket alıyorsun."

"Vivien hakkında böyle konuşamazsın!" Parmağımı babama doğru uzatırken damarlarımda kızgın bir öfke dolaşiyor.

"Gerçekten de ben varken herhangi bir kadının sana asılacağını mı düşünüyorsun? Acınacak haldesin Reeve ve sürekli bir utanç kaynağısın. Göndermeliydin-" Söyleyeceği şeyi durdurdu ve gömleğini yukarı çekerek sikiş arkadaşını örttü, ancak şimdi onun reşit olmayan oğlunu gösterdiğini fark etti. "Bu kadar yalan yeter." Sesindeki buz gibi ton, yüzündeki soğuk ifadeyle eşleşiyor. "Kalk ve yatağına git. Maritsa'ya saygısızlık ettiğin için ondan özür diledikten sonra."

"Ne oluyor lan?" Çılgılık atıyorum, tamamen kaybetmek üzereyim. "Yalan söylemiyorum ve o pedofili fahişeden özür dilemiyorum! Sadece uyuyamadığım için aşağıya sıcak süt almaya geldim ve o bana saldırdı!"

"Ilık süt mü?" diye alay ediyor, sonra göğsünden sert bir kahkaha kopuyor. "Oh, şimdi anlıyorum. Annenle sorunların olması şaşırtıcı değil. Ondan seni yatağa yatırmasını ve içeceğini yedirmesini mi istedin? Ya da belki ondan çişinle oynamasını istedin?" Alaycı tonu, kızgın bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamaya benziyor.

Bana bakarken Maritsa'nın yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ama kaltak hiçbir şey söylemiyor, suçu benim üstlenmeme izin vermekten memnun.

"Siktir git, göt herif. Onu tatmin edemediğin için bana asılması benim suçum değil!"

Sırt üstü fayans zemine düşene kadar yumruğun geldiğini görmüyorum, ılık süt göğsüme ve pantolonuma sıçırıyor. Çenem zonkluyor, sırtım ağrıyor ve içimde bir şeyler gevşiyor. Ayağa fırlayıp babama doğru hamle yaparken neredeyse hiç acı hissetmiyorum. Maritsa çığlık atıyor ve kendini hızla onun vücudundan kurtarıyor. Sıkıştığım yumruk tam burnunun üzerine iniyor ve burun deliklerinden anında kan fışkırıyor. "Asla benim tarafımı tutamazsın! Yanlış bir şey yapmadığım halde hep beni suçluyorsun!" Ayağımla tekme atıp onu yere düşürmeden önce yumruğumu karnına indiriyorum.

Yüzündeki şok ifadesinin tadını çıkararak onun üzerinde geziniyorum. Evet, pislik. Artık bana vuramazsın çünkü senden daha genç, daha fit, daha uzun ve daha güçlüyüm. İçimde biriken tüm duyguları onun üzerine boşaltmak istiyorum ama bu çabaya değmez. "Bu bana son vuruşun," diye uyarıyorum, ayağımı göğsüne sertçe bastırıp onu yere hapsediyorum. "Bir dahaki sefere durmayacağım. Sen nefes almayı bırakana kadar durmayacağım."

Çenem ağrıyor, sırtım morarıyor, eklemlerim ağrıyor ve kalbimde bir acıyla yürüyüp .

Ama bu beni son kez fiziksel olarak taciz edişi olacak. Ve o kadının evimize son gelişi.

ŞİMDİ - 19 YAŞ

Şubat ayında, tanıtım turu bittikten sonra, *Twisted Betrayal* üzerinde çalışmaya devam etmek için sete dönüyoruz ve ben başımı öne eğip rolüme odaklanmaya çalışıyorum. Saffron onunla set dışında takılmak istemediğimi anladı ve başlangıçta tam bir sürtük gibi davrandıktan sonra şimdi özür dilemeye, tatlı gülümsemelere ve bariz flörtlere başvurdu. Her ne planlıyorsa, işe yaramayacak. Ona tekrar tekrar onunla arkadaştan öte bir şey olarak ilgilenmediğimi hatırlatıyorum. Viv'e ve kendime ondan uzak duracağıma dair söz verdim ve bunu yapmaya kararlıyım. Ona karşı kaba değilim. Sette dostça davranıyorum ama iş ve sahte randevu taahhütleri dışında birlikte ya da bir grup halinde takılmamızın büyük bir hayır-hayır olduğunu açıkça belirttim. Bu, erkeklerle de daha az zaman geçirmem anlamına geliyor ama kız arkadaşımınla aramı düzeltmek için yapmam gereken fedakârlık buysa, bunu yapacağım.

Vivien ile aramız gergin ve aramızda daha önce hiç olmayan bir uçurum var. Bundan nefret ediyorum ama bizi ayıran binlerce kilometre varken bunu çözmek neredeyse imkânsız. İlk defa onu kaybedebileceğimden endişeleniyorum ve bu düşünce beni biraz panikletiyor.

Jacob beni tedarikçisiyle buluşturdu, böylece haplarım için Saffron'a güvenmek zorunda kalmıyorum. Dozajımı tekrar arttırmak zorunda kaldım ama sorun değil. Bağımlı değilim. İstedğim zaman bırakabilirim ama bırakmıyorum çünkü uykusuzluk ve anksiyeteyi uzak tutmak için onlara ihtiyacım var. Ve işe yarıyor. Her zamankinden daha odaklanmış durumdayım.

Viv ve ben haftalardır ilk kez Saffron'la "randevu" resimlerim medyaya yansıyınca tartıştık. Cassidy'nin onlara tüyo verdiğini tahmin ediyorum çünkü yemekten sonra restorandan çıktığımızda dışarıda adeta bir izdiham vardı. Stüdyonun bizim için koruma tutmakta ısrar ilk kez sevindim. Sözde ilişkimize olan ilgi çılgınca ve sosyal medyayı kontrol etmeyi bıraktım çünkü her yere sıvanmış durumdayız.

Kız arkadaşımın neden üzgün olduğunu anlıyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığını da biliyor. Saffron'la vakit geçirmekten hoşlanmıyorum bile.

Bu işkence, saf ve basit.

Saff her ne kadar medeni ve arkadaş canlısı olsa da, Vivien'in ne dediğini anlamaya başlıyorum.

O sahte.

Ve onun ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmemeye başlıyorum.

Hepsi bir rol ve ona aşıkmiş gibi davranmak zorunda kalmak midemi bulandırıyor. Elini elimde hissetmek tüylerimi diken diken ediyor. Aşırı güçlü parfümünün kokusu öğürmemi neden oluyor. Kız gibi kıkırdaması kulaklarımı acıtıyor. Bana yapışmış, sahte bir hayranlık gülümsemesiyle bakması, kan emici bir sülüğün vücudumdan canlılık hortumladığı görüntülerini çağırıyor.

Bianca ve Cassidy ile sahte randevu planları yüzünden sürekli kavga ediyorum, en azı dışında bir şey yapmayı reddediyorum.

Tüm bunlar çok yorucu ve akıl sağlığıma tırnaklarımla tutunmaya çalışıyorum.

Kendimi işe vermek beni tamamen kaybetmekten alıkoyan tek şey.

Yaz geldi ve yeni bir projenin çekimleri için Avustralya'ya taşındım. Bu filmde oyuncular çoğunlukla daha yaşlı ve deneyim daha farklı olamazdı. Benim karakterim yaşlı ve evli bir kadınla ilişkisi olan genç bir adam. Ahlaki ikilemlerle dolu, duygusal açıdan karmaşık bir olay örgüsü. Farklı sanatsal kaslarımı esnetmekten ve karakter odaklı bu rolden gerçekten keyif alıyorum.

Rol arkadaşlarımla çok iyi anlaşmama rağmen, hepsi ya kararlı ilişkiler içinde ya da evli ve aileleri var. Herkesin yanında sevgilisi var ve ben kendimi her zamankinden daha kaybolmuş ve dışlanmış hissediyorum. Vivien'i çok özledim. Avustralya ve Avrupa arasındaki büyük saat farkı nedeniyle telefonda konuşmak neredeyse imkansız, bu nedenle çoğunlukla mesajlar ve e-postalar aracılığıyla iletişim kuruyoruz. Bana Audrey ile birlikte ziyaret ettikleri farklı yerlerin fotoğraflarını gönderiyor ve çok eğleniyor gibi görünüyor.

Eğlenmesine sevindim, ama yalan söylemeyeceğim; bu yaz kadın kankası için beni terk etmesine hâlâ kırgınım.

Ona *ihtiyacım* var.

Onsuz berbat durumdayım.

Ve beni burada tek başıma bıraktığı için kırgınım. Benimle birlikte olmak için bile zaman bulamıyor. Yalnızım ve kalbimde her daim var olan acıyı uyuşturmak ve kafamda dönüp duran düşünceleri susturmak için daha fazla hap atmaya ve kendi kendime içmeye başvuruyorum.

Ünlü bir aktör olarak bir kariyer hayal ettiğimde, bunu böyle hayal etmemiştim. Tüm hayallerimde Vivien yanımdaydı. O yanımda olmazsa bu iş için uygun olup olmadığımı emin değilim. Gün geçtikçe sanki birbirimizden kopuyormuşuz gibi geliyor ve geleceğimiz için endişeleniyorum.

Ona gidebilseydim giderdim ama gidemem. Programım buna izin vermiyor. Çekimler bittikten sonra Ağustos ayı için Cali'ye uçuş rezervasyonu yaptırdım ve Boston'a dönmem gerekmeden ve Viv UCLA'daki eğitimine devam etmeden önce birkaç gün takılmak için yeterli zamanım olacak.

Nadir izin günlerimde, Sydney sokaklarında tek başıma dolaşıyor, görece anonimliğin tadını çıkarıyorum. *Cruel Intentions* burada gişe rekorları kırarken, Avustralya'da insanlar daha sakın görünüyor ve beni rahatsız etmiyorlar. Etrafta olmalarına rağmen paparazziler tarafından da takip edilmiyorum. İnternette ve medyada bazı resimler ve makaleler çıktı ama ABD'de yaşadığım histeriye kıyasla daha az.

Bu açıdan, Avustralya çok ihtiyaç duyulan bir soluklanma sağlıyor. Belki bir noktada burada bir yer satın alırız. L.A.'deki tüm çılgınlığa ara vermek istediğimizde kaçabileceğimiz bir sığınak.

Bazı sabahlar, kışımı yataktan çok erken kaldırabildiğimde, Bondi Plajı'nda sörf yapmaya gidiyor, gün ağarırken huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyorum. Alex on günlüğüne ziyarete geliyor ve ben de birkaç gün izin almayı başarıyorum. Ben de dostumu çok özledim, geçtiğimiz yıl ona neredeyse hiç zaman ayıramadım. Arayı kapatırken ve takılırken çok eğleniyoruz ve o gidince çok zor oluyor.

Rudy ile düzenli olarak iletişim halindeyim ve beni ekiple ve ABD'deki işlerle ilgili gelişmelerden haberdar ediyor. Yazın büyük bölümünde Darren ve Jacob ile takılıyordu. Saffron'dan ayrılmak hoşuma gitti. Bana sürekli mesaj atıp aradığında numarasını engellemek istiyorum ama yapamıyorum. Hâlâ çekmemiz gereken bir film daha var ve iki filmin de tanıtımı yapılacak. Bu yüzden, sırf huzuru korumak için bazı mesajlarına yanıt veriyor ve tek tük aramalarına cevap veriyorum.

Cassidy, sahte randevu maskaralığını sürdürmek için Saffron'un beni sette ziyaret etmesini ayarlamaya çalışıyordu ama ben buna engel oldum. Tabii ki bu durum Üçüncü Dünya Savaşı'na neden oldu, ancak ikimizin de programları uyuşmuyordu, bu yüzden zaten tartışmalı bir konuydu. İnternette ilişkimizin durumu hakkında spekülasyonlar devam ediyor, bu yüzden ne olursa olsun bizi spot ışıkları altında tutuyorlar, tam da istedikleri gibi. Stüdyonun şikayet edecek bir nedeni olduğunu düşünmüyorum.

Ağustos ayında, Boston'a gitmek üzere uçağa atlamama altı gün kala Vivien'in evine gittiğimde ona sürpriz yapıyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyor birkaç saat sonra, ailesiyle akşam yemeğinde ayaküstü sohbet ettikten sonra. "Seni çok özledim."

Kollarımı ona dolayarak onu göğsümde sıkıca tutuyorum ve gözlerimi kapatarak kucağında sırtını hissetmesinin tadını çıkarıyorum. Sıcaklık uzuvlarıma sızıyor, beni rahatlatıyor ama gerginlik tamamen gitmiş değil. "Ben de seni özledim. Tüm bu uzun ayrılıklardan nefret ediyorum." Tanıdık çiçek kokusunu içime çekerken ani bir gözyaşıyla savaşıyorum.

"Titriyorsun bebeğim." Viv biraz geri çekiliyor, çenemi yukarı kaldırıyor ve endişeli gözlerle bana bakıyor. "İyi misin?"

Boğazıma düğümlenen yumruyu aşp kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmam birkaç saniyemi alıyor. "Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Senden ayrı olmaktan nefret ediyorum."

Yumuşak parmak uçları yanaklarımı okşuyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Bu beni de öldürüyor." Gözlerinde acı ve hüznün titreşiyor ve kendimi tutmaya zorluyorum. Buraya kötü hissettirmek ya da endişelendirmek için gelmedim. Bu değerli birkaç günü iç karartıcı şeylere odaklanarak geçirmek istemiyorum. Eğer bir süre için onunla tek görüşmem bu olacaksa, bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

"Seni seviyorum," diyorum dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurmadan önce.

"Ben de seni seviyorum Reeve," diyor birkaç dakika sonra ağızlarımız ayrıldığında. Elleri kalçalarıma iniyor ve kaşlarını sallayıp bana cilveli bir gülümseme atarken pelvisini benimkine bastırıyor. "Sana ne kadar olduğunu göstereyim mi?"

Yatağa giriyoruz, yavaşça birbirimizi soyuyoruz, yeniden tanışırken acele etmiyoruz. Yakınlaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kaybettiğim zamanı telafi etmeye hevesli olsam da, onu sikimin istediği gibi sert bir şekilde becermiyorum. Onunla yavaşça, tatlı bir şekilde sevişiyorum, ve altımda hissettiklerinin tadını çıkarıyorum ve sıcaklığına girip çıkarken onu öpmeden duramıyorum.

Bunu onunla asla kaybetmek istemiyorum.

Çaresizlik beni onun içinde daha derine itmeye itiyor ve ikimiz de göz temasını sürdürürken inliyoruz. Gözlerinde sayısız duygu parlıyor,

ve o da benim hissettiklerimin aynısını hissediyor.

Sonra, birbirimizin kollarında çıplak, doygun bir şekilde uzanıyoruz ve bu aylardır hissettiğim mutluluğa en yakın şey. "Bana yazını anlat," diyor, yan dönüp bir dirseğinin üzerine dayanarak.

"Ne bilmek istiyorsun?" Parmaklarımı kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek soruyorum.

"Her şeyi. Günlerin nasıldı? Avustralya'yı sevdiniz mi?"

Uzun uzun konuşup ona yaşadıklarımı anlatıyorum. Elbette iletişimimizden bazı şeylerin farkında ama ben uçacağım Avustralya topraklarına indiği andan itibaren yaptığım her şeyi ayrıntılarıyla anlatıyorum. Yalnız kaldığım ve onu çok özlediğim için havlu atmaya yakın olduğum kısımları bilerek atlıyorum. Şimdi bu konuyu açmanın ne anlamı var? Kızgınlığıma rağmen daha önce hiçbir şey söylemedim çünkü onun kendini suçlu hissetmesini istemedim ve bu değişmedi.

Sonra Avrupa seyahati hakkında konuşuyoruz ve daha önce kısaca bahsettiği hikayeleri genişletiyor. Fotoğraflarımızı paylaşıyoruz ve birbirimize dolanmış bir şekilde uykuya dalıyoruz ve onun tekrar kollarımda olması bazı endişelerimi gidermeye yardımcı oluyor.

Ertesi sabah hediyeleri değiş tokuş ediyoruz ve bu bana küçüklüğümüzdeki doğum günlerini ve Noelleri hatırlatıyor, ambalajları yırtıp birbirimiz için özenle seçtiğimiz hediyelerin heyecanını yaşadığımız zamanları. Viv de benim gibi uzaktayken küçük hediyecek eşyalar almış ve benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşündüğünü bilmek içimde bir şeyleri rahatlatıyor. "Bunlar harika," diyorum, üzerinde küçük dairesel bir desen olan bir çift kırmızımsı mor sörf şortunu tutarak.

"Narı temsil ediyorlar," diye açıklıyor. "Bu meyve Yunanistan'da iyi şansın ." Omuz silkiyor, biraz utangaç görünüyor. "Onları gördüğümde aklıma sen geldin ve aldım."

Eğildim ve onu öptüm. "Mükemmeller, teşekkürler."

"Uggs'larım için teşekkür ederim ve bileziğime bayıldım," diyor bileğindeki güzel taşlara hayranlıkla bakarak.

"Opal Avustralya'nın ulusal değerli taşıdır ve dünyadaki opal arzının yüzde doksandan fazlası Oz'dan gönderilir. Yerel bir fabrikayı gezdik ve senin için her yeri satın almak istedim ama bunun abartılı olabileceğini düşündüm." Ona Noel'de vermek üzere bir kenarda tuttuğum uyumlu bir kolyem ve küpelerim var.

Mücevherlerden bahsetmek bana kasamda duran nişan yüzüğünü hatırlatıyor. Acaba şimdi evlenme teklif etmeli miyim? Bağlılığımın devam ettiğine dair bir işaret ve planladığımız geleceğe dair somut bir vaat ilişkimizdeki çatlakları kapatabilir mi diye. Ama bu fikri reddediyorum. Ayrıntılı bir evlenme teklifi planlayacak vaktim yokken nişanlanmak için acele etmek istemiyorum.

Bir gün .

Bu sadece bir engel.

Her çiftte vardır ama üstesinden . Viv ve ben

hayat arkadaşınız. Bundan eminim.

Hayranlardan ve fotoğrafçılardan uzak durmak için çoğunlukla evde kalarak birlikte keyifli bir hafta geçiriyoruz. Her günün her saniyesi birbirimize kenetlenmiş durumdayız ve birbirimizin bedeninde kayboluyoruz, ikimiz de en samimi düzeyde yeniden bağ kurmaya hevesliyiz. Bu yardımcı oluyor, ancak ikimiz de şu anda var olan bölünmeden ve ikimizin de kasıtlı olarak zor şeyler hakkında konuşmaktan nasıl kaçındığımızdan bahsetmiyoruz.

Uçağa bindiğimde kalbim ağırdı, kadınımlı şimdiden özlüyor ve bu fırtınanın geri kalanını atlatacak kadar güçlü olmamız için dua ediyordum.

ŞİMDİ

Bu sefer sette her şey farklı. Yeniden çekimler bitti ve *Tatlı İntikam*'ın çekimlerine başladık. Bu son film olmasına ve artık sona yaklaştığımız için mutlu olmam gerekmesine rağmen, değilim. Burada olmayı gerçekten istemiyorum ve hayatımdaki tüm neşeyi emen karanlık bir deliğe daha da batıyorum. Bazı günler içimin boş olduğunu hissediyorum. Tamamen boş. Sanki sadece bir kabuğum ve böyle hissettiğimde umursamak çok zor.

Vivien ile aramız hâlâ gergin ve bazı günler konuştuğumuzda iki yabancı gibiyiz. Mesafeler ilişkimizi mahvediyor ve keşke bu projeye hiç katılmasaydım dediğim günler oluyor. Gelecek için hayal ettiğim her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyor ve endişeli ve gerginim. Aynı zamanda sinirli ve çabuk öfkelenen biriyim, herkesi tersliyorum çünkü yaptıkları tek şey canımı sıkmak.

Ve uykusuzluğum intikam için geri döndü. Günde kaç tane hap aldığımı unuttum ama umurumda değil. Aklımdan geçen işkence dolu düşüncelerden aldığım tek teselli, uyuşturucunun neden olduğu bir balonun içinde olduğum zaman ve bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Ama bazı günler sette sıcıp batırıyorum, replikleri kabartıyorum ve geç geliyorum. Nick sürekli tepemde. Eğitimcimiz de kilo ve kas kaybettiğim için başımın etini yiyor. İştahımın tuvalette olması benim suçum değil. Onu susturmak için, yemek istemememe rağmen ağzıma protein tıktırıyorum. Ayrıca Adderall alımımı artırıyorum ve bu da kendimi daha kendim gibi hissetmeme ve sette kendime daha fazla güvenmeme yardımcı oluyor.

Yavaş yavaş bir şeylerin üstesinden geliyorum, ancak çoğu zaman otomatik pilot modundayım ve acımı ustaca bir maskenin arkasına saklıyorum.

Saffron ve ben medyada daha fazla yer bulabilmek için birkaç sahte randevuya çıkıyoruz ve ben de sanki bir uzaylı tenime yerleşmiş gibi hareket ediyorum. Rol arkadaşım bu randevularda çok alıngan davranıyor ve hayal kırıklığımı bastırmak için sürekli dişlerimi gıcırdattığımdan dişlerimin kalmış olması bir mucize. Saff özel olarak bu saçmalığı yapmaya çalıştığında, onunla bu şekilde ilgilenmediğimi hatırlatıyorum. Bunun sadece arkadaşça bir flört olduğunu söylüyor ama ben kanmıyorum. Kesinlikle bir şeylerin peşinde ve artık onun yanında temkinli davranıyorum. Toplum içinde

O üzerime atlarken hiçbir şey yapamıyorum ve bütünlüğümü ve yaşama isteğimi kaybediyorum. Daha ne kadar "sahte flört" kaldırabilirim bilmiyorum.

Viv bundan bahsetmeyi bıraktı ama farkında olduğunu biliyorum. Keşke bunu hiç kabul etmeseydim çünkü kız arkadaşımı üzmekten nefret ediyorum. En azından, neredeyse sona erdi. *Tatlı İntikam* çantada keklik olur olmaz her şeyi iptal edeceğim. Tüm tanıtımlar bitene kadar beklemeyi siktir et. Stüdyo isterse sözleşmeyi ihlal ettiğim için bana dava açabilir ama o kadar ileri gideceklerini sanmam. Bu sadece tüm pisliği ortaya çıkarır ve hepimizi olumsuz etkiler.

"Dostum." Rudy soyunma odamın kapısına yaslanmış, ensesini ovuştururken sıkıntılı görünüyor. "Sanırım bunları biraz yavaş içmen gerekebilir." Tuvalet masamın üzerinde duran hap torbasına dikkatle bakıyor. "Senin için endişeleniyorum."

"Olma," diyorum, poşeti spor çantama atıp cüzdanımı ve otel anahtar kartımı alıyorum. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Yazdan sonra ortaya çıktığından beri kendinde değilsin. Sadece daha önce bir şey söylemediğim için üzgünüm."

"Ben de," diyor Cora, kendi kuruşlarını da ekleyerek. Cora, *Twisted Betrayal* çekimlerinin ikinci yarısına doğru kadroya katıldı. Shandra'yı canlandırıyor. Shandra, Abby'nin bir arkadaşı ve Drew'un bir ara aşk yaşadığı kişi. Yirmi sekiz yaşında, ana çetenin en yaşlısı ve sette biraz anaç bir rol benimsemiş. Kocasından olan dört aylık bebeğiyle ilgili bir şey olabilir. "Bu tür şeylerin üzerine fazla gitmemelisiniz. Uzun vadede yardımcı olmazlar."

"Her şey kontrolüm altında," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak. Bugünlerde sette gerçekten sevdiğim tek iki kişiden ders almaya ihtiyacım yok. Çantamı omzuma atıp kapıya doğru yürürken iki arkadaşşıma ters ters bakıyorum. "Bu çekimi atlatmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum."

Rudy ve Cora birbirlerine bakarlar.

Yanlarına gittiğimde "Sadece önemsiyoruz," diyor.

Cora, "Konuşmaya ihtiyacın olursa ben her zaman yanıdayım," diye ekliyor. "Hareket edebilir misin?" Rudy kenara çekilene kadar ona bir bakış atıyorum.

"Saffron'dan uzak durmalısın," diye ekliyor Cora, beni koridora kadar takip ederek. "Sana o boku temin edenin o olduğunu biliyorum."

Jacob'ın tedarikçisini kullanıyordum, ta ki operasyonu bozulana kadar, bu yüzden tekrar Saffron'a başvurmak zorunda kaldım. İdeal değil ama

Kendi tedarikçimi bulmak için tam olarak doğru bağlantılara sahibim.

"Defol git, Cora. Evine git ve gerçek bebeğine annelik yap."

"Reeve." Kolumu çekiştirerek beni durmaya zorladı. "Birbirimizi iyi tanımıyoruz ama bunun sen olmadığını söyleyebilirim. Yardım etmek istiyoruz. Bizi kendinden uzaklaştırma."

Rudy onun arkasında belirir. "Biz senin arkadaşınız. Saffron değil."

"Fikrini değiştirmişsin." Kaşlarımı çattım. Onunla parti yapmaktan her zaman çok mutlu görünüyor.

"Seni uyuşturucu karşıtı birinden... başa çıkmak için uyuşturucuya ihtiyaç duyan birine dönüştürdü. Bence bunu bilerek yaptı. Bir şeylerin peşinde. Ona güvenmiyorum ama oyununu oynamaya devam ediyorum, böylece herhangi bir pislik yaparsa orada olacağım. "Düşmanlarını yakınında tut, vesaire."

"Saffron Roberts'ı halledebilirim." Kapıyı itip otoparka çıktım.

"Bu şekilde yapamazsın." Rudy bana ayak uyduruyor. "Bu yola giremeyecek kadar yeteneklisin Reeve. Bunu bir düşün," diye ekliyor. "Mantıklı konuştuğumuzu biliyorsun."

"Reeve." Nick bir sonraki sahnenin çekimlerine başlamak için setin kenarında beklediğim yerden bana sesleniyor. "Bianca seni görmeye geldi. Bir tür acil durum. En fazla otuz dakikan var."

Kaşlarımı çatıyorum, şimdi ne olduğunu merak ediyorum. Bianca sete nadiren . "Neler oluyor?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok."

Etrafta asistanım Wen'i arıyorum ama tabii ki hiçbir yerde yok. Hâlâ işe yaramaz bir bok parçası.

"Reeve." Ben arkamı dönüp uzaklaşmaya çalışırken Nick tekrar sesleniyor. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Geçtiğimiz hafta iyi iş çıkardınız. Her ne değiştiyse, böyle devam et."

Başımı salladım ve yürürken kendi kendime gülümsedim. Rudy ve Cora'nın ve dün geceki müdahale girişimlerinin canı cehenneme. İyi olduğumu biliyordum. Xanax ve Adderall arasındaki dengeyi düzeltmek beni daha odaklanmış hale getirdi. Tamam, evet, Xanax alımımı azalttığım için artık o kadar iyi uyuyamıyorum ve

daha endişeliyim, ama Adderall bana kaybettiğim özgüvenimi geri veriyor ve dış görünüşüm iyi olduğu ve mükemmel bir performans sergilediğim sürece önemli olan tek şey bu. Makyaj gözlerimin altındaki gölgeleri gizliyor ve kaygıyı dış dünyadan korumak konusunda hayat boyu edindiğim bir deneyimim var.

Bianca "hasar kontrolü" ifadesini takınarak bana doğru geliyor ve ben şimdi ne haltlar döndüğünden bıkmış durumdayım. Daha fazla saçmalık dinleyecek havada değilim. Beni en sevmediğim kişinin beklediği bir toplantı odasına sürüklüyor.

"Cassidy. Seni gördüğüme sevindim diyeceğim ama bu yalan olur," diyerek boş koltuklardan birine çöküyorum.

"Benimle uğraşma Reeve. O kızın başını belaya sokacağı konusunda seni uyarmıştım ve haklıydım."

Anında alarma geçtim. Yanımdaki koltuğu kapmış olan Bianca'ya bakıyorum. "Bu Viv'le mi ilgili?"

Cassidy dizüstü bilgisayarının ekranını Bianca sertçe başını sallıyor. "Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum Reeve, ama-"

"Sana söylemiştik." Cassidy'nin kendini beğenmiş ifadesi suratına yumruğumu indirmem için yalvarıyor ve kendimi zar zor dizginliyorum.

"Bu canını yakacak Reeve," diye ekliyor Bianca. "Ama gerçek her zaman acıdır."

Önümde açılan videoyu artan bir korku ve öfkeyle izlerken sandalyenin kollarını sıkıca kavıyorum. Ekranda sarhoş bir Vivien, arka planda bir parti sürerken inek bir pisliğe içini döküyor. Ona gerçeği söylüyor. Onun benim kız arkadaşım olduğunu ama Saffron'la ben çıkıyormuşuz gibi yapabilelim diye ben ve stüdyo tarafından dışlandığını. Nişan haberlerinden -bu her ne haltsa- ve artık benimle neredeyse hiç konuşamadığından ya da beni göremediğinden ve bu günlerde tek yaptığımız şeyin kavga etmek olduğundan bahsediyor.

"Yüce Tanrım." Dirseklerimi masaya dayadım ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Viv az önce stratejiyi pencereden dışarı fırlattı, bu gerçekten umurumda olduğundan değil, ama beni zayıf bir aptal gibi gösterdi ve benim öyle olmadığımı bildiği halde beni onu umursamayan bir tür acımasız, kalpsiz hıyar olarak sunuyor. "Beni kurumaya ."

"Daha da kötüleşiyor." Cassidy böbürleniyor.

"Sırtımayı kes, sürtük, yoksa memnuniyetle yüzünü silerim."

Nefes nefese kalıyor, misilleme yapmak için ağzını açtığı anda öfkeli görünüyor, ancak Bianca kendine özgü keskin bakışlarından biriyle onu susturuyor.

Bianca başını ekrana doğru eğerek, "Seni bilmem," diyor. "Ama bana öyle geliyor ki senin kız pek sadık değil Reeve."

"Kesinlikle hile yapıyor." Cassidy yine sırtarak bana ters ters bakıyor ve günün birinde o kaltağı alaşağı edeceğim.

Dikkatimi tekrar ekrana veriyorum ve Vivien'in birkaç farklı erkekle dans edişini izlerken kalbim ayak parmaklarıma kadar iniyor. Bazıları ona pençe atıyor ama sonunda onları itiyor. Diğerleri ona sürtünüyor ve o da bundan zevk alıyor gibi görünüyor. İçimi kızgın bir öfke kaplarken ellerim yumruk oluyor.

Bu benim tanıdığım Vivien Grace değil. O kız beni asla herkesin önünde utandırmazdı. O kız asla başka bir erkeğin ona dokunmasına izin vermezdi. Nate'le olan öpüşmenin bana söylendiği gibi olup olmadığını merak ediyorum. O da bunu hoş karşıladı mı?

Ayağa fırlıyorum ve bu sırada sandalyemi deviriyorum. "Bunu kontrol altına almalıyız," diyor Cassidy.

"Hasar çoktan verildi," diye ekliyor Bianca, ben saçlarımı avuçlayarak odada adımlarken.

"Doğru stratejiyle bunu kendi lehimize çevirebiliriz." Cassidy kafamın yan tarafında bir delik açıyor. "Otur Reeve, böylece bir plan yapabiliriz."

"Siktir. Seni." Ellerimi masaya vurdum ve yüzüne doğru eğildim. Bir an için korkmuş görünüyor ve ben bu ifadeden zevk alıyorum. Arkasına yaslanıp omurgasını sandalyesine bastırıyor. "Bunların hepsi senin suçun! Bu saçmalığı sen başlattın ve şimdi geldiğimiz noktaya bak!" Bağırıyorum.

"Sakinleşmelisin, Reeve." Bianca beni geri çekti ve bir sandalyeye oturmaya zorladı. "Kapa çeneni ve dinle."

Dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum.

"O videonun kaldırılması için çalışacağız, ancak zaten dışarıda ve olan oldu. Vivien ile aranıza düzgün bir mesafe koymalısınız. İddialarını kamuoyu önünde çürütmeli ve bunların yalan olduğunu ve Saffron'la nişanlandığınız haberine ani bir tepki olduğunu açıkça belirtmelisiniz."

"Ne oluyor lan?" Bakışlarım aralarında gidip geliyor. "Ne nişanı lan?"

"Bu bir boğa. Belli ki," diyor Cassidy, sandalyesinde doğrulurken. "Ve nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye yalan söylüyor. "Ama dün sosyal medyanın her yerindeydi. Reeveon hâlâ trend." Yüzündeki sevinçli sırıtışı engelleyemiyor ve ben de sandalyemin kollarını sıkıca kavrayıp tırnaklarımı geçiriyorum.

Dün gece Vivien'den bu kadar çok cevapsız çağrı almama şaşmamalı. Otele vardığımda onu aramak niyetindeydim ama varır varmaz yatağa yığıldım ve kıyafetlerimin içinde uyuyakaldım. Uyandığımda Cali'de gecenin bir yarısıydı ve onu aramak için çok geçti. Şimdi, keşke diyorum. Bu davranışa neyin sebep olduğunu anlıyorum ama bu onu mazur göstermez. Vivien, Saffron'la asla nişanlanmayacağımı biliyor. Her şeyin sahte olduğunu biliyor. Beni bir dünya acıya soktu çünkü ne? Duyguları zedelendi diye mi? Sarhoş olmadan önce bana bunu sormak için bir gün bile bekleyemedi, onu satan para avcısı bir sülükle konuşup sarhoş erkek arkadaşlarıyla dans ederek şov mu yaptı?

Ona karşı hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım ama menajerime ya da o şirret reklamcıya onu kötülemeyeceğim. Konuşmadan önce sakinleşmek için çok çalışıyorum. "Onunla konuşacağım. Her şeyi geri çekmesini sağlayacağım ve herkesi susturmak için bu hafta sonu Saffron'la bir randevuya çıkacağım."

"Bu işe yaramayacak." Cassidy parmaklarını masaya vuruyor. "Yalan söylediğini ve yerine daha seksi biri geldiği için kıskançlık duyan eski bir sevgilinin saçmalıkları olduğunu kesin bir dille ifade etmelisin."

Onun çirkin sözleri karşısında öfkem tüm gücüyle geri döndü. Vivien'e ne kadar kızgın olsam da ve ona patlayacak olsam da, bu hakaretin peşini bırakmayacağım. Masaya doğru eğilerek Cassidy'ye ters ters bakıyorum. "Saffron, Vivien'dan daha seksi *değil*. Karşılaştırılmazlar bile. Vivien, Saffron'un asla olamayacağı kadar güzel. Kız arkadaşına bir daha hakaret etme, yoksa yaptıklarından ben sorumlu olmam."

Bianca soğukkanlılıkla, "Onun artık senin kız arkadaşın olduğundan şüpheliyim," diyerek tırnaklarını inceliyor. "Gözlerini aç, Reeve. Vivien seni aldatıyor ve bunun peşini bırakamazsın." Ayağa kalkıyor ve o embesil Wen'den almış olması gereken telefonumu bana uzatıyor. "Onu ara ve ayrıl ondan. Bu işi sonsuza dek bitirelim."

"Hayır." Cep telefonumu kaptım ve elimi etrafına . "Bunun için çok öfkeliyim ama ondan ayrılmayacağım. Vivien'ı tanıyorum ve teselli bulamayacaktır."

"Oh, gerçekten mi?" Bianca başını yana eğiyor ve ağzından çirkin bir küçümseme geçiyor. "Cevapsız aramalar ve ağlamaklı özür mesajları nerede? Cep telefonunda hiçbirini göremedim. Tüm mesajları o partiden önceydi. Sonrasında hiç yok. Bu tam olarak pişmanlık çığlığı değil, değil mi?"

"Muhtemelen uyuyakalmıştır!" Kükrüyorum. "Ve sakın hücreme bakma. Bu mahremiyetimin tamamen ihlali ve senin

Bianca."

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et evlat." Kolumu kavıyor, tırnaklarını geçiriyor ve estetik ameliyatların, sahte gülümsemelerin ve sahte güvencelerin ardında saklı olan gerçek doğayı ima eden asitli bir bakışla beni sabitliyor. Sanırım sözleşmem yenilendiğinde Bianca ile yollarımız kesinlikle ayrılacak. Onun saçmalıklarından bıktım.

"Acınacak haldesin," diye hırlıyor Cassidy ve bu söz beni geçmişe savuruyor ama hızla kendime geliyorum.

"Seninle işim bittiğinde tek zavallı sen olacaksın," diye tehdit ediyorum ve Bianca'yı iterek odadan çıkarken ikisi de arkamdan sesleniyor. Cidden başımı ağrıtıyorlar ve onlardan kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

Audrey cevap verip Viv'in hâlâ uyuduğunu doğrulayana kadar durmadan Viv'in telefonunu arıyorum. Sonra bana saldırdı ve karşılıklı tartışmaya başladık. Audrey haddimi aştığını ve tabii ki Vivien'in onu aldatmadığını söylüyor. Bana nişan haberini soruyor, bu konuda hiçbir şey bilmediğimi söylediğimde bana inanmayı reddediyor. İşe geri çağrıldığımda görüşmeyi sonlandırıyorum ve kafamı oyuna vermek için muazzam bir irade ve konsantrasyon gerekiyor ama yapıyorum.

Birkaç saat sonra, kısa bir ara daha verdik ve Vivien'i tekrar aramak için setten fırladım. Saffron peşimden koşuyor, topuklarının tıkırtısı onu ele veriyor. "Şimdi olmaz," diye omzumun üzerinden tıslayarak birkaç küçük özel odanın olduğu tarafa doğru ilerliyorum.

"Reeve, bekle!"

Onu görmezden gelerek .

"Olanları duydum ve çok üzgünüm."

Durup etrafımda dönerken homurdanıyorum. "Neden olasın ki? Başından beri bana söylediğin bu değil miydi?"

"Eğer düşündüğün buysa, sana söylemiştim demeyeceğim." Gözlerinde endişe parlıyor. "Seni önemsiyorum ve acı çekiyorsun. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Sadece uzak dur. Boşluğa ihtiyacım var."

Acı yüzüne yansıyor ama şu anda onun duygularıyla başa çıkamam. Başka bir şey söylemeden yürüyüp gidiyorum ve arama yapmak için boş odalardan birine giriyorum. Neyse ki ilk çalışta cevap veriyor. "Viv?" diye soruyorum.

"Benim."

Sesi düz, umursamaz, duygudan yoksun ve öfke korunu kükreyen bir kreşendoya doğru körüklüyor. Ne bir pişmanlık ne de bir vicdan azabı seziyorum.

Ses tonunda sadece teslimiyet vardı ve ben afalladım. İncindim. İnançsızlık içinde. Artık beni hiç umursamıyor mu? İşler gerçekten bu noktaya mı geldi? Ben burada kendimize bir hayat kurmak için çabalıyor, kendimi toparlamaya çalışıyor ve akıl sağlığımı zar zor korurken o kampüste partilerde eğleniyor ve beni rastgele yabancılara şikayet ediyor.

Bu ne cüret!

Beni kurtların önüne atma hakkını ona kim veriyor?

Onun için feda ettiğim onca şeyden sonra mı? ne cüret!

Kendimi kaybettim, olağanüstü bir şekilde. "Sana neler oluyor böyle? O videoya inanamıyorum. Seni hiç böyle görmemiştim! Eğer beni incitmek istediysen, kesinlikle başardın. Dün gece beni aldattın mı?" Bağırıyorum.

Gülüyor. Tekrar tekrar. Ve bu sadece öfkemi maksimuma çıkarıyor.

"Vivien, ne oluyor? Gülmeyi kes. Bu çok ciddi. Bugün başımı belaya soktun. Bu markama ve itibarıma zarar verecek. Bunu bana nasıl yaparsın? Beni alay konusu yaptın. Kendinden başka kimseyi umursamayan bencil bir pislik gibi. Stüdyo çıldırmak üzere ve bu durum filmlere gerçekten zarar verebilir. Yalan söylediğini, o sahte nişan söylentileri ortaya çıktıktan sonra incindiğini ve evet, senin de bildiğin gibi bunların sahte olduğunu belirten bir açıklama yapmalısın..."

Dakikalardır sessizlikle konuştuğumu fark ediyorum. "Viv. Hâlâ orada mısın?" Şak diye söyledim.

"İşin bitti mi?" diye soruyor, ona ait olmayan buzgibi bir ses tonuyla. "Hayır, ben-"

"Bugün tartışacak havada değilim," diye ekliyor. "Ve bunun sizi nasıl etkilediği hiç umurumda değil. O kaltak kostümcü ya da o kaltak halkla ilişkilerci ya da o kaltak menajer tüm bu durumu organize etti ve ben artık hepinize yalakalık yapmaktan bıktım. Kum torbası olmaktan bıktım." Sesi çatlıyor "Her zaman sonuncu olmaktan bıktım." Hattan ağır bir iç çekiş süzülüyor. "Bıktım artık," diye bağırıyor. "Beni duyuyor musun? Benden bu kadar, Reeve. Sikeyim seni. Saffron'un canı cehenneme. Cassidy'yi de Bianca'yı da sikeyim. Hepinizi sikeyim."

Sözlerindeki saf nefret karşısında nutkum tutuldu. Tüm bunlara sebep olan kendisiyken nasıl oluyor da bunu benim üzerime yıkıyor?

Hat kesilmeden önce "Beni bir daha arama," diyor.

ŞİMDİ

Üç gece sonra Cora ve Rudy'yi akşam yemeğine çağırdım ve onlara kötü davrandığım için özür dileyip yardımlarını istedim. Aldığım maddeyi itiraf ettim ve şok olduklarını söylemek hafif kalır. O zamandan beri kullandığım ilaçları azaltıyorum ama bu sadece Viv'in sessizliğinin getirdiği eziyeti artırıyor. Aşırı yorgunluğa rağmen hala uyumakta . Uyuduğumda da kabuslar görüyorum. Diğer geceler halüsinasyonlar görüyorum ve sanki aklımı kaybediyormuşum gibi geliyor. Mide bulantısı, titreme ve terleme nöbetlerinin yanı sıra baş ağrıları da yeni normum ve bu dünyadaki cehennem.

Ama sebat ediyorum çünkü sevdiğim tek kadını kaybetme riskiyle karşı karşıyayım ve kendimi toparlayıp ilişkimizi yeniden rayına oturtmak için mücadele etmem gerekiyor.

"Sana kahve getirdim, *film yıldızı*. Tam sevdiğin gibi." Saffron kaşlarını sallayarak ve sırtarak kâğıt bardağı bana doğru itiyor. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin," diye ekliyor, setin bir kenarında durup yönetmenin bizi çağırmasını beklerken bana doğru bastırıyor ve müstehzi bir şekilde sırtıyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, gülümsüyormuş gibi yaparak ve kasıtlı olarak onun açık imalarını görmezden gelerek. Sabah altıdan beri setteyiz, şu ana kadar dokuz saatten fazla oldu ve berbat bir ruh halindeyim. Uzun bir gün oldu ve hâlâ çekmemiz gereken iki sahne var. Bitirmek ve otelime dönüp uyumak için can atıyorum. Bedenlerimiz arasında bir boşluk bırakarak onun yanından geçiyorum. Birkaç hafta önce Viv ve sarhoş videosuyla ilgili olanlardan sonra Saff bana karşı daha dokunaklı olmaya başladı. Ona flört etmeyi bırakmasını söyledim ve onunla sadece bir arkadaş olarak ilgilendiğimi yineledim, ama mesajın ona ulaştığından emin değilim.

Ilık sade kahveden bir yudum aldıktan sonra acı tadı olan sıvıyı neredeyse fincana geri tükürecektim.

Tam istediğim gibi, kıcımın kenarı.

Setteki çoğu kişi kakhvemi krema ve şekerle içtiğimi bilir. "Hâlâ eski sevgilin için üzüldüğünü söyleme sakın." Mesafeyi kapatıyorum, tekrar yaklaşıyor. "Acı çektiğini biliyorum ama bunun en iyisi olduğunu göreceksin." Koluma yapışırken kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Vivien senin dünyana ait değil. Ayrılmanız kaçınılmazdı."

Ondan tekrar uzaklaşırken dişlerimi azı dişlerime kadar sıkıyorum. "Son kez söylüyorum, biz ayrıldık."

Sanırım. Umarım.

Olaydan bu yana kız arkadaşım la konuşmadım çünkü Viv aramalarımı ve içten mesajlarımı görmezden geliyor. Evi aramayı bile denedim ama Lauren bana kesin bir dille geri çekilmemi ve Viv'i biraz rahat bırakmamı söyledi.

İçime işledi ve ben de dinleyip kabul etmekten başka bir şey yapamadım. İşleri berbat ettim ama Viv'in de pek yardımı olmadı. Kasıtlı değildi ama ilişkimizin mahrem detaylarını yakın çevremiz dışındaki birine emanet etmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Sarhoş olup o pisliğe boşboğazlık ederken ne düşünüyordu?

Yine de artık geride kaldı ve medya çoktan başka bir skandala geçti. Bu durum Vivien'i basın karşısında daha fazla gerektiğini fark etmemi sağladı ve kendi reklamcımı tutmaya karar verdim. Onun görevi benim çıkarlarımı gözetmek olacak ve buna Viv de dahil.

İlişkimizi düzeltebilir ve yeniden rayına oturtabiliriz, ancak bunun için konuşmamız gerekiyor.

Son görüşmemiz on sekiz gün önceydi ve acı vericiydi. Aşırı tepki gösterdim. Kız arkadaşım a açıklama şansı vermeden ona saldırdığım için utanıyorum ama kendimi savunmam gerekirse, video oldukça lanetleyiciydi. Bianca ve Cassidy bana cehennemi yaşattılar ve stüdyodan da biraz tepki aldım. Sette geçen yorucu bir günün ardından, ihtiyacım olan son şey bu bok fırtınasıyla uğraşmaktı. Ayrıca Viv'in kardeşlik partisinde diğer erkeklerle dans etmesini izlerken çok sinirlenmişim. Bir fotoğrafta Saff'ın yanında oturduğumda bile beni azarlıyor ama rastgele yabancılarla kirli dans etmesinde sorun yok mu?

Bu benim için hâlâ hassas bir konu.

Yine de onu beni aldatmak la suçlamamalıydım. Bu belden aşağı bir vuruştı. Viv bunu bana asla yapmazdı, benim ona asla yapmayacağım gibi.

Sadece zor bir dönemden geçiyoruz. Uzun süreli ilişkilerde tüm çiftlerin başına gelir. Bu filmler ilişkimizi çok zorluyor ama Viv'i kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. Yakında Noel için evde olacağım ve tek görevim aramızdakileri düzeltmek. Bu Vivien için çok zor oldu.

Saff ile bir ilişkim varmış gibi davranmam onu incitti ama bu sadece geçici bir durum ve o da bunun sahte olduğunu biliyor. Saffron'a karşı arkadaşlık hiçbir yok ve son zamanlarda bunu sorgulamaya bile başladım. Onun gerçekten hoşlanmadığım bir yönünü görmeye başladım.

Bence Viv ve başından beri bir gündemi vardı.

"Film yıldızı!" Saffron bir elini burnumun önünde sallamadan önce kolumu çimdikliyor. "Seninle konuşurken beni görmezden gelme!"

"Geri çekil, Saff." Elini kolumdan çekerek tekrar yanından geçiyorum. "Ve beni biraz rahat bırak. Aklımda çok şey var."

"İstediyini biliyorum." Başını bir yana eğiyor, köpek yavrusu gözleriyle beni delip geçiyor. "Sadece yardım etmek istiyorum." Yaklaşmadan önce etrafına bir göz atıyor, vücudunun ön kısmını benimkine bastırırken göğüslerini bana doğru itiyor. "Uyumadığını biliyorum ve bu sette belli oluyor." Kotumun ön cebine bir şey sıkıştırıyor. "Bunlar yardımcı olacaktır."

Dolaşan elini tutup cebimden küçük hap paketini çıkarıyorum. "Bırak şu saçmalığı," diye tıslıyorum, paketi eline tıkıştırıp iki adım geri çekiliyorum. "Sana söyledim, o şeylerle işim bitti. Ve beni sıkıştırmayı bırak."

"Hey, dostum," diyor Rudy, solumdan yaklaşarak. Onu gördüğüme şaşırdım çünkü bugün çekimi yoktu ve dün gece partiye gittiğini biliyorum. Saat üçü geçmesine rağmen, bugün sete gelmesini hiç beklemiyordum. Burada olduğu gerçeği anında tüylerimi diken diken etti. Beni aramasının bir nedeni olmalı ve ben hemen temkinli davranıyorum. Bakışları Saff ve benim aramda gidip geliyor. "Rahatsız mı ediyorum?"

"Bilmek istemez miydin?" Saff dudaklarını yalıyor ve rol arkadaşımıza ve setteki en iyi dostuma sırtıyor.

Ben kaşlarımı çatarken Rudy kahkaha atıyor.

"Sözümü kesmiyorsun. Ne ?" diye sordum.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Saffron kıkırdıyor. "Reeve ve benim birbirimizden gizlimiz saklımız yok. Öyle değil mi, film yıldızı?" Sanki az önce ona bu saçmalığı bırakmasını söylememişim gibi kaşlarını sallıyor ve kolunu benimkine bağlıyor.

"daha fazlası olduğunu ima etmeyi bırak." Kaşlarımın arasındaki gergin bir noktayı ovuyorum. "Senin yanında sürekli bozuk plak gibi konuşuyorum ve bu çok yorucu."

Saffron ellerini havaya kaldırıp benden uzaklaşmadan önce incinmiş gibi yapıyor.

Sonunda.

"Herkes benim büyük bir flörtçü olduğumu bilir ve bununla hiçbir şey kastetmiyorum. Cidden gerginsin, Reeve. Gerçekten biriyle yatman gerek." Çekip gitmeden önce Rudy'ye göz kırpmıyor.

Rudy kıkırdar. "Her haksız değil." Buna dokunmayacağım bile. "Neler oluyor?"

"Burada olmaz." Rudy bir omzunu kaldırır. "Müdürün ofisi boş. Orada konuşalım."

Setin dışındaki küçük ofise doğru sessizce yan yana yürüyoruz ve ikimiz de odanın içine girdiğimizde kapıyı kapatıyorum.

"Çevrimiçi olmadığınızı biliyorum, bu yüzden size bunu ilk gösteren ben olmak istedim."

Korku anında kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Sosyal medya bir lanet. Benim işimde şeytani bir gereklilik ve korkmaya başladığım bir şey. "Şimdi ne olacak?" Cep telefonunu bana uzattığında kabul ederek soruyorum.

"Ben Viv. Raporlar henüz doğrulanmadı ama eğer söylenenler doğruysa, saldırıya uğramış."

Viv'in gittiği yoga stüdyosunun yanındaki karanlık bir ara sokakta CNN'den haber yapan kadını sessizce dinlerken yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Muhabir dün gece orada bir kadının saldırıya uğradığını ve LAPD'den bir kaynağın Vivien Mills olduğunu öne sürdüğünü iddia ediyor. "Siktir!" Cep telefonunu arkadaşşıma ve ofisten hışımlla çıkıp asistanımı arıyorum.

Telefonumu kullanmam gerekiyor ve setteyken Wen benim için tutuyor. Bu sabah saat beş buçukta son kez kontrol ettiğimde ne mesaj ne de cevapsız arama vardı; eğer haberler doğruysa ve bu olay dün gece olduysa bu çok garip.

Belki de Viv değildi. Belki de medya yanlış anladı.

Umarım öyledir çünkü ona bir şey olması düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Asistanımı bulmak için setin etrafında dolanırken göğsüme bir baskı oturuyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Göz ucuyla Saff'ın yoğun ve itici bakışlarıyla hareketlerimi takip ettiğini görüyorum.

Wen'i kahve alanında set mühendislerinden biriyle flört ederken buluyorum ve onu parçalamaya hazırım. Bu bilgiyi bana getiren neden arkadaşım? Wen'in bunun üzerine gitmesi gerekirdi. Berbat bir asistan ve bana kalsa ilk günlerde kovulurdu. Ama

Onu stüdyo işe aldı ve maaşını onlar ödüyor, bu yüzden o morona katlanmak zorundayım.

"Telefon," diye bağırdım, avucumu uzatarak.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor, yüzümdeki ifadeyi fark edince kaşları çatılıyor.

"Bunu bana söylemen gerekmiyor mu?" Cep telefonumu parmaklarının arasından kapıp açarak bağıyorum. Ya da Cassidy'ye. Ya da menajerimi. Eğer bu doğruysa neden kimse sette benimle iletişime geçmeyi düşünmedi?

Tam kendimi bunun bir yanlış kimlik vakası olduğuna ikna etmişken, Lauren ve Jonathon'dan gelen cevapsız aramaları fark ediyorum ve lanet ediyorum.

Arkamdan bağırان aptal asistanımı görmezden gelerek, Rudy'nin hâlâ beklediği müdürün ofisine koşuyorum. Ben Vivien'in babasını ararken o masanın önündeki sandalyede sabırla oturuyor. Ben yerde volta atarken Jon dördüncü zil sesinde telefonu açıyor. "Bu doğru mu? Viv yaralandı mı? O iyi mi? Nerede o? Onunla konuşabilir miyim?"

"Sakin ol, evlat. Nefes al. Vivien iyileşecek. Cedars-Sinai'deyiz ve en iyi tıbbi bakımı alıyor."

Hava ağzımdan boğuk boğuk fışkırıyor. "Ne oldu?" Sesim çatlıyor ve acı içimi kuşatıyor. Hastanede olduğuna göre kötü olmalı.

"Vivien henüz uyanmadığı için ayrıntıları bilmiyoruz, ancak dün gece yoga stüdyosunun sahibi tarafından otoparka açılan bir ara sokakta baygın, kanlar içinde ve morluklar içinde yatarken bulundu."

Boğazımdan insanlık dışı bir ses yırtılıyor ve Rudy sandalyesinde daha dik oturuyor. "Ne kadar kötü yaralanmış?"

"Beyin sarsıntısı geçirmiş, üç parmağı ve bileği kırılmış ve birkaç kaburgası kırılmış."

"Aman Tanrım. Kulağa ciddi geliyor." Göğsümde yayılan ağrıları ovuşturuyorum ve kızımın çektiği acıyı düşündükçe içimde düğümler oluşuyor.

"Doktor yaralarının hayati tehlike arz etmediğini ve tamamen iyileşeceğini söyledi."

"Eğer bu dün gece olduysa, neden hala uyanmadı ve neden dün benimle iletişime geçmediniz?" Hemen haberdar edilseydim şimdi yanında olabilirdim.

"Kısa bir süre uyandı ama biz orada değildik ve doktorun söylediğine göre hemen uykuya daldı. Endişeli değil. CT taramasının

kalıcı bir beyin hasarı olmadığını ve uykunun vücudun ve beynin iyileşme yolu olduğunu gösteriyor. İkinci sorunuza gelince, Lauren ve ben Vivien'in sizi isteyip istemeyeceğinden emin değildik, bu yüzden bekledik. Medya bu sabah haberi verince aradık."

"Onu görmek istiyorum. Onunla birlikte olmalıyım. Setteyim ama hemen ayarlamaları yapacağım." Los Angeles'a neredeyse yedi saatlik bir uçuş var. Bu da aşkıma ulaşmamın bu geceyi bulacağı anlamına geliyor, yani kaybedecek zaman yok.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diyor Jon, "ama Vivien seni görmek istemiyorsa, Reeve, biliyorsun ki onun isteklerine saygı duymak zorundayız."

"Anlıyorum." Bu onu görmek için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyor ve şu anda endişelenmem gereken bir şey de değil. Telefonu kapatmadan önce "Yakında görüşürüz," diyorum.

Rudy'ye bilgi verdim ve sonra babamı aradım. O piçten bir şey istemekten nefret ediyorum ama Los Angeles'a çabucak varmak için en iyi umudum o. Studio 27 -ortak sahibi ve CEO'su olduğu yapım şirketi- emrinde özel jetlerden oluşan bir filoğa sahip. Babam bana bir jet bulacağına söz veriyor ve Logan International'a gitmemi, detayları öğrenir öğrenmez bana mesaj atacağını söylüyor.

Sonra Nick'le konuşup gitmem gerektiğini söyledim. Son iki sahneyi çekmeden önce beni bırakmayı reddediyor ve neden setten öylece çıkıp gidemeyeceğime dair bir sürü neden sayıyor.

"Umurumda değil," diyorum kollarımı kavuşturup ona karanlık bir bakış fırlatarak. "Kız arkadaşım vahşi bir saldırıdan sonra hastane yatağında baygın yatıyor. Hemen yanına gitmem gerekiyor."

"Anlayışsız değilim Reeve, ama prodüksiyonu bu şekilde geciktiremezsin. Programımızın ne kadar sıkı olduğunu biliyorsun."

"Sahneleri çekimin son gününe ekleyin." Özel bir şey değiller, bu yüzden kolayca taşınabilirler. "Yeniden planlamak için ne gerekiyorsa öderim."

"Endişelendiğini biliyorum Reeve," diyor Saffron, açıkça kulak misafiri olduğu yerden öne doğru yürüyerek. "Hepimiz endişeliyiz. Vivien'in başına gelenler korkunç ama eminim sorumluluklarını bırakmanı istemezdi. Zaten muhtemelen uyuyordur ve birkaç saat geç kalırsanız sizi özlemeyecektir."

"Saffron mantıklı," diyor yönetmen. "Biz bu sahneleri çekerken asistanım bir araba ve uçak ayarlayacak, sen de işimiz biter bitmez gidebilirsin."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip avuçluyorum. Onların önünde yerde adımlarken başımı sürekli sallıyorum. "Kalmak istesem bile konsantre olamıyorum, ki istemiyorum." Bir adım geri atarken damarlarımda alarm dolaşıyor. "Sizi ve ekibi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama Viv'in bana ihtiyacı var. O benim hayatımın aşkı ve eğer ona bir şey olursa ve ben orada olmazsam kendimi affetmeyeceğim. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Sonuçlarına katlanmadan öylece çekip gidemezsin," diye bağılıyor müdür arkamdan ama onu duymazdan gelip çıkışa doğru ilerliyorum.

"Reeve!" Saffron peşinden koşarken topukları gürültüyle yere vuruyor. "Bir hata yapıyorsun. Bunu yaparsan seni cezalandıracaklar!" Dirseğimi çekiştirerek ilerlememi yavaşlatıyor.

"Umurumda gibi mi görünüyorum?" Elinden kurtuluyorum. "Bu saatten sonra beni kovacak değiller ya."

"Sizi cepten vuracaklar. Bu işleri böyle yaptıklarını biliyorsun." Omuz silktim. "Bana ödedikleri her kuruşu alabilirler, umurumda değil. Önemli olan tek şey Viv'e ulaşmak."

Kaşlarını çatıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve göğüslerini yukarı kaldırıyor. "O seni hak etmiyor ve sen bir hata yapıyorsun. Kariyerini mahvedecek Reeve ve kendinden başka suçlayacağın kimse olmayacak."

Şoför beni Cedars-Sinai'nin girişinde indiriyor, ben de iniyorum ve fark edilmemek için siyah kapüşonumun kapüşonunu başımın üzerine çekiyorum. Ama bu zayıf bir girişimdi. Hastanenin girişine bakan barikatın arkasında en az üç sıra halinde bir paparazzi kalabalığı birikmiş, mükemmel kareyi yakalamak için birbirleriyle itişip kakışıyorlar. "Reeve! Vivien'in ölmesini isteyen Reeve'ron hayranları tarafından saldırıya uğradığı doğru mu?" diye bağılıyor kapılar açılmadan hemen önce ve ben içeri girip akbabaları dışarı atıyorum.

Havaalanından dönerken arabada haber akışımı kontrol ettim ve son spekülasyonlardan haberdar oldum. Los Angeles Polisi Cumartesi gecesi bir yoga stüdyosunun arkasındaki ara sokakta genç bir kadının saldırıya uğradığını doğrulamak dışında bir yorum yapmadı, ancak internette saldırının benim ve Saffron'un hayranları tarafından yapıldığını belirten çok sayıda yorumcu var. Bekliyorum

Bir sonuca varmadan önce Lauren ve Jon ile konuşun, ancak raporlar doğruysa Viv'i ateş hattına attığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Pixie kesimli ve sade siyah etekli takım elbiseli bir kadın önüme çıkıyor, kendini tanıtıyor ve Viv ile ailesinin bulunduğu özel süite kadar bana eşlik etmeyi teklif ediyor.

Asansöre sadece benim çılgınca düşüncelerim eşlik ederken sessizce bindik. Uçakta gözüme uyku girmedik çünkü Viv için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Ne kadar acı çektiğini düşünüyor ve bunun nasıl olabileceğini ve kızıma kimin zarar vermek isteyebileceğini anlamaya çalışarak kendime işkence ediyordum. Sürekli uyanık mı yoksa hala baygın mı diye panikledim. Doktorların yanlış anladığından ve kalıcı beyin hasarı olduğundan ve bu yüzden uyanmadığından korktum.

Kadını asansörden çıkarıp bir koridor boyunca takip ederken, beni takip eden hararetli bakışları ve heyecanlı fısıltıları duymazdan geliyorum. Bir çift kapıya bir kart okutuyor ve beni büyük bir özel süitin içine sokuyor. Jon büyük bir pencerenin önünde durmuş, gece vakti şehrin manzarasını seyrediyor. İçeri girdiğimizi duyunca omzunun üzerinden bakıyor. Gözlerinin altındaki morarmış gölgeler benimkilerle aynı ve onun da uykusuzluğunun bir kanıtı.

Gözlerim krem rengi deri bir kanepe, parlak siyah bir sehpa ve üç sandalyeli küçük bir yemek masasının bulunduğu lüks bekleme odasında gezinirken kadın oradan ayrılıyor. Sol tarafta küçük bir koridor var, sanırım bu koridor misafir yatak odalarına açılıyor. Bu lüks süitlerin detayları, ünlü müşterileri sayesinde basında geniş bir şekilde belgelenmiştir.

"Buradasın," diyor Lauren ve Viv'in odasının sürgülü kapısını arkasından kapatarak dışarı çıkıyor.

Viv'in odasına doğru ilerliyorum. "Onu görmek istiyorum."

Viv'in annesi gözlerini kısarak, "Önce konuşmamız gerek," diyor. "Ve o uyuyor."

"Hâlâ uyuyor mu?" Kapüşonumu indirerek bir elimi dağınık saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Yirmi dört saatten fazla oldu. Bu iyi bir şey olamaz. Beyin sarsıntısıyla olmaz."

Jon kahve makinesine doğru ilerleyerek, "Birkaç dakikalığına erken uyandı," diyor.

"Beyin sarsıntısıyla uyumamak gerektiği yanlış bir kanı," diye ekliyor Lauren. Gözleri üzerimde geziniyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Bok gibi görünüyorsun."

En son ne zaman uyudun ya da yemek yedin?"

"Uçakta yemek yedim ve uyuyamadım."

Lauren beni kucakladı. Ona bir can simidi gibi sarılıyorum, kendimi bitkin, aşırı duygusal ve tamamen gergin hissediyorum. Geri çekiliyor, yüzümü incelerken bir an için kollarımı kavıyor. "Kendine ne yapıyorsun, Reeve? Kızıma ne yapıyorsun?" Sözlerinin sonunda boğazı düğümleniyor ve Jon bir fincan kahveyi bana, diğerini de karısına verirken kolunu onun omuzlarına doluyor. "Sana çok kızgıyım," diye ekliyor ve kocasının onu kanepeye doğru yönlendirmesine izin veriyor. "Ama bu senin için endişelenmediğim anlamına gelmiyor."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim" diye yalan söyledim. Bir insanın iyi olabileceği en uzak durumdayım. "Enerjini Viv için sakla. Buna ihtiyacı olan o." Kahvemden bir yudum alıyorum ve mükemmel, tam da içtiğim gibi.

"evlat," dedi Jon. "Ayaklarının üzerinde duramıyorsun."

Sessizce kanepeye doğru yürüyorum, diğer ucuna oturuyorum. "Bana bildiklerini anlat."

Jon, "Bu rastgele bir saldırı değildi," diyor. "Vivien hedef alınmıştı."

Boğazımı tıkayan dağınık duygu yumağı karşısında yutkunuyorum ve kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmak için çaba sarf ediyorum. "Kim tarafından hedef alındı?"

"kim?" Lauren tersler ve Jon onu kendine daha sıkı çeker.
yan.

Utanç içinde başımı eğdim, ellerimi sıkarak gözlerimi kapattım. bardağımı daire içine alıyorum ve buz gibi kemiklerime biraz sıcaklık çekmeye çalışıyorum. Gözlerimi açtığımda yaşlar gözlerime batıyor. "Bunu filmin hayranları mı yaptı?" Sessizce soruyorum, sevdiğim kadına karşı işlediğim günahlar listesine ekleyebilmek için bunu doğrulamalarını istiyorum.

"Viv onların Saffhards olduğunu söyledi. Genç kızlardı ama çok saldırgandılar." Lauren'in sesi çatlıyor. "Yüzünü tırmaladılar, saçlarından tutamlar kopardılar, tekmelediler ve üzerine tükürdüler. İçlerinden biri üzerine bile çıktı." Ağlamaya başlıyor, hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünü Jon'un göğsüne gömüyor.

"Lütfen bana onları gözaltına aldıklarını söyleyin."

Jon başını sallıyor. "Viv olay yerinde tek başına bulundu ve polisler soruşturuyor, ancak şu ana kadar hiçbir şey duymadık."

Acı içime hücum ediyor, tüm hücrelerimi, kuytuları ve çatlakları dolduruyor, ta ki tek bildiğim bu olana kadar. Viv'imi düşünmek, soğuk sert zeminde bilinçsizce yatarken, dövülmüş ve kırılmış, beni yok ediyor. Onu bu şekilde hayal etmek beni öldürüyor. Benim ya da Saffron'un hayranı olduğunu iddia eden biri bunu ona nasıl yapabilir?

masum bir kadını orada öylece bırakırlar mı? Onları elime geçirdiğimde, aşkıma yaptıkları her şeyi yeniden canlandıracağım ve bakalım nasıl hoşlarına gidecek. Acı bedenimi kuşatırken kalbim acıyor. Benimle olan ilişkisi yüzünden Viv'in başına bunlar ve kararlarımın bizi buraya getirmesinden çok utanıyorum. "Bunların hepsi benim suçum."

"Kesinlikle öyle." Lauren başını kaldırdı ve bana dik dik baktı. "Yaptıkların buna yol açtı. O saçma sapan sözleşmeyi asla imzalamamalı ya da o berbat şartların hiçbirini kabul etmemeliydin. Vivien için doğru olanı yapmadın Reeve ve beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Kendimi hayal kırıklığına uğrattım," diye dürüstçe itiraf ediyorum. Jonathon, "Bunu düzeltmen gerek," diyor.

"Ya da bir dahaki sefere onu öldürebilirler." Lauren'ın yüzüne ıstırap kazınmıştır.

"Ona bir koruma tutacağım. Bütün bir koruma ekibi ve zaten kendi reklamcımı işe alma sürecindeyim." Beynim bundan sonra nasıl ilerleyeceğime dair fikirler üretirken kahvemden bir yudum daha alıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. O yaz ikinci sözleşmeyi müzakere ederken yapmam gereken bir şey. Israr edemeyecek kadar aptal olduğum bir şey. Çok safmışım ve artık büyüüp cesur olduğumu göstermenin zamanı geldi.

"Güzel, bu iyi evlat."

"Daha fazlasını yapmalısın." Lauren gözlerinin altındaki nemi silerken doğruldu. "O Roberts sürtüğüne haddini bildirmelisin ve bence Bianca'yı gerçekten serbest bırakmalısın. O iyi bir insan değil, Reeve. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama seni ve tüm bu durumu manipüle etti. Senin iyiliğini düşünmüyor. O kendine hizmet eden kaltağın tek umursadığı şey kendisi. Sadece söyle, Margaret'la konuşacağım. Seni üstlenecek ve çok daha güvenli ellerde olacaksın."

"Saffron'u halledeceğim ve Margaret'i düşüneceğim," diyorum, kahvemi bırakıp ayağa kalkarak. "Ama şimdi Viv'i görmem gerek. Lütfen." Yalvaran gözlerle ailesine bakıyorum ve beni ondan uzak tutmamaları için dua ediyorum. İyi olduğunu bilmek için kızımı kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Ona sarılmalı, onu sevdiğimi söylemeli ve beni affetmesi için yalvarmalıyım.

Lauren gözlerini tekrar bana , "Onu üzecek bir şey yapma," diye uyarıyor.

"Bu yapacağım son şey, bunu bilmen gerekir. Beni tanıyorsun."

"Eskiden öyle olduğunu düşünürdüm," diyor Lauren. "Ama artık gerçekten bilmiyorum."

"Ağır konuşmak yok Reeve," diyor Jon. "Vivien şu anda böyle bir şeyi kaldıramaz. Zaten çok acı çekiyor, bu yüzden onun için burada olduğunuzu bilmesini sağlayın ama konuşmak istemediği hiçbir şey hakkında konuşması için ona baskı yapmayın."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum," diyorum, parmaklarımı sürgülü kapının etrafında kıvrıp geri iterek.

Odaya girip kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. Başımı kaldırıp rahatlama ve ıstırap karışımı bir duyguyla aşkıma bakıyorum. Bakışlarım onun üzerinde gezinirken acı göğsümde çalkalanıyor. Viv uyuyor, yükseltilmiş hastane yatağında kıpırdamadan yatıyor, koyu renk saçları yastığın üzerinde dağılmış, çarşafların altında küçük ve savunmasız görünüyor. Bir serum ve makineye bağlı ve o kadar genç, o kadar kırık ama yine de çok güzel görünüyor ki. Onu içime çekerken kalbim göğüs kafesimin arkasında acıyla çarpıyor, onu böyle görmekten nefret ediyorum. Suçluluk duygusu yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Bunu ona ben yaptım.

Onu koruyamamam, her zaman yapacağıma söz verdiğim gibi onu ilk sıraya koyamamam bizi bu ana getirdi.

Yaşadığım sürece, onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Güzel yüzünde çizik izleri var ve açıkta kalan alt kollarındaki morluklar nelere katlandığını gösteriyor. Bacaklarım altımdan çıkmakla tehdit ederken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Boğazımın arkasında top büyüklüğünde bir yumru oluşuyor ve yatağa doğru yürürken gözlerim yaşıyor.

Koltuğu onun sağ tarafına yaklaştırarak oturuyorum ve elini nazikçe elime alıyorum. Dudaklarıma götürüp yumuşak bir öpücük kondurduğumda dokunulamayacak kadar sıcaktı. "Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldıyorum, onu uyandırmak istemesem de bunu söylemem gerekiyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm. Yemin ederim her şeyi düzelteceğim. Her zaman yapmam gerekeni yapacağım." Elini yatağa geri indirirken, kalbim acı ve özlemin karışımıyla kabarırken onun muhteşem yüzüne bakıyorum. "Seni çok seviyorum Viv. Son zamanlarda bunu hissedememiş olmandan nefret ediyorum ama bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Sen benim her şeyimsin ve seni hayal kırıklığına uğrattım ama bir daha asla."

Yatakta hafifçe kıpırdanıyor ve ben nefesimi tutarak uyanıp uyanmayacağını bekliyorum, ama uyanmıyor. Bundan sonra fısıldamıyorum, uyumasına izin veriyorum, uykusunda biraz huzur bulmasını umuyorum. Elini tutarken ona bakıyorum ve kafamda planlar yapıp sözler veriyorum. Sanırım

Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım çünkü daha sonra odadaki panjurların arasından süzülen tereyağlı güneş ışığıyla uyandım.

Onu bırakmak istemiyorum ama işlemem gerekiyor, bu yüzden bitişikteki banyoya gidip işimi hallediyorum. Döndüğümde Jon başucundaydı, Viv'in üzerine çömelmiş, alnına yumuşak bir öpücük konduruyordu. Başını kaldırıp bana bakıyor. "Lauren duş alıyor," diye fısıldıyor. "Ben kahvaltı sipariş edeceğim. Sen ne istersin?"

Omuz silkiyorum. Saatile bakarak, "Bana ne istersen sipariş et," diyorum.

Saat yediyi biraz geçiyor.

Jon odadan çıkmadan önce omzumu sıkıyor. Tekrar Viv'in yanına oturdum ve elini tekrar tuttum.

Birkaç dakika sonra Viv sessizce mırıldanarak yan yatıyor ve ben daha dik oturarak elini biraz daha sıkı tutuyorum. Gözlerini kırıştırarak açıyor ve odaya süzülen ışıktan dolayı yüzünü buruşturuyor.

"Viv. Buradayım," diyorum.

İnleyerek arkasını döner ve yüzü acıyla buruşur.

Bu beni öldürüyor. "Bebeğim, çok üzgünüm." Gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı dökülürken elinin tersini öpüyorum. Onları durdurmaya çalışmıyorum. Ne kadar yıkılmış olduğumu görmesini istiyorum. "Başına bunlar geldiği için üzgünüm ve hemen gelemediğim için de üzgünüm. Elimden geldiğince çabuk geldim. Uçak yolculuğu en dayanılmaz yolculuktu çünkü çok korkmuştum Viv." Yapışık ellerimizi yanağıma doğru kaldırarak sıcak dokunuşuna doğru eğildim. "Uçağa bindiğimde hâlâ baygındın ve geldiğimde ne bulacağımı bilmiyordum."

Hiçbir şey söylemeden beni izlerken sessizce hıçkırıyorum ve keşke zihin okuyucu olsaydım da düşüncelerini duyabilseydim diyorum. Muhtemelen benden nefret ediyordur. Onun yerinde olsaydım ben de ederdim, biliyorum. Onunla telefonda konuştuğum son sözleri hatırladıkça utanç kaplıyor içimi. Ve şimdi de bu. Bunların hepsinin benim hatam olduğunu biliyor ve kendimden hiç şu anda ettiğim kadar nefret etmemiştim. Özür dilediğimi ve onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacım var ve sadece bizi sonsuza dek mahvetmemiş olmam için dua edebilirim.

"Ölmenden çok korktum Viv. Sana bir daha sarılamayacağımdan ya da seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyemeyeceğimden korktum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım tüm yollar için özür dileme şansım olmayacak diye korktum. Tüm yanlışları telafi etme fırsatı bulamayacağımdan korktum."

Göğsü kabarıyor ve acı, morarmış, çizilmiş yüzünü kaplıyor. "Hayranların benden nefret ediyor, Reeve. Onunla birlikte olmanı istiyorlar ve görüşe göre

Bunun olması için hiçbir neden yok." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve ben onları görmekten nefret ediyorum.

Acı çekmesinden ve bunun benim suçum olmasından nefret ediyorum. "Ailen beni bilgilendirdi." Dişlerimi sıkıyorum, gözyaşlarım hızla öfkeye dönüşüyor. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Sana ya da ihtiyaçlarına öncelik vermedim ve bencil bir pislik gibi davrandım ama artık buna bir son vermeliyim." Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, oradaki kararlılığı görebileceğini umuyorum. "Bunu telafi edeceğim." Dikkatlice uzanıp yanağına dokunuyorum, yaralarından kaçınmaya özen gösteriyorum. "Sana yaptıklarının bedelini ödeyecekler ve bir daha kimsenin sana dokunmamasını sağlayacağım."

Hastaneden çıkıp eve gitmek tam bir şamata. Hastanenin girişi muhabirler, paparazziler ve hayranlarımla dolup taşıyor. Lauren burada bulunmamın işleri daha da kötüleştirdiğini söylüyor, bu da suçluluk duygumu arttırıyor. Haklı olduğunu biliyorum. Bana kızgın olduğunu bildiğim gibi. Dikkatsiz davranışlarımla incittiğim tek kişi Viv değil. Lauren ve Jon da benim için dünyalara bedel. Babam yanımda değilken onlar benim yanımdaydı ve bu, onlara sevgi ve şefkatlerinin karşılığını ödemenin boktan bir yolu oldu.

Yapmam gereken çok şey var ve bunu yapmaya niyetliyim.

Eve döndüğümüzde, Viv'i yatak odasına taşıdıktan sonra Lauren beni mutfığa doğru itiyor ve Jon arabadan çantasını almaya giderken Viv'in yemesi için bir şeyler hazırlamamı söylüyor.

Lauren bir tepsi masa çıkardı ve bana ne hazırlamam gerektiğine dair talimatlar verdi. İtiraz etmiyorum, ne derse yapıyorum çünkü köpek kulübesindeyim ve dayanacak bir ayağım yok. Bir bardağa su dolduruyor ve birkaç dakika sonra mutfaktan çıkıyor.

Biraz tavuklu şehriye çorbası ısıtıyorum ve birkaç dilim ktır ekmek kesip tepsiye koyuyorum. Üst kata çıkıyorum ve aylardır ilk kez Viv'in odasına giriyorum, yüzüme bir nostalji tokadı çarpıyor. Bu odada geçirdiğim zamanlara dair o kadar çok mutlu anım var ki. Ben tepsiyi kucağına yerleştirirken Viv yatağına uzanmış, bir yastık yığınının yaslanmış oturuyor.

Jon arkamdan odaya girerek, "Eve dönmen çok güzel prenses," diyor. Viv'in çantasını yere bırakıyor ve kızına usulca gülümsüyor.

"Evde olmak güzel, baba." Viv babasına gülümseyerek karşılık veriyor ama yüzü acıdan gerilmiş, solgun ve bitkin görünüyor.

Lauren ve Jon çıkarken beni uyaran bakışlar atıyorlar. Kapı kapanır kapanmaz ayakkabılarımı çıkardım ve dikkatlice aşkımın yanındaki yatağa tırmandım. Yan yatıp yüzümü ona dönüyorum, gözlerim tepsiye kayıyor. "Ye, bebeğim."

Çorbasını yudumlayışını izliyorum, omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor. Ona söylemek istediğim çok şey var ama şimdi zamanı değil. Yorgun ve acı çekiyor ve babası işleri hafif tutmam konusunda beni uyarırken haksız değildi. Viv şu anda ağır şeylerin hiçbirini kaldıramaz ve ben de onun acısını arttırmayacağım.

Yemeğini bitirdiğinde tepsiyi üzerinden kaldırıp yatağın bu tarafında yere bırakıyorum. Viv uzanıyor ve ben yorganın altına girip onun eline uzanıyorum. Parmaklarım onunkilerle birleştiği anda rahatlatıcı bir sıcaklık iliklerime kadar işliyor. Durup düşünmeden dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum. Ağzını ve vücudunu bedenimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Daha da yaklaşıyorum, başını göğsüme yasladığında mutlu oluyorum.

Çok dikkatli bir şekilde parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarıyorum. Viv ait olduğu yere, kollarıma geri dönüyor ve dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyorum. Tanıdık kokusu ve dokunuşu beni sarıyor ve böyle birlikteyken kendimi yenilmez hissediyorum. Sanki kırdığım her şeyi düzeltebilir ve bizi aşkımızın her şey olduğu ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o yere geri götürebilirmişim gibi.

Göz kapakları kırışıyor, açılıp kapanıyor ve uykuyla savaştığını anlayabiliyorum. "Seni seviyorum Viv," diye fısıldıyorum, hasarlı yanağına tüy kadar yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Son zamanlarda sana bunu gösterme konusunda çok kötü bir iş çıkardığımı biliyorum ama daha iyisini yapacağım. Neredeyse seni kaybediyor olmak her şeyi bir perspektife oturttu. Seni kaybedemem, Viv. Kaybetmeyeceğim. Sen benim ruhumun diğer yarısısın ve hiçbir şey benim için senden daha önemli değil."

O uykuya dalıyor ve ben göz kapaklarımın düştüğünü hissederken, uçağımı kaçırmamak için alarmımı daha sonraya kuruyorum.

Sete dönmek istemiyorum.

Burada onunla kalmak istiyorum. Onu sağlığına kavuşturmak ve iyileşirken ona bakmak için.

Ama bütün gün öfkeli telefonlar aldım ve herkes bana kızgın. Ben orada olmadığım için çekimler bugün durdu ve stüdyo

Yarın sete dönmezsem avukatları çağırmakla tehdit etti. Bu konuyu Lauren'la konuştum. Tavsiyesini istedim ve bana geri dönmemi söyledi. Viv kariyerimi tehlikeye atmamı istemez ve yardım etmek için yapabileceğim fazla bir şey yok. Viv'in dinlenmeye ihtiyacı var ve ailesi onunla ilgilenmek için burada olacak.

Onu terk etmekten nefret ediyorum. Geri dönmek istemiyorum.

Burada, ait olduğum yerde kalmak istiyorum ama Noel için kısa bir süre sonra evde olacağım ve o zaman her saniyemi Viv ile geçireceğim. Boston'a dönmek için kendimi ikna edebilmemin tek yolu bu

Alarmım çok erken çaldı. Yatakta kalmak için duş almaktan vazgeçiyorum, şimdiye kadar önemli olan tek kızla geçirdiğim değerli zamanın bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum. Daha sonra uçakta, inmeden önce duş alabilirim. Daha fazla , isteksizce yataktan kalkmadan önce Viv'in saçlarına yumuşak öpücükler konduruyorum.

Yatak odasına dönmeden önce çişimi yapıp dişlerimi fırçalıyorum.

Üzerine eğilmiş, kıpırdandığında yüzündeki saçları nazıkçe süpürüyorum. Onu uyandırmak hoşuma gitmiyor ama veda etmeden de sınışılmayacağım. Gözlerini kırıştırarak açtığında muhteşem ela gözleri yumuşak ve odaklanmamıştı. "Gitmeliyim bebeğim," diye fısıldıyorum. "Ama söylediğim her şeyde ciddiye dim. Konuşmamız gerektiğini de biliyorum ve Noel için eve döndüğümde bunu yapacağımıza söz veriyorum." Dolgun dudaklarını öpüyorum, keşke gitmek zorunda olmasaydım. "Benden henüz vazgeçme. Bunu düzeltmeme izin ver, her şey eskisi gibi olacak. Söz veriyorum."

"Nasıl?" diye soruyor, ses tonuna yayılan inançsızlıkla.

Bu beni çok üzdü ama ne bekliyordum ki? "Kendi reklamcımı tutuyorum ve bugün ilerleyen saatlerde bir video açıklaması yayınlayacağım. Sete döndüğümde, stüdyoya Saffron'dan alenen 'ayrıldığımı' söyleyeceğim. Ve onu da doğru yola getireceğim. Bizimle ilgili fikirleri olduğunu biliyorum ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini ona tekrar söyleyeceğim." Ona sayısız kez söyledim ve mesaj yerine ulaşmıyor, ama bunu iyice anlaması gerekecek. Saffron'un geri çekilmesi ve ilişkiye müdahale etmeyi bırakması gerekiyor.

"Bu onu daha da kararlı hale getirecektir," diye mırıldanıyor Viv.

Haksız değil. Saffron bir şey istediğinde kemiği olan bir köpek gibidir, ama bana sahip olamaz. Çok fazla pislik yapmasına izin verdim. Çok güvendim ve çok kör oldum. Artık buna bir son vermeliyim. Beni uyuşturucu kullanmaya yönlendirmesine asla izin vermemeliydim, çünkü bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Ama bundan onu sorumlu tutmuyorum.

Hepsi benim suçum.

Kim olduğumu unuttum.

Eski ben asla bu yola girmezdi ve kendime çok kızgınım.

Pek çok şey için ama özellikle Saffron Roberts tarafından manipüle edilmeme izin verdiğim için. Viv'i daha önce dinlemedim ama artık dinliyorum. Eğer Saffron geri adım atmazsa, hayatımda ona hiçbir şekilde yer olmayacak. Film yakında bitiyor ve onunla daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacağım. Onunla ilişkimi kesmekle ilgili bir sorunum yok. Viv'in ihtiyacı olan şey buysa, o da var.

Ben Saffron'a ait değilim ve asla da olmayacağım. Viv kalbimde hak iddia edebilecek tek kadın. "Bunun bir önemi yok. Ben seni seviyorum. Onun aramıza girmesine izin verdiğimi biliyorum ve bu artık sona erdi."

Evden çıkarken, hayatımı sıfırlamaya ve sevdiğim kadınla ilişkimi yeniden kurmaya her zamankinden daha kararlıyım.

ŞİMDİ

"E dwin Chambers iyi bir adam ve harika bir reklamcı," diyor Lauren biz FaceTime yaparken. "Onunla kısa bir görüşme yaptım ve seninle sözleşme imzalamakla ilgileniyor. İstersen Noel sonrası için, sen ayrılmadan önce bir görüşme ayarlayabilirim."

Kendi reklamcımı tutmakta pek başarılı olamadım. Doğrudan ayarladığım toplantıların hiçbiri iyi gitmedi. Hiçbirini beğenmedim. Bana sadece bir ünlü olarak değil, bir insan olarak saygı duyacak birini istiyorum. Benim ve Vivien'in mahremiyetini korumak için mücadele edecek birini ve henüz doğru reklamcıyla tanışmadım. Birkaç gün önce Lauren'a ulaştım ve o benim için çoktan harekete geçti. Keşke en başta ona sorsaydım. "Bu harika olur. Teşekkürler Lauren."

"Ve Margaret, Bianca ile olan sözleşmeniz Mayıs ayında sona ermeden önce işleri geçici olarak düzenlemeye başlamak için şimdi gizli bir toplantı yapmaktan mutluluk duyuyor."

"Onu da ayarla."

"Olmuş bilin. Sizi görmek için sabırsızlanıyoruz. Yarın sizi havaalanından almamızı ister misiniz?"

"Zaten bir araba ayırttım, yani iyiyim." Normalde beni Vivien alırdı ama o hâlâ iyileşme sürecinde. "Hepinizi görmek ve biraz dinlenmek için sabırsızlanıyorum."

Son birkaç haftadır tanıtım trenindeydik ve çok yoruldum. Birkaç hafta sonra çıkacak olan *Twisted Betrayal*'ın resmi fotoğrafları için bugün Boston'a geri döndük ve Rudy ile Jacob'ın beni bu gece çeteyle parti yapmaya ikna etmelerine izin verdim. Onlarla aylardır sosyalleşmemiştim ve Noel'deyiz, bu yüzden birkaç kadeh içkinin tam da doktorun istediği şey olduğunu düşündüm.

Vivien için endişelensem de diğer her şey yolunda gidiyor. Hapların çoğunu bıraktım ve yan etkilerin en kötüsünü atlatmış gibi görünüyorum. Hâlâ uyku sorunu yaşıyorum ama bu başka bir günün sorunu. Kendimi iyi hissetmeye başlıyorum ve hayatımı yeniden yoluna koyacağım. Önemli olan tek şey bu.

Telefonu kapatmadan önce Lauren, "İyi uçuşlar tatlım," diyor.

Birkaç saat sonra kulübün VIP bölümündeki bir kabine oturduğumuzda Rudy, "Bu gece gelmenize sevindim," diyor. Her yer Noel için süslenmişti ve herkes şenlik havasıındaydı. "Rahatlamak için bir geceyi hak ediyorsun." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Seninle gurur duyuyorum dostum. Hâlâ zor olduğunu biliyorum ama dayan."

"İyi gidiyorum," diyorum biramı yudumlarken. "Viv'le evde olmak da yardımcı olacaktır." Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Onunla korumalar hakkında uzun bir konuşma yapmayı planlıyorum. Jon bana onun bu fikre sıcak bakmadığını söyledi ama ben onu ikna etmek niyetindeyim. Korumasız olması onun için güvenli değil, özellikle de polis ona saldıran kızları yakalayamamışken ve ellerinde hiçbir ipucu yokken. İkinci raunt için geri dönebilirler ve dünyada bir sürü başka deli var. Bu yüzden Morgan Güvenlik'e çoktan ulaştım ve sahibi Devin Morgan ile Ocak ayında bir toplantı ayarladım. Ünlü çevrelerde isim yapıyorlar ve ben sadece en iyisinin beni ve benimkini korumasını istiyorum.

Birkaç bira daha içtikten sonra keyfim yerine geldi. Hepimiz dans ediyorduk ki Rudy'nin esmer bir kızla tuvalete doğru gittiğini gördüm. Dirty Dog.

"Hey, dostum." Jacob kolunu omuzlarıma atarak beni dans pistinin daha تنها olan tarafına götürüyor. "Senin için erken bir Noel hediyem var." Kaşlarını oynatıyor ve bana geniş bir sırıtış fırlatıyor. "Seni gerçekten parti ruhuna sokacak bir şey." içine bir şey sıkıştırıyor.

"Hayır, teşekkürler dostum." Hapı ona geri vermek için hareket ettim. "Artık o boku almıyorum."

"Bunu daha önce yapmadın ve inan bana yapmak isteyeceksin." Elini kot pantolonunun cebine sokuyor, böylece ona geri veremiyorum.

"İstemiyorum"

"Rahatla, dostum." Omuzumu sıkıyor. "Bağımlılık yapmaz. Sadece sana inanılmaz bir vızıltı verecek. Dostum, şu anda seni kafamın içine alabilseydim, bunu sorgulamazdın."

Merakım arttı. "Nasıl olur?"

Bana sırtıyor ve yanağıma gürültülü bir öpücük konduruyor. "Mutluyum, dostum." Kollarını havaya kaldırıyor ve hopluyor. "Çok mutluyum." Beni kucaklıyor. "Seni seviyorum dostum. Sen en iyisisin. Sen devasa bir süperstar olduğunda, her şey başladığında ben de oradaydım diyebileceğim. Adamımsın, Reeve." Kaşlarını sallıyor ve kalçalarını oynatıyor, ben de kıkırdıyorum. "Devam et, dostum. Bu sadece molly. Küçük bir tat sana zarar vermez."

Oh, ne. Artık kontrol bende. İstersem yapabileceğimi bildiğim gibi diğer hapları bıraktım. O haklı. Küçük bir tat nüksetmek değildir, bu yüzden yuvarlak pembe hapi ağzıma attığımda ve bir ağız dolusu birayla yıkadığımda hiçbir şey düşünmüyorum.

Bir süre sonra odada dolaşüyor, insanlarla konuşuyor, gülüyor, şakalaşüyor ve uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyorum. da ötesi, heyecanlıyım, hayattan zevk alıyorum, dağlara tırmanabilirmişim gibi hissediyorum ve bu parti gelmiş geçmiş en iyi parti. Bardan cicili bicili bir şeyler alıp boynuma doluyorum ve odanın içinde dolaşırken Noel şarkıları mırıldanıyorum.

Kendimi dans pistinin ortasına atıyorum ve arkadaşlarım bağırıp çağırıyor. Biri bana bir bira daha uzatıyor, ben de geri deviriyorum. Damarlarımda canlı bir uğultu var ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim! Sıcaklık her yanıma sarıyor ve gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvrıp bir bira daha ve biraz su almak için bara doğru ilerliyorum. Dans etmekten susamışım.

Odayla birlikte başım da dönüyor ama hiçbir şey keyfimi kaçıramıyor. Dans pistinin etrafında dönüyor, yüz­süz, isimsiz insanlara çarpıyor, gülüyor ve şarkı söylüyorum. Kanım kaynıyor ve kendimi dünyanın kralı gibi hissediyorum! Dans pistinde ter dökerken zamanın hiçbir anlamı kalmıyor. Hissettiğim coşkuyu hiçbir şey azaltamıyor. Sanki damarlarıma bağlanan saf mutluluk enjeksiyonu­yla havada süzülüyorum.

"Buraya gel, bebeğim." Yumuşak bir el benimkine dolanıyor ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Geldi! Bebeğim geldi. "Viv." Onu göğsüme sarıyorum, görüşümü odaklamaya çalışırken ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum. Vay be. Ne zaman bu kadar bulanık oldu? "Buradasın." Başımı boynuna gömüyorum, ona sarılırken etini kokluyorum. "Seni çok özledim," diye mırıldanıyorum, boynuna ve çene çizgisine bir dizi öpücük konduruyorum.

Kıçımı tutup sıkmadan önce elleri sırtımda dolaşıyor. Sanki sıvı şehvet fişkırıyor ve aletim anında acı verecek kadar sertleşiyor. Azgınım ve kadınımı becermem gerekiyor. Arzu damarlarımda dolaşıyor ve bir saniye bile kaybetmeden kafasını tutup ağzını kendime çekiyorum. Dudaklarını tahrip ederken onu kollarımın arasına alıyorum, onu mümkün olduğunca sıkı çekiyorum, onu tutkuyla öperken aletim karnını dürtüyor. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyor ve sikişmeye ihtiyacım var. Pelvisimi döndürerek ereksiyonumu ona doğru itiyorum ve ağzıma karşı inliyor.

"Beni şimdi becermeni istiyorum," diye kulağıma fısıldıyor, parfüm kokusu burun deliklerimi gıdıklarken.

Beynimde bir şeyler çingirdiyor.

Bekle.

Bu ses tamamen yanlış. Koku da öyle.

Başımın arkasını tutup olanları anlamlandırmaya çalışırken onu iterek geri çekiliyorum. Kafası karışmış beynim berraklaştıkça görüşümü yakalamak için mücadele ediyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve birine çarpıyorum.

"Seni tuttum." Rudy kurtarmaya gelirken güçlü kollar beni tuttu.

Saffron'dan Rudy'ye bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum, hâlâ kafam karışık. Tıklım tıklım dolu odaya göz gezdiriyorum ama onu göremiyorum. "Viv nerede?"

"Viv burada değil ama ben buradayım ve ihtiyacın olan her şeyim," diye mırıldanıyor Saffron, göğüslerini göğsüme bastırarak.

"Seni kaltak," diye tıslıyor Rudy, Saffron'a ters ters bakarak.

"Siktir git, Rudester. Bölüyorsun." Ben az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken Saffron sikimi tutuyor. "Hadi bebeğim. Bırak senin yerine ben halledeyim."

"Ondan uzak dur." Rudy beni ondan uzaklaştırdı, minnettarım.

"Sen, ben, biz..." Ben telaşla odayı tararken göğsüme bir baskı oturuyor. "Viv'e ihtiyacım var. Nerede o?"

"Vivien Los Angeles'a döndü, Reeve," diyor Rudy. "Ve ben de seni buradan çıkaracağım."

"Bu seni ilgilendirmez." Saffron elimi tuttu. "Reeve burada benimle kalmak istiyor, değil mi bebeğim?"

Elimi geri çekerek yavaşça başımı sallıyorum.

Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!

. Yapamam.

Viv'in güzel yüzü gözlerimin önünde yüzüyor ve o berbat halimle bile az önce cidden çuvalladığımı biliyorum. Karnım acıyla dönüyor ve eğilip yere kusuyorum. Sanırım Saffron çılgık atıyor. Her tarafına kusmuş olabilirim ama Rudy beni kulüpten çıkardıktan sonrasını pek hatırlamıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, ağızımdaki iğrenç tatla eşleşen odadaki iğrenç kokuya neredeyse öğürüyorum. Yatağa girdiğimi bile hatırlamıyorum. Kendimi oturur pozisyona getirip Rudy'nin odamdaki kanepede üzerine küçük bir battaniye örtülmüş halde sızdığı yere bakarken yüksek sesli horultular kulaklarımı tırmalıyor. Onun burada ne işi var? Kendime bakıyorum, üzerimde hâlâ dün gece dışarı çıktığım kıyafetler var.

"Ne oluyor lan?" Gömleğimin ve kot pantolonumun her yerine bolca kusmuk sıçradığını fark ettiğimde kendi kendime mırıldanıyorum. Ugh. İçimden bir ürperti geçiyor. Bu çok iğrenç. İşemek için can atıyorum ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım var, bu yüzden titreyen uzuvlar üzerinde yataktan tırmanıp banyoya doğru ilerliyorum. Terliyorum, titriyorum ve dün gece ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum.

Tuvaletteki koyu renkli idrar havuzuna kaşlarımı çatarak işiyorum. Neredeyse kahverengi, ki bu normal değil. Vücudumun her santimini kaplayan titreme de normal değil ve kirli kıyafetlerimi çıkarıp duştan gelen sıcak su spreyinin altına girdikten sonra bile . Görüşüm bulanıklaşıp kaybolurken ve midem şiddetle çalkalanırken duvara tutunuyorum.

Bunun sadece bir alkol akşamdan kalması olmadığını anlayınca panik boğazıma kadar tırmanıyor. Duştan çıkıp kurulandıktan sonra belime bir havlu sararken bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlıyor. Aynadaki buğuyu silerek yansıma bakarken içimi bir korku kaplıyor. Tam bir bok gibi görünüyorum ve bu içimde hissettiklerimi yansıtıyor. Bakışlarım ağızma iniyor ve birden her şey aklıma geliyor.

Molly alıyorum.

Viv'in orada olduğunu

düşünmek. Rol

arkadaşımı öpmek.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen korku, içime bir yıkım topu gibi çarpıyor. Dizlerimin üzerine çökerek, içimde kalan

midemi tuvalete boşaltıyorum. Dün geceye dair görüntüler zihnimde canlı bir teknik renkle tekrarlanıyor ve midemde dışarı atacak bir şey kalmadığında bile tekrar tekrar öğürüyorum. Her şey bana geri dönerken sessiz gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve ölmek istiyorum.

Kapı açılıyor ve göz ucuyla esneyen Rudy'yi görüyorum. Ona bakıyorum. O da benim kadar kötü görünüyor. Lavaboya doğru yürürken omzuma bir el koyuyor. Bir bezi ıslatıyor ve gitmeden önce sessizce bana uzatıyor. Tuvaletin sifonunu çekiyorum ve gargarayla çalkalamadan önce yüzümü fırçalıyorum.

Kendimi görmekten nefret ediyorum.

Tiksindim, utandım ve dehşete düştüm.

"Saat kaç?" Banyodan çıktığımda soruyorum. Eğer uçağımı kaçırdıysam, kendimi çatıdan aşağı atabilirim.

"Geç kaldın ama merak etme. Babanla temasa geçtim ve uçuşunu yeniden ayarladı. İlk iş olarak uçağa binmek için uygun durumda olmayacağını biliyordum. Eve bu halde gidemezsin." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Havaalanında olman gerekmeden önce birkaç saatimiz var." Hayal kırıklığı ve acıma karışımı bakışla beni süzüyor. "Muhtemelen Viv'e mesaj atmalısın."

Onun adını anmak beni mahvediyor ve yerde dizlerimin üzerine çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve ağlıyorum. Omuzlarım titriyor ve Rudy'nin önünde kendimi kaybetmem umurumda bile değil. Bu endişelerimin en küçüğü.

Yanımda otururken hava kıpırdanıyor, ama hiçbir şey söylemiyor, dağılmama izin veriyor. Göğsümdeki ağrı o kadar şiddetli ki nefes alabilmem bir mucize. Kalp ağrım yüksek sesle, acı dolu hıçkırıklarla içimden sızarken çığlıklarım sessiz duvarlarda yankılanıyor. Titriyorum ve bunun molly almanın etkilerinden mi, yaşadığım şiddetli duygusal acıdan mı yoksa ikisinin birleşiminden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Bir süre sonra gözyaşı kanallarım kuruyunca gözlerimi ovuşturuyorum ve bana uzattığı mendili kabul ediyorum. Burnumu siliyorum ve yatağın kenarına yaslanıp başımı arkaya yaslayarak tavana bakıyorum. "Onu kaybedeceğim," diye mırıldanıyorum ve bu hareket kuru boğazımı acıtıyor.

Rudy yanımda yere oturup benim pozisyonumu yansıtırken bana bir şişe su uzatıyor. "Kendimi kısmen sorumlu hissediyorum."

Öyle de yapmalı. Parti yapmamamın bir sebebi var. Beni ikna etmeseydi dün gece asla dışarı çıkmazdım. "Asla dışarı çıkmamalıydım." Şişenin kapağını açıyorum ve yarısı boşalana kadar suyu yudumluyorum.

Başımı yana çevirerek arkadaşşıma keskin bir bakış attım. "Dün gece nereye gittin lan sen?"

"Banyoda bir kıızla takıldım. Çok seksiydi ve evi hemen köşeyi dönünceydi. Bir süre oraya gittik." Dizlerini göğsüne çekerken bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Seni yalnız bırakmamalıydım."

"Hadi canım, Sherlock!" Tıslıyorum.

Çenesinde bir kas sıkıştı ve ses tonu kesildi, "Sorumluluğu kabul ediyorum Reeve, ama hepsi benim suçum değil. Molly alan ben değildim ve Saffron'un ekmeğine yağ süren de ben değildim." Bana ters ters baktı. "Aklından ne geçiyordu? İyi gidiyordun ve az önce tüm sıkı çalışmanı geri aldın!"

"Uyuşturucu umurumda değil. Sadece bir haptı. Sadece bir kerelik bir şey. Önemli olan bu değil. Önemli olan..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Söyleyemiyorum bile. Bu her şeyi daha da gerçek kılacak.

"Vivien'ı o amcıkla aldattın." Rudy benim söyleyemediğimi söylüyor.

Daha fazla gözyaşı tehdidiyle başımı kısa süreliğine eğiyorum. "Onun Viv olduğunu sanıyordum. Kendimi kaybetmişim ve onun benim kızım olduğunu sanmışım." Gözlerimden sızan sıcak yaşlara öfkeyle vuruyorum.

"O kadarını anladım ve sanırım buna inanmana izin verdiği için mutlu oldu." Bacaklarını uzatıyor. "Tam bir baş belası. Jacob ondan seni molly almaya ikna etmesini istediğini itiraf etti. Bunu o planladı Reeve ve bence döndüğümde gelmeseydim daha kötü olurdu."

"Onu kendimden uzaklaştırmışım. Hâlâ kafam karışıkta ama onun Viv olmadığını biliyordum. Onu asla beceremezdim. Başka bir kadınla asla yatmazdım."

"Az önce başka bir kadını öptün!"

"Biliyorum! Hatırlatmana ihtiyacım yok!" Hayal kırıklığım işlerken saçlarımı çekiştirerek bağıriyorum. "Ne diye sinirleniyorsun ki zaten?!" Bir ürperti dalgasıyla savaşıarak ekliyorum. "O senin kızın değil ki. Uyuşturulmuş aptal bir hata yüzünden her şeyini kaybedecek olan sen değilsin!" Şişeyi dudaklarıma götürüp kalan suyu içerken ellerim titriyor. Çok susamışım.

"Seninle tartışmak istemiyorum, Reeve. Yardım etmek istiyorum. Olanları değiştiremezsin ama o sürtükten uzak durmalısın. Bu onu sadece daha kararlı yapar. Viv'den intikam almak için sizi ayırmak istiyor."

"Ayrılmıyoruz." Temiz kıyafetlerimi alıp giyinmeden önce mini buzdolabından bir şişe daha su alıyorum.

"Ona söylemeyecek misin?" Rudy ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatırken kaşlarını çatıyor.

"Nasıl ?" Boğazımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. "Viv anlamaz. Saffron'dan nefret ediyor. Saff'ın beni kandırmış olması önemli değil. Viv beni affetmeyecek." "Bilmiyorum, dostum." Ellerini yorgun yüzünde ovuşturuyor.

"Saklanmak akıllıca bir fikir gibi görünmüyor. Viv öğrenirse ve ona söylemediysen, sana asla inanmaz ve kesinlikle her şey biter."

Bütün uçak yolculuğu boyunca Rudy'nin sözlerini düşündüm. Hayatımın en kötü uçak yolculuğuydu. Üşüme ve terleme arasında gidip geliyorum. Midem acı verici bir şekilde boş olmasına rağmen iştahım yok ve sürekli bulanıyor. Şimdiye kadar en az dört litre su olmalıyım ve idrarım nihayet normale döndü. Aşırı yorgunluğa rağmen, özel jetteki yatağında uzanmış, tavana bakıyor ve hayatımın aşkına, onun baş düşmanı ile öpüştüğümü nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum.

Bunu her düşündüğümde, bir şey yemediğime seviniyorum çünkü yeseydim kusacağımdan hiç şüphem yok.

Kendimden çok öğreniyorum.

O sürtüğün benim kızım olduğunu nasıl düşünebildim? Onun çok kısa olduğunu, şeklinin yanlış olduğunu ya da dudaklarının tadının yanlış olduğunu nasıl fark etmedim? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Ve neden o lanet molly'i aldım ki? Ben bundan daha güçlüyüm ve kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Viv'e söylemek istemiyorum. Saffron'dan bu kadar nefret ettiği için aramızdaki ilişkiyi bitirme ihtimali çok yüksek. Ama bu benim avantajıma da olabilir. Beni yalnız ve tamamen Saffron'un merhametine kalmış olarak istemeyecektir. Her iki durumda da, itiraf etmeliyim. Rudy haklı, ama bundan daha fazlası var. Bu sırrı yanımda taşırsam kendimle yaşayamam.

Aşkımın bu konuşmaya nasıl başlayacağımı düşünürken her tarafım titriyor. Gözlerim yaşıyor ve bu kadar saf olduğum için kafamı duvara vurmak istiyorum. Yastığı göğsüme bastırarak top gibi kıvrılıyorum. Kendimi hasta hissediyorum. O kaltağın ağzı , dili içimdeydi ve

kıçımı ve kot pantolonumun üzerinden sikimi okşadı. Utanç ve pişmanlık üzerime çökerken gözlerim kapandı.

Her ne kadar Saffron Roberts ile bir ilişki içinde olmadığımı teyit eden bir açıklama yapmış olsam ve sahte randevu sorumlulukları artık sona ermiş olsa da, o sürtükle katılmam gereken iki gala var. Ayrıca birkaç hafta içinde çekmemiz gereken bazı sahneler var. Dünya cehenneme dönecek. Olanlardan sonra ekranda ona dokunmak çok zor olacak çünkü o kaltağın yanımda olmasını istemiyorum.

Vivien başından beri haklıydı ve ben ona inanmamakla aptallık ettim. Umarım saflığımın bedelini en ağır şekilde ödemem.

SONRA - 16 YAŞ

"Bütün bunlar ne?" Viv yatak odama girdiğinde ve etrafta yanan kokulu mumları gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Lavantalı gül yaprakları yatağı kaplıyor ve hafta boyunca özellikle bu gece için derlediğim çalma listesi sayesinde arka planda romantik bir müzik çalıyor.

Çantasını alıp yere bırakıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Tam olarak ait olduğu yere. "Bu geceyi özel kılmak istedim." Ailesinin sinir krizi geçireceğini düşünmeseydim Big Bear'da bir kulübe kiralardım ama seks yapmayı planladığımızın reklamını yapıp kurallarını çiğnemek istemedim. Jon ve Lauren yasal olana kadar beklememizi istediler ama benim kızımın içinde olmam gerekiyor. Onun için çok ateşliyim. Ona tamamen aşığım ve daha fazla bekleyemem. Neyse ki Viv de aynı fikirde ve işte buradayız.

İlk kez sevişmek üzere.

Bunu düşünürken bile neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

"Sen geçmiş en iyi erkek arkadaşsın." Kollarını boynuma doluyor ve belli etmek için dudağının kenarını ısırtıyor.

"mi var?" Ben soruyorum. Lütfen tereddüt etme. Lütfen, lütfen.

Başını sallarken saçları omuzlarına dökülüyor. "Hayır. Bunu seninle yapmak istiyorum. Sadece biraz gerginim."

"Ben de." Güzel yüzüne öpücükler konduruyorum. "Ama söz veriyorum dikkatli olacağım ve eğer durmak istersen durabiliriz."

"Bana göz kulak olacaksın." Uzanıyor ve çenemin alt tarafına bir öpücük konduruyor. "Her zaman yaparsın."

"Seni seviyorum." Burnumu onun kine sürtüyorum.

"Ben de seni seviyorum. Sen benim insanımsın, Reeve. Şimdi ve sonsuza kadar."

Onu yavaşça ve derinden öpüyorum, pantolonuma yükümü boşaltmadan önce heyecanımı kontrol etmeye çalışıyorum.

"Çikolatalı çileklerin ve şampanyan var," diye pantolonunu indiriyor, birkaç dakika sonra dudak kilitlememizi kırdığında gümüş kovayı fark ediyor,

bardaklar ve kase üzerinde.

"Simon'ın zulasını yağmaladım." Şampanya. Çilekleri tiyatro dersinden eve dönerken aldım. Şampanyayı aşırımadan önce sevgili babama sorabilirdim ve o yine de evet derdi. İçki içmem onun umurunda bile değil.

Umurunda bile değil, nokta.

Elini tutarak yatağıma doğru yürüdüm. O gelip odamı temizlemeden önce üzerine yeni nevresimler serdim. İki kadeh şampanya doldurup ona bir flüt uzatıyorum ve kadeh kaldırıyorum. "Bize."

"Sevgiye." Bardakları

tokuşturuyoruz. "Ve sekse."

Kaşlarımı sallıyorum.

"Ve hayalimizdeki ev," diye ekliyor, parmaklarını yatağımın başucundaki resmin üzerinde gezdirirken. Viv bunu birkaç hafta önce, aylarca hayalimizdeki ev hakkında durmadan konuştuktan sonra çizdi. Onu görselleştirmek istemişti. Çizimi saklamak için aldım. Bir gün orayı inşa edeceğiz ve ailemizi orada büyüteceğiz.

Eğilip onu usulca öperken boğazımda bir yumru oluşuyor. "Sen olmasan hayatım çok boş olurdu. Umarım bunu biliyorsundur." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

"Benimki gibi. Beni çok mutlu ediyorsun Reeve ve gözüm hep senin üzerinde olacak."

Şampanya içiyoruz ve sonra bardakları bırakıp onu kollarıma alıyorum. Odamın etrafında dans ediyoruz ve onu döndürdüğümde kıkırdıyor. O kadar güzel ki benim olduğuna inanamıyorum. Hâlâ çoğu gün kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum. Müzikle sallanırken öpüşüp öpüşüyoruz ve sonra onu yatağa götürüp nazikçe aşağı itiyorum. Yatağın başucundaki masadan altın şişeyi alıp uzatıyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. "Rahatlamana yardımcı olmak için sana masaj yapabileceğimi düşündüm. Bunu internetten sipariş ettim."

İlişkimizi resmileştirdiğimizden beri bu gece için geri bu yüzden hazırlanmak için bolca oldu ve elimden geleni yaptım. İkimizin de sonsuza dek hatırlayacağı bir gece olmasını istiyorum. Paylaştığımız bir başka değerli ilk.

Viv yatağın üzerinden sürünerek çantasını kapıp banyoya koşmadan önce, "Önce üstümü değiştireyim," diyor. Ona kıyafetlerin gerçekten gerekli olmadığını söyleyecektim ama onu daha rahat ettirmek için ne isterse yapacağım.

Birkaç dakika sonra ortaya çıktığında, bakışlarımı onun her bir nefis santiminde gezdirirken ağzım açık kalıyor. Seksi kırmızı ipek bir elbise giymişti.

dantelli sabahlığı baştan çıkarıcı vücudunu zar zor örtüyor. "Onu senden koparmak ve seni dişlerimle yutmak istemem kötü mü?" Düşüncelerimin ağzımdan dökülmesine engel olamayarak ağzımdan kaçırıyorum.

Bana doğru yürürken gülümsemesi tatlı ve endişeli. "Beğenmedin mi?" Başını şakacı bir şekilde yana eğiyor.

"Sevilmeyecek ne var?" Aletim ince pijama pantolonumun arkasında patlama noktasına kadar şişerken hırçın bir sesle söylüyorum. Gömleğimi çabucak çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyorum ve kız arkadaşımın aramdaki boşluğu kapatıyorum. Parmaklarım geceliğinin yumuşak malzemesini yumuşatıyor ve uyluğundan kalçasına ve beline doğru bir yol izliyorum, köprücük kemiğine doğru ilerlerken göğsünün yan tarafını fırçalıyorum. "Çok seksi görünüyorsun ve seni becermek için ölüyorum."

"O zaman ne bekliyorsun?" Pantolonumun üzerinden sikimi kavırıyor ve ağzımdan bir inilti çıkıyor.

Dişlerimle kulak memesini sıyrıyorum. "Seni hazırlamam gerek aşkım."

Alex, içeri itmeden önce gerçekten ıslak olduğundan emin söyledi.

Audrey ve

Alex bekaretini altı ay önce birbirlerine verdi ve ondan birkaç ipucu istedim çünkü bunun Viv için zevkli olmasını istiyorum ve ilk seferin kızlar için acı verici olabileceğini biliyorum. Onu incitmek istemiyorum. Benim gibi onun da bundan zevk almasını istiyorum. Çürük kumaşın arasından muhteşem göğüslerini avuçlayarak, başparmaklarımı meme uçlarına doğru hafifçe vuruyorum ve anında sertleşmelerini sağlıyorum.

"Ben hazırım," diye beni rahatlatmak için acele ediyor.

"Eğlendir beni." Göğüslerini okşarken boynunun zarif sütununa öpücükler konduruyorum.

Onu yatağa götürüyorum, yüzüstü yatırıyorum ve masaj yağını açmadan önce bacaklarının arasına yerleşiyorum. Sırtına sürmeden önce ellerimde ısıtıyorum. Gergin kaslarını yoğururken çıkardığı küçük inilti bir afrodisyak gibi ve içine girdiğim anda boşalmazsam bu bir mucize olacak.

Yavaşça, gergin kaslarını çalıştırıyorum, sırtından aşağı doğru inerken geceliğini indiriyorum. Tamamen çıkarmam için oturuyor ve ben de eğilip meme ucunu ağzıma almaktan kendimi alamıyorum.

"Reeve," diye bağılıyor, yatakta kıvranarak. "Beni hemen becermeni istiyorum."

"Sabır, aşkım." Onun dudaklarını öpüyorum. "Beni acele ettirme. Bunu doğru yapmak istiyorum. Bu geceyi asla geri alamayacağız ve unutulmaz olmasını istiyorum."

"Siktir, seni çok seviyorum." Elini pantolonumun içine sokuyor ve ereksiyonumu kavırıyor. "Şu anda dünyadaki en büyük kedi alaycısı olsan bile

gezegen."

Onu yatağa yüzüstü yatırıp ayaklarından yukarıya, baldırlarına ve uyluklarına doğru ilerlerken kıkırdıyorum, tatlı badem yağını sürerken ipeksi etini yoğuruyorum. Parmaklarım parlayan amcığınaya değdiğinde neredeyse yataktan fırlayacaktı. Uyluklarının iç kısmına masaj yapmak ve kaygan parmaklarımınla amının dudaklarını okşamak arasında gidip gelirken gülümsememi engelleyemiyorum.

Sonunda iki parmağımı içine sokup yavaşça okşuyorum.

"Beni öldürüyorsun," diye mırıldanıyor, yüzü yarı yarıya yorganın içine gömülmüş halde.

"Dön bebeğim." Sırt üstü dönme hızına kıkırdıyorum.

Ön tarafına masaj yaparken, göğüslerine ve karnına yağ dökerken aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

"Reeve, lütfen." Viv yatakta kıvranıyor ve ben de ona -ve kendime- acıyorum çünkü yanmaya yakınım ve kendimi bacaklarının arasına indiriyorum. Dudaklarım amına yapışıyor ve onu sevdiği şekilde dilimle beceriyorum.

"Reeve!" diye bağıyor, boşalmaya başlarken amını yüzüme doğru itiyor. Kıçını tutarak dudaklarını ağzıma götürüyorum ve o orgazm olurken ben de onu yalıyor, emiyor ve ısııyorum. Viv dünyaya geri dönerken, ayağa kalkıyorum ve pantolonumdan kurtuluyorum, horozumu tutuyorum ve komodininin çekmecesinden bir prezervatif alırken sessizce davranması için uyarıyorum. Keşke Viv doğum kontrol hapı kullanıyor olsaydı ya da RİA taktırsaydı da onu çıplak becerebilseydim ama Lauren'ın arkasından doğum kontrol hapı kullanmak istemedi ve ben de buna saygı duyuyorum.

Viv prezervatifi takıp yatağa geri dönerken beni izliyor. Ben ona doğru sürünürken bacaklarını davetkar bir şekilde açıyor ve bu en muhteşem manzara. Amcığı damlıyor ve benim için hazır. "Nasıldı?" Dudaklarımı onunkilere değdirmeden önce çenesini ısırarak mırıldanıyorum.

"Destansı. Her zamanki gibi." Beni üstüne doğru çekti. "Seni çok seviyorum Reeve, ama bana hâlâ hazır olmadığımı söylersen, bıçaklanabilirim."

Dağınık saçlarını güzel yüzünden geriye doğru süpürürken kıkırdıyorum. "Daha fazla bekleyemeyeceğim ve seni uyarmalıyım, içeri girdiğim anda boşalabilirim."

"İkimiz de tekrar gidebileceğini biliyoruz."

Başımı sallıyorum, yüzünde herhangi bir sinir belirtisi olup olmadığını inceliyorum ama bulamıyorum. "İyi misin, bebeğim?" Aşağı inip kalçalarının arasına yerleşirken söylüyorum.

"Ben iyiyim." Sesi biraz titriyor.

Sikimi girişine dayayıp yarığına sürüyorum. "İhtiyacın olursa duracağım."

"Biliyorum, acının kaçınılmaz olduğunu bildiğim gibi." Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Doldur beni, Reeve. Seni içimde hissetmek istiyorum. Birbirimize her yönden bağlı olmanın bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. Kendini içime öyle derin gömmeni istiyorum ki seni hep orada hissedeyim."

Lanet olsun. Yemin ederim sikimden döl akıyor şimdi. "Gerçek bir yazar gibi konuştun," diye dalga geçiyorum, sikimi amina doğru tutup yavaşça içeri sokarken. Duvarları tacımı kavlıyor ve vücudu sıkıca sarılmış, her kası gergin ve gergin. Eğilerek onu usulca öpüyorum. "Rahatla, Viv. Sadece rahatla. Acele etmeyelim."

İçimden gülüyorum çünkü boşalmamak için kendimi zor tutuyorum ve aletimin sadece ucu onun içinde.

Kaslarının gevşediğini hissettiğimde, bir santim daha içeri giriyorum, yavaşça bir olurken ağzını öpüyorum. "Tamam mı?" Yolun yarısına geldiğimde gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum. Aletim sersemlemiş, heyecanlı ve daha fazlasına aç ve tek istediğim içine girip onu yatağa yapıştırmakken yavaş gitmenin getirdiği çabayla kaslarım titriyor.

"Ben iyiyim," diyor, sesi bir kademe yükseliyor.

"Acıtacak olan kısım burası." En azından okuduğum tüm makaleler böyle diyordu. Ayrıca bu kısmı tek hamlede yapmamı söylediler. "Hazır mısınız?"

Başını sallıyor ve ben de sikimi içine sokarken göz temasını sürdürüyorum.

Altımda gerildiğini hissediyorum ve dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor. Kendimi sabit tutuyorum ve lanet olsun, onun içindeyim. Vivien'a mümkün olduğunca yakınam. Göğsümde mutluluk veren bir sıcaklık kabarıyor, etrafım sevgiyle çevrili, çok fazla sevgiyle. "Seni seviyorum." Onu tutkuyla öpüyorum, beni öldürüyor olsa da kendimi tutuyorum. Sırtımdan aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor.

"Ben de seni seviyorum ve hareket edebilirsin." Başımı kaldırıyorum.

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Audrey bu kısmın acıtacağını söyledi, ama rahatladıkça acım azalacak ve kendimi iyi hissetmeye başlayacağım. Sana güveniyorum."

Yavaşça çekiyorum ve geri itiyorum. Acı yüzünde kayıyor ve ben Dur.

"Durma Reeve, ben durmanı söylemedikçe devam et." "Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Vücudum seni hissetmeye alışana kadar devam et." İkna olmamış olmalı ki uzanıp yüzüme dokunuyor. "Beni asla incitemezsin. Beni çok seviyorsun."

"," diyorum, yeniden hareket etmeye başlayarak. "Seni başka birini sevmenin mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha çok seviyorum."

Onun içinde dikkatlice hareket ederken yavaşça öpüşüyoruz ve tam kaslarının gevşediğini hissettiğimde, bacaklarını sırtıma doluyor ve kıcımı tutuyor ve ben boşalıyorum, prezervatifi spermimle doldururken salıverilmemi kükrüyorum.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm." Ona bakarken yanaklarım alev alev yanıyor. ". Beni hazırlarken çok heyecanlıydın." Onun gözleri duygusallıkla parlıyor. "çek ve buraya gel, böylece seni emebilirim ve sonra tekrar yapabiliriz."

"Çok ağrın yok değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır." Ama çektiğimde biraz yüzünü buruşturuyor ve ben de ona bakıyorum.

"Ben iyiyim, Reeve. Kendi vücudumu tanıyorum. Şimdi o seksi kıcını buraya getir de aletini yalayayım."

Lastikten kurtuluyorum ve beni azdırması uzun sürmüyor çünkü ağzı o kadar iyi ki. Penetratif seksten uzak durmanın getirdiği olumlu bir şey de ikimizin de oral sekste ve birbirimizi ellerimizle boşaltmada ne kadar yetenekli olduğumuz.

Sonra bir prezervatif daha takıyorum ve tekrar yavaşça içine itiyorum. Bu sefer çok daha yumuşak ve bir ritme giriyoruz, öpüşürken ve okşarken birbirimize karşı birlikte hareket ediyoruz ve her şey ve daha fazlası.

Vivien'in ruh eşim olduğundan hiçbir zaman şüphe duymadım, ama eğer onaylanmaya ihtiyacım varsa, bu an bunu kanıtlıyor. Kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim ve ona olan aşkımın hayatta bir kez yaşanacak türden olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım.

ŞİMDİ

Vivien kollarımda baygın yatarken saçlarına öpücükler konduruyorum, uyuyamıyorum çünkü bu anların sona ermesinden korkuyorum. Neden birbirimize bekaretimizi kaybettiğimiz geceyi düşündüğümde emin değilim. Belki de daha önce sevişme şeklimiz bana ilk seferimizi hatırlattığı içindir. Ya da belki de ona ne yaptığımı söyleyecek cesareti bulmak için ruh eşi olduğumuzu ve sonsuza kadar birlikte olmaya mahkûm olduğumuzu hatırlamam gerekiyor. Yarın Noel ama bu, online sınavlara girdiği için eve geldiğimden beri birlikte geçirdiğimiz ilk gece. Elbette onu gördüm ama sadece kısa süreliğine, yani doğru düzgün konuşacak zamanımız olmadı.

Ayrıca Noel'i mahvetmek ve onu tatillerde sonsuza kadar üzmem istemiyorum. Bu yüzden itiraf etmek için Noel'den birkaç gün sonrasını bekliyorum.

Yarın ona evlenme teklif etmeye karar verdim. Eğer parmağında benim yüzüğüm varsa, benden ayrılma ihtimali yoktur, değil mi? Büyük, romantik bir evlenme teklifi planlamıştım ama daha fazla bekleyemem. Bu durum büyük bir jest gerektiriyor ve bundan daha iyi bir jest olabilir mi?

Vivien benim müstakbel eşim ve bunu hiçbir şey değiştiremez.

Ona evlenme teklif etmem ona olan bağlılığımı teyit edecek ve son yıllardaki diğer tüm zor zamanları atlattığımız gibi bunu da atlatacağız. Demek istediğim, Nate'i öptü ve partide o çocuklarla dans etti, bu yüzden bana kızamaz çünkü bu ikiyüzlülük olur. İki seferde de sarhoştum ve bunu bahane olarak kullandı. Sarhoştum, kafam iyiydi ve ne yaptığımı bilmiyordum, bu yalan değil.

Beni anlayacaktır.

Beni affedecektir.

Affetmek

zorunda.

Kollarım onu sıkıca sarıyor ve alçısına baskı yapmamaya dikkat ediyorum. Saçlarına daha fazla öpücük kondurarak kendimi her şeyin yolunda gideceğine ikna ediyorum.

Sonunda, gün ışımadan hemen önce uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah yatak odasının kapısında dururken ona "Çok güzel görünüyorsun," dedim. Muhteşem siyah, altın rengi ve kırmızı elbisesiyle göz kamaştırıyor ve her zamanki gibi nefesimi kesiyor. Noel'de ona verdiğim opal küpeleri ve kolyeyi ve Ağustos ayında ona verdiğim uyumlu bileziği takıyor. Daha önce hediyeleri değiş tokuş ettikten sonra duş almak ve üstümü değiştirmek için eve gittim ve şimdi Simon'la birlikte Noel yemeği için geri döndüm. Noel gününü Millses'lerle geçirmek her zamanki Noel rutinimiz ve her zaman dört gözle beklediğim bir şey. Ancak bu yıl, başımın üzerinde dolaşan fırtına bulutunu bir türlü atlatamıyorum ve gerginim.

"Teşekkürler. Sen de hiç fena görünmüyorsun." Beni tepeden tırnağa süzüyor, temiz traşlı çene hattıma takılıyor ve film için taktığım kirli sakaldan kurtulmak için zaman ayırdığıma memnun oluyorum.

Viv'in hala *ben* olduğumu hatırlamasını istiyorum.

Hayatı boyunca sevdiği adam.

Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı söylediğimde bunu hatırlaması çok önemli. Tek bir kötü karar, paylaştığımız tüm güzel anıları geçersiz kılmamalı. Ensemde ter birikiyor ve midem, o otel odasında uyandığımdan beri her gün olduğu gibi, ne kadar kötü çuvalladığımı hatırlayarak şiddetle çalkalanıyor.

Endişemi bir kenara iterek yatak odasına geçiyorum ve onu kollarıma alıyorum, ona sarılma, dokunma, öpme ihtiyacı duyuyorum. Dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor ve sanki ölmek üzere olan bir adammışım ve o da nefes almak için ihtiyacım olan oksijenmiş gibi onu öpüyorum. Çaresizlik dilimin her vuruşunu sarıyor ve kalbim inanılmaz derecede hızlı atıyor, göğüs kafesime çılgınca çarpıyor.

Viv öpüşmemizi kesiyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Neyin var?"

Kahretsin. Kendime gelmeliyim. "Hiçbir sorun yok." Gülümsüyorum, umarım konuyu kapatır.

Ela gözleri kasvetli bir hal alıyor. "Sadece söyle bana."

"Önemli bir şey değil." Yalan söylemekten nefret ediyorum ama Noel gününü onun için mahvetmeyeceğim.

Bana o ciddi bakışlarından birini yöneltti. "Bana yalan söyleme, Reeve. Noel sabahı aramızdaki her şeye girmek istemiyorum ama benden daha fazla sır saklamayı da istemiyorum. Belli ki aklında bir şeyler var, o yüzden dökül."

Siktir, siktir! Onu yatıştırarak bir şey söylemek için hızla beynimi yokluyorum. "Saffron bana mesaj atıp duruyor," diyorum. "Ona aramızda hiçbir şey olmayacağını ve artık onunla takılamayacağımı söyledim ama savaşımdan pes etmiyor." Bunların hiçbirisi yalan değil, bu yüzden vicdanım çok fazla çatışmıyor. Burnunun ucunu öpüyorum. "Zor biri olacak. Özür dilerim."

Bu hafif bir ifade. Ocak ayındaki tanıtım turuna dönmekten korkuyorum ve ardından gala da var. Berbat bir gösteri olacak.

Yüzünde bir buruşukluk belirliyor. "Şaşırdığımı söylemek isterdim ama gerçekten . O entrikacı bir sürtük ve seni kolay kolay bırakmayacak."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Viv, değil mi?"

O ne derse desin, sevdiğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun," diye geveliyorum, sonra panikliyorum.

Bunu neden söyledim ki?!

Saffron'un kına yakmak için Viv'i arayabileceğini düşünmedim değil. Bu kesinlikle onun yapacağı bir şeydi ama ben zaten o konuyu hallettim. Viv uyurken telefonunu açtım ve Saffron'un numarasını engelledim. Rudy bana onun küçük orospu çocuğu olduğunu söyledikten sonra Jacob'inkini de engelledim. Siktir et o herifi. Onunla da işim bitti.

Korku yüzüne yansıyor ve ben aptal olduğum için sessizce kendimi azarlıyorum. "Bana her şeyi anlatıyor musun?"

Başımı sallarken başka tarafa bakıyorum. Yüzüne karşı yalan söyleyemem ama dürüst olmadığımı biliyor. Bir sonraki sorusu için kendimi hazırlıyor ve Jonathon beni kurtardığında bu konuşmadan nasıl merak ediyorum. Ayın için bizi almaya geliyor ve Noel günü kiliseye gittiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Dindar değilim ama tören sırasında deli gibi dua ederim.

Evde Lauren ve Viv akşam yemeğini hazırlarken ben de Jon'un çalışma odasında Simon ve Jon'la viski içiyorum. Jon'un söylediği bir şeye gülüyordum ki telefonum cebimde titredi. Noel günü beni kim arıyor olabilir ki? Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıyorum, arayanın Rudy olduğunu görünce alarm çalıyor.

"Affedersiniz, buna bakmam gerekiyor" diyorum ve hemen oradan uzaklaşıyorum. Telefon görüşmesi bitiyor ve bana en kısa zamanda onu aramam için bir mesaj atıyor. Aramasına cevap vermeden önce kendimi alt kattaki banyoya kilitliyorum. "Neyin var?" O daha merhaba bile demeden ben ağzımdan kaçırıyorum çünkü Noel Günü'nde sadece dertleşmek için aramazdı.

"Bunun için oturmak isteyeceksiniz."

"Sadece söyle," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Saffron medyaya gitti," diyor ve yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Neden bahsettiğini anlamak için detay vermesine gerek yok. "E-Haberler bir saat içinde haberi verecek. Lütfen bana Vivien'a çoktan söylediğini söyle?"

"Zaman yoktu." Sesim boş geliyor, bu garip çünkü içimde boşluktan başka bir şey hissetmiyorum. Midem düğümleniyor, kalbim vücudumdan çıkmak için bir yol arıyor ve mide bulantısı boğazımdan yukarı süzülüyor.

"Kahretsin, Reeve!" Onun paniği benimkini teşvik ediyor.

"Siktir, Rudy. Siktir. Siktir." Nefesim abartılı bir şekilde çıkarken başımı duvara yaslıyorum. Ağrı göğsümde mekik dokuyor ve güçlü korku her yerime sızarken karnımı tutarak iki büklüm oluyorum.

"Reeve, oraya gidip ona hemen söylemelisin! Lanet olası E-Haber'den öğrenemez!"

"Biliyorum." Safrayı geri yutuyorum. "Gitmem gerek."

"O kaltağı bunun için geri alacağız," diyor ama telefonu kapatıyorum. İntikam şu anda aklımdaki son şey.

Yüzüme su çarpıyorum ve oraya geri dönmeden önce sakinleşmeye çalışıyorum. Cebimden yüzük kutusunu çıkarıp kapağını açıyorum ve Viv'i onu sevdiğime ikna etmek için yeterli olacağını umarak parlayan elmasa bakıyorum. Her ne kadar büyük bir hata yapmış olsam da, bunun bir son olması gerekmiyor.

Kutuyu cebime geri koyuyorum ve bunu şimdi yapmak zorunda olduğum için nefret ederek dışarı çıkıyorum. Yemek odasının önünden geçip mutfağa doğru ilerlerken Viv bana sesleniyor. "İçerideyiz," diye bağıyor. "Akşam yemeği hazır."

Siktir. Siktir. Üçlü sikiş.

Onu yemek masasından uzaklaştıramam. Yemekten sonraya kadar beklemek zorunda. Ama benim midem hiç yemek kaldırmıyor. Kusacak gibi oluyorum, bu yüzden tabağımdaki et ve sebzeleri itip kakıyorum, içimde ölüyormuşum gibi hissetmeme rağmen gülümsemeye çalışıyorum.

Viv'in eli bacağıma değince sırıyorum. "Sorun ne?" diye fısıldıyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum boğazıma düğümlenen taşın üzerinden. Dizim yerde zıplarken cebimdeki telefonum vızıldıyor. Viv'in eski müzik kutusundaki balerinden daha sıkı sarılmış durumdayım.

"Yemeğin ortasındayız, Reeve. Beklemesi gerekecek."

Alnımda boncuk boncuk ter var ve gerçekten hasta olacağımı düşünüyorum.

Bu bekleyemez. Ona hemen söylemem lazım!

"Ne yaptın?" diye soruyor, vücut dilimi açıkça okuyor ve bir şeyler olduğunu anlıyor. Ayinden önce de biliyordu.

"Burada olmaz." Nemli alnımı sıvazlıyorum. "Lütfen, konuşmak için odana gidebilir miyiz?"

"Televizyonu aç," diye bağırır Lauren herkesi şoke etti. Telefonunu göğsünde tutuyor ve bana ters ters bakıyor.

Aman

Tanrım.

O biliyor!

"E-Haberleri aç Jonathon," diye talimat veriyor ve ben yiyorum. Çok fena sikildim.

Yemekten önce onu dışarı sürükleyip söylemeliydim. Viv'in elini tutmadan önce nemli avuç içlerimi pantolonumun ön kısmına siliyorum. "Hiçbir anlamı yoktu. Açıklamama izin ver."

"Aç şunu baba," diyor benimle göz temasını sürdürürken.

"Hayır!" Ayağa kalktım, elini tuttum. Bu şekilde öğrenemez. "Ona bakma. Lütfen Viv. Benimle gel, açıklayacağım."

Jon E-News'u açtığı sırada elini çeker ve duvara monte edilmiş televizyona döner.

Yürek parçalayan manşeti okuduğum anda içim parçalandı ve biliyorum. Derinlerde bir yerde, bunun o olduğunu biliyorum. Sonum geldi. Onu bu şekilde küçük düşürdüğüm için beni asla affetmeyecek.

REEVERON ATEŞLİ ÖPÜCÜK! AŞKLARININ GERÇEK OLDUĞUNU KANITLAYAN ÖZEL VİDEO ELİMİZDE!

Ekranda oynayan videoya dehşet içinde bakarken titriyorum. Lanet olası sürtük! Birine bizi dans pistinde kaydettirmiş. Büyük ihtimalle küçük kucak köpeği Jacob. Bir daha gördüğümde o herifi öldüreceğim. Her şeyi Saffron ayarladı ve en büyük aptal benim! Her zaman medyaya gitmeyi planladı çünkü bizi ayırmak istiyordu. Bu bir intikam. Saf ve basit.

"Bebeğim, lütfen. Ona bakma," diye yalvarıyorum Viv'e, önünde dizlerimin üzerine çökerek. "Olduğundan daha kötü görünüyor."

Beni görmezden geliyor ve ihanetimin acımasız kanıtlarını izlerken yüzüne acı yayılıyor. Yüzünden süzülen gözyaşlarını gördüğümde bedenimin içine uzanıp atan kalbimi göğsümden sökmek istiyorum. Ayağa kalktığı anda ayakları titriyor, eliyle ağzını kapatarak odadan aceleyle çıkıyor.

Durması için seslenerek peşinden koşuyorum. "Vivien! Dur lütfen! Açıklamama izin ver! Seni seviyorum!"

Koridorda durup arkasını dönüyor ve bana öyle bir kinle bakıyor ki nutkum tutuluyor. "Yalan söylemeyi kes!" diye bağırıyor. Gözle görülür bir şekilde titriyor ve bu benim içimde hissettiklerime uyuyor. "Yaptıkların sevmediğini kanıtlarken beni sevdiğini söylemeyi kes! Bunu bana nasıl yaparsın?" Ağzından bir hıçkırık döküldü. "Beni yeterince küçük düşürmedin mi?"

Çaresizlik ikinci bir deri gibi üzerime yapışırken "Kafam iyiydi," diye açıklamak için acele ediyorum. "Aptalcaydı. Asla molly almamalıydım ama herkes alıyordu. Çekimler bitmişti. Eve, sana geliyordum ve mutluydum."

Sertçe gülüyor. "Evet. Ne kadar mutlu olduğumu gördüm." Yaralanmamış eliyle beni itiyor. "Ne zamandır devam ediyor ve onu becerdin mi?" Öne doğru eğildi, hasta olabilirmiş gibi görünüyordu. "Aman Tanrım. Dün gece seks yaptık. O sürtük muhtemelen delik deşik olmuştur," diye bağırıyor. "Şimdi test yaptırmam gerekecek!"

"Onu becermedim ve onu sadece o zaman öptüm. Yemin ederim."

Ellerini sağa sola sallıyor. "Sanki ben senin yalancı ağzından çıkan tek bir kelimeye inanıyorum!" diye bağırıyor.

Cidden başka bir kadınla yattığıma ve sonra da onunla korunmasız seks yaptığıma inanmıyor mu? Üzgün ve kızgın olduğunu biliyorum ve buna hakkı da var ama bunu asla yapmayacağımı biliyor. "Bebeğim. Üzgün olduğunu biliyorum. Ben de üzgünüm. Daha önce hiç molly almamıştım. Beni çok azdırdı ve ben sarhoşken bana saldırdı. İlk başta onu itmedim çünkü kafam karışmıştı. Onu sen sandım!" Ona nazikçe dokunuyorum, gözlerimle yalvarıyorum. "Kimi öptüğümü fark ettiğim anda onu ittim."

"Muhtemelen lanet bir hikaye."

Panik, içimde saldıran bir boğa ve ben çaresizim. Ona kendimi kanıtlamak için her şeyi yapacağım. Cep telefonumu çıkardım ve ona uzattım. "Bana inanmıyorsan Rudy'yi ara. O doğrulayacaktır."

Telefonumu elinin tersiyle itiyor ve bana ters ters bakmaya devam ediyor. "Umurumda değil. Kafanın iyi olması da umurumda değil. Bana uyuşturucuyu bıraktığına dair söz vermiştin ama bu da bir yalandı ve bu bir bahane değil." Yüzüne acı yayılıyor ve başını duvara yaslıyor. Her yeri titriyor ve bunu ona yaptığım için nefret ediyorum.

Ya büyük oynamalıyım ya da eve gitmeliyim. Ona ulaşamıyorum, bu yüzden çok şey ifade edeceğini düşündüğüm bir şey yapmayı teklif ediyorum. "Filmden çıkacağım." Ciddiyim. Gereken buysa, yaparım. Onu ürkütmek istemediğim için yavaşça yaklaşıyorum. "Beni dava edebilirler. Umurumda değil."

"Kariyerin ne olacak?" diye tıslıyor, bana bakmak yerine doğrudan duvara bakıyor.

"Kariyerim umurumda değil!" Elimi çekingen bir şekilde sırtına koyuyorum. "Sadece seni önemsiyorum."

Benden kaçıyor ve yaralanmamış kolunu beline doluyor. "Beni umursamıyorsun. Umurunda olsaydım, uzun zaman önce çekilirdin. Tek umursadığın yakalandığın."

"Bu doğru değil." Buna nasıl inanabilir? Her şeyi ettiğimi biliyorum. Kötü bir şekilde. Ama bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmez.

Yüzünü bana dönerken boğazından boğuk bir ses çıkıyor. Katıksız acı yüzüne kazınmış ve bu beni öldürüyor. "Görünüşe göre küçük bir tarih dersine ihtiyacın var, o yüzden seni aydınlatmama izin ver. En başından beri, apaçık ortada olan şeyi görmeyi reddettin. O kaltak, Bianca ve Cassidy hayatımı çekilmez hale getirmek için komplo kurdular. Her şeyin arkasında onlar var, bundan eminim, ama yine de inanmıyorsun. Bu"-yemek odasının olduğu yönü işaret ediyor ve ben ilk kez ailelerimizin bizi izlediğini fark ediyorum.

"özel olması gereken bir günde en büyük acıyı yaşatmak için dikkatlice zamanlanmıştı. Artık benim için sonsuza dek lekelenecek bir gün. Ama eminim o kaltağı savunmanın ve basını suçlamanın bir yolunu bulacaksın. Ya da daha iyisi, neden suçu bana atmıyorsun? Çünkü bu konuda çok iyisin!" diye bağıyor.

Saffron'un bunu en çok can yakacak şekilde zamanladığından hiç şüphem yok. Bu konuda ona katılıyorum ve şu anda Saffron'un en azından Cassidy ile işbirliği içinde olması muhtemel görünüyor, ancak neden onu savunayım ve Viv'e döneyim ki? Bu tamamen haksız ve temelsiz bir suçlama.

"Devam et!" diye bağıyor. "Seni desteklemediğim için ne kadar bencil olduğumu söyle bana! Programa uymadığım ve sözde sahte ilişkinizi onaylamadığım için stresinize ne kadar katkıda bulunduğumu. Senin hayallerin için acı çeken tek kişi benim. *Ben!* Sen değil!"

Eğer acı çekmediğimi düşünüyorsa, fena halde yanılıyor. Sanırım böyle düşündüğü için onu suçlamıyorum çünkü çoğu şeyi ondan sakladım. Onu endişelendirmek istemedim ve sadece onu korumaya çalışıyordum. Görünüşe göre bu benim için de geri tepti.

Eliyle göğsünü kapatıyor. "Her fırsatta aşağılandım ve iftiraya uğradım. Saldırıya uğradım ve o kaltağın bunu planladığını biliyorum ve sen benim duygularımı hiç umursamadan onu herkesin içinde öpüyorsun! Bunu bana sonsuz aşkını itiraf ettikten ve her şeyi düzelterceğine söz verdikten günler sonra yaptın! Seni sevmeye ve desteklemeye çalıştım ama sen beni sürekli dışladın. Annemin yardımını kabul etmedin. Bana inanmayı reddettin. *Bana!* On dokuz yıldır sevdiğini iddia ettiğin kişiye. Bunun yerine, o işbirlikçi sürtüğe inandın. Sen-"

"Sana inanmadığımdan değil, Viv!" Bunu düzeltmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak saçımı çekiyorum. "Konu ona geldiğinde o kadar mantıksız davranıyordun ki, davranışlarının altında kıskançlık olmadığına inanmamı zorlaştırıyordu ama şimdi anlıyorum."

Açıkça görülüyor ki bu kelimeler değildi.

"O zaman bu her şeyi doğru yapıyor, değil mi?!" Bağıırken göğsüme vuruyor ve Vivien'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Bana bir kez olsun mantıksız davrandığımı söyle!? Bir kez olsun doğru olmadığı ortaya çıkan bir şey söyledim mi?" Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Bu saçmalığı tekrarlamanın ikimize de bir faydası olmaz." İşleri berbat ettiğime itiraz etmiyorum, ama o aşırı tepki gösteriyor ve tüm bunların üzerinden geçmek bu durumu çözmeyecek.

Acı bir kahkaha atıyor. "Saçmalık. Tek bir şey bile düşünemiyorsun çünkü haklı olduğumu biliyorsun!"

"Sana katılmadığım falan yok!" Kırmızı görerek bağıriyorum çünkü beni dinlemiyor!

"Bana bağirmaya cüret etme, seni iki yüzlü piç! Buna hakkın yok! Öfkelenmeye hakkım var! Tüm dünyanın önünde lanet bir aptal gibi görünen benim. Sen ya da o erkek hırsızı fahişe değil! O yüzden bana bağırıp durma." Yumruğunu duvara çarptı ve ben şok içinde ona baktım. "Ugh." Lauren bize doğru koşuyor ama Vivien elini uzatıyor. "Geri çekil anne. Bütün bunları içimden atacağım ve sonra Reeve gidiyor."

Ona ulaşana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

"Bu benim suçum değil," diyor ürkütücü derecede sakın bir sesle, gözlerini ayırmadan. "Hepsi senin suçun. Her şeyi berbat ettin, *film yıldızı*. Her ne pahasına olursa olsun hayallerinin peşinden bencilce koşman bir zamanlar paylaştığımız şeyleri yok etti."

"Hayır, Viv. Lütfen böyle söyleme. Bunu atlatabiliriz. Bunu düzeltmek için ne istersen yapacağım. Ne istersen. Her şeyi yaparım ama seni kaybedemem. Lütfen Viv, sana yalvarıyorum." Öfkem yine kayboldu, yerini tamamen çaresizliğe bıraktı. Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz. Bu bizim hikayemizin sonu değil. Bitmesine izin vermeyeceğim. Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarına sarılıyorum ve ona yapışıyorum. Gitmesine izin vermeyeceğim. Onu seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı.

Ben ona bakarken o başını sallıyor. Gözlerindeki ıssızlık benim hissettiklerimin aynası. "Beni çoktan kaybettin, Reeve. Bekâr da olabilirim, çünkü seni hiç görmüyorum. Yalnızım, kalp hastasıyım ve artık bunu yapamam."

"Vivien. Seni seviyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama lütfen bana bir şans daha ver."

Yüzük!

Neredeyse unuttuyordum.

Kollarımı indirip biraz geriye çekilerek kutuyu çıkarıyorum ve tek dizimin üzerine çöküp kapağı açıyorum. Lütfen Tanrım, bu yeterli olsun. "Bu gece sana evlenme teklif etmeyi planlıyordum. Her zaman sendin, Viv. İçten içe bunu biliyorsun. Aramıza daha fazla girmesine izin verme. Sana yalvarıyorum. Lütfen beni affet ve karım olacağını söyle."

Gözleri yaşlarla doluyor ve bir an için bunların sevinç gözyaşları olduğunu düşünüyorum, ta ki yüzündeki acıyı görene kadar. "Bir zamanlar kollarına atlar ve evet diye bağıırdım ama artık bundan çok uzağız." Gözlerinden yaşlar süzölürken sesi çatlıyor. "İlişkimiz paramparça olmuşken bana evlenme teklif etmeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Yolumuzu kaybettik ama geri alacağız. Sana hâlâ bağılıyım ve bu benim bunu kanıtlama yöntemimdi. Yakın zamanda evlenmemizi beklemiyordum ama seni ne kadar çok sevdiğimi görmeni ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirme konusunda hâlâ ciddi olduğumu bilmeni umuyordum."

Lütfen bana inanın. Lütfen yeterli olsun. Lütfen her şeyi berbat etmeme izin verme.

Onsuz öleceğim.

Onsuz yaşayamam. Biz

birbirimize aidiz.

O da bunu biliyor.

"Bu çaresiz bir adamın eylemi. Başka bir şey değil," diye fısıldıyor, sesi hüznle sıırıslıklam. "Artık neden beni istediğini iddia ettiğini bile anlamıyorum."

"Çünkü seni seviyorum!" Bağııyorum. "Bir hata yaptım. Hem de bir sürü, ama sana olan aşkım hiç azalmadı. Bir kez bile. Sen benim kalbimin ve ruhumun diğer yarısıısın, Vivien. Lütfen buna inandığını söyle. Lütfen, bebeğim. Lütfen, lütfen, inan bana. Seni kaybedemem. Sensiz ölürüm."

duvara tutunuyor, yıkılacakmış gibi görünüyor. "Buna inanamıyorum, Reeve." Gözyaşları yanaklarına dökölürken burnunu çekiyor. "Artık ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Seninle evlenemem. Seninle *evlenmeyeceğim*, o yüzden o yüzüğü kaldır." "Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, Reeve. Ve senin davranışların benim önemsiz olduğumu doğruluyor."

"Başka bir açıklama yapacağım. Dünyaya bunun bir hata olduğunu söyleyeceğim. Uyuşturucu almayı bırakacağım. Filmden çekileceğim." Çıldırımış durumdayım ve birçok açıdan panikliyorum. Yüzüğün işe yarayacağını düşünmüştüm ama sanırım işleri daha da kötüleştirdim. Beceriksizce ayağı kalktım, uzuvlarım üzüntüden ağırlaşmıştı. Keskin bir ağrı göğsümü parçaladığında yüzüğü cebime geri koyuyorum. Ölüyormuşum gibi hissediyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu son olamaz.

"Beni kendinden uzaklaştırdın, duygularımı küçümsedin, endişelerimle alay ettin ve manipüle edilmene izin verdin," diyor boğuk bir sesle. "Audrey ve Alex gibi ayrılmalı ve geçmişimizi korumalıydık çünkü

Artık her şey lekeli. Tüm anılarımda sen varsın Reeve. Çocukluğuma dair sahip olduğum her bir anıda sen varsın ve şimdi hepsi lekeli!" Ağlıyor ve ben onu teselli etmek istiyorum ama yüz ifadesi bunu yapamayacağımı söylüyor. "O sadece seni benden çalmadı. Bütün güzel anılarımı çaldı. Geçmişimize asla kalbimdeki acıdan başka bir şeyle bakamayacağım."

"O beni çalmadı, Viv. Onu istemiyorum. Sadece seni istiyorum." Kendi kulaklarıma bile içi boşalmış bozuk bir plak gibi geliyor.

"Birbirimiz için her şeyi ifade ettiğimizi sanıyordum. Hayatım pahasına güvenilebileceğim tek kişinin sen olduğunu düşünmüştüm. Ama sen kalbimi ayaklar altına aldın. Ruhumu paramparça ettin ve ruhumu kırdın. Dönüştüğüm kişiden nefret ediyorum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Çok acı çekiyorum, çok kayboldum ve sen görmedin bile. Görmedin ya da görmezden gelmeyi seçtin."

Sözleri derinlere nüfuz ederken başımı öne eğiyorum. İlişkimizle ilgili yüzleşmeyi reddettiğim her şey onun sözlerinde açığa çıkıyor. Her duygunun ardında yatan kararlılıkla birlikte. Fikrini değiştirmesi için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığına gerçekten inanıyorum.

Yerin yarılmasını ve beni yutmasını istiyorum. Toprağın her deliğimi doldurmasını ve hayatımı söndürmesini istiyorum çünkü beni koşulsuz seven tek insanı kaybettikten sonra yaşamak istemiyorum.

"Ya roller tersine dönseydi ve benim yerimde sen olsaydın?" diye soruyor. "Bunu hiç düşündün mü? Toplum içinde başka bir adamı erkek arkadaşım olarak tanıtan, senden kaçan ve gerçeği öğrenirler diye seni gölgede bırakan ben olsaydım ne kadar incitici olurdu? Destekleyici bir ortak olmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmadığınız, kesinlikle hiçbir şey yapmadığınız halde internette mağdur edilmek ve saldırıya uğramak? Tüm dünyanın izlediğini ve sadık olduğuma inanacak kadar saf bir aptal olduğun için sana güldüğünü bilerek beni herkesin içinde başka bir adamla öpüşürken izlemek nasıl bir his olurdu?"

Sözleri her şeyi . Bunu böyle düşündüğümü söyleyemem ve bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. Kollarını kendi etrafında sararken başımı kaldırıyorum. "Beni onunla aldattın." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bana alenen ihanet ettin. Sanki eline bir kılıç almış ve beni ortadan ikiye ayırmışsın gibi ustalıkla öldürdün beni."

Gözyaşlarım çenemden aşağı damlayana kadar ağladığının farkında bile değilim. Tek yapabildiğim ona bakmak, bunu düzeltmek için deneyebileceğim başka bir şey olmadığını biliyorum. Nasıl bu hale geldi? Birbirini bu kadar çok seven iki insan,

Tüm hayatlarını paylaşan ve sonsuza dek yaşayacaklarını planlayan bu insanlar bu karmaşanın içine düşerler mi?

"Kendime öncelik vermemin zamanı geldi," diyor omuzlarını kaldırarak. "Kalbimi ve akıl sağlığımı korumam gerekiyor ve sen benim sağlığım için iyi değilsin. Artık seninle birlikte olamam."

"Hayır, bebeğim." Sesimi buluyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. Tekrar denemeliyim. "Lütfen Viv. Lütfen bana bir şans daha ver."

"Hiç şansın yok, Reeve. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Seni görmek ya da seninle konuşmak istemiyorum. Hayatımdan çıkmanı istiyorum," diye hıçkırıyor.

"Sanırım gitme vaktin geldi, Reeve." Lauren Viv'i kucaklıyor ve onun hıçkırığa hıçkırığa ağladığını ve annesine sarıldığını görmek canını acıtıyor, onu tanıdığı kişinin bir kabuğu gibi.

Bunu ben yaptım ve kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. "Üzgünüm Viv. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Seni biraz yalnız bırakacağım ama senden vazgeçmeyeceğim." Daha fazla ayrı kalmanın işe yarayacağına inanmasam da, düşünmek için zamana ihtiyacı var. Bu bir bomba etkisi yarattı ve bu şekilde tepki vermesi şaşırtıcı değil. Belki de her şey bitmemiştir. Hala umut var. Sadece geri çekilmem ve duygularıyla başa çıkması için ona zaman tanımam gerekiyor. Sonra önceliğimin o olduğunu kanıtlayacağım.

"Başka seçeneğin yok." Kırmızı çerçeveli gözleri bana bakıyor. "Sen bizden uzun zaman önce vazgeçtin, sadece bunun farkında değildin."

Bu doğru değil. Ben asla bizden vazgeçmedim. Dikkatimin dağılmasına izin verdim ve karanlık bir deliğe düştüm ama bunu istemedim. Ben sadece onu istedim. Bunu söylemek istiyorum ama faydası olmayacak. Şu an beni duymuyor.

Babam geldi, çok garip görünüyordu. Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Yemek için teşekkürler Lauren ve tüm bunlar için özür dilerim."

Lauren gözlerini Simon'a diker. "Belki de Reeve'in yanında daha fazla olsaydın, sırf sen onunla gurur duyacaksın diye başarılı olmak için ruhunu satmak zorunda hissetmezdi. Bu konuda sen de masum değilsin Simon."

Kapıya doğru yürürken babam hiçbir şey söylemiyor. Kalbimi arkamda bırakarak kapıdan çıkmadan önce omzumun üzerinden Vivien'in ailesinin onu kucaklamasını ve sevgileriyle sarmalamasını izliyorum.

"Ben panik yapmamaya çalışıyorum," diyorum Alex'e oturma odasının penceresinden dışarı bakarken, "ama beş gün oldu ve hâlâ benimle konuşmuyor." Kanepede dönüp en iyi arkadaşıma bakıyorum. Noel günü her şey ters gittiğinden beri çoğu gün beni kontrol ediyor. "Hediyeler, çiçekler ve mektuplar gönderiyorum, cep telefonuna mesajlar ve mesajlar bırakıyorum, ama tam bir radyo sessizliği. Lauren ve Jon eve girmeme izin vermiyorlar ve ben gerçekten çıldırmaya başladım."

Yemek yiyemiyorum ve zar zor uyuyorum - bu yeni bir şey değil - ve çoğu günümü içeride saklanarak geçiriyorum çünkü paparazzi sürüleri Viv'i ya da beni bir an olsun görebilmek umuduyla North Beverly Park'ın kapılarının önünde bekliyor.

"Audrey harap olduğunu söylüyor."

"Rey'le konuştun mu?" Son duyduğumda hâlâ konuşmuyorlardı ama benim haberim olmaması şaşırtıcı değil. Yaz boyunca Sydney'de takıldığımızdan beri onunla görüşmek için fazla zamanım olmadı. Audrey Noel'den bir gün sonra uğrayıp beni sıkıştırdı. Viv'in en iyi arkadaşını hiç bu kadar sinirli görmemiştim, bana yumruk attı.

Bunu hak ediyorum. Biliyorum.

"Sadece kısa bir süreliğine." Bileğini bir dizinin üzerinde çaprazlıyor. "Suyu test etmek istedim, sana yardım edip etmeyeceğini görmek istedim ama tek başınasın dostum. O kesinlikle Vivien'in kampında ve-" Dudağını çiğneyerek söylemek üzere olduğu şeyi durduruyor.

"Tükür gitsin."

"Viv'in sana geri dönmemeye kararlı olduğunu söylüyor."

Yeni bir acı dalgası içimi parçaladığında gözlerim kapanıyor. "Bunu kabul edemem," diyorum sessizce, acıyan gözlerimi açmaya zorlayarak. "Onu kaybetmiş olamam, Alex. Ne yapacağım ben?"

"Sadece yaptığınız şeyi yapmaya devam edin. Onu ne kadar çok sevdiğini hatırlatırken bir yandan da onu rahat bırakmaya çalış."

Cep telefonum bir mesajla çalıyor ve ekrana bakıyorum, telefona hırlarken ağzım anında yüzümü buruşturuyor.

"O sürtük hala seni taciz ediyor mu?"

"Evet." Saffron'un son mesajını siliyorum ve bu kez numarasını engellemekte tereddüt etmiyorum. En azından bir şey daha azaldı. Telefonumu fırlatıyorum.

kanepeye uzandım ve başımı arkaya yaslayıp iç geçirdim. "Sanırım yarın birinin beni zapt etmesi gerekecek çünkü gerçekten de o amcığı öldürebileceğimi düşünüyorum."

"Hâlâ masum olduğunu mu iddia ediyor?"

Başımı salladım. "Geçmişte beni kandırmış olabilir ama artık ona karşı akıllıyım. Tek kelimesine bile inanmıyorum." Saffron bana sızıntıyla hiçbir ilgisi olmadığını ve videoyu çekenin kulüpten başka biri olduğunu belirten tonlarca ağlamaklı mesaj bıraktı.

"Ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmalısın, çünkü Viv birlikte olduğunuza dair herhangi bir işaret görürse, tüm umutlar kaybolur."

"Yakında tanıtım turuna geri dönecekken ve ondan sonra galamız varken bunu nasıl yapacağımı söyler misin? Ondan kaçamam Alex, elimde olsa arkadan bıçaklayan kışını Mars'a gönderirdim. Bizim için birçok röportaj ayarlandı ve kırmızı halıda birlikte poz vermemiz beklenecek." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Boktan bir gösteri."

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor ve kumral saç telleri alnına düşüyor. "O zaman tehdit ettiğin şeyi yap. Turne için seni ayırmazlarsa istifa edeceğini söyle."

"Turne için artık çok geç. Tüm düzenlemeler tamam ama galada ondan ayrı tutulmayı talep edebilirim ve son filmin tanıtımı için ayrı yerlere gönderilmemizi sağlayacağım."

"Bahsettiğin adamla tanış. Güvenlik şirketinin sahibi. Kendi korumalarını tut ve onlara bir numaralı gündemlerinin o sürtüğü senden uzak tutmak olduğunu söyle."

"Bu iyi bir fikir." Cep telefonumu aldım. "Benimle buluşmak için New York'a uçup uçamayacağına bakacağım." Devin Morgan'a bir mesaj yazıp gönder tuşuna bastıktan sonra telefonumu yeniden cebime koyuyorum. Ayağa kalkıyorum. "Lauren ve Jon'la Viv için bir koruma ayarlamaları konusunda konuşacağım. Şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Bunu onun için yapmanıza izin vereceğinden şüpheliyim, ama denemekten zarar gelmez."

Yirmi dakika sonra Vivien'in evinin önünde durmuş sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum. Temizlikçi cevap veriyor ve Lauren'ı almaya giderken beni eve almayı reddediyor. Görünüşe göre Jon evde değil.

Kapılarının önünde bir yabancı gibi durmak, Viv'i geri kazanamazsam kaybedeceğim her şeyi hatırlatıyor.

"Reeve, burada olmamalısın," diyor Lauren kapıyı açar açmaz, kollarını kavuşturup her zamanki sıcaklığından yoksun bir bakışla beni süzerek.

Elbette kızlarının tarafını tutacaklardır. Daha azını beklemiyorum.
Ben istenmeyen kişiyim.

Ben düşmanım.

Küçük kızlarına zarar veren adam.

Onların da beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum.

"Uzak kalamam," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Onu seviyorum Lauren. Sevdiğimi biliyorsun. Açıklayabileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Bu bir hataydı - sonsuza dek pişman olacağım bir hata. Ama Saffron'un bizi ayırmasına izin veremeyiz. Onun istediği de bu. Eğer Viv bana bir şans daha verirse. Beni içeri alırsan onunla konuşabilirim."

"Vivien'i duydun, Reeve. Seninle konuşmak istemiyor. Hiç şansın yok ve dürüst olmak gerekirse, onu bu şekilde takip etmek sana bir iyilik yapmıyor. Onun kalbini kırdın. Onu küçük düşürdün ve kendi evinden bile çıkamaz hale getirdin." Başını kapıya doğru çeviriyor. "Jon ya da ben ne zaman dışarı çıksak kuşatılıyoruz. Viv için ne kadar kötü olacağını düşünebiliyor musunuz?"

"Bana nasıl tamir edeceğimi söyle," diye yalvarıyorum. Sesim çaresizlikle karışık.

"Yapabilir misin bilmiyorum." Başını iki yana sallar. "İkiniz için bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ama Vivien'in kararını destekliyorum. O kendine öncelik vermeli, sen de vermelisin. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmiyorum ama iyi görünmüyorsun Reeve ve kızımınla uzlaşmayı düşünmeden önce kendin üzerinde çalışmalısın. Bence ayrı kalmaya ihtiyacınız var. Eğer gerçekten olması gerekiyorsa, birbirinize geri dönmek için yolu bulacaksınız."

"Rolü aldıktan hemen sonra yaptığımız bir konuşmada bana kalbimin beni asla yanlış yönlendirmeyeceğini söylemiştin. Onu daha iyi dinlemeliydim. Vivien benim kalbim ve eğer onu dinlemiş olsaydım, burada olmazdık."

"Keşke sen de dinleseydin ama bu artık hiçbir şeyi değiştirmez Reeve. Bunu kabul etmek zorundasın. Ona hediyeler ve çiçekler göndermeyi ve mesaj bombardımanına tutmayı bırak. Sadece onun kaygılarını arttırıyorsun ve o zaten yeterince perişan durumda."

"Onu hâlâ sevdiğimi bilmesini istiyorum."

"Bu onun fikrini değiştirmeyecek, Reeve. Tek yaptığın ikinizin de ıstırabını uzatmak. Bunu kabullenmeli ve hayatına devam etmelisin."

"Yapamam Lauren." Ellerimi ceplerime sokuyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

"Ne yazık ki uyuşturucu kullanırken ve o küçük kaltakla öpüşürken bunu hatırlamadın." Lauren bana kötü kötü bakıyor.

bugün kapıdan geçemeyeceğim.

"Biliyorum." Hayatımdaki tek anne figürü olan kadına bakarken tüm mücadele beni terk ediyor. Onu bu kadar kızgın ve üzgün görmek işleri daha da kötüleştiriyor. Sadece Vivien'ı hayal kırıklığına uğratmadım. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım. Sahip olduğum tek gerçek aileyi kaybetmek üzereyim ve bu düşünce beni mahvediyor. Eğer Viv ile aramı düzeltemezsem, hepsini kaybetmiş olacağım ve ben... Viv, Lauren ve Jon'u kaybetmeyi düşünemem. Onlar benim için her şey demek. Onlar her açıdan benim ailem ve eğer onları da kaybedersem, hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

Göğsüme ezici bir ağırlık çöküyor. Ne yaptım ben?

"Reeve?" Lauren devam etmemi istiyor.

Kendine gel Lancaster. Boğazımı temizleyip omuzlarımı kaldırıyorum. "Vivien'in bir güvenlik görevlisi tutmayı kabul edip etmeyeceğini öğrenmeye geldim. New York'ta Devin Morgan'la bir toplantım var ve evrak işlerini hızlandırıp ikimiz için de koruma tutmak niyetindeyim. Sence bunu kabul eder mi?"

Lauren hemen başını sallar. "Senden yardım kabul etmeyecektir. Jon ve benim de onu bir tanesinin parasını ödememize izin vermesi için ikna edebileceğimizden şüpheliyim."

"Onun güvende olmasına ihtiyacım var. Akbabalar her zamankinden daha kötü dolaşıyor ve ben onun için endişeleniyorum."

Yüz hatları biraz yumuşar. "Bu artık seni ilgilendirmiyor, Reeve. Bu işin peşini bırakmalısın."

"Yapamam."

"Daha sıkı dene." Doğruldu ve arkasındaki kapıyı açtı. "Geri dönmem gerek."

Üzerime bir hüznün perdesi çökerken başımı sallıyorum. "Korumayla ilgili bir değişiklik olursa bana haber ver. En azından onun korunması için ödeme yapabilirim."

"Yerinizde olsam nefesimi tutmazdım."

"Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," diyorum ve yürümeye başlıyorum.

"Reeve," diye sesleniyor arkamdan ve ben omzumun üzerinden bakıyorum. "Lütfen kendine dikkat et. Söylediklerimde ciddiydim. Kendine daha iyi bakmalısın ve uyuşturucu kullanmayı bırakmalısın."

"Çoktan aldım."

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Güzel. Bu şekilde kal ve kendine bak." Sonra kapıyı kapatıyor ve beni yapayalnız bırakıyor.

"Lütfen, Reeve. Sana yalvarıyorum. Bunu ben yapmadım." Röportajımızın ardından şehirdeki Fox5 stüdyosundan ayrılırken Saffron kolumu tuttu.

"Hanımefendi, müşterimden uzak durmanız gerekiyor," diyor Bobby - yeni korumalarımın biri- ve rol arkadaşına sert bir bakış gönderiyor.

"Siktir git," diye hırlıyor sahte gözyaşları anında kaybolurken. "Sadece onunla konuşmaya çalışıyorum."

Elini kolumdan çektim ve Bobby ile Leon'un arasına girdim. Devin Morgan anında harekete geçti ve görüşmemizden üç saat sonra maaşımla çalışan iki yeni korumam oldu. Adam gerçekten etkileyici. Ekibindeki adamlar da öyle. Saffron, Büyük Elma'ya indiğimizden beri benimle yalnız kalmaya çalışıyor ve korumalarım onun her girişimini engelliyor. Soğukkanlılığını kaybetmeye başladı ve ben bunu görmekten keyif alıyorum.

Onu zehirli bir bakışla deliyorum. "Tekrar söylüyorum, seninle konuşmak istemiyorum ve sana inanmıyorum. Bunu senin yaptığını biliyorum ve söyleyeceğin hiçbir şey beni aksi yönde ikna edemez."

"Sana iyilik yapıyordum ama sen bunu göremeyecek kadar safsın," diye çıkışıyor ve sonunda gerçek yüzünü gösteriyor. "Vivien kendini beğenmiş bir sürtük ve bunu hak etti."

"Onu benden uzak tut," diye bağıriyorum Leon'a. "Cinayetle önce." Bu durum *Tatlı İntikam*'ın üç hafta sürecek çekimleri için hiç de iyiye işaret değil ama şu anda o sürtüğün başımdan gitmesini istiyorum.

Bianca istifa tehdidimi stüdyoya iletmeyi reddetti, ben de Simon'ı aradım. Babam herkesi sıkıştırmaya bayılır ve yardım edeceğini biliyordum. Bağlantıları sayesinde beni stüdyo yöneticilerinden Ken Cooper ile telefonda görüştürdü ve gerçekten de çok ilginç bir görüşme oldu.

Her ne kadar Bianca ile olan sözleşmemi Mayıs ayında sona erdirme kararı almış olsam da -çünkü onun benim çıkarlarımı düşünmediğini fark ettim- Ken bana stüdyonun Vivien ya da Saffron'la sahte randevu konusunda herhangi bir talimat vermediğini söylediğinde yine de şok oldum. Bu taleplerin menajerim aracılığıyla geldiğini ve bunları profilimi geliştirmek ve markamı oluşturmak için talep ettiğimi düşündüklerini söyledi.

Viv haklıydı. Kendimi çok aptal hissediyorum. Vivien orada bile değildi ve onların içini görebiliyordu. Yine de oyunlarına defalarca kandım. Bianca ve Cassidy başından beri bu işin arkasındaydı ve Saffron'la işbirliği yaptıklarından şüpheleniyorum. Nedenini bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim. Devin birkaç özel dedektif tanıyor ve bu işteki en iyi adamlardan biriyle benim için bir görüşme ayarlayacak. Her şeyi öğrenmek istiyorum ve sonra üçünü de mahvedeceğim.

Prömiyere kadar hiçbir şeyi harekete geçiremem çünkü şu anda nefes alacak zamanım bile yok ama intikam almaya kararlıyım. Özellikle de ilişkimi kalıcı olarak mahvetmişlerse. Henüz umudumu yitirmedim ve iyimser kalmaya çalışıyorum. Alternatifi düşünmeye değmez ve dağılmayı göze alamam, bu yüzden bunu sadece bir ara gibi görüyorum. Viv kendine gelecektir. Geleceğini biliyorum. Birbirimizi yılların birikimini bir kenara bırakamayacak kadar çok seviyoruz. Onu derinden incittiğimi biliyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum ama bunu telafi edeceğim.

Bu son değil.
Olmasına izin
vermeyeceğim.

Bayan Thompson'ın kahvaltı için hazırladığı çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmeği mideye indirirken güneşlenme odasından bahçedeki çalıları budayan bahçıvanı izliyorum. Son lokmayı da yuttuktan sonra kupamı dudaklarıma götürüp kahvemın tortusunu içerken bir yandan da telefonuma bakıyor, bir arama ya da mesaj gelmesini bekliyorum. Dün gece tanıtım turundan döndüm ve hemen Viv'e mesaj atarak evde olduğumu söyledim. Ayrıca onu yarın akşamki galaya davet ettim.

İlkinden farklı olarak, bu kez kırmızı halıda yanımda yürümesini istiyorum. Cassidy'ye planlarımdan bahsettiğimde sinir krizi geçirdi, ancak bu konuda doğrudan stüdyoya gitmekle tehdit ettiğimde geri adım atmak zorunda kaldı. Ne o ne de Bianca Ken'le konuştuğumu ya da onların peşinde olduğumu biliyor. Her şeyi yoluna koyana kadar şimdilik böyle kalmasını tercih ediyorum.

Kahvemi bitirdikten sonra cep telefonumu alıp Vivien'in evine uğrayıp düşünerek yürüyorum. Öğle yemeğine kadar cevap vermezse, oraya gideceğim.

Ya da değil.

Kapıyı açtığımda dudaklarım anında bir gülümsemeye dönüştü ve işte karşımdaydı. Gözleri kapalı, hareketsiz bir şekilde karşımda duruyordu, o kadar güzel görünüyordu ki ağlayabilirdim.

Beni hissedince gözleri açılıyor ve birbirimize bakıyoruz. Kalbim göğsümün etrafında patinaj yapıyor, bir parti vermeye hazır, ama yüzündeki ıstırap ifadesi erken kutlamayı durdurmak için yeterli bir uyarı.

Ama en azından o burada.

Konuşmaya hazır olmalı.

Bu bir ilerleme ve bir şeyleri düzeltmek için aradığım fırsat.

Bastırdığım her duygu bir kasırga gibi içime çarpıyor ve gözlerim kamaşıyor. "Viv," diye fısıldıyorum. "Geldin." Ona uzanırken ağzım küçük bir gülümsemeye kalkıyor.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düşüyor ve başını sallayıp ulaşamayacağı bir yere adım attığında yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Kollarını vücuduna sararken acı yüz hatlarına yayılıyor. Alçısının gittiğini görüyorum ki bu iyi bir şey.

Kapıya yaslanıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum, böylece ona tekrar dokunmak için hareket etmiyorum. Bunu istemediği çok açık. Ama bebek adımları bana uyar. Neye ihtiyacı varsa, o var. "Seni özledim," diyorum ona.

"Ben de seni özlüyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Ne? "O zaman neden buradasın?"

"Sana gideceğimi söylemeye geldim."

Kaşlarım çatıldı. "Gidiyor musun? Nereye gidiyorsun?"

"Dublin, İrlanda'ya taşınyorum. Uçağım öğlen kalkıyor."

Ona bakarken defalarca göz kırpyorum, onu yanlış duyduğumdan eminim. Böyle bir şey olamaz! Olması gereken bu değildi. Ona biraz zaman tanırsam duygularını sindirip bana geri döneceğini ve böylece her şeyi geride bırakabileceğimizi düşünmüştüm. O giderse işleri nasıl düzeltebilirim? Ve neden? Bunu hiç anlamıyorum. Birdenbire ortaya çıktı. Panik içimi kasıp kavururken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Nasıl? Neden? Ne kadar zamandır?"

"UCLA'nın Dublin Trinity College ile bir transfer programı var. Genellikle üçüncü sınıf öğrencileri içindir ama babam rektörü tanıyor ve benim için bunu gerçekleştirdi. İkinci sınıf bahar dönemimi orada tamamlayacağım."

Ellerimi yüzüme sürüyorum, hâlâ tam bir şok içindeyim. "Beş aylığına mı gidiyorsun?"

"En azından. Eğer beğenirsem muhtemelen yaz tatilinde de kalırım. Nedenine , bence bu çok açık. İyileşmeye ihtiyacım var ve bunu Los Angeles'ta yapamam. Medyanın beni bulamayacağı bir yere gitmeliyim. Tüm gürültüyü geride bırakmalıyım."

"Beni geride bırak demek istiyorsun," diye mırıldanıyorum göğsüme keskin bir acı saplanırken. Dili dışarı çıkıyor, dudaklarını ıslatıyor. "Evet. Yüzün her yerdeyken ve seni hatırlatan şeyler varken seni ve ilişkimizi geride bırakamam.

her yerdeler."

Bunu kastetmiş olamaz! Neden böyle şeyler söylüyor? Bu sadece bir aksilik! Ayrılmayacağız. Ayrılamayız. Ona ihtiyacım var. Onun da bana ihtiyacı var. Birlikte olmamız gerekiyor. Geleceğimiz için planladığımız her şey ne olacak? Buna sırtını dönemez. Bu doğru olamaz. Elini tutup yalvaran gözlerle ona bakıyorum ve yalvarmaya hazırlanıyorum. "Viv. Seni seviyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Onu istemiyorum. Onu hiç istemedim. Sadece seni istiyorum."

Elini benimkinden çekti. "Kötü şartlarda ayrılmak istemiyorum, Reeve. Yaptığın şeyi asla unutmayacağım, ama belki bir gün

seni affetmenin bir yolu. Artık özgür bir ajansın. Vicdanın rahat bir şekilde onunla birlikte olabilirsin."

Neden bahsediyor bu? Ondan başka kimseyi istemiyorum! Cidden o kaltağı istediğimi düşünüyor olamaz. "Viv, lütfen, sadece beni *dinle*. Onu istemiyorum. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve sen her şeyimsin." Kalbim göğüs boşluğuma çarparken saçlarımı çekiyorum, adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Tam bir panik atağın eşiğindeymişim gibi hissediyorum. "Her şeyin amına koyuyorsun, Viv."

Durumun gerçekliği yüzüme vurdukça gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Noel Günü'nden bu yana geçen haftalarda ayrılmamızın çok gerçek bir olasılık olduğunu düşünmeme izin vermedim, umuda sarılmayı tercih ettim. Birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulacağımıza tamamen inanıyordum çünkü öylece çekip gidemeyecek kadar çok şey paylaşıyorduk. Sanki biri kalbime elektrikli testere indirmiş ve onu kanlı bir posa haline getirmiş gibi.

"Beni inciten pek çok hata yaptın ama ben bu incinmişliğe ve acıya istemiyorum. İlişkimizin son günlerimizle tanımlanmasını istemiyorum. Umarım bir gün geriye dönüp baktığımda güzel günleri hatırlayabilirim, çünkü o günlerden çok vardı."

Nasıl bu kadar sakın? Nasıl bu kadar iyi? Bunların hiçbiri ona bir şey ifade etmiyor mu? "Bu son değil, Viv. Lütfen bebeğim. Seni kaybedemem."

Alnını ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Reeve, dur. Lütfen dur. Bunu tekrar yapamam. Bunu daha da zorlaştırıyorsun. Sana şahsen söylemeden gitmek istemedim ve şimdi sana söyledim."

Gitmek için dönüyor ve ben gitmesine izin veremiyorum. Yaklaşan panik atakla savaşarak onu kollarıma alıyorum. "Lütfen Viv. Lütfen bunun bir son olduğunu söyleme. Bu son değil. Sonu olamaz. Senin için savaşmayı bırakmayacağım."

Ben değilim.

O *benim kızım*.

Seveceğim tek kadın. Onu asla ama asla bırakmayacağım.

Soğukkanlılığı bozuluyor ve hıçkırarak kollarımdan sıyrılıp benden uzaklaşıyor. "Eğer beni seviyorsan, kavga etmezsin, Reeve. Benim için tek bir şey yaparsın." Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken haykırıyor. "Bak bana ne yaptın! Mahvoldum. Kayboldum ve çok acı çekiyorum. Lütfen bırak gideyim. Bırak gideyim ve beni aramaya gelme. Sakın

Benimle iletişime geçin, çünkü sahip olduklarımıza tutunmanın ikimize de bir faydası olmayacak," diye fısıldıyor.

Bu beni öldürüyor. Gitmesine izin vermek istemiyorum ama onu zorlayamam da. Belki de sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardır. İçimde yükselen fırtınayı bastırmaya çalışıyorum, duygularımı dizginlerken derin bir nefes . "Sana yaptıklarından nefret ediyorum. *Bize* yaptıklarından ve seni geri alacağım çünkü seni sonsuza dek bırakamayacak kadar çok seviyorum." Onun güzel yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum. "Ama sana biraz zaman vereceğim. Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun. Seni bekleyeceğim."

Kalbim paramparça oldu ve bu sözleri söyleyebilmem bir mucize. Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum ama başka seçeneğim yok. Bu benimle ilgili değil. Bu onun ihtiyacı olanı yapmakla ilgili. Kendi ihtiyaçlarımdan fedakarlık etmek anlamına gelse bile onun ihtiyaçlarına öncelik vermek. Onun için en azından bunu yapabilirim. Onunla birlikte olmamak beni öldürecek olsa da, bu sadece geçici bir durum.

Onu geri kazanacağım.

Olmadığım bir dünya hayal edemiyorum.

Yine benden uzaklaşıyor ve bu canımı acıtıyor. Sanki bana dokunmaya hiç dayanamıyor. "Hayır. Yarım kalmış bir şey istemiyorum. Biz bittik, Reeve."

Onu geri almak için elimden gelen her şeyi yapacağıma sessizce yemin ederken damarlarımdan kararlılık akıyor. "Temelli değil, Viv. Asla sonsuza kadar değil."

"Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama her şey havada asılı dururken İrlanda'ya gidemem. Hayatımın son iki yılı seni beklemekle geçti ve artık bunu yapamam. Akıl sağlığım için, temiz bir molaya ihtiyacım var. Eğer beni seviyorsan, kararına karşı çıkmayı bırakırsın. Gitmeme izin vermelisin. Başka türlü iyileşemem."

İlk içgüdüm onun duygularını reddetmek oldu. Onun gitmesine asla izin veremem. Ama onun iyileşmesini ve mutlu olmasını istiyorum. Onu bundan mahrum bıraktığımı biliyorum ve hiç bu kadar utanmamıştım. Bunun Vivien'la ilgili olduğunu kendime hatırlatarak kabul ediyorum. "Tamam, eğer istediğin buysa, ama bu bir veda değil Viv. Şimdilik sadece elveda."

"Gitmem gerek, yoksa uçağımı kaçıracağım."

"Kendine iyi bak. Seni düşünüyor olacağım." Her günün her saatinin her dakikasının her saniyesinde.

Kalbimi kırarken gözlerimin içine bakıyor. "Bunu seni incitmek için söylemiyorum, ama seni hiç düşünmemeye çalışacağım."

Bu çok acıtıyor.

Boğazımdaki dağınık duygu yumağını yutkunarak bastırıyorum. "Bunu hak ediyorum." Gözlerim boynuna iniyor. "Madalyonunu takmıyorsun." Boston'a ilk gidişimden önce ona verdiğimden beri, sadece Noel günü ona aldığım opal kolyeyi takmak için çıkarmıştı.

"Ona bakmak çok acı veriyor ve temiz bir başlangıç konusunda söylediklerimde ciddiydim."

Bunu söylerken doğrudan onun ruhuna bakma ihtiyacıyla daha da yaklaşmayı göze alıyorum. "Bir gün hatalarımı düzelteceğim ve kalbini geri kazanacağım. Aşkına tekrar layık olduğumu kanıtlayana kadar durmayacağım." Ciğerlerimde oksijen olduğu sürece, onun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Yanağımı okşuyor, ben de açgözlü ve çaresiz bir şekilde onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Mutlu ol, Reeve. Senin için istediğim tek şey bu."

Gitmesine izin vermek yaptığım en zor şeylerden biri ama başka seçeneğim yok.

Berbat ettim.

Buna ben sebep oldum.

yüzden bunu düzeltmek bana düşecek.

ŞİMDİ - 20 YAŞ

Çerçevesi fotoğrafı göğsüme bastırarak, acı her uzvumu, her organımı, her bağımlı ve her dokumu kuşatırken kontrolsüzce **hıçkırıyorum**. Başımı yatak başlığına yaslayıp, gözlerimden yaşlar süzülürken resme daha da sıkı sarılıyorum. Zihnim raporda yazılı kelimeleri tekrarlarken gözeneklerimden kalp ağrısı akıyor.

Devin, Viv'e göz kulak olması için İrlanda'da bir güvenlik şirketi tutmama yardım etti. Onaylamayacağını biliyorum, o yüzden bilmiyor. Bu kadar uzaktayken başına bir şey gelmesi düşüncesine katlanamazdım, bu yüzden meseleyi kendi ellerime aldım ve yirmi dört-yedi saat onu izlemesi için korumalar tuttum. Haftalık raporları Devin'e gönderiyorlar, o da bana iletiyor.

Yeni arkadaşlar edindiğini biliyordum. Erkekler ve kızlar. Ama gerçekten hiçbir şey düşünmedim.

Bugüne kadar.

Resme sarılıp yan yatarken hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Viv için de bir tane çerçeveletmişim. Çocukken katıldığımız Harry Potter galasından bir fotoğraf. Rudy'nin internetten bulduğu. Fotoğrafçıyla iletişime geçtim ve kopyalarını aldım. Aşkım için derlediğim hediyelerden sadece biri. Ona paylaştıklarımızı hatırlatmanın, aramızdaki bağın ne kadar derin ve aşkımızın ne kadar yoğun olduğunu teyit etmenin bir yolu.

Ama hepsi boşunaydı. Son üç aydır özlem duymam ve ona alan açmaya çalıştığım için uçağa atlamamam işe yaramadı. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek için yaptığım her şeyin de bir etkisi olmadı. Dikiş makinesi ve malzemeleri, çiçekler, dövme, hayalimizdeki evin mimar çizimlerini yaptırmak, beni terk ettiğinden beri aylarca üzerinde çalıştığım albüm. Uyuşturucudan uzak durmak ve onun için temiz kalmaya çalışmak. Tüm enerjimi sevgimi kanıtlamanın yollarını bulmaya, geleceğimiz için somut planlar yapmaya ve düşmanlarımızı alt etmek için bir strateji belirlemeye odakladım.

Hepsi başarısız oldu.

Bizden çoktan vazgeçmişken ne anlamı vardı ki?

On gün sonra doğum günü ve ben hediyelerinin teslimatını çoktan organize ettim. Doğduğu her yıl için bir tane olmak üzere yirmi buket lavanta gülü ve yeni evimizin albümü ile mimarın planlarının bulunduğu paket.

Yeni erkek arkadaşı ortaya çıkınca ne düşünecek merak ediyorum. Adamdan şimdiden nefret ediyorum ve onu tanımıyorum bile.

Gözyaşlarım kuruyor ve tekrar yatak başlığına yaslanıp resmi otel odamdaki komodinin üzerine bırakıyorum. Onu her yere yanımda götürüyorum. Onun içinde teselli buldum. Birlikte çektiğimiz tüm fotoğraflarda. Ama bugün değil. Bugün, kırık kalbimi hiçbir şey yatıştıramaz.

Vivien hayatına devam etti.

Yeni bir İrlandalı erkek arkadaşı var. Beni tamamen unuttu.

Ayrıralı dört ay bile olmadı! Onu son gördüğümde beri sadece üç ay geçti ve o şimdiden başka bir adamın kollarında teselli arıyor.

Bunu nasıl yapabildi?

Başka kadınlarla hiç görüşmüyorum. Bana teklif ettiklerinde bile, ki bu düzenli olarak oluyor. Kayda bile geçmiyorlar, çünkü Vivien tek gördüğüm, tek düşündüğüm, hayalini kurduğum ve istediğim tek kadın.

Mahvoldum.

Rapordaki teyidi okuduğumdan beri gözyaşlarımı tutamadım. Fotoğraflar olduğunu biliyorum. İrlanda güvenlik ekibi bazı resimleri dosyada tutuyor. Bakmak istiyorum. Rakibimin kim olduğunu görmek için. Ama güçlü yanım bilmek istemiyor. Zihnimde canlanan görüntüler yeterince kötü. Onu başka bir adamla her düşündüğümde midem bulanıyor. Birlikte çekilmiş fotoğraflarına bakamıyorum ya da o hıyar hakkında bir şey öğrenemiyorum çünkü bir uçağa atlayıp onu eve sürükleyebilirim.

Yine de yapabilirim.

Mağara adamı gibi davran ve onu daireme kilitle. Birkaç hafta içinde *Tatlı İntikam*'ın son çekimlerini bitirdiğimizde Pacific Palisades çatı katının tapularını ve anahtarlarını alacağım. Bir sonraki projeme başlamadan önce evde biraz zamanım var. Sonra yazı Toronto'da yeni bir süper kahraman filmi çekerek geçireceğim.

Dışarıdan gürültüler geliyor ve yataktan kalkıp pencereye doğru yürüyorum. Meksika'ya seyahat eden oyuncuların gevşediği havuza bakıyorum. Çekimlere geçen hafta ara verildi, böylece

Sadece diziye adanmış mini bir Güney Amerika tanıtım turu ve kongresi. Bu, çekimleri bunun etrafında planlamak için yeterince büyük bir olay olarak kabul edildi.

Yirmi beş kişi son altı gündür bu butik otelde kalıyoruz ve yarın akşam Boston'a dönüyoruz. Stüdyo tüm mekânı kiraladığı için mahremiyetimiz var ve ben de şirret rol arkadaşımından uzak durarak rahatlıyorum. Beş yıldızlı otelin arka tarafı, havuz alanının ötesinde, özel bir plaja açılıyor ve ben her sabah sörf yapmaya gidiyorum.

Aşağıda tekila akıyor, tacolar bol miktarda bulunuyor ve yüksek sesli müzik çalarken oyuncularım havuzda ve okyanusta eğleniyor ya da şezlonglarda güneşlenip kafayı bulup sarhoş oluyorlar. Rudy'nin itirazlarına rağmen onlara katılmayı planlamamıştım. Resmi taahhütler dışında kendimi tuttum, sosyalleşmek yerine odamda kalmayı tercih ettim. Aylardır uyuşturucu kullanmadım ve ayartılmak da istemiyorum.

Siktir onu.

Eğer gerçekliğimi uyuşturmak için bir gün varsa, o da bugündür. Ya mahvolacağım ya da her şeyi bitirmeyi düşüneceğim.

Yüzüme su çarpıyorum ve göz damlası damlatıyorum ama bunun pek işe yarayacağından şüpheliyim. Gözlerim kan çanağına dönmüş ve kızarmış, ağladığım da belli oluyor. Yine de güneş gözlüklerimin gizleyemeyeceği bir şey değil. İstedğim son şey birinin benim için üzülmesi. Bugünlerde bazı insanların bana acıyan bakışlarına dayanamıyorum.

Boğazımda bir ağrıyla Viv'in bana Yunanistan'da aldığı sörf şortunu giydim.

Bunun inanamıyorum.

Başka birine dokunmaya nasıl dayanabilir? Bunu düşünmek bile beni kurdeşen dökmeye yetiyor. Ben başka kadınlara bakmıyorum bile, ve o şimdiden birileriyle mi çıkıyor?

Bunu nasıl yapabildi?

Bunu bize nasıl yapabildi?

Dışarı çıkarken midem bulanıyor. Korumalarımı bugünlük kovuyorum ve onlara çekip gitmelerini ve serbest kalmalarını söylüyorum. Burada kimse bana ulaşamaz ve kendimi yok edişime tanıklık etmemelerini tercih ederim. Kalbimdeki zonklayan ağrı yeni bir şey değil. Noel gününden beri sürekli bir yoldaştı ama bu bambaşka bir seviyede. Mahvoldum. Kalbimin kırıldığını söylemek hissettiklerimi anlatmaya yetmez.

"Ve esas adam evde!!" Jacob ben havuz kenarına çıktığımda bağıyor. Biri elime bir bira sıkıştırırken etrafımı çığlıklar ve haykırışlar sarıyor. "Dostum, lütfen bana sonunda aklının başına geldiğini söyle?" Jacob sanki kulüpte oynadığı rol yüzünden onu yumrukladığımdan beri aramızda hiç düşmanlık yokmuş gibi kolunu omuzlarıma doluyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor ve bu da benim cevabım oluyor.

Şu anda ne hakareti ne de adamdan nefret etmem umurumda. Onu kendi ihtiyaçlarıma hizmet etmesi için kullanmamın zamanı geldi. "Üzerinde hiç bok var mı?" diye sordum.

"Tabii ki." Şortunun cebinden bir poşet çıkardı ve bana üç hap uzattı. "Keyfine bak dostum." Sırtıma tokat atıyor ve bu sıradan bir hareket değil, bu yüzden onu sertçe ittiğimde ve havuza düştüğünde sıfır suçluluk hissediyorum.

"Reeve!" Rudy havuzun sonundan bana doğru koşuyor, bir hap içip birayla yıkayışımı izlerken başını sallıyor. Bana ulaştığında kolumdan tutuyor ve beni sık ağaçların ve sık çalılıkların oteli dışarıdaki yoldan sınırladığı tarafa çekiyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Bana ters ters bakıyor. "Aylarca süren ayıklığını bir kenara atma. Pişman olursun."

"Gerçekten yapacağımı sanmıyorum," diyorum biramı daha devirerek. "Temiz kalmanın ne anlamı var ki? Eve dönecek bir şeyim ya da kimsem yok ki."

Omuzları sertleşti. "Ne oldu?"

"Onu kaybettim." Sesim çatlıyor ve kendimi en büyük korkak gibi hissediyorum. Boğazımı temizliyorum ve kendimi toparlıyorum. Yüzümden ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyi. "İrlanda'da biriyle çıkıyor."

"Ah, lanet olsun." Rudy benim için gerçekten üzgün görünüyor. Cora sahnelerini bitirip eve gittiğinden beri sette güvendiğim tek kişi o.

"Endişelenmemeye çalışın. Sizin sahip olduğunuz geçmişle rekabet edebilecek gibi değil ve unutmayın ki onun orada geçirdiği zamanın bir bitiş tarihi var. İnancını korumalısın. Vivien sana geri dönecektir." Bana bir bakış attı. "Tüm sıkı çalışmanı geri alma, Reeve. Bunu kendin için olduğu kadar onun için de yaptığını unutma."

"Bunu bugün yapamam. Unutmam gerek. Tam bir sinir krizi geçirmeden üstesinden gelemem ve bunu o kaltağın ya da onun kaltak çocuklarından herhangi birinin önünde yapmayı reddediyorum."

Saffron'un Wen'i becerdiğini ve benimle de uğraşmak için onu kullandığını öğrendim. Ve *Cruel Intentions*'ın yönetmen yardımcısı Jeremy ile konuştum. Balomdan önceki gece Wen kamerayı ve yedek görüntüleri karıştırırken Saffron'un onu seksle oyaladığına ikna olmuş. Jeremy'nin onu daha sonra terk ettiğini fark etmedim çünkü bunu halka açıklamadı ve hala onunla birlikte olduğunu düşünmem onun yararınaydı. Jeremy o sahneleri sabote ettiklerini kanıtlayamadı, bu yüzden işini kaybetti ve kız paçayı kurtardı.

En azından şimdiye kadar. Onun entrikacı kışını duvara çivilemeye kararlıyım ve davada bir özel dedektifim var.

"Ondan uzak durun," diyor Rudy, "ve benim tarafımda kalın."

Havuzun diğer tarafında Ed, Darren ve Conrad'ın yanında birkaç boş şezlong buluyoruz. Tekila ve yerel bira içerken bir yandan da esrar içiyoruz. Saatler geçiyor ve ben içmeye devam ederken diğer hapları da atıyorum ve görevimi tamamlamam uzun sürmüyor. Kendi küçük baloncugumda mutluluk içindeyim ve artık çevremden ya da ayıklığımı bozmama neden olan düşüncelerden haberim yok. Dans ediyorum, şarkı söylüyorum, havuza atlıyorum ve sahilde herkesle konuşarak vakit geçiriyorum. Dünyayı umursamadan vızıldıyorum ve ortamın tadını çıkarıyorum.

Biri beni ittiğinde gülüyorum ve yastık gibi bir şeyin üzerine düşüyorum. Kalçalarıma bir ağırlık çöküyor ve hafif okşamalar göğsümdeki Viv'in adının kalp şeklindeki dövmesini okşuyor. Vücuduma ısı doluyor ve sanki sıvı elektrik enjekte edilmiş gibi hissediyorum. Damarlarım uğulduyor ve kan aletime hücum .

İnlemeler havaya karışıyor ve tenim yanıyor, dudaklarım karıncalanıyor ve ereksiyonum dayanıksız sörf şortumu zorluyor.

Öne doğru çıkarken sallanıyorum ve ağrıyan aletimi ovalarken gülüyorum. Kahretsin, azdım. Ben yürürken her şey dönüyor. Ben uzaklaştıkça sesler uzaktan kesiliyor.

Gerisi bulanık, ta ki kesinlikle bana ait olmayan bir odada uyanana kadar.

"Günaydın, sevgilim," diyor ne yazık ki tanıdık bir kadın

Yatağa.

Sesini duyduğum anda ciğerlerimin çalışması durdu. Hayır!

Hayır! Lütfen Tanrım, hayır!

"Havaalanına gitmeden önce şipşak bir sevişmeye ne dersin?" Saffron çıplak bacağını benimkinin üzerinden geçirip yan tarafıma bastırarak söylüyor.

Safrayı geri yutarak başımı yastığa koyup ona dönüyorum. Bakışlarımı parlak gözlerinde, karmakarışık saçlarında, şiş dudaklarında ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye gezdirirken tenimin tüm rengi akıyor. Gözlerim boynundaki ve köprücük kemiğindeki ısırık izlerine ve kabarık deriye takılıyor.

Sırt üstü uzanarak örtüyü kenara atıyor ve çıplak vücudunu ortaya çıkarıyor. Bacaklarını açıp dilini dudaklarında gezdirmeden önce, "Hadi sevgilim, el emeğine hayran kal," diye mırıldanıyor. Benzer izler göğüslerini, karnını ve kalçalarının içini de kaplıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. Vivien'a yatakta hiç bu kadar sert davranmamıştım ve bu benim imzam değil. Böyle bir şey olmadı. Ben yapmadım. Bu başka bir tuzak. Kafamı odanın içinde dolaştırıp diğer erkek bedenlerini aradım. Belli ki bunu başka biri yapmış ve bana komplo kuruluyor çünkü bu zehirli kaltakla yatmamın imkânı yok. Tamamen bitmiş olmam umurumda değil. Yine de bundan daha iyisini bilirdim.

Değil

mi?

Değil

mi?

"Çarkların döndüğünü görüyorum film yıldızı ve o küçük masum aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum." Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, parmaklarını alnımda gezdirirken göğsündeki o korkunç şeyleri yüzüme doğru kaldırıyor.

"Sakın bana dokunma." Elini iterek, aramıza fiziksel mesafe koymak için yatağın kenarına doğru kaydım.

Bir kahkaha atıyor. "Dün gece söylediğin şey bu *değildi* ve o sendin. İstedğin kadar kendini inandırmaya çalış ama bütün gece yatağımdaki tek erkek sendin." Gözleri kötü niyetle parlarken dudakları tekmeliyor. "İçinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim ama sen bir makine gibiydin. Cinsel bir canavar." Acıyan sikime uzanıyor, ben de tökezleyerek yataktan kalkıyorum ve popomun üzerine düşüyorum. Tekrar gülüyor. "Bütün gece sikiştik, film yıldızı, ve ben isteksizce etkilendim. Bazı tekniklerin üzerinde çalışılması gerekse de kesinlikle dayanıklılığın var. Ama önemli değildi. Bu zevkle ilgili değildi."

Yatağın üzerinden sürünerek bana doğru gelirken dehşet ve mide bulantısıyla savaşıyor ayağa kalkmaya çalışıyorum. "*Üreme* ile ilgiliydi."

Sözleri kalbime bir füze fırlatırken gözlerim büyüyor.

"Aynen öyle sevgilim," diye mırıldanıyor ben panik içinde kusmaya yakın bir halde banyoya doğru geri geri giderken. "Yumurtlama dönemindeyim ve sen beni altı kez siktin, her seferinde içime boşaldın ve ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

Çıplak amını avuçluyor. "Dün gece beni hamile bırakma şansın nedir, film yıldızı? Bence oldukça iyi."

Nefret dolu sözlerini daha fazla dinlemeyip banyoya daldım ve kusmaya başlamadan hemen önce tuvaletin üzerine eğildim. Saff da beni takip ediyor, ben kusarken kahkahalarla gülüyor. "Bana ne verdin?" Kusma arasında tıslıyorum. "Jacob'a o hapları benim için verdiğini biliyorum."

Ama onları isteyen salak bendim. Bana tuzak kurdu ve ben yine kandım.

"Hız." Bana bir sırtış attı. "Bunun seni azdıracağını ve bütün gece devam etmen için enerji vereceğini biliyordum. Hayal kırıklığına uğratmadığına sevindim ve bu kadar kolaylaştırdığın için minnettarım."

Midem bulanmış ve tam bir şok içinde banyonun kenarına yığılırken, onun bir sıra üflemesini izliyorum. "Merak etme sevgilim," diyor. "Bizim fikrimize alışacaksın. Senin zavallı eski karından çok daha iyi bir eş olacağımı garanti ederim."

"Vivien senin bir milyonuna bedel ve bir gün *biz* olacağımızı düşünüyorsan hayal görüyorsun demektir. Senden nefret ediyorum. Seni görmekten bile iğreniyorum. Beni hasta ediyorsun." Çıplak olmaktan nefret ederek sendeleyerek ayağa kalktım. Kapının arkasındaki boy aynasındaki yansımama bakarken, vücudumu kaplayan çizik ve ısırık izleri karşısında dehşete düşüyorum. Ama beni yere yuvarlayan şey aletimdeki kırmızı kızarıklık.

Bu doğru.

Onu becerdim.

Aman Tanrım.

Az önce Vivien'ı geri kazanma şansımı mahvettim. Saffron

kıkırdarken tuvalete kuru kuru öğürüyorum.

"Şimdi bana inanıyor musun, sevgilim?"

"Senden nefret ediyorum ve seni bitireceğim." Ayağa kalkıp onun üzerinde yükselirken ağzımın arkasını sildim.

"Şimdi, şimdi, film yıldızı. Bebeğinin annesiyle böyle mi konuşuyorsun?"

Meksika'yı takip eden haftalarda dağıldım ve bundan gurur duymuyorum. Ama düşüşümü durduramıyorum. Özellikle de fotoğraflar Vivien'in doğum gününde medyada yer aldıktan sonra. Saffron, kızımın bir başka özel gününü daha mahvetmek için zamanlama yaptı ve ben de şiddetli bir öfkeye kapıldım. Orospu beni kendisiyle yatmam için manipüle etti, pamukçuk olduğu için aletimde kızarıklık yaptı ve düzenli olarak hamile olabileceğim konusunda benimle alay ediyordu ve sonra basına giderek ve kızımın her şeyi bilmesini sağlayarak bıçağı gerçekten sokmak zorunda kaldı. Bastırılmış duygular bedenimi kontrol altına aldı ve ona saldırdım. Küfürler savurarak ve onu öldürmekle tehdit ederek kaltağa saldırdığımda Nick güvenliği çağırmak zorunda kaldı. Derhal setten çıkarıldım ve otele dönüp sakinleşmem söylendi.

Gerçekleri görmezden gelmek için her zamankinden daha fazla hap içiyorum. Vivien doğum günü hediyelerimi iade ettikten sonra İrlanda'dan gelen güvenlik raporlarını almayı bıraktım ve bana bir mesaj gönderdi. Devin acil bir şey arayacağına söz verdi. Raporları neden artık istemediğimi anlıyor. Telefonuma gönderdiği fotoğraftan sonra, *onunla* daha fazla fotoğrafını görmeye dayanamıyorum.

Viv'in boynuna bastırıldığı için fotoğrafta yüzünün sadece yan tarafını görebiliyor olsam da, ağartılmış saçları, dövmeleri ve piercingleriyle tam bir serseri gibi görünüyor. Sanki Viv kasıtlı olarak gidip bana hiç benzemeyen birini bulmuş gibi.

Gözlerimi her kapattığımda *onu* kollarında görüyorum ve midem bulanıyor. Kendime işkence etmekten hoşlanıyor olmalıyım çünkü fotoğrafı silmem iki günümü aldı. İlk başta kendimi kaybettim ve büyük bir öfkeyle odayı dağıttım. Bobby ve Leon beni zapt etmek zorunda kaldılar ve daha sonra beni dışarı atmalarını engellemek için otel yönetimine zarar ve tazminat ödemek zorunda kaldılar.

Sakinleştikten sonra, o kırk sekiz saat içinde herhalde yüz kere bakmışımdır. Belli ki mazoşistim. Rüyalarım bile giriyor. Kalıcı olarak silmem için beni ikna eden Alex oldu.

Fotoğrafların yayınlandığı gün Audrey beni aradı ve Saffron'la birlikte olup olmadığımı öğrenmek istedi. Tam bir karmaşa içindeydim. Vivien'e o kadar çok bıraktım ve mesaj attım ama açmadı, ben de üzüntümü bir şişe JD ve biraz esrarla bastırdım. Ne dediğimi tam olarak hatırlamıyorum.

Audrey'e söylememişti ama endişelenmesine yetecek kadar aıktı çünkü Alex'i aradı ve o da ertesi gün otele geldi.

Arkadaşım beni içinde bulduğu durum karşısında şok oldu ama Viv'in gönderdiği fotoğrafa bir tepki olarak bunu önemsiz göstermeyi başardım.

Bana inandiğından emin değilim. Saffron'la sette tam bir savaş var. Bir iftmişiz gibi davranıyor, diğer oyunculara benimle birlikte yaşamaktan bahsediyor, korumalarım meşgulken soyunma odama gizlice giriyor, bana hediyeler alıyor, uyuşturucu teklif ediyor ve her firsatta bana asılmaya alışıyor. Onu itiyorum, ona bağırıyorum ve herkese ondan nefret ettiğimi ve dünyadaki son kadın olsa bile ona dokunmayacağımı söylüyorum. Onan ne kadar nefret ettiğimi tekrar tekrar hatırlatıyorum ama

Onun için hepsi bir oyun.

Bence o gerçekten deli.

Özellikle de hamilelik testi yaptėını söyleyip sonuçları bana söylemeyi reddettikten sonra. Hamile olsun ya da olmasın ne düşüneceğimi bilmiyorum ve bu beni ıldırtıyor. Bütün bunları bana eziyet etmek için uydurduğunu ya da beni bir bebekle tuzağa düşürmeyi planladığını ve bunu uzatmaktan zevk aldığını düşünmek arasında gidip geliyor. Rudy ikincisi olduğunu düşünüyor. Blfn görmem için bana baskı yapıyor. Carson'ın ona hamilelik testi ve yalan söylemediği ortaya çıkarsa babalık testi talep eden bir mektup göndermesini sağlamak için. Çünkü dürüst olalım, hamile olsa bile benden olduğunun garantisi yok. Birden fazla erkekle yatıyor ve kafası çok iyi, yani herhangi birinden olabilir.

Avukatıma ulaşmıyorum ya da ona mektup gndermiyorum. Bunu yayınlamayacağına güvenmiyorum ve zaten Vivien'la başım yeterince dertte. Ayrıca, beni merakta bırakarak bana işkence ettiğini bilen Saffron'un bunu almaktan hoşlanacağından şüpheleniyorum.

Bobby ve Leon sağ olsun. Cinayetden tutuklanmayayım diye onu benden mümkün olduğunca uzak tutuyorlar. Korumalarım Meksika'dan kısmen sorumlu hissediyorlar ama bu onların suçu değil. Onlara gitmelerini ben söyledim. Yaptėım şey benim suçum. Belki onları kovmamış olsaydım beni Saffron'dan uzaklaştırabilirlerdi ama bundan şüpheliyim. Akıllıca kararlar vermek için çok ileri gitmiştim. Büyük ihtimalle onlara defolup söyledim.

"Geldiğine sevindim," diyor Alex, arkadaşının evinin bahçesinde, gri taştan bir çukurun içinde dans eden şenlik ateşinin önünde şezlonglarda otururken bana bir bira uzatarak. Arkamızdaki evin açık çift kapısından sızan ışık, karanlıkta bolca aydınlatma sağlıyor. Üniversite partileri bana göre değil ama o kaltakla arama olabildiğince mesafe koymaya çalışıyorum, bu yüzden Boston'daki son Cumartesi gecemde arkadaşımınla takılmak iyi bir fikir gibi geldi.

"Ben de." Dizim ayağımın altındaki engebeli arazide zıplarken biramı yudumluyorum.

"Senin için endişeleniyorum."

". Ben iyiyim." Bu ani bir tepki. İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. "Değilsin, ama olacaksın."

"Onu kaybettim, Alex." Gözlerimi arkadaşşıma çeviriyorum. "Vivien'ı ve yaşama isteğimi kaybettim." Biramın geri kalanını deviriyorum ve boşunu ayaklarımın dibinde yere atıyorum.

"Sen onu geri alacaksın, ben de Audrey'i geri kazanacağım ve o zaman her şey eski günlerdeki gibi olacak." Birasını kaldırmadan önce bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Bir tane daha ister misin?" diye soruyor biraz isteksizce.

Başımı sallıyorum ve o da uzanıp kovadan soğuk bir bira alıyor.

"Fikrini değiştirmişsin," diyorum şişenin kapağını açıp dudaklarıma götürmeden önce. Avustralya'dayken Alex, Audrey'e asla geri dönmeyeceği konusunda kararlıydı ve ben eve boş bir yatağa dönerken o her gece farklı bir kızla takılarak tatilde geçirdiği zamanı en iyi şekilde değerlendirdi.

"Saçmalıyordum, dostum." Sandalyesinde geriye yaslandı. "Kendimi inkar etmeye çalışıyordum. Rey'i seviyorum. Hiç vazgeçmedim. Birlikte olduğum diğer kızların hiçbiri bir şey ifade etmedi ve ben mutlu değildim."

"Hey, Alex."

İkimiz de başımızı kaldırıp baktığımızda bir sarışın ve bir esmerin tepemizde dikildiğini, sanki bir sonraki yemekleri bizmişiz gibi bizi süzdüklerini görüyoruz.

"Arkadaşın kim?" Esmer kız kirpiklerini bana sarışın soruyor.

Alex bir kahkaha attı. "Evet doğru, Jackie. Onun kim olduğunu biliyorsun ve ilgilenmiyor."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor esmer kadın, davet edilmeden kucağıma inerek. "Tüm dedikodu siteleri artık Saffron'la işinin bittiğini söylüyor." Kollarını boynuma doluyor, göğüslerini kucağıma bastırıyor.

ve kucağımda öğütüyor. "Beni götten sikmene izin vereceğim, Reeve. Bana ne istersen yapabilirsin."

Onu kucağımdan itiyorum ve engebeli, çimenli zemine kabaca düştüğünde çığlık atıyor. "Bir. Ne şimdi ne de hiçbir zaman ilgilenmiyorum. İki. Saffron ve ben asla birlikte olmadık. O orospudan bin güneş şiddetinde nefret ediyorum. Üç. Davet edilmeden bir erkeği asla elleme çünkü hepimiz bunu istemeyiz. Eğer bir adam senin yaptığını yapsaydı, onun adı kışına polis çağırırdın. Ve dört, kendine biraz saygın olsun."

Sarışın Jackie, arkadaşının ayağa kalkmasına yardım ederken, "Bu kadar hıyar olmana gerek yok," diyor.

"Her türlü ihtiyaç var. Siktir git ve bizi rahat bırak."

"Pislik." Esmer kız fırlayıp gitmeden önce orta parmağını bana doğru itiyor ama sarışın hala burada duruyor.

"Jackie, Reeve'i duydun. Özel bir konuşma yapıyoruz."

Alex'in kucağına sürünüyor. "Sen bitirene kadar bekleyebilirim." Alex'in ensesindeki saçlarla oynuyor. "Eski günlerin hatırına takılabiliriz diye düşünmüştüm."

"İlgilenmiyorum." Alex benden çok daha kibar davranarak onu kalçalarından tutup kaldırıyor ve ayaklarını yere koyuyor. "Eski sevgilime geri döndüm ve şu andan itibaren kesinlikle tek kadınlı bir adamım."

"Ciddi olamazsın?"

"Çok ciddiym. Vaktinizi boşa harcamayın çünkü ben piyasadan çekildim."

Sanırım kadınları sırtından atmak için yalan söylüyor. Bu gece karşı cinsten gereğinden fazla ilgi gördü. Aynı benim gibi. Ama hiçbiri çekici gelmiyor. Ben de tek kadınlı bir adamım ve Vivien'i geri almaya kararlıyım. Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama pes etmeyeceğim.

Birkaç bira daha içiyoruz ve ben birkaç satır çekmek için tuvalete gidiyorum. Daha sonra, Alex'in futbol takım arkadaşlarıyla takılırken, Alex'in dikkati dağıldığında bir hap atıyorum ve gecenin sonunda kendi adımları bile zor biliyorum.

"Konuşmamız gerek," diyor Alex, gözlerimi kırpıştırarak açtığımda üzerimde gezinerek. Kendimi kanepede dik tutarken sırtım ağrıyor, geniş açık planlı alana bakarken bir esnemeyi bastırıyorum.

"Burası senin evin mi?" Soruyorum çünkü futbol arkadaşlarından biriyle paylaştığı daireye daha önce hiç gitmemiştim.

Bana bir fincan kahve uzatmadan önce başını sallıyor ve yanımdaki kanepeye çöküyor.

Planım otele geri dönmekti, Alex'in kanepesinde yatmak değil. "Buraya nasıl geldim?" Ellerimi bardağın etrafında birleştirip acı aromayı içime çekiyorum.

"Tamamen dağılmıştın ve bir otel odasına tek başına dönmene izin vermek istemedim." Kanepenin karşısındaki yatar koltuğu işaret ediyor. "Gecenin çoğunu orada geçirdim."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Kahvemi yudumluyorum, midemin kararsızca çalkalanmasını görmezden geliyorum.

"Sana neler oluyor? Gerçeği istiyorum, Reeve." Gözlerini bana dikerken çenesi geriliyor. İtiraf edecek kadar cesur olup olmadığını düşünürken bakışlarına karşılık veriyorum. Alex ne kadar dibe battığım hakkında hiçbir fikre sahip değil. "Ben hâlâ senin en iyi arkadaşınım ve yardım etmek istiyorum. Yargılamayacağım. Sadece anlat bana." Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Lütfen."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak atlatıyorum ama itiraf etmeye karar vermek kolay oluyor. "Kötü bir yoldayım," diye dürüstçe itiraf ediyorum hikayeme başlamadan önce, uyuşturucuya nasıl bağlandığımı, temiz kalmak için yaptığım girişimleri ve bir ay önce Meksika'da olanların beni nasıl tamamen raydan anlatırken hiçbir şeyi saklamıyorum. Ruhumu arındırırken dostum sözümü kesmeden beni dinliyor, korkunç gerçeği açıklarken hıçkırıyor ve titriyorum.

"Bazı günler yaşamak istemiyorum ve bunu kayıtsızca söylemiyorum. Ciddiyim." En karanlık sırrımı sessizce itiraf ediyorum ve gözlerinde acı parlıyor. "Onu özlüyorum Alex. Onu o kadar çok özlüyorum ki. Sanki tüm hayati parçalarımın yoksunum ve içimde bir boşluk hissediyorum. Onsuz hayatımı nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum. O benim kanımda var. Hayatımın her parçası Viv'inkiyle iç içe geçmiş durumda ve onsuz çok kaybolmuş durumdayım. Bu yaşamak değil. Zar zor hayatta kalmak. O hayatımda olmazsa yaşamak istemiyorum, bu yüzden acıyı uyuşturucu ve içkiyle uyuşturmak başa çıkabilmemin tek yolu. Ya bu ya da her şeyi bitirmek."

"Siktir, Reeve." Alex beni kucaklıyor ve ben de onun kucaklamasını memnuniyetle karşılıyorum. "hissettiğinden haberim yoktu. Neden bana gelmedin? Ya da yardım istemedin?"

Kendimi toparlayacağım ve Vivien'e sevdiği adam olduğumu ve her zaman hayalini kurduğumuz geleceğin hâlâ bizim olduğunu kanıtlayacağım.

My yeni keşfedilen kararlılık, sadece beş gün sonra *Tatlı İntikam*'ın son yeniden çekimlerini tamamladığımızda sınanıyor. Sona gelmiş olmak buruk bir duygu ve bu uzun zaman alacak gibi görünüyor. Stüdyo seride daha fazla film yapmaktan bahsetse de ben bittim.

Bianca kızgınlığını gizleyemeyerek, "Büyük bir hata yapıyorsun Reeve," diyor.

"Ben değilim." Rydeville Elite serisi ile ilişkim burada sona eriyor. Performanslarımla pek çok övgü ve destek kazanmış olsam da benim için güzel anılar barındırmıyor. Beni her zaman hayalini kurduğum kariyere giden yola soktu ve bunun için seriye ve stüdyoya sonsuza kadar minnettar kalacağım. Ancak diğer her şey lekелendi ve bunları geride bırakmam gerekiyor. Vivien benim önceliğim ve bu filmlerin devamına imza atmak ilişkimizin tabutuna son çiviye çakmak olur. Bunu yapmayacağım. Bana ne kadar para verecekleri umurumda değil.

Zarfı çantamdan çıkarıyorum ve kendime son birkaç gündür yerine koyduğum her şeyi hatırlatıyorum. Bunu yapabilirim. Viv için. Ama daha çok kendim için. Kendime çeki düzen vermeyi ve olabileceğimi bildiğim adam olmaya başlamayı kendime borçluyum.

Bianca, "Saffron'un değiştirilmesini sözleşmenizin bir şartı haline getirebiliriz," diyor, açıkça boşa kürek çekiyor. Çaresizlik kokuyor ve bu acınası bir durum. "Artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. *Tatlı İntikam*'ı ayrı olarak tanıtmak için zaten bir stüdyo anlaşman var ve kırmızı halıda onun yanına gitmek zorunda değilsin. Sonraki filmlerde başrol oyuncusu olmayacaksın ve büyük bir çekim taahhüdü de yok ama para harika. Bunu geri çevirmek aptallık olur."

Zarfı önündeki masaya bırakıyorum ve ellerimi zarfın iki yanına koyarak yüzümü onunkine yapıştırıyorum. "Pazarlık ettiğin ya da beni sana daha uzun süre bağlayacak herhangi bir şeyi kabul etmek aptallık olur."

"Bu da ne?" Zarfa bomba gibi bakıyor.

"Anlaşmamızın feshedildiğine dair resmi bildirim. Yenilemenizi güneş bir yere sokabilirsiniz. Artık muhatap olmayacağım tek kişi Saffron değil."

"Yaptığım onca şeyden sonra bunu yapamazsın!" Ben doğrulurken ayağa kalkıyor ve parmağını yüzüme doğru sallıyor.

"Tek yaptığın hayatımdaki en güzel şeyleri mahvetmek oldu."

Bu deneyim sayesinde oyunculuktan keyfin çoğunu ve sevdiğim kadını kaybettim. Her ikisini de geri kazanmaya kararlıyım ve işleri düzeltmek için aktif adımlar atıyorum. Margaret Andre ile yeni bir sözleşme imzaladım ve nedenlerimi tartıştıktan sonra beni süper kahraman filminden çıkarmayı isteyerek kabul ederek şimdiden değerini kanıtlıyor. Bu akıllıca bir kariyer hamlesi değil ama bunu neden yaptığımı anlıyor ve planlarımı destekliyor. Eğer stüdyo beni yeterince istiyorsa, beni bekleyebileceklerini söyledi. Nefesimi tutmuyorum ama beni bu taahhütten kurtarabileceğini bilmek güzel - umarım itibarıma en az zararla.

Margaret birkaç gün önce Boston'a uçtu ve ona karşı acımasızca dürüst oldum, her şeyi, yaklaşan rehabilitasyon sürecimi ve temizlenip yoluma devam etme ihtiyacımı açıkladım. Bianca'nın yaptığı bazı şeyleri anlattığımda çok şaşırdı ve bana bu şekilde iş yapmadığına dair güvence verdi. Buna inanıyorum çünkü Lauren yaptığı işte en iyisi olmasaydı bunca yıl Margaret'in yanında kalmazdı. Yanımda beni sadece bir aktör olarak değil, bir insan olarak önemseyen birinin olması iyi hissettiriyor.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim!" Bianca'nın tiz sesi kulaklarıma çarpıyor.

"Başka seçeneğiniz yok. Sözleşmemiz sona erdi ve yenilemeyeceğim. Margaret Andre ile anlaştım ve bundan sonra beni o yönetecek." Kendini beğenmiş bir sırtışla onu düzeltiyorum, keşke bugüne kadar öğrendiğim tüm gerçeklerle onunla yüzleşebilseydim.

Onu kuruması için asacağım. Ama o konuşmayı yapmak için bekliyorum. Hala doldurmam gereken birkaç boşluk var ve Bianca, Cassidy ve Saffron'un altından halıyı çekmeden önce temizlenmek istiyorum. D günü hızla yaklaşıyor ve onları Hollywood'dan kovmak için sabırsızlanıyorum.

Kapıya doğru yürürken "Seni mahvedeceğim," diye tıslıyor.

Omzumun üzerinden keskin bir bakışla onu kıştırıyorum. "Önce ben seni mahvedersem olmaz."

Ertesi sabah son eşyalarımı da toplayıp, son iki yılı aşkın süredir ara ara evim olan otele veda etmeye hazırlanırken kapım çalınıyor. Kapıyı açtığımda asık suratlı Leon'la karşılaştım. Arkasında Bobby sırttan Saffron'u tutuyor. "İçeride konuşabilir miyiz?" Leon soruyor, ben de başımı sallayıp kenara çekilerek onu içeri alırken dışarıdaki şeytani kaltağa bakıyorum. Sinirlerim her açıdan ateşleniyor ve bu konuda içimde iyi bir his yok.

"Ne istiyor?" Kapı kapandığında Leon'a sordum.

"Size özel olarak söylemesi gereken önemli bir şey olduğunu ve eğer onunla konuşmazsanız medyaya gidip haberi orada duyuracağını söylüyor."

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Bahsettiği tek bir şey olabilir. "Onu içeri gönderin."

Leon yüzümün derinliklerine bakıyor. "Emin misin?" Başımı sallıyorum.

"Eğer başın beladaysa, Reeve, biz-"

"Onunla başa çıkabilirim," diye yalan söyleyerek elimi onun iri omzuna koyuyorum. "Ama her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim."

"Bana bunun için para ödüyorsunuz, efendim." Doğru, ama çoğu korumanın Bobby ve Leon kadar kararlı ya da sadık olmadığını hissediyorum. Belki de Devin Morgan adamlarını böyle eğitiyordur. Her iki durumda da, ikisi için de minnettarım.

Leon ve Bobby beni otel odamda Saffron'la yalnız bıraktıkları için mutlu değiller ama bunu duymalarını istemiyorum. İşlerini yapabilmeleri için beni sevmeleri ya da bana saygı duymaları şart olmasa da, sevmeleri hoşuma gidiyor ve ne kadar düştüğümü fark etmemelerini tercih ederim.

"Neden buradasın?" Kapalı kapının yanında karşılıklı dururken kollarımı kavuşturup ona ters ters bakarak soruyorum.

"Nedenini biliyorsun." Gözleri kendini beğenmişlikle parlıyor ve ben onları kerpetenle oymak istiyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Saffron. Bütün gün bekleyemem." "Ben hamileyim."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ama Simon Lancaster'ı kanalize edip yüzüme soğuk bir ifade yerleştiriyorum. "Senin sözüne inanmamı mı bekliyorsun?"

Çantasından bir hamilelik testi çıkardı ve bana doğru itti.

Hamile olduğunu açıkça gösteren çizgiye bakarken defalarca göz kırpyorum. Ama yine de ona güvenmiyorum. "Bu herhangi birinin olabilir."

Çantasından bir kese kâğıdı çıkarırken gözlerini deviriyor. "Öngörülebilir değilsen hiçbir şeysin, sevgilim."

Çantadan yepyeni bir gebelik testi çıkarırken, "Bana öyle deme," diye çıkışıyorum.

"Tarihi silemezsin, *sevgilim*." Bu kelimeyi mırıldanıyor ve ben onu ellerimle boğmak istiyorum.

"İstedğin kadar rol yapabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki olanlar daha çok tecavüze benliyordu."

Avucundaki kutuyu sıkıca kavrarken gülüyor. "Gerçekten zavallısın. Bunun için yalvarırsan tecavüz olmaz. Bir kere bile dur ya da hayır demedin. Evet, bebeğim, aynen böyle. Sür beni ha-"

Susturmak için elimi ağzına kapatıyorum, avucumu yalayınca hemen geri çekiyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu gerçekleri değiştirmez." Sırıışı manik sınırdadır. "Beni hamile bıraktın, film yıldızı ve şimdi bedelini ödeme zamanı."

"Ver şunu bana." Kutuyu elinden çekip aldım, kurcalanmış mı diye inceledim ama sağlam görünüyordu.

"Hiç kurcalamadım." Bana on beş dakika önce köşedeki eczaneden aldığı gösteren fişi uzatıyor.

"Ben de seninle geliyorum." Başkasının çişini getirmediğine güvenmiyorum.

"Şikayet etmiyorum." Banyoya doğru ilerlerken kaşlarını sallıyor, çubuğa işmeden önce eteğini ve külotunu çıkarma gösterisi yapıyor.

İşini bitirip sifonu çektikten sonra yarı çıplak bana doğru ilerlediğinde, "Sakin bir şey yapmaya kalkma," diye uyarıyorum. "Bana bir parmağını bile sürersen yaptıklarından ben sorumlu olmam."

"Bebeğini içimde büyütürken bana gerçekten zarar verir misin?" Elleri göğsümün üzerinde. "Yapacağını sanmıyorum."

Kelimeler karnıma on metrelik bir sopa gibi çarpıyor ve öfkemi yeni seviyelere çıkarıyor. Eğer hamileyse ve çocuk benimse, bu onun planladığı manipülasyonların sadece başlangıcı. Gidip kendini becerebilir! Beni son kez manipüle etti ve ben onu bu oyunda yeneceğim.

Birden ellerinin göğsümde dolaştığını ve çıplak kasıklarını leğen kemiğime sürttüğünü fark ediyorum. Onu itiyorum ve geri çekiliyorum,

aramıza mesafe koyarak. "Sakin bana dokunma ve o bebeğin seni kurtaracağını düşünme çünkü kurtarmayacak."

Gözleri şiddetle kısıılır ve misilleme yapmak için ağzını açar.

"Giyin," diye homurdanıyorum ve testi kapıp yatak odasına geri dönerken ona bu fırsatı vermiyorum.

Sessizce dua ederken ona tekrar tekrar bakıyorum. Saffron banyodan giyinmiş olarak çıkıyor ve çirkin suratından silmek için can attığım devasa bir gülümseme takınıyor. Kırılma noktasına yaklaştığımı hissetmesine rağmen zorlamıyor, ben kaderin ortaya çıkmasını beklerken masanın üzerine oturup bacaklarını sallıyor.

Test sonucu net bir şekilde pozitif çıktığında mide bulantısı boğazıma doluyor. O hamile. Hay sikeyim.

"Sana söylemiştim!" Kollarını boynuma doladı. "Baba olacaksın."

Kollarını bedenimden nazıkçe ayırmak çaba gerektiriyor. "Bu Jacob'ın ya da geçen ay becerdiğin başka birinin ."

"Son iki aydır senden başka kimseyle yatmadım. Başka birinin bebeği olma riskini ortadan kaldırmak istedim. Kanıt olmadan buna inanmayacağını tahmin ediyorum, bu yüzden gelecek hafta için babalık testi yaptırdım." Çantasından bir kart çıkarıp bana uzattı.

Randevunun ayrıntılarını zar zor okuyabiliyorum çünkü tam bir şoka girmiş durumdayım. Eğer bu gerçekten benim bebeğimse, tamamen sıçtım demektir. Vivien, hor gördüğü bir kadından bebeğim olursa beni asla ama asla geri almayacak.

"Bunu neden yapıyorsun? Ne istiyorsun?"

Kıkırdıyor ve ben onu yere sermek istiyorum. "Şimdiye kadar çok açık olduğunu düşünmüştüm. *Seni istiyorum*, Reeve. Karın olmak istiyorum ve kendimi göstermeden bir an önce evlenmek istiyorum." Gözleri fal taşı gibi açılmış ve konuşurken ellerini hararetle sallıyor. "Ne kadar güçlü olacağımızı bir düşünsene! Herkes bizden bir parça isteyecek. Rekor ücretler talep edebilirsin. Tabii ki ailemizi büyütmek için oyunculuğu bırakmam gerekecek ama ödül karısı olmak umurumda değil." Yine kıkırdıyor ve yemin ederim bu kahkaha sonsuza dek kabuslarımda yer alacak. "Hollywood'un bir sonraki altın çifti olacağız ve Mills'e gerçekten sadık kalacağız."

"Delirdin mi sen?" Damarlarımda öfke patlarken kükrüyorum. "Yani, klinik olarak deli misin? Çünkü senden nefret ediyorum ve senden tiksiniyorum laflarının neresini anlamadın?" Ona tehditkâr bir bakış fırlatıyorum. "Ne yaptığını bildiğim halde sana bakmaya bile dayanamıyorum! Cehennem

parmağına yüzük takmadan önce donacaksın, seni keş fahişe!"

"Dünyaya anlatacağım. Vivien'e söyleyeceğim ve onu asla geri alamayacaksın," diye tıslıyor.

"Dene bakalım. Sana meydan okuyorum." Ona doğru adım atıyorum ve onu boğazlamamak için büyük çaba sarf ediyorum. Beni durduran tek şey o masum çocuk. "Vivien'la ilişkiyi mahvetmek için bir sürü şey yaptığını biliyorum. Neye uzandığına dair makul bir fikrim var. Güven bana, bana zaten yaptığından daha fazla düşman olmak istemezsin. Beni zorlarsan, milyon kat daha sert karşılık veririm. Seni bitirecek bağlantılarım ve kaynaklarım var, Saffron. Bu şehirde bir daha asla çalışmamı sağlayacağım ve eğer o çocuk benimse, onu senden alacağım. Elinde hiçbir şey kalmayacak, o yüzden bir sonraki sözlerini çok dikkatli düşün."

Ben öfke, korku ve bir dizi başka duyguyla titriyorum ve o gerçekten sarsılmış görünüyor, ama Saffron'da bunu asla anlayamazsınız. Ekranda odun gibi olan biri için, gerçek hayatta kesinlikle iyi rol yapabiliyor.

"Davranışlarımla seni üzdüğümü biliyorum ama birlikte çok iyi olabiliriz. Eskisi gibi olmayacak. İyi bir eş olacağım, Reeve."

Bak, uçan bir domuz var.

"Olmaz," diye bağıyorum. "Seninle evlenebileceğim hiçbir senaryo yok. Vivien benim karım olacak ve eğer bunu benim için mahvetmeye çalışırsan seni öldürürüm." Yumruklarımı sıkıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum, ona sapladığım bakışa nefret ve zehrin her zerresini katıyorum ki tek seçeneğinden şüphe duymasın.

"On milyon," diyor aceleyle kendini toparlayarak.

Kaşlarımla kaldırıyorum.

"Bana on milyon dolar verin, kürtaj yaptırayım ve bir Gizlilik Sözleşmesi imzalayayım."

Eğer bu çocuk benimse, masum bir bebeği aldırmasına asla izin vermeyeceğim. Her ne kadar şoka girmiş ve yıkılmış olsam da, bu kadarını zaten biliyorum. Ama bunu şimdi itiraf etmek bana hizmet etmeyecek. Bununla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışırken zihnim çalkalanıyor. "Bugün bir Gizlilik Sözleşmesi imzalayacaksın ve babalık testi sonuçları geldikten sonra, eğer bu bebek benimse, şartları tartışacağız."

"Gizlilik Sözleşmesini imzalamak için bir milyon kişi istiyorum, yoksa bu işi yapmayacağım."

"Anlaşma yok." Şimdi ona bir kuruş vereceğimi sanıyorsa siktirip gidebilir. "Tamam. Şansımı medya ile deneyeceğim."

Kapıya doğru ilerliyor, ben de kolundan tutuyorum. "Az önce ne dediğimi duymadın mı?"

"Elinden geleni ardına koyma, film yıldızı. Sen beni durduramadan ben parayı çoktan bankaya yatırmış olacağım."

Blöfümü görüyor ve bu anlamsız. İkimiz de bu tür hikayelerin ne kadar para getirdiğini biliyoruz ve bu para onun uyuşturucu alışkanlığını uzun süre sürdürmesine yetmez. Basına gitmeyecek. Elindeki en iyi koz benim, o yüzden top oynayacak. Saffron tüm gücün kendisinde olduğunu düşünebilir, ama ben ona çok az şeye sahip olduğunu göstereceğim.

Ben onun sessizliğini sağlayana kadar bu kaltağın gözümün önünden ayrılmasına imkân yok. Kapıyı çekerek açıyorum ve Saffron itiraz edip elimden kurtulmaya çalışırken korumalarımı odaya çağırıyorum. "Saffron'u eşyalarını toplamak için odasına götürün ve sonra onu arabaya bindirin. Personel asansörünü kullanın ve insanlardan uzak durun."

"Çılgılık atacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Yangına biraz daha körükle gitme zamanı. Ona Jeremy'den gelen, Saffron ve Wen'in sabotajına dair elinde kanıt olduğunu doğrulayan mesajı gösteriyorum. Viv'le baloya gitmemi engellemek için görüntüleri ve yedeklemeyi bilerek sildikleri açık. Jeremy bir teknisyen arkadaşından araştırmasını istedi ve Wen'e ait bir hesaba ve Saffron'a ait bir dizüstü bilgisayara giden bir giriş izi buldu.

Jeremy'den, ben üç kadınla yüzleşmeye hazır olana kadar bunu açıklamamasını istedim. Her ne kadar itibarını temizlemek istese de, benim daha fazla nüfuzum ve bağlantılarım olduğunu ve hiçbirinin bir daha bu işte çalışmamasını sağlayacağımı bildiği için kabul etti. Ayrıca babama onun için iyi şeyler söyleyeceğime söz verdim.

"Tek bir telefon yetecek ve Jeremy kanıtı sızdıracak," diye tehdit ediyorum. "Adın çamura karışacak ve bir daha asla Hollywood'da çalışamayacaksın. Stüdyo tahrifattan ve sözleşmeyi ihlalden tutuklanmanı sağlayacak ve sözün artık bir bok ifade etmeyecek."

Gözlerinde korku parlıyor ve az önce onun sessizliğini satın aldığımı biliyorum. Onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da görünüşün önemli olduğudur. İnsanların onun hakkında ne düşündüğü önemli. İlgi odağı olmayı seviyor ama sadece doğru sebepler için. Bu sadece kariyerini mahvetmekle kalmaz, aynı zamanda itibarını da yok eder. Bunun onu uzun süre oyalamasını beklemiyorum ama en azından ben ona bir gizlilik anlaşması imzalatana kadar işe yarayacaktır. "Benimle işbirliği yap, ben de bunu ortadan kaldırayım," diye yalan söylüyorum.

"Bana yalan söylemesen iyi edersin Reeve, çünkü yemin ederim bana ihanet edersen hayatını zindan ederim."

"Dediğimi yaparsan böyle bir şey ."

O gittikten sonra Carson'ı arayıp durumu anlatıyorum ve o da beni Boston'daki bir avukat arkadaşıyla görüştürüyor. Birkaç saat sonra Saffron, odadaki şaibeli avukatıyla birlikte Gizlilik Sözleşmesi'ni imzaladı.

Özel dedektifimi aradım ve sonraki günlerde onu izlemesi için birkaç adam gönderdi. Ona güvenmiyorum ve basına konuşmadığından emin olmak istiyorum. Ayrıca ona karşı bir dava açmak için ihtiyacım olabileceğinden her şeyi belgelemesini söyledim.

Babalık testi randevusunu beklerken Boston'da kalmaktan başka çarem yok. Carson'ın avukat arkadaşı beni saygın bir kadın doğum uzmanıyla temasa geçirdi. Testin yapıldığı laboratuvarın yasal olduğunu doğruluyor ve sonuçların tahrif edilmediğinden emin olabilmemiz için orada bir bağlantısı olduğunu onaylıyor.

Kendimi haplardan arındırmaya çalışıyorum, bu yüzden tüm bunların zamanlaması ekstra boktan. Önümüzdeki iki ay için Los Angeles'ta bir ayakta tedavi programına kaydoldum ve onların sıkı rehberliği altında detoks sürecine başlamak için Zoom aracılığıyla bir terapist ve tıbbi bir ekiple birkaç seans yaptım. Başlamadan önce bazı düzenli testler için yerel bir kliniğe gitmem gerekti. Alex nasıl olduğumu öğrenmek için her gün arıyor, ancak hala sınavları devam ettiği için fiziksel olarak burada olamıyor. Zaten beni böyle görmesini istemezdim. Bobby ve Leon ihtiyacım olan malzemeleri getiriyorlar ve onlara uyuşturucu konusunu açtığımdan beri bana gerçekten destek oluyorlar.

Manhattan'da kısa süreliğine kiraladığım lüks bir dairede kış uykusundayım, yorgunluk, mide bulantısı, titreme, kabuslar ve bir dizi başka yan etkiyle mücadele ediyorum ve üzüntülerimi bir şişede boğmamam bir mucize çünkü Saffron'un doğruyu söylemesinden ve bu bebeğin benim olmasından korkuyorum. Saffron'u bu yeni oyunda yenmek için kafamın rahat olması gerekiyor ve bu da programa sadık kalmak ve temizlenmek için yeterli motivasyon sağlıyor.

Ne yapacağım ben? Gerçekten hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim bebeği bir şekilde korumam ve Vivien'in bu haberi asla öğrenmemesini sağlamam gerektiği ama bunu nasıl başaracağıma hiçbir fikrim yok.

Keşke Alex ya da Rudy ile konuşabilseydim ama ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Rudy sette iyi bir arkadaş olsa da, bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum.

Bu yüzden bu sır konusunda ona güvenemem. Tekrar sorduğunda ona Saffron'un yalan söylediğini ve hamile olmadığını söyledim. Alex'e bu yükü yüklemek çok fazla şey istemek olur. Audrey'e geri dönmeyi başarırca, bunu ondan gizlemesini istemek zorunda kalacağım ve bu ne adil ne de doğru olur.

Eğer kendime karşı yüzde yüz dürüst olursam, bunun en büyük nedeni onlara önceliğimin doğmamış çocuğum değil de Vivien olduğunu söylediğimde verecekleri olası tepkilerle başa çıkabileceğimden emin olmamam. Sevdığım kadını geri kazanmanın hayatımdaki diğer her şeyden öncelikli olduğunu. Çünkü bu beni babama çok fazla benzettir ve ben her zaman Simon gibi olmadığım konusunda kararlı oldum.

İçimden bir ses bu düşüncenin en kötü şekilde sorgulanacağını söylüyor. yol.

T o bebek benim. Orospu yaptı. Onu hamile bırakmam için beni kandırdı ve şimdi işlerin kendi istediği gibi gitmesi için bana şantaj yapmaya çalışıyor. Ama ben top oynamıyorum ve bir belirsizlik durumundayız.

Carson, biz dostane bir anlaşmaya varana kadar ABD dışına seyahat etmeyeceğini, uyuşturucu ya da alkol kullanmayacağını ya da bebeği aldırmayacağını teyit eden yasal bir belge imzalatmamı tavsiye etti. Adi avukatı imzası karşılığında bir milyon dolarlık bir "iyi niyet ödemesi" talep etti. Carson bunu 250 bin dolara indirdi ve şimdi onu zorlamak için kullanabileceğim bir şey bulmak için iki ayım var, böylece işleri benim istediğim gibi yapabiliriz. O zamana kadar dört aylık hamile olacak ve büyük ihtimalle gösterecek. O zamana kadar onunla bir anlaşmaya varmam ve basın hamile olduğunu bilmemesi için saklanması sözleşmenin bir şartı olmasını sağlamam gerekiyor.

Geçici anlaşmanın bir parçası olarak, bebeğimin iyi olduğundan emin olabilmem için tuttuğum bir tıbbi ekibin gözetimini kabul etti. O kaltağın doğmamış çocuğum için doğru şeyi yapacağına güvenmiyorum, bu yüzden hamileliği boyunca sürekli gözetim için de ödeme yapıyorum. Eğer anlaşmamızın şartlarını çiğner ya da bebeğimi tehlikeye atacak bir şey yaparsa, onu mahvederim.

Hâlâ şoktayım ve duygularım karmakarışık. Hayatımı tamamen mahvetmeyecek bir çözüm bulmaya çalışıyorum ve nefret ettiğim birinden ve Vivien olmayan birinden bebek sahibi olacağım gerçeğini düşünmek yerine buna odaklanıyorum. Bu düşünce aklıma her geldiğinde içim parçalanıyor. Viv'in tepkisini hayal etmek de öyle. Onu sonsuza dek kaybedemem. Bu benim yaşayabileceğim bir şey değil ve hayatımın aşkını sonsuza dek kaybetmemek için bunu düzeltmem gerekiyor.

Bu düşünceleri şimdilik bir kenara itmeliyim. Zihnimin oraya gitmesine izin verirsem çatlarım ve Saffron'la başa çıkmak için aklıma ihtiyacım var. Masum bir bebeği terk edemem ve ona öncelik vermem gerekiyor çünkü Saffron bu bebeğin benden mümkün olduğunca çok para koparmak için oynadığı oyunda sadece bir piyon olduğunu çoktan kanıtladı.

Saffron beni köşeye sıkıştırdığını düşünebilir çünkü davranışlarım çocuğu önemsemişimi ve kürtaj yaptırmasını istemediğimi kanıtlıyor.

elini gösterdi.

Paraya ihtiyacı var ve ne teklif edersem kabul edecek.

Fazla seçeneği yok.

Özel dedektifim onun gırtlığına kadar borca batmış olduğunu keşfetti. Görünüşe göre menajeri sözleşmelerde ona kazık atmış ve bana kıyasla çok az para almış. Hiçbir stüdyo ona başka roller teklif etmek için kapısını çalmıyor. Abby rolündeki performansı hayranları ve film eleştirmenleri tarafından çok eleştirildi ve bu oyunculuk kariyerinin sonu olursa şaşırırmam.

Cali'ye döndükten birkaç gün sonra özel dedektifime telefonda "Vivien'e saldıran o kızları bulmanı istiyorum" dedim. "Artık elimizde sokak kamerası görüntülerini silmesi için adama para verenin Cassidy olduğunu kanıtlayan deliller ve Bianca'nın Saffron'a Vivien'in yerini yazdığı mesajın bir kopyası olduğuna göre, aşkıma saldırmaları için o kızlara para verenin Saffron olduğuna her zamankinden daha çok ikna oldum. O kızlar her şeyin anahtarı."

"Davada daha fazla insan gücü istiyorsanız, daha büyük bir avansa ihtiyacım olacak." "Bu sorun olmaz. Ne yapman gerekiyorsa yap, ama sonuçlara hemen ihtiyacım var." I

Vivien'in Ağustos ortasında eve dönmesine yaklaşık on hafta var ve o zamana kadar her şeyi tamamlamam gerekiyor.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Craig-Dr. Buchman-ayakta rehabilitasyon programına katıldığım davranışsal sağlık merkezindeki ofisine yerleştikten sonra soruyor.

"Daha iyi." Nemli ellerimi pantolonumun ön kısmına siliyorum.

"Peki semptomların nasıl?"

"Çoğunlukla geçti. Uykusuzluk hala var ama bu, tüm bunlar başlamadan önce de bir sorundu."

"Peki *bu* nedir?" Kalemimi not defterinin üzerine koyarak sorusunu yöneltiyor.

"Biliyorsun." Deri koltukta kıvranıyorum ve enseme ovuyorum.

"Söylemen gerekiyor, Reeve. Bunu zaten konuşmuştuk."

Kuru dudaklarımı ıslattım. Bunu itiraf etmek benim için hâlâ çok zor. Cesur bir nefes alarak kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyorum. "Uyuşturucu bağımlılığım başlamadan önce."

Başını sallıyor. "Güzel. Eğer kalıcı olarak üstesinden gelmeyi başarmak istiyorsan bir bağımlılığın olduğunu kabul etmelisin." Başını bana doğru kaldırmadan önce bir şeyler not alıyor. "Utaniyor musun?"

"Evet." Cevap vermekte tereddüt etmedim. "Neden?"

Ona iki kafası büyümüş gibi bakıyorum. O nedenini biliyor. Bu konuyu konuştuğumuz birkaç video seansımız oldu ama ilk kez yüz yüze görüşüyoruz. "Çünkü ben böyle biri değilim. Çünkü herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Çünkü yüzüme bakan şeyleri görmemi engelledi. Çünkü yolumu kaybettim ve sevdiğim kadını kaybettim. Çünkü uyuşturucu kullanmadan baş edemiyordum ve bu zayıflıktı."

"Ve?" diye devam etmemi istiyor.

"Ve dönüştüğüm kişiden nefret ediyorum, ki bu çok şey anlatıyor çünkü uyuşturucu kullanmaya başlamadan önce de kendimle ilgili pek çok şeyden nefret ediyordum."

"Bu kesinlikle ele almamız gereken bir konu ama şimdilik bununla devam etmek istiyorum. Yardım almak zorunda kaldığın için utanıyor musun?" diye soruyor, bir bileğini dizinin üzerinden rahatça geçirerek.

Cevap vermeden önce birkaç saniye düşünüyorum. "Öyle olacağımı düşünmüştüm çünkü her zaman işleri kendi başıma yapmakla övünmüştümdür ama ne zaman yenildiğimi biliyorum. Bunu tek başıma yapamam ve kendimi o noktaya nasıl getirdiğimi anlamam gerekiyor ki tekrarlamayayım. Bağımlılık bir hastalıktır ve fiziksel bir hastalığım olsaydı utanmaz ya da yardım aramaya direnmezdim. Yani, hayır, yardım aradığım için utanmıyorum."

Gülümsüyor. "Bu bir ilerleme. Bu iyi bir şey."

Öyle mi? bir şey için onun övgüsünü kabul etmek garip hissettiriyor. "Alex ve Audrey ile konuştun mu? Lauren ve Jon'la?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Eve daha birkaç gün önce döndüm ama bu akşam yeni daireme uğramalarını istedim. Oturup her şeyi tam olarak açıklamak niyetindeyim." Dün Jon'la telefonda konuştum. Muhtemelen Vivien'e yaptıklarımın sonra benimle hiçbir şey yapmak istemiyorlardı ama ben tamamen dürüst davrandım ve ona ayakta rehabilitasyon programına katıldığımı, sağlıklı olmaya ve hatalarımı düzeltmeye çalıştığımı söyledim. Onunla ve Lauren'la bazı şeyler hakkında konuşmam gerektiğini ve bunun benim iyileşmem için gerekli olduğunu açıkladım.

Neyse ki benimle konuşmayı kabul etti. Benden tamamen ellerini çekselerdi nasıl tepki verirdim emin değilim.

"Baban da orada olacak mı?" diye soruyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Simon hakkındaki son konuşmamızdan bu yana görüşlerim değişmedi. Bu konuda beni desteklemeyecek. Beni hiçbir konuda desteklemez. Ona bu programa katılacağımı söylesem bana korkak der, erkek gibi davranmamı söyler ve bunun bir sorun olmasına izin verirsem sorun olur."

Yeni çatı katım hazır olduğu için Simon'ın evine dönmek zorunda kalmadığıma sevindim. Bunların hiçbirine tanık olmasını istemiyorum ve medyanın eline geçmemesi için bunu gizli tutmak için büyük çaba sarf ediyorum. İyileşme yolunda beynimi parçalara ayırmaya ve kendimi konfor alanımın dışına çıkarmaya hazırım, ancak yapmayı reddettiğim tek şey babamı dahil etmek.

Simon'ın başarmayı umduğum her şeyi raydan çıkarma potansiyeli var ve kafamı daha fazla karıştırmasına izin vermeyeceğim.

Bu seanslar sırasında çoğunlukla çocukluğum hakkında konuştuk, bu nedenle Craig ilişkimizin parçalanmış doğasının farkında. Beni Simon'la ilgili herhangi bir şeye zorlamasa da, bağımlılığımın altında yatan nedenin, yani beni sevdiklerim yerine uyuşturucuya yönelten nedenlerin ve davranışların belirlenmesine yardımcı olmak için bu konuda konuşmamın önemli olduğunu söyledi.

"Peki ya Saffron'un durumu ne olacak? Bebek doğduğunda ne olacağını hiç düşündünüz mü?"

Derin bir nefes veriyorum. "Bebegi istemediğini açıkça belirtti. Anlaşmanın bir parçası olarak gelmediğim sürece ve bu asla olmayacak."

"Haklarını size devredecek mi?"

Dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor. "Doğru fiyat için, yapardı." Kanepenin kolunu sertçe kavradım.

"Sizde güçlü bir öfke uyandırıyor."

Evet, kahretsin Sherlock. "Hayatımı mahvetmeye çalışıyor! Onunla evleneceğimi düşünerek beni bu bebekle tuzağa düşürdü ve şimdi mahvoldum."

"Hepsi onun suçu mu?"

Daha dik oturuyorum. "Ne? Bunu bana neden soruyorsun ki?" Ona söylediğim her şeyi dinlemiyor muydu?

"Saffron'un hamile olması *tamamen* onun suçu mu?" diye tekrarlar.

Boğazım düğümleniyor. "Evet. Bunu bilerek yaptı." "O gün Meksika'da otel odanızdan çıkmanız için sizi zorladı mı?"

Onun dışında her yere bakıyorum. Bu işte suç ortağı değilim. İnanmadığım bir şeyi bana kabul ettiremez.

"Boğazından zorla uyuşturucu geçirdi mi?" Yine cevap vermeyince ekliyor: "Seni zorladı mı ve korunmadan defalarca onu becermeni istedi mi?"

"Hayır!" Ellerimi saçlarımda gezdirerek bağıryorum. "Hayır, yapmadı, tamam mı? Ama bu benim suçum değil."

"Burada benimle çalış. Bunun bir amacı var." Sakin, yargılayıcı olmayan tavrı yüzüne yumruk atma isteği uyandırıyor ama aynı zamanda beni sakinleştiriyor. "Tekrar soracağım. Hamile olması tamamen onun suçu mu?"

"Bunu yapmak için yola çıktı."

"Peki hamile olmasının nedeni bu mu?"

"Evet."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve ben yine koltukta kıvranıyorum. "Bu sadece kendine karşı dürüst olursan işe yarar, Reeve. Eğer dürüst olmazsan hem kendi zamanını hem de benimkini boşa harcarsın.

Gizlilik yemini ettim. Bana söyleyeceğin hiçbir şey bu odadan dışarı çıkmayacak. Burası en karanlık sırlarınızı korkularınızı itiraf edebileceğiniz güvenli, yargısız bir bölge ve ben sizi yargılamayacağım. Ben yardım etmek için buradayım, ama siz de yardım etmelisiniz.

sen de."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Savunma moduna geçmekten kendimi alamıyorum. Bu benim doğamda var."

"Kendinize karşı çok sert olmayın. Bu, küçük yaşlardan beri güvenmek zorunda kaldığın koruyucu bir mekanizma. Ancak gerçek bir ilerleme kaydetmek istiyorsan, kendine zarar veren alışkanlıklarından bazılarını değiştirmeliyiz."

"Biliyorum." Gerçekten biliyorum ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay.

"Saffron'un hamile olması tamamen onun suçu mu?" diye daha yumuşak bir tonda tekrar soruyor ve ben şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

Acı göğsümde parçalanıyor. Bunu itiraf etmek Vivien'a ihanet etmek gibi geliyor. Saffron'la yatmak için yola çıkmamış olmama ve ondan bir bebek sahibi olmayı hiç planlamamış olmama rağmen, tüm sorumluluğu inkâr edemem ve bu düşünce içimi parçalıyor. Bunu itiraf etmek içimi parçalıyor ama iyileşmek istiyorum. Daha iyi bir adam olmak istiyorum. Bu da kendime daha fazla yalan söyleyemeyeceğim anlamına geliyor. Boğazımı temizleyip daha yüksek sesle söylemeden önce "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır. Hepsi onun suçu değil. Kimse beni partiye katılmaya zorlamadı. Jacob'ı aradım çünkü kafayı bulmak istiyordum. Jacob'ı aradım çünkü kafayı bulmak istiyordum.

Aldığım kararlar yüzünden muhakeme yeteneğim zayıfladı. Manipüle edilmeme izin verdim ama gönüllü bir ortak oldum. Kısmen ben de sorumluyum."

Kalemini ve not defterini yere bırakır ve dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilir. "Eylemlerinin sorumluluğunu kabul etmek ileriye doğru atılmış büyük bir adımdır, Reeve. Kararlarına sahip çıkmalısın, iyi olanlar kadar kötü olanlara da." Bana gülümsüyor. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter." Benimle aynı anda ayağa kalkıyor.

"Teşekkürler, Craig."

Elimi sıktı. "İyi gidiyorsun, Reeve. Bu uzun bir süreç olacak ama doğru yoldasın. Daha sonra yapacağın konuşmada iyi şanslar. Bana sevdiklerin hakkında anlattıklarına bakılırsa, her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum."

"O h, Reeve," diye fısıldıyor Lauren, eliyle ağzını kapatmadan önce. Onlara bağımlılığımı ilgili her şeyi, Rydeville Elite filmlerinin çekimleri sırasında olup bitenleri ve nasıl dibe vurduğumu anlatmayı henüz bitirmiştim. Açıklamadığım tek gerçek bebekle ilgili haberdirdi. Gözleri yaşlarla doldu. "Tüm bunları yaşadığına ve yardım istemediğine inanamıyorum!"

"Vivien ne kadarını biliyor?" Jon, L şeklindeki kanepemin bir tarafında Lauren'in yanındaki pozisyonundan soruyor. Audrey ve Alex diğer uçta yan yana otururken ben de tavandan tabana pencerenin önünde duruyorum.

"Çok değil," diye itiraf ediyorum. "Ona söylemedim çünkü endişelenmesini istemedim."

"Bu senin ilk hatandı," diyor Audrey, yüzünden süzülen sessiz gözyaşlarını silkeleyerek.

"İlk hatam o sürtük konusunda onu dinlememek oldu. İkincisi ise tamamen açık ve dürüst olmamaktı. Ona her şeyi anlatmış olsaydım, o İrlanda'da olmazdı ve ben de karşınızda gördüğünüz bu dağılmış halde olmazdım."

"Sen kırık dökük biri değilsin evlat," diyor Jon ve sözleri göğsümde dönüp duran duygusal tsunamiyi yarıyor.

"Yolunu kaybetmişsin," diyor Alex, "ama şimdi bunu telafi etmek için adımlar atıyorsun. Bu güç gerektirir." Kolunu Audrey'nin arkasındaki kanepenin arkasına doladığını fark ediyorum ve bacak bacak üstüne atmış oturuyorlar.

Lauren ayağa kalkarak, "Çok fazla hata yaptın Reeve," dedi. "Kendine, kızımıza ve bize zarar veren hatalar." Bana doğru yürürken göğsünü ovuşturuyor. "Geçmişini anlamak yardımcı oluyor ve bunu bizimle paylaştığın için teşekkür ederim ama bu seni temize çıkarmaz. Telafi etmek için yapman gereken çok şey var."

"Biliyorum ve ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. En büyük pişmanlığım Vivien'i incitmek. Bunun olmasını asla istemezdim. Hayatım onsuz çok boş geliyor. Hepiniz olmadan." Sonuna ekliyorum ve bu yalan değil.

"Biz de seni özledik." Lauren önümde durup yüzümü inceliyor. "Ve biz de endişelendik."

"Son derece," diye Jon.

"Ama bizi taraf seçmeye zorladın, Reeve." Lauren elimi tuttu ve sıktı. "Seni hayatımızdan çıkarmak çok acı verdi ama başka seçeneğimiz yoktu. Her zaman kızımıza ve onun için en iyi olduğuna inandığımız şeylere öncelik vereceğiz."

"Anlıyorum ve Viv'i desteklemeseydin çok kızardım. Yapılması gereken doğru şey buydu. Bu sizin tanıdığım insanlar olduğunuzu kanıtladı. Her şeyi berbat eden bendim. Hepsi benim suçum."

Lauren yüzümü sıkıca kavradı. "Seni seviyoruz ve şu anda doğru olanı yaptığın için seninle gurur duyuyoruz. Kolay olmasa gerek."

"Öyle değil ama Viv'i kaybetmek uyuşturucuyu bırakmak, bir sorunun olduğunu kabul etmek, bir bağımlılığım olduğunu kabul etmek ve muhtemelen yıllar önce halletmem gereken şeylerle uğraşmak için ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı."

Lauren eğilip beni iki yanağımdan öpmeden önce başını yavaşça sallıyor. "Babanın hesap vermesi gereken çok şey var, Reeve. Ona söyledim. Ama sen artık yetişkin bir adamsın ve hatalarını kabul edip tüm sorumluluğu alman gerekiyor. Artık bir seçeneğin var." Kollarını indirdi ve ellerimi tekrar kendi elleriyle kavradı. "Temiz olmayı seç. Düşünceli olmayı seç. Kendinin en iyi versiyonu olmayı, olabileceğini bildiğimiz adam olmayı seç. çok fazla iyilik var, Reeve. Sen baban değilsin ve onun söylediği ve yaptığı zalimce şeyler seni tanımlamaz. Üstesinden gel. Bizim gördüğümüz şeyleri görmüyorsa canı cehenneme."

"Lauren."

"Hayır, Jon." Omzunun üzerinden kocasına bakıyor. "O adam için bahane üretmekten bıktık ve dürüst olmak gerekirse, ona hâlâ nasıl arkadaş diyebildiğini anlamıyorum."

"Uzun bir geçmişimiz var ve Simon'la dostluğumu sürdürmenin Reeve'i korumanın en iyi yollarından biri olduğuna her zaman inandım."

"Ne demek istiyorsun?" Jon'un babamla nasıl arkadaş olabildiğini hep merak etmişimdir. İkisi birbirine zıt kutuplar ve Jon, Simon'dan milyonlarca kat daha fazla bir adam ve baba.

"İlk başta yardımımıza ihtiyacı olduğu içindi. Felicia'yı kaybetmek onu yıktı. Daha sonra ona ulaşmaya çalıştım. Ona yardım etmeye çalıştım ama o kendine yardım etmeyi reddetti. Senin için burada kaldım, Reeve. Nazik olmadığını biliyorum ve doğru olanı yapması için onu etkilemeye çalıştım ya da öfkesini senden çıkarmaması için stres atması gerektiğinde onu evden çıkarmaya çalıştım."

"Bunu bilmiyordum," diye sessizce itiraf ediyorum ama çok mantıklı geliyor. "Doğduğun andan itibaren seni korumak için elimizden geleni yaptık.

Seni seviyorum," diyor Lauren. "İkimizin de senin için yapmayacağı şey yoktu."

"Benim için yaptığınız her şey için ikinize de teşekkür ederim. Güveninize ve sevginize nasıl karşılık verdiğimden utanıyorum. Benim için dünyalara bedelsiniz. Vivien da öyle. Umarım bunu biliyorsunuzdur."

"Biliyoruz, evlat." Jon ayağa kalkıyor ve Lauren ile benim durduğumuz yere doğru yürüyor. "Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum," diyor Alex, avucunu

Mide. "Yemek sipariş etmeme ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor," diyor Lauren ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Henüz gitmiyoruz," diye açıklıyor ve Jon beni ayı gibi kucaklarken kenara çekiliyor.

"Seni her adımında destekleyeceğiz, Reeve." Jon gitmeme izin vermeden önce sırtımı sıvazladı. "Seninle birlikte grup terapi seansına katılacağımızı söylerken Lauren adına da konuştuğumu biliyorum."

Lauren, "Sadece bize ne zaman olduğunu söyleyin, biz de orada olalım," diyor.

Alex paket servis siparişi vermek üzere uzaklaşırken Audrey, "Biz de," diye .

Lauren ve Jon tabakları, bardakları ve gümüş takımları almak için mutfığa geçiyorlar. İyi ki bir iç mimar tutmuşum ve tüm daireyi ona hazırlatmışım, böylece içine girmeye hazırды.

Audrey kanepede yanındaki koltuğa vuruyor. "Gel otur."

Yanındaki boşluğa düşünüyorum ve o da hemen kollarını bana doluyor. "Tüm bunları yaşadığından haberim yoktu." Gözleri yaşıyor. "Hayatının en güzel anlarını yaşadığını ve Viv'i unuttuğunu sanıyordum ama hiç de öyle değilmiş."

"Hayır, değildi."

Koluma vurdu. "Bu kadar aptal olduğun için. Ona her şeyi anlatmalıydın."

"Aptalın tekiydim." Gözlerim onunkileri deliyor. "Bana dürüstçe cevap ver. Sence onu geri kazanma şansım var mı? Ve İrlandalı adam ne kadar rakip?"

"O... senden çok farklı. Sanırım cazibesi de bu." Göğsüme yayılan acıyla irkiliyorum ve kalbimi ovuşturuyorum.

"Özür dilerim." Beni sıkıca sarıyor. "Seni üzmemiştim. Sadece açıklamaya çalışıyorum. İlk geldiğinde kötü bir durumdaydı ama manzara ve mekân değişikliği ona iyi geldi. Biriyle çıkmayı planlamamıştı. Bir anda oldu ve mutlu görünüyor. Ama bir şey var." Uzun kırmızı saçlarını

saçlarını omzuna attı. "O sen değilsin. Hiç kimse onun hayatında senin rolünün yerini alamaz. Seni her zaman seveceğini söylerken onun güvenine ihanet etmiyorum, Reeve. Kalbini kırmış olsa bile birini sevmekten hemen vazgeçemezsin."

Alex dönerken Audrey omzunun üzerinden bakar. "Kişisel deneyimlerimden biliyorum ki, ne kadar istesenez de o kişiyi kalbinizden söküp atamazsınız."

Alex onun arkasındaki kanepeye yerleşiyor, kollarını onun beline doluyor ve yanağından öpüyor. "Gerçek aşk ölmez ve Vivien ile sen ruh eşisiniz. Onu geri alacaksın. Bunun için hayatımı ortaya koyarım."

"Sanırım siz ikiniz işleri yoluna koydunuz?"

". Aşkım ait olduğu yere, kollarıma geri döndü." Audrey, Alex'in kollarına yapışırken ona gülümsüyor. "Sizin adınıza gerçekten çok mutluyum." Gerçek bu.

"Teşekkürler, Reeve." Jon ve Lauren balkondaki masayı hazırlamayı bitirip içkileri doldurmaya başlarken Audrey yeniden bana odaklanıyor. "Ve bize her şeyi anlattığın için teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük ve senin için burada olduğumuzu bilmeni istiyoruz. Ne tür bir desteğe ihtiyacın olursa, istemen yeterli."

Boğazımdaki karmaşık duygu yumağının üstünden başımı sallıyorum. Bu gecenin nasıl geçtiğini anlattığımda Craig mutlu olacak. Daha fazlasını isteyemezdim. "Minnettarım."

"Diğer sorunuza gelince," diye devam ediyor Rey, "Vivien'in size kesinlikle geri döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini söyleyemem. Affedilmesi gereken çok şey var ve aramızdaki güven sarsıldı ama kalbinde sana karşı hâlâ büyük bir sevgi taşıyor ve yeni ilişkisinin yaz sonundan öteye gideceğini sanmıyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Lauren ve Jon bir tepsi bardak, birkaç büyük şişe soda ve biraz suyla dönerken soruyorum.

"İlişkilerden hoşlanmıyor." Audrey onun adından bahsetmiyor, bu yüzden Alex'in ona onun hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini söylediğini tahmin ediyorum. Hiçbir şey bilmemek, o yokmuş gibi davranmayı kolaylaştırıyor.

Eminim terapistim bu düşünceyle bir gün geçirirdi.

"Viv'den gerçekten hoşlandığını ve ona değer verdiğini düşünsem de, kesinlikle uzun mesafeli bir tip değil."

"Sizce İrlanda'da daha uzun süre kalma ihtimali var mı?" Soruyu sorarken bakışlarım Audrey, Lauren ve Jon arasında gidip geliyor.

Lauren herkese ne içmek istediklerini sormadan önce "Biz öyle düşünmüyoruz" diyor. Jon biz konuşurken sodaları doldurup dağıtıyor.

Audrey, "Şimdiden gelecek dönem için planlar yapıyoruz ve ben de aktif olarak ev arıyorum," diye doğruluyor. "Viv ayrıca bir akşam kostüm tasarımı kursuna kaydoldu, yani tüm göstergeler kesinlikle Los Angeles'a döneceğini gösteriyor."

Onun sözleriyle omuzlarımdan bir stres tabakası kalkıyor.

Jon bana bir bardak soda uzatarak, "Ama her şey mümkün," diye uyarıyor. "Kendini her türlü olasılığa hazırlamalısın."

"Mutlu mu?" Ben soruyorum.

"Öyle." Lauren kocasıyla birlikte kanepenin diğer tarafına yerleşmeden önce elimi okşuyor. "İrlanda onun için iyi oldu."

"Sevindim. Benimle olmasa bile onun mutlu olmasını istiyorum." Ağzımdan hava alıp veriyorum. Bunu itiraf etmek zordu. Başka bir adamın onun yüzünü güldürmesinden nefret ediyorum ama daha iyi olduğunu duymak beni gerçekten rahatlatmıştı. Ve o adamın geçici olduğunu kendime bilmem kaçınıcı kez hatırlatıyorum.

"Ona cehennemi yaşattım ve bunu telafi etmek için bir şans istesem de, onu tekrar üzecek bir şey yapmayacağım." Ben konuşurken herkes içkisini yudumluyor ve dikkatle dinliyor. "Onu görmeye gitmek için uçağa atlamamak zor oldu ama benden biraz zaman istedi. Bir uzlaşma girişiminde bulunmadan önce kendime odaklanmamı söylemiştin," diyorum Lauren'a bakarak, "ve ben de öyle yapıyorum. Önce kendimi sevmezsem sevgi dolu bir erkek arkadaş olamam."

"O artık senin kız arkadaşın değil, Reeve," diyor Lauren sessizce, yüzüne merhamet damgasını vurarak.

"İnanın bana, biliyorum ve bu benim için yıkıcı bir durum ama umudum var. Tüm hayatımızı birlikte paylaştık ve Vivien'i tarif edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Ona baskı yapmayacağım ya da talepte bulunmayacağım ama döndüğünde bunu telafi etmeme izin vereceğini umuyorum. Yavaş yavaş onun güvenini ve kalbini geri kazanmayı umuyorum çünkü o hâlâ benim sahibim. O sevdiğim ve evlenmek istediğim tek kadın. Bu benim için değişmedi. Hiç değişmedi. Asla da değişmeyecek."

Lauren Jon'un yanına sokulurken yüzünde sayısız farklı duygu titreşiyor.

"Hayatımı tersine çevireceğim ve bize kasten zarar verenlerin cezalarını çekmelerini sağlayacağım ve ardından hayatımın geri kalanını

Viv'i mutlu etmek. Benim için hiçbir şey ondan daha önemli değil."

"Bunu kastettiğine inanıyoruz evlat, ancak bu kez eylemlerinin bunu kanıtlaması gerekiyor. Onun tekrar incinmesine seyirci kalmayacağım."

"Yapacaklar, Jon. Hayatım üzerine yemin ederim ki Viv'i bir daha asla incitmeyeceğim. Onu mutlu etmek hayatımın görevi olacak. Ona kalbinin istediği her şeyi vermek." Kendimden emin bir şekilde konuşuyorum çünkü hatalarımı dzeltebileceğime ve Vivien'in hak ettiği erkek olabileceğime inancım tam.

Yeter ki bunu kanıtlama fırsatım olsun ve bu büyük bir .

"Gelecek ay onu İrlanda'da ziyaret edeceğini biliyorum ve muhtemelen çok şey istiyorum ama ona bu konuda bir şey söylemezsen sevinirim. Vivien mutlu ve bu böyle kalmalı. Eve döndüğünde ona her şeyi anlatmayı planlıyorum ve bunu gerçekten benden duymasını istiyorum." Alex'e göre Jon, Lauren ve Audrey Temmuz gezisini aylardır planlıyorlardı.

"Kızıma yalan söylemeyeceğim, Reeve. Eğer bana doğrudan bir soru sorarsa, dürüst olacağım" diye uyarıyor Lauren.

"Soracağını sanmıyorum," diyor Audrey yumuşak bir ses tonuyla ve bana nefret ettiğim acıyan bir bakış gönderiyor.

Kalbim acıyla çarpıyor, kaybettiğimiz her şeyi sürekli hatırlatıyor. "İyileşmek için gitti ve bunun benimle ilgili olmasını istemiyorum. Ayrıca onun hiç etkilenmesini de istemiyorum. Eğer bana geri dönerse, bunun doğru nedenlerle ve bu kararı kendisi verdiği için olmasını istiyorum."

"Buna saygı duyuyorum," diyor Jon. "Ve biz asla müdahale etmeyiz."

Lauren, "Doğrudan sormadığı sürece, güvenini korumakla ilgili bir sorunun yok," diye yanıtlıyor. "Bunu ona kendin açıklama hakkına sahipsin, ama bunu yaptığından emin ol Reeve. Daha fazla sır ya da yalan olamaz."

Ben önümüzdeki haftalarda terapi ile meşgulüm ve sağlıklı bir yere geri dönmeye çalışıyorum. Her sabah erkenden Santa Monica Sahili'nde koşuya çıkıyorum, meditasyon ve yoga yapıyorum ve bir beslenme uzmanına danışarak diyetimi en uygun şekilde değiştiriyorum. Bağışıklık sistemimi güçlendirmek için bana çeşitli takviyeler verdi ve geceleri uyumama yardımcı olması için bitkisel bir ilaç alıyorum. Hala devam eden bir çalışma, ancak yavaş yavaş her şey düzeliyor ve kendimi çok daha sağlıklı ve iyi hissediyorum. Kendi kendime yardım etmenin arasında Bianca ve Cassidy'yi alt etme ve Saffron'la başa çıkma planlarıma odaklanıyorum.

Gordon -özel dedektifim- Viv'in eski üniversite arkadaşının izini sürdürdü ve Danny, Cassidy ve Bianca'nın Vivien'i gözetlemesi için ona yaklaştıklarını doğruladı. O gece partide onu kaydetmesi için çok para ödenmiş. Babasının hastane masraflarını karşılamaya ve ortadan kaybolmasına yetecek kadar. Gordon adamın çok pişman olduğunu söyledi, ama orada olmadığım için şanslıymış, çünkü o pişin üzerine giderdim.

Cassidy ve Bianca'yı asmak için ihtiyacımız olan son kanıt buydu ve bulgularımızı paylaşmak üzere Ken ve diğer stüdyo yöneticileriyle bir toplantı düzenlemekte tereddüt etmedik. Cassidy anında kovuldu ve bir daha asla sektörde çalışamayacak.

Bu yaz Bianca'nın diğer müşterileriyle toplantılar düzenlemek için çok zaman harcadım ve kirli taktiklerinin benimle sınırlı olmadığını hemen anladım. Konumunu rutin olarak kötüye kullandı ve müşterilerinin mahremiyetini ihlal etti. Diğer beş oyuncu da benim yanımda yer aldı ve ortak bir toplu dava açtık.

Dava haberi medyaya yansıdığı anda, müşterilerinin geri kalanını kaybetti ve işi ve itibarı yerlerde sürünmeye başladı. Onunla yüzleşmek çok tatmin ediciydi, özellikle de kendisine tebligat yapıldığında yüzündeki dehşet ifadesini görmek. Kendini kurtarmak için son dakika çabasıyla suçun çoğunu Cassidy ve Saffron'a yüklemeye çalıştı. Bunu neden yaptıklarını sorduğumda, Cassidy'nin kendi halkla ilişkiler şirketini kurma planları olduğunu ve Bianca'nın müşterilerini işe alacağını söyledi. Saffron mevcut menajerlik sözleşmesi sona erdiğinde Bianca ile anlaşacaktı ve Bianca da Saffron ve benim Hollywood'un yeni altın çifti olmamızı planlıyordu.

Hepsi kendine hizmet ediyordu ve hiçbirisi ne istediğimi ya da kız arkadaşımı ne kadar incittiklerini umursamıyordu. Her şey kendi gündemlerini ilerletmek için bizi kullanmakla ilgiliydi.

Tüm bunlar beni İrlanda'da neler olabileceği düşüncesinden uzaklaştırmaya yardımcı oldu. Vivien'in orada başka bir adamla olduğunu her düşündüğümde kendimi hasta hissediyorum. O serserinin ona dokunduğunu, onu öptüğünü, *becerdiğini* düşünmek neredeyse beni tekrar o karanlık deliğe sürüklemeye yetiyor. Ama onunla geçireceği zamanın sınırlı olduğunu ve yakında bana geri döneceğini hatırlayarak kendimi gerilemekten alıkoyuyorum.

Onun sevgisinde benim yerimi alamaz, bu yüzden onunla geçirdiği zamanın tadını çıkarabilir.

Şimdi.

Los Angeles'a döndüğünde, sonsuza dek benim olacak. Ben durmayacağım

kalbini geri kazanıp geleceğimizi yeniden kuracağız.

Cep telefonum çalıyor, aklım başımdan gidiyor ve cevap vermeye cesaret edemeden önce gelen aramaya endişeyle bakıyorum. Her şey buna bağlı ve beklediğim haberin gelmesi için dua ediyorum.

"Geri döndük," diyor Gordon. "Bizimle buluşmak için şehir merkezine ne kadar çabuk gelebilirsiniz?"

"Bana bir saat ver."

Özel dedektifimin ofisine giderken, duyacaklarımın Saffron'u sonsuza kadar idare etmem için bana bir koz verip vermeyeceğini düşündükçe sinirlerim tepeme çıkıyor. Hamileliği sırasında ona bakması için tuttuğum kadın doğum uzmanıyla dün yaptığım telefon görüşmesi yüzünden öfkeliyim. O sürtük çocuğumu taşıırken alkol ve uyuşturucu kullanıyor ve zaman çok önemli.

Çocuğuma kalıcı zarar vermeden önce onu yurtdışında rehabilitasyona zorlamak için kozlara ihtiyacım var. İsviçre'de onun ve bebeğin gözetim altında tutulabileceği ve doğum yapabileceği bir doğum bölümü olan mükemmel bir yer buldum. Dün gece telefonda hararetli bir tartışma yaşadık ve hamileliğinin ve doğumun geri kalanında yurtdışına gitmeyi kesin bir dille reddetmesi üzerine telefonu kapattım.

Onu hizada tutmak için paradan daha fazlası gerekecek ve umarım Devin ve Gordon'un benim için haberleri vardır.

"Reeve, nasılsın?" Devin odaya girdiğimde elimi sıkmak için ilerleyerek soruyor.

"İyi gidiyorum. Bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum," diyorum Morgan Güvenlik'in sahibine. Bu son gevşek ip ve büyük bir ip.

"Otursana Reeve," diyor Gordon ve beni masaya doğru yönlendirmeden önce elimi sıkıyor.

"Nasıl geçti?"

Devin ve Gordon birbirlerine acımasızca gülümsüyorlar. "İhtiyacımız olanı aldık," diyor Gordon ve ben nefesimi tutarak istihbaratı bekliyorum.

"Vivien'e yapılan saldırının bir parçası olan kızlardan ikisiyle konuştuk," diyor Devin. "Bizimle konuşmadıkları takdirde polisi aramakla ve medyaya gitmekle tehdit edene kadar bize hiçbir şey söylemediler. Bu onların dillerini oldukça çabuk çözdü ve Saffron'un her şeyi ayarladığını doğruladılar."

"İçlerinden biri çok gevezeydi," diyor Gordon, "ama akıllı bir kaltaktı. Saffron'un haberi olmadan onu kaydetmiş ve videonun bir kopyası bizde var."

" ne var?" İzleyecek midem olduğundan emin olmadığım için soruyorum

"Saffron'un onlardan Viv'e saldırmalarını istediğini ve Viv'in bir miktar uyuşturucu verdiğini gösteriyor" diye yanıtlıyor.

Lanet olası kaltak. Bianca saldırının arkasında Saffron'un olduğunu ve Cassidy'yle birlikte Viv'in yerini söyleyerek ve izlerini kapatarak ona yardım ettiklerini söylüyordu ama şu ana kadar bundan tam olarak emin değildim. Her ne kadar bu haberi bekliyor olsam da hâlâ şoktayım, üzgünüm, kızgınım ve çelişkiler içindeyim.

"Reşit olmayanlara uyuşturucu temin etmek Kaliforniya yasalarına göre ağır bir suçtur," diyor Devin. "Viv'e saldırıyı organize etme suçlamasını düşünmeden önce bile beş yıla kadar hapsedilmesi için yeterli. Bu kanıt onun hapse gireceği anlamına geliyor."

Zihnim bu yeni bilgiyi işlerken yavaşça başımı sallıyorum. Hastane yatağında yatan Viv'in görüntüleri zihnimin ön saflarına geri dönüyor. Onun ne kadar kırılmış ve hırpalanmış olduğunu hatırlamak Saffron'a kitabı fırlatmak istememe neden oluyor. Keşke bunu yapabilsem. O kaltağın aşkıma yaşattığı fiziksel acı ve duygusal eziyet için hapiste zaman geçirmesini isterdim ama bu bir seçenek değil. Buna izin vermek zorunda kalmak beni hasta ediyor, ama bu kanıt polislere verirsem, hamilelik de dahil olmak üzere her şey ortaya çıkacak ve Vivien'i sonsuza dek kaybedeceğim. Bunu yapamam.

"LAPD'de bağlantılarım var. Sadece söyleyin, biz de işleri yoluna koyalım." Devin yıllar önce kendi güvenlik şirketini kurmak için ayrılmadan önce bir polisti.

"Bunu düşünmem gerek." İki adamın arasına bakarken içim cız ediyor. Benim hakkımda ne düşünüyor olabileceklerini ancak hayal edebiliyorum.

"Bu yanına kalmamalı." Devin dikkatle bana bakıyor. "Pazarlık edecek bir şeye ihtiyacın olduğunu biliyorum ama bunu rapor etmezsen Vivien için adalet olmayacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Dişlerimi gıcırdatıyorum ve iç çekiyorum. "Son zamanlarda beni geceleri ayakta tutan tek şey bu."

"Gerçekten başka bir yolu yok mu?" Gordon soruyor.

İki adam da Saffron'un hamileliğinden haberdar. Onlara söylemekten başka çarem yoktu. Gordon'un kızın hareketlerini izleyen bir ekibi var, bu yüzden hamileliği sonsuza kadar saklayamazdım. Devin kızlarla görüşmek için özel dedektifimle Utah'a gitmeye gönüllü olunca ona da itiraf etmeye karar verdim. Her iki adam da gizlilik sözleşmesi imzaladı ve ikisi de saygın ve güvenilir kişiler. İstihbaratı sızdıracaklarına dair en ufak bir endişem yok.

Gordon o küçük kancıkları bulduktan sonra, görüşme gezisine ben de katılmak istedim. Onlara aklımın bir parçasını vermek istedim. Masum bir kadına ne yaptıklarını onlara göstermek ve gözlerimin içine bakıp üzgün olmadıklarını söylemelerini sağlamak. Gözlerimdeki tiksintiyi görmelerini ve utanç duymalarını istiyordum. Ancak çeşitli nedenlerden dolayı benim orada bulunmam çok riskli görüldü, bu yüzden Devin benim yerime gitti.

Saffron geçen yıl Utah'ta Netflix için bir mini dizi çekti ve kız öğrencilerin hepsi büyük hayranlarıydı. Görünüşe göre, arkadaş olmuşlar ve onları arayıp kendisi için bunu yapmalarını isteyebilseydi onlarla açıkça iletişim kurardı. Los Angeles'a fark edilmeden girip çıkmalarını organize etmiş. Küçük sürtüklerden birinin Saff'tan daha zeki olması ve onu kaydetmesi dışında gerçekten her şeyi düşünmüştü.

Saff'ın bu şekilde alaşağı edilmesinde şiirsel bir adalet .

"Saffron'u yola getirmek için kullanabileceğim başka bir şey yok. Vivien için adaleti feda etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama Saffron'u ihbar edersem hayatımın aşkını kaybedeceğim ve bebeğim hapisanede doğacak. Bunu koz olarak kullanırsam, doğmamış çocuğumu ve Viv ile olan geleceğimi korumuş olurum. Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Craig o gün sabah Devin ve Gordon'la yaptığı görüşmeyi anlattıktan sonra bana sordu.

"Yapmak zorundayım. Tüm seçeneklerim tükendi."

"Ama gerçekten öyle misin?" görünürken kaşlarını çatıyor. "Evet. Saffron'u ABD'den çıkarmalı ve hamileliği boyunca ona sağlamalıyım. Bebeğimin güvende olmasını istiyorum. Ve Vivien iki hafta içinde eve döndüğünde onun için savaşmalıyım. Saffron'u tehdit edecek bir şeye ihtiyacım var.

onu yarınki sözleşmeyi imzalamaya zorlamak için, işte bu kadar." "Peki ya Vivien'a gerçeği söylemek? Bu neden bir seçenek değil?"

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Tabii ki, ona söyleyemem! Vivien Saffron'dan nefret ediyor! Viv'in birinden bu kadar nefret ettiğini hiç görmemiştim. O kaltağı hamile bıraktığını öğrenirse kalbi kırılır ve beni asla affetmez."

"İlk başta öyle olacağından eminim, ama yola gelebilir. Kendiniz de söylediniz, çocuk tüm bu olanlarda masum ve sizin DNA'nızı taşıyacak. Bebek sadece Saffron'un değil, aynı zamanda sizin de bebeğiniz."

"Viv'den başka bir kadının çocuğunu almasını isteyemem. Özellikle de o kadın Vivien'a acı çektirmekten zevk alıyorsa. Çocuğa bakıp da annesini nasıl görmez?"

"Şaşıracaksın ve Vivien'e bu şansı vermezsen bunu bilemeyeceksin. O seni seviyor. Çocuğunuzu sevmeyi öğrenmesi mümkün değil mi?"

Bunu hiç düşünmemiş değilim. Tabii ki düşündüm. Bebek hakkında düşünmeyi ne kadar bırakmaya çalışsam da yapamıyorum. Keşke bu konuyu Alex'le konuşabilseydim çünkü Vivien'i tanıyor ve bu sorunun cevabını benimle birlikte düşünmek için en uygun kişi o olurdu. Ama şimdi Audrey'le birlikte. Ona güvenmem söz konusu bile olamaz. Bu karar tamamen bana ait ve son derece acı verici.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Her şey hâlâ çok taze ve ben kızımı tanıyorum. Viv'in kocaman bir kalbi var ve çocukları çok seviyor ama bu birinden istenemeyecek kadar fazla. Beni affetmesi mümkün değil. Bebek ihanetimin sürekli bir hatırlatıcısı olacak ve bunu ondan isteyemem. Bu riski de göze alamam. Eğer ona sorarsam ve o da hayır derse, onu kaybetmiş olacağım. Ve ben-" Bu düşüncelerimi dile getiremiyorum. Kulağa ne kadar acımasızca bencilce geldiklerinin farkındayım. Ellerimi yumruk yapıp pencereden dışarı bakıyorum.

"Yargılamak yok, Reeve," diye hatırlatıyor Craig.

Bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce kuru dudaklarımı ıslattım. "Viv'e söylersem ve daha sonra onu , babama dönüşmekten korkuyorum. Kendimi

Çocuğuma kızgınlık ve acı duyuyorum ve bunu bir masuma yapmayı reddediyorum." "Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır demek isterdim ama onun DNA'sı damarlarımda akıyor. Babam sadece annemi sevdi ve onu kaybetmeyi asla atlatamadı. Simon'a benzediğimi kabul etmekten nefret ediyorum ama ortak noktamız bu. Eğer Viv'i kaybedersem, bunu asla atlatamam. Başka bir kadınla evlenmem ya da ona bağlanmam. Tek istediğim o ve eğer ona sahip olamazsam, etrafımda olması hoş olmayacak. Aşkımın birlikte kendimin en iyi versiyonuyum. Onsuz, en kötü halim olurum. Bağımlılığımın yenik düşeceğim ve çocuğum acı çekecek. Hiçbir masuma bu kadar zalimce davranmaya tahammül edemem ve yaşadığım çocukluğu ona yaşatmayı reddediyorum. O bebeği korumanın en iyi yolu, onun sevgi dolu bir ortamda büyümesini sağlamaktır."

"Hiçbir engelin olmadığı ideal bir dünyada, bu size nasıl görünüyor?"

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Viv ve ben evlendik, bu bebeği diğer çocuklarımızla birlikte büyütüyoruz. Hayalimizdeki evde yaşıyoruz. Kahkaha ve sevgi dolu bir ev."

Craig not defterine notlar almadan önce "Kulağa harika geliyor," diyor.

"Öyle ama aynı zamanda şu anda ulaşamayacağım bir yerde. Keşkelerle uğraşamam. Saffron bu bebeği istemiyor. Ona ne olacağı umurunda değil ama benim umurumda. Şu anda bu çocuğun sahip olduğu tek şey benim ve hem kendim hem de onun için en iyi kararları ben veriyorum. Viv'i kaybedersem onu büyütemem. Hıncımı çocuktan çıkarırdım, özellikle de o kaltakla bir benzerliği varsa. Hayatımın aşkına mal olduğunu bile bile çocuğuma bakmak ve onda *onun* yüzünü görmek zorunda kalmak? Kendi çocuğuma kızardım. Bunu ikimize de yapamam. Acı verse bile bebeğimin gitmesine izin vermek doğru olan şey."

"Evlat edinmeye kesinlikle karar vermişsiniz gibi görünüyor." "Verdim. Tek seçenek bu."

"Fazladan suçluluk duygusu taşıyacağından endişeleniyorum. Çocuğunuzun dışarıda bir yerde başka biri tarafından büyütüldüğünü ve bunu Vivien'den sonsuza kadar saklamak zorunda kalacağınızı bilmekle nasıl başa çıkacaksınız? Ona saldıran kızların izini sürdüğünüzü, ancak suçları için asla cezalandırılmayacaklarını ve Saffron'un da cezalandırılmayacağını bilerek nasıl yaşayacaksınız?"

"Bilmiyorum." Ağzımdan hava çıkıyor. "Suçluluk duygusuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ama denemek zorundayım çünkü bunun alternatifi Vivien'i kaybetmek ve ben buna asla dayanamam."

"A iyi misin?" Vivien eve gelmeden bir hafta önce onun evinde takılırken Alex soruyor. "Sorunlu görünüyorsun."

Bir kahkaha attım. Bu yüzyılın en yetersiz ifadesi. Saffron'a yasal anlaşmayı imzalattım. Ona videoyu gösterdikten sonra ikna etmek zor olmadı. Beş milyon aldı ve karşılığında ebeveynlik haklarından vazgeçti, benden ve Viv'den uzak durmayı kabul etti ve İsviçre'de rehabilitasyona katılmayı ve hamilelik ve doğum sırasında ona yardımcı olacak deneyimli bir sağlık ekibinin bakımı altında kalmayı kabul etti. Bebek doğana ve hamileliğin tüm belirtileri ortadan kadar ABD topraklarına dönmemeyi kabul etti.

Sorunu çözdüğüm için rahatlamış olmalıyım ama değilim.

Kendi kanımdan ve canımdan vazgeçiyorum çünkü bencilce Vivien'in gitmesine izin veremem. Gezegendeki en kötü insan gibi hissediyorum. Yine de bu fikrimi değiştirmiyor. Carson gizlice çocuğu evlat edinecek bir çift arıyor ve ben de ona çocuğun sevgi dolu bir yuvaya gitmesini istediğime dair kesin talimatlar verdim.

Yine de suçluluk duygusunu ya da acıyı silmiyor. Keşke bu çocuğu ben büyütebilseydim. Keşke her şeyden çok benim ve Viv'in olsaydı, o zaman ikilem olmazdı.

Kendi yetiştirilme tarzım hakkında çok düşündüm. Acaba Simon beni evlatlık verseydi hayatım daha iyi olur muydu? Sevgi dolu bir eve gitseydim, bugün olduğum kişi ya da kendimin daha iyi bir versiyonu olur muydum? Sonra kendime, eğer böyle bir şey olsaydı asla Vivien'in yanında büyüymeyeceğimi, Jon ve Lauren'i tanıyamayacağımı ya da hayallerimin kadınına aşık olamayacağımı hatırlatıyorum. Sanırım her şey olması gerektiği gibi oldu ve çocuğum için de böyle olacağına inanmalıyım.

"Reeve." Alex'in endişeli sesi beni iç monologumdan uzaklaştırıyor.

"Viv'in eve dönmesi ve de Viv'e eşlik edip edemeyeceğim konusunda endişeliyim.

onu geri al." Yalan değil. Audrey İrlanda gezisinden sonra İrlandalı adamla ilişkisinin düşündüğünden daha ciddi olduğu dışında pek bir şey söylemedi ama bu ilişki tek taraflı gibi görünüyor çünkü adam Lauren ve Jon'un ziyareti sırasında onlarla tanışmak için çaba bile göstermedi. Eğer ona aşık olduysa

Benim için bir şans var mı? Dönüşü yaklaştıkça kendime olan güvenim azalıyor ve daha da gerginleşiyorum.

"İnancını koru. Rey'in bana bir şans daha vereceğini düşünmüyordum ama verdi ve şimdi her zamankinden daha mutluyuz."

"Uzun mesafe konusunda endişelenmiyor musun?" Soruyorum çünkü ikisi de birkaç hafta içinde ülkenin farklı yerlerinde birinci sınıfa başlayacaklar.

"Piknik gibi olmayacak ama endişelenmiyorum. Kaya gibi sağlamız. Onu deli gibi özleyeceğim, bu da zor olacak ama bunu başaracağız ve bu sadece birkaç yıl daha sürecek."

Ertesi sabah Carson'dan acil bir telefon aldım ve hemen ofisine gelmemi istedi. Konuyu telefonda tartışmadı, sadece hemen oraya gitmem gerektiğini söyledi.

İşte buradayım, ağzım yerde onun söyleyeceklerini dinliyorum. "Ciddi olamazsın, Carson? Hangi gezegende bu iyi bir fikir olabilir ki?"

"Lori, Saffron'a hiç benzemiyor Reeve ve senden tek istediğim onun ve Travis'in söyleyeceklerini dinlemen."

"Nereden biliyor ki? O kaltağın kimseyle konuşmamış olması gerekirdi!"

"Görünüşe göre Saffron İsviçre'ye gitmeden bir gece önce kız kardeşinin kapısında belirmiş. Yıllardır konuşmamışlar ama sarhoşmuş ve ağzından bazı şeyler kaçırmış. Merak etme," diyor ben konuşmak için ağzımı açtığımda, "avukatına bir uyarı ve bir sonraki ödemeden 250 bin dolar keseceğimize dair bir notla birlikte Gizlilik Sözleşmesi'ni hatırlatacağım."

Beş milyonu üç eşit ödemeye böldük. Biri zaten ödendi. İkincisi bebek evlatlık verildikten sonra ödenecek ve üçüncü ödeme de pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmesi koşuluyla çocuğun doğumundan iki yıl sonra yapılacak. Ek bir teşvik olarak, beş yıl geçtikten sonra, hala top oynaması koşuluyla ona bir milyon daha vereceğim. Şartların en ufak ihlali, bir sonraki ödemeden mali kesinti anlamına gelir. Gizlilik Sözleşmesi süresiz olarak yürürlükte ve eğer bu konuda kamuya açık bir şekilde konuşursa onu her kuruşuna kadar dava edeceğim. Aynı zamanda

zaman aşımına tabi olarak, daha sonraki bir aşamada saldırı veya uyuşturucu suçlamaları için onu takip edin. En azından ilk birkaç yıl için dilini tutması yeterli olacaktır. Ondan sonra, hayatımda daha fazla sorun yaratmaya çalışmayacağına güvenmediğim için onu için başka önlemlere başvurmak zorunda kalabilirim.

Ama bu sefer onun için hazır olacağım ve önceden uyarılmış olan önceden uyarılmış olur.

"Ayrıca sen ve Vivien için de yasaklama emri çıkarttım," diye ekliyor.

"Tamam, güzel." Dirseklerimi masaya dayıyorum. "Ama Lori sana geleceğini nereden biliyordu?"

"Saffron'un avukatıyla konuşmuş. Ona Travis'le birlikte çocuğu evlat edinmek istediklerini söylemiş, o da gelip benimle konuşmasını söylemiş."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Saffron'un çocuğumun yakınında olmasını istemiyorum ve bu işi çok kolaylaştıracak."

"Saffron'un bebekle ilgilenmediğini ve Lori ile Saffron'un açık olduğunu kendiniz söylediniz. Söylediklerine bakılırsa, kız kardeşini çocuktan uzak tutmak onun öncelikli kaygısı olacaktır."

"Saffron çocuğun nerede yaşadığını bilecektir. Eğer çocuk anonim olarak evlat edinilirse, herhangi bir erişimi olmayacaktır. Benim istediğim de bu."

Carson masasından kalkıp karşımdaki toplantı masasına oturuyor. "Endişeni anlıyorum Reeve, ama eğer böyle bir ihtimal varsa çocuğun kendi kanından biri tarafından yetiştirilmesi daha iyi olmaz mı? Lori onun teyzesi ve iyi bir insan. Sadece tanış onunla. Seni görmek için saatlerdir bekliyor. En azından onu bir dinle. İkisi de Gizlilik Anlaşması imzaladı, böylece açıkça konuşabilirsiniz."

Haklı bir noktaya değindi ama ben hala emin değilim. Ama en azından çiftle konuşabilirim. "Tamam. Onlarla konuşacağım."

Uzun boylu, siyah saçlı bir adamla odaya giren Saffron'un ablasına bakmamaya çalışıyorum ama bu çok zor çünkü kardeşine hiç benzemiyor. Saffron'un uzun siyah saçları varken, Lori'nin altın sarısı saçları küt kesilmiş. İri mavi gözleri var ve kırmızı bir ceketin altına diz altında biten mütevazı siyah bir elbise giyiyor. İkisinin de boyu 1.80 civarında olmasına rağmen, Lori çok daha ince ve minyon.

Kocasını oturması için bir sandalye çekerken bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor.

"Reeve, bunlar Lori ve kocası Travis." Carson tanıştırmayı yapar.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum teker teker ellerini sıkarak. Lori'nin yumuşak tutuşu sert ama agresif değil. "Carson sizin Saffron'un ablası olduğunuzu söyledi?"

"Üvey kardeş," diye cevaplıyor Lori. "Annemizle birlikte yaşıyorduk ama babalarımız farklıydı."

Bu her şeyi açıklıyor.

"Annemiz öldükten sonra Saffron'a bakmaya yardım ettim ama o her zaman vahşiydi."

"Lori yıllar boyunca kız kardeşi için çok fedakârlık yaptı ama Saffron bunu hep hafife aldı," diyor Travis ellerini masanın üzerinde birleştirek.

"Onunla çok uğraştım ama sonunda kendi akıl sağlığı için bağlarımı koparmak zorunda kaldım. Bizim bir ilişkimiz yok. Kapımda belirdiğinde yıllardır konuşmuyorduk bile."

"Bu doğru mu, yoksa benim çıkarım için mi söylüyorsun?" Şüphecililiğimi saklamıyorum.

"Gerçek bu, ama isterseniz kontrol edebilirsiniz. Saklayacak bir şeyimiz yok."

"Neden bu çocuğu evlat edinmek istiyorsunuz? Senin çıkarın ne?"

"Travis ve ben çocuk sahibi olamıyoruz. Yıllarca denedik ve tedaviye gittikten sonra kısır olduğumu öğrendim. Evlat edinmeyi araştırıyorduk ve sonra Saffron ortaya çıktı ve bu bir işaret gibi göründü."

Sandalyesinde öne doğru eğilen Lori, ciddi gözlerle beni süzüyor. "Bu bebek benim de kanımdan, canımdan ve bizimle yaşamak varken başkasına gitmesini hiç istemem. Yeğenimi büyütmeyi çok isterim. Hiçbir şey bana bundan daha büyük bir mutluluk veremez. Bir aile kurmak için sabırsızlanıyoruz ve verecek çok sevgimiz var. Söz veriyorum çocuk hiçbir şey istemeyecek. İkimizin de iyi işleri ve kendi evimiz var ve onun ihtiyaçlarını karşılayabiliriz. İyi bakılacaklar."

Travis, "Bunu gerçekten yapmak istiyoruz," diye teyit ediyor. "Tıbbi sonuçlarını da düşünün. Gelecekte bir şey olursa, tıbbi geçmiş için size ve Saffron'a erişimimiz var. Bebek yabancılara giderse bu bilgilere ulaşamayız."

Bu kesinlikle ek bir fayda. "Saffron hamileyken alkol ve uyuşturucu kullanıyordu," diye . Sadece bir kez bıraktığına yemin ediyor ama ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum. Patolojik bir yalancı ve bebek umurunda değil. "Nasıl olduğunu bilmiyorum

kötü olup olmadığı ya da çocuğun sağlık sorunlarıyla doğup doğmayacağı. Şu anda sıkı gözetim altında rehabilitasyonda, yani temizlenecek ama bebeğe çoktan zarar vermiş olabilir." Bu soruyu sağlık ekibine sordum ve tek söyleyebildikleri taramalarda her şeyin yolunda görüldüğü, ancak bunun doğumda komplikasyon olmayacağı anlamına gelmediği oldu.

Lori başını sallar. "Hayal kırıklığına uğradığımı ve şok olduğumu söylemek isterdim ama değilim. Saffron aşırı derecede bencil. Umarım bebeğe zarar vermemiştir ama ne olursa olsun biz yine de bunu yapmak istiyoruz." Gözlerini kocasına diker.

Travis, "Bu bizim fikrimizi ya da değiştirmeyecek," diye onaylıyor.

Bunlar iyi insanlar. Kız kardeşi şefkatli ve nazik görünürken Safran nasıl bu kadar zehirli oldu?

"Eminim endişeleriniz vardır," diye devam ediyor Lori. "Sizden tek istediğimiz bize bir şans vermeniz. Her zamanki geçmiş kontrollerini yapın. Bizi tanıyın. Buluşup konuşabiliriz ya da görmek isterseniz eve gelebilirsiniz. Kendinizi rahatlatmak için ne gerekiyorsa yapın ama lütfen ciddi bir değerlendirme yapmadan bu teklifi reddetmeyin."

Duyguları gözlerinde parıldıyor ve samimi olduğunu söyleyebilirim. Ciddi ve sadece birkaç dakikadır yanında olmama rağmen sıcak, açık ve bence iyi bir insan. "Saffron'un çocuğun etrafında olmasını istemiyorum. Ya ileride onunla uzlaşırsanız? Ya onu senden almaya çalışırsa? Lafi dolandırmayacağım. Kız kardeşin iyi bir insan değil. İlişkimin sabote edilmesine yardım etti ve beni evliliğe tuzağa düşürmeye çalıştı. Bu bebeği istemediğini açıkça söyledi ve ben de onun bu çocuğun büyümesine yakın olmamasını sağlamak istiyorum. Çocuğun aile tarafından yetiştirilmesi fikri her ne kadar hoşuma gitse de, yabancılar daha cazip geliyor çünkü Saffron'un herhangi bir erişimi olmayacak."

"Kulağa sert gelecek ama kız kardeşimin de bu çocuğun yakınında olmasını istemiyorum."

Travis, "Kartlarda uzlaşma falan yok," diyor. "Saffron bizimle olan köprülerini yaktı. Lori'yi pek çok kez incitti. Evimizde hoş karşılanmıyor ve oğlumuzun ya da kızımızın yanında da hoş karşılanmayacaktır. Bunu evlat edinme evraklarına ekleyebilirsin, biz de imzalarız."

Lori kocasının elini tutmak için masanın diğer tarafına uzanıyor ve bana dönüp baktığında gözleri yaşıyor. "Ayrıca, siz gelmeden önce konuşuyorduk ve yasal olmasa da, ekstra bir güvence istiyorsanız doğum belgesine isimlerimizi koymaya hazırız. O

O zaman çocuğu bizden alamazdı ve onu size bağlayan hiçbir belge olmazdı."

Bunun bir cazibesi var ama yapabileceğimizden ya da yapmamız gerektiğinden emin değilim. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var," diyorum.

"Elbette." Ayağa kalkarken gülümsüyor. Kocasını kollarını onun beline doluyor ve ona sarılıyor. "Bay Park'ta iletişim bilgilerimiz var. Herhangi bir sorunuz ya da bilmeniz gereken bir şey olursa bize ulaşın."

M Viv'in gelmesini beklerken arka koltuktan camdan dışarı bakarken dizim siyah Mercedes'in zemininde zıplıyor. Direksiyonda Bobby var ve Leon'u onu alması için havaalanına gönderdim çünkü bu erken saatte bile yüzümü gösteremem. LAX paparazzilerin uğrak yeri ve ben de fotoğraflanmak istemiyorum.

Leon'un çantalarını taşıyarak arabaya doğru geldiğini gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. Duygularım göğsümde dönerken gözyaşlarım gözlerimin arkasını deliyor. Kahretsin, onun güzel yüzünü özlemişim. Ona doğru koşup kollarıma alma dürtüsü beni zorluyor ama kendimi tutmayı başarıyorum. O ilerledikçe kalbim seviniyor, göğüs kafesimin arkasında zıplıyor.

Onu son bu yana yedi uzun ay geçti ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Üzerinde sadece kot pantolon, spor ayakkabı ve kapüşonlu bir tişört var ama hiç bu kadar güzel görünmemişti. Arabaya yaklaşırken uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve boğazımdaki top büyüklüğündeki yumruyu yutup nemli ellerimi şortumun ön kısmına siliyorum. Göğsümde kelebekler uçuşuyor ve midem taklalar atıyor.

Sakin ol, kendime hatırlatıyorum. O hâlâ Viv. Birbirimizi uzun zamandır görmemiş olsak da hâlâ severek büyüdüğüm kız.

Arka koltuğa tırmanıyor ve gördüğü manzara karşısında donup kalıyor. Ben.

Bugün birçok nedenden dolayı önemli, ancak bu benim en iyi şansım. Onu geri kazanmak için en iyi oyunumu oynamalıyım. Ne söyleyeceğimi yüzlerce kez gözden geçirdim, bu yüzden sadece sakinliğimi korumalı ve işi batırmamalıyım.

Burada bir şey yok.

"Selam güzelim." Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve her gözeneğimden yayılan sevgiyi görebilmesini umarak gülümsüyorum. "Sen acıyan gözler için bir manzarasın."

Kollarını boynuma doladığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Kollarımı sırtına dolayıp onu yakın tutuyorum ve tanıdık kokusu etrafımda dolanırken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Vivien kollarımdayken her şey çok doğru geliyor ve bu da bir istisna değil.

"Seni gördüğüme sevindim." Geri çekiliyor, kocaman gözlüklerinin ardından bakışları üzerimde geziniyor. "İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle." Bu umduğumdan da iyi ve ağzıma yayılan heyecanlı sırıtışı ya da bakışlarımın otomatik olarak dudaklarına inişini bastıramıyorum. Onu öpmeyi nefes almaktan daha çok istiyorum.

"Burada ne yapıyorsunuz? Annem ve babam nerede?"

"Bu yaz ailenle çok konuştum ve köprüler kuruyoruz. Onlara seni alıp alamayacağımı sordum, nedenlerimi açıkladım ve onlar da kabul ettiler." Dizlerimiz birbirine değene kadar yaklaştım. "Seni çok özledim."

Onu üzecek ne söyledim bilmiyorum ama kaşları çatıldı ve gözlerinde şaşkınlık belirdi. Sonra başını öne eğiyor. Acı göğsümde kabarcıklar oluşturuyor, yüzeyden hiç uzaklaşmıyor. "Viv, bana bak. Gözlerini görmem gerek bebeğim." Tek parmağımla çenesini kaldırıyorum ve güneş gözlüklerini dikkatlice çıkarıyorum, şişmiş gözlerini ve gözyaşı lekeli cildini gördüğümde korkumu bastırıyorum. Ağlıyordu ve bunlar mutlu gözyaşları değildi. Neden ağladığını tahmin ederek ağır ağır yutkunuyorum ve bir daha asla benim olamayacağından korkuyorum.

"Çok mu geç kaldım?" Fısıldıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum çünkü bu kadar yakınken ona dokunmadan edemiyorum. Elime doğru eğiliyor ama bu sadece bir nebze rahatlama sağlıyor. Çok gergindim ve panik yapmamaya çalışıyordum. "Viv?" Zor bir soru sorarken güç toplayarak gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Terapi sırasında kendime her zaman aklımdan geçenleri söyleyeceğime ve açıkça iletişim kuracağıma dair söz vermiştim ve buna şimdi başlamak niyetindeyim. "Seni sonsuza dek mi kaybettim?"

Gözlerinde yaşlar birikir. "Şu anda bu konuşmayı yapacak zihinsel ya da duygusal kapasitem yok, Reeve. Kendimi yeniden kaybolmuş hissediyorum." Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben kendimi daha fazla tutamıyorum. Kollarımı ona dolayarak, onu kendime çekiyorum ve elimden geldiğince rahatlatıyorum. Başını göğsüme yasladığında göğsüme bir sıcaklık yerleşiyor ve beni itmek yerine ona sarılmama izin vermesi iyi bir şey. Bu her şeyin kaybolmadığı anlamına geliyor ve ben de bu umuda tutunuyorum.

Bana onun için savaşıma şansı verdiği sürece onu geri kazanmamın ne kadar süreceği umurumda değil.

Şimdiye kadar tüm göstergeler öyle olacağını gösteriyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak korkumun etrafına bir tasma taktım. "Sorun yok, bebeğim." Elimi saçlarında aşağı yukarı gezdirirken ona sıkıca sarılıyorum. "Artık buradayım ve her şeyi daha iyi hale getireceğim." Bobby'den daireme gitmesini istiyorum, Leon da onu itiyor.

düğmeye basarak gizlilik ekranını açtım. Sormama bile gerek kalmadı. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorlar. Yemin ederim ikisi de ağırlığınca altın değerinde. Eğer Devin onları benim ekibimden çıkarmaya kalkarsa, konuşuruz.

"Konuşma havasında olmadığını anlıyorum, ama sadece dinleyebilir misin?" diye soruyorum ve o da göğsüme doğru başını sallıyor. "Seni hâlâ sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Haftada en az bir kez uçağa atlayıp İrlanda'ya gitmek istiyordum ama sana bazı şeyleri aşman için zaman tanıyacağıma söz verdim ve sözümü tutmak istedim."

Kucaklamamdan sıyrılırken boğazından garip bir ses çıkıyor. "Tüm bunlar kulağa çok tanıdık geliyor ve iyi anlamda değil."

"Haklısın ama artık her şey farklı. Ben yine benim, Viv." Parmaklarımızı birleştiriyorum, onun dokunuşuyla her zamanki gibi tüylerim diken diken olduğunda sessizce havayı yumrukluyorum. Aynı şeyi hissetmeyeceğimden endişelendiğimden değil, ama onaylanmak güzel. Parmakları seğiriyor, bu onun da hissettiği anlamına geliyor ve bu benim güvenimi artırıyor. Hâlâ aynı bağlantıyı paylaşıyoruz. Havada ve dokunuşlarımızda vızıldıyor ve söz verdiğim gibi onun kalbini geri alacağım. Benim için kabul edilebilir başka bir sonuç yok.

"Bu ne anlama geliyor?"

Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına süpürdüm. "Her konuda haklıydın ve sana inanmalıydım. Her zaman arkamı kolladın ve ben seni içeri almak yerine dışarıda bıraktım. Kendimden iğreniyorum. Bir sürü kötü karar verdim. Yanlış insanlara inanmayı seçtim ve bu bana *dünyadaki* en değerli şeye, sana mal oldu. Davranışımı mazur görmüyorum. Hem de hiç. Sadece nasıl bu kadar kötü bir yere geldiğimi açıklamaya çalışıyorum. Başlangıçta, senden uzakta olmak beni hayal edebileceğimden çok daha fazla tedirgin etti. Sette benden beklenen her şeyden bunalmıştım ve gerçekten yaşımı hissediyordum. Diğer oyuncuların hepsi daha yaşlı ve filmlerde ve hayatta daha deneyimliydi. Kendimi kaybolmuş ve genç hissediyordum ve kesinlikle konfor alanımın dışındaydım. Bianca ve Cassidy senden ayrılmam için beni zorluyorlardı ve bunun stresi, film sorumluluğu ve uzun çalışma saatleri ile birleşince çok ağır geldi. Saffron-"

Yüzü buruşuyor, gözleri kısılıyor ve baş düşmanından bahsedilince dudaklarından bir hırıltı dökülüyor. "Ondan haklı sebeplerle nefret ettiğini biliyorum. Ben de ondan nefret ediyorum ama sana her şeyi anlatmam gerekiyor. Her şeyi bilmen gerek ve onun adını anmadan edemem."

"Peki," diye kestirip attı.

"Birkaç hap içmemi önerdi. Sette herkesin uzun mesailerle böyle başa çıktığını söyledi. Herkesin bunu yaptığını söyledi. Adamları kokain çekerken görmüştüm, bu yüzden aptalca ona inandım." Kuru dudaklarımı ıslattım. "Uyuşturucu kullanımımın gerçek boyutunu senden sakladım çünkü utanıyordum. Bildiğin gibi ben her zaman uyuşturucu karşıtıydım. Bu kaygan bir yokuştur ve ben de o yokuşa balıklama dalıyordum. Şimdi her şeyi sana anlatmam gerektiğini biliyorum ama gözlerindeki hayal kırıklığını görmek istemedim. Benimle gurur duymanı istedim. Babamın benimle gurur duymasını istedim."

Bunu itiraf etmek hâlâ çok zor çünkü aptalın tekiydim ve aptal gururumun sağduyumun önüne geçmesine izin verdim. "O yeni sözleşmeyi imzalamadan önce annene gidip tavsiyesini almalıydım ama haplar ve kokain yüzünden zaten kafayı bulmuştum ve Saffron kulağıma sahte ilişkilerin normal olduğunu ve beni sevseydin bununla bir sorunun olmayacağını söylüyordu."

Viv arkasına yaslanmış, cinayet işlemeye hazır görünüyor.

"Başından beri yapmam gereken her şeyi yapıyorum," diye devam ediyorum. "Evime döndüğümde keşfettiğim her şeyi açıklayacağım. Şimdilik, pisliklerin beni manipüle etmesine izin vermeyeceğimi bilmeni istiyorum. Bianca ile bağlarımı kopardım. Etrafımda beni ve çıkarlarımı gerçekten önemseyen yeni bir destek ekibim var. Margaret ile anlaştım ve Edwin Chambers da reklamcım oldu. Bu yaz çekmem gereken filmi çekildim, böylece olayların iç yüzünü öğrenip telafi edebilecektim."

"Ne olmuş ona? Ne olduğunu bilmem gerek ve senden hiçbir şey saklamamı istemiyorum. Bu itiraf etmen için tek şansın, Reeve. Sana açıklama şansını verdiğim için bile şanslısın."

"Bunu biliyorum Viv ve minnettarım." "Onu becerdin mi?"

çığlık atıyorum. Keşke bu gerçeği kabul etmek zorunda olmasaydım diyorum ama inkar da edemiyorum. Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerini kısa süreliğine kapatmadan önce yüzünde beliren acıdan nefret ediyorum.

"Ayrıldığımızdan beri başka kadınlarla yattın mı?" diye soruyor gözleri yeniden açılırken.

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Başka bir kadına bakmadım bile. İstedğim tek kadın sensin. Saffron'la sadece bir kez oldu," diye açıklıyorum. "Meksika'da, o fotoğrafların çekildiği zaman. Kafam iyiydi ve sarhoştum, hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek bildiğim onun yanında uyandığım ve ne yaptığımızın apaçık ortada olduğu."

Öfke gözlerimin arkasına saplanıyor. Bunu hatırlamaktan nefret ediyorum. Hayatımın en kötü günlerinden biriydi. "Gerçeği ve bunun bizim için ne anlama geldiğini anladığım anda kustum. O lanet sürtüğ güldü. Ben tuvalette bağırsaklarımı kusarken başımda dikildi, bir yandan gülüyor, bir yandan da burnundan soluyordu." Öfkem birkaç kademe daha artıyor. "Ondan sonra birlikte olacağımızı düşünme cüretini gösterdi ama ayık olsaydım onunla asla yatmayacağımı ve onu yakınımda istemediğimi açıkça belirttim. Stüdyoya gittim ve çekim yapmadığımız zamanlarda onu benden uzak tutmazlarsa çekip gideceğimi söyledim. Onlara *Sweet Retribution*'ı tanıtmamın tek yolunun onun yanımda olmaması olduğunu söyledim."

Nefes almak için birkaç saniye duruyorum ve öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. "Kabul ettiler ve bu onu çok kızdırdı. Sonradan öğrendim ki her şeyi sahnelemiş. Paralı çekimi yapmak için yakınlarda bir fotoğrafçı saklamış. Doğum gününü mahvetmek için mükemmel bir zamanlama yapmış. Çok özür dilerim."

"Müdahale ettiğ ilk kez belli olduğunda bunu yapmamış olman ne yazık."

Geçmişte olduğ gibi kelimeleri hırıldayarak söylemiyor, bu da bir ilerleme.

Değişen tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

Belki de ayrılık bizim için iyiydi.

"Yapmalıydım. Bu kadar zayıf olmasaydım her şey farklı olurdu. Çok aptalca. Seni hayal kırıklığına uğrattığım kadar kendimi de hayal kırıklığına uğrattım." Saçından bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım, Viv. Bana bir şans daha verirsen, buna layık olduğumu sana kanıtlayacağım."

"Neredeyiz?" diye soruyor Bobby apartmanımın altındaki yeraltı otoparkına yanaştığında.

"Pacific Palisades'teki dairem." "Bir dairen mi var?"

Başımı sallıyorum. "Bu sadece geçici bir çözüm. Evimizi inşa etmek için birkaç mükemmel arsa buldum, ama sizin katılımınız olmadan hiçbir şey satın almayı düşünmüyorum." Geçen hafta onun dönüşü öncesinde dikkatimi dağıtmak için yaptığım şey buydu.

Oturduğu yerde hareket ederken dudağının kenarını çiğniyor. "Reeve..."

Umutumun parlamasına izin verirken ona heyecanlı bir sırıtiş atıyorum. "Muhtemelen çok güçlü olduğumu biliyorum. Bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim ama seni geri kazanacağım Viv. Vazgeçmeyeceğim." Gülümseme dudaklarımdan kayıp gidiyor. "İrlandalı adamın bir şansı olduğunu söylesen bile."

Gözyaşları anında gözlerine hücum eder ve yüzünde acı dolu bir ifade belirirken alt dudağı titrer. Hava dudaklarından abartılı bir şekilde süzülüyor. "Siktir." Kollarının üst kısmını nazıkçe kavriyorum. "Tuttum seni, Viv. Nefes al ve ver. Güzel ve yavaş." Nefes alış verişini normale dönene kadar onunla birlikte nefes alıp veriyorum.

Bakışlarım köprücük kemiğinin üzerinde duran kolyeyi okşayan parmaklarına takılınca yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Ona aldığım bir kolye değildi, bu da sadece şu anlama gelebilir... "Bunu sana o mu aldı?" Gözle görülür acıyı gizlemek için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Audrey, Viv için durumun ciddi olduğunu söyledi ama ben buna tam olarak inanmadım. Ancak, potansiyel gerçekle yüzleşince onu görmezden gelmek mümkün değil. Bunu sormak istemiyorum ama nerede durduğumu ya da ne kadar zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor. "Onu seviyor musun?"

Bobby arabayı park ederken, kadın "Evet" demeden önce birkaç vuruşluk gergin bir sessizlik oluyor.

Kalbim göğüs kafesime acıyla çarparken ve çığlıklar kulaklarımı doldururken başımı ellerimin arasına alıyorum. Şimdi zorlukla nefes alabilen kişi benim. *Onu seviyor. Onu seviyor.* Bu nasıl oldu? Bu benim en kötü kâbusum ve bu acı en az o gün hissettiğim acı kadar kötü.

ayrıldık ve o gün bana İrlanda'ya gideceğini söyledi. Yıkıldım ama kendimi toparladım ve bu işte uzun soluklu olduğumu hatırladım. Başka bir gerçeği bilmem gerekiyor, bu yüzden duygularımı çelikleştiriyorum ve başımı kaldırıp gözlerinin derinliklerine bakarak "Beni hala seviyor musun?" diye soruyorum.

"Evet, seviyorum. Seni seviyorum," diye tereddüt etmeden cevap veriyor ve vücudum sanki bir kamyon dolusu Valium yutmuşum gibi anında sakinleşiyor. Her şey kaybolmadı. Hâlâ umut var. "Bununla çalışabilirim."

"Reeve..."

"Biliyorum Viv. gerek yok. Seni tanıyorum, hatırladın mı?"

Arabadan inmesine, asansöre binmesine yardım ediyorum ve koridor boyunca artık evim dediğim yere doğru ona rehberlik ediyorum. "Çatı katını aldım ama çok büyük değil. En azından ikimizin de büyüdüğü yere kıyasla değil." Kapıyı açtım ve önce onun girmesi için kenara çekildim.

"Dublin'de bir çatı katında yaşadım ve aslında daha küçük olmasını sevdim. Temizlemesi çok daha kolay."

"Seyahatinizi dinlemek için sabırsızlanıyorum. İrlanda nasıl bir yer?" Onu ana yaşam alanına yönlendirerek soruyorum.

"İnanılmazdı. Sana her şeyi anlatacağım, ama vay canına. Bu manzara için ölünür." Doğruca pencereye doğru yürüyor ve ben bu anı hatırlamak için bir saniyemi ayırıyorum. Onun burada birçok kez hayal etmişim ve şimdi burada. Uzun süre hayal kurmaya cesaret edemedim. Kendimi bir düşüşe hazırlamaktan korktum ama şimdi buna izin vereceğim. Beni hâlâ seviyor ve beni kendinden uzaklaştırmıyor. Burada benimle ve konuşuyoruz ve her şey yoluna girecek. İyi olacağız. Bu gerçeğin kemiklerimin derinliklerinde yankılandığını hissediyorum.

"Burayı manzarası için aldım," diye onaylıyorum yanında, yakın mesafedeki okyanusun muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerin genişliğinde dururken. "Stüdyolara daha yakın olmak için Beverly Hills ya da Batı Hollywood'da bir yer almalıydım ama okyanusa yakın olmak istedim. Artık temiz ve ayık olduğum için yeniden koşmaya başladım ve her sabah saat beşte Santa Monica İskelesi'nde koşuyorum."

"Temiz ve ayık mı?" Bana bakmak için döndü.

"Yaptığım tüm o saçmalıklardan kurtulmak için birkaç ay boyunca ayakta rehabilitasyon kliniğine gittim. Orada bir terapist de göründüm."

"O kadar kötü müydü? Ben neden görmedim?"

"O fotoğraflar ortaya çıktıktan sonra her şey çok kötüydü. Gerçekten dibe vurmuştum ama sonuçta bu bir dönüm noktasıydı. İşte o noktada hayatımı karar verdim. Neden görmediğinize gelince, görmenizi istemedim."

Gördün mü Viv? Ve sen sormadan söyleyeyim, seninleyken pek bir bok yapmadım. Yapmama da gerek yoktu." Yanağını okşuyorum, ipeksi pürüzsüz tenine yeniden alışıyorum. "İhtiyacım olan tek ilaç sensin."

"Hiçbir ilaç sağlıklı değildir, Reeve. Hepsi bağımlılık yapar ve sağlığınıza zarar verir."

Doğru. "Sen hariç. Sen benim için her zaman iyiydin. Sana güvenmek ve doğru kararlar vermeme yardımcı olmana izin vermek yerine hayal kırıklığımı senden çıkarmakla aptallık ettim. Son birkaç ayda çok büyüdüm. Seni deli gibi özledim." Büyüleyici yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Çok güzelsin Vivien. O muhteşem yüzünü çok özledim." Gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Beni affedebileceğini düşünüyor musun?"

Elleri bileklerimi sarıyor. "Çoktan yaptım."

İçimde bir şok ışıltısı. Onun affını kazanmanın uzun zaman alacağını düşünmüştüm çünkü çok fazla hata yapmıştım. Beni çoktan affettiğini söylemesi, ummaya cesaret ettiğimden çok daha fazlasıydı. Vivien Grace Mills'e hiçbir zaman layık olamadım, ama hiçbir zaman bu andaki kadar layık olamadım.

"İyileşmek için seni affetmem gerekiyordu. İrlanda'da bir terapistte gittim ve o da bunu anlamama yardımcı oldu. Beni kasten incitmek istemediğini biliyorum Reeve. Çok fazla aptalca karar verdiğin için kızgınım. Benim yerime uyuşturucuya ve o kaltağa yöneldiğin için kızgınım ama senin açıklamanı duymak bunu biraz daha iyi anlamama yardımcı oluyor."

Otomatik pilotta eğildim, onu öpmeye çok ihtiyacım vardı. Dudaklarım temas etmeden önce geri çekiliyor.

"Bu sihirli bir şekilde her şeyi çözmiyor. Yine de bana ihanet ettin ve bu aceleyle unutabileceğim bir şey değil. Güvenimi tekrar kazanmak kolay olmayacak ve sana hiçbir şey için söz veremem Reeve. Artık kalbimin tamamına sahip değilsin ve fark etmediysen diye söylüyorum, şu anda biraz dağılmış durumdayım."

Bu hayır demek değil. Umut göğsümde dönüyor ve balkonumun köşesinden Leo DiCaprio taklidi yapmak istiyorum. "Niyetimin doğru olduğunu kanıtlamak için yapmam gereken çok şey olduğunu biliyorum. Güveninizi yeniden kazanmak için çok çalışmam gerekiyor ama bunu yapacağım. Bir şeyleri harekete geçirdim bile ve seni geri kazanana kadar durmayacağım." Dokunmanın bizi topraklayacağını bilerek onu kollarıma alıyorum. "Sensiz bu dünyada var olamam Vivien Grace Mills. Denedim ve sen yanımda olmazsan yaşamaya değmez."

Karnı gurulduyor ve ben bize biraz yemek hazırlarken onu kanepeye oturtuyorum.

"Kaliforniya güneşi, oh, seni nasıl da özlemişim." Viv, balkonda tavuk dürümlerimizi yedikten sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp karnını sıvazlarken yüzünü güneşe doğru çeviriyor.

"Biraz solgun görünüyorsun," diye takılıyorum ve o da orta parmağını bana doğru kaldırıyor.

Çok normal hissediyorum. Üstesinden gelmemiz gereken çok şey olsa da, kolaylıkla aşinalık kazanmış durumdayız. Aramızdaki bağ hâlâ güçlü, aşkımız da öyle. Onu içime çekerken, sadece onun arkadaşlığından gelen sıcak bir ışıltının tadını çıkarırken, damarlarımda akan kan kararlılıktır.

Onu çok seviyorum.

Kemiklerimdeki her dokuda yankılanıyor.

O benim evim. Her şeyim. Bir daha asla ondan ayrı kalmak istemiyorum.

"Evde olmaya gerçekten çok sevindim," diyorum usulca, gözlerim onun her bir nefis santimini tarıyor. "İyi görünüyorsun, Viv."

"Ben iyiyim."

"Seni burada görmeyi seviyorum. Burayı satın alırken seveceğini biliyordum. Sonsuza dek yaşayacağımız evimiz için ayırdığım mülkleri görene kadar bekle. Aklını başından alacaklar. Doğum günü hediyeni iade etmeden önce mimar planlarına baktın mı?" Ağzımdan kelime kusmukları dökülüyor. Daha önceki yalvarışlarına rağmen, ondan aylarca ayrı kalmışken ve yeniden bir araya gelmemiz için aylarca plan yapmışken kendimi tutmak çok zor. İçim içime sığmıyor ve kendimi dizginlemek çok zor.

"Reeve, bu kadar ağır konuştuğun yeter. Lütfen. Korkunç bir kırk sekiz saat geçirdim. Sadece sohbet edip arayı kapatamaz mıyız?"

Coşkumun bir kısmı yok olurken yüzümdeki gülümseme de kayboluyor. "Kendimi kaptırdığımın farkındayım ama aylardır seninle barışmak için bir fırsat kolluyordum ve biraz endişeliyim."

Yüz hatları yumuşuyor. "Anlıyorum ve telafi etmeye çalışman hoşuma gidiyor. Bu bana senin hâlâ sen olduğunu hatırlatıyor ama uçaktan yeni indim Reeve, yorgun ve duygusalım."

"Elbette. Sizi fazla yormayacağım ama Bianca, Cassidy, Saffron meselesi ve bu yaz neler yaptığım konusunda sizi bilgilendirmem gerekiyor."

"Peki, beni bilgilendir." Maden suyundan bir yudum alıyor ve ben her şeyi açıklarken dikkatle dinliyor.

Birkaç dakika sonra Saffron hakkında, "Eğer paçayı sıyırırsa bu beni gerçekten kızdırır," diyor ve ben içten içe ürperiyorum.

Gerçeğin bir kısmını atlamak hala bir yalan ve bunu yapmaktan nefret ediyorum ama başka yolu yok. Bir karar verdim ve buna sahip çıkmam gerekiyor. Craig bunun kim olduğumu kabullenmenin bir parçası olduğunu söylüyor. Suçluluk ve kendinden nefret etmek beni sadece geri tutar. Her beş saniyede bir kendimi dövmek yaptığım seçimi değiştirmeyecek, bu yüzden kararı sahiplenmeli, suçluluğu kabul etmeli ve hayatımızın bir sonraki evresinde ilerlemeye odaklanmalıyım.

"Zarar görmeden kurtulmuş değil." Suyunu dolduruyorum. "Prodüksiyonla resmi olarak işi bitti. Galaya katılmayacak ve herhangi bir tanıtım yapmayacak."

"Nasıl olur?"

Yalan söylerken kendime onu koruduğumu, bizi koruduğumu hatırlatıyorum. "Aşırı dozdan öldü ve kız kardeşi onu rehabilitasyona gönderdi." Kolumu masanın üzerinden uzatıp elini tutuyorum. "O artık hayatımızdan çıktı, Viv. Artık bize zarar veremez ve rehabilitasyondan çıktığında aklına bir şey gelirse diye Carson Park'a ikimizin adına da uzaklaştırma emri çıkartması için talimat verdim."

"Teşekkür ederim."

"Son bir şey daha." Ayağa kalktım ve onu kollarıma çektim. "Bir şey yaptım."

"Tanrım, Reeve. Şimdi ne olacak?"

"İyi bir şey, umarım kabul edersiniz. Oprah ile özel bir röportaj yaptım ve ona her şeyi anlattım. Adını kamuoyu önünde temize çıkarmam ve herkesin sana ne kadar kötü davranıldığını ve en başından beri sana inanmamakla ne kadar aptallık ettiğimi görmesini sağlamam gerekiyordu. Uyuşturucular, böylesine büyük bir filmi taşımanın stresi ve baskıya nasıl iyi yanıt veremediğim konusunda her şeyi itiraf ettim. Açıkçası, yaklaşan mahkeme davası nedeniyle Bianca hakkında söylediklerime dikkat etmek zorundaydım ve iddialarımı destekleyecek hiçbir kanıtım yokken Saffron'u suçlayamazdım. Bianca ve Cassidy'nin sözlerinin bir önemi yok çünkü ikisi de arkadan bıçaklayan pis sürtükler ve itibarları sürünüyor."

"Stüdyonun bunu kabul etmesini nasıl sağladınız?"

"Önümüzdeki ay gösterime girdiğinde, son filmin vizyona girmesinden önce serinin tanıtımı için büyük bir katkı sağlayacak. Her tanıtım iyi bir tanıtımdır, bu yüzden onlar da bu işin içindeler."

"Teşekkür ederim, Reeve." Bana sarılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim. Yardımcı oluyor. Gerçekten yardımcı oluyor."

"Öyle mi?" Özel hayatlarımızdan bahsetmemden hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değildim, bu yüzden biraz kumar oynadım. İşe yaradığına sevindim.

"Evet."

"Gelin ve röportajı izleyin. Hoşunuza gitmeyen bir şey olursa, düzelttirebilirim. Margaret sözleşmeye bize editoryal haklar veren bir madde eklememe yardımcı oldu."

Röportajı birlikte izliyoruz, birbirimize sıkıca sarılana kadar koltukta yavaş yavaş yaklaşıyoruz. Viv röportajın sonunda hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben de endişelenmeye başlıyorum. "Hey." Yanaklarındaki nemi parmaklarımla siliyorum. "Mutlu mu yoksa üzgün gözyaşları mı?"

"Üzüntüden çok mutluluk." Kollarını boynuma doluyor. Titriyor, belli ki duygularına yenik düşmüş ve ben de tam olarak bağışık değilim.

"Seni seviyorum, Viv. Seni çok seviyorum. Bunun doğru olmadığını hissettiğin için üzgünüm. İzin versen de vermesen de hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım."

Bir kahkaha atıyor. "Her zaman büyüleyici."

Gözlerindeki hayranlığı görüyorum ve içime hücum eden sayısız duyguyu zapt etmekte zorlanıyorum.

Ona

ihtiyacım

var. Onu

istiyorum.

Onu çok seviyorum.

benim olduğunu hatırlatmanın zamanı geldi.

"E her kelimesi doğru, Viv." Daha fazla kendimi tutamıyorum. Onu öpmem gerekiyor, bu yüzden öldürmek için harekete geçiyorum ve ağzımı onunkine yaklaştırıyorum. "Bir süreliğine yolumu kaybettim ve bu süreçte ikimizi de incittim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Sonra dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum ve onu gün ışığında öpüyorum.

Sıcaklık her yalnız santimetrekaresi dolduruyor ve açgözlülükle onun ağzının ırzına geçiyorum, onu doğrudan ruhumdan yayılan ilkel bir özlemle öpüyorum. Dudaklarımın her hareketi ve dilimin her süzülüşü kalbimdeki çatlakların üzerinden geçiyor ve ben sessizce onun da benimle birlikte olmasından, benimle tutkulu bir öpücük için öpüşmesinden, benim onu pençelediğim kadar umutsuzca beni pençelemesinden mutluluk duyuyorum.

Çok istememe ve hayalini kurmama rağmen bugün bunun olmasını planlamamıştım. O istemedikçe bunu durdurmayacağım çünkü ağzımın içinde inliyor, vücudunu benimkine doğru itiyor ve daha fazlasını talep etmemi sağlayan aynı ihtiyaçla bana yapışıyor.

Kıyafetlerimizi çıkardık ve onu kanepeye yatırdım, bakışlarım vücudunun her muhteşem kıvrımında geziniyor, bana kaçırdığım her şeyi hatırlatıyor.

Onun için doyumsuzum, kremi teninin genişliğini dudaklarımla, dilimle ve parmaklarımla keşfediyorum. Onu öpmeden ve ona dokunmadan duramıyorum ve eğer duraklarsam her şey bir serapmış gibi ortadan kaybolacağından korkuyorum.

Tenimdeki yumuşak parmakları cennet gibi ve benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzuladığını bilmek son birkaç yılın tüm acılarına değer. Hiçbir şey ya da hiç kimse bizi ayıramaz çünkü aramızdaki bağ çok güçlü. Vivien ve ben birlikte olmak için yaratılmışız ve ben buna inanmaktan asla vazgeçmedim.

Parmaklarımı onun içinde gezdiriyorum, onu hazır ve istekli buluyorum. Birkaç kez hızlıca çekiştirdiğimde sikim neredeyse dikiş yerlerinden patlayacak gibi oluyor. Ellerini başının üzerinden yukarı çekerek, dudaklarını yakıcı bir öpücükle talep etmeden önce vücudumu dikkatlice onunkine bastırıyorum. "Seni seviyorum, Viv. Her şeyden ve herkesten çok. Benim için önemli olan tek şey sensin. Kalbim şimdi ve sonsuza kadar seninle." Bacaklarını açtı ve ben bacaklarını açarken birbirimize baktık.

yavaşça içinde hareket ediyor, onu santim santim dolduruyor ve her şeyi beceriyor. "Tanrım, Viv." Yüzümü öpücüklere boğarken duygularım gözlerime doluyor.

"Aşkını hissetmeme izin ver, Reeve. Bugün söylediğin her şeyde ciddi olduğunu göster bana."

Memnuniyetle, aşkım. Onunla sevişirken onu derinden öpüyorum, hissettiğim her şeyi dudaklarımın her hareketine ve sikimin her itişine döküyorum. İkimiz de açgözlüyüz, ateşli bir ihtiyaçla birbirimize yapışıyoruz ve bu her şey. Bunu uzatmaya çalışıyorum çünkü onunla bu şekilde yakınlaşmak tam bir coşku. Bir daha ne zaman olacağını bilmiyorum. Seks ne kadar inanılmaz ya da aramızdaki bağ ne kadar güçlü olursa olsun, kaldığımız yerden devam edemeyeceğimizi biliyorum. Bu benim günahlarımı affettirmez. Kendimi ona tekrar kanıtlamak için yapmam gereken çok şey var, ama beni hala istediğini ve sevdiğini bilmek, oraya ulaşacağımız anlamına geliyor. Her şey kaybolmuş değil ve planladığımız gelecek bir kez daha bizim olacak.

İşimiz bittikten sonra onu kanepede kendime doğru çekiyorum, saçlarını kokluyorum, kokusunu içime çekiyorum ve çıplak tenini tenime bastırmanın keyfini çıkarıyorum. Parmakları göğsümdeki isminin yazılı olduğu dövmenin üzerinde dans ediyor ve sonra ağlamaya başlıyor. Kalbimde yeni bir çatlak açıyor.

Lütfen bu kadar özel bir şeyden pişmanlık duymasın. Lütfen ikinci bir düşüncesi olmasın.

Hıçkırma hıçkırma ağlarken ona sarılıyorum, yüzüne öpücükler kondururken güven verici sözler fısıldıyorum, sevgimin gözeneklerine sızmasını ve tüm kırık parçalarını onarmasını diliyorum. İç kargaşasından dolayı kendini fiziksel olarak hasta ettiğinde onu rahatlatıyorum, tuvalete kusarken saçlarını tutuyor ve sırtını ovuyorum.

Belki de bu kadar ileri gitmesine engel olmalıydım, ama içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum.

Onunla ilgileniyorum, dişlerini fırçalamasına ve yüzünü temizlemesine yardım ettikten sonra onu oturma odasına götürüp su içiriyorum. Sonra ona sarılıyorum. Daha fazla bastırılmış duyguyu serbest bırakırken onu kollarımda kucaklıyorum. Telefonuma bakıyorum, keşke fotoğrafçıyla yeniden randevulaşmak için zamanım olsaydı. Viv açıkça kırılınganken bunu yapmak istemiyorum, ama bu İrlandalı adamı ne kadar sevdiği ortada ve o da boş bir tehdit değil.

Vivien için savaşacağımı söylediğimde ciddiydim. Gerekirse kirli dövüşürüm.

Onu benden çalmıyor.

O benim. Hep öyleydi ve hep kalacak. Sadece o İrlandalı serserinin bunu anlamasını sağlamalıyım.

Onunla zaman geçirdi ve şimdi bitti. Ait olduğu yere, kollarıma geri döndü. Kaldığı yerde.

Bu fikri aklıma sokan Edwin'di ama eminim böyle demek istememiştir. Yeni reklamcım medyanın önüne geçmenin onları yönetmenin anahtarı olduğunu söyledi. Hikayeleri patlak vermeden önce ortaya çıkarmak, anlatıyı kontrol ettiğimiz anlamına gelir, tersi değil. Bir hikayeyi ya da bir açıyı öne çıkarmak istediğinde kullandığı birkaç şirket var ve bu bana kendi fikirlerimi verdi.

Beni dini olarak takip eden birkaç fotoğrafçı var. Çoğu dünyanın yüz karası ve yanıyor olsalar bile üzerlerine işemem ama Federico'yu seviyorum. İnsan gibi davranıyor. Her zaman arkadaş canlısı ve kibar ve istediğim zamanlarda geri adım attı. Saygımı kazandı, bu yüzden özel bir çalışma anlaşması önerdiğinde kabul etmek doğal geldi. Ona haberlerle ya da nerede olduğumla ilgili bilgi vereceğim, böylece haberi o alabilecek ve anlatının kontrolü bende olacak.

Bu birlikte ilk çalışmamız, o yüzden son dakikada kaçamam. Eminim çoktan yerini almıştır. Vivien şu anda savunmasız ve erteleyebilseydim yapardım ama yapamam. Bunu zaten bizim için yapıyorum. Kafasındaki sisi temizlemesine yardım ediyorum. Bundan sonra, geleceğimizin önünde duran üçüncü şahıslar olmayacak.

İç çamaşırını giymesine yardım edip boxer'ımı çekerken kendi içimde bu şekilde uzlaşıyorum. Onu kollarıma alıp balkona taşıyorum ve göğsünün görünmemesini sağlıyorum. Federico'ya çıplak meme fotoğrafı çekilmeyeceğini, aksi takdirde anlaşmanın iptal olacağını açıkça belirttim ve buna uymasını bekliyorum.

Okyanusa bakan balkonda duruyoruz ve kollarımı Viv'in çıplak göğsüne arkadan dolayarak göğüslerinin fotoğrafta görünmemesini sağlıyorum. pozisyonu bilerek seçiyorum çünkü onunla birlikteyken bana gönderdiği fotoğraftaki poza benziyor.

Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde almasını istiyorum. O *benim* ve siktirip gidebilir.

Viv'i sırtı göğsüme gelecek şekilde tutarak, dudaklarımı yüzünde, çenesinde ve boynunun zarif sütununda ileri geri sürükleyerek, bir dizi uyuşturucu öpücükle ona tapıyorum. Vücudundan gelen ısı içimin derinliklerine yerleşiyor ve daha önce donmuş olan tüm parçaları çözüyor. Bu çok doğru bir his çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız. Bu inançtan hiç şüphe etmedim ve şimdi

Şimdi başlamayacağım. Viv'in bunu açıkça belirtmesi gerekiyor ki niyetim net olsun.

"Üzgün olduğumu biliyorum ve nedenini tahmin edebiliyorum," diyorum. "Yalan söylemeyeceğim ve bu İrlandalı adamı sevdiğin için mutlu olduğumu söylemeyeceğim, ama en başta orada olman bile benim hatamdı, bu yüzden erkek gibi davranıp durumu kabullenmeliyim." Onu döndürüyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "O burada değil, Viv. Ben buradayım. Ve kelimenin her anlamıyla tamamen seninim. Senin katılımın olmadan kariyerimle ilgili hiçbir karar vermeyeceğim. Bundan sonra yapacağım her şey senin ihtiyaçlarını benimkilerden üstün tutarak yapılacak. Zamana ihtiyacın olduğumu biliyorum ve sana bunu vereceğim, ama lütfen bize bir şans daha vereceğini söyle. Eğer denersek ve sen bunun senin için işe yaramadığını söylersen, bu beni öldürür, ama çekip giderim. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım, çünkü artık benim için önemli olan tek şey bu. Sen benim tüm dünyamsın Viv ve bunu sana kanıtlayana kadar durmayacağım."

Birkaç saat sonra, belirsiz bir süre boyunca ona bir sürünge gibi sonra onu yatağında uyurken bırakıyorum. Uzun dalgalı saçları yastığının üzerinde yayılıyor ve dolgun dudaklarından küçük hava pufları süzülüyor. Derin bir uykuya dalarken teni hafifçe kızarıyor ve ben bu görüntüyü zihinsel galerimde yakalıyorum. O kadar güzel ki. Ve yorganımın altında kıvrılmış, huzurlu ve mutlu görünürken mükemmel görünüyor.

Ait olduğu yere, evine döndü ve onu bir daha asla kaybetmeyeceğim. Viv uyanık kalabildiği kadar uyanık kaldı ama jet lag kışına tekme bastı. Lauren ve Jon onu görmek istedikleri için daha sonra uyandırıp eve götürmem gerekecek ama şimdilik uzun bir uyku çekebilir.

Telefonun şarjının bittiğini görünce oturma odasında şarja takıyorum ve yeni bildirimler geliyor. Bakmamalıydım. Ama yeni yayınlanan fotoğraflar ve yaklaşan TV yayını konuyu iyice anlamamı sağlamazsa neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor. Hâlâ aynı kodu kullandığına sevinerek şifresini giriyorum ve mesaj ve arama kaydını alıyorum. Bir sürü cevapsız arama ve *Zehirli Tanrım*'dan yeni mesajlar var.

Bu da ne demek oluyor?

Aramalarını ve mesajlarını silmeden ve numarasını engellemeden önce o olduğundan emin olmak için mesajlardan birine göz atıyorum. Sonra bir duş alıp üzerimi değiştiriyorum ve Viv'i uyandırmadan önce apartmanın önünde yeterince fotoğrafçının gelmesini bekliyorum.

Telefonum kapandığında **kaşlarımı çatıyorum**. Viv'in şu anda dersler arasında bir molası olduğunu biliyorum ve TV stüdyosuna dönmeden önce onunla konuşmak için sadece kısa bir zamanım var. Eve dönmesinin üzerinden iki hafta geçmeden onu terk etmekten nefret ediyorum ama *Tatlı İntikam*'ın yayın tarihi Ekim'e alındı, yani tanıtım turunun ilk ayağındayız. Sans Saffron, şükürler olsun. Eminim tanıtımı ve prömiyeri kaçıracağını bilmek onu kahrediyordur ama medya rehabilitasyon hikayesiyle beslendi ve yurtdışında kendini iyileştirmeye çalıştığını biliyorlar. Bir kahkaha attım. Ne şaka ama. Bahse girerim ABD'ye döndüğünde paramın çoğunu burnuna çekmesi fazla zamanını almayacaktır.

Viv'i tekrar aradım ve bu sefer telefonu açtı.

"Selam." "Selam güzelim. Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" "Konuşmak için birkaç dakikam var."

"Seni özledim." Ona her gün söylüyorum çünkü gerçek bu. "Ben de seni özlüyorum," diye katılıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Universal Stüdyoları'nda bazı oyuncularla birlikteyim. Bugün Kelly Clarkson ile röportaj yapacağız."

"Oh, bana bir imza getir. Onun müziğini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Vivien nadiren yıldızlardan etkilenir, da bizim gibi büyümesinin bir sonucudur.

Ama kayda değer birkaç istisna var ve Kelly de onlardan biri. Sormak zorunda olduğunu düşünmesi çok şirin. Sanki onun içini dışını bilmiyormuşum gibi. Kıkırdıyorum. "Senin için bana verdiği birkaç şeyle birlikte cebimde zaten."

"Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim. Bunu biliyorsun." Kadınımı memnun etmek için kelimenin tam anlamıyla geriye doğru eğilirim. Ne isterse, onun olsun.

"Artık çiçek göndermeyi bırakabilirsin. Daha fazla gönderirsen Audrey ve bana yer kalmayacak." Her gün lavanta çiçekleri, çikolatalar ve diğer hediyelerden oluşan teslimatlar gönderiyordum.

"Seni ne kadar sevdiğimi göstermem gerek Viv. Sana kim olduğumu ve kim olduğumuzu hatırlatmalıyım. Tüm iyi zamanları hatırlamana ihtiyacım var çünkü kötü zamanlardan çok daha fazlası vardı. Bana bunu kanıtlamam için bir şans verirsen birlikte yeniden harika olabileceğimizi biliyorum."

Buluşmamızın ertesi günü, doğum günü için yaptığım albümü iade etmek ve onunla vakit geçirmek için evine uğradım. Viv kafasının çok karışık olduğunu ve ona biraz zaman tanımam gerektiğini söyledi. Ona daha fazla alan tanımak, özellikle de yaklaşan iş taahhütlerim nedeniyle, isteyeceğim en son şey. Son birkaç yıldır yeterince ayrı kaldık. Ama itiraz etmedim. Onunla kalabalık yapmadım ama önceliğimin o olduğunu bilmesi için her gün onunla iletişim kurmaya özen gösterdim.

"Bunların hiçbirine itiraz etmiyorum, Reeve, ama bana baskı yapamazsın. Duygularımı çözmem için bana alan tanımalısın."

"Seni kaybetmekten korkuyorum Viv," diye itiraf ediyorum. "Sensiz yaşayamam."

Boğazımı temizleyip son birkaç haftadır aklımı kurcalayan soruyu sormadan önce birkaç gergin sessizlik oluyor. "*Onunla* mı konuşuyorsun?"

"Hayır. İrlanda'dan ayrıldığımdan beri ondan haber almadım."

İçimden bir barajın kapaklarını patlatan su gibi rahatlama akıyor. Hıyar mesajı almıştı ya da belki de Audrey'nin düşündüğü kadar ciddi değildi. Ki bu çok saçma.

Bu kadınla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu ve onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Hiçbir erkeğin isteyerek ondan uzaklaşabileceğini düşünemiyorum.

"Seni seviyorum Viv ve yanımda olmanı istiyorum. Hayallerimizin gerçekleşmesini istiyorum. Çocukken durmadan konuştuğumuz hayalimizin. Şimdi bunu gerçekleştirecek kaynaklara sahibiz ve ben bunu seninle istiyorum. Sonsuzluğumuzu istiyorum. Bunun için hazırım." Birkaç hafta önce özel bir emlakçıyla bulduğum siteleri görmek için randevu almak istiyorum. Uzun süre piyasada kalmayacaklar. Hayalimizdeki evi inşa etmeye başlayabilmemiz için bir arsa satın almak ve bir müteahhit tutmak için can atıyorum. Ama henüz Viv'e bundan bahsetmedim çünkü çok hızlı hareket etmemeye çalışıyorum.

"Keşke benim için de bu kadar kolay olsaydı ama kaldığımız yerden devam edemeyiz Reeve."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çok fazla şey oldu ve hala üzerinde çalışmamız gereken şeyler var."

"O zaman bunun üzerinde çalışalım çünkü gitmene izin vermeyeceğim Viv. Bir daha asla."

"Bir ay sonra eve döndüğünde konuşuruz. Bu telefonda konuşabileceğimiz türden bir konuşma değil."

"Seni sevdiğimi unutma, Viv. Seni küçüklüğümde beri seviyorum ve bundan hiç vazgeçmedim. Asla da bırakmayacağım."

"Ben de seni seviyorum Reeve, ama bana biraz zaman vermelisin."

Ne yaptığımı sanıyor? Bu benim için kolay değil ama onun için kendimi tutuyorum. "Deniyorum aşkı. Sabırlı olmaya çalışıyorum ama bu kadar uzun süre sensiz kaldıktan sonra çok zor."

"Bunun iyi bir yerden geldiğini biliyorum."

Yumuşak, boğucu ses tonu içime bir şeyler işliyor ve keşke kendimi telefonun içinden yansıtabilseydim de ona sarılıp öpebilseydim diyorum. "Eğer bana bir şans verirsen, bunu telafi edeceğim."

"Önce arkadaşlığımızı yeniden inşa edeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Şu anda sana sunabileceğim tek şey bu."

"Bunun için ve beni affettiğin için minnettarım. Ama bir erkeği sevdiği tek kadınla daha fazlasını denediği için suçlayamazsınız."

"Bilmiyorum, ama bu benim için işleri zorlaştırıyor."

Bunu duymak acı veriyor çünkü ona ve kendime hayatı zorlaştıracak hiçbir şey yapmayacağıma dair söz verdim ve bu sözüme sadık kalmaya çalışıyorum. "İstediğim bu değil ama uzak kalamam Viv. Lütfen bunu isteme çünkü bu beni öldürür."

"Sadece biraz geri çekil, Reeve. Tek istediğim bu."

Kendime oyunun sonunu hatırlatarak derin bir nefes veriyorum. Sabırlı olabilirim. Onun için daha uzun süre bekleyebilirim. "Tamam. Deneyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Sen benim tüm dünyamsın, Vivien. Bunu sakın unutma."

"Yapmayacağım, ama gitmem gerek. Görüşmede iyi eğlenceler ve Kelly'ye sevgilerimi ilet."

"Yapacağım. Günün geri kalanında iyi eğlenceler. Seni seviyorum, bebeğim." "Ben de seni seviyorum."

"Tur nasıldı?" Carson, becerikli asistanı sayesinde elimde dumanı tüten bir fincan kahve ile ofisindeki masaya yerleşir yerleşmez soruyor.

"Yorucu ama artık neredeyse bitti. Önümüzdeki hafta prömiyerden sonra üç haftalık bir tanıtım sürecimiz var ve sonra nihayet bu deneyimi bir kenara bırakabilirim."

yatak."

Sabırsızlanıyorum. Bu filmle ne kadar gurur duysam da, onu tanıtmak bir angarya oldu. Kendimi o kaltakla ekranda her gördüğümde bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Viv'den galada benimle kırmızı halıda yürümesini istedim ama hayır dedi, ki bunu bekliyordum. Bir yanım üzülürken, diğer yanım ona hak verdi ve rahatladı. Beni o kaltakla ekranda görmesini istemiyorum. Bu her şeyi yeniden su yüzüne çıkarabilir. İki yaz önce Sydney'de çektiğim filmin Ocak ayındaki galasına katılmayı geçici olarak kabul etti ve umarım geri adım atmaz.

"Buna sevindim. Ne kadar stres altında olduğunu gördüm." Carson bir elinde bir dosyayla masaya doğru yürür.

"Zihnimin uzak köşelerine atmaktan memnun olduğum bir deneyim." Kahvemden bir yudum aldıktan sonra ekliyorum: "Son birkaç yıldır bana yardım etmek için yaptığın her şey için teşekkürler. Bunu daha önce söylediğimden emin değilim ama desteğiniz için minnettarım."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım, Reeve." Karşımdaki koltuğa oturdu. "İhtiyacın olan her şey için buradayım." Dosyayı açıyor ve zımbalanmış iki belge . "Seni bu kadar iyi görmek güzel," diye ekliyor ve belgelerle bir kalemi masanın üzerinden bana doğru itiyor.

"İyi olmak güzel."

"Vivien nasıl?"

Yüzümde anlık bir gülümseme beliriyor. "O harika biri. Buradan çıktıktan sonra onun evine uğrayacağım." Havaalanından doğrudan Carson'ın ofisine geldim, bu işi halletmek istiyordum, böylece önümüzdeki birkaç günü hayatımın aşkıyla geçirmek için boş bir programım olacaktı.

"Bu harika. Çok tatlı bir kız ve her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

Ona şimdilik arkadaş bölgesinde sıkışıp kaldığımı söylemeye zahmet etmiyorum çünkü bunun geçici bir durum olduğundan eminim.

"Ne olursa olsun," diyor Carson, gözlerini belgelere dikerek. "Bence doğru yapıyorsun. Bir çocuk sahibi olmak için çok gençsin ve Lori ile Travis mükemmel ebeveynler olacaklar. Oğlunuzla ilgilenecekler ve siz de onun iyi sevildiğini ve bakımının yapıldığını bilerek rahat edebilirsiniz."

Göğsümdeki bir ağrıyı ovuyorum. Geçen hafta küçük bir olacağını öğrendim. Acı tatlı bir telefon . Karar verilmiş olsa da hâlâ şüphe duyduğum anlar oluyor. Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım dediğim anlar.

oğlumdan vazgeçmek. Ama bir karar verdim ve bu kararı sahiplenmem gerekiyor, bu yüzden evlat edinme sözleşmesini imzalamak için buradayım. Resmi evlat edinme evrakları imzalandı ve gönderildi. Bunlar kişisel anlaşmamızın şartları.

Los Angeles'tan ayrılmadan önce Lori ve Travis ile bir toplantı yaptım ve saatlerce konuştuk. Tüm geçmiş kontrolleri tamamlandı ve oğlumu evlat edinmelerine izin vermemelerinin tek nedeni Saffron'du. Ama çocukla temas kurmayacağı konusunda bana güvence verdiler ve bir şey yapmaya kalkarsa Carson' ulaşacaklarını . Çocuğumun iyi bir hayatı olması ve ailesiyle birlikte büyümesi için almam gereken küçük bir risk. Onu inkar edemem, bu yüzden o gün ayrılmadan önce onlara kabul ettiğimi söyledim. Yüzlerindeki saf sevinç ifadesi bana doğru kararı verdiğimi söyledi ve o zamandan beri bundan pişmanlık duymadım. "Okumak istemiyorum. Bana CliffsNotes versiyonunu verin."

"Lori ve Travis doğum belgesinde biyolojik ebeveynler olarak listelenecek ve bu da size Saffron'a karşı daha fazla koruma sağlayacak. Daha sonraki bir tarihte basına konuşacak olsa bile, resmi evraklar iddialarını çürütecek ve onu yalancı ve baş belası olarak damgalayacak."

"Bunun gelecekte ortaya çıkmasını istemiyorum. Viv sorular soracaktır ve yüzüne karşı yalan söylemek istemiyorum. Yaptığımız şey yasal değil. İncelenirse bunun geçerli olacağından emin misin?"

"Kaya gibi sağlam, inanın bana. Buna itiraz edilebilmesinin tek yolu, ileride bir mahkemenin DNA testi yapılmasını emretmesidir. Bu senaryo pek olası değil ve ben olsam bunu aklınızdan bile geçirmezdim."

Sanırım hiçbir plan güvenli değil ve yapabileceğimizin en iyisi bu. Bu sadece beni korumakla kalmıyor, oğlumu da koruyor. Bu şekilde, kafasında medya spotları olmadan büyüyebilir ve bu onun için hoşuma gidiyor.

"Tamam, başka ne var?"

"Lori ve Travis'in yeni aile evleri olarak seçtikleri mülkü satın alma taahhüdünüzü teyit ediyor, cömert aylık ödeneğin çocuk on sekiz yaşına gelene kadar ödeneceğini belirtiyor ve daha sonra güven fonunun devreye gireceğini onaylıyor."

"Nereyi imzalayacağım?"

"Sayfa dört ve sayfa altı. Sekmelerle işaretlenmiş."

Her iki kopyaya da imzamı atıyorum ve kopyaları ona geri veriyorum.

"Oğlunuz için doğru aileyi bulma ve ona iyi bakılmasını sağlama konusundaki kararlılığınız takdire şayan, Reeve. Bu ideal bir durum değil."

senaryo, ama ben gerçekten elinizden gelenin en iyisini yaptığınızna inanıyorum."

"Umarım öyledir," diyorum kahvemi boşaltıp ceketimi giyerken. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum ve en çok Lori ve Travis ile mutlu olacağına inanıyorum."

Vivien'in kapısının önünde şapkamı takmış, başımı eğmiş, kollarımda lavanta gülleri ve zambaklardan oluşan bir buketi tutuyordum. Sabahın erken saatlerinde döndüm ve kızımı görmek için can atıyordum ama bütün gün dersleri vardı, bu yüzden bir yerlerden sabır toplamam gerekiyordu.

Kapı açılıyor ve beni karşılayan Viv değil de Audrey olunca otomatik gülümsemem biraz azalıyor.

"Vay canına. Daha açık olabilir miydin?" Rey içeri girmeme izin vermek için kenara çekilirken kaşlarını çatı. "En azından de beni gördüğüne sevinmiş gibi davranabilirsin."

"Üzgünüm, Rey." Eğilip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ona sevdiği Fransız çikolatalarından bir kutu uzatıyorum. "Umarım bu telafi eder."

"Öyle." Kapıyı kapatmadan önce bana hızlıca sarılıyor. "Teşekkür ederim. Bu çok tatlı ve düşünceli."

"Alex yaklaşan sınavların yüzünden biraz stresli olduğunu söyledi, ben de biraz çikolatanın yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Gerekli değildi ama çok makbule geçti." Audrey kutuyu tezgâhın üzerine bırakıyor. "Yılın bu zamanlarında sınav stresi ikimiz için de normaldir."

Belki de Viv'in son birkaç aydır garip davranmasının nedeni budur. Eve pek gelmiyordum ama beni hayatında istediğini rağmen benden kaçıyordu. Açık planlı yaşam alanlarına bakıyorum ama Viv'den hiçbir iz yok. "Hâlâ birkaç hafta var ve eminim başaracaksın. Viv nerede?" Tam da banyodan birinin kusma sesi yankılanırken soruyorum. "Hasta mı?" Ayaklarım ona doğru gitmeye başladı bile.

Audrey ceketini, çantasını ve anahtarlarını aldı. "Akşam yemeği ve sinema için Alex'le buluşacağım, yani burası size ait," diyerek soruma cevap vermekten kaçınıyor.

Yatak odalarına ve ana banyoya giden koridorun hemen dışında sallanıyorum. "Tamam, iyi eğlenceler."

"Reeve," diye sesleniyor ben gitmeden önce. Rey alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. "Üzerine fazla gitme. Zor zamanlar geçirdi."

Şimdi resmen endişeliyim.

Banyoya koşuyorum, Viv'in yarı açık kapıdan klozetin üzerine eğildiğini görüyorum. Çiçekleri tezgâhın üzerine bıraktım ve yanına gidip çömeldim. "Hey, bebeğim."

"Reeve," diye fısıldıyor, kırmızı çerçeveli gözlerini benimkilere kaldırarak. Ter boncukları cildini kaplıyor, saçları alnına ve yanaklarına sıvanıyor ve çok solgun. Dudakları çatlamış ve küvete yaslanırken hareketleri uyuşuk.

"Kahretsin, Viv. O kadar da ateşli görünmüyorsun. Bir doktora göründün mü?"

Yavaşça başını sallarken dili dışarı fırlıyor ve kuru dudaklarını ıslatıyor. Sonra kusuyor, kasenin üzerine kuru bir şekilde öğürüyor çünkü midesinde dışarı atacak bir şey kalmadığı çok açık. Saçlarını geriye doğru tutuyorum ve işi bitene kadar bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Kahretsin, bu korkunç," diye inliyor ve ayağa kalkarken onu destekliyorum. "Doktor ne dedi?" Yüzünü temizledikten ve dişlerini fırçaladıktan sonra soruyorum. "Peki bu ne zamandır ediyor?" Onu kucaklayıp kaldırıyorum.

sallanırken kollarıma giriyor, itiraz etmediği için mutlu.

"Bir süre." Başını göğsüme yaslıyor ve ben de yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyorum. Odasına sadece bir kez girmiştım. Bana duvarına astığı çerçeveli Kelly Clarkson imzalı posterini gösterdiğinde. Onu yavaşça kral yatağına yatırırken, "Bundan çok sıkıldım ve çok bitkinim," diyor.

"Serin bir bez ve biraz su getireyim." Yorganın üstünde yan yatarken alnına bir öpücük konduruyorum.

Birkaç dakika sonra döndüğümde elimde bir termometre, soğuk bir bez, bir bardak su ve biraz kraker vardı. Bobby ve Leon'u arayıp ilaçları ve biraz şehriyeli tavuk çorbası almalarını istedim. Leon'u gördüğümde onunla sert bir konuşma yapacağım. Şu anda Viv'i korumakla görevli ve bana Viv'in hasta olduğunu söylemesi gerekirdi.

Oprah röportajımdan sonra Viv ve bana olan ilgi rekor seviyelere ulaştı. Her gün gelen soruları geçiştiriyordum ve Viv'in taciz edilmesini istemiyordum, bu yüzden onunla konuştum ve Leon'a ona göz kulak olması için işimden ayrılmasını önerdim. Neyse ki hemen kabul etti ve bu, onun güvende olduğunu bilerek geceleri daha rahat uyuyabileceğim anlamına geliyordu. Artık sadece Bobby ve ben varız ve şu ana kadar her şey yolunda. Eğer işler çıkırından çıkarsa, ikimize de ek koruma sağlamak için birkaç koruma daha tutabilirim.

"Yardım edeyim." Malzemeleri yatağın başucundaki masaya bırakıyorum ve arkalığa yaslanmasına yardım ediyorum. Soğuk bezi nemli vücuduna sürüyorum.

ve ateşini ölçün. Normal aralıkta, ki bu büyük bir rahatlama. Muhtemelen midesini üşütmüş ama ciddi bir şey yok gibi görünüyor. Saçını saç bağından kurtarıyorum, tekrar sabitlemeden önce tarıyorum, böylece biraz daha kusarsa yolundan çekilmiş oluyor. "Üstünü değiştirmek ister misin?" Muhtemelen rahatsız olduğunu tahmin ederek soruyorum.

"Enerjim yok." "Yardım edebilirim."

Gözlerimin içine derin derin bakıyor ve onu bu kadar solgun ve kırılgan görmekten nefret ediyorum. Bakışları çok yoğun ve aklından neler geçtiğini merak ediyorum. "Bakmayacağım," diyorum onu soymamdan endişe ediyorsa diye. "Gerçi daha önce görmediğim bir şey değil," diyerek gergin ortamı yumuşatıyorum.

Kollarını kaldırmadan önce dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. Külotuna kadar soyunmasına yardım ettiğimde bitkin bedenini hareket ettirmek için büyük çaba harcıyor gibi görünüyor. Sonra şifonyerinden temiz bir ipek gecelik alıp içine girmesine yardım ediyorum. Viv yorganın altına giriyor, ben de yatağın kenarına tüneyip yorganı göğsüne kadar çektikten sonra ona suyu uzatıyorum. "İç şunu. Muhtemelen susuz kalmışsındır. Leon'dan biraz sıvı getirmesini istedim.

Eczaneden serum ve Gatorade. Sana tekrar elektrolit vermemiz gerekiyor. Sonra belki midenizi yatıştırmak için nane çayı ya da zencefilli gazoz deneyebilirsiniz."

Gözleri yaşlarla doluyor ve alt dudağı titriyor.

"Hey," diyorum usulca, bir yanağını hafifçe avuçlayarak. "Ne oldu?"

Gözyaşları sessizce yüzünden aşağı yuvarlanırken birkaç kez yutkunuyor ve ben paniklemeye başlıyorum.

"Reeve." Sesi titriyor.

"Evet, bebeğim." Parmaklarımı usulca yanağında gezdiriyorum.

"Hamileyim," diye fısıldıyor ve tüm bedenim kaskatı kesilirken parmaklarım duruyor.

Kan beynime hücum ederken ve midemde düğümler oluşurken defalarca gözlerimi kırpıştırıp şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sadece hayal etmediğimden emin olamıyorum. "Az önce hamile olduğunu mu söyledin?" Boğuk bir sesle söyledim.

Yavaşça başını sallıyor.

Aklımdan türlü türlü düşünceler geçerken beynim bunu kavramakta zorlanıyor. Güçlü bir düşünce kafama bir yumruk gibi indiğinde korku boğazıma kadar tırmanıyor ve bilmek zorundayım. "Bu benim mi?"

"Evet," diye fısıldıyor, kolumu tutarak.

"Bebeğimiz mi olacak?" Düşüncelerim hızlanmaya devam ederken sırıyorum. Bu kadar kısa bir süre içinde iki kadını hamile bırakmanın ve ikisinin de birlikte hamile kalmasının olasılığı nedir?

Yüzünden akan gözyaşlarını silerken başını sallıyor.

Aman Tanrım. Bunu aklım almıyor. Vivien benim çocuğuma mı hamile? Yüzlerce farklı düşünce bana her açıdan ateş ederken içimde dönen mutluluk ivme kazanıyor. Bu inanılmaz bir haber! Olabilecek en iyi şey. Bebeğim hayatımın aşkının içinde büyüyor ve ben bunu çatılardan haykırmak istiyorum çünkü delicesine mutluyum. Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi ve kalbim patlama noktasına kadar dolu.

"Kızdın mı?" diye soruyor ve boşluğa bakıp durduğumu ve muhtemelen onu korkuttuğumu fark ediyorum.

"Hayır, bebeğim." Muhteşem yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve kocaman . "Azıcık bile değil. Beni gezegendeki en mutlu adam yaptın." Onun aynı derecede duygusal bakışlarına bakarken gözyaşlarım gözlerime saplanıyor. "Bu harika bir haber. Çok heyecanlıyım!" Eğilip dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum ve karnının bebeğimle şiştiğini görmek için sabırsızlanıyorum." Yüzümdeki sırıtış kadar geniş ki ikiye ayrılmakla tehdit ediyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi haber. Çok heyecanlıyım bebeğim. Hep seninle çocuk sahibi olmak istemiştin." Bu bir işaret gibi geliyor. Bir çocuğumu vermek zorunda kaldım ama bu çocuk bende kalacak. Viv ve ben her zaman istediğimiz aileye sahip olacağız.

"Gerçekten mutlu musun?" Bana bakarken alnında kırışıklıklar beliriyor.

"O kadar mutluyum ki dünyaya anlatmak istiyorum!" Gerçek anlamda değil tabii ki. Yanına tırmanıyorum ve onu dikkatlice kucağıma alıyorum, kollarım onu sararken başını göğsüme koyuyorum. Kalbim yeni bir ritimle atıyor ve dünyamda her şey yeniden doğru geliyor. Tam olarak olmamız gereken yerdeyiz ve kalbimin arzuladığı her şeyi elde ediyorum. Bunun gerçekleşmesini sağlayanlara sessiz teşekkürlerimi sunuyorum. Bu resmen hayatımın en güzel günlerinden biri. "Hep istediğim şey buydu, Viv. Bunu biliyorsun."

"Çok ve birlikte bile değiliz."

Yirmi bir yaş o kadar da genç değil ve bu bebeğe her şeyin en iyisini verebilecek kaynaklara sahibiz. Hiçbir şey istemeyecek. Bize gelince, bu sadece anlambilim. "Kelimeyi söyle, ben de bunu şimdi düzelteyim." *Evlen* benimle, dilimin ucunda ama ağzımdan kaçırmak üzere değilim. Hala hatırlıyorum

Son evlenme teklif ettiğimde. Acele verilmiş bir karardı ve tamamen yanlış bir karardı. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Vivien ona her zaman göz kulak olacağını biliyor. İçten içe onunla evlenmek istediğimi biliyor. Sadece zamanlama doğru olduğunda soracağım ve o da evet diyecek.

"Hamile olduğum için bunu, *bizi* aceleye getirmeyeceğim." Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Hissettiklerimi değiştiremem. Sanki hiç var olmamış gibi onu kalbimden söküp atamam. Hâlâ tüm duygularımı sindirmek için zamana ihtiyacım var ve hormonlarım çıldırmış durumda ve bu sadece kafa karışıklığımı artırıyor."

"Mutlu musun? Bu bebeği istiyor musun?"

"Yüzde yüz. Zamanlama ideal değil ama bu bir bebek. Sevgiden doğan bir bebek. Nasıl mutlu olmayabilirim ki?" Gözyaşları yine görüşünü bulandırıyor.

Cevabının bu olacağından oldukça emindim ama bunu doğruladığım için mutluyum ve aynı sayfada olduğumuz için mest oldum. "Beni hâlâ seviyor musun?"

"Evet, kesinlikle. Bu asla değişmeyecek."

Dudaklarımı bir gülümseme daha süslüyor çünkü gülümsemeye devam edemiyor gibiyim. "O zaman işleri yoluna koyarız. Her seferinde bir gün alacağız. Her seferinde bir adım ve ben hep senin yanında olacağım." Dudaklarımı tekrar onunkilere değdiriyorum, bana izin verdiği için mutluyum. Eve geldiği günden beri öpüşme ya da sarılmanın ötesinde samimi bir şey olmadı. Seviştığımız ve yeni bir hayat yarattığımız günden beri.

"Yanına taşınmalıyım. Böylece sana bakabilirim."

Başını sallıyor. "Bu bana alan tanımak ya da almak değil." "Hamilesin ve eğer bu normalse, yardımına ihtiyacın var."

"Audrey var ve ben her gün hasta olmuyorum. Bugün en kötüsü oldu. Doktor bulantının genellikle ilk üç aylık dönemden sonra geçtiğini söyledi."

"Kaç aylık hamilesiniz? Bebek ne zaman doğacak ve ne zamandır biliyorsunuz?"

Dudağının kenarını çiğniyor. "On üç haftalık hamileyim. Bebeğimiz Mayıs başında doğacak ve kızmayın ama bunu iki aydır biliyorum."

Yalan söylemeyeceğim ama bu haberi bu kadar uzun süre bekletmiş olması canımı acıtıyor. "Neden bana söylemedin?" Nedenini bilebileceğime dair bir şüphem var.

"Ben de kendimle yüzleşmeye çalışıyordum ve bu sürenin çoğunda sen yoktun. Sana telefonda söylemek istemedim."

Buna tam olarak inandığımdan emin değilim ama şimdi onu üzecek bir şey yapmayacağım ya da söylemeyeceğim. "Sorun yok. Anlıyorum ve kızgın değilim."

Gözleri daha fazla yaşla dolar. "Tanrım." Bir hıçkırığın üzerine kıkırdıyor. "Bugün gözyaşı kanallarım kırılmış gibi hissediyorum. Ağlamadan duramıyorum. Hormonlarım çıldırıyor."

Onu kollarımın arasına alıp başını göğsüme bastırıyorum. "Sorun değil. Eminim her şey olacağına varmıştır. Ve söylediklerimde ciddiydim. Buraya taşınabilirim ya da sen benim yanıma taşınabilirsin. Evimden UCLA'ya sadece yirmi dakikalık bir yolculuk var." Kolunu okşadım. "Seninle ilgilenmek istiyorum ve bunu tek başına yapmanı istemiyorum. Her dönüm noktasında yanında olmak ve her randevuna katılmak istiyorum."

"de senin dahil olmanı istiyorum ama bir ilişkiye geri dönmek için acele etmeyeceğim.

Hâlâ güven sorunlarım var ve çözmemiz gereken başka şeyler de var."

Aynı fikirde değilim ama bu benim ne istediğimle ilgili değil. Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır. "Sanırım bu hâlâ arkadaş bölgesinde olduğum anlamına geliyor?" Kırgınlığımın sözlerime yansımaya izin vermemeye çalışıyorum.

"Şimdilik, ama seni bunun dışında tutmayacağım. Söz veriyorum." "Kadın doğum uzmanınız var mı?"

Başını sallıyor.

"Takvimimde engelleyebilmem için randevu tarihlerinin bir listesini almam mümkün mü?"

"Tüm randevularımı önceden planlayabilirim. Eminim sorun olmaz."

"Tamam, güzel. Ayrıca, seninle bir sonraki kariyer hamlem hakkında konuşmayı planlıyordum, o yüzden bunu şimdi konuşabiliriz." Ciddi bir konuşma yapabilmemiz için onu yanımdaki yatağa geri kaydırıyorum. "*Euphoria*'da başrol konuk oyunculuğu teklifi aldım. Toplamda dört bölüm olacak. Çekimler çoğunlukla Sony Culver City'de ve Los Angeles ile Cali'de birkaç yerde yapılacak. Çekimler önümüzdeki ay *In a Different Life*'in prömiyerinden hemen sonra başlayacak, ancak bir *Euphoria* bölümünün çekimi bir ay sürüyor, bu yüzden Mart ayının sonuna kadar sürecektir. Bu sizin için daha fazla buralarda olacağım anlamına geliyor, ancak bazen çekimler uzun sürebiliyor. Ama acil bir durum ya da başka bir şey olursa yakınlarda olacağım."

"Kulağa mükemmel geliyor." Parmaklarını gömleğimin üzerinden göğsümde ileri geri gezdiriyor ve bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. "Audrey ve ben şovu çok seviyoruz. Seni orada görmek çok hoşuma giderdi."

"Tamam, anlaştık o zaman. Margaret'a yeşil ışık yakmasını söyleyeceğim." Boğazımı temizliyorum. "Yaz boyunca İtalya'da bir film çekmem konusunda ne düşündüğünüzü soracaktım. Anthony Minghella yönetecek,

ve şimdiden bir sürü yıldız oyuncuyla anlaştı. Beni bizzat istedi ve rol inanılmaz. Benimle gelmeyi kabul edeceğini umuyordum ama bebek işleri değiştiriyor."

"Seni desteklemek istiyorum Reeve. Gerçekten istiyorum ama yeni doğmuş bir bebekle denizaşırı bir yere taşınmam."

"Ve sensiz ya da bebeğimiz olmadan olmayacağım, yüzden bunu pas geçiyorum."

Dik oturuyor. "Emin misin? Eğer bu kadar iyi bir roldüyse ve Minghella çok önemliyse, o zaman belki de pas geçmemelisin." Gözlerini boşluğa dikmiş, düşüncelere dalmış görünüyor. "Birkaç haftalığına gelebiliriz, belki zamanın yarısında? Annem ve babam bebek konusunda bana yardım etmek için gelebilirler."

"Bunu benim için yapar mısın?"

Ağzında içten bir gülümseme beliriyor. "Evet. Şimdi anlıyorum ki o yaz Sydney'de senin için çok yalnız geçmiş olmalı. Eğer aramız bu kadar bozuk olmasaydı, seninle orada vakit geçirebilmek için planlarımı değiştirdim. Artık daha iyi seçimler yapmaya çalışıyorum ve daha fazla uzlaşmayı öğrenmemiz gerekiyor. Eğer bu filmi gerçekten yapmak istiyorsan, kabul etmelisin ve bunu başarabiliriz."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Viv de beni aynı tutkuyla öpüyor ve kalbim o kadar doluyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik ve yüzümüz kıpkırmızıydı.

"Benim ölümüm olacaksın," diyor, ama sözlerinin arkasında sıcaklık yok. Sadece sevgi var.

"Seni çok seviyorum Viv ve bu resmen hayatımın en güzel günlerinden biri. Bir bebeğimiz olacak ve her şeyi yetişkinler gibi konuşuyoruz." Onu kollarına çekiyorum ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. "İşleri ağırdan alma ihtiyacına saygı bu yüzden sabırlı olacağım ama bunu başaracağız. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

"R eeve! Vivien! Buraya bak!" Yüzümüzde flaşlar patlıyor ve Viv'i yanıma yaklaşıyorum, vücutlarımızı açılı hale getirip onu parıltının en kötüsünden korumaya çalışıyorum. Biz kameralara gülümseyip kalabalığa el sallarken bir muhabir "Birlikte yaşamaya başladığınız doğru mu?" diye bağıyor. Bu geceki gala için o kadar çok hayran toplanmış ki, ben havada yürüyorum. Bunun gururumdan çok yanımdaki altın renkli vizyonla ilgisi var, ki çok fazla var.

"Evleniyor musunuz?" diye sesleniyor başka bir muhabir ama onları duymazdan geliyoruz. "Anthony Minghella'yı reddettiğiniz doğru mu?"

Evet, içimden cevap veriyorum. Viv yoluna koymak için bir yol bulmaya istekliydi, ancak bebeğimiz henüz birkaç haftalıkken onunla seyahat etmeye zorlanmış hissetmesini istemedim. Aileme öncelik veriyorum ve yüksek profilli rolü geri çevirmek düşündüğümünden daha kolay oldu. Medyanın bilmediği şey ise yönetmenin filmi bir sonraki yaza ertelemiş olması, sırf ben de orada olabileyim diye.

Margaret bana söylediğinde aklım başımdan gitti.

Herhangi bir yönetmenin, hele de onun statüsündeki bir yönetmenin, sırf başrolü ben alayım diye bir filmi erteleyeceğine inanamıyorum. Kabul etmeden önce Vivien'le konuştum ve bir sonraki yaz bebeğimizle birlikte İtalya'ya taşınmayı kabul etti. Geleceğe bu denli umutla baktığını bilmek onun bu işe ne kadar niyetli olduğunun bir kanıtı ve bana hamile olduğunu söylemesinden bu yana geçen üç hafta boyunca aklımı kurcalayan küçük şüpheleri de hafifletti. Tıpkı dün gece yaptığımız konuşma gibi.

Bugün harika bir gün. Dünyanın zirvesindeyim, bir filmi daha kutluyorum, daha fazla övgü dolu eleştiri alıyorum ve hayatımın aşkıyla bir bebek sahibi oluyorum. Şimdi o da benimle birlikte kırmızı halıda, anı paylaşıyor ve beni destekliyor. Rydeville Elite film galalarında böyle olması gerekiyordu.

Bir daha asla Vivien olmadan kırmızı halıda yürümeyeceğime dair kendime sessizce söz veriyorum.

Fotoğrafçılar ve muhabirler bizimle biraz daha dalga geçiyor ama biz onları duymazdan geliyoruz. Sanki zihinsel olarak iletişim kurmuşuz gibi, aynı anda birbirimize doğru dönüyoruz. Avuç içleri ceketime konarken ellerim onun sırtında duruyor.

Bakışlarımız birkaç dakika boyunca birleşip duruyor ve aramızdaki bağın yoğunluğu aramızdaki boşlukta çatırdıyor. Uzanıp tenine dokunuyorum, kalbimi dolduran tüm sevgiyle ona bakıyorum. Flaşlar etrafımızı sarıyor ama bu anda ondan başka hiçbir şey ya da hiç kimse yok.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona tekrar. Dudaklarımı kulağına bastırarak fısıldıyorum: "Hamilelik sana çok yakışıyor." Vivien artık hastalığı geçtiği için ısıltı ısıltı, ama ısıltısı hamile olduğunun görünen tek işareti. Şu anda on altı haftalık ve karnı hâlâ düz. Bu durum Vivien'in okula mümkün olduğunca uzun süre devam etme arzusu için iyiye işaret ve daha sonra evden online derslere geçmeyi planlıyor.

Viv'in anne ve babasına iki hafta önce söyledik ve şok olsalar da büyükanne ve büyükbaba olma ihtimaline çok sevindiler. Lauren Viv'in eve geri taşınmasını istiyor ama Vivien Audrey ile paylaştığı dairede kalmakta ısrar ediyor. Benim de taşınmama izin vermiyor ve çoğu geceyi onların evinde geçirmeme rağmen, asla kalmam için davet ediliyorum.

Sıkı bir şekilde arkadaş bölgesindeyiz, ama arada sırada gizlice öpüşüyoruz. Bu bana on üç yaşındayken ona kız arkadaşım olmasını teklif etmek için cesaretimi toplamaya çalışırken aynı şeyi yaptığımız zamanları hatırlatıyor. Ne kadar basit, ne kadar rahat zamanlardı ve hiçbir fikrimiz yoktu. O yıl sırf ona benim olmasını teklif etmek için kendimi nasıl düğümlediğimi hatırlıyorum. Şimdi çok aptalca geliyor ama o zamanlar bu benim için her şeydi ve aylarca kafama taktığım tek şeydi.

Her neyse, Pazartesi günü yapılacak taramayı dört gözle bekliyorum. Viv bana doktorun bu aşamada görünmemesinin tamamen normal olduğunu söylemesine rağmen her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Karnının büyümesini bekleyememem yanlış mı? Herkesin bebeğimi taşıdığını bilmesini istemem yanlış mı? "Seni seviyorum," diyorum ve yanağına bir öpücük bırakıyorum. Kalabalık çılgına dönüşüyor ve Vivien gösterişli, görkemli bir gülümsemeyle ciğerlerimdeki tüm nefesi alıyor. Yarın bu görüntümüz dünyanın dört bir yanında yayınlanır ya da gazetelerin ön sayfalarında gösterilirse hiç şaşmam.

Halkla ilişkiler çalışanlarından biri bana doğru eliyle işaret ederek içeri girme vaktinin geldiğini gösteriyor.

"Ben de seni seviyorum, Reeve." Kucaklaşmamızdan sıyrılırken parmakları benimkilere dolanıyor. "Burada olduğum için çok mutluyum ve seninle kırmızı halıda yürümekten gurur duyuyorum."

"Siktir, Viv. Herkesin içinde bana böyle şeyler söyleyemezsin. Seni banyoya sürükleyip sikimi içine gömmek istiyorum."

Biraz kıpırdanıyor ve yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor. Dönüp el ele yürürken parmağını şakacı bir şekilde göğsüme sokuyor. "Ve sürekli azgın hamile bir kadına böyle şeyler söyleyemezsin," diye kulağıma fısıldıyor.

"Öyle mi?" Bunu ilk kez duyuyorum. "Söylediklerimi unut."

"Pek olası değil." Eğildim ve doğrudan kulağına konuştum. "Seninle ilgileneceğimi söylemiştim. Eğer seni istersen, seni . Sadece istemen yeterli."

"Yardımcı olmuyorum," diye mırıldanıyor ve beni alışık olduğum uyarı bakışıyla deliyor.

"Sadece bunu kabul ettiğimi bilmeni istiyorum. Angarya sayılmaz." Kaşlarımı sallıyorum, o da gözlerini deviriyor.

Film çok beğenildi ve şehirdeki beş yıldızlı bir otelde film sonrası partideyiz. Benim adıma bir masa ayrılmıştı ve burada Vivien, Alex ve Audrey, Lauren ve Jon ile birlikteyim. Simon gelmedi. Galaya ve partiye. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Herkes nerede?" Alex elinde iki viskiyle masaya dönerek soruyor. Artık sadece ölçülü içiyorum ve saatlerdir burada olmamıza rağmen bu benim ilk içkim. Sorun alkol olmasa da, sarhoşken uyuşturucu kullanmaya daha kolay meyledebilirim. Bu yüzden bugünlerde güvende olmak için alkol alımımı sınırlandırıyorum. "Kızlar tuvalete tazelenmeye gitti. Sanırım onları dans pistinde tükettik ve Jon ile Lauren bazı sektör liderleriyle konuşuyorlar."

"Dün gece ona sordun mu?" Alex koltuğuna geri kayarken sorar.

Başımı sallıyorum, etrafta meraklı bir kulak olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Onun olmadığını, benim olduğunu söylüyor." Vivien'e hamile olduğunu söylediği gün sormuş olmama rağmen, bu konu aklımdan çıkmıyordu, bu yüzden dün gece Viv'e bebeğin *ondan* olma ihtimali olup olmadığını sormak için cesaretimi topladım.

En iyi dostum yüzümü inceliyor. Audrey Viv'in hamile olduğunu zaten biliyordu ve o gece eve döndüklerinde ona söyledim. Audrey'nin bunca zamandır bildiği halde hiçbir şey söylememesine biraz kızdı ama en iyi arkadaş olduklarını ve ben bilmeden ona söyleyemeyeceğini anladı. Hepimiz ilişkilerimizde daha dürüst olmaya çalışıyoruz diye

sır olmayacağı anlamına gelir. Biz konuşuyoruz ve bazı şeyleri kendimize saklıyoruz, eminim kızlar da aynısını yapıyordur.

Craig bunun normal olduğunu ve sadece birimiz önemli bir şey sakladığında sorun yarattığını söylüyor. Terapiye devam ediyorum ve en azından şimdilik devam eden bir şey olacak. Konuşabileceğim tarafsız birinin olması iyi bir şey ve beni doğru yolda tutmaya yardımcı oluyor. Uyuşturucuya yönelme eğiliminde olmadım, ancak tek bir olay, tek bir tetikleyici beni o karanlık yere geri gönderebilir. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyorum.

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

Kehribar rengi sıvıdan bir yudum alıyorum. "Ona inanmak istiyorum ama bana doğruyu söylediğinden emin değilim. Eve gelene kadar onun erkek arkadaşıydı. Şu DNA testlerinden birini yaptırdığı için bana iki ay boyunca söylememiş olabileceğini düşündüm. Öyle olduğunu umuyorum. Ama hala endişelenen küçük bir parçam var. Bu yüzden aramıza mesafe koyduğunu düşünüyor."

"Ondan bir test yapmasını isteyebilirsiniz."

Başımı salladım. "O zaman ona inanmadığımı düşünecek ve bu da bizi geriye götürecektir." Papyonumu gevşetiyorum. "Vivien'e güveniyorum, Alex. Onun kalbi temiz. Bebeğin benden olmadığına gerçekten inansaydı beni oyalamazdı. Belki de sadece kalbiyle temkinli davranıyordur. Ben ona güvenmeyi ve inanmayı seçiyorum."

"Sizi kasıtlı olarak yanlış yönlendirmeyeceğine katılıyorum. Kesinlikle bu kadar ciddi bir konuda değil."

Arkadaşıma gülümsüyorum. "Ona şüphe duymuyorum ve tamamen bu işin içindeyim."

Viv'e güvenmeli ve kulağıma fısıldayan o kötü sesleri kafamdaki kilitli bir kutuya tıkmalıyım.

Uyumakta zorlandığım gecelerde, bir çocuktan vazgeçip diğerinin benden olmadığını söylemenin ve Vivien'i rakiplerime ironisini düşünüyorum. Bu çok gerçek bir korku ve tüm ilerlememi sekteye uğratmakla tehdit ediyor. Bu yüzden bu öneriyi kilitli kutuya atmaktan ve yokmuş gibi davranmaktan başka çarem yok. Vivien gerçekten öyle olduğunu düşünmese beni bunun benim bebeğim olduğuna inandırmazdı. İnanmam gereken tek gerçek bu ve ben de bunu kabul etmeyi seçiyorum.

Sesini alçaltmadan önce etrafına bakınıyor. "Baba olacaksın. Vay be. Hala inanamıyorum."

Ona megawatt gücünde bir sırıtma yapıyorum. "Biliyorum. ."

Aramayı sonlandırıyorum ve mutfağında yere yığılıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken parmaklarımı telefonumun etrafında kıvırıyorum. Bugün her zaman zor olacaktı çünkü geçen Noel günü Viv'in kalbini kırmış ve bizi ayırmıştım, bu yüzden bu haber acımı daha da arttırdı.

Benim bir oğlum var.

Bodhi bir saat önce İsviçre'de doğdu. Üç hafta erken. Muhtemelen o lanet olası fahişe kendisine ilaç vermesi için bir hastabakıcıya rüşvet verdiği için ve kim bilir ona ne tür bir zarar verdi.

Doktor kilosunun biraz düşük olduğunu ama sağlıklı görüldüğünü söyledi. Herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için bazı testler yapacaklar ve her şey yolunda giderse bir hafta içinde Lori ve Travis ile birlikte ABD'ye uçacak. Carson onları oraya götürüp getirmek için özel bir jet ayarladı. Parasını ben ödüyorum. Malum nedenlerden ötürü Studio 27 jetini kullanmak ya da babamı bu işe bulaştırmak istemedim.

Cep telefonum çalana kadar sersemlemiş bir halde oturuyorum, zihnim çalkalanıyor, kalbim ağırlaşıyor. Arayanın Lori olduğunu görünce açtım. Mutluluk gözyaşları döküyordu ve birkaç dakika konuştuk. Eve geldiklerinde benim de gelmemi istiyor. Onunla tanışmamı istiyor. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bağlanmak istemiyorum ama büyüdüğünde ona gerçeği söylemek konusunda uzun uzun konuştuk. Onu bu bilgiden mahrum etmek doğru gelmiyor.

Her insan nereden geldiğini bilmelidir, hoş bir hikaye olmasa bile.

Sessiz bir ilgi bile olsa onun hayatında bir rol oynamış olmamın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyor. Hala ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Lori ve ben biraz yakınlaştık. En azından iki haftada bir konuşuyoruz. Evrakların hepsi imzalanmış ve evlat edinme onaylanmış olsa da, beni de dahil etmeye, onun gelişi için yaptıkları hazırlıkları ve onunla yapmayı planladığı şeyleri bana kararlı görünüyor.

Harika bir anne olacak. Tıpkı Vivien gibi.

"Gitmem gerek," diyorum. "Noel yemeği için Vivien'in evinde bekleniyordum. Geç kalıp onu endişelendirmek istemem."

"Vivien ?"

"Harika gidiyor." Onun parlayan yüzünü hayal etmek yüzüme bir gülümseme getirmeye yardımcı oluyor.

"Peki ya oğlun?"

Lori'ye bir erkek beklediğimizi söyledim. "Bebekle ilgili her şey yolunda." Kalbim her zamanki gibi çarpıyor ama bugün biraz buruk.

"Acaba birbirlerine benzeyecekler mi?" diye düşünüyor ve ben bugün bunu gerçekten yapamam.

"Mutlu Noeller, Lori. Travis'e selamlarımı ilet."

"Sen de öyle, Reeve. Umarım bugün senin için çok zor geçmez. Bana ihtiyacın olursa buradayım ve seni mesajla bilgilendirmeye devam edeceğim."

Telefonu kapatıp otomatik pilot moduna geçiyorum, hediyelerle dolu çantaları alıp North Beverly Park'a doğru otuz beş dakikalık yola çıkmadan önce duş alıp giyiniyorum.

Millses'lerde herkesin keyfi yerinde ve bu çoğunlukla dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor. Yemek masasında Viv'in yanına oturuyorum, eğilip onu öpüyorum, elini sıkıyorum ya da avucumu kalçasına koyuyorum. Çocuğumu neden feda ettiğimi hatırlamak için ona dokunmam gerekiyor. Neden bu dünyaya yalnız gelmesine izin verdiğimi. Doktor Saffron'un Bodhi'yi tutmayı reddettiğini ve ona neredeyse hiç bakmadığını söyledi. Onunla ilgilenmemesi beni memnun etmeli ama bu beni oğlum için üzmemekten başka bir işe yaramıyor. Binlerce kilometre uzakta ve onunla sadece bir doktor ve hemşire ekibi ilgileniyor.

Yanlış geliyor.

Orada olmalıyım.

Hayatının ilk birkaç dakikasında onu kucağında tutan, onu seven biri olmalıydı. Bu senaryodan kaçınmak için Lori ve Travis'in doğumdan birkaç gün önce İsviçre'ye gitmesine karar verilmişti, ancak erken doğum bu planı bozdu.

Kalbim acıyor ama kendime gelmeye çalışıyorum. Lori ve Travis yarın uçakta olacaklar ve bu arada Bodhi'yle ilgilenen doktor ve hemşirelerden oluşan mükemmel bir ekip var. O iyi olacak. Bu kararı ben verdim ve bunun üzerinde duruyorum ama sanırım olaylar beklenmedik bir şekilde gerçekleştiğinde ve beni bir döngüye soktuğunda böyle hissetmek çok doğal.

"Gel benimle yürüyüşe çık." Viv yüzümü avuçluyor ve ben uyuyakaldığımı, herkesin yemeğini bitirdiğini fark ediyorum.

"Ceketini giy. Yağmur bekleniyor," diyor Lauren, anlam veremediğim bir bakışla beni delip geçerek.

Vivien'in yağmur ceketini giymesine yardım ediyorum ve bahçeye çıkmadan önce Jon'unkilerden birini ödünç alıyorum. Lauren arka taraftaki arazilerinin çevresine bir yürüyüş yolu inşa etmiş, başlangıç noktası da meşhur gül bahçesi.

Viv kolunu benim koluma gül bahçesine doğru yürüyoruz. "Odadaki fil hakkında konuşacak mıyız?" diye soruyor.

"Bunu istediğini hayal bile edemiyorum." Daha önce yağan yağmur nedeniyle çimlerin altı nemli.

"Hiç olmamış gibi davranmak bunu silmeyecek ve Noel'in bizim için sonsuza dek mahvolmasını istemiyorum."

Boğazıma bir yumru oturdu. Benim için başka bir şey olacak mı? Bu sadece hayatımın en kötü günlerinden birinin -sevdiğim kadını kaybettiğim günün- yıldönümü değil, aynı zamanda ilk oğlumun dünyaya geldiği gün ve sanırım sonsuza dek nostaljik ve üzgün olacağım bir gün olacak.

"Seni affediyorum, Reeve." Beni gül bahçesinin girişinden birkaç adım ötede durdurdu. "*Seni affediyorum.*" Yüzümü avuçlarken gözyaşları gözlerine saplanıyor. "Lütfen kendini affet."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Duygularım bugün tehlikeli bir ipin üzerinde dengede duruyor ve bunu ondan saklayabileceğimden emin değilim.

"Bebeğim, lütfen ağlama" dedi ve ben ağladığımı bile fark etmedim.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken içimden acı akıyor, ona yaslanıyorum, duygularıma boyun eğerken onun tesellisini kabul ediyorum. Okyanusun ötesinde başka bir kadın benim çocuğumu doğurmuşken ondan teselli isteyen en kötü insanım.

"Seni seviyorum." Bana sıkıca sarılıyor ve yüzüme öpücükler konduruyor. "Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye hıçkırarak boynuna sarılıyorum.

"Geçen yıl bu zamanlar hayatımın en kötü günüydü, ama bakın bir yıl ne kadar fark yaratıyor?" Elimi tutarak beni gül bahçesinin hemen içindeki banka doğru çekti. "Reeve." Yan tarafa dönüyor ve dizlerimiz birbirine değiyor. Ellerimi daha yumuşak, daha küçük elleriyle tutuyor ve beni öpüyor. Şefkatli ve sevgi dolu ve ben bunu hak etmiyorum.

"Bana bakmaya bile nasıl katlanabiliyorsun bilmiyorum." Gözlerimi kucağıma indiriyorum.

"Reeve," diye tersliyor, yüzümü kavırıyor ve bakışlarımı kendi yüzüne çevirmeye zorluyor. "Bizi ayırmaya çalıştı ama başaramadı çünkü aşkımız çok güçlü. Aramızdaki bağ inkâr edilemeyecek kadar yoğun. Birbirimizi hâlâ seviyoruz." Elimi çekip hâlâ düz olan karnının üzerine koydu. "Bir bebeğimiz olacak. Bir aile olacağız ve o bunu bizden alamaz." Burnunu çekiyor ve gözlerinde duygu parıldıyor. "İkimiz de hatalar yaptık ama onlardan ders aldık. Eskisinden daha güçlüyüz. Bu yıl da Noel'i mahvetmesine izin vermeyecek kadar güçlüyüz."

Elini benimkinin üzerine, karnının üzerine koyuyor. "Gelecek yıl bu zamanlar oğlumuz ilk Noel'ini kutluyor olacak." Tüm yüzü sanki bir melek tarafından dokunulmuş gibi aydınlanıyor. "Yeni mutlu anılar biriktireceğiz ve her Noel üzüntü değil neşe zamanı olacak."

Bu sözlerin benim için ne kadar anlamlı olduğunu ya da moralimi nasıl yükselttiğini bilemez. Dört gözle bekleyeceğimiz çok şey var ve Bodhi çok seviyecek ve bakılacak. Bu kutlama zamanı, birine acıma partisine dalma zamanı değil. Sadece Vivien bana destek olabilir ve ışığı görmeme yardım edebilir. O benim için hep öyle oldu. "Ben sana layık değilim." Alnımı onunkine yaslıyorum. "Sana layık değilim."

"Yine başlama bu saçmalığa," diye takılıyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Saçlarını ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Belki bir ya da iki kez." Stresimin bir kısmı hafifliyor ve başımı omzuna koyup saçlarımla oynamasına izin veriyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor.

"Sen benim en iyi arkadaşısın Reeve ve zamanla daha fazlası olacaksın."

Başımı kaldırıyorum. "Ciddi misin?"

Uzun saç tellerini gözlerimden uzaklaştırıyor. "Evet, biliyorum." Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ama yine de doğum sonrasına kadar her şeyi gizli tutmak istiyorum."

Kafamdaki kilitli kutu tıkırdıyor ama sürgüleri sağlamlaştırıyorum. Bugün bu düşüncelerle başa çıkamam ve kendime ona şüpheyile yaklaşacağıma dair bir söz verdim ve bu hala geçerli.

"En azından çıkarları olan arkadaşlar olabilir miyiz?" Ukala bir sırıtışla öneriyorum çünkü bugün ona gerçekten ihtiyacım var. Kendi başına seksten bahsetmiyorum. Arzuladığım şey yakınlık. Ve ona her yönden bağlı hissetmek çünkü bu işte birlikte olduğumuzu bilmeye ihtiyacım var ve bugün savunmasızım.

Gözlerini deviriyor. "Sınırları zorlamayı seviyorsun, bebeğim."

Omuz silkiyorum. "Her günün her dakikasının her saniyesinde seni istiyorsam yapacak bir şey yok."

"Romantik Reeve'i seviyorum."

Bana Romantik Reeve diye hitap ettiğinde kalbim her zamanki gibi çiçek açıyor. "Seninle sevişmeme izin verecek kadar mı?" Evet demesini beklemiyorum ama denediği için bir erkeği suçlayamazsın.

Dudakları tutkulu bir öpücükle inmeden önce kolları boynuma dolanıyor, ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Evet." Gözleri benimkilere dikildi. "Bu gece kalacak mısınız? Sana ihtiyacım var, senin de bana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum ve ikimizi de reddetmekten ya da bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaktan bıktım."

"Bu hoşuma

gider."

"Güzel."

Gülümsemesi beni sıcaklıkla yıkıyor, kırık parçalarımın bazılarını iyileştirmeye yardımcı oluyor. Muhtemelen bunun doğruluğunu ya da yanlışlığını sorgulamalıyım ama bugün kendimi de inkar edemeyecek kadar bencilim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Viv ile onun yatağında saatlerce seviştim ve onaylanmaya ihtiyacım olduğundan değil, ama verdiğim kararı pekiştirdi ve beni kabul ve huzur dolu bir yere getirmeye yardımcı oldu.

ŞİMDİ - 21 YAŞ

Oğlumu kucağıma alıp uykulu küçük yüzüne, minicik ellerine ve mükemmel biçimli ayaklarına bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve midem milyonlarca düğüm atıyor. "O çok küçük," diye fısıldıyorum ona huşu içinde bakarken. Hissettiklerimi tarif edemiyorum ya da kalbimi paramparça olsa da Lori'nin Bodhi'yle tanışma teklifini kabul ettiğim için pişmanlık duyuyorum.

Lori, Travis'e yaslanıp beni oğlumla birlikte izlerken gülümseyerek, "Kilosu düşük ama endişe verici değil ve diğer tüm testler de çıktı," diyor.

"O çok güzel." Ona baktığımda sadece o kaltağı göreceğimi sanmıştım ama onda o kaltaktan hiçbir şey görmüyorum. Bebekliğimin tıpatıp aynısı. Lauren'da bir sürü bebeklik fotoğrafım var ve bu hafta ondan albümü istedim. Tabii ki diğer oğlumun doğumu yaklaştığı için duygusallaştığımı düşünüyor ve bu da benim suçluluk duygumu artırıyor.

Kabullenmek için çok fazla. Bodhi'nin doğumundan bu yana geçen iki hafta içinde duygularımla başa çıkmakta zorlandım ve tüm duygularımla başa çıkabilmek için Craig ile ekstra terapi seansları ayarlamak zorunda kaldım.

"O gerçekten öyle. İçi de dışı da. O en iyi küçük bebek ve biz ona daha fazla aşık olamazdık."

Yeni evlerinin davetkâr oturma odasına göz gezdiriyorum. Bebek eşyaları, battaniyeler ve sevimli oyuncaklar odanın her tarafına dağılmış durumda ve sıcacık bir aile havası yayıyor. Oğlumun burada bu insanlarla birlikte büyüyeceğini bilmek kalbimi ısıtıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, oğlumu daha yakından tutarken başımı kaldırıyorum. "Bunu onun için yaptığın için teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, Reeve." Lori gözlerinde yaşlarla öne çıkıyor. "Kız kardeşim umursamazken sen umursadın. Ona iyi bir yuva vermek için en büyük fedakârlığı yaptın ve motivasyonunu anlıyorum. Viv'in senin için ne anlama geldiğini biliyorum ama bunun ne kadar zor olduğunu da görüyorum. Sen iyi bir adamsın. Bu seçimi yaptığın için kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Onu göğsüme kaldırıyorum ve başımı eğiyorum, teninden yayılan lavanta kokusunu içime çekiyorum ve küçük bedeninin sıcaklığını hissediyorum. Yumuşak alnına bir öpücük konduruyorum. "Güle güle oğlum. Seni çok seviyorum ve umarım Lori ve Travis ile bir ömür boyu mutlu olursun. Büyüdüğünde gelip beni bulmak istersen, söz veriyorum senin için orada olacağım." Gelecekte bir noktada Vivien'a ondan bahsetmeye karar verdim bile. Öleceğim güne kadar bu sırrı kalbimde taşımayı aklım almıyor.

Onu Lori'ye uzatırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Fotoğraf çektiirmek ister misin?" diye soruyor, bakışlarından endişe yayılıyor.

Başımı salladım. "Onu görmeme izin verdiğin için teşekkür ederim ama en iyisi onu bir daha görmemem. Bu her şeyi daha da zorlaştıracak." Cebimden mühürlü zarfı çıkarırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Eğer ikiniz için de uygunsa, ona yılda bir kez yazmak istiyorum. Bunu Noel'den sonraki gün yazdım. Büyüdüğünde, benim hakkımda bilgi edinmek isterse, belki bunları ona verebilirsiniz?" Diğer mektubu çıkarmadan önce nemli gözlerimi siliyorum.

Zarfin üzerinde Vivien adının yazılı olduğunu görünce Lori'nin kaşları çatılır. "Her yıl Bodhi için bir mektup gönderdiğimde Vivien için de güncellenmiş bir mektup göndereceğim. Eğer bana bir şey olursa, yardıma ihtiyacın olduğunda onun yanında olmasını sağlamak istiyorum. Kanıt olmadan kapısına öylece gidemezsin. O mektup bunu yapacaktır."

"Bundan emin misin, Reeve? Her zaman Carson'a gidebilirim."

"Yapabilirsin ve bu senin seçimin, ancak hiçbirimiz bizi neyin beklediğini bilmiyoruz ve ben tüm olasılıklara hazırlıklı olmak istiyorum."

"Yaşımdan çok daha olgunsun, Reeve."

Bazı günler kendimi yaşlı hissediyorum, sanki çoktan birçok hayat yaşamışım gibi. Her şey olup bittiğinden beri olgunlaştım, çünkü olgunlaşmak zorundaydım, ama onun bu düşüncesine tam olarak katılmıyorum. Bazı günler hala ne yaptığını bilmeyen küçük çocuk gibi hissediyorum.

Her iki mektubu da alır. "Tüm mektuplarınızı saklayacağım ve eğer isterseniz Aralık ayında da size nasıl olduğuna dair bir mektup gönderebilirim."

Bunu uzun süre düşünmeme gerek yok. Canım yansa da nasıl olduğunu bilmek istiyorum. "Çok isterim, teşekkür ederim." Sehpanın üzerinde duran çantamı karıştırıp yumuşak oyuncak çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. "Umarım bunu onun için almamda bir sakınca yoktur."

"Elbette. Hediye gönderebilirsin, Reeve. Söylediklerimizde ciddiydik. Eğer onun hayatına dahil olmak istiyorsan sana engel olmayacağız."

"Minnettarım, ancak en az katılım ve temasın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Eğer fikrini değiştirirsen, nerede olduğumu biliyorsun." Bebek kıpırdandığında koluma vuruyor ve bu benim gitmem için bir işaret oluyor. "Bize ihtiyacın olursa, biz buradayız."

"Her şey için teşekkür ederim ve kendinize iyi bakın."

Aylar bir faaliyet kasırgası içinde geçip gidiyor. *Euphoria*'yı çekiyorum ve çalışmadığım günlerde Viv ve Rey'in evinde takılıyorum. Alex sezon bittiğinde ayda bir kez geliyor ve Audrey de ayda bir kez onu görmek için Boston'a gidiyor ve Viv ile benim yapamadığımız şekilde bu işi yürütüyorlar.

Viv artık kendini gösteriyor ve sanırım kampüsteki günleri en azından bu dönem için sona eriyor. Derecesini bitirmek istiyor ve ben de gelecek yıl bir ya da iki projeden fazlasına katılmamaya karar verdim, böylece o derslerine devam ederken bebeğe bakabileceğim. Lauren yardım etmek için can atıyor ve gerekirse her zaman bir dadı tutabiliriz, bu yüzden idare edeceğiz.

"Aman Tanrım, çabuk Reeve, gel ve bunu hisset," diye bağıyor Viv yatak odasından, beni almam için gönderdiği hediyelerle yüklü olarak daireye döner dönmez. Dükkânda paparazzilerin dikkatini çektiğim için dönüş yolum iki kat daha uzun sürdü. Adamları sarsmam gerekiyordu, böylece onları doğrudan Viv'e yönlendirmemiş olacaktım. Bize olan ilgi hâlâ çılgınca ve Viv karnını gizlemek için kat kat bol kıyafetler giymek zorunda. Doğmamış çocuğumuzu korumak ve onu açıklamaya hazır olana kadar haberleri basından uzak tutmak istiyoruz.

Çantayı tezgâhın üzerine bırakıp odasına koşuyorum. "Ne ?"

"Bak." Sırtını yatak başlığına dayayıp yatağa uzandığında ve şişmiş, çıplak karnı tümüyle ortaya çıktığında kocaman bir sırıtış takınıyor. Bir uzvu yukarı doğru itilmeden önce karnının gözle görülür şekilde hareket etmesini izlerken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Ne oluyor lan?" Karnı şişerken soruyorum.

Elimi tutuyor. "Karnımı tekmelemeye çalışıyor. Son on dakikadır bunu yapıyor. Bekle." Hayretler içinde karnının hareketini izliyorum. Bunu görmek aklımı başımdan alıyor. Her şeyi çok gerçekçi kılıyor. İçerideki küçük oğlumuzun Viv tarafından beslendiğini, büyüdüğünü ve güçlendiğini düşünmek. Dokuz hafta sonra bizimle olacak ve . I

Fiziksel olarak her gün takvimde günleri işaretliyorum ve doğumu yaklaştıkça daha da heyecanlanıyorum. "İşte." Elimi karnının kabarık kısmının üzerinde gezdiriyor ve küçük uzvunun avucuma bastırıldığını hissediyorum.

"Bu onun ayağı mı?"

Omuz silkiyor. "Olabilir, belki de eli ya da dirseğidir?" Heyecan yüzünün her yerine kazınmış.

Karnının her yerine öpücükler kondurdum. "Merhaba Easton. Orada ne yapıyorsun, hmm?"

Viv ve ben onun adını birkaç hafta boyunca derlediğimiz bir listeden birlikte seçtik. Listeyi beşe indirdik ve ikimiz de en çok Easton'ı beğendik. Easton Jonathon Lancaster sağlam bir isim ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. "Bizimle tanışmak için bu kadar heyecanlı mısın, erken gelmeye mi çalışıyorsun?" Ellerim Viv'in sıcak karnında dolaşırken düşünüyorum. "Seninle tanışmak için ne kadar heyecanlı olsak da, orada kalmalı ve büyümeye devam etmelisin dostum."

Vivien gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

"Ne?" Küçük heyecan arayıcımız sakinleşirken soruyorum.

"Onunla konuşmana, şarkı söylemene ve tüm klasikleri okumana bayılıyorum. Eğer sana zaten aşık olmasaydım, bunu yapardım."

Başımı onun yanındaki yastığa koymak için yatağa doğru ilerliyorum. "Onu şimdiden çok seviyorum. Onu her düşündüğümde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor."

"Ben de sevdim. Öğrendiğim andan itibaren onu sevdim." Parmakları saçlarımla oynarken keşke bu mükemmel anı sonsuza dek dondurabilseydim diyorum. "Sanırım uyumaya gitti. En azından tekmelerden bir süreliğine kurtulmuş oluruz!"

"Belki de bir olacak." "Ya da bir baş belası."

Viv göz kırpmıyor.

Parmaklarım gergin teninde gezinirken gözlerim onunkilere kayıyor. "Bunu nereden aldığını merak ediyorum, hmm?"

Kıkırdıyor ve kalbim boşluğa doğru yükseliyor. Yanına oturuyorum ve dudaklarını gagalıyorum. Beni hâlâ kol mesafesinde tutuyor ama öpüşmek genelde sorun olmuyor. Noel'den beri seks yapıyoruz ama gece kalmama izin vermiyor, her zaman bu sınırı korumaya dikkat ediyor. "Seni seviyorum," diyorum boynuna sokulmadan önce.

"Ben de seni seviyorum." Yavaşça yan dönüyor ve karnını yatağa yaslıyor. "Bugün yönetim ekibiyle konuştum ve önümüzdeki haftadan itibaren online derslere geçiyorum." Parmaklarını kirli sakalında

yanaklarımda. "Eve geri taşınacağım. Annem son aşamalarda yakınımda olmamı istiyor."

Onun yakın olmasını istiyorum ama bunu ben dikte edemem. Bununla birlikte, açıkça bir şeyler veriyorum.

"Senin yanına taşınmamı istediğini biliyorum. İşleri resmiyete dökmeye hevesli olduğunu biliyorum ve ben de bunu istiyorum Reeve."

"Evlen benimle," geveliyorum ve sonunda kelimelerin serbest kalmasına şaşırmıyorum.

Ona günde en az bir kez sormak istedim.

Yüzü buruşuyor ve onu açık bir kitap gibi okuyabiliyorum.

Cevabının bu olduğunu anlamam için *hayır* demesine gerek yok.

S Bacaklarımı yataktan dışarı sarkıtıyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Özür dilerim, Reeve." Kollarını arkamdan dolayarak bana yaklaşıırken yatak eğiliyor. "Daha çok erken. Henüz o noktada değiliz ama seni seviyorum ve bir gün bunu hâlâ istiyorum."

Kendimi toparladım ve yüzümü ona döndüm. "Ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim. Çok mutluyum Viv. Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi ve bunu resmileştirmek istiyorum. Sanki sonsuza dek bekleyecekmişim gibi geliyor."

"Olacak, bebeğim." Dudakları yumuşak ve tatlı bir şekilde dudaklarıma yapışıyor. "Seni çok seviyorum, Reeve. Seni hayatım boyunca sevdim ve geçtiğimiz birkaç ay bana bunun tüm nedenlerini hatırlattı. Seni incitiyorum ve bundan nefret ediyorum ama biraz daha sabredebilir misin?"

Elini tutuyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. "Kesinlikle." Ayağa kalkıyorum ve gülümsüyorum. "Şimdi biraz çikolatalı dondurma ve kornişon turşuya ne dersin?"

Göğsünü okşuyor. "Bir kadını tatmin etmenin yolunu biliyorsun." "Herhangi bir kadını değil; sadece *seni*."

"Bana bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim. Tüm randevulara geldiğin ve çok heyecanlı olduğun için. Bunu sizinle birlikte yapmanın ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Yapmak istediğim şey bu."

İğrenç atıştırmalıklarını hazırlamak için mutfığa giderken reddinin acısını bir kenara itiyorum ve sonra yatakta birlikte televizyon izliyoruz. Sonra ağrıyan ayaklarını ovuyorum ve çocuğumuza Shakespeare'den bahsederken karnına yağ masajı yapıyorum. Viv deli gibi kıkırdıyor ama küçük oğlumuz şarkı söylediğinde olduğu gibi içten içe buna bayılıyor. Gitmeye hazırlanmadan önce ona bir bardak su ve antiasit ilacını almak için mutfığa gidiyorum.

"Kalır mısın?" diye soruyor.

Bu beklenmedik ve muhtemelen acınası bir jestti ama reddedemeyecek kadar açgözlü ve zavallıyım. "Tabii ki."

Dudağını ısıırıyor. "Sadece sen istersen." Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu hep istiyorum."

"Tamam o zaman." Gözleri parlıyor.

Onun diş fırçasını kullanarak dişlerimi fırçalıyorum ve ellerimi yıkayıp aynadaki yansıma baktıktan önce işiyorum.

Lütfen bu bebek benim olsun.

Düşünce, ben onu tekrar içeri itmeden önce kilitli kutudan dışarı kayıyor.

Hayatım ne zaman bu kadar berbat oldu? Saffron'la birlikte bebeğin başka bir adamdan olması için dua ettim, şimdi ise benim olmasını istiyorum ve küçük bir ihtimal de olsa . Aylar önce Viv'e şüpheyile yaklaşacağımı söylemişim ve bunu yaptım. Zor olmadı. Yıllardır bu kadar mutlu olmamışım. İkimiz de bulutların üzerinde yüzüyoruz ve yeni gelen bebeğimiz için başımız dönüyor. Easton'ın benim olmadığını düşünseydi bana bunu yapacağını hiç sanmıyorum. O zalim değil.

Sadece bazen geceleri, uyumakta zorlandığımda, süregelen bazı sıkıntılar yeniden ortaya çıkıyor. Çoğunlukla aramızdaki mesafeyi hala koruduğu için ve dürüst olmak gerekirse Viv'in beni neden geri çekmeye devam ettiğine dair bulabildiğim tek neden bu, çünkü her şey harika. Gülüyoruz, gülümsüyoruz ve tıpkı eski günlerdeki gibi bol bol takılıyoruz. Beni sevdiğini biliyorum çünkü bana sık sık söylüyor. Beni istediğini biliyorum çünkü yüzünde saklamaya çalıştığı arzuyu görüyorum. Bir bebeğimiz olacak, bu ikimizi de heyecanlandıran bir şey. Büyürken konuştuğumuz bir şey.

Her şey bir araya geliyor, o zaman neden tutuyor?

O dangalağı kendi zamanında atlatması gerektiğini ve bana tekrar güvenmeyi öğrenmek için zamana ihtiyacı olduğunu anlasam da, hala nasıl o noktada olmadığımızı anlamıyorum.

Bebeğin ondan olabileceği korkusuyla kendini tutmuyorsa tabii. Hayır. Yüzüme su sıçratıp kararlılığımı sabitliyorum.

Easton benim ve Viv sadece kalbiyle temkinli davranıyor.

İkimiz de hazır değilken aptalca bir teklifte bulunduğum için kendimi karamsar hissediyorum, ama bunu okumayacağım.

Viv beni seviyor ve benimle olmak istiyor.

Sadece daha fazla sabır göstermem gerekiyor ve arzuladığım her şey benim olacak.

Banyodan çıkıp aşkımın yanına döndüğümde kendimi daha mutlu hissediyorum. Odadaki tek ışık küçük başucu lambalarından gelen yumuşak bir parıltı. Ben kıyafetlerimi çıkarıp boxer'larımınla yatağa girerken Viv yatağına uzanmış, kollarına losyon sürüyor. "Sana papatya çayı yaptım, tabii bitkisel ilacın yanında değilse?"

", ama iyi olacağım."

O bozana kadar dostane bir sessizlik içinde içkilerimizi yudumluyoruz. "Sırt masajına ne dersin? Rahatlamana yardımcı olabilir."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Uykuya dalmam biraz zaman alabilir ama uzun zamandır uyuduğum en iyi gece uykusu olacağını şimdiden biliyorum çünkü Vivien'le uyumak her zaman mükemmel bir çözümdür.

"İstiyorum."

"Yapabilir misin?" Hatırı sayılır şişliğine bakarak soruyorum.

Bana şakacı bir şekilde vurdu. "Ben aciz değilim, salak!" Gözlerimin içine bakarken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Dünyanın en iyi masajı olmayabilir ama denemeye hazırım." Eğilip dudaklarını göğsümdeki kalp şeklindeki dövmenin üzerine bastırıyor. "Sana bunu ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

Kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum. "Biliyor musun, öyle olduğunu sanmıyorum." "Bu benim cidden ihmalkârlığımdı." Mürekkebi tekrar öpüyor ve ben de aletimi için uyarıyorum. Bu gece bir şey yapacağını sanmıyorum ve benim için sorun değil. Onun yanında uyumak ve ona sarılmak

fazlasıyla yeterli. "Onu ve seni seviyorum. Şimdi arkanı dön." "Evet, otoriter botlar."

"Sana taslamama bayılıyorsun."

"Yatak odası hariç her yerde," diye hatırlatıyorum ona pozisyonumu alırken. "Her şeyin bir ilki vardır."

O elindeki yağı ısıtırken ben uzanırken kıkırdıyorum ama o yağı gergin kaslarıma sürmeye başladığında gülmüyorum. Şişlik yüzünden biraz zorlanıyor ama sırtımdaki düğümleri yoğurmayı ve pantolonumdaki yılanı çağırmayı başarıyor. "Ugh, bu çok iyi hissettiriyor."

"Ne kadar iyi?"

"Çok iyi. Son derece iyi."

"Hmm." Yatakta bir hareket oluyor ve kasıklarımı avuçlamak için bacaklarımın arasına uzandığında dudaklarımdan bir homurtu kopuyor. "Arkayı dön," diye emrediyor. O pozisyon değiştirirken yatak aşağı yukarı eğiliyor ve ben arkamı döndüğümde yatağın ayak ucunda dizlerinin üzerine çöküyor. "Boxerını çıkar ve buraya gel."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kaşları saç çizgisine tırmanıyor. "Yine mi bu?"

Kıkırdıyorum ama olduğum yerde kalıyorum. "Bana sakso çekmene gerek yok Viv. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin ve bunu bu yüzden yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü rahatlamaya ihtiyacın var ve *seni seviyorum* Reeve ve sana ne kadar çok *sevdiğimi* göstermek istiyorum. Şimdi benimle tartışmayı bırak ve o seksi, *çıplak* kıcını hemen buraya getir."

Bana söyleneni yapıyorum ve o ağzı ve eliyle sikimi çalıştırırken arkama yaslanıyorum. Hamile aşkımın bana zevk vermesini izlemek uyarılmamı yeni seviyelere çıkarıyor ve çok geçmeden ağzına boşalıyorum. "Kahretsin, bebeğim. Buna ihtiyacım vardı."

"Anlayabiliyorum." Yataktan kalkıp ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra onu yatağına geri götürdüm.

"Benim sıram mı?" Diğer tarafa geçmek için yatağın etrafında dönerken soruyorum.

"O senin içindi ve ben çok yorgunum. Bu küçük baş belası dün gece boyunca beni uyutmadı."

Bir dirseğimin üzerinde duruyorum. "Emin misin?"

Bana bakmak için başını arkaya yatırıyor. "Evet, belki sabah." ". "

Karnına doğru ilerlemeden önce onu tutkuyla öpüyorum ve Bebeğimi öperken. "İyi geceler Easton. Bu gece anneni uyanık tutma." Hareket yok, umarım bu onun da uyuduğu anlamına geliyordur.

Işıkları kapatıyoruz ve onu arkadan kaşıklıyorum. Viv elimi tutuyor ve sıkıca karnına yerleştiriyor. "Reeve?" diye fısıldıyor birkaç dakika sonra.

"Uyandım."

"Bulduğun siteleri ziyaret edebilir miyiz? Hayalimizdeki ev için olanları?" Kalbimde bir sarsıntı oluyor. "Neden?"

"Çünkü ailemiz için bir eve ihtiyacımız var ve bence planlarımızı şimdiden yapmaya başlamalıyız."

"Bana karışık sinyaller veriyorsun, bebeğim."

"Öyle demek istemedim." Bana bakmak için başını geriye doğru eğiyor ve karanlık odada yüz hatlarını seçebiliyorum. "Sana geleceğimiz için kararlı olduğumu göstermek istiyorum. Seni seçtiğimi bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun, seninle olmak istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Kalbimin her atışında."

"Burayı seviyorum," diyor Viv, Big Bear'da hafta sonu için kiraladığım kulübenin büyük penceresinin önünde dururken. Yüksek yerlerde hala kar olmasına rağmen, bu kez yamaçlara yakın bir kabin rezerve etmedim, muhteşem göl manzaralı bir kabin seçtim. Bu hafta sonu araba kullanmadık çünkü Viv'in suyunun erken gelmesi ihtimaline karşı özel bir jeti hazırda bekletmek istedim. Bir şey olursa, bir saatten biraz fazla bir sürede Cedars-Sinai'de olabiliriz.

Köyden aldığımız paketleri açmayı bitiriyorum ve ona doğru yürüyüp kollarımı arkadan sarıyorum. Vivien'e arkadan bakınca sekiz aylık hamile olduğunu anlamıyorsunuz çünkü hâlâ zayıf. Ancak arkasını döndüğünde büyük, düzgün yumrularını görüyorsunuz ve fırında bir tane olduğunu anlıyorsunuz. "Hâlâ buradan bir ev almak istiyor musun?" Bunu geçmişte konuşmuştuk.

"Evet, ama önce hayalimizdeki eve odaklanalım." Bana bakmak için başını arkaya yatırdı. "Sanırım emlakçıdan henüz bir haber gelmedi?"

"Hayır." Burnunu cimcikliyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. "Söz veriyorum, telefonunu alır almaz sana söyleyeceğim."

"Umarım gerçekten alırsınız." Gözleri benimkini yansıtan bir beklentiyle parlıyor. "Her sabah bu manzaraya uyandığınızı hayal edebiliyor musunuz?"

"Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu."

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde on farklı siteyi inceledik ama ikimiz de Mulholland Drive'daki arsaya aşık. Kuzey Beverly Park'a arabayla sadece on dakika, Los Angeles şehir merkezine ve stüdyolara ise otuz dakikadan daha az bir mesafede, yani konumu mükemmel.

İkonik yolun dışında yer alan ev, okyanusu, şehri ve Santa Monica dağ silüetini kapsayan muhteşem manzaralara sahiptir. Fransız şatosu tarzı iki katlı rüya evimizi inşa etmek için geniş bir arazi var. Mimar planlarını çoktan hazırladım. Ancak Viv'in yapmak istediği birkaç değişiklik olduğu için tadilat talep ediyoruz.

Resmi ve gayri resmi oturma odaları ve yemek odaları, büyük bir açık plan mutfak, çamaşır odası, çalışma odası, kütüphane, oyun odası, oyun odası, kapalı havuz, spor salonu, tiyatro odası, beş yatak odası, yedi banyo ve bir güneş odası ile birlikte 9.300 fit kare olacak.

Geniş manzaranın ve muhteşem Kaliforniya havasının tadını çıkarmak için bolca balkon.

Dışarıda bir havuz ve teras alanı, bir açık mutfak, ızgara ve yemek alanı ve Easton ve gelecekteki kardeşleri için bir oyun alanı, ağaç ev ve engelli parkur inşa etmek için bolca yerimiz var. Viv ağaçlar ve çalılarla dolu bir bahçe ve bir gül bahçesi istiyor,
ve bunu ona vereceğim.

"Bu konuda içimde iyi bir his var," diyor kollarımda dönerken.

"Ben de." Elini tutup masaya götürmeden önce dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Otur aşkım, ben de yemeği servis edeyim." Tabağına her şeyden biraz koyuyorum ve ona bir bardak su doldurduktan sonra kendim için başka bir tabağa makarna, gnocchi ve pizza koyup bir soda alıyorum. Masada yan yana oturup rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yerken pencereden göle bakıyoruz ve gece yavaş yavaş çöküyor.

Sonra ona banyo yaptırıyorum ve ben temizlik yapıp ateş yakarken onu ıslanmaya bırakıyorum. Hava çok soğuk değil ama onun sıcak ve rahat olmasını istiyorum.

Viv kolumun altına girmiş ve battaniyeyi bacaklarımızın üzerine atmış bir şekilde kanepede ateşin karşısında film izliyoruz. Atıştırmalıklar atıştırıyor ve Lauren ile Jon'un evinde neredeyse tamamlanmış olan çocuk odası hakkında konuşuyoruz.

Viv'e henüz evimde tasarladığım çocuk odasını göstermedim çünkü bu bir sürpriz. Beyaz mobilyalarla pastel renklerde yapıldı ve bir duvarda baykuşlar, eşarplar, harfler, parşömenler, asalar, kitaplar ve tüylerden oluşan büyük bir duvar resmi var. İçimdeki çocuğu şımartırken dinlendirici, sakinleştirici bir alan.

"E ile konuşmalısın," diyor Viv esnerken eliyle şişliğini düzeltirken. "Rutini tamamen bozulmuş gibi görünüyor. Şu anda uyuması gerekirken deli gibi tekmeliyor."

Yere kayıyorum ve yumruğunu ellerimin arasına alıyorum. "Uyku vakti dostum. Anneni çok yoruyorsun." Viv uyumakta güçlük çekiyor ve geçtiğimiz hafta biraz huysuzdu. Bu yüzden onu buraya getirdim, ortam değişikliğinin rahatlamasına yardımcı olabileceğini umuyordum.

Karnında bir hareketlenme oluyor ve ikimiz de gülümsüyoruz. "Sanırım haklı olabilirsin. Elimizde bir baş belası olabilir."

"Benim için fark etmez." Viv ellerimi kendi elleriyle kapatıyor. "Sağlıklı ve mutlu olduğu sürece."

Eğildim ve onu öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarından gürültülü bir esneme sesi geliyor ve kalkmasına yardım edip onu asma kattaki ebeveyn yatak odasına götürürken yanıma yatırıyorum.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda Viv derin bir uykudaydı. Alt kattaki itirazlarına rağmen, uyuyakalmasına şaşırmadım. Bugün onu bilerek yordum. Alışverişe gittik ve mini golf oynamadan önce köyde öğle yemeği yedik ve gölde bir tekne turu ile bitirdik. Kıyafetlerimi çıkarıp yorganın altına girdim. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup birkaç dakika ona baktım, sadece onu içime çektim.

Tüm dünyam bu yatakta ve onu bir daha asla gözden kaybetmek istemiyorum.

"Benimle gel." Viv kolunu uzatıyor ve ben kanepeye oturup dalgın dalgın ebeveynlik üzerine bir kitap okurken kaşlarını sallıyor.

"Dinleniyor olmalısın." Üç gün gecikti ve ben çok gerginim. Doktor her şeyin yolunda olduğunu ve ilk çocuğun gecikmesinin alışılmadık bir durum olmadığını söyledi ama endişelenmeden edemiyorum. Big Bear'daki hafta sonumuzdan döndüğümüzden beri Viv'in evinde yaşıyorum. Çoğunlukla eski odamda uyuyorum ama bazı geceler onunla kalmama izin veriyor. Burada olduğum sürece umurumda değil. Easton büyük girişini yaptığında elimden geleni yapabilmek için programımı tamamen boşalttım.

"Dinlenmek yapmak istediğim son şey. Hareket etmek, inatçı oğlumuzu dışarı çıkması için cesaretlendirmek istiyorum!"

Koltuktan kalkıp onun gergin omuzlarını ovuyorum. "Sanırım annesi gibi inatçı," diye takılıyorum ve Lauren çalıştığı masadan bize bakıyor.

"İnatçılık benim tekelimde değil, Reeve." Viv kulağıma fısıldamadan önce sert bir bakışla beni düzeltiyor, "İnternette bir şey okudum ve denemek istiyorum."

"İlgimi çekti," diye fısıldıyorum onu öpmeden önce.

Elimi tutuyor ve beni çalışma odasından çıkarıp koridora götürüyor. Biz merdivenlere doğru ilerlerken Jonathon yaklaşıyor.

"Merhaba prenses." Viv'i iki yanağından da öpüyor. "Hareket var mı?"

"Yok, ama çalışıyoruz." Kaşlarını sallıyor ve ben neredeyse bu açık ima yüzünden dilimde boğuluyorum. Daha da ilgimi çekti.

Şimdi.

Jon gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve sanırım içinden ona kadar sayıyor.

kafamı yumruklamasın . "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş."

"Evet." Vivien kollarını boynuma doladı. "Artık resmen ev sahibiyiz."

"Evet, arsa sahipleri," diye düzeltiyorum, kolumu sırtına dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. "Geçen yıl mimar çizimlerini tamamlaması için görevlendirdiğim firmanın aynısını inşaatı yönetmesi için tuttuk ve acele bir iş için ekstra ödeme yapıyoruz."

Viv, "Şu anda bir ekip oluşturuyorlar ve bir ana müteahhit tutuyorlar," diye açıklıyor.

"Ağustos ayında temel atmayı umuyorlar ve biz de Noel'den önce anahtarları teslim almayı hedefliyoruz."

"Beş ay içinde inşa edilecek çok fazla ev var."

"Mümkün olduğunca çabuk inşa edilmesi için çok sayıda insan gücü işe alıyoruz."

"Kaliteden ödün vermeden," diye ekliyor Vivien. "İşlerin sorunsuz ve güvenli bir şekilde ilerlemesi için inşaatı denetlemek üzere bir proje yöneticisi tuttuk."

"Size iyi şanslar, bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

"Söyleriz." Viv elimi tuttu ve beni yukarı çekti.

"Neyin peşindesin, bebeğim?" Merdivenleri el ele çıkarken mırıldanıyorum.

"Görünüşe göre seks ve baharatlı yiyecekler doğumu tetikliyor, bu yüzden beni iyi ve sert bir şekilde becermenı istiyorum Reeve. Bu bebeği içimden çıkar."

"Lanet , Viv. Açıldım mı yoksa kapandım mı karar veremiyorum."

Beni yatak odasına çekti ve ağır hamile bir kadının yapabileceği kadar hızlı bir şekilde soyundu. Çırlıçıplak yatağa girdik ve Vivien yan yattı. Bu aşamada onun için rahat olan tek açı bu.

"İşe yarayacak," diyor başını geriye doğru eğip bana bakarak. "Bunu hissedebiliyorum."

"Öyle umalım. Onunla tanışmaya çok hazırım." "Ben de."

Ellerim vücudunda dolaşırken onu yavaşça ve tutkuyla öpüyorum ve aletim arkasından sertleşiyor. Göğüs uçlarına nazik davranıyorum çünkü göğüsleri ekstra hassas ve kıvrımlarını ayırıp amını yalarken onu sırt üstü yatırıyorum. Viv daha sert olmamı tercih ederdi ama bunu yapamam. Tüm koruyucu içgüdülerime karşı geliyor, bu yüzden acele etmiyorum, nazikçe orgazm olmasını sağlıyorum ve sonra onu yan yatırıp içine itiyorum.

"İyi misin?" Yavaşça içeri ve dışarı iterken soruyorum.

"Peachy." Elimi tutuyor ve öpüyor. "Daha sert yapabilirsin. Kırılmayacağım."

"Seni incitmek istemiyorum ve şu anda sana sert davranmam." Birkaç gün önce seks yaptık ve onun için biraz acı vericiydi, bu yüzden nazık olmam gerekiyor.

"Acımıyor. İyi hissettiriyor," diyor yüzünde bir parça acı belirirken ve midesi kasılmış gibi görünürken.

"Bu iyi hissettirmiyor gibi görünüyor," diyorum çıkarken.

"Ben iyiyim," diye pantolonunu indirdi ve kolunu boynumun arkasına doladı. "Lütfen durma, Reeve. Benimle sevişmeni istiyorum."

Beni o kocaman Bambi gözleriyle süzdüğünde Viv'e karşı koymak imkansız, bu yüzden geri çekilip herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını dikkatle izliyorum, ama şimdi iyi görünüyor. İçine girip çıkarken öpüşüyoruz ve yakın olduğunu hissettiğimde klitorisini ovuyorum ve aletimin üzerine gelene kadar itişlerimi hızlandırıyorum ve içine boşalıyorum. Birlikte banyo yaptıktan sonra, ben saçlarını tararken o yatağın kenarına oturuyor ve aniden suyu geliyor.

"Aman Tanrım!" Viv bacaklarının arasından zemini ıslatan sıvıya bakıyor. "İşe yaradı!" Gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluştuğunda gözleri cam gibiydi. "Gerçekten işe yaradı!"

"Ama öyle mi?" Hızla giyinirken sakın kalmaya çalışıyorum. "Kasılmaların vardı, değil mi?"

"Hayır, ben... kahretsin, evet." Yüzünü buruşturuyor ve karnını tutuyor.

"Zaman tutmalısın." Ona cep telefonumu verdim. "Kıyafetlerini ve çantanı alayım." Viv çantasını haftalardır hazırlıyordu ve endişelerimi uzak tutmaya yardımcı olduğu için düzenli olmasına minnettarım. Viv'in dolabından yumuşak, pembe bir hamile elbisesi, beyaz bir hırka ve gümüş topuklu ayakkabılar seçip çantasını alıyorum.

"Bir tane daha içmedim," diyor tekrar ortaya çıktığımda.

"Tamam, bu iyi." O dersleri verdiğimiz için mutluyum ve artık panik içinde değilim.

"Zamanlayıcıyı açık tut, ben de giyinmene yardım edeyim." Viv cep telefonunu yatağının başucuna koyuyor ve ben iç çamaşırlarını ve kıyafetlerini giymesine yardım ederken havluyu bırakıyor.

"Umph." Omzuma tutundu ve öne doğru eğildi, açıkça Acı.

"Bu başka bir tane mi?"

Başını sallıyor ve ben de cep telefonumdaki zamanlayıcıyı kontrol ediyorum. "Beş dakika arayla. Dr. Freeman'ı arayacağım ve sonra aşağı inip ailene haber vereceğiz. Onlar da gelmek isteyeceklerdir."

"C tebrikler baba," diyor hemşire, yeni doğan oğlumu kollarıma alırken. "Çok güzel bir bebek ve zamanında doğmuş bir bebek için biraz küçük olsa da kesinlikle mükemmel." Easton'ı göğsüme bastırırken görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımın arasından zorlukla görebiliyorum. İlk çığlıkları odada çınladığında gözyaşlarına boğuldum ve Vivien ve ben birbirimize sarılıp sevinç gözyaşları dökerken, doktor onu birkaç dakikalığına Viv'in göğsüne yatırdıktan sonra sağlık ekibi her zamanki kontrol ve testleri yapmak üzere onu götürdü. Şu anda Vivien'a dikiş atıyorlar, bu yüzden baba görevindeyim.

"Merhaba dostum." Kusursuz hatlarına hayranlıkla bakarken onu nazıkçe sallıyorum. "Dünyaya hoş geldin." Bir battaniyeye sarılmış, başında siyah saçlarının çoğunu gizleyen yumuşak, mavi bir şapka var. Soluk mavi gözleri dikkatle benimkilere bakıyor ve kalbim büyük bir sevgiyle dolup taşıyor. Sıcak yanağına bir öpücük konduruyorum, teninin ne kadar pürüzsüz ve yumuşak olduğuna hayret ediyorum. "Çok küçüksün," diyorum narin parmaklarına dokunarak. Parmağımı kavradığında nefesim ciğerlerimde kesiliyor. Güçlü duygular içime hücum ederken göğsüm kabarıyor. Easton bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor ve yüzümü inceliyor; bakışlarında güven ve masumiyet var ve bu beni şaşırtıyor.

Sorumluluğun büyüklüğü üzerime çöküyor ve bacaklarımın altımdan kayıp gitme ihtimaline karşı Viv'in yatağının yanındaki koltuğa oturuyorum.

Gözlerinde taze yaşlarla bize gülümsüyor. "Oğullarım. Sizi çok seviyorum." Bize bir öpücük kondurdu.

"Güzel annene bak," diye fısıldıyorum oğluma, Viv onu görebilsin diye kollarımın arasına alarak. "Dokuz ay boyunca sana baktı ve sen her şeyini ona borçlusun."

Hemşire işini bitirip yatağın arkasını kaldırmadan önce Vivien'in üzerindeki örtüleri düzeltirken Vivien'e aynı dikkatle bakıyor.

Hayatımın aşkına doğru yürüyorum ve oğlumuzu dikkatlice onun kollarına bırakıyorum.

Viv burnunu çekiyor. "Reeve, bak ne yaptık. O kadar mükemmel ki." Dudaklarından bir hıçkırık kopar.

"Sen mükemmelsin." Eğilip önce onun dudaklarını sonra da oğlumun alnını öpüyorum. "Sen bir süperstarsın, Viv. Bunu nasıl başardın bilmiyorum." On saatlik uzun bir doğum sancısıydı ve Viv tam bir askerdi. Sızlanmadı, çığlık atmadı ya da o korkunç gerçek hayat doğumlarında gördüğünüz şeylerden hiçbirini yapmadı.

gösteriyor. Aşkim doğum sancısı çekerken bile vakurdur. "Seninle gurur duyuyorum," diyorum Easton'ı kucağına alıp sallarken.

"Bunu sensiz yapamazdım." Yüzünde yorgunluk belirtileri var, saatin geç olması şaşırtıcı değil, ama aynı zamanda mutlulukla dolup taşıyor. "Seni çok seviyorum Reeve ve seninle daha birçok bebek yapmak istiyorum."

Yatağın kenarına tüneyip kollarımı hayatımın aşkına ve oğlumuzla doluyorum. "Ben buna varım." Yumuşak yanağını tekrar okşuyorum. "Bu küçük insandan ne kadar sorumlu olduğumuzu şimdi anladım. Kendisi için hiçbir şey yapamaz, Viv. İhtiyaçları için tamamen bize bağımlı ve-"

"Korkutucu," sözümü bitiriyor.

"Çok korkuyorum. Ya her şeyi berbat edersek?"

İkimiz de oğlumuzla hayranlıkla bakarken o başını göğsüme yaslıyor. "Eminim çok şey batıracağız Reeve, ama *onu* batırmayacağız. Harika ebeveynler olacağız." Ses tonundan güven akıyor. "İlerledikçe öğreneceğiz ve annem de bize yardım edecek."

"Gidip annenle babanı ve Audrey'i almalıyım. Tabii hâlâ uyanıksalar." Saat sabahın dördünü geçti ve bütün gece buradaydılar.

"Uyuyorlarsa onları uyandırın. Torunlarıyla tanışmayı kaçırmak istemeyeceklerdir." Dudağını dişlerinin arasına alıp endişeleniyor. "Baban seni aradı mı?"

"Hayır." Dişlerimi azı dişlerime kadar gıcırdatıyorum. Cedars-Sinai'ye doğru yola çıktığımızda ve Easton doğduktan sonra ona mesaj attım ama hiçbir haber alamadım. "O bir AS-A-S-S-H-O-L-E."

Vivien gülümsemesini bastırmaya çalışır. "Bunu çocukluğumuzdan beri biliyoruz ve hecelelemenize gerek yok. E'nin bunun ne anlama geldiğini bilmediğine eminim."

"Onun masum kulaklarını bozmak istemiyorum."

"Oh, Reeve." Bana bakıyor. "Seni çok seviyorum."

"Bir bebek yaptık, Viv. Ona bir bak. Ne kadar inanılmaz olduğuna bak."

İkimiz de hayranlıkla ona bakıyoruz. "Tıpkı bebeklik fotoğraflarındaki sana benziyor ve ben bundan hiç mutsuz değilim." Gözyaşları vücudunu sarıyor ve Easton'ı ondan alıyorum. "Sorun yok Viv." Belli ki hormonları hâlâ çıldırmış durumda. "Ağlama bebeğim."

"Şu anda çok mutluyum."

"Ben de. Babam bile bu anı mahvedemez."

"Simon'ın canı cehenneme. Ona ihtiyacın yok. Artık kendi ailen var."

Easton'ın ağzından acı dolu bir feryat çıkarken kolumu Viv'in etrafına doluyorum, ardından başka feryatlar geliyor. Hemşire geniş bir gülümsemeyle yaklaşıyor. "Sanırım biri acıkmış."

Hemşire ilk kez emzirmesine yardımcı olurken Easton'ı Vivien'e geri veriyorum ve Lauren ile Jon'u almak için dışarı çıkıyorum.

Özel bekleme odasına girdiğimde Lauren başını Jon'un kucağına koymuş ve bacaklarını kanepeye uzatmış uyuyor. Audrey pencerenin yanındaki koltukta uyukluyor. Jon'un uykulu göz kapakları beni görünce canlanıyor.

"Bir torunun var," dedim ona. "Ve o mükemmel."

"Nerede o?" Lauren uykudan sıırıslıklam olmuş bir ses tonuyla, gözleri daha açılmadan bacaklarını yere doğru sallayarak söylüyor. "Beni torunuma götür."

"Ben de." Audrey ayağa kalkıyor ve bana doğru koşuyor. "Tebrikler, Reeve.
Viv nasıl?"

"Harika gidiyor ve seni soruyor."

Döndüğümüzde Vivien Easton'ı biberonla besliyordu ve emzirmeye ne olduğunu merak ediyorum. Belki ailesinin ve en iyi arkadaşının önünde yapmak istemedi ya da çok yorgun olabilir. "Selam anne, baba, Audrey." Anne ve babasına sırtıyor. "Gelin de yeni torununuza merhaba deyin."

"Oh, Vivien." Lauren bir elini göğsüne götürür. "Baksana ne kadar güzel." Formül sütü açgözlülükle emen oğlumza gülümserken kocasına yaslanıyor. "Bak Jon, çok güzel değil mi?"

Audrey Lauren'ın omzunun üzerinden bakarak gözlerinden süzülen yaşları siliyor. "O hayatımda gördüğüm en güzel bebek."

"Kesinlikle katılıyorum." Jon eğildi. "Merhaba ufaklık. Ailemize hoş geldin."

Lauren burnunu çekerek Viv'e tek koluyla garip bir şekilde sarılıyor. "İkiniz adına da çok mutluyum." Beni de kucağına çekti. "Tebrikler, Reeve."

Duygularım beni tüketiyor ve sadece başımı sallayabiliyorum. Audrey yanıma doğru eğilip kolumu sıkıyor.

"O da sana çok benziyor. Öyle değil mi Jon? Sanki Reeve'i ilk kez yeniden görüyormuşum gibi."

Easton'ı ilk kez gördüğümde, onun benim olduğunu hemen anladım ve bilinçaltımda taşıdığım farkında olmadığım stres omuzlarımdan kalktı. Asla endişelenecek bir şey yoktu ve Viv'e güvenmekte haklıydım.

"Ben de öyle dedim." Vivien'in sırtışı kontrolden çıkmıştır ama gözleri yine dolmuştur. Audrey'le karşılıklı bakıyorlar.

"Onu besleyebilir miyim?" Lauren torununu kucağına almak için daha fazla bekleyemeyerek sorar.

"Ne zaman istersen, anne."

Lauren herkesten önce sandalyeyi kapmak için yatağın etrafında koştururken kıkırdayarak, "Neden sen oturmuyorsun, ben de onu sana teslim edeyim," diyorum. Viv şişeyi onun minik ağzına tutuyor, ben de onu kollarıma alıp büyükannesine uzatıyorum. Sonra cep telefonumu çıkarıp aşık Lauren Mills'in birkaç fotoğrafını çekiyorum ve kolumu kızımın etrafında dolaştırıyorum.

Hayat bundan daha iyi olamaz.

Viv ve ben bu ebeveynlik işine alışmaya çalışırken önümüzdeki birkaç hafta Lauren ve Jon'un evinde kalacağım ve açıkçası hayatımın en güzel iki haftasını geçireceğim. Oğluma kafayı takmış durumdayım. Ona bakmadan duramıyorum. Kucağıma alıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. Geceleri, beşiğinde uyurken, Viv ve ben uzun uzun ona bakıyoruz, ikimiz de onu uzun süre bırakmak istemiyoruz.

Viv dinlenebilsin diye gece beslemelerini yapmak için kalkıyorum. Online sınavlara giriyor ve ben de mümkün olduğunca ağır işleri yapmaya çalışıyorum. Viv emzirmek istiyordu, ancak sınavlar nedeniyle bu onun üzerinde çok fazla ek stres yaratacaktı, bu nedenle oğlumuz mama ile besleniyor. Gelişiyor ve şimdiden kilo almaya başladı.

Gecenin bir yarısı, onu besledikten sonra göğsümde uyuyakalıyor ve ben de oğlumla baş başa kaldığım o özel anların tadını çıkarıyorum. Onu beşiğine geri koymak için kendimi zorluyorum, çünkü bütün gece göğsüme sarılmış bir şekilde yatar koltukta kalabilirim.

"Küçük prensimiz uyuyor," diyorum oturma odasına girip Viv'in yanındaki kanepeye uzanırken. Lauren ve Jon geceleri diğer oturma odasını kullanıyorlar, böylece mahremiyetimiz oluyor ve ben de bunu takdir ediyorum. Şu anda her şey Easton'ın etrafında dönüyor ve ben ilişkimizi ihmal etmek istemiyorum.

"." Viv koltukta bana dönüyor ve bir kadeh şampanya uzatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi kutluyoruz? Bariz olanın dışında."

"Sınavlarımı bitirdim ve bütün yaz izinliyim." Belli belirsiz bir ifadeyle dudağının kenarını ısıyor.

"Ve?" Şampanyadan bir yudum alarak kandırdım.

"Ve." Yutkunuyor, yanıma sokuluyor. Gözleri yüzümü inceliyor, yüz ifadesi sevgi dolu ve bu ruhuma merhem gibi geliyor. Ondan, bizden asla vazgeçmedim ve mücadele ettiğim için memnunum çünkü sahip olduğumuz şey uğruna savaşılmaya değer. "Ve ben hazırım." Kelimeler ağzından hızla dökülürken bana bir bakış fırlatıyor ve arkasındaki anlamı anlamam için beni zorluyor.

"Emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım. Seninim, Reeve." Elimden flütü alıyor ve sehpanın üzerine koyuyor. "Seni beklettiğim için özür dilerim ama acele etmediğimizden emin olmak istedim. İlişkimizi doğru şekilde onarmak için gerekli adımları attığımızdan emin olmak istedim. Bunu Easton'la ilgili hale getirmek istemedim çünkü bu ikimizle ilgili olmalıydı. Sana tekrar güvenmem gerekiyordu ve güveniyorum. Geçtiğimiz on ayda bana kendini fazlasıyla kanıtladın." Kucağıma sürünerek oturdu. "Sen yine benim Reeve'imsin. Zamanın başlangıcından beri taptığım çocuk."

Elleri göğsümü emerken ellerim kalçalarına iniyor. "Seni şimdi ve sonsuza dek seviyorum, Reeve Elon Lancaster ve resmen senin olmak istiyorum ve sen de resmen benim olmak istiyorsun. Gerçek bir aile olmamızı istiyorum. Her şeyi seninle istiyorum."

Yüzünü tutup muhteşem ağzını öpüyorum ve kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Ayrılmak için kendimi zorlamadan önce dudaklarına taparken yüzünü tutuyorum. "Düşündüğüm şeyi mi demek istiyorsun?"

Şiddetle başını sallıyor. "Sor bana, bebeğim. Tekrar sor."

"Şimdi mi?" Eiffel Kulesi'nin önünde büyük ve ayrıntılı bir evlenme teklifi planlıyorum.

"Şimdi. Sonsuzluğumuz için daha fazla beklemek istemiyorum."

Onu kucağımdan kaldırıp kanepeye oturtuyorum. "Bu düşünceni unutma. Hemen döneceğim."

Merdivenlerden hızla yatak odamıza çıkıyorum ve biricik yavrumuzu uyandırmamak için dikkatlice odaya giriyorum. Spor çantamdan kutuyu alıyorum, onu yanımda getirecek kadar ileri görüşlü olduğum için minnettarım. Belki de planlarıma rağmen altıncı hissim vardı.

Aşağı inip oturma odasına koşarken kalbim taklalar atıyor, çoraplarımla neredeyse parke zeminde kayıyordum. Ben bir

Kanepenin etrafında dönüp Viv'in önünde diz çökerken biraz nefes nefese kaldım. Elini tutup muhteşem ela gözlerine baktığımda gözleri sevinçle parlıyor.

"Bunu farklı bir şekilde yapmak istedim ve evlenme teklif etmek için seni Paris'e götürmeyi planladım ama bu fırsatı boşa harcamayacağım çünkü bunu yapmak için sanki bir asır beklemişim gibi geliyor. Seni seviyorum, Vivien Grace Mills. Bu dünyada o güzel gözlerini açtığın andan itibaren seni sevdim ama henüz bunu bilmiyordum."

Bir an duraksıyorum, boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Hayatım boyunca gördüğüm tek şey sendin. Sen benim en iyi arkadaşım, sevgilim, en yakın sırdaşım, amigo , ağladığım omzum ve oğlumun annesisin. Benim en iyi yanımla seni sevmekten geliyor ve şimdi en iyi yanlarımız Easton'da var. Bana pek çok şey verdin aşkım, ama oğlumuzun hediyesi hepsinden daha büyük bir hediye."

Yüzük kutusunun kapağını kaldırdım ve gözleri kocaman açıldı. Muhtemelen ilk evlenme teklif ettiğim yüzüğün aynısı olmasını bekliyordum ama olanlardan sonra o yüzüğü saklayamazdım. Onu iade ettim ve bu üç karat armut biçimli, konik baget yan taşlı ve platin kordonlu pırlanta nişan yüzüğüyle değiştirdim. Farklı bir tasarım ve stilde bir yüzük ama en az ilki kadar klasik ve zarif. Umarım beğenir, ama beğenmezse iade edebiliriz ve kendisi bir yüzük seçebilir.

Boğazımı temizliyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Sen her zaman benim ailem oldun Vivien, ama artık bunu resmileştirmek istiyorum. Lütfen benimle evlenme onurunu bana bahşet. Karım olur musun?"

Mutlu gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Evet, Reeve." Sesi güven veriyor ve ben sessizce yumruklarımı havaya kaldırıyorum. "Evet, seninle evleneceğim. Hiçbir şey beni daha mutlu ya da daha gururlu yapamaz ve senin karım olmak için sabırsızlanıyorum."

O Düğün günümüz Easton'ın doğumundan sonra hayatımın en m kemm l ikinci günü. İkimiz de beklemek istemedik ve işte buradayız, evlenme teklif ettiğimde evet demesinden sadece iki ay sonra Bay ve Bayan Lancaster olarak Los Angeles'ın en iyi beş yıldızlı otelinin büyük balo salonuna girmek üzereyiz.

Vivien, sırt dekolteli ve küçük bir trene sahip  zel Dior dantel gelinliğiyle göz kamaştırıyor. Kendi gelinliğini yapmayı düşünmüş ama yeni doğmuş bir bebeğimiz varken, bir ev inşa ederken ve bir an önce evlenmek isterken bu çok fazla baskı yaratıyormuş. şık silüetine bakınca daha on bir hafta önce doğum yaptığını asla tahmin edemezsiniz. "Sizi seviyorum Bayan Lancaster," diyorum eğilip dudaklarını öperek. "Yaşayan en şanslı adamım    n  siz dünyanın en muhteşem kadınısınız."

Bugün ona bakmadan duramıyorum ve ona dokunmadan duramıyorum. şapeldeki özel düğün törenimiz küçüktü, sadece yakın aile ve arkadaşlar içindi. Audrey Viv'in nedimesi, Alex de benim sağdıcımdı. Lauren ve Jon da oradaydı, Simon da. Gelip gelmeyeceği yarı yarıyaydı ve düğün yemeği ve parti için bu balo salonu kapılarının ardında bekleyen büyük kalabalığın içinde olmazsa şaşırmam.

Easton kollarımda gurulduyor ve Viv'in yüz ifadesi eriyor. "Kesinlikle ah-ah diyor." Alnına bir  p   k konduruyor. "Değil mi, tatlım?"

Annesine gülümsüyor ve ikimiz de her zamanki gibi b y leniyoruz. Yemin ederim, ne zaman yeni bir şey , ikimiz de sanki dünyada bunu yapan tek  ocuk oymuş gibi davranıyoruz. şimdiden tonlarca fotoğrafımız var ve Viv tüm önemli anları kaydettiği bir kitap hazırlamaya başladı. Geçen hafta ilk kez "ah-ah" sesi çıkardığını kaydetti.

Hayatım boyunca Vivien'e aşık oldum ve bu her zaman kitaplarda okuyup gerçek olmadığını düşündüğünüz türden büyük, yoğun bir aşkı. Ama şimdi anne olduğu için ona karşı hissettiklerimin yanında s n k kalıyor. Onu oğlumuzla birlikte izlemek sevgimi eşi benzeri görülmemiş bir düzeye çıkartıyor. O inanılmaz ve çok doğal biri ve onunla daha fazla  ocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyorum.

"Benim olduğu için çok şanslıyım ve sana inanılmaz derecede aşığım," diyorum ona, otel müdürü sabırla kapıları açmak için başıyla işaret vermemizi beklerken.

"Romantik Reeve her zaman favorim olmuştur ama Baba Reeve her zaman onu yener."

Müdür bir gülümsemeyle savaşıyor ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Sapkınlığını herkesin içinde itiraf etmen gerektiğinden emin değilim, karıcığım. Tabii yarın tüm sosyal medyaya sıçramasını istemiyorsan." Viv geçen hafta ikimizi de baba sapkınlığıyla tanıştıran ateşli bir aşk romanı okudu. Yatak odasında rol yapmaya karşı değilim ve onu ilham almak için tüm aşk kitaplarını okumaya teşvik ediyorum.

"Aman Tanrım." Yanakları pembeye boyandı. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Bebeğim, sorun yok." Kolumu ona doladım ve kaşlarımı salladım. "Yatak odasında bana istediğin zaman baba diyebilirsin."

Müdür ağzıyla kaybettiği bir savaş veriyor ve Viv bunu fark ediyor. "Öyle demek istemedim! Yemin ederim!" diyor, doğrudan ona bakarak.

"Sakin ol. Gizlilik Sözleşmesi imzaladı. Tüm personel imzaladı ve otel düğün davetlisi olmayan misafirlerden boş ve onlar da gizlilik sözleşmesi imzaladı." Elimi aşağı kaydurdım ve yemyeşil kışını sıktım. "Sadece takılıyorum." Dudaklarım seğiriyor. "Ama babalık kısmına hiç itirazım yok."

"Reeve."

Easton kollarımda kıvranırken kıkırdıyorum. "Sanırım küçük süt canavarım tekrar acıktığına karar vermeden önce bu gösteriyi yola koymalıyız." Easton doymak bilmez ve her zaman açtır. Yaşıtlarına yetişecek kadar kilo aldı ve çocuk doktoru ilerlemesinden memnun.

Vivien müdüre başıyla selam veriyor ve ben de oğlumuzu kucağıma alırken onu bir yanıma yaklaşıtıyorum.

Kapılar açıldı ve salona girmemiz anons edildiğinde kalabalık alkışladı. Salon arkadaşlarımız ve geniş aile üyelerinin yanı sıra bazı sektör liderleri, Lauren ve Jon'un arkadaşları ve babamla dolu. Margaret da Edwin gibi burada.

Vogue dergisi ile özel bir düğün özel sayısı için görüşmelerde bulundu ve koordinasyonu sağladı ve fotoğrafçımız editöre yarından sonraki gün yayınlanacak olan özel sayıya dahil edilmek üzere seçilmiş bazı kareler gönderdi. Röportaj birkaç hafta önce yapıldı ve biz de editöryal çalışmayı çoktan onayladık.

Federico'yu mutlu etmek için ona bekarlığa veda partimin yerini söyledim ve o da aldı. Şimdiye kadar, Federico ile ilişkim

fotoğrafçı kazançlı çıkıyor. Yırtıcı muhabirlerin can attıkları para çekimlerini reddetmek tatmin edici.

Parti sabahın erken saatlerine kadar sürdü. Lauren ve Jon bebek bakıcısını gece yarısı görevden aldılar. Kadın iyice araştırılmıştı ve Bobby ile Leon tüm zaman boyunca otel odasındaydı. Çocuklar söz konusu olduğunda asla çok güvende olamazsınız. Kaçırılma tehditleri ünlü çevrelerde gerçek bir endişe kaynağıdır. Devin bugün güvenliği sağladı ve her şey sorunsuz gitti.

"Kocacığım, gel benimle dans et," diyor Viv, ben birkaç erkekle birlikte bir masaya otururken arkamdan kollarını bana doluyor. "Seni çok özledim."

Alex ve Nate kıkırdıyor. Nate ve ben birkaç ay önce baltayı gömdük ve o nişanlısı ve bir grup eski okul arkadaşımızla birlikte burada.

"Görüyorum ki ikiniz de her zamanki gibi mide bulandırıcısınız," diyor Nate ve Viv ona orta parmağını çeviriyor.

"Senin için iki kelimem var," diyor Audrey, parmağını Nate'e doğru uzatırken kelimeleri biraz bulanıklaştırarak. "Tencere. Kettle. Siyah."

Viv kucağıma çöküyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak en iyi arkadaşına kıkırdıyor.

"Bebeğim, bu üç kelime." Alex sırtıyor.

"Kahretsin, evet." Rey kıkırdar. "Oops."

"Artık sana şampanya yok." Alex ayağa kalkar ve kollarıyla onu .

"O kadar mutluyum ki!" Rey kollarını havaya kaldırıyor ve kalçalarını sallıyor. "En iyi arkadaşlarımız evlendi; vaftiz oğlumuz gelmiş geçmiş en şirin bebek; yeniden birlikteyiz; Nate hıyarlığı bıraktı ve dünyada her şey yolunda!"

DJ geceyi bitirmeden önce son birkaç şarkıyı yakalamak için dans pistine doğru ilerlerken hepimiz gülüyoruz.

"Mutlu musun bebeğim?" Vivien'i dans pistinde döndürürken soruyorum.

"Mest edici derecede mutlu." Burnunu benimkine sürtüyor. "Sen benim koca." Muhteşem ağzından geniş bir gülümseme yayılıyor. "Bunu söylemeye bayılıyorum."

"Biliyorum." Onu daha sıkı tutuyorum, ellerim sırtının çıplak teninde aşağıya doğru hareket ediyor. "Bütün gece, fırsat bulduğum her an sana karım diye hitap ettim." Eğiliyorum ve dişlerimle kulak memesini ısırıyorum. "Ama gerçekten dört gözle beklediğim şey karımla ilk kez sevişmek. Ne

Ne dersin, bebeğim? Bu partiyi bırakıp yukarıda özel bir parti başlatmaya hazır mısın?"

"Ben hazırım. Hiç sormayacaksın sanmıştım." Kalçalarını benimkilere sürüyor ve vücudumdaki tüm kan anında güneşe hücum ederken nefesimin altında küfrediyorum. Yemin ederim Vivien sadece nefes alsaydı bile sertleşiyordum.

"Vedalaşın ve çabuk olun." Kığına dokunuyorum ve bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Baba Reeve annemle oynamak için can atıyor."

T Bir sonraki yıl bir faaliyet kasırgası içinde geçip gidiyor. Henüz hayalimizdeki evde olmamamıza rağmen Noel geldi ve geçti. İnşaat çalışmaları nihayet Nisan ayında bitti ve Easton'ın doğum gününü kutlamak için tam zamanında taşındık. Beş Mayıs'ta bir yaşına girdi ve biz de ona büyük bir doğum günü partisi düzenledik. Vivien son sınıfını tamamlayıp onur derecesiyle mezun oluyor ve ardından İtalya'ya gidiyoruz. Çekimler süresince Amalfi Sahili'nde muhteşem bir ev kiralıyoruz ve Ağustos sonunda Los Angeles'a döndüğümüzde Easton gerçek bir su bebeği oluyor. İtalya'yı o kadar çok seviyoruz ki ertesi yıl geri dönüyoruz ve sonsuzluk havuzu olan muhteşem bir uçurum kenarı evi satın alıyoruz. Audrey ve Alex iki haftalığına geliyor, Lauren ve Jon ise Temmuz ayının tamamını bizimle geçiriyor.

Eve döndüğümüzde Viv yarı zamanlı bir iş bulmaya karar veriyor. Easton'la evde olmayı seviyor ama diplomasının boşa gitmesini de istemiyor. İsteddiği her şeyi yapmasından mutluluk duyuyorum ve onu her zaman destekleyeceğim.

Birlikte bir dadı için mülakata girdik ve en az yirmi kişiyi eledikten sonra Angela'yı işe aldık. Viv'e önde gelen bir prodüksiyon şirketinden yarı zamanlı kalıcı bir rol teklif ediliyor, ancak uzun tartışmalardan sonra serbest çalışmayı tercih ederek bunu reddediyor. Çok geçmeden Netflix için bir uyarlama üzerinde çalışmak üzere işe alınıyor ve bundan sonra birkaç başka müşteriyle birlikte ona düzenli iş gönderiyorlar.

Serbest çalışmak Viv'e uygun çünkü kendi saatlerini seçebiliyor ve çoğu zaman evden çalışabiliyor. Teslim tarihlerine uyduğu ve birkaç toplantıya bizzat katıldığı sürece müşterileri mutlu oluyor. Bu, Angela Easton'a bakarken onun da evde olması anlamına geliyor ve bu eşim için çok önemli.

Aradan birkaç yıl daha geçti ve kariyerimde projeleri seçip alabileceğim bir aşamaya geldiğimden beri daha düzenli olarak evdeyim. Yılda üçten fazla proje almıyorum ve bunları her zaman aile zamanına denk getirmeye özen gösteriyorum. Viv ve ben iş taahhütlerimizi aile hayatımıza göre planlıyoruz ve birbirimizi asla hafife almıyoruz.

Bir bakıma, birbirimizi kaybetmemiz ilişkimiz için iyi oldu. Birbirimiz olmadan yaşamamızın nasıl bir şey biliyoruz ve daha

ilişkimizi ve aile zamanımızı koruyoruz. Ayrıca birbirimize karşı daha saygılıyız ve diğerk birçok çiftin sadece hayalini kurduğu türden bir düzenimiz var.

Çoğunlukla, beni evden çok uzaklaştırmayacak roller seçmeye çalışıyorum, böylece Rydeville filmlerini çekerken olduğu gibi uzun süre evde olmayacağım. Uzun ayrılıklar hiçbirimiz için iyi değil ve aileme bunu tekrar yaşatmayı reddediyorum. Ara sıra bir tutku projesi için istisnalar oluyor, o zaman da Viv ve Easton'ın beni ziyarete gelmesi için çalışıyoruz. Vivien'in işinin güzelliğı her yerden yapabiliyor olması, bu da çok kullanışlı.

Easton Mayıs ayında, ben Jim Cameron ile bir film çekmek için Portland'a gitmeden hemen önce dört yaşına giriyor. Dokuz hafta sürecek çekimler sırasında dört hafta sonu için izin anlaşması yaptım ve Viv ve Easton'la birlikte olmak için eve uçtum. Film Ağustos başında bittiğinde, Easton'ın anaokuluna başlaması için tam zamanında eve dönüyorum. Vivien ve ben onu ilk gününde birlikte götürüyoruz ve bu biraz buruk oluyor çünkü Bodhi'nin de okuldaki ilk günü.

Kapıdan çıkıp Mulholland Drive'a doğru ilerlerken Easton arka koltuktan, "Baba," diyor. Bobby ve Leon arkamızdaki cipte. Mimari planlarımıza yaptığımız bir ekleme de güvenlik ekibi için bir ev inşa etmek oldu. Şu anda sekiz korumadan oluşan bir ekibimiz var ve vardiyaları dönüşümlü olarak gündüz ve gece arasında değişiyor. Ayrıca mülkün dış cephesinde kameralar ve evin içinde panik butonları bulunan üst düzey bir güvenlik sistemi kurduk. Mülkümüzü çevreleyen yüksek duvarların üstünde, herhangi biri tırmanmaya çalışırsa güvenliğe bir metin uyarısı gönderen yüksek teknoloji ürünü sensörler var. Bodrum katımızda tamamen dolu bir panik odası bulunmaktadır.

Vivien'in yıllar önce trollerin ve sözde hayranlarımın elinde katlandığı pisliklerden sonra, onun için yalnızca en iyi korumayı istiyorum. Hâlâ o kaltakla değil de onunla evlenmemden nefret eden bazı aptallar var.

"Evet, dostum." Aynadan oğluma bakıyorum.

"Okula başladığınızda öğretmeninizin adı neydi?" Easton sorar.

"Ugh." Hatırlamak için çabalıyorum. Sadece dört ya da beş yaşındaydım ve O kadar eskiyi hatırlayabiliyordum, birçok şeyi bilerek zihnimden sildim.

"Bayan Pitson," diyor Vivien tereddüt etmeden.

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Nasıl yapmazsın?! Mor saçları ve mavi çerçeveli gözlükleri vardı, herkese tatlım turtam derdi ve nefesi her zaman hastalıklı bir oda spreyi gibi kokardı."

Ağzım açık bir şekilde karıma bakıyorum. "Sen insan değilsin," diye takıldım.

Omuz silkiyor, ben bir sonraki virajı dönüp kavşağa doğru ilerlerken gülümsüyor. "Çizgileri öğrenmek için fotoğraflık bir hafızan var ve ben de öğretmenleri hatırlamakta iyiyim."

"Umarım öğretmenimin saçları mor renktedir ve oda spreyi gibi kokuyordur."

"Mor, E," diye düzeltiyor Vivien, "ve Bayan Pitson'ın hâlâ Blackrock Anaokulu'nda öğretmenlik yaptığından şüpheliyim, ama eğer yapıyorsa ve senin öğretmeninse ona annenle babanın selamını iletebilirsin."

"Umarım okulda karımla tanışırım," diye ekliyor Easton birkaç vuruş sonra ve Viv ile ben aptalca bir sırtış paylaşıyoruz.

"Öyle mi?"

"Babasının oğlu gibi," diye fısıldıyor Viv sırtarak.

"Evet, o da annem gibi çok güzel olacak."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum dostum ama bu dünyada annen kadar güzel başka kimse yok. O türünün tek örneği."

Vivien bana sanki beni soyup sikimin üzerinde zıplamak istiyormuş gibi bakıyor. Arkada meraklı bir çocuğumuz olmasaydı ve bu tamamen uygunsuz olmasaydı, bu planla çok mutlu olurum.

"Ve işte yine gidiyor." Easton pencereden dışarı bakarken başını sallayarak iç geçiriyor.

Dudaklarım köşeden kalkıyor. Bu çocuk beni en iyi şekilde öldürüyor. Şimdiden çok fazla kişiliği var. Ne zaman onunla birlikte olsam ya da onu düşünsem boğazım düğümleniyor çünkü babası olmaktan gurur duyuyorum.

"Bunu açıklamak ister misin, E?" Viv dönüp gözlerinde eğlenceyle oğlumuza bakıyor.

"Babama yine o öpücüklü suratı yaptın. Bu iğrenç."

Çıkıştan çıkıp okula giden yola saparken bir kahkaha attım. "Seni kırmak istemem dostum ama bir eş istiyorsan, onu öpmek zorundasın."

"Ve bu iğrenç değil, hoş bir şey," diyor Vivien. "Ama öpücüklerini büyüye kadar saklamalı ve doğru kız için saklamalısın."

"Annem dışında kimseyi öpmeyeceğim çünkü onu seviyorum."

Vivien neredeyse koltuğun içinde eriyor ve ben bunu anlıyorum. Easton'ın hiç uğraşmadan kalp tellerimizi koparmak gibi bir huyu var. "Aynen dostum." Viv'in elini sıkıyorum.

Bu anlar için yaşıyorum.

Hayatta önemli olan budur.

Easton'ın yüzü buruşur. "Fikrimi değiştirdim. Bugün karımla görüşmek istemiyorum."

Okulun kapısından girip arka otoparka park ediyorum. Çok kalabalık ve neredeyse her yer dolu.

Vivien onun yanından tırmanıp Easton'ın çantasını alırken ben de oğlumuzu yüksek sırtlı yükseltici koltuğundan indiriyorum. Güvenlik aracı yanımızdaki noktaya yanaşiyor. Sağına, soluna ve etrafına bakarken ona "Gergin olman normal," diyorum. "Okuldaki ilk günümde ben de çok gergindim ama çok güzeldi. Ben eğlendim, eminim sen de eğleneceksin." Sadece Vivien orada olduğu için. Küçük bir çocukken çok utangaçtım ve Vivien benim can simidimdi. Öğretmeni, Bayan Pitson'ı nasıl etkilediğini hatırlıyorum.

-Bizi yan yana oturttu ve titremesi durana kadar elimi masanın altında tuttu.

"Saçmalama baba." Easton aşağı iniyor ve elimi tutuyor. "Gergin değilim ve eğleneceğim. Oh, bakın! Lewis orada. Yaz kampından. En iyi arkadaşım olacak. Lewis!" Easton bağılıyor ve park yerinde arkadaşına doğru koşmaya çalışırken elini sıkıca kavriyorum.

Bobby kıkırdar ve Leon gülümser. Easton'a bayılıyorlar ve onunla çok iyi anlaşıyorlar.

"Easton!" Lewis bağırarak karşılık veriyor ve görünüşe göre arkadaşının annesi de oğlunu tutmakta zorlanıyor.

"E, Lewis'le girişte buluşabilirsin. Otoparka doğru koşarak gidemezsin. Etrafta bu kadar çok araba varken tehlikeli olur."

"Tamam anne." Ben karımdan oğlumun çantasını alırken o da boştaki elini kaldırıp Vivien'inkini tutuyor. "Hadi gidelim." Başını kaldırdı. "Hey, Bobby. Selam Leon. Bugün okuldaki ilk günüm." Göğsünü kabartıyor ve küçük üniformasının içinde çok sevimli görünüyor. Göğsüm gururla inliyor.

"Harika, küçük dostum." Bobby parmaklarına dokunmak için yumruğunu kaldırıyor ve Easton da hevesle bunu yerine getiriyor.

"İyi günler, Easton." Leon oğluma beşlik çakıyor ve sonra Easton bizi neredeyse sürükleyerek ön kapıya götürüyor. Lewis'i görür görmez havalanıyor ve bu sefer güvenli olduğu için gitmesine izin veriyoruz.

Dört yaşında bu kadar hevesli ve kendinden emin olmak. Fiziksel görünüş olarak benim mini-me'im olabilir ama kişilik olarak kesinlikle Vivien'e daha çok benziyor.

"Easton!" Vivien arkasından sesleniyor, o okulun içinde kaybolmadan önce yetişmek için koşuyor. "Dur bakalım, ahbab. Seni içeri götürmemiz gerek."

"Ve bunu unuttun," diye ekliyorum çantasını tutarak.

"Tamam, hadi, hadi. Aynı sınıfta olup olmadığımızı görmek istiyoruz." Çocuklar kol kola girip kapıdan içeri dalıyorlar ve biz de peşlerinden gidiyoruz. Vivien'in elini tutuyorum, birkaç velinin tuhaf, üstünkörü bakışlarını görmezden geliyorum. Burası özel bir okul ve içeri girmek için iyi bağlantılarınız olması gerekiyor. Bu insanların çoğu varlıklı ve başarılı ve şöhretle pek ilgilenmiyorlar, ama her zaman birkaç meraklı piç vardır.

Vivien, Lewis'in annesine gülümseyerek, "Merhaba Amy," diyor.

"Vivien, seni görmek güzel." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "Bu benim kocam, Reeve."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum bir gözüm üzerindeyken.

"Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım eski kocam ve Lewis'in babası Ken Cooper'ı tanıyorsunuz?"

"Yıllardır konuşmamış olsak da Ken'i tanıyorum. O iyi bir adamdır."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz." Ağzı yüzünü buruşturuyor ve ben buna dokunmuyorum.

"Easton, Lewis'in bu hafta bir oyun randevusuna gelip gelemeyeceğini soruyordu," diyor Viv imdada yetişerek. "Sana uygun bir gün var mı?"

Onlar ayarlamaları yaparken ben de onları izliyorum. Ken'den bahsetmek Rydeville Elite ve o kaltakla ilgili anılarımı canlandırıyor ve aklım otomatik olarak Bodhi'ye gidiyor. Bugün San Jose'de özel bir okulda anaokuluna başlıyor çünkü Lori Aralık mektubunda bundan bahsetmişti. O da benim gibi sözünü tuttu ve her Aralık ayında ona mektuplar ve hediyeler gönderiyorum. Yılın bu zamanı, diğer oğlumu kısa dakikalardan daha uzun süre düşünmeme izin verdiğim tek zaman.

Lori, Bodhi'nin üç yaşına kadar konuşmadığını, daha sonra da hafif bir konuşma bozukluğu olduğunu söyledi. Doktorlar bunun, kaltağın onu taşıırken vücuduna soktuğu pislikten kaynaklanabileceğini söyledi. Bir yıl boyunca konuşma terapisine katıldı ve şimdi gayet iyi konuşuyor. Kadın onun sessiz bir çocuk olduğunu söylese de

doğal olarak çok konuşmuyor. Sesi o yaştaki bana çok benziyor ve görünüşü de bana çok benziyor.

Lori her yıl mektubuna bir fotoğraf ekliyor ve bazen Bodhi'ye bakıp Easton'la kardeş olma fırsatını kaçırdığım için kendimi kötü hissetmemek çok zor. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki ikiz bile sayılabilirler.

Neyse ki Saffron ona ilgi duymuyor ve onu hiç görmedi. O artık tam bir bağımlı ve Hollywood kariyeri çoktan sona erdi. Yeni porno kariyeri sayılmaz. Karmanın onu yakaladığını görmek güzel ama umarım Bodhi biyolojik annesinin kim olduğunu asla öğrenmek istemez çünkü bu canını yakar.

"Reeve." Vivien sınıfın kapısından bana sesleniyor ve koridorda durduğumu fark ederek kendime geliyorum.

Amy'nin meraklı bakışlarını görmezden gelerek ona doğru yürüyorum ve gülümsüyorum. "Çocuklar aynı sınıfta mı?"

", " diyor Amy gülümseyerek. "Buna sevindim. Lewis arkadaş edinmekte zorlanıyor ve Easton'dan çok hoşlanıyor. Bir araya gelmelerini umuyordum."

Easton'ın yeni öğretmenine elini uzatışını izlerken kıkırdıyorum. Bayan Pitson ve ona sıcak bir şekilde gülümsemesinden anında bir hayran edildiğini anlayabiliyorum. Çocuğumuzu sevmemek çok zor çünkü o harika biri ve bunu önyargılı olduğum için söylemiyorum. Gerçek bu. Daha iyi bir evlat isteyemezdik. Easton zeki, meraklı, kendine güvenen bir çocuk ama çok terbiyeli ve bize hiç sorun çıkarmadı. Onun babası olmak büyük bir keyif ve onu anlatamayacağım kadar çok seviyorum.

Çantasını dolabına koyuyor, masasına birkaç malzeme yerleştiriyor ve vedalaşıyoruz. Çocukların çoğu ağlıyor ve ebeveynlerine sarılıyor, ama Easton bizi en ufak bir endişe duymadan uğurluyor ve biz ayrılırken gözlerini silen Vivien oluyor.

Amy'ye ön kapıda veda ettikten sonra Vivien'in elini tutuyorum ve yavaşça arabamıza doğru yürüyoruz. Bobby ve Leon da arkamızdan geliyor. "Harika bir çocuk yetiştiriyoruz," diyorum, birleşen ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerini öperek.

"Çok fazla övgü alabileceğimizden emin değilim." Vivien yanıma doğru eğildi. "Doğuştan dışa dönük, kendine güvenen ve nazık biri. Beni çok gururlandırıyor."

Sesi çatallaşıyor ve kolumu omuzlarına dolayarak onu yanımda tutuyorum, yan gözle bakan birkaç kişiyi görmezden . Daha önce hiç ünlü birini görmediklerine yemin edebilirsin, ki bu Los Angeles'ta saçmalıktır.

Onunla inanılmaz gurur duyuyorum. Onun babası olmak bir onur ve sen de harika bir annesin. Övgünün bir kısmını tamamen biz alıyoruz."

Viv gülümsüyor.

"Bu çocuk bir gün dünyayı yönetecek," diyorum.

Eşim de aynı fikirde: "Öyle olsaydı hiç şaşırmazdım."

ŞİMDİ - 25 YAŞ

"Ne yapıyorsun?" Vivien saçını kurutmayı bitirirken omzunun üzerinden bana bakarak soruyor.

"Bir şeylerin peşinde olduğumu kim söyledi?" Kol düğmelerimi gömleğimin manşetlerine takarken kaşlarımı kaldırarak alay ediyorum.

"Bana bakmayı bırakmadın ve gözlerindeki o parıltıyı görüyorum Reeve, ama zamanımız yok. Misafirlerimiz birazdan burada olur ve E muhtemelen şekerle kafayı bulmuştur ve zavallı Charlotte'u delirtiyordur." İskelet güvenlik personeli dışında herkesi Noel'de eve gönderiyoruz. Bu yıl, temizlikçi-hayat kurtarıcımız burada kalıp kalamayacağını sordu, bu yüzden Charlotte akşam yemeğinde bize katılıyor.

"Ya sana fazladan bir Noel hediyesi vermek istersem?" Tuvalet masasından kalkıp ipek bornozunun kemerini daha sıkı bağlarken ona doğru yürüyorum. Sanki bu beni durduracakmış gibi.

"Beni zaten çok şımarttınız." Easton'la birlikte sabahın köründe kalktık ve o tüm hediyelerini açtıktan sonra biz de kendi hediyelerimizi değiş tokuş ettik. Bu yıl mücevherler, nadir koleksiyoncu baskısı kitaplar, La Perla iç çamaşırları, salon kuponları, en sevdiği restoranda kişiselleştirilmiş bir menü içeren özel bir masa, gönlünce yaratması çeşitli terzilik malzemeleriyle dolu bir kutu ve yeni yılda Seyşeller'e sürpriz bir gezi ile aşırıya kaçtım.

Ayrıca ona bir Lamborghini Spyder aldım ama henüz ona göstermedim. Garajda zaten yedi arabamız olduğu için beni öldürmesi mümkün ama sevdiğim insanları şımartmayacaksam bu kadar para kazanmanın ne anlamı var? Ayrıca, diğer iki aracı SUV ve ben onun pratik olmayan bir şeye sahip olmasını istiyorum. Araba sevgisini tatmin edecek bir şey.

Eşimi şımartmayı seviyorum ve hiçbir şey beni ona bu son hediye vermekten alıkoyamaz. Buna ihtiyacım var ve ona yakın hissetmeye ihtiyacım var. Son birkaç haftadır uğraşıyorum ve Viv'e aletini yeni keşfetmiş azgın bir genç gibi saldırıyorum. Haftalardır onu günde iki kez beceriyorum ve bu bana birbirimize karşı açgözlü olduğumuz ve o zevkli yüksekliğe takıntılı olduğumuz seksi keşfeden gençler olarak o ilk yılları hatırlatıyor.

"Reeve?" Kollarımı kavrarken yüzünde endişe okunuyor. "Kendinden geçmişsin." Elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorsun. Her şey yolunda mı? Aklında bir şey mi var?"

Evet. Ama bugün oraya gitmiyoruz.

"Ben iyiyim, bebeğim. Sadece dalmışım. Yaklaşık üç saat uyuduğumda böyle olduğu biliniyor."

"Tanrım, anlıyorum. Her yıl, sanki E daha erken uyanıyor. Hepimiz oturana kadar yemeğimin içine düşmemem bir mucize olacak."

"Yemek şirketi ayarlamalıydık," diyorum onu kollarımın arasına alarak.

"Asla." Elim sırtından aşağıya doğru kayarken sallıyor. düzgün kıcını. "Annem Noel günü hep yemek yapardı, ben de bu geleneği sürdürüyorum." Parmakları enseme dolanıyor. "Simon yüzünden mi? Yine kafanı mı karıştırıyor?"

"Her zamankinden fazla değil," diye itiraf ediyorum, iki elimle kıcını sıkarken.

"Gelmezse canı cehenneme. Torunu için hiç çaba sarf etmiyor ve E onu çok az tanıyor. Bana kalsa onu hayatımızdan tamamen çıkarırdım ama o benim babam değil."

Bu öneriyi ilk kez yapmıyor. Viv onun duygularıyla oynamasından nefret ediyor ve onun ne düşündüğünün benim için bu kadar önemli olmamasını diliyor. Ben de öyle istiyorum. Onunla ilişkiyi kesmek istiyorum çünkü oğlumu neredeyse yok sayması beni çok rahatsız ediyor ama E'nin umurunda değil. Büyükbabası Jon'a tapıyor ve Simon'a ihtiyacı yok.

Yıllar önce terapiye gittiğimde Craig'le babamla olan ilişkim hakkında uzun uzun konuşmuştum ve bu çok karmaşıktı. Boktan bir baba, boktan bir kayınpeder ve boktan bir büyükanne-büyükbaba ama sahip olduğum tek ebeveyn o. Aptalca görünebilir ama sanırım ondan vazgeçersem annem üzülür. Bu çok saçma çünkü üzülüp üzölmeyeceğini bilecek kadar onu hiç tanımadım ve eleştirmek için burada değil.

Ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum.

Beni ne kadar sık hayal kırıklığına uğrattırsa uğratsın, yine de onu tamamen hayatımdan çıkaramıyorum. Benim için çabaladığı zamanlar oldu ve içten içe beni önemseydiğine ama bunu gösteremediğine inanmak istiyorum.

"Simon'ın gelip gelmemesi umurumda değil ve bugün onun hakkında konuşmayacağız." Kıcını tuttum ve onu aynı hizaya çektim. "Bir hediye için daha zaman var ve beni ihtiyacım olan şeyden mahrum etme."

Yüzü katıksız bir sevgiyle parlıyor. "Seni çok seviyorum, Reeve. Beni çok mutlu ediyorsun. Umarım bunu biliyorsundur."

"Seviyorum ve sen de beni delicesine mutlu ediyorsun. Beni daha da mutlu edecek tek şey fırında bir çörek daha." Elimi düz karnının üzerine koyuyorum. "Ama yeni yılda olacağına eminim." Dört aydır doğum kontrolünü bıraktı ve Noel'e kadar hamile kalacağımızı umuyordum.

Gözlerini kaçırıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Bu ekstra hediye hakkında mı?" Bunca yıl sonra bile midemi bulandıran flörtöz bir gülümsemeyle beni iğneliyor.

"Bornozu çıkar, yatağa uzan ve o güzel bacaklarını benim için aç bebeğim. Dünyanı sarsmak üzereyim."

Kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra onu rekor bir sürede yiyorum ve sonra onu ele geçirilmiş bir adam gibi duvara karşı beceriyorum.

"Bekle, E!" Yemekten sonra üçümüz arka bahçede oynarken Alex topu oğluma atmaya hazırlanarak sesleniyor. Kızlar yürüyüşe çıkmışlardı ve Jon da Charlotte'un temizliği bitirmesine yardım ediyordu. Alex ve ben Bay Sabırsız'ı şekerinin birazını atması için dışarı çıkarmak zorunda kaldık.

"Yaşasın!" Easton hopluyor. "Bak, baba! Bu sefer yakaladım."

"Harika iş, dostum."

"Koçun olmalı." Alex göğsünü şişiriyor ve ben kıkırdıyorum. Alex Boston'da bir lisede öğretmenlik yapıyor ve mutlu görünüyor ama NFL hayalini gerçekleştiremediği için üzülüyorum.

Arkadaşlarımız gelecek yıl Los Angeles'a taşınana kadar sabırsızlanıyorum. Yıllardır Boston'dalar ve yakınımnda olmalarını çok özledim. Geçen yıl evlendiler ve Alex, Rey tıp eğitimini bitirir bitirmez çocuk sahibi olmak için can atıyor. Uzun bir yol oldu ama gelecek yıl tam nitelikli bir doktor olacak.

Bunu bilmiyor -ikisi de bilmiyor- ama ona şehir merkezinde modern bir ofis binası aldım. Belki eve döndüklerinde muayenehanesi için bir üs olarak kullanabilir diye düşündüm. Tabii ki istemiyorsa satabilir ya da ne isterse onu yapabilir. Nasıl uygun görürse öyle kullanabileceği bir hediye.

"Buraya taşındığında benim koçum olur musun?" Easton topu en iyi arkadaşşıma ve onun vaftiz babasına atarak soruyor.

"Kesinlikle, küçük dostum."

"Yaşasın!" Easton bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve ben de onun coşkusuna gülümsüyorum.

Çoğu Noel'de bu beni kendimden geçirmeye yeter, ama bu yıl değil. Bu yıl her şey farklı. Her iki oğluma da aynı süper kahraman hediyelerini almak için oyuncakçıya gittiğimden ve bir aydınlanma yaşadığımdan beri öyle.

Bodhi ve Easton'ı kardeş olma fırsatından mahrum bırakıyorum ve bununla daha fazla yaşayamam.

Lori'nin yıllık mektubu bu duyguyu pekiştirdi. O hıyar Travis'in bir ilişkisi vardı ve Lori'den boşanıp onu ve Bodhi'yi geride bırakarak İngiltere'ye taşındı, orada zaten başka bir kadınla evliydi ve kadın bir çocuk bekliyordu.

"Baba, yakala!" Easton bağırarak beni iç monologumdan çekip çıkarıyor ve topu yakalamak için zamanında hareket ediyorum. Kadınlar dönene kadar bir süre topu ileri geri atıyoruz. Easton'ı omuzlarıma yerleştirdikten sonra masa oyunları oynamak için içeri giriyoruz. Sonra Alex, Jon ve ben Easton'la Nerf savaşı oynuyoruz, koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşturuyoruz, birbirimize ateş odalara dalıp çıkıyoruz.

"Yakaladım seni, baba." Saklandığını bildiğim oyun odasına girdiğimde Easton silahını bana doğrulttu.

Ellerimi kaldırdım. "Ateş etmeyin. Teslim oluyorum."

Göğsümde üç köpük mermi patladı ve oğluma doğru daldım, kucaklayıp omuzlarıma üzerine attım. "Bunu ödeyeceksin, dostum." Onu kanepeye fırlatıyorum ve bağırıp kıkırdayıp solucan gibi kaçmaya çalışırken her yerini gıdıklıyorum.

"Yeter. Teslim oluyorum!" diyor ve ben ona acıyorum.

"Bu işi bitirelim." Onu kollarımın arasına alıyorum, saçlarına öpücükler konduruyorum ve sıkıca sarılıyorum. Ona yakın hissetmek genellikle kederimi yatıştırmaya yardımcı olur, ama bugün kaçırdığım her şeyi hatırlatıyor.

"Baba?"

"Ne ?" Dağınık saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum.

Büyük güven dolu gözleriyle bana bakıyor ve kalbim eriyor. "Bu yıl gerçekten yaramazlık yaptım mı?"

Kaşlarım çatılıyor, bunun çıktığını merak ediyorum. "Hiç de değil. Neden sordunuz?"

"Çünkü Noel Baba bana çok ama çok istediğim bir şeyi getirmedi."

Noel Baba listesini zihnimden geçiriyorum ve almayı unuttuğumuz hiçbir şey aklıma gelmiyor.

"Bunu listeme eklemek yerine ona kafamda sorduğum için mi? Çünkü eklemeyi unuttum ve annem Kutsal Tanrı'yla kafamda konuşabileceğimi ve onun beni duyacağını söylüyor, ben de Noel Baba'nın da duyacağını düşündüm."

"Ne ?" "Bir kardeş."

Kalbim göğsümün arkasında tekliyor.

"Ya da bir kız kardeş. Benim için fark etmez." Küçük omuzlarını silkiyor. "Ben sadece bir erkek ya da kız kardeş istiyorum. Sence ona bütün oyuncaklarımı geri verirsem bana bir tane verir mi?"

Hay . Buna nasıl cevap verebilirim ki? Normalde onunla bu tür konuşmaları Vivien yapar çünkü ben asla doğru şeyi söyleyemem.

"Bu yaramazlıkla ilgili değil ve Noel Baba sana bir kardeş getiremez. Bu Tanrı'ya, bana ve annene bağlı ve söz veriyorum bir kardeşin olacak. Sadece sabırlı olman gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Küçük sevimli kaşları kırışıyor. "Eğer mecbur kalırsam." Suratını asıyor. "Ama bu nasıl sana ve anneme bağlı oluyor? Ben dayanamıyorum."

Ona ihtiyacım olduğunda Vivien nerede? "Git annene sor. O açıklar."

"Tamam." Kucağımdan atladı ve odadan dışarı koştu, neredeyse Vivien'a ulaşma telaşıyla masayı devirdi.

Yüzümde hüznü bir gülümseme belirliyor. İronik olan şu ki, yarın ona bir kardeş verebilirim. Koltuğa yaslanıyorum ve ellerimi yorgun yüzümde gezdirerek iç çekiyorum. Uykusuzluğum bu ay hiç olmadığı kadar şiddetli ve bunun nedeni Bodhi'yi düşünmeden edememem. Endişeliyim. Lori yetenekli ve harika bir anne olmasına rağmen, ilk çocuğumun babasız büyüyeceğini düşünmemiştim. Onun için en iyi seçimi yaptığıma inanmıştım ama şimdi bocalıyorum.

Evlat edinme işlemini geri alamam. Yasal olarak karmaşık olabilir ama muhtemelen yapılabilir; yine de o kadar ileri gidemem. Bodhi Lori'nin oğlu ve onu ondan almaya çalışmak doğru olmaz.

Ama onun hayatına dahil olmak istiyorum.

Tercihen babası olarak, böylece Easton kardeşini tanıyabilir.

Belki iki haftada hafta sonu bizimle kalacağı bir anlaşmaya varabiliriz, Lori ve Bodhi de

tatil için bize gelirler ve biz de onları ailemize dahil edebiliriz. Bu duyulmamış bir şey değil. Aile bugünlerde pek çok farklı anlama geliyor ve her türlü düzenleme mevcut.

Çocuklarla ilgili.

Bu onlar için en iyi olanı yapmakla ilgili ve onları ayrı tutmak en iyisi gibi gelmiyor.

Bodhi'yi terk ettim ve bunu düzeltmek için bir şans istiyorum.

Elbette, Vivien'e söyleyene kadar Lori'ye bir şey söyleyemem ve bunun üzerinde çalışmalıyız. Duyması kolay bir haber olmayacak ve yıkılacak. Sadece o kaltaktan bir bebek sahibi olduğum için değil, o zamanlar tek seçeneğimin bu olduğuna hâlâ inansam da bunu ondan gizlediğim için.

Beş buçuk yıl önce verdiğim kararın üzerinde duruyorum. Vivien o zaman Bodhi'yi asla kabul etmezdi, ama ben... sanırım şimdi kabul eder. Bu konu üzerinde uzun uzun düşündüm ve Vivien'in bu durumu kabullenip diğer oğluma yer açabileceğine inanıyorum. Bunu ondan daha fazla saklayamam ve Easton'ı kardeşinden mahrum bırakamam.

Bu beni öldürüyor.

Diğer oğlumla da bir ilişkim olsun istiyorum ve onu da Easton'ı sevdiğim kadar sevdiğimi bilmesini istiyorum.

Bunun evliliğimi temelinden sarsma potansiyeli var. Ancak Vivien ailesini bir arada tutmak için mücadele edecek ve masum bir çocuğu inkar etmeyecektir. Bir süreliğine benden nefret edebilir ama evliliğimizi bitirmeyecek ve Bodhi'nin hayatımızdaki yerini inkar etmeyecektir.

Hayatım üzerine bahse girerim.

Buna inanmasaydım, bunu düşünmezdim bile, çünkü onu kaybetmek bir seçenek değil.

Karım iyi ve naziktir ve ilk şoku atlattıktan sonra yola gelecektir. Özellikle de Bodhi'nin Easton'a ne kadar benzediğini görünce. Yaşları bu kadar yakinken ve ikiz gibi görünüyorken onu reddetmek imkansız olurdu.

Hayatımdan ne kadar memnun olursam olayım, Bodhi her zaman aklımın bir köşesinde.

Onun için doğru olanı yapmalı ve bunu artık bekar bir anne olan Lori'yi destekleyecek ve onun annelik rolünü gasp etmeyecek şekilde yapmalıyım çünkü bu değişmeyecek. Bodhi Viv'de bir üvey anne kazanacak ve büyürken ona rehberlik eden iki güçlü kadınla şanslı bir çocuk olacak.

Ben kararımı verdim.

Tatilden sonra Vivien'la konuşup itiraf edeceğim. "İşte buradasın."

Onun gelişiyle irkilerek kanepeye zıpladım. Viv bana doğru yürürken topukları parke zeminde tıkırdıyor. "Az önce oğlumuzla ilginç bir konuşma yaptım." Yanımdaki kanepeye çökerken o meşhur bakışlarından biriyle beni süzüyor. Kolum otomatik pilotta ona dolanıyor. "Bunun için teşekkürler bu arada." Beni göğsümden dürtüklüyor.

"Donup kaldım ve ikimiz de senin bu daha iyi olduğunu biliyoruz. Ona ne söyledin ki?"

Biraz yüzünü buruşturuyor. "Anneler ve babalar öpüşür, sarılır ve bebeğin annenin karnında büyümesini sağlarlar."

Gülmekten kırıldım. "Aman Tanrım. Bu çok komik."

"Beni hazırlıksız yakaladı ve bu kadar kısa bulabildiğimin en iyisi buydu. Ona gerçeğin basit bir versiyonunu söyledim ama henüz beş yaşında bile değil ve bu çok küçük bir yaş gibi görünüyor."

"Katılıyorum ve onu sana göndermekte haklıydım. Sen her zaman söylenecek en mükemmel şeyi bilirsin."

Parmakları saçlarımın arasında geziniyor. "Keşke kendini daha fazla takdir etseydin. Easton'la harikasin, Reeve." Gözleri yaşıyor. "Sen en iyi baba ve kocasin. Sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

"Hey, hey." Onu kucağıma aldım ve yüzünü okşadım. "Bu gözyaşlarının sebebi ne?"

"Sadece seni seviyorum ve her Noel'de seni böyle melankolik görmekten nefret ediyorum." Acıyla yutkundum.

"Geçmişte kaldı. Artık bunu hiç düşünmüyorum. Şu anda en iyi yerdeyiz ve mutluyuz, değil mi?" diye ekliyor.

"Kesinlikle." Başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum.

"O zaman lütfen kendini affet. Noel'in tadını şimdi ve burada çıkarmanı istiyorum, geçmişe takılıp kalmanı değil."

Bu da ona Bodhi'den bahsetmem için bir başka neden. Ayrıldığımız o korkunç Noel'i hatırladığımı sanıyor ama öyle değil. Bunu asla düşünmemeye çalışıyorum çünkü hayatımın en kötü günlerinden biriydi ve o haklı. O günden sonra hayatımıza devam ettik. Birlikteyiz, birbirimize aşığız ve değer verdiğimiz rüya gibi bir hayatımız var. Artık o günleri neredeyse hiç düşünmüyorum.

"Noel'in tadını çıkarıyorum ve mutluyum. Söz veriyorum bunların hepsi geçmişte kaldı." "Ciddi misin?" Şüphesizliği ses tonuna yansıyor.

"Evet." Burnumu onunkine sürtüyorum. "Endielenmeyi bırak. Ben mutluyum. Hayatımın geri kalanında seni seveceğim. Harika bir oğlumuz var ve umarım gelecek yıl ona bir kardeş vereceğiz, özellikle de çok istediğı için."

"Bu konuda." Vivien'in gözlerinde yaşlar parlıyor ve göğsümde kelebekler uçuşuyor.

"Bebeğim?" Mırıldanıyorum, zaten gerginim.

"Daha on gün önce öğrendim ve sana telefonda söylemek istemedim." Arkasında bir yerden bir hamilelik çubuğı alıp bana uzatıyor. "Mutlu Noeller, Reeve. Easton'a çok istediğı kardeşini veriyoruz."

Bulanık gözlerle çubuğın üzerinde yazan net GEBE yazısına bakıyorum.

"Ne kadar ilerledin?"

"Altı haftalık. Bebek Ağustos başında doğacak."

"Seni çok seviyorum. Beni inanılmaz derecede mutlu ettin." Onu kollarımın arasına alıp tekrar tekrar öpüyorum. Onu sevdiğimi tekrar tekrar söylerken yüzünün her yerine öpücükler konduruyorum.

Kalbim çok dolu ve bu Bodhi hakkında verdiğim kararı değıştirmese de zamanlamasını değıştiriyor. Vivien hamileyken ona bomba gibi bir haber vermeyeceğim. Bu onu strese sokar ve bebeğı riske atabilir.

Ona Bodhi'den bahsetmek için bebeğimiz doğana kadar bekleyeceğim.

Simon Lancaster ilk En İyi Aktör Oscar'ımı kazandığım gece öldü. O pisliğin hayatımın en güzel gecelerinden birini mahvetmek için bir yol bulacağı belliydi. Onun ölümünden sonra duygularımla yüzleşmek zorunda kaldığım için mücadele ediyorum. Ölmeden önce ne sevgisini ne de gururunu kazanmıştım ve şimdi asla kazanamayacağım. Son nefesine kadar hâlâ onun onayına muhtaçtım ve bu beni hasta ediyor. Babam söz konusu olduğunda neden bu kadar zayıfım? Onun onayı neden bu kadar önemliydi? Neden bunu geride bırakamıyorum?

Bu süre zarfında ailem benim can simidim oldu. Beni geçmişe sürükleyen bir çaresizlikle Vivien'e sarılıyorum. İlk başta ağlamıyorum ama sonra duramıyorum. Tekrar uyumakta büyük sorun yaşıyorum ve her yerdeyim. Eşim terapi önerdiğinde Craig'e dönüyorum çünkü Simon'ın ölümünün beni raydan çıkarmasına ya da bağımlılık yoluna geri döndürmesine izin vermeyi reddediyorum. Aileme odaklanmak gibi konuşmak da yardımcı oluyor. Vivien ve Easton'la evde kalmak için planladığım bir projeyi iptal ettim.

Easton'ı her gün okula götürüp getiriyorum, Küçükler Ligi antrenmanlarına ve tiyatro derslerine götürüyorum. Birlikte tonlarca kaliteli zaman geçiriyoruz. Bu bizi daha da yakınlaştırıyor ve oğlum bu zor zamanda bana gerçekten yardımcı oluyor.

Viv'in hamileliğine ve yeni bebeğimize odaklanmak da çok yardımcı oluyor. Bir kızımız olacak ve adını Lainey olarak belirledik. Easton ve ben her gece ona şarkı söylüyoruz ve deneyimi bu kez oğlumuzla paylaşıyor olmak sevincimizi daha da artırıyor.

Vivien'in yirmi altıncı doğum gününün ertesi günü Carson beni arıyor ve ertesi gün ofisine gelmemi istiyor. Ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve buluşana kadar bir şey söylemeyi reddediyor.

Avukatım "Anneniz doğum sırasında öldü ama sizi doğururken değil" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde kekeledim.

"Senin bir ikizin var, Reeve. Tek yumurta ikizi bir kardeş."

Birkaç saniye boyunca şok içinde ona baktım ve derimden kan sızdığını hissettim. Bunu duyduğumu hayal ettim, değil mi? Carson düşündüğüm şeyi söylemedi. "Ne? Hayır mı? Ben..." Viv'in elini daha sıkı tutuyorum. Carson'ın masasının önünde yanımda oturuyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Babam bana bir erkek kardeş hakkında hiçbir şey söylemedi." Karıma yan gözle bakıyorum. "Sizinkiler de annemin ikiz beklediğinden hiç bahsetmedi."

"Ailen ikiz beklediklerini bilmiyordu, Reeve. İkizlerden biri diğerinin arkasına saklanıyordu. Bu durum bebeklerin aynı amniyotik keseyi paylaştığı tek yumurta ikizlerinde görülebilir. Bu son derece nadirdir ve genellikle daha sonra yapılan taramalarda ikinci fetüs tespit edilir, ancak bu neredeyse yirmi yedi yıl önceydi ve ultrasonlar şimdiki kadar gelişmiş değildi. Dünyanın her yerinde ebeveynlerin doğuma kadar ikiz olduklarını öğrenemedikleri örnekler var. Bu vakada da öyle oldu."

"Benim... ikizime ne oldu? Öldü mü?" Cevabına kendimi hazırlayarak soruyorum.

Carson ellerini masanın üzerinde birleştirerek sempatik bir ifade takınır. "Önce sen doğdun ve her şey yolundaydı. Annen seni kucağına aldı ve bir fotoğraf için gülümsedi."

"Biliyorum. Oturma odamızın duvarında bir çerçeve içinde duruyor. Annemle olan tek fotoğrafım o." Yıllarca Viv'in evindeki yatak odamda sakladım, Pacific Palisades'teki çatı katını satın aldığım da çerçevelettirdim.

Vivien beni rahatlatmak için sırtıma uzanıyor, ben de desteğine ihtiyaç duyarak onun koluna yaslanıyorum. Bunu hâlâ sindirebilmiş değilim. Gerçek gibi görünmüyor.

"Sonra bir bebek daha olduğunu fark ettiler ve işte o zaman komplikasyonlar ortaya çıktı. Annen masada öldü ve ikiz kardeşini sezaryenle doğurtmak zorunda kaldılar."

"Oh Tanrım." Vivien soluk soluğa, boştaki eliyle ağzını kapatıyor.

"Kardeşime ne oldu?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Bana hâlâ cevap vermedi ve bunu bilmem gerekiyor.

Carson boğazını temizler. "Babanı hayatım boyunca tanıdım ve babanın anneni sevdiği kadar bir erkeğin bir kadını sevdiğini hiç görmedim. Siz ikiniz bana onları hatırlatıyorsunuz."

"Carson," diye çıkışıyorum, o pisliğe ne kadar benzediğimin hatırlatılmasını kaldıracak durumda değilim.

Viv kuağıma tırmanıyor, kollarını bana doluyor ve onun sıcaklığı için minnettarım çünkü buz gibi bir soğuk kemiklerime doğru ilerliyor ve titriyorum.

"Baban seni kuağına almış, annenin cansız bedeninin başında ağılıyordu ki diğer oğlunun çığlıkları odada çınladı."

"Onu suçladı," diye tahmin ediyorum. "Annemin ölümü için kardeşimi suçladı."

Carson başını sallıyor.

"O sadece masum bir bebektir! Bu onun suçu değildi," diye haykırıyor Vivien, yüzünde dehşet dolu bir ifade.

Şoktan başka bir şey hissedebilseydim, böyle hissedeceğimi hayal ediyorum. "Karısına mal olduğunu bile bile oğluna bakmaya dayanamadı, bu yüzden bebekten kurtulmak istedi," diyorum ve sesim kulaklarıma boş geliyor. Bu da ne kadar benzer olduğumuzu bir kez daha hatırlatıyor. Koşullar farklı olsa da Simon'ın yaptığının aynısını ben de yaptım ve bu bana hiç iyi gelmiyor. Başka bir düşünceden arınırken Vivien'e bakıyorum. "Benden de kurtulmuş olabilir. Bu çok şeyi açıklıyor. İçten içe o da beni suçlamış olmalı." Yapbozun tüm parçaları şimdi yerine oturuyor.

"Anladığım kadarıyla sağlık personeli bunu görmesini sağlamaya çalışmış," diye açıklamaya devam ediyor Carson, "ama o teselli edilemez bir haldeydi ve ikizinizle hiçbir şey yapmak istemediğine kesinlikle kararlıydı. Tüm bunları bana yıllar sonra anlattı ve tam bir şok içinde olduğumu itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Kimseyi yargılamak bana düşmez ve bunu asla söylemedim, ama baban bunu bana anlattığında benim gözümde tepetaklak oldu. Babanla aranızın farklı olduğunu ve öyle olmadığını duymak beni üzdü."

"O da beni istemedi," diye kestirip attım.

"Reeve'in ikizine ne oldu?" Vivien saçlarıma öpücükler kondurmadan önce bana sarılırken soruyor.

"Baban hızlı ve gizli bir evlat edinme ayarladı."

Böyle bir şeyi rekor sürede organize edebilecek biri varsa o da Simon'dır.

"O biliyor mu?" Acıyan gözlerimi ovuşturuyorum.

"Bunu ona sormanız gerekecek. İsterseniz bir görüşme ayarlayabilirim."

"Nerede olduğunu biliyor musun? Kim olduğunu biliyor musun?" Kalbim göğsümde küt küt atarken Vivien'i tutuyorum.

Bir kardeşim mi var? İkizi mi? Dışarıda bir yerlerde yaşıyor mu? "Var. Ona bir mesaj iletebilirim."

"Adı ne? Bana benziyor mu?" Beynim şu anda bana her türlü düşünce ve soruyu yöneltiyor ve kafam karmakarışık.

"Onunla hiç şahsen tanışmadım, bu yüzden bir şey söyleyemem. Ancak tek yumurta ikizlerinin aynı görüldüğü yaygın bir yanılgıdır. Aynı DNA'yı paylaşıyor olsalar da, birbirlerine tam olarak benzemeleri gerekmez. Görünüş, mizaç veya kişilik olarak farklı ve çevresel faktörlerin yanı sıra kimyasal faktörler de bunda rol oynar. Adına gelince, kendisiyle konuşup iznini almadan bunu açıklayamam. Kendisine ulaşmama izin verin ve bir toplantıya razı olup olmayacağını görün."

Viv, "Reeve'in biraz zamana ihtiyacı olabilir," dedi.

"Anlıyorum ve konuşana kadar hiçbir şey ayarlamayacağım. Sadece suları test edeceğim."

"Kendimi hasta hissediyorum," diye fısıldıyorum Viv'e. Elimi saçlarımda gezdirip özenle şekillendirdiğim saçlarımı bozuyorum. "Ya benden hoşlanmıyorsa ya da benimle bir ilişki kurmak istemiyorsa?"

Carson'ın bir ikiz kardeşim olduğunu açıklamasının üzerinden iki hafta geçti ve aradan geçen zamanda kafam allak bullak oldu.

Hayatımın en büyük şokunu yaşadım ve tüm duyguları bir arada yaşadım. Craig duygularımı çözmemde bana yardımcı oldu ve Lauren ve Jon ile uzun uzun konuştum. Bir ikizim olduğunu ya da Simon'ın onu ele verdiğini bilmiyorlardı.

Bodhi ile olan paralellikler yardımcı olmadı. Yine suçluluk duygusu içinde boğuluyorum ve babamın yaptığının aynısını yaptığım için biraz bocalıyorum. Bu beni hasta ediyor ve Lainey'nin doğumundan sonra Vivien'e Bodhi'den bahsetme kararlılığımı güçlendiriyor. Craig planıma katılıyor ve suçluluk duygumdan kurtulmam için bana yardım etmeye çalışıyor ama bu çok zor.

Ama bugün Bodhi'yi düşünemem çünkü ikizim burada. Aşağıda, bizimle buluşmayı bekliyor. Onun hakkında etim ve kanım olması dışında hiçbir şey bilmiyorum ve onu hayatımda görmek için yanıp tutuşuyorum.

Büyürken hep bir kardeşim olsun isterdim ve şimdi bir tane var.

Yirmi altı yılı kaçırdığımız gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyorum çünkü o piç Simon'ı her düşündüğümde öfkeden deliye dönüyorum ve buna odaklanmamam akıl sağlığım için en iyisi. Bunun yerine, daha geçireceğimiz onca yıla odaklanıyorum - tabii beni hayatında istiyorsa. Kardeşleriyle büyüüp büyümediğini ya da içinde bulunduğu koşulları bilmiyorum. Sadece merakını gidermek için burada olabilir ve sonra hayatımdan çıkıp gidebilir.

Bu korkular ve diğerleri son birkaç gecedir beni uyutmadı ve bugün adrenalinle koşuyorum.

Vivien yüzümü avuçlayarak dikkatimi ona vermeye zorluyor. "O senin *ikizin*. Muhtemelen senin için olduğu kadar onun için de büyük bir şok olmuştur ama seni nasıl sevmez? Sen harika bir insansın, Reeve. Harika bir koca, damat ve babasın ve biliyorum ki sen de mükemmel bir kardeş olacaksın. Eğer seni tanımak istemiyorsa, bu tamamen onun suçu." Kalçalarını kavırıyor. "Burada olması iyiye işaret. Bu onun buna açık olduğu anlamına geliyor olmalı. Sadece mucizeler bekleme. İkinizin de her şeyi kabullenmesi biraz zaman alabilir ama eminim her şey yoluna girecektir. Siz sadece kardeş değilsiniz. *İkizsiniz*. Bu ekstra özel bir bağ."

"Doğru." İkizler hakkında bir şeyler okuyordum ve sanırım içimde her zaman hissettiğim boşluk, onun hayatımdan koparılmasından kaynaklanıyor. Karımı öpüyorum, stresimin bir kısmını eritmesine izin verirken onu yakınımda tutuyorum. "Son birkaç aydır tam bir bunalımdaydım. Bana katlandığın için teşekkür ederim."

Ellerini göğsümde gezdiriyor. "Reeve. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Kollarıyla boynumu sararken dudaklarını kısa bir süreliğine dudaklarıma değdiriyor. "Sana destek olmak asla bir angarya değildir. Sadece endişeliydim ama sanırım köşeyi dönmek üzeresin." Gülümsüyor. "Gitmeliyiz. Zavallı adamı daha fazla bekletmek istemeyiz."

Acaba bana benziyor mu, diye düşünüyorum aşağıya el ele yürürken. Carson'ın tek yumurta ikizleri hakkında söyledikleri doğru, yani birbirimize tam olarak benzemiyor olabiliriz. Acaba Bodhi ve Easton gibi mi? Aralarında çarpıcı bir benzerlik var ama sanırım birbirlerinin aynısı olmayacaklar. En büyük oğlumla bebekliğinden beri hiç yüz yüze görüşmediğim ve elimde sadece fotoğrafları olduğu için tam olarak bir şey söyleyemiyorum.

Cesur bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve resmi oturma odamıza giriyorum. Kardeşim sırtı bize dönük bir şekilde pencereye bakıyor. Benden biraz daha uzun ve biraz daha geniş görünüyor. Saçı benimkine benziyor. Giyinik

gelişigüzel, tamamen siyahlar içinde ve ben aniden elbise gömleğim ve pantolonumla kendimden utanıyorum. Kot pantolon da giymeli miydim?

Neden arkasını dönmüyor? İçeri girdiğimizi duymuştur herhalde. Viv'e bakarken boğazımı temizliyorum. O da biraz tuhaf görünüyor. "Merhaba," diye sesleniyorum ve o da yavaşça arkasını dönüyor.

İçimde düğümler atılıyor ve o bana doğru yürürken kendimi tutuyorum. Yüz hatlarını inceliyorum ve aramızdaki benzerlik tekinsiz. Tam olarak benzemememiz dışında. Aynı mavi gözlere ve aynı yüz şekline sahibiz ama onun burnunda bir şişlik ve bir kaşının üzerinde küçük bir yara izi var. Dudaklarının üzerinde benim gibi bir güzellik izi yok. Ben bronz tenliyim, o ise biraz solgun görünüyor. Spor salonunda kesinlikle daha fazla zaman geçiriyor ve muhtemelen benden birkaç santim uzun. Kolları mürekkeple kaplı, burnunda ve kaşlarında piercing var.

durduğunda içimi garip bir his kaplıyor. Bunu açıklayamıyorum. Neredeyse deja vu gibi, ama onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Kendime geliyorum ve tanıştırırken gülümsüyorum. "Ben Reeve Lancaster, bu da eşim Vivien."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyor kesinlikle Amerikalı olmayan aksanlı bir ses tonuyla. "Ben Dillon O'Donoghue."

Vivien sallanıyor ve ben onu tutarken kolum sırtına . "Sevgilim, sorun ne?"

Bakışları ben ve ikizim arasında gidip gelirken bana yapışıyor. Yüzündeki şok olmuş ifade, kafasını toparlamakta zorlandığını doğruluyor ve ben de bunu anlıyorum. Her şey oldukça gerçeküstü.

"Viv. Bebeğim. Konuş benimle," diye sordum, biraz endişelenmeye başlamıştım. Neredeyse yedi aylık hamile ve stres ne ona ne de bebeğe iyi geliyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Sadece biraz başım döndü."

"Gel ve otur." Onu kanepeye doğru yönlendiriyorum ve bana karşı titrediğini hissediyorum. Şimdi endişelendim. Oturmasına yardım ediyorum ve sonra başını bacaklarının arasına doğru itiyorum. "Derin nefes al bebeğim ve başını aşağıda tut. Bu baş kurtulmanı sağlayacaktır. Sana biraz su getireyim." Bir şişe su almak için hareket ediyorum ve ikizime bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş, Viv'e bakıyordu. "Son zamanlarda ikimiz için de özellikle stresli bir dönem oldu," diye açıklıyorum. "Stres bebek için iyi değil ve Viv'i sakinleştirmeye çalışıyorum ama o benim için çok fazla endişeleniyor."

"Tebrikler. Bu ikinci çocuğunuz, değil mi?" Dillon söylüyor ve Viv'in ağzından nefes alamıyormuş gibi boğuk bir ses çıkıyor.

Hasta mı? oluyor? Bu hiç hoşuma gitmiyor. "Kahretsin." Su şişesini ve bardağı sehpanın üzerine bırakarak ona doğru koşuyorum. "Belki de üst kata uzanmalısın." Son zamanlarda bana destek olmak zorunda kalması onu çok zorluyor ve belli ki bu durum sandığımdan daha fazla yıpratmış. Daha iyisini yapmalıyım. Kendimi toparlamalı ve karımın yanında olmalıyım.

"Hayır!" diyor, sesi bir kademe yükseliyor. "Bir dakika içinde iyi olacağım."

Kaba davrandığımın farkındayım. Viv için bir bardak su doldururken Dillon'a gülümseyerek, "Otursana," diyorum.

Karşımdaki kanepeye oturdu.

"İç şunu bebeğim." Viv'e bardağı uzatıyorum ve sırtını ovuyorum. Bardağın etrafında titreyen elini izlerken kaşlarım birbirine çarpıyor. Bir şeyler çok yanlış gidiyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Belki de doktoru aramalıyız." Bardağı tutmasına yardım ederken

içiyor ve boştaki elimi alnına götürüyorum. "ok sıcak hissetmiyorsun ama biraz nemli gibisin."

"şimdi daha iyi hissediyorum. Endişelenmeyi bırak." Elim iiyor ve kendi başına bir içki alıyor.

"Emin misin?"

"Evet." Kolumu omuzlarına doluyor ve bana sarılıyor. "Toplantını yarıda kestiğim için özür dilerim. Kardeşinle konuş."

Charlotte elinde bir tepsiyle odaya giriyor ve tepsiyi sehpanın üzerine bırakıyor. Gülümseyip odadan çıkmadan önce Dillon ve bana meraklı bir bakış attı.

"İçecek bir şey ister misin?" İkizime sordum. Bunu söylemek çok garip ve onun karşısında oturuyor olmak daha da garip. Kesinlikle biraz sersemlemiş durumdayım ve o tuhaf his hâlâ devam ediyor. "İstersen daha sert bir şeyler getirebilirim?"

"Kahve iyidir."

"Neden seni bir yerden tanıdığımı hissediyorum?" Kahvesini hazırlarken sordum.

"Ben Collateral Damage'ın solistiyim," diyor ve ona uzattığım kupayı kabul ediyor.

Ah, bu her şeyi açıklıyor. "Evet! İşte bu. Seni şubat ayında Oscar töreninde görmüştük, değil mi Viv?" Törenden önce onlardan belli belirsiz haberdardım. Müzik daha çok Viv'in işi. Ama çok başarılı olduklarını ve İrlandalı olduklarını biliyorum ve şimdi aksanını ıkarabiliyorum.

"Yaptık." Yüzüne sahte bir glmsemi yerleşmiş ve çok Garip.

"Bu kazandığınız için tebrikler," diye ekliyor. "Kabulüne bayıldım konuşma."

"Teşekkürler. O gece işler grubun istediği gibi gitmediği için zgnm." Sanırım en iyi şarkı dalında aday gsterilmişlerdi ama kazanamadılar.

Dillon omuz silkiyor ama çenesinde bir kas çıkıyor ve sanırım bu ağrıyan bir nokta. Aday gösterilmek hala büyük bir onur olsa da o gece kazanmamış olsaydım ben de aynı durumda olurum.

Havada gerginlik artar ve her şeyin garip olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Parmaklarımı dizime vuruyorum. "Demek İrlanda'da bydn? Viv orada biraz zaman geçirdi ve orayı çok sevdi." Aşkıma gülümsüyorum, kendimi dizginlemeye çalışıyorum.

endişe. Başımı çevirdiğimde Dillon'ın Viv'e çok yoğun bir şekilde baktığını görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum, aralarında garip hisler seziyorum.

"Ben yaptım. İrlanda harika." Viv neredeyse sahiplenircesine yanıma yapışıyor. "İrlanda'da büyümek hoşuna gitti mi?" Üzerimdeki stresi atmaya çalışarak soruyorum.

omuzlarımdan kurtuldu.

"İyiymi. Evlat edindiğim anne babam, üç erkek kardeşim ve kız kardeşimle birlikte bir çiftlikte büyüdüm."

"Vay canına, demek erkek kardeşlerin ve bir kız kardeşin var. Bu güzel olmalı." Kıskançlık midemi bulandırıyor. Böyle büyük bir ailede büyümek nasıl bir şey olurdu? Hem de bir çiftlikte. Kulağa çok normal geliyor ve kıskanıyorum. Başka bir kardeşe ihtiyacı varmış gibi görünmüyor ve hayatında benim için bir yer olup olmayacağını merak ediyorum.

Dillon rahatlamış görünüyor ve yüzünde içten bir gülümseme beliriyor. "Evet, güzeldi. İrlanda'da gençken her şey oldukça vahşiydi."

"Onlara yakın mısınız?" Ağzımdan kaçırdım.

"Biz yakın bir aileyiz." Dillon hâlâ gülümsüyor, ama bakışları Viv'e sabitlenmiş durumda.

Sorularıma cevap verirken neden ona bakıyor? "Özellikle kız kardeşim Ash'e çok yakınım. Grubu o yönetiyor. Ve Küçük kardeşim Ro bizim davulcumuz."

Vivien acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "İyi misin?" Kolumu omuzlarına doluyorum.

"Ben iyiyim." Yüzündeki sahte gülümseme bunun bir yalan olduğunu söylüyor ve gülümsemenin ağzından yavaşça kayıp gitmesini izliyorum. "Biliyor muydun?" diye soruyor Dillon. "Evlatlık olduğunu biliyor muydun? Biyolojik ailenin kim olduğunu biliyor muydun?"

İstedğim soruları sorduğu için minnettarım.

"Ailem bana evlatlık olduğumu altı yaşımdayken söyledi, yani hep biliyordum. Gençken öz ailemi bulma fikriyle oynadım ama peşinden gitmedim." Kaşlarını çatıyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Neden arayayım ki? Benim harika bir ailem var. Beni terk eden ailemi bulmama gerek yoktu."

"Annemiz sizi terk etmedi," diye onu düzeltmek için acele ediyorum. Annemiz tüm bu olanlarda masum. Simon bu işin kötü adamı, Felicia Lancaster değil. "Bizi doğururken öldü."

"Ben de yeni keşfettim." Yüzünü ovuşturuyor ve ben sadece şaşkınlık ve hayal kırıklığını fark ediyorum çünkü gerçeği keşfettiğimden beri ben de aynı şeyi hissediyorum.

"Sen de mi yeni öğrendin?"

"Büyük bir şok oldu."

"Biliyorum. Simon sana yaptığı şeyle yanlış yaptı. Bize." Bir duygu tsunamisi göğsüme ağır bir şekilde otururken sesim çatlıyor. Viv ellerimizi birleştiriyor ve ben onun topraklayıcı dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum. "Bu, onun neden boktan bir baba olduğuna dair uzun listedeki sebeplerden sadece biri."

Dillon dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor. "mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Beni tutmuş olabilir ama sadece ismen. Bazen bana bakmaya bile zor dayanıyordu."

Kardeşim dizi zıplarken yere bakıyor. Birkaç saniye sonra başını kaldırdığında yüzünde hiçbir duygu belirtisi görülüyor. Sanki her şeyi silmiş temizlemiş gibi. Omurgamda buz gibi bir ürperti beliriyor. Dillon'ın az önce yaptığı şey ürkütücü bir şekilde Simon'ı anımsatıyor. Korkutucu bir şekilde. "O artık burada değil ve birbirimizi tanımamıza engel olacak hiçbir şey yok. Kardeş kardeşe." Gözleri bir an için tekrar Viv'e kayıyor. "İkiz ikize."

"Bunu gerçekten çok isterim," diyorum bakışları benimkilere döndüğünde. Havadaki garip gerilime ve Vivien'in garip davranışlarına rağmen, yine de kardeşimi tanıma fırsatı istiyorum. İlk karşılaşmalar garip olur, değil mi? Birbirimize yabancıyız ve gerçeği daha yeni keşfettik. İkimiz de hâlâ şoktayız ve bu büyük bir karışıklık.

Umarım iyi bir tanedir.

En azından denemeye istekli görünüyor ve bugün tek umduğum da buydu.

"Mirasımın yarısını da kabul ederseniz çok memnun olurum. Haklı olarak sana ait." Bu konuyu Viv ile konuşmuştum ve bugün bundan bahsedip bahsetmeyeceğimden emin değildim ama uygun görünüyor. Babam Studio 27'deki hisseleri, evi, banka hesapları ve diğer mülk portföyü de dahil olmak üzere her şeyi bana bıraktı. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok şey var ve bunların eşit bir kısmı da Dillon'ın hakkı.

Dillon tırnaklarını kalçalarına geçirerek, "O adamdan hiçbir şey istemiyorum," diye bağıyor. "Ve artık onun parasına ihtiyacım yok."

Artık ne anlama geliyor? Söylemesi garip bir şey. Yine de kininden dolayı onu suçlamıyorum. Simon onu kısa bir süre bile düşünmeden verdi. Dillon için her şey yoluna girmiş gibi görünse de, yine de acıtıyor olmalı.

"Sadece para değil. Stüdyo 27'de bazı mülkler ve hisseler var.

Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Bu konuyu tekrar konuşabiliriz."

"Gitmem gerek." Ayağa kalkıyor, ciddi şekilde kızgın görünüyor ve ben miras konusunu açtığıma pişman oluyorum. Onunla konuşmadan önce beklemeliydim.

Bu konuda ona.

"Biraz daha kalamaz mısınız?" Konuşacak çok az zamanımız oldu ve bu kadar çabuk gideceğini düşünmemiştim. Bugün Angela'yı Easton'la ilgilenmesi için ayarladık, böylece kardeşimle konuşmak için bolca vaktimiz olacaktı. Göğsümde acı çiçekleri açıyor ama çok fazla anlam yüklememeye çalışıyorum.

"Stüdyoda zamanımız var ve çocuklar zaten beni bekliyor. Ama hafta sonu buluşalım, olur mu?" Bana doğru yaklaştı ve öfkesinin tüm izleri kayboldu.

Simon'ın bazı özelliklerini miras aldığını bilse ne derdi acaba? Konuşabileceğimden değil. Bana da bir sürü miras kaldı.

"Sizinle tanışmak güzeldi," diyor.

"Keşke bu kadar yıl kaybetmeseydik." Ayağa kalkıyorum, beni kucakladığında şaşırıyorum.

"Arayı için bolca vaktimiz var" diyor.

"Baba!" Easton odaya dalıyor ve oğlum bana doğru hızla gelirken ben de kardeşimin kollarından sıyrılıyorum. "Kız kardeşim için fazladan kurabiye yaptım. Bak!" Onu kucağıma aldığımında içinde iki kurabiye olan bir peçete uzatıyor.

"Leziz." Kurabiye kırıntıları gömleğime düşerken kıkırdıyorum.

"Sen de kimsin?" Easton iri gözlü mavi bakışlarını Dillon'ın üzerinde sabitliyor.

Dillon, Vivien'a baktığı gibi Easton'a bakıyor ve bu beni tedirgin ediyor.

"Bu senin Dillon Amcan," diye açıklıyorum.

"Harika! Yarın doğum günü partime geliyor mu?"

"Yarın mı?" Dillon'ın ses tonunda tuhaf bir gerginlik var. "Doğum gününün Haziran'da olduğunu sanıyordum?"

Damarlarımda akan kanın yerini buz alıyor. Bunu nereden bilebilir ki? Bu buluşmadan önce kişisel bilgilerimizi paylaşmadık. Carson'ın ona söylediği tek şey, benim ya da onun evinde özel olarak buluşmayı tercih ettiğimdi. Burada buluşmak istedi ve Bobby onu şehir merkezinde bir yerden aldı. Easton'ın doğum gününün medyada Haziran olarak geçtiğini bilmesine imkân yok. Benim kim olduğumu, bir karım ve oğlum olduğunu bildiğini düşünmek mantıksız değil ama bu kadar spesifik bir şeyi bilmesi olağan değil.

İçimi uğursuz bir korku kaplıyor ve onun hemen evimden gitmesini istiyorum. Bir şeyler yolunda gitmiyor ve ben alarmdayım. Vivien'a bakışı hoşuma ve şu anda da Vivien'a bakışı hoşuma gitmiyor.

Oğlumu. Easton'a daha sıkı sarılıyorum ve endişemi gizlemek için bir adım geri çekiliyorum. Zorla kıkırdıyorum. "Medya Haziran olduğunu düşünüyor çünkü onları buna inandırdık ama aslında beş hafta önce doğdu."

Tepkisini gözlemliyorum ve üzerindeki kalkanı kaybederek yaşadığı şoku gözler önüne seriyor.

Tedirginlik omurgamda geziniyor.

"Bunu neden yapasın ki?" Dillon soruyor.

"Geçmişte paparazzilerle sorunlar yaşadık. İsteyeceğimiz son şey her yıl Easton'ın doğum gününde peşimize düşmeleridir. Bu şekilde, onlar ensemizde olmadan kutlama . Kazan-kazan." Bu kadar bıkkın görünmek çaba gerektiriyor.

Dillon Vivien'a tanıdık bir şekilde bakıyor ve kollarımdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Burada ne haltlar dönüyor?

"Kendimi pek sıcak hissetmiyorum," diyor Viv. "Banyoya gitmem lazım." Ben daha bir şey söyleyemeden hızla odadan çıktı.

"Baba." Easton'ın solgun yüzü benimkine kilitlendi. "Ben de kendimi pek sıcak hissetmiyorum." Sonra üzerime kustu. Ağlamaya başlıyor ve ben de ona güvence verirken sırtını ovuyorum. Ayaklarını yere koyuyorum ve çöpü alıyorum, kirli kıyafetlerini çıkarırken tekrar kusacağını düşünüyorsa içine kusmasını söylüyorum. Easton'ı kucağıma almadan önce mahvolmuş gömleğimi yırtıp atıyorum.

Silahlar.

"Böyle aceleyle çıktığım için üzgünüm ama onu küvete sokmam gerekiyor. Vivien'ın midesini de bozmuş olmalı," diye yalan söylüyorum. Easton'ın çok fazla kurabiye yediğinden eminim ve Vivien'ın da hasta olduğunu sanmıyorum.

"Sorun değil. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. kendim çıkabilirim ve sizinle irtibata geçeceğim."

"A bunları görmek istediğine emin misin, Reeve?" Devin avucunu masasının üzerinde duran ve Vivien'in İrlanda'da geçirdiği döneme ait fotoğrafların bulunduğu büyük beyaz zarfın üzerinde tutarak sorar.

Carson'ın ofisinden sonra doğruca buraya geldim. Vasiyetimi değiştirmek ve diğer bazı işlerimi düzene koymak için evrakları imzaladım. Bu resimler düşündüğüm şeyi kanıtlarsa muhtemelen yarın bunu yapmayacağımı biliyordum ve ikizim için doğru olanı yapmak istedim. Simon'ın mirasından ona da pay vermek adil olur ve sonunda Dillon'dan nefret etsem bile bunu yaptığım için pişman değilim.

Devin, "Onları görmeden edemiyorsunuz ve bazıları çok samimi," diye ekliyor.

"Ne?" Korku içime saplanırken bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kırıyorum.

Ben.

"İrlandalı bir firmanın bu kadar özel anları yakaladığını bilmiyordum. Bu mutlak bir gizlilik ihlali ve tamamen profesyonelce değil. Onlara çoktan ağzımın payını verdim. Dublin'e birkaç adam göndererek tüm evrak ve fotoğraf kanıtlarının basılı dosyalarından ve dijital sistemlerinden silinmesini sağladım."

Devin'in ofisindeki dosyada resimler olduğunu sanıyordum, ancak bunları almamayı talep ettikten sonra hiç istemediğini açıkladı. Sadece faaliyetleri özetleyen yazılı raporlar almış.

Vivien İrlanda'dan döndükten sonra Devin bana fotoğrafları isteyip istemediğimi sordu, ben de istemediğimi söyledim. İrlandalı şirketin onları yok edeceğini düşünmüştüm ama yıllardır ofislerinde tozlanmaya devam ediyorlardı.

Öfkeliyim ama aynı zamanda var oldukları için minnettarım çünkü ikizimle o feci buluşmamdan bu yana geçen on dokuz gün boyunca çektiğim eziyeti sona erdirecek anahtarı ellerinde tutuyorlar.

Zarfı masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Bunlar tek kopyalar. Yazdırdıktan sonra sunucumuzdan sildik."

"Teşekkürler."

Öne doğru oturuyor ve yüzümü inceliyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Haftalardır zor uyuyorum ve evde işler bok gibi. Vivien benden bir şey saklıyor ve ben

Sanırım . Umarım
yanılıyordumdur.

Gerçekten istiyorum, çünkü eğer , tüm dünyam başıma yıkılır.

Ben.

"Yapacak çok var ve evde işler biraz gergin, ama işe yarayacak kendi kendine söner." Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyorum emin değilim.

Ona teşekkür ediyorum, zarfı alıyorum ve arabaya doğru gidiyorum. Bobby arka kapıyı açıyor ve ona beni çatı katıma götürmesini söylüyorum. Artık nadiren kullandığımız halde neden orayı tuttuğumdan emin değilim ama bunu yapmak için özel bir yerim olduğu için minnettarım.

Yolda duruyoruz, böylece bir şişe viski ve birkaç bira alabiliyorum. Bunu ayıkken yapamam, tabii yapabilirsem. Keşke Alex burada olsaydı. Endişelerimden bahsettim ve Rey'e bir şey söylememesi için ona yemin ettirdim. Söylemeyeceğine söz verdi ve sözünü tuttu çünkü henüz Üçüncü Dünya Savaşı çıkmadı.

Bobby aynadan beni endişeyle izliyor ama onu görmezden geliyorum.

Kalın zarf saatli bir bomba gibi kucağımda duruyor. Başımı arkaya yaslayıp yorgun gözlerimi kapatıyorum ve bu konuda yanılmış olmak için dua ediyorum. Yapbozun parçalarını yanlış yere yerleştirmişim.

Dillon'ın planladığımız buluşmayı iptal etmek için bahaneler uydurmasının tek sebebi meşgul olması.

Vivien'in geçen hafta Leon'u atlatması masumcaydı ve ikizimle buluştuğu için değildi.

Dillon'ın Vivien'in İrlandalı erkek arkadaşı olmadığını.

Karımın, kardeşimi görür görmez bana söylemesi gerekirken bunu benden saklamamış olması.

Çünkü eğer doğruysa, bu şu anlama gelir... Bu düşünceye devam edemem. Düşünmesi bile çok acı verici. Şimdilik onu kilitli bir kutuya koyuyorum. Onun yerine, bu gece erken saatlerde dev yatağımızda yan yana yatarken arkadan sevişirken karımın ne kadar güzel görüldüğünü hatırlıyorum. Ellerim kızımın şu anda kozalandığı sert karnında geziniyordu. İçine boşalırken Viv'in sıkı duvarları sikimi kavradı. Ona iyi geceler öpücüğü verirken yüzünde beliren uykulu ifade kalbime saplanan küçük iğneler gibiydi çünkü yatak odamızdan çıktığımda her şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Umarım yanlış anlamışımdır.

Umarım bu resimlerdeki adam Dillon'dan başkasıdır.

Ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı kanepeye doğru sallıyorum ve beyaz zarfı açmaya cesaret edemedim önce bir yudum Laphroaig içiyorum. Fotoğrafları çıkarıp yanımdaki kanepeye baş aşağı koyarken titriyor. Yüzlerce fotoğraf var. İçimi boşaltıp iki parmak viski daha doldururken kalbim fazla mesai yapıyor. Sıvı cesaretine kesinlikle ihtiyacım var. Fotoğraflara uzanırken ter içinde kalıyorum.

İşte bu kadar.

Artık geri dönüş yok.

Kendimi hazırlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey beni buna hazırlamazdı.

İlk fotoğrafa baktığımda acı içimi parçalıyor ve en kötü korkularım doğrulanıyor. Vivien'in İrlanda'da aşık olduğu adam benim ikizimdi. Los Angeles'a döndükten sonra bana kalbinin bir parçasının hep onda kalacağını ama çoğunun bende olduğunu söylemişti.

O kısım hala onu seviyor
mu? Ve o da onu seviyor
mu?

O gün oturma odasında ona bakışına bakılırsa, *evet* diyebilirim.

İkisi de bana yalan söylüyor ve ben bir nanosaniyede dağılıyorum.

Ya onu ona kaptırırsam?

Ya ikisini de ona kaptırırsam?

Bir fotoğraftan diğerine geçerken gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyor, her biri kalbimden bir kat daha sıyrılıyor, ta ki organım göğsümün içinde lime lime olana dek.

"Alex. Bu doğru. Bu o," diyorum arkadaşım telefonumu açar açmaz. Konuk konuşmacı olduğum yardım etkinliğine giderken arabamdayım. Dünyanın en boktan zamanlamasından bahsediyorum.

"Emin misin?"

"Fotoğraflar bende. Bu o. Bu benim ikizim. Biliyordum amına koyayım! Dillon, Vivien'in İrlandalı erkek arkadaşı. Bana yalan söyledi. Haftalardır bana yalan söylüyor!"

Eve ilk döndüğünde bana onun kim olduğunu söylemediği için onu suçlamıyorum. Adını ya da mahrem ayrıntılarını bilmek istemedim. Sadece bana neler olduğunu anlatmasını istedim, böylece kalbinin ne kadar kırıldığını tam olarak anlamaya çalışabilirdim. Bana onun bir müzik grubunda olduğunu bile söylemedi.

Bilmek istemediğim halde bana her şeyi anlatmadığı için onu eleştiremem. Ama o hıyar evimize girdiği anda bana söylemediği için onu *suçlayabilirim*. İşte o zaman itiraf etmeliydi.

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Sanki ikisi de arkamdan gülüyorlarmış gibi.

"Siktir, Reeve. Vivien'in seni aldatacağını ya da evliliğini riske atacağını gerçekten düşünmediğim dışında ne diyeceğimi bilmiyorum. Geçen hafta Leon'u terk etmesinin nedeni her neyse, mantıklı bir açıklaması olmalı."

"Sanırım alternatifin üzerinde sevişmelerini tercih ederdim." Bağırsaklarım çalkalanıyor ve mide bulantısı boğazıma doluyor.

"Bunu kastetmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Otoyoldan çıkarken direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "Her iki senaryo da beni öldürür. Ya..." Bunu söyleyemem. Kendimi bir uçurumdan aşağı atmak istemeden düşünmeye bile dayanamıyorum.

"Oraya gitme. Vivien'la konuşmalısın, Reeve. Ona Dillon'dan haberdar olduğunu söylemeli ve neler olduğunu doğrudan sormalısın. Her şeyi anlayana kadar hemen sonuca varma. Düşündüğün kadar kötü olmayabilir."

"Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Bugün ona bir şey söyledin mi?"

"Dün gecedен beri onu görmedim. Eve geldiğimде misafir odasında uyudum. Mahvolmuştum ve yalan söylediğini bile bile ona bakmaya dayanamıyordum. Bunu bana nasıl yapabildi, Alex? Yaşadığımız onca şeyden sonra? Tekrar bir araya gelmek için ne kadar uğraştık? Dillon ortaya çıktığında neden bana söylemedi?"

Hamile bir duraklama başladı. İkimiz de neden hiçbir şey söylemediğini tahmin edebiliriz ama bu davranışını mazur göstermez.

Otele doğru dönüyorum. "Şu hayır işine gitmem gerekiyor. Vivien'le burada buluşacağım ve eve döndüğümüzde onunla konuşacağım. Seni yarın ararım."

"Beni bu gece ara. Uyuyor olmam ve beni uyandırmak zorunda olman umurumda değil.

Beni sonra ara."

"Seni seviyorum dostum." Bu gece aşırı duygusal hissediyorum ve arkadaşım son zamanlarda benim için bir kaya oldu.

"Ben de seni seviyorum. İnancını koru, Reeve. Vivien seni seviyor ve ikinizin her zaman birlikte olması gerekiyordu. Bu sadece büyük de olsa bir hız tümseği. Bunu da atlatacaksın."

Umarım haklıdır ama haklı olmamasından korkuyorum.

Duygusal bir konuşma yapıyorum, geçen hafta yazdığım için minnettarım ve içimde bir kasırga gibi kopan duygusal çalkantıları gizleyen mükemmel oyunculuk becerilerime şükrediyorum. Vivien'dan olabildiğince kaçıyorum.

Bu gece ona bakmak
acıtıyor. Hem de çok
acıtıyor.

Bana ihanet etti ve beni defalarca göğsümden bıçaklamış da olabilir çünkü bu böyle hissettiriyor. Tırnaklarımla akıl sağlığıma tutunmaya çalışıyorum. Her şeyimi kaybetmek üzereyim ve bundan sağ çıkamayacağım. Kurtulamayacağım.

Yemek masasında Vivien'in gözlerini üzerimde hissediyorum ama onu görmezden gelip diğer konuklarla konuşuyorum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Muhtemelen şimdiye kadar bildiğimi anlamıştır.

Hayır kurumu yöneticileriyle fotoğraf çektirmek için yan yana poz veriyoruz, her şey boka sarmış olsa da mükemmel bir çift gibi görünüyoruz. "Mazeretlerimizi bildirip gidebilir miyiz?" Sonunda yalnız kaldığımızda Viv fısıldıyor.

"Eve gitmeye mi heveslisin, yoksa benden uzaklaşmaya mı?" Hırlıyorum. Kızıma hamile olduğunun bilinciyle öfkemi dizginlemeye çalışıyorum ama halı altımdan çekilince bu çok zor oluyor.

"Konuşmamız gerek ve bu bekleyemez."

"Haklısın," diye . ." Karnını ovuşturduğunda ve gözleri dolduğunda öfkem biraz azalıyor. Kaybedebileceğim her şeyi düşününce acı içime işliyor. Sakat kaldım. İçim paramparça oldu.

Vedalaşmamız biraz zaman alıyor ama sonunda iyi dilekte bulunanların arasından geçip balo salonundan çıkıyoruz. Girişe doğru ilerliyorum ve arabamızı beklerken tentenin altında duruyoruz. Sağanak yağmur yere düşüyor ve yolları ince bir su tabakasıyla kaplıyor. Karımla aramızdaki gerginlik havaya karışıyor ve ben öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum

Yine. Duygularım allak bullak oldu ve başıma geleceklerden dolayı dehşete düştüm.

şemskiye taşıyan görevli bizimle birlikte arabamıza doğru yürürken, arabamız önümüze yanaştığında eşimi tutuyorum. Kaygandı ve düşmesini istemiyordum. Vivien için Maserati'min yolcu kapısını açıyorum. Bana baktı. "Sen içiyordun. Ben sürerim."

Çenemde bir kas kilitleniyor. "Sadece birkaç tane içtim ve sarhoş değilim." "Ama yağmur yağıyor ve-"

"şu anda beni gerçekten zorlamak istemezsin Vivien." Ona ters ters bakıyorum çünkü bu da ne? Alkollü olsaydım direksiyon başına geçmeyeceğimi biliyor. "Gerçekten araba kullanmaya uygun olmasaydım araba kullanacağımı mı düşünüyorsun? Aklım başımda değilken araba kullanarak senin ve doğmamış çocuğumuzun hayatını tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?"

İsteksizce başını sallar. "O zaman bin şu lanet arabaya, Viv."

Kapıcıya ve valeye bahşış verip direksiyona geçiyorum. Motoru çalıştırıp uzaklaşıyorum, otoyol yerine arka yollara yöneliyorum. Kötü havalarda 405'teki yığılmalar normaldir ve çarpışmadan kaçınmayı tercih ederim.

Vivien kollarını kendi etrafında kavuşturmuş pencereden dışarı bakmaktadır. Sessizlik son derece acı verici. şu anda aklım ve kalbim savaş halinde. Beynim gerçeği öğrenmek için çığlık atarken kalbim kaçınılmaz olanı mümkün olduğunca ertelemek istiyor. Kapağı patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi sessizce kaynıyorum. Onu ve Dillon'ın arkamdan iş çevirdiğini düşündükçe kontrolümü kaybediyorum ve içimde zehir gibi kaynayan öfkeyi daha fazla besliyorum.

Açık yolun daha sakin bir kısmına ulaştığımızda, kendimi daha fazla tutamıyorum.

Bilmem gerek ve bu bekleyemez.

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?"

Vivien bana bakmakta yavaş davranıyor. "Bence konuşmak için eve gidene kadar beklemeliyiz."

Parmaklarım direksiyona gömölüyor ve burun deliklerim açılıyor. Konuyu saptırmayacak. Hoşuna gitse de gitmese de bu konuşmayı yapacağız. "Onunla yatıyor musun?" Hızlıca ona bakıyorum, hala bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken gözlerimi yoldan uzun süre ayırmak istemiyorum. "İkizimi mi beceriyorsun?" Tersledim.

Panik güzel yüzüne yayılır. "Ne oldu? Hayır! Tabii ki !
Bunu neden söyledin?"

"Geçen hafta Leon'u atlattıktan sonra nereye kayboldun?"

Dudağını ısıırıyor. "Açıklayabilirim ama bu şekilde değil ve yavaşlamalısın. Yağmur durma belirtisi göstermiyor."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver, Vivien!" Ellerimi direksiyona vurdum.

"Dillon'la birlikteydin ama düşündüğünüz gibi değil. Onunla birlikte olmadım. Seni asla aldatmam, Reeve. Asla. Bana inanmak zorundasın!"

"Bana söylemeni bekledim. İki haftadan fazla oldu ve sen hiçbir şey söylemedin!" Kükredim.

"Başından beri biliyor muydun? Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü bunu karımdan duymaya ihtiyacım vardı! Bunca yıldır sana duyduğum güvenin boşuna olmadığını bilmem gerekiyordu. Sağlam bir takım olduğumuzu bilmem gerekiyordu." Acı göğsümde sekiyor ve vücudumun diğer bölgelerine yayılıyor.

"Öyleyiz, Reeve." Bana doğru uzandı ama elini ittim. "Nasıl öğrendin?"
Yüzünden sessizce süzülen gözyaşlarını siliyor.

Neden ağlıyor?

Neden ağlasın ki?

Haksızlığa uğrayan benim.

Her şeyi kaybedecek olan benim. Ağlaması gereken biri varsa, o da *benim*.

"Evimize geldiği gün verdiğin tepki beni uyardı ve sana nasıl baktığını gördüm. Easton'ın doğum gününe verdiğin tepki büyük bir tetikleyiciydi." Şaşkın görünüyordu, ben de detaylandırımdım. "E'nin doğum gününün Haziran'da olduğunu sandığını söyledi." Hâlâ kafası karışık görünüyor, ben de devam ediyorum. "Önceden isim alışverişinde bulunmamıştık. Kimliklerimizin gizli olması gerekiyordu. Beni nasıl tanımış olabileceğini anlayabiliyorum ama oğlumuzun doğum gününün Mayıs değil Haziran olarak bildirildiğini bilmek büyük bir işaretti. Bir şeylerin yanlış gittiğinden emindim. Sonra İrlanda'dayken bana gönderdiğin fotoğrafı hatırladım ve Oscar töreninde koridorda arkada aynı saç tipine sahip bir adam gördüğümü hatırladım. Her şey yerli yerine oturmaya başladı. Yanılmış olmak için dua ediyordum. Senin eski sevgilinin ve benim ikizimin parlak sarı saçlı olması sadece bir tesadüftü."

Kaygan yolda ilerlerken biraz yavaşlıyorum. "Dün gece seni İrlanda'da izlemesi için tuttuğum özel güvenlik şirketinin sahibiyile buluşana kadar."

"Ne ne? Ne demek istiyorsun?" diye bağırır.

Ona sert bir bakış attım. "Gerçekten de hayatımın aşkının İrlanda'da onu koruyacak biri olmadan dolaşmasına izin vereceğimi mi sandın? Unuttuysan söyleyeyim, birkaç ay önce acımasızca saldırıya uğramıştın ve işi şansa bırakamazdım."

"Bunca zamandır beni gözetleyen biri mi vardı?" İnanılmazlık yüzüne yansıyor.

"Casusluk değil. *Koruma*. Los Angeles'ta bir adam tuttum ve o da Dublin'de saygın bir yerel firma buldu. Güvende olduğunuzdan emin olmak için yedi gün yirmi dört saat sizi izleyen adamları vardı."

"Bu... Bunu yaptığına inanamıyorum." Sözlerinin ardında ve yüzünde şok ifadesi var. "Sana ne söylediler? Dillon'ın kim olduğunu başından beri biliyor muydun?"

"Eğer onun kim olduğunu bilseydim, o lanet olası pisliği görür görmez evimden atardım!" Bağırıyorum ve yeni bir duygusal işkence dalgası bana çarptığında sesim sonda kırılıyor. "O zamanlar, sen bana söylemeden önce bir adam olduğunu biliyordum çünkü güvenlik şirketi bana haftalık raporlar gönderiyordu."

"Bu mahremiyetime büyük bir saldırı. Bunu yaptığına inanamıyorum, Reeve. Senden yer istemiştım!"

"Ve onu sana ben verdim!" Bağırıyorum. "Her hafta raporları aldığımnda, bir uçağa atlayıp seni eve geri getirmek istedim. Uzak durmak muazzam bir irade gerektiriyordu ama bunu yaptım çünkü sen istedin. Bu beni neredeyse öldürüyordu, Viv. Kalbim her gün kırılıyormuş gibi hissediyordum. Onunla birlikte olduğunu biliyordum ve seni sonsuza dek kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım. Yapabileceğim tek şey telafi etmeye çalışmak ve geri döndüğünde hâlâ benim olmanı ummaktı. *Eğer* geri dönersen."

"Yavaşlamalısın," diye uyarıyor. "Lütfen, Reeve." Koluma hafifçe dokunuyor. "Neden kenara çekmiyorsun, ben süreyim?"

"Meksika'daki o gün onu öğrendiğim gündü. Fotoğraflar vardı ama onlara bakmayı reddettim. Kalbimin bunu görmeye dayanamayacağını biliyordum, bu yüzden hiçbir zaman fotoğraflı kanıt görmedim." Ona hızlı bir bakış atarken bir gözümden tek bir damla yaş süzülüyor. "Seni onunla görmeye tahammül edemediğim için raporlarımın dışında bırakıldılar. O gün çok yoruldum."

Acımı uyuştur." İroni içime çökerken acı acı gülüyorum. "İkizim o zaman bile benim için her şeyi berbat ediyordu. Hepsi onun suçu. Onu öğrendim, sarhoş oldum, kafayı buldum ve sonunda o psikopat kaltakla yattım."

A nger beni tepeden tırnağa kaplayan ikinci bir deri gibi. İçten içe yanıyorum, sönmek bilmeyen zehirli alevlerle kavruluyorum. Acı o kadar çığ ki, sanki derimin her santiminde derin kesikler oluşmuş gibi. "Dün gece fotoğrafları gördüm. Her şey hakkındaki şüphelerimi doğruladılar." Beynimden kazımayı tercih ettiğim görüntüler bilinçaltımda uçuşuyor ve Dillon bu arabada olmadığı için şanslı çünkü yüzünü tanınmaz hale gelene kadar yumruklayabilirim. "Gecenin bir yarısı bir tepenin başında seni bir haça karşı becermesine izin mi verdin? Hem de etrafta başkaları varken denizde?"

Viv parmağını havaya kaldırırken kızgın gözlerini üzerime diyor. "Beni yargılayamazsın, Reeve. Erkek arkadaşım ile birlikteydim ve her şey kendi rızamla oldu. En azından fotoğraflarım magazin dergilerine ve sosyal medyaya düşmedi. Sen bu aşağılanmadan kurtuldun."

Vay canına, gerçekten o noktaya geldi ve sanki zamanda geriye gitmişiz gibi hissediyorum. Tek yapmaya çalıştığım onu korumakken o bunu bana çevirmeye çalışıyor. Ve bir dergideki birkaç fotoğrafı, katlandığım yüzlerce fotoğrafla karşılaştıramazsınız, bunların çoğu son derece mahremdi. Bunu düşünmek beni hasta ediyor. "Seni tanıyor muyum ki? Bunu görmenin beni ne hale getirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Belki de mahremiyetimi bu kadar iğrenç bir şekilde ihlal etmemeliydin! Birinin beni *erkek arkadaşım ile* izlediğini bilmenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı? En mahrem anlarımızı filme çekmenin?" diye bağırıyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyor. "O fotoğraflar asla çekilmemeliydi! Ve kesinlikle sapık bir özel dedektifin ofisinde saatli bir bomba gibi durmamalıydılar."

"Bunu yaptıklarını bilmiyordum çünkü ben istemedim ve fotoğraflara hiç bakmadım. Seni geri aldıktan sonra, onlara ikinci bir düşünce vermedim." Torpido gözünden zarfı alıp kucağına atıyorum. "Al bakalım. Hepsi bu kadar. Carson, ABD ve İrlanda güvenlik şirketlerinden fiziksel veya dijital formatta başka hiçbir kopyanın bulunmadığını teyit eden imzalı beyanlar aldı bile."

Pozisyonunu değiştirirken koltuğunun derisi gıcırıyor. "Eve geldiğim gün balkonda çektiğimiz fotoğrafı sen mi ayarladın?"

Dişlerimi tekrar tekrar gıcırdatıyorum. Bunun konuyla ne alakası var?
"Cevap ver bana, Reeve. Bütün iskeletleri dolaba."

Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyorum ama o haklı. Bütün kirli çamaşırları ortaya dökebiliriz. Vermek istemeyeceğini bildiğim anlayış için ona gözlerimle yalvarırken öfkem biraz dağılıyor. "Seni kaybetmekten çok korktum. Gerçekten çok üzgündün. Ona aşık olduğunu biliyordum. Muhtemelen benden daha çok ve seni sonsuza dek kaybetme riskini göze alamazdım. Bir fotoğrafçıyla arkadaş olmuştum. Karşılıklı fayda sağlayabileceğimiz bir anlaşma önermişti. O gün onu aradım ve bunu ayarladım."

Başını koltuk başlığına yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Gökten yağmur yağmaya devam ederken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. "Beni bilerek baştan çıkardın, böylece fotoğrafçı para fotoğrafı çekecek ve sen de bunu Dillon'ı uzaklaştırmak için kullanacaktın."

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi?

"Tarihi yeniden yazma, Viv." Direksiyonu sıkıca kavrarken, tekrar kendimi kaybetmemek için çok çalışıyorum. "Seni baştan çıkardım çünkü seni seviyorum ve seni özledim. Sana tekrar yakın hissetmek istedim. Hak iddia etmek ve o pisliği uyarmak ikinci plandaydı." Bir sonraki virajı dönerken ona kısaca baktım. "Sen benimsin Viv ve bu asla değişmeyecek."

Bu mantrayı yeterince tekrarlarsam doğru olacağını umuyorum.

Viv bana bir yabancıymışım gibi bakıyor ve bundan nefret ediyorum. O beni tanıyor. Gezegende beni bu kadar iyi tanıyan tek kişi o. "O gün muhabirlerle konuşmayı Saffron'a bir mesaj göndermek için bıraktığını düşünmüştüm hep. Tekrar birlikte olduğumuzu ve hiçbir şeye kalkışmamasını söylemek için. Dillon'a da bir mesaj gönderdiğini hiç düşünmedim. Çok safmışım."

"İki kuş. Bir taş."

"Bu kadar küstah olma! Bana yalan söyledin! Beni manipüle ettin! Evliliğimizde bunu ne kadar sık yaptın, Reeve? Bilmediğim başka ne var?"

Ve öfkem on katına çıkıyor. "Hayır, Viv. Bu saçmalığı bana atamazsın. Sen de aynısını yaptın! O gün oturma odamıza adımımızı attığımız anda itiraf etmeliydin. Bana hemen Dillon'ın kim olduğunu söylemeliydin. Bunun yerine orada oturdun ve beni aptal yerine koymasına izin verdin."

Bütün bunları benim üzerime yıkmaya nasıl cüret eder! Hatalar yaptığımı kabul ediyorum ve en büyüğünden henüz haberi yok, ama her şeyi berbat etti.

..çok fazla.

"Sana söylemek istedim. Söylemeyi planlıyordum ama sessiz kalmam için bana şantaj yaptı."

"O ne?" Kükrüyorum. Lanet olası pislik. O İrlandalı pisliğin ağzını burnunu kıracağım ve ailemden uzak durmasını sağlayacağım. Amacının ne olduğu umurumda değil. Vivien'in onu sevdiğini düşünmesi umurumda değil. Ne aileme ne de bana layık değil. Onu uzak tutmak için yasaklama emri çıkartacağım.

O benim olanı çalmıyor!

"Birlikteyken iznim olmadan fotoğraflarımı çekti. Onları internette yayınlamakla tehdit etti ve kendisinin senin ikizin olduğunu ve E..." Ciddi bir şekilde hıçkırıyor ve omzuma çekip onu teselli etme dürtüsü beni zorluyor.

Vivien'i ağlarken görmekten hep nefret etmişimdir. "Benimle bir ilişki geliştirmek gibi bir niyeti yok. O senin için burada. Sen ve... oğlum için." Başından beri bundan şüphelenmişim ama bu kanıtıyor.

"Biz seniniz, Reeve. Bizi senden alamaz."

Keşke bu kelimeler içimi rahatlatırsa ama rahatlatmıyor. Getiremezler. "Onunla sevişmek için buluşmadıysan, buluşmak için tek bir nedenin var." Göğsümde hayati bir şey kopuyor ve ağlamaya başlıyorum. "Babalık testi yaptın. Yapmadın mı?"

Başını sallıyor. "Bu konuda ısrar etti. Sana söylemek istedim ama sessiz kalmam için bana şantaj yaptı. Sonra test sonuçlarını alana kadar beklemenin en iyisi olacağını düşündüm ama..." Tekrar yıkılıyor ve ikimiz de bu yüzden parçalanıyoruz.

Bu kadar mükemmel olan her şey nasıl bu kadar çabuk mahvolabilirdi? "Hayır, Viv. Lütfen, Tanrım, hayır. Söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme." Oğlumun benim olmadığını söylerse hayatta kalamam. Ondan olamaz. O olamaz.

"Özür dilerim Reeve. Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor ve içindeki paniği duyuyorum ton.

Acı her açıdan içimi boşaltıyor ve ben dev bir kütleyim. kalp kırıklığı.

"İkiz olduğunuzu bilmiyordum! İrlanda'dan ilk döndüğümde mesafeli davrandım çünkü babanın sen olduğundan emin değildim. Bu konuda yalan söylediğim için özür dilerim ama seni korumaya çalışıyordum. Easton doğduğunda ve testler onun senden olduğunu doğruladığında çok mutlu oldum." Tekrar hıçkırdı.

"Yalan söylediğini biliyordum," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Ne?"

"Bana onunla yattığını söylemiştin. Ben aptal değilim. Elbette bebeğin benden olmama ihtimali olduğunu biliyordum. Emin olmak istediğin için bana bağlanmayı, teklifimi kabul etmeyi reddettiğini biliyordum. Bunu sana karşı kullanmıyorum, Viv. Benim ve bebeğin için doğru olanı yapmaya çalıştığın için sana saygı duyuyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve eğer bu yüzden kendini suçluyorsan, suçlama."

"Ah, Reeve," diye sessizce ağlarken elini benimkinin üzerine koyuyor.

Bu soruyu sormadan önce cevabı bildiğim için çok korkuyorum ama bilmek zorundayım. İnkâr etmek gerçekleri değiştirmeyecek ve bu beni öldürüyor. Yara bandını söküp atmanın zamanı geldi. "Lütfen bana Easton'ın benim kanımdan olduğunu söyle? Lütfen onun *benim oğlum* olduğunu söyle. O küçük çocuğu her seviyorum. Lütfen onun olduğunu söyleme. Onu kaybedemem."

"Kenara çek, lütfen," diye yalvarıyor.

"Hayır, Viv. Sadece . Buna bir dakika daha dayanamam!"

Gözyaşları çenesinden damlıyor ve elbisesinin üst kısmının altından yuvarlanıyor. "Sen hâlâ Easton'ın babasısın, Reeve. Önemli olan her açıdan o hâlâ senin oğlun."

"Vivien," diye mırıldanıyorum, zorlukla nefes alabiliyorum. "O benim biyolojik çocuğum mu yoksa Dillon'ın mı?"

Havada gergin bir hava var ve tek ses sileceklerin vınlaması ve karanlık gece göğünden yuvarlanmaya devam eden yağmurun pıt pıt sesi. "O Dillon'ın," diye fısıldıyor ve yoğun acı içimden geçerek görünürdeki her şeyi yok ediyor.

"Hayır!" Ağlıyorum. Kalbim göğsümden çekiliyormuş gibi hissediyorum. "Hayır. O olamaz. O *benim* oğlum! O benim oğlum. *Sen de benimsin*. Seni alamaz!" Gözlerimle yalvarıyorum, beni bırakmaması için sessizce yalvarıyorum. Ona ihtiyacım var. Easton'a ihtiyacım var. Onlar benim. Benim, onun değil.

"Üzgünüm, Reeve. Çok üzgünüm." Göğsünü ovuşturuyor. "Ama o hâlâ senin oğlun. Sen hâlâ onun babasısın ve ben de hâlâ senin karınım. Bu değişmeyecek."

Buna inanmayı çok istiyorum ama nasıl... "Bana bunun bir şeyleri değiştirmedeğini söyleyemezsin Viv, çünkü değiştiriyor."

Araba ileri doğru sarsıldı ve ben
kaybettim. Easton benim kanımdan ve
canımdan değil.
O Dillon'ın. Dillon'ın
ve Viv'in.

En mükemmel küçük çocuğu yarattılar. Ben yaratmadım.

Öfkem ve umutsuzluğum, arabanın içinde kara bulutlar gibi dönen boğucu bir güç gibi hissedene kadar mantar gibi çoğalırken kornaya tekrar tekrar basıyorum.

Tek bildiğim acı.

Her yerde var.

Beni tüketiyor.

Beni boğuyor.

Ciğerlerimdeki havayı çekiyorum.

Kalbimin etrafında bir el sıkmak.

"Sakin ol, Reeve. Lütfen. Çok hızlı gidiyorsun." "Sakin ol deme bana!"

Acı, acı, acı.

Uzaniyor, kemiklerime sarılıyor, delirecekmişim gibi hissedene kadar sıkıyor ve sıkıyor. "Senin için çok şey feda ettim! Ailemiz için. Ve o hepsini benden almaya çalışacak!" Yumruğumu tekrar tekrar gösterge paneline vuruyorum.

Dillon O'Donoghue'dan nefret ediyorum.

Onun işini bitireceğim.

Benim dünyamı benden alamaz. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kalbim kırılıyor, Viv." Ona bakıyorum ve kendimi aynı derecede yıkılmış ve içim boş hissediyorum. "Onu oğlumun yanında istemiyorum. Bunu Easton'a açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Onu kaybedemem. Seni kaybedemem. Yapmayacağım. I-"

"Dikkat et!" diye bağılıyor ve ben de aynaya bakıp son saniyede yola çıkan arabayı görüyorum.

Onlardan kaçınmak için gaza basıp direksiyonu kırıyorum ama arabamızın arka tarafına çarpıyorlar ve ıslak yolda takla atıyoruz. Ben arabanın kontrolünü yeniden ele geçirmek için mücadele ederken Vivien çığlık atıyor. Dönüyoruz ve zıplıyoruz ve ben çekiş gücü kazanmak için çabalarken panik atlayıp beni ısııyor. Direksiyonu sertçe çekip düzeltmeye çalışıyorum ama hızla sola doğru yatıp çitlere çarpıyoruz.

İlerlerken arabanın dışını tahta parçaları kaplıyor. Direksiyonla boğuşırken ayağımı frene bastırıyorum. Vivien çığlık atmaya devam ederken damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Tam önümüzde dev bir ağaç beliriyor ve ona çarpacağız.

Tamamen igüdülerimle hareket ederek emniyet kemerimi çözdüm ve kendimi Vivien ve Lainey'nin üzerine attım. Onu mümkün olduğunca sararken vücudunu sıkıca kavıyorum. Kulaklarımda delici, cırtlak bir ses yankılanıyor ve ağaca çarptığımızda çarpmanın şiddetiyle savruluyoruz.

Seni seviyorum. Ben de
seni seviyorum. Lütfen iyi
ol.

Lainey'i güvende tut.

Easton'a onu çok sevdiğimi söyle.

Kelimeleri ben mi söylüyorum yoksa düşünüyorum mu bilmiyorum ama yine de duyması için dua ediyorum.

Vivien'in panik içindeki gözlerine bakarken, aşkıma son bir kez daha bakıyorum çünkü bunun o an olduğunu biliyorum. Onu son kez görecekim.

Paniğe kapılmak için yeterli zamanım yok çünkü üzerime ezici bir ağırlık çöküyor ve anında bilincimi kaybediyorum.

Sonra, uçup gidiyorum.

EPİLOG

"Y bir şeyler yapmalısın baba. Bodhi'nin sana ihtiyacı var," diyor Lainey, ikimiz de gözlem havuzunun dalgalanan mor sularına bakarken. Vivien ve Dillon'ın evinin bahçesinde ortaya çıkan manzara acımasız.

"Kalbim kırık, Reeve," diyor Vivien, sıkıntılı görünüyor. "Bana yardım et. Bize yardım edin!"

Birçok kez yaptığı gibi beni çağırırken gökyüzüne bakıyor.

"Onu seviyoruz. Onu Fleur, Easton ve Melody'yi sevdiğimiz kadar seviyoruz. O bizim oğlumuz. Kalbimizin eşit bir parçasına sahip. O ailemizin ayrılmaz bir parçası. O senin hala benimle olan tek parçan, ama bundan çok daha fazlası. Onu olduğu kişi için seviyorum. Her kararına verdiği sessiz iç gözlemi seviyorum. Günlüğüne şarkılar karalarken ya da gitarını çalarken yakışıklı yüzündeki yoğunluğu seviyorum. Kız kardeşlerini izlerken bakışlarındaki hayranlığı ve oyun alanında onları kovalarken attığı neşeli kahkahayı seviyorum. Dillon'la konuşurken gözlerinde parlayan saygıyı ve Easton farkına bile varmadan kardeşini koruduğu o sert tavrı seviyorum. Zekasını, mücadelesini ve odaklanmasını seviyorum. Bana sarılmasını seviyorum. Bana anne demesini seviyorum."

Vivien harika bir anne ve iki oğlum da onunla birlikte, tam da istediğim gibi.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve eğer hala normal insani duygulara sahip olsaydım, kalbim onun için acırdı.

Ama artık sadece huzur, ışık, sevgi ve mutluluk var.

"O çok tatlı bir çocuk, Reeve. Onunla çok gurur duyardın ve şimdi ne kadar berbat durumda olduğunu bilsen çok endişelenirdin. Bunların çoğu senin suçun ve sana kızgınlım ama bu merceği kendime çevirmeden sana kızamam. Ona ve Easton'a en iyi anne olmaya çalıştım, kızlarıma da, ama başarısız oluyorum. Oğullarımda başarısız oluyorum. İkisi de bocalıyor ve ben onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum!"

Vivien'in güzel yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Easton iyi olacak. İyi olacağını biliyorum. Bu onun için endişelenmeme engel değil ama bunu atlatacağını biliyorum. Bodhi konusunda gerçekten çok korkuyorum, Reeve. Onun hâlâ aynı olduğunu biliyorum."

İçindeki tatlı çocuk. Acı çektiğini ve saldırganlaştığını biliyorum ama çok korkuyorum."

Vivien ağaca doğru yürüyor, parmağını benim adımın kazılı olduğu yerde gezdirdikten sonra aynısını Lainey'nin adı için de yapıyor.

"Seni seviyorum anne," diyor Lainey.

Kolumu kızıma doladım ve onu sevgimle sardım. Lainey Vivien'e çok benziyor ve eğer insan formunu almış olsaydı, sanırım onun saf kalbini de paylaşırdı. Biz yükseldiğimizde kızımın ruhu Dünya'da fiziksel bir form almadığı için, geldiğimizde ona bir seçenek sunuldu. Ya başka bir bedenle Dünya'ya dönecek ve yaşayacaktı ya da eterik bir form alacak ve burada benimle kalacaktı.

Lainey kalmayı seçti ve aldığı şekil, Dünya'da yaşamış olsaydı nasıl görüneceğinin bir yansımasıydı. Lainey aşağıda hiç yaşamadığı için, sevdiklerimizle benim kurabildiğim gibi bağlantı kuramıyor.

Gözlemleyebilir ama ziyaret edemez.

Kurallar var ve ben onlara uyuyorum. Kadere müdahale edemezsin. Bodhi'nin bu gece o sokakta ölmesi gerekiyorsa, onu kurtaramam. Ama onu karşılamak ve ona rehberlik etmek için burada .

İnsan formunuzu ve duygularınızı bıraktığınız ilk günler zorlu bir geçiş dönemidir. Dönüşüm gerçekleşirken zaman sınırı yoktur ve bol miktarda kabullenme vardır. Lainey ve ben birbirimize sahiptik, Felicia ve Simon da buradaydı.

Suyun içinden aşkımı izlemeye devam ediyorum. "Onu ben de kaybedemem ve geri dönemeyeceği bir yola girmesinden korkuyorum," diyor Vivien. "Bu benim takip edemeyeceğim bir yol ve bu çok acı veriyor. Çocuklarımın ellerini tutmam ve her şeylerinde yanlarında olmam gerekiyor. Ama Bodhi'yi bu özel yolda takip edemem ve çok korkuyorum. Eğer ona bir şey olursa, ölürüm!" Vivien dizlerinin üzerine çöküyor ve alnını ağaca dayıyor. "Ona yardım et, Reeve. Hâlâ dışarıda olduğunu biliyorum. Lütfen oğlumuza yardım et. Bana ve Dillon'a doğru şeyi yapmamız için yardım et. Sadece... yardım et."

"Git, baba." Lainey ayağa kalkıyor. "Anneme benden bir öpücük ver."

Kader havuzlarına doğru yürüyorum ve sorumu soruyorum. Bodhi'nin zamanı değil, bu yüzden izin veriliyor. İzin verildiğinde, kendimi gül bahçesinde hayal ediyorum ve oradayım.

Vivien'in acısı onu koyu mor bir aura ile çevreliyor ve acı çektiğini doğruluyor. Elimi uzatıp parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. O hala çok

güzel, hatta hüznle örtülü.

"Reeve," diye fısıldıyor, elini kaldırıyor ve eli benimkine değiyor. "Buradasın."

Ben her zaman buradayım, aşkım. Seni ve aileni izliyorum.

Elimden geldiğince koruyor ve destekliyorum.

Vivien mutlu ve etrafı sevgiyle çevrili. Onun için dilediğim her şey bu. Kardeşim için kalbimde sevgiden başka bir şey taşımıyorum. Dillon ona benim gibi bakıyor. Easton ve Bodhi'yi tüm kalbiyle seviyor. Onların güzel kızlarını da.

Özümü Vivien'in etrafına sarıyorum, onu ilahi sıcaklığımla kucaklıyorum ve yüzündeki gerginlik yerini dinginliğe bırakıyor.

Oğlumuzu şimdi koruyacağım.

Yanağından öperim. Lainey sevgilerini yolladı. Mutlu ol.

Barın yanındaki ara sokağı hayal ediyorum ve sonra oradayım. Oğlumun yanına gidiyorum. Yerde yaralı bir şekilde yatıyor, yan tarafındaki bıçak yarısından kan akıyor.

Yürü, Bodhi. Bilinçaltına irademi gönderiyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyor ama hareket etmiyor.

Ağzımı kulağına dayadım. Ayağa kalk, evlat. Bu senin zamanın değil. Yaşamam gerek.

Hâlâ hareket etmiyor, ben de zihnine girip özümü etrafına sarıyorum ve onu ayağa kalkmaya teşvik ediyorum. *Savaş, Bodhi. Hayatta kalmak için savaş.*

Bu kez yapıyor ve ben de onun ara sokaktan çıkıp kaldırırma yığılmasını, onu hastaneye götürecek olan bir çiftin önünde yere yığılmasını izliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve evi hayal ediyorum.

"Teşekkürler baba." Lainey beni kucaklıyor ve Kutsanmış Dağ'ın kenarına oturup önümüzde uzanan muhteşem manzarayı hayranlıkla .

"Her şey olması gerektiği gibi," diyorum.

Lainey bana sevgiyle gülümseyerek başını sallıyor.

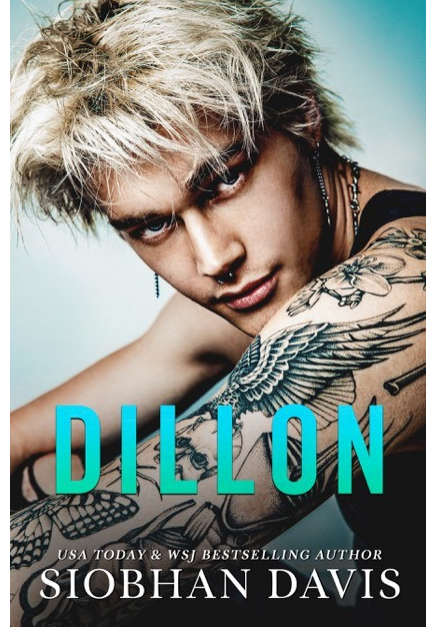
Vivien uzun ve mutlu bir yaşam sürdükten sonra göğe yükseldiğinde, Lainey ve ben onu sevgi ve destek yağmuruna tutmak için bekliyor olacağız.

Burada zaman farklı ilerliyor ve aşkımı tekrar kollarıma almam uzun sürmeyecek.

Tam olarak ait olduğu yerde.

Dillon, *Say I'm the One*, *Let Me Love You* ve *Hold Me Close*'un tamamlayıcı romanı 2024'te geliyor. [Şimdi](#) . ön sipariş verilebilir Örnek bir bölüm okumak için sayfayı çevirin.

2024 YILINDA GELİYOR

İrlanda'da büyürken hep bir şeylerin eksik olduğunu hissederdim.

Pastoral bir çocukluk geçirdim ama hiç mutlu olamadım.

Annem evlat edinme olayını anlattıktan sonra sürekli varlığımı sorguladım.

Etrafım sevgiyle çevrili olmasına rağmen, bunu kabul etmekte ya da karşılık vermekte zorlanıyorum.

Sonra biyolojik babam ortaya çıktı, sessizliğimi satın almaya çalıştı ve içimde bir şalter attı. Şeytanlarımın serbestçe dolaşmasına izin verdim.

İntikam dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Sonra kucağıma düşüyor -ikizimin hayatının aşkı- ve bu kader gibi geliyor. Ama hiçbir şey plana göre gitmiyor.

Benim onun kalbini çalmam gerekiyordu, onun benimkini çalmaması gerekiyordu. Ona geri döndükten sonra, kalbim kırıldı ve paramparça oldum.

Darbeler gelmeye devam ediyor ve acım öfkeye dönüşüyor.

İntikam tekrar ön plana çıkar ve Simon öldüğünde mükemmel bir fırsat ortaya çıkar.

İkizimle tanışmam yıkıcı bir zincirleme reaksiyonu harekete geçirdi ve günahlarımın ağırlığı altında boğulmaya başladım.

Vivien yaşadığı büyük kaybın ardından başa çıkmakta zorlanıyor. Hasarı onarmak benim bir numaralı hedefim, çünkü onu bununla tek başına başa çıkmaya bırakmayacağım. Bana nefret dolu sözler söyleyebilir ve beni kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapabilir.

Ama ben hiçbir yere gitmiyorum.

Ailemi korumak benim tek önceliğimdir.

Vivien ve Easton'ın bana ihtiyacı var ve bu sefer onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

DILLON'DAN ÖRNEK

İNGİLİZCE SÖZLÜK

Nokta - bir nokta

Naggin - 200 ml'lik bir şişe viski The

jacks - tuvalet

Pantolon - Pantolon

Oscar töreninin yapılacağı Dolby Tiyatrosu'na giden limuzinde karşılıklı otururken Ash, "Biraz ağırdan almalısın," diyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Sen kendi işine bakmalısın." JD şişesini tekrar dudaklarıma götürüp sağlıklı bir yudum almadan önce onu 'kıcını kaldır' bakışıyla deliyorum.

"Kapa o lanet çeneni Dil, yoksa ben kapatırım." Jamie bana ters ters baktı. "Boktan ruh halinin acısını nişanlımdan çıkaramazsın. Bu gece organize etmek için yaptığı onca şeyden sonra olmaz."

Normalde en iyi arkadaşımın sevgili kız kardeşimi savunmaya koşmasına bayılırım. Bugünlerde hep onun tarafını tutuyor ve bu yüzden onu daha çok seviyorum. Ama bu gece, sinirlerimi bozan başka bir şey daha var. Tören yaklaştıkça haftalardır sinirli bir ruh hali içindeyim. Bu grup için büyük bir . Akademi Collateral Damage'ı en iyi orijinal şarkı dalında aday gösterdi ve ben de havalara uçmalıyım.

Yine de tek düşünebildiğim, kalbimi göğsümden söküp toz haline getirmeden önce parçalayan kadınla yakında yeniden bir araya geleceğim.

Kadını da sikeyim, adamı da sikeyim. Neşeli bir olayı ve kutlanacak bir şeyi mahvettikleri için onları sikeyim.

"Senin için endişeleniyorum," diye ekliyor Ash.

"Kendin için endişelen," diyorum dişlerimi sıkarak. Kin kusmak için ağzımı açıyorum ama incitici sözcükler dudaklarımdan çıkmadan duruyorum. Bu gece Ash için de zor olacak. Jamie haklı. Bunun acısını kardeşimden çıkarmak haksızlık.

"Özür dilerim," diyorum şişeden bir yudum almadan önce. "Boktan ruh halimin acısını senden çıkarmak hiç adil değil. Boktan bir ruh halinde olmaktan nefret ediyorum. Kendime gelebilseydim, gelirdim."

"Kendini içkiye vermenin bir faydası olmaz." Ash bir eliyle gümüş ve altın rengi tasarım elbisesinin önünü düzeltiyor.

Birkaç yıl önce pixie kesimini bıraktı, ancak hala çilek sarısı saçlarını kısa tutuyor ve keskin çizgilerle çenesine kadar düşüyor. Saç ve makyaj görevlileri harika bir iş çıkarmışlar ve kibirli kalabalığa uyuyor gibi görünüyor. Biz soysuzların aksine. Bu nadir olayda Jamie grubun yanında yer aldı ve bu gece smokin giymeyi topluca reddettik.

Biz bir rock grubuyuz ve Hollywood geldiği gibi alabilir ya da bırakabilir.

Ancak, etkinliğin resmi bir kıyafet yönetmeliği vardı ve kot pantolon ve deri ceketlerle gelmemiz halinde girişimizi reddedeceklerini kesin bir dille söylediler. Bu durum Üçüncü Dünya Savaşı'na neden oldu ve ilk başta geri adım atmamakta kararlıydık ama sonunda geri adım attık. Ash için. Ve annelerimiz için. Törene katılmamızdan çok hoşlanacaklar. Bu yüzden, hepimiz penguen kıyafetleri giyiyoruz, protesto ediyoruz ve bu konuda sinirli görünmemeye çalışıyoruz.

Geleneksel bir smokin tercih etmek istemedim, bu yüzden kırmızı ve siyah pantolonla sınırlandırılmış ipek yakalı siyah bir Armani ceket giyiyorum. Performansımız için imzam haline gelen siyah tişörtümü, yırtık siyah kot pantolonumu ve güvenilir çizmelerimi giyiyorum.

"Muhteşem görünüyorsun," diyorum Ash'e. Kendimi affettirmek istiyorum. Lancaster'ların burada olması onun suçu değil. Eminim bu konuda bir şey yapabilseydi, yapardı. Ama o herif en iyi erkek oyuncu Oscar'ına aday ve gelmeyecek gibi de değil.

"Ve sen de saptırıyorsun." Deri koltuğa yaslanırken ağzından hava fışkırıyor.

Jamie başına bir öpücük konduruyor ve bana uyarıcı bir bakış atıyor.

Conor sigarasını tütürürken pencereden dışarı bakıyor, görünüşte ilgisiz ama her kelimeyi dinlediğini biliyorum. Yanında birini getirmedi çünkü kız arkadaşları arasında gidip geliyor, ben de yanımda birini getirmediğim çünkü kimseyle çıkmıyorum. Bu zahmete değmez. Sevişmek istediğimde istekli bir beden bulmak kolay, ama son zamanlarda bu bile cazibesini yitirdi.

"Beni görmezden gelme, Dil," diye tıslıyor Ash, göğsüme vurmak için öne doğru eğiliyor.

Dikkatimi tekrar kız kardeşime veriyorum. "Performansım hakkında endişeleniyorsan, endişelenme. Daha önce de sahnede sarhoş oldum ve bir kez bile berbat etmedim ya da grubu hayal kırıklığına uğratmadım. Ve henüz sarhoş olmaya yakın bile değilim." Açıklanamaz bir nedenden ötürü, sahneye çıkmadan önce içki içmek geçmişte performansıma yardımcı oldu. Anladım.

Ash beni iğneleyici bir bakışla süzüyor. "Ne endişelendiğimi biliyorsun."

"Neden kendimi unutturmak için içmeye çalıştığımı düşünüyorsun?" Bir elimi beyaz-sarı saçlarımın arasında gezdirerek tersliyorum.

"Bana da biraz ver," diyor Ro, şişeyi parmaklarımın arasından çekip alarak. "Ben de unutulmaya doğru bir yolculuk yapabilirim."

Ash, küçük kardeşimizin viskiyi içişini izlerken nefesinin altından küfrediyor. "Acılarını bir şişede boğmak çözüm değil, Ro."

"Clo on gün içinde kızımınla birlikte gidiyor ve ikisini de bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Perişan haldeyim Ash ve şu anda üzüntülerimi viskiyle boğmak bana mükemmel bir çözüm gibi geliyor."

Kaydetmemiz gereken yeni bir albüm ve önümüzdeki altı ay içinde katılmamız gereken birkaç festival var, bu yüzden Ro bencil nişanlısının yaptığı gibi Los Angeles'ı Wicklow için terk edemez. Tamamen kalpsiz değilim. Clodagh için kimseyi tanımadan iki aylık bir bebekle burada olmanın zor olduğunu biliyorum ama anne babası ve kız kardeşi Los Angeles'ta geçirdikleri haftaların ardından İrlanda'ya daha yeni döndüler ve o buna bir şans bile vermedi. Daha buraya yerleşmeye çalışmadan kaçıyor.

Ro onun için her şeyi yaptı. Ona Santa Monica'da bir ev aldı, böylece plaj parmaklarının ucundaydı. İsteddiği zaman kapalı bir havuz, jakuzi ve kişisel bakım odaları kurdu. Yeni arkadaşlar edinmesi umuduyla bir bebek partisi düzenlemek ve birlikte takıldığımız bazı ekip ve sektör çalışanlarının kız arkadaşlarını ve eşlerini davet etmek. Ona sürpriz yapabilmeleri için arkadaşlarını ve ailesini özel jetle getirmek. Yetiştirmek istediğini söylediği sebze bahçesi için malzemeler satın almak, her ne kadar hepsi garajlarında tozlanmaya yüz tutmuş olsa da.

Kardeşim için üzülüyorum. Geçen yıl hamile kız arkadaşına evlenme teklif ederken planladığı şeyin bu olmadığını biliyorum. Birlikte bir gelecek inşa edeceklerini düşünüyor ve bu Atlantik ötesi uzun mesafeli bir ilişki değildi.

İyi bir eşleşme olduğunu düşünmüyorum ama bunu söylemedim. Müdahale etmek bana düşmez. Kardeşimi üzgün görmekten nefret ediyorum ve onun yanında olmaya çalışıyorum çünkü bunun nasıl iyi biteceğini göremiyorum.

"Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız." Ash başını sallıyor ama bakışlarında sadece hüznün var. "Bu sevinçli bir olay olmalı. Seni Oscar'a aday gösterdiler. Lanet olası bir Oscar." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ertesi gün okulumuz olmasına rağmen töreni izlemek için sabahın erken saatlerine kadar uyanık kaldığımız zamanları hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Tantanadan ve törenden, ikiyüzlülükten, iğrenç zenginlik gösterisinden ve kendini beğenmişlikten nefret ederdim. Yine de, sırf kız kardeşim için monoton saatler süren "Kırmızı Halıda Canlı" ve uzun süren ödül törenlerine katlandım. Ash kadınların kıyafetlerini incelemeye ve Hollywood'un önde gelen erkeklerine ağzının suyu akarak bakmaya bayılırdı. Ben genellikle geceyi göz yorgunluğundan kurtulmaya çalışarak ve kalıcı bir baş ağrısıyla mücadele ederek geçirirdim.

"Bu büyük bir olay ve bundan zevk almanı istiyorum." Ellerini kucağında birleştiriyor ve tanıdık bir buzul bakışıyla beni sabitliyor.

"*Onunla* birlikte olmasaydı hoşuma giderdi." Lanet olsun, viski beni normalden daha konuşkan yapıyor. Umursamaz davranmakta ve ona karşı nefretin ötesinde hislerim yokmuş gibi davranmakta oldukça iyiyim. Hepsi bir yalan. Gerçeği bilen tek kişi Jamie ve aramızda sakladığı tek sır da bu.

"Neredeyse altı yıl oldu, Dil. Nefretini ne zaman bırakacaksın?" Ash soruyor. "Doğruca ona geri dönerek seni incittiğini biliyorum. Kalbim senin için acıyordu ama bu geçmişte kaldı. Zaman ilerledi ve sen bunu unutmalsın. O da beni incitti ama hayat kin tutmak için çok kısa. O hayatına devam etti. Senin de hayatına devam etmen gerek."

"Onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Başımı ağrıtıyor." Küçük kardeşimden şişeyi alıyorum ve arabamız tiyatronun önüne yanaşmayı bekleyen limuzin kuyruğuna katılırken birkaç yudum içiyorum. LAPD'nin en iyileri tarafından izlenen kalabalık caddenin her iki yanında sıralanıyor. Etkinlik için hem mekânın içinde hem de dışında sıkı güvenlik önlemleri alınmış.

"Peki, nasıl isterseniz öyle olsun ama bu gece en iyi şekilde davranmanız için ikinizi de uyarıyorum. Unutmayın, davranışlarınız tüm gruba yansıyor. Bu arabadan indiğimizde ikiniz de kadın sorunlarınızı geride bırakacaksınız." Keskin bakışları ben ve Ro arasında dans ediyor. "Ciddiyim." Şişeyi kapıyor, onunla kavga etmem için beni cesaretlendiriyor ama ben sadece omuz silkip gülümsüyorum. Ceketimin iç cebinde bir şişe viski olduğunu bilmiyor. "Bu özel bir durum ve hiçbir şey havayı bozmayacak. Anladın mı?"

Parmaklarım ceketimden küçük şişeyi çıkarıp bir yudum viski içme arzusuyla seğiriyor. Ama kendimi riske atacak kadar cesur değilim.

Kız kardeşin gazabı. VIP'ler kendilerine ayrılan yerlere otururken kameralar çekim yapıyor. Tören birazdan başlayacak ve güvenlik personeli koltuklarımızda kalmamızı tavsiye etti, bu yüzden krikolara bile gizlice çıkamıyorum.

Bir TV ekranının arkasından saatlerce bu saçmalığa katlanmaktan daha kötü olan tek şey, her ifadenizi izleyen ve her hareketinizi takip eden kameralarla canlı yayında buna katlanmak zorunda kalmaktır. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmenin canı cehenneme. Bana her yaklaştığında kameraya ters ters bakıyorum ve bana doğru bakmaya çalışan her pisliğe dudak büküyorum.

Buraya Hollywood'da arkadaş edinmeye gelmedim. Grup ve Ash için buradayım.
Nokta.

Ash omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor ve sonra dönüp kolumu tutarak kulağıma eğiliyor. "Bakma ama yaklaşıyorlar. Sadece sakın ol."

"Merak etme. Onu herkesin içinde yumruklamayacağım," diye mırıldanıyorum, sesimi alçaltmamın tek nedeni bunu yapmazsam Ash'i kızdıracak olmam. Etraftaki korkaklardan herhangi birinin söyleyeceklerimi duyması umurumda değil.

Kırmızılı bir görüntü yanımızdan geçerken Ash sertçe nefes alıyor. Reeve biraz yalakalık yapmak için önümüzdeki sırada duruyor. Koltuklarının ön sırada olduğunu biliyorum çünkü Ash onların sekiz sıra gerisinde olduğumuzu doğruladı bile.

Sahneye çıktığımızda ilginç olacak. Viv, içine bakarken kaçamaz.

Yıllardır, ara sıra, bir endüstri etkinliğinde bir toplantı düzenlemeye çalıştım. İlk başlarda Los Angeles'a gelmemek için her şeyi yaptım. Ama ben mazoşistim. Onları yakından görerek kendime işkence etmek istiyorum. *Onu* yakından görerek kendime işkence etmek istiyorum. Her zamanki hayalim onunla değerli kocasının önünde yüzleşmekti. Kim olduğumu biliyor mu? Varlığını biliyor, ama kocası onun ruhunu paramparça ettikten sonra İrlanda'da onu bir arada tutan adamın ben olduğumu ona hiç söyledi mi?

Sanırım değil ve bunu bilmesini isteyecek kadar da aşağılık biriyim.

Bugünlerde, ne zaman bir etkinlik katılım listesinde isimlerini görsem, kendi adımı ekliyorum. Ama ben gittiğimde onlar hiç orada olmuyor. İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm, ta ki bunu bilerek yaptığını anlayana kadar. Yüz yüze görüşmemize fırsat vermemek için. Bu da benim sorumu cevaplıyor.

Reeve bilmiyor.

Acaba bu gece ona söylesem mi? Gerçi onun güveçte pişmesine izin vermek daha eğlenceli olabilir.

Reeve'i görmezden gelerek Vivien'e bakıyorum. Sırtı bize dönük bir şekilde sahneye bakarken omuzlarındaki gerginlik belli oluyor. Muhtemelen çoğu kişi için fark edilmez ama ben onu tanıyorum. Vücut dilini nasıl okuyacağımı biliyorum ve o da kesinlikle benim farkında. Bu açıdan yüzünü göremiyorum ama affetmeyen kırmızı ipek ve şifon elbisesi içinde çarpıcı görünüyor. Kiskanılacak kıvrımlarını ve düzgün kalçalarını sarıyor. Koyu renk saçlarını özenle topuz yapmış, zarif boynunu ve sırtının üst kısmı ile omuzlarındaki bronz teni ortaya çıkarmış.

Artık benim olmadığını hatırlamadan önce kalbim yerinden fırlıyor, iğrenç bir özlemle ona doğru dönüyorum.

"Dik dik bakıyorsun," diye tıslıyor Ash, kaburgalarımı hafifçe vurarak.

"Yani?" Bakışlarımı eski kız arkadaşımından ayırmadan söylüyorum. Arkasını dönmesini istiyorum. O muhteşem ela gözlerine bir an bakayım ve bugün daha yeşil mi yoksa kahverengi mi olduklarını göreyim.

"Kameralar var," diye ekliyor, nefesinin altında.

"Umurumda bile değil." Viv'in sert duruşuna ve ayaklarını sürüyüşüne dikkat ederek içime çekiyorum. Kocasına bakmak için başını çeviriyor ve yan profili görünüyor. Cildi her zamanki gibi kusursuz, ağzının köşesi yemyeşil ağzının alaycı bir görüntüsünü sunuyor. Hiç unutmadığım bir ağız. Hala dudaklarımda onun tadını alabiliyorum. Dilinin benimkiyle dans edişini hissedebiliyorum. Dudaklarının sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum.

Reeve onun elini tutup kolunu beline doladıktan sonra onu koltuklarına götürürken arkasından ters ters bakıyorum. Kalbim göğüs kafesine çarparken bakışlarım onların her hareketini takip ediyor.

"Ciddi sorunların var," diye fısıldıyor Ash. "Bence gerçekten terapiye ihtiyacın var. Bunca zaman sonra bu kadar takıntılı olman normal değil. Öfkeni bir kenara bırak, Dil. Bu sana hiç iyi gelmiyor."

Ash bunu anlamıyor çünkü ona hiçbir zaman gerçeği söylemedim. Los Angeles'tan döndükten sonra tam bir enkaz haline geldiğim ilk günlerde Ash sürekli benim için endişelendi, ben de bunu önemsemedim. Hayatımın o döneminde müzik beni kurtardı. Müzik benim terapimdi ve öyle de kalacak. Vivien'i kaybettiğimden beri tüm duyguları yaşadım ama bir duygu hiç değişmedi.

Onu seviyorum.

Onu her zaman seveceğim.

Benim için asla başka bir kadın olmayacak.

Ash bilseydi, muhtemelen beni hapse attırırdı. O yüzden bırak bunun öfke ve nefret olduğunu düşünsün. Alternatifinden daha iyidir.

Tören boyunca gözlerim Vivien'in başının arkasına takılı kalıyor. Acaba o da hissediyor mu? Sonra sahne arkasına çağırıyoruz, Ro ve ben kuliste gösteri için beklerken aramızdaki dırdırı bitiriyoruz. Gösteri zamanı geldiğinde, sunucu bizi anons ederken sahnede sıraya giriyoruz. Ceket giymiyorum çünkü sahne ışıklarının altında hava cehennem gibi sıcak, bu yüzden kollarımdaki dövmeleler tamamen sergileniyor. Yıllar geçtikçe daha fazla dövme yaptırdım ve acaba fark edecek mi?

Mikrofona sarılıp kalabalığı coştururken şarkı sözlerini bağıra bağıra söylüyorum.

Her saniye Viv'e bakıyor ve paniklediğini anlayabiliyorum.

Güzel.

Ona hayatınızı diken üstünde yaşamamanın nasıl bir his olduğunu anlatın.

O kadar güzel ki; kalbimi sızlatıyor. Viv her zaman güzeldi, ama gerçekten kendini geliştirdi ve çıktığımız zamankinden bile daha çarpıcı. Gözlerinin arkasında kalan korkuya rağmen yüzünden bir parıltı yayılıyor. Küçük elleri düzgünce şişmiş karnının üzerinde duruyor ve göğsümde öfke alevleniyor. Geçen hafta *Vanity Fair*'de resmi bir röportajla duyurdukları için hamile olduğunu biliyordum. Ama bunu bilmek ve canlı olarak görmek çok farklı.

Clodagh'ın hamileliğinin ilerlediğini görmek gibi eski en iyi arkadaşının hamile olduğunu görmek de Ash'i üzüyor mu merak ediyorum. Ash ve Jamie için zor bir dönemdi. Daha yeni atlattılar.

Sevdiğim kadının karnında büyüyen bebeğini düşündükçe içimde düğümler oluşuyor. Bu bana onunla evlendiğini ve oğlunu doğurduğunu öğrendiğim o üzücü zamanı hatırlatıyor. Bir süre çocuğunun benden olabileceğini düşünmüştüm ama tarihler Reeve'den olduğunu doğruladı. Bu benim öfkemi tetikleyen şey oldu ve aşk acısı çeken kırık bir aptaldan, bana haksızlık eden kadından intikam almaya kararlı öfkeli bir adama dönüştüm. "Fuck Love" ve "Hollywood Ho "yu o dönemde yazdım.

Tüm bunları hayatımın performansını sergilerken, otomatik pilotta ve kalabalığı avucumun içine almışken düşünüyorum.

değil. Sırıttıyorum.

Reeve koltuğunun önünde dans ederken onu izlediğimi görüyor ve umarım bu biraz kafa karışıklığı yaratmıştır. O, tam bir

Özel dikim smokini içinde, arkaya taranmış saçları ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla Hollywood puştı.

Ona bakıp kendi yansımamı görmekten nefret ediyorum. Aynı DNA'yı paylaşmamızdan nefret ediyorum.

Benim olması gereken hayatı çalmasından ve bunu yapmaya devam etmesinden nefret ediyorum. Vivien yarı yolda kaçır çünkü bu onun her zamanki kaçınma stratejisidir.

Oditoryumdan çıkıp tuvaletlere giden koridora girerken bakışlarım onu takip .

Setimizi coşkulu alkışlarla bitiriyoruz ve Jamie ile sırıtıyoruz. Hayatımda ne boklar dönerse dönsün, sahnedeysen her zaman en mutlu . Kendimi daha mutlu hissettiğim tek zaman Viv'in benim olduğu İrlanda'daki o yazdı. O zamanlar, yüksek performansımı gasp etmişti. Bu düşünce aklımdan çıkmıyor ve hüznün özlemle karışıyor.

Onu yakından görmeliyim.

Onun güzel yüzüne bakmalı ve o güzel gözleri görmeliyim.

Belki de bunca yıldır arzuladığım cevaplar onlarda saklıdır.

Yerimize dönerken tuvalete uğruyorum ve rüyalarım giren kadınla yüzleşmek için kadınlar tuvaletinin dışındaki koridorda takılıyorum.

Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum.

Bana olan sonsuz aşkını itiraf ettikten sonra neden doğruca ona geri döndüğünü.

Seni seviyorum, Dillon. Seni kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum. Yaşadığım sürece, seni asla unutmayacağım.

Ama sen yaptın, Viv.

Uçağın Kaliforniya topraklarına iner inmez beni unuttun. Onun kollarına koştuğun anda.

Acı her zamanki gibi içimi parçalıyor. Son sözleri kalbime ve beynime kazındı ve bana söylediği en büyük yalan olsa bile, onları nefesimin altında fısıldayarak öleceğim.

Vivien banyodan çıkıyor, tökezliyor ve beni gördüğünde çantasını göğsüne bastırıyor. Kahretsin, o muhteşem. Çok muhteşem. Nefesimi kesiyor ve aramızdaki uçurumu aşip onu kollarıma alma ve ölesiye öpme arzusu beni zorluyor, sadece azabımı artırıyor.

Birbirimize bakarken dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor. Duyguları gözlerinde parlıyor ama gerçek olduğuna inanamıyorum. İçimden çığlıklar atarken ve acı içinde kıvrılırken onu tepeden tırnağa aç gözlerle izliyorum.

"Hey, Hollywood," diye boğazımdaki dağınık duygu yumağını bastırmaya çalışıyorum. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle seğiriyor.

"Dillon," diye fısıldıyor.

Duvarı itiyorum ve ona doğru yürüyorum. Ellerimi başının iki yanına koyarak eğiliyor ve gözlerimi kapatarak onu içime çekiyorum. Vücut ısısı tenime sızarken tanıdık kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor. Ellerimi ondan zorlukla uzak tutuyorum.

Artık ona dokunamayacağımı kendime hatırlatmak zorundayım. Kocasının çocuğuna hamile.

Gitmesine izin verdiğim için çok aptalmışım. Eğer zamanda geriye gidebilseydim, her şeyi farklı yapardım.

O gece uçağa binmesine asla izin vermezdim ve pençelerini ona tekrar saplama şansı bulamazdı.

Her şey farklı olurdu.

Bu gece burada benimle olacaktı ve karnındaki bebek benim olacaktı.

Boğuluyorum, içimde yeniden ölüyorum. "Vivien Grace," diye mırıldanıyorum, gözlerinin derinliklerine bakarak. "Hâlâ çok güzelsin." Bedenlerimiz arasındaki küçük boşlukta elektrik çatırdıyor ve o da bunu hissediyor olmalı. Bu sadece benimle ilgili olamaz.

Altımdan sıyrıldı. "Gitmem gerek."

Damarlarımda buz sarkıtları oluşuyor, o eski haline dönerken kan akışının yerini alıyor. "Hollywood," diye bağıryorum . "Ne de olsa en iyi yaptığın şey bu."

Kalbim yeniden kırıldığı için onun peşinden gidemiyor, olduğum yerde kalakalıyorum.

Birkaç saniyeliğine rüyaya daldım ve gerçekliği unuttum.

Ama o gerçeklik koridorun sonundan bana bakıyordu.

Reeve bana bakarken kaşlarını çatıyor ve karısını kollarına alıp salonun içine kadar eşlik ediyor.

Yere yığılıp dizlerimi kaldırıyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum ve ezici acı her açıdan içime saplanıyor.

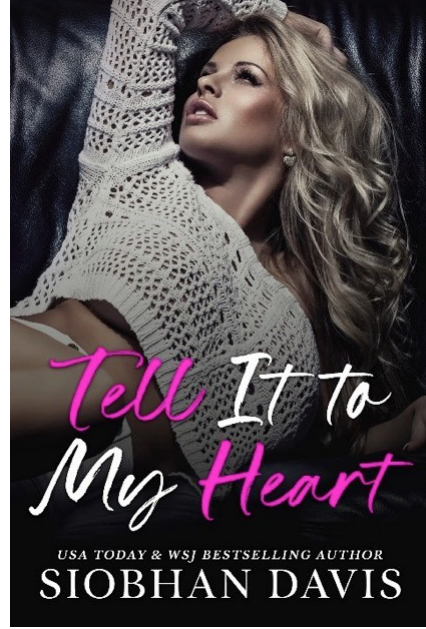
Sanırım kaderimde hep bu acıyla yaşamak var.

Çünkü ne kadar ihtiyacım olursa olsun onu .

DILLON 2024 yılında piyasaya çıkıyor. Şimdi ön sipariş verilebilir. Yerel Amazon mağazanızı kontrol edin.

**ÜCRETSİZ E-KİTABINIZI TALEP EDİN - SADECE BÜLTEN
ABONELERİNE ÖZEL!**

Kalbimi kıran çocuk, şimdi onu onarmak isteyen bir adam.

Bir okyanus bizi ayırana ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk edene kadar Jared benim her şeyimdi.

Verdiği sözleri unuttu.

Sonsuz olduğuna yemin ettiği aşkını unuttu.

Başlamadan bitmişti.

Şimdi, o herkesin hayran olduğu bir meta ve ben kimsenin istemediği bir kadını.

Artık var olmayan bir çocuk için özlem duymak acınası bir durum. Yıllar geçiyor, erkekler gelip gidiyor ama ben yoluma devam edemiyorum.

Kırılan kalbimin ve parçalanan ruhumun daha fazla acıya dayanabileceğine inanmıyordum. Ta ki Jared birlikte çalıştığım sanat galerisine gelene ve ben yine boğulana kadar.

Onu görmek her şeyi yüzeye çıkartıyor, ben de kaçıyorum. Aramıza tekrar mesafe koyarak, onu sonsuza dek arkamda bırakmaya kararlıyım.

Sonra kapımda yeniden belirdi, bir şans daha vermem için yalvardı.

Onu geri çevirmem gerektiğini biliyorum.

Bunu kalbime anlatmayı dene.

Bu fkeli, yeni yetişkin romantizmi, yalnızca bülten abonelerine zel ÜCRETSİZ tam uzunlukta bir e-kitaptır. Ücretsiz kopyanızı almak için [buradan](https://bit.ly/TITMHFBB) indirin veya tarayıcınıza [bunu yazın](https://bit.ly/TITMHFBB): <https://bit.ly/TITMHFBB>

YAZARDAN SON BİR SÖZ

Reeve'in kitabını yazmak niyetinde değildim ama Aralık 2022'de aklıma geldi ve bir türlü gitmek bilmedi. Onu yatakta Viv'in fotoğrafını tutarken ve gözyaşlarına boğulurken hayal ettim. HAFTALAR BOYUNCA aklımdan çıkmadı ve işte o noktada onun kitabını yazmaya karar verdim. Söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyordum ve hikayesini paylaşmamanın bir haksızlık olacağını hissettim çünkü orijinal romanlarda görmediğimiz çok şey vardı.

Bu projeye başlarken, yeni bir kitap gibi okunabilmesi için tonlarca yeni içeriğe sahip olduğumuzdan emin olmak istedim. Ancak düetteki bazı önemli sahneleri Reeve'in bakış açısından göstermenin de önemli olduğunu biliyordum. Facebook'taki All of Me spoiler grubundaki okuyuculardan bana bu kitapta hangi sahneleri ve neleri görmek istediklerini söylemelerini istedim ve tüm geri bildirimlerini dahil etmeye çalıştım. Katkıda bulunan herkese çok teşekkür ederim. Bu karakterlere ve bu dünyaya olan sevginizi ne kadar takdir ettiğimi anlatamam!

Okuyucular Reeve konusunda bölünmüş görünüyor. Bazıları onu seviyor, bazıları nefret ediyor. Bu kitabı yazmaya karar verdiğimde pek çok okuyucunun kitabı almayacağını biliyordum ama yine de yazmak zorunda hissettim ve yazdığımı çok memnunum. Benim için bu seriyi okuma deneyimini geliştirdi. Okuyucuları Dillon Takımı'ndan Reeve Takımı'na geçirmek için yola çıkmadım ama bu sorunlu, karmaşık adamın ne kadar çok katmanlı olduğunu ve gerçekten kötü bir insan olmadığını göstermek istedim. O kötü seçimler yapmış iyi bir insandı. Umarım her şeyin görüldüğü kadar siyah ve beyaz olmadığını gösterebilmişimdir. Evet, hatalar yaptı ve zaman zaman düpedüz manipülatif davrandı, ama bu her zaman sevgi dolu bir yerden geliyordu. Bu onun davranışlarını mazur göstermez ama umarım açıklanmasına yardımcı olmuştur. Hepsi çok gençti ve oldukça büyük şeylerle uğraşıyorlardı. Simon Lancaster'ın her iki oğlu üzerindeki etkisi çok büyüktü ve bunun hesabını vermesi gerekiyor!

Bu kitabı kazanın olduğu noktada bırakıp herkesin üzgün, kızgın ya da moralsiz hissetmesini istemedim. Bu kitabı yazmaya başlamadan önce Reeve ve Lainey için cennette bir sonsöz hayal etmişim. Son kelimeyi yazdığımda, Reeve'in kızıyla birlikte olduğunu, ailesini izlediğini ve aşkının gelip ona katılmasını beklediğini bilmenin huzurunu hissettim. Kaderi bu olduğu için hâlâ üzgün olsam da, mutlu olduğunu bilmek beni daha da mutlu ediyor. Umarım bu size de biraz rahatlama sağlamıştır.

Bu kitabı yazarken yolun yarısına gelmiştim ki, Dillon'a eşlik eden bir roman da yazmam gerektiğini fark ettim, çünkü seri boyunca onun bakış açısından da görmediğimiz çok şey var. Üzerinde çalışacak çok fazla içeriğim var ve 2024'te onun kitabını yazacağım için heyecanlıyım.

Eğer kitabı diğer okuyucularla tartışmak istiyorsanız, size önerim spoiler Grup üzerinde Facebook: <https://www.facebook.com/groups/allofmeduet>

Serimi okuduğunuz ve bu karakterleri kalbinize aldığınız için çok teşekkür ederim. Bu kitap sizin gibi okurlar sayesinde var oldu.

YAZAR HAKKINDA

Siobhan Davis *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan 5 romantik yazarı arasındadır.

Siobhan, bayıltıcı romantizm, karmaşık karakterler ve duygusal açıdan yoğun hikayeler yazıyor. tonlarca beklenmedik olay örgüsü ve dönüşler sizi yatma vaktinden sonra da sayfaları çevirmeye devam ettirecek! 2 milyondan fazla kitap sattı ve kitapları birçok dile çevrildi.

Siobhan, tam zamanlı yazar olmadan önce insan kaynakları yönetimi alanında başarılı bir kurumsal kariyer yapmıştır.

Kocası ve iki oğluyla birlikte İrlanda'nın Garden County bölgesinde yaşamaktadır.

Siobhan ile aşağıdaki yollarla bağlantı kurabilirsiniz:

Web sitesi: www.siobhandavis.com

E-posta: siobhan@siobhandavis.com

SIOBHAN DAVIS'IN KİTAPLARI

YENİ YETİŞKİN ROMANTİZMİ

Kennedy Boys Serisi

Serisi Rydeville Elite

All of Me Serisi

Sonsuza Kadar Aşk Düeti

YENİ YETİŞKİN ROMANTİZM STAND-ALONE'LARI

Ayrılmaz Incognito

Still Falling for You

Holding on to Forever

Always Meant to Be

Tell It to My Heart

İstediğim Kisi

TERS HAREM

Azizlik Serisi

Dirty Crazy Bad Duet Surviving

Amber Springs (tek başına) _____ .

KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİ

Mazzone Mafya Serisi

Bir Mafya Kraliçesinin İntikamı (tek başına)

*Accardi İkizleri**

BİLİMKURGU & PARANORMAL ROMANTİZM

Saven Serisi

Alinthia ^

True Calling ^

*2024'te geliyor

^Şu anda yayınlanmamıştır ancak zamanı geldiğinde yeniden yayınlanacaktır.

www.siobhandavis.com

Telif Hakkı © Siobhan Davis 2023. Siobhan Davis, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

SIOBHAN DAVIS® ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescillidir

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Satış Koşulları

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, paylaşamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

E-kitap baskısı© Aralık 2023

Düzenleyen: Kelly Hartigan (XterraWeb) editing.xterraweb.com

Düzeltilme: Lunar Rose Editing Services

Kapak tasarımı Shanoff Designs'dan Shannon Passmore

Kapak Fotoğrafı Wander Aguiar

Kapak Modeli: Andrew Biernat

Ciara Turley tarafından biçimlendirme

İçindekiler

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[İçindekiler](#)

[Yazarın Notu TEŞEKKÜR](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)

Bölüm 68

Sonsöz

2024 Yılında Geliyor

DILLON örnekTell It to

My Heart'tan bir

Yazardan Son Bir Söz Yazar

Hakkında

Siobhan Davis KitaplarıTelif

Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

